Velıaht

II

FİLİZ PULUÇ

agapi

1. Bölüm

Görüş açıma Meriç girdiğinde şaşkınca ona baktım. "Tövbe bismillah! Sen nereden çıktın be!" diye cırladım. Sanırım görmeyi beklediğim son kişi oydu.

Hâlime küçük bir kahkaha attı. "Beni bıçaklamayacaksın değil mi?"

Aslında güzel fikirdi ve şu an kendimde bunu yapabilecek potansiyeli de görebiliyordum, ama bunun yerine, "Salak mısın ya? Ödüm koptu, mal!" dedim.

İkimiz de çalan telefonun sesini yeni duymuş gibi birbirimize baktık. Telefonunun ekranını bana çevirerek sırıttı. "Niye beni arıyorsun?"

Elimdeki telefona şaşkınlıkla baktım. "Defol git, Meriç ya!" dedim. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya devam ediyordu.

Bana doğru yaklaşırken telefonunu masanın üzerine bıraktı ve elimdeki bıçağı alıp tezgâha koydu. "Önce güvenlik," dedi

gülümseyerek, ardından da üzerimdeki önlüğü çıkarıp beni kollarının arasına aldı.

İtiraz etmeden kollarımı beline dolayıp kafamı göğsüne yasladım. "İçeri nasıl girdin sen?" diye sordum.

Saçlarımı okşarken, "Benim evimin anahtarı sende var. Ben de dedim ki sizin evin anahtarının da bende olması gerek ve kendime bir tane yaptırdım."

Mantıklı diye düşündüm ve, "Niye geldin?" diye sordum.

Beni kendinden hafifçe uzaklaştırıp yüzüme baktı. "O nasıl soru, lan? Gideyim mi?"

"Hayır," dedim aceleyle. "Yani işin yok muydu?"

"Yoktu. Bir şey olursa Melih arayacak," dedi. Sonra derin bir nefes aldı. "Kurabiye kokuyor."

Kıkırdadım. "Çünkü kurabiye yaptım."

"Yerim bir tepsi."

"Yuh!"

"Bir tepside en fazla kaç tane kurabiye olabilir ki?"

"Sayısı önemli değil, ama kurabiyeler doyumluk değil, tadımlıktır. Yemeğin üzerine yenilen tatlı gibi düşün; iki tane yer, bırakırsın."

Sandalyelerden birini çekip oturdu ve *yav he, he* der gibi baktı. Bakışlarını masaya çevirdiğinde, az önce oraya bıraktığım bilekliği gördü. Eline alarak bana döndü. "Neden çıkardın?"

Yanına giderken omuzlarımı silktim. "Hamur olmasın diye." Anladığını belli eder gibi kafasını salladı ve bilekliği bileğime taktı. Fırsattan istifade telefonuna uzanmak için bir hamle yaptım, ama benden önce davrandı. Suratımı asarak, "Bir bakacağım ya," diye söylendim.

"Olmaz!"

"Karşılığında ne istiyorsun?"

Pişkince sırıttı. "Kucağıma oturup beni öpeceksin."

Bunu tahmin etmiştim, klasik Meriç'ti işte! "Kucağında oturamam," diyerek itiraz ettim.

Omuzlarını silkti. "Pazarlık yok!" dedi ve sandalyesini geriye ittikten sonra da eliyle bacağını işaret etti. İtiraz etmeme fırsat vermeden elimi tutup, beni kucağına çekti. Ben kucağına otururken elimi omzuna bırakıp, kendi elini belime doladı. Diğer elindeki telefonu bana uzatıp gözlerimin içine baktı. Elbette onu öpmemi bekliyordu. Omzundaki elimi boynuna yerleştirdim, çoktan araladığı dudaklarına uzanarak bir öpücük bırakıp geri çekildim ve gözlerimle telefonunu işaret ettim. Gülümseyerek parmağını okuttu. Ekran kilidi açılınca telefonu elinden aldım, başımı omzuna yaslarken, "İstediğim yere girerim, karışamazsın," diye uyardım. İlk önce mesaj menüsünü açtım, elbette şüphelendiğimden değil, merakımdandı.

"Klasik Türk kızı," diye fısıldadı kulağıma.

Kaşlarımı çattım. "Dikkatimi dağıtma," dedim.

"Gören de bomba imha ediyorsun sanır," dedi gülerek.

Mesajlarına kısaca *göz attıktan* sonra instagram'a girdim. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım ve, "Fotoğraf silebilir miyim?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Hayır!"

"Kurabiye veririm?"

"İstemesen de vereceksin."

Haklıydı, istese tepsiyi bile yerdi ve ben ona engel olamazdım. *Kahrolası güçsüzlük!*

"Bana günlüğünü okutursan olur ama," dedi bir süre sonra.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Sen-sen nereden biliyorsun benim günlük tuttuğumu ya?"

"Çekmecelerini karıştırmıştım."

"Okudun mu yoksa?" dedim panikle.

"Hayır, çünkü o zımbırtıyı açamadım."

Rahat bir nefes aldım, yoksa aksi durumda rezil olurdum. Kucağından kalkmak için bir hamle yaptım ama beni tuttu.

"Kalkarsan telefonu alırım."

Somurtup iyice ona yaslandım. "Seninle konuşmayacağım," dedim sinirle.

Kafasını salladı. "Ne kadar komik bir kız!"

Bir şey söylemedim ve gözlerimi devirmekle yetindim. Bazen onunla laf yarıştırmakta cidden zorlanıyordum. Fotoğraflarına bakmaya devam ettim, şu sokak dövüşçüsü gibi, ellerini sarıp poz verdiği fotoğrafı silmek istiyordum. "Şunu sileyim, lütfen," dedim fotoğrafı bulduğumda.

"Ben de seninkileri silerim ama," diye cevap verdi.

Kaşlarımı çattım. "Ben böyle çıplak poz vermiyorum."

"Hele bir ver, o fotoğrafı çekenin sülalesini sikerim."

Bir kez daha gözlerimi devirdim. "İyi be. Domuz," diye homurdandım. Sinirlerimi altüst etmekte üzerine yoktu. Ask. fm'e girdim. Benim sorumu hâlâ cevaplamamıştı. "Niye bunu cevaplamadın?"

"Çünkü daha önce ona benzer bir soruyu cevaplamıştım."

"Bir daha cevapla o zaman."

"Sen cevapla."

"Ama önce ben sordum," diye itiraz ettim.

"Ama ben daha iyi tehdit ediyorum," dedi.

Soruyu cevaplayabilir miydim? '***Hiç âşık oldun mu?***' Meriç'e âşık mıydım gerçekten? Sanırım, evet. Bunun için pişman mıydım? Hayır. Onu seviyor muydum? Evet, oldukça. Peki, bunun için pişman mıydım? Hımm... Hayır. Derin bir nefes alarak, "Oldum," dedim. Sonuçta itiraf sıkıntısı çeken ben değildim, oydu.

Merakla kaşlarını kaldırdı. "Kime?" diye sordu.

"Mahmut'a."

"O pelüşü Junior'a becerttiririm. Beni deli etme, Melis!"

"Küfretme," dedim sırıtarak.

"O zaman sen de adam gibi cevap ver," dedi ciddi bir sesle.

"Sana, Meriç, sana," dedim sesime aynı ciddiyeti vermeye çalışarak. Çatık kaşları anında gevşedi. "Sen?" diye sordum hemen.

"Fenerbahçe'ye," diye cevapladı.

Yok artık! Ben, sana âşığım Meriç diyorum, o, Fenerbahçe'ye âşığım diyor. Sinirle kaşlarımı çattım. "Sana da, Fenerbahçe'ne de-"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Fener'i karıştırma. Hem sen de Fenerlisin."

Sinirle omzuna vurdum. "İnşallah küme düşersiniz."

Az önce gevşeyen kaşları hızla çatıldı. "Lafını geri al!" dedi sesini yükselterek.

"Almıyorum!" diye çemkirdim ve kucağından kalkmaya çalıştım.

Sıntarak beni engelledi. "Öpeyim de sakinleş," dedi.

Gururum kırılmıştı, ağlamak istiyordum, gözlerimin dolmasını engelleyemedim. "Sana dürüstçe cevap verdim!"

"Ben de öyle," dedi ve bir süre sonra kaşlarını çatarak, "Güzelim," dedi.

Telefonunu masaya fırlattım. "Kapa çeneni!" dedim ve kollarından kurtulup kucağından kalktım, gözyaşlarımın akmasına aldırmadan odama doğru yürümeye başladım. Arkamdan geldiğini biliyordum, odama girince arkamı döndüm. "Defol git buradan!" diye bağırdım. Sesim hem hayal kırıklığı hem de sinir yüklüydü, beni deli etmişti!

Bana doğru yaklaştı ve parmaklarını uzatarak gözyaşlarımı sildi. "Siktir et," dedi. "Sen varken Fenerbahçe de kimmiş?"

"Az önce öyle demiyordun," dedim sinirle.

"Ciddiye alıp ağlayacağını düşünmemiştim," dedi.

Hâlâ yüzümde duran elini ittim. "Ağlıyorum diye yalan söylüyorsun," dedim.

Gözlerini devirdi. "Sevgilimsin kızım sen. Benimsin işte. Anladın mı? Tek bir damla gözyaşına bile dayanamam senin. Tamam, romantik falan değilim, sana her gün iltifat da etmiyorum, ama elimden geldiğince hissettirmeye çalışıyorum. Her şeyin kelimelere dökülmesini bekleme. Ama illa ki dökülsün istiyorsan, tamam ulan, sikmişim takımını. Sen yeter ki ağlama. Sensin benim aşkım."

Nutkum tutulmuş bir şekilde ona bakarken burnumu çektim. "Vallaha mı?"

"Bir daha tekrar etmem."

Kıkırdayarak gözlerimi sildim. "Seni seviyorum," diye mırıldanırken ona sıkıca sarıldım. Kollarını belime dolayarak beni kaldırdı, tam ayaklarım yerden kesilmişti ki burnuma dolan kokuyla gözlerimi büyüttüm. "Kurabiyeler!" dedim ve koşarak mutfağa gittim. Tepsiyi aceleyle fırından çıkardım, çok şükür ki yanmamışlardı. Meriç'e döndüğümde beni inceliyordu. Kafamı eğip kendime baktım; Meriç'in aldığı pijama takımını giymiştim ve klasiğin dışına çıkıp saçlarımı atkuyruğu yapmıştım. Rahatsızca kıpırdansam da bana bakmaya devam etti. "Bakmayı kes artık!" dedim rahatsız olduğumu belli ederek.

Pis pis sırıttı. "Ciddi ciddi, pijamalarla bile çekici geliyorsun gözüme," dedi.

"Yaaa!" diyebildim, utanmıştım.

Gülümseyerek yanıma yaklaştı. Bana sarılacağını sanmıştım ama arkamdaki tepsiye uzanarak, sıcak olmasına aldırmadan bir tane kurabiye alıp ısırdı. Bana arkasını dönüp, az önce kavga ederek kalktığımız sandalyeye oturdu. "Oturmak ister misin?" diye sordu kucağına bakarak.

Bir kez daha gözlerimi devirdim. Telefonu aklıma gelince, konuyu değiştirmek için, "Telefonunun bir şeyi var mı?" diye sordum. Kafasını hayır anlamında sallayınca yanına gittim ve, "Öpücüğümü karşılayacak kadar karıştırmadım," diyerek telefonunu işaret ettim.

Yüzüme baktı. "Otururşan veririm," dedi ve bakışlarıyla kucağını işaret etti.

Ben oflayarak kucağına otururken, o pis pis sırıttı ve ekran kilidini açmak için telefonuna uzandı. Yüzüme en masum ifademi takınarak gülümsedim. "Şifren ne?" diye sordum. Bakışlarını benden kaçırınca kaşlarımı çatarak bir kez daha, "Ne?" dedim.

"Bence parmağını okutalım."

"Meriç!"

"7091."

Şifreyi tuşlarken, "Çok yaratıcısın," dedim. Face'ini açarken, sen dur Meriç, sana ilanı aşk ettirdiğim gibi seni seviyorum da dedirteceğim diye düşünüyordum. Elbet onun da zamanı gelecekti. Düşünceme gülümserken, onun profilinden kendime arkadaşlık isteği gönderdim: sevgiliydik ama henüz facebook'ta arkadaş olmamıştık. İsteği gönderir göndermez telefonumu elime aldım ve hızla şifremi yazdım.

"Yuh," dedi şaşkınlıkla. "Bu ne hız?"

Onu duymazdan gelerek face'imi açtım ve gülümseyerek, "Aa, bir arkadaşlık isteğim var, kimden acaba?" dedim. İsteği onaylarken de, "Sevgilim bana arkadaşlık isteği göndermiş," diye açıkladım.

"Sakin ol, Melis," dedi. "Kolay değil, kaldıramazsın. Benim gibi biri hem sevgilin, hem de sana arkadaşlık isteği gönderiyor. Aman, kayışları kopartma."

Yüzümü buruşturdum. "Keşke egon ölse de üzerine toprak atsak," dedim. Sonra aklıma gelen şey yüzünden bakışlarımı telefondan çekerek ona çevirdim. "Meriç, neden benimle daha önce arkadaş olmadın?"

Omuzlarını silkti. "Çünkü sürekli öpmek istediğim bir kızla arkadaş olmam çok salakça olurdu."

"İlk tanıştığımızdan beri benden hoşlanıyor muydun?" diye sordum.

"Hayır, ama o zaman da seni öpmek istiyordum."

Gözlerimi devirdim, klasik Meriç'ti işte, ne bekliyordum ki. "Benden ne zaman hoşlanmaya başladın peki?"

"Aslında, zaten dikkatimi çekiyordun, ama sanırım önüme atladığında," dedi. Onaylar gibi kafamı salladığımı görünce, "Sen?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırdım ve telefona geri döndüm. "Bıçaklanmıştın ya hani," dedim fısıltı gibi bir sesle. "O zaman."

"O yüzden ağladın yani?"

Aklıma o hâli gelince kaşlarım çatıldı. "İz kaldı mı?" diye sordum ve ona yaklaşarak tişörtünün ucunu yukarı kaldırdım. Çizgi şeklinde ince bir iz vardı, yara izlerimiz neredeyse aynı yerdeydi. Tenine dokunduğumu fark edince kafamı telaşla kaldırdım, kafam hafifçe burnuna çarptı. Dudaklarından dökülen homurdanmayı duyunca dudağımı ısırdım. "Yanlışlıkla oldu," dedim.

"Bana dokunmak istediğinde söylemen yeter," dedi sırıtarak.

"Ne dokunacağım be sana! Dalmışım!"

"Ne dokunacağım mı?" deyip tişörtünü yukarı kaldırdığında karın kasları meydana çıktı. *Altı yiğit çıktı meydane, altısı da birbirinden merdane mübarek!* Eliyle karın kaslarını gösterdi. "Bunları görüyor musun?"

Bu çocuğun karın kasları gittikçe belirginleşiyordu yahu. İçimdeki dokunma dürtüsü artarken, ayağa kalkıp telefonunu ona verdim. "İndir tişörtünü, ilgimi çekmiyorsun," dedim yalan olduğunu bildiğim hâlde.

"Gözlerin öyle demiyor ama."

Hâlâ kaslarına baktığımı fark edip gözlerimi kaçırdım. "Sussana ya iki dakika," diye söylenerek arkamı döndüm ve raftan bir tabak alıp kurabiyeleri yerleştirmeye başladım. *Allah'ım sen fena tarafıma hâkim ol, ben olamıyorum çünkü.* Mümin iç sesim 'Bunlar hep zina' derken, fesat iç sesim 'Kaslara

bak, kaslara' diyordu. Düşüncelerimi kovalamak için kafamı salladım, arkamı döndüğümde Meriç telefonumla uğraşıyordu. Face'imi açık bıraktığımı hatırlayarak kaşlarımı çattım. "Sen ne yapıyorsun orada?" dedim ona doğru yürürken.

"Fotoğraflarını siliyorum," dedi sırıtarak.

Ağzım şaşkınlıkla aralanırken yanına ulaşmıştım. Hızla ayağa kalktığında, aramızda hatırı sayılır bir boy farkı çıktı ortaya. "Meriç bu demokrasiye aykırı ya!" diye söylendim.

"Senin demokrasin benim, kızım. Otur şimdi."

Söylediklerini duyunca kendimi kocasından azar işiten evli bir kadın gibi hissettim. "Oturmuyorum!" diye itiraz ettim. "Ayrıca fotoğraflarımı silemezsin, o kadar beğenim vardı, vicdansız!"

Kaşlarını çattı. "Evet, mahallenin bütün kekoları beğenmiş."

"Eğer onları silersen açık saçık fotoğraflar yüklerim," diyerek tehdit ettim.

"Nah yüklersin," dedi bana bakmadan.

"Ben de senin fotoğraflarını silmeye hak kazandım o zaman."

"Bakarız."

"Bakmak yok, yapmak var, yavrum," dedim. Şaşkın bakışları bana çevrilirken, söylediğim şeyin iğrençliğini idrak edip suratımı buruşturdum. "Duymazdan gel," dedim aceleyle.

"Sildim hepsini."

"Klasik Türk erkeği," dedim. Yav he, he der gibi baktı yine. "Bari profil fotoğrafım kalsaydı," diye ekledim.

"Asıl o tehlikeliydi. Ben yükledim yerine yenisini."

Kaşlarım merakla havalandı. "Ne yükledin?"

Telefonun ekranını bana çevirdiğinde gülümsedim; Meriç'e sarılmıştım ve o da çenesini kafamın üzerine koymuştu. "Hiç değilse burada ben varım. Bir şey yapmayı kimsenin götü

yemez," dedi ve instagram hesabını açarak telefonunu bana uzattı. Gülümseyerek telefonu aldım ve yarı çıplak ne kadar fotoğrafı varsa hepsini sildim. Telefonunu geri verdiğimde saate baktı. "Kurabiyelerini ver artık, gitmem lazım," dedi.

"Nereye?"

"Sekreterim özlemiştir."

"Yok sana kurabiye. Bok ye!"

Sırıtarak yanağımı sıktı. "Sen çok kıskanç olmaya başladın bu aralar."

"Kıskanç değilim ben. Sen beni sinirlendiriyorsun."

"Ulan senin yüzünden Fenerbahçe'ye laf ettim, daha ne istiyorsun?"

"Ay, evet ya, çok tatlısın," dedim alayla, amacım daha çok sinir etmekti.

Gözlerini devirip beni kurabiyelere doğru itti. "Hadi, geç kalacağım, pantercik."

Dolaptan bir tane saklama kabı çıkardım, kurabiyelerden birini dişlerimin arasına sıkıştırdım ve geri kalan hepsini kaba yerleştirdim. Meriç kapağını kapattığım kabı aldıktan sonra, ensemden tutarak beni kendine çekti. Dişlerimin arasında duran kurabiyeden küçük bir ısırık alıp alnımdan öptü. Kapıya doğru ilerlerken, "Görüşürüz, pantercik," dedi.

Kapıdan çıktığında arkasından kıkırdayarak el salladım ve, "Görüşürüz, ördekçik," dedikten sonra kapıyı kapattım.

2. Bölüm

Anlattıklarına artık haykırarak gülerken, Ceyda susmam için ağzımı kapatmıştı. Susmayı başarıp gözlerimi sildim ve devam etmesi için elimle işaret ettim. Gülerek anlatmaya devam etti. "Sonra binaya girdim işte. Hakan da o sırada evden çıkıyordu. Halime Nine beni görünce 'Ay Necla, Müge Anlı' gelmiş deyip, bastonunun tutulacak yerini boynuma geçirdi ve beni içeri çekti. Psikopat kadın, yaşlı başlı ama bayağı kuvvetli. Necla Teyze de ne yapsın, beni içeri davet etti. Şekerpare yapmış, onlardan yedim, çok da güzel olmuştu. Bu sırada Halime Nine, kocasını terk edip bakkala kaçan kadını buldun mu diye tutturdu. Bulamadım diyorum, anlamıyor."

Gülmekten gözlerimden yaşlar akıyordu. Ellerimle gözlerimi silerken, "Canım şekerpare çekti ya," dedim.

Ceyda şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Sevmezsin ki öyle şeyleri," dedi.

Omuzlarımı silktim. "Çekti ama," diye mırıldandım.

"Meriç'i ara, getirsin," dedi sırıtarak.

"Anneme ne diyeceğiz, zekâ? Kuryc bıraktı mı?"

"Artık üniversiteye gidip seninle ayrı bir eve çıkmak istiyorum ya," dedi ofladıktan sonra.

Kafamı salladım. "Aynen," diyerek yatağıma uzandım. Mesaj geldiğini bildiren sesi duyunca komodine uzanıp telefonumu aldım. Mesaj, tanımadığım bir numaradan geliyordu ve gönderdiği fotoğraflar yüklenmeye başladı. İlk fotoğrafa bakarken önce kaşlarım çatıldı, sonra içime Allahuekber Dağları oturdu: Meriç ve bir kızın fotoğrafıydı bu. İkinci fotoğrafa bakarken yavaş yavaş bittiğimi hissettim; Meriç aynı kızla öpüşüyordu. Mesajda yazan nota göre, ilk fotoğraf bugün çekilmişti. İkinci fotoğraf ise bir yıl öncesine aitti. Mesajı gönderen ilk fotoğraf konusunda haklıydı, çünkü Meriç'in üzerinde bugün giydiği kıyafetler vardı.

Ceyda omzumu dürttü. "Ne oldu, lan? Yüzün düştü bir anda?" dedi ve yatağın üzerinde emekleyerek yanıma geldi. Telefonu elimden aldı ve, "Oha," dedikten sonra, "Üzülme hemen. Bir açıklaması vardır mutlaka. Meriç'ten bahsediyoruz burada. İki saat önce buradaydı, şimdi başka kızla sürtecek değil ya. Eminim gerçekten iyi bir açıklaması vardır. Onu ara bence," diye ekledi.

Ona baktım, ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. "Arayayım, değil mi?" diye mırıldandım.

"Ara tabii. Ben, Meriç'e güveniyorum."

Ben de güveniyordum ama yine de fotoğrafları görünce kötü olmuştum. Telefonumu Ceyda'dan alıp, *Meriç'imm* yazısına tıkladım. Telefonu kulağıma götürürken derin bir nefes aldım ve boğazımı temizledim. Geçen sene öpüşüyor olmaları, şu anda da öpüştükleri anlamına gelmezdi sonuçta, değil mi? Bugün bana âşık olduğunu söylemişti. Yapmazdı öyle şey. "Sesim kötü mü?" diye sordum Ceyda'ya, Meriç'in telefonu açmasını beklerken.

Ceyda destek verir gibi gülümsedi. "İyi, iyi. Sakin ol. Bir şey yok," dedi. Çok geçmeden, Meriç her zamanki gibi telefonu meşgule attı ve beni aradı. Telefonum çalarken Ceyda gülümsedi. "Gördün mü bak? O seni aradı. Değişen bir şey yok yani."

Biraz daha rahatlarken kafamı salladım ve telefonumu cevapladım. "Meriç."

"Söyyyle güzelimmm," dedi.

"Neredesin?"

"Evdeyim. Üzerimdekileri de söyleyeyim mi?"

"Hayır," derken, görecekmiş gibi kafamı iki yana salladım. "Meriç," dedim tekrar. Sesim 'Yardım et' der gibi çıkmıştı. Beni içine çekmek isteyen bir boşluk vardı sanki.

Sesimden hâlimi anlamış olacak ki, "Bir şey mi oldu, Melis? İyi misin?" dedi hemen.

Sesli bir nefes verdim. "İyi miyim bilmiyorum. Biri bana fotoğraf yolladı."

Kısık sesle bir küfür mırıldandı. Ardından da, "Annenler evde mi?" diye sordu.

"Hayır, daha gelmediler."

"Tamam, geliyorum ben. Saçma sapan şeyler kurup kendini üzme."

"Tamam," dedim. Telefonu kapattıktan sonra Ceyda'ya döndüm. "Buraya geliyor."

Onaylar gibi kafasını salladı. "En iyisi."

Mesajı kimin gönderdiğini düşünmeye başladım. Ya Furkan bizimle oynuyordu, ya da onun da söylediği gibi, Hande yapıyordu. Nedense Furkan'ın samimiyetine inanıyordum.

Yarım saat kadar sonra kapı çaldığında koşar adımlarla kapıya gittim. Meriç içeri girer girmez yüzüme baktı ve, "Telefon?" dedi.

Meriç'in aldığı pijama takımı hâlâ üzerimdeydi, telefonumu cebimden çıkarıp ona uzattım ve beklentiyle yüzüne bak-

mava devam ettim. "Bugün o kızla mı buluştun?" diye sordum düz bir sesle. Eğer buluştuysa gerçekten üzülürdüm. Bana âşık olduğunu söylemişti, ama bu, tek gecelik de olsa o kızla bir geçmişi olduğunu değiştirmiyordu.

"O sadece bir arkadaş," dedi.

Gözlerim dolmaya başlamıştı. "Arkadaşlar ne zamandan beri öpüşüyorlar?" diye sordum, sesimin titremesine de engel olamamıştım.

"Ben pek çok kızla öpüştüm, Melis. Ama hiçbiri sevgiden değildi. Ya sarhoştum, ya da sadece zevk içindi. Geçmişi değiştiremem," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bugün eski arkadaşlarla buluştuk. O da İngiltere'den döndüğü için bize katıldı. Mert, Mete ve Mehmet de oradaydı. Çok istiyorsan Mert'i arayayım, konuş. Ama bana ağlamaklı gözlerle bakma." diye devam etti ve gözlerimi kaçırdığımda, "Gözlerini kaçırma benden, pantercik," diye ekledi. Başımı önüme eğdim ve bakışlarımı ellerime çevirdim. Yüzüme dökülen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Aslında sen hiç panter olamadın, Melis. Sen her zaman bana sığınan küçük bir kediydin. Adını Rüya koyduğum bir kedi."

Mete kedisini getirdiğinde, Meriç bir kedi alacağını ve adını 'Rüya' koyacağını söylemişti. Gülümsemem genişlerken gözlerimi sildim. Haklıydı, panter gibi asil ve güçlü değildim, ancak kedi olurdum ben. Kedi gibi cırlar, olmadı tırmalardım, ama yine Meriç'e sığınırdım.

"İyi miyiz?" diye sordu.

Kafamı salladım, kollarını belime sarıp beni kendine çektiğinde parmak uçlarımda yükselip boynuna sarıldım, beni kaldırdığında ayaklarım yerden kesildi. Ondan kısa olsam da sorun değildi ki. Onun güçlü, benimse sarılmaya hazır sıcak kollarım vardı. Yüzümü boynuna gömdüm. "Sana inanıyorum," dedim.

Saçlarımı öptü. "O fotoğrafları atanı bulup, mesaj frekanslarını tek tek bir yerine sokacağım. Sıkma sen canını," dedikten

sonra beni yere indirdi. "Biraz daha kalırsam annene basıla-
cağım," dedi sırıtarak. Kapıyı açtığımda yanağıma bir öpücük
bıraktı. "İyi geceler, Rüya."

"İyi geceler."

Meriç'ten

Ağzımdaki kurabiyeyi ısırmadan tutarken, önümdeki kâğıda Melis'in saçlarını çizmekle uğraşıyordum. Normalde, tanıdığım insanları çizmezdim ama canım sıkılmıştı ve bugün, ona aldığım pijama takımı ve atkuyruğu yaptığı saçlarıyla çok tatlı olmuştu.

Onu o kadar dikkatli izlememin nedeni de buydu zaten, ezbere bildiğim yüzünü çizmeyi henüz bitirmiştim ve şimdi sıra saçlarına gelmişti. Aklıma ona âşık olduğumu söylediğim an gelirken gözlerimi devirdim. Onun yeri tamamen farklıydı, ama bunu anlamıyor, beni tuttuğum takımdan kıskanıyor, üstelik kendiyle kıyaslıyordu. Bu da yetmezmiş gibi beni suçluyordu. Fenerbahçe'ye de laf atmıştım; affet beni Fenerbahçe'm.

Melis'in atkuyruğu yaptığı saçını bitirdiğimde, sevimli sırıtışının rötuşlarını tamamladım ve ağzımdaki kurabiyeden bir ısırık alıp, kalanını kabın içine bıraktım. Bu sonuncu kurabiyemdi, kurabiyelerin bu kadar çabuk bitmesine de sinir olmuştum.

Telefonum çaldığında göz ucuyla ekrana baktım 'Pantercik' yazısını görünce sırıttım. Ona 'Pantercik' diyordum ama ondan olsa olsa kedi olurdu. Gri tüyleri olan, sevimli, yavru bir kedi... Aramayı reddedip onu aradım, bu sırada göz hatlarının üzerinden geçiyordum.

"Meriç," dedi.

"Söyyyle güzelimmm," dedim.

"Neredesin?" diye sordu.

"Evdeyim," dedim sırıtarak. "Üzerimdekileri de söyleyeyim mi?"

"Hayır," dedi. Sesi durgun gibiydi. Duraksadım ve konuşmasını bekledim. Derin bir nefes verdi ve, "Meriç," deyip sustu.

Bu 'Meriç' deyişi biliyordum. 'Yardım et' demenin başka bir yoluydu Melis için. "Bir şey mi oldu, Melis? İyi misin?" diye sordum merakla. Kalemimi yavaşça bıraktım ve ayağa kalkıp dolabıma ilerledim.

"İyi miyim bilmiyorum. Biri bana fotoğraf yolladı."

Kaşlarımı çatıp bir küfür mırıldandım. Fotoğrafları atanı ebesinin bir yerine sokacak, sonra yeniden doğmasını sağlayacaktım. "Annenler evde mi?" diye sordum eşofmanımı çıkarıp, dolaptan rastgele bir pantolon alırken.

"Hayır, daha gelmediler," dedi.

"Tamam, geliyorum ben. Saçma sapan şeyler kurup kendini üzme," dedim. Masaya doğru ilerleyip arabanın anahtarını aldım. "Tamam," dediğinde telefonumu kapatıp odadan çıktım. Merdivenleri yarılamıştım ki Melih'in sesini duydum.

"Nereye?" diye sordu.

Yanından geçerken saçlarını düzelttim. "İşim var," dedim.

Kaşlarını çattı. "Babam gelecekti."

Umursamadım ve ceketimi giyerken, "Bir numaralı adamı burada," dedim alayla. Melih de bu durumdan nefret ediyordu. Önemli olmadığını belli etmek ister gibi koluna vurdum. "Melis'e uğramam lazım. Bir saate gelirim." Onaylarcasına başını salladı ve sırtıma vurdu. Tamam, Melih'e sürekli laf atardım ama severdik birbirimizi. Sıntarak dışarı çıktım ve Bumblebee'nin kapısını açıp koltuğa oturduğumda Mete'yi aradım.

"Söyle bebeğim," diyerek açtı telefonu.

"Bebeğini kürtajla aldırırım, lan."

"İyi, lan. Ne istiyorsun?"

Arabayı çalıştırdım, klimayı çalıştırdım ve gaza bastım. "Senin bir hatun vardı. Yazılımcı mıydı neydi," dedim.

Beni onaylayan homurtular çıkardı. "Eee?"

"Bir telefon numarası var. Sor bakalım kime ait olduğunu bulabilir miymiş?"

"Hayırdır?" dedi.

"Biri Melis'e mesaj atmış. Bana mesaj atanla aynı numara mı bilmiyorum. Önce bunu öğreneyim, sonra bir araştıralım bakalım kimmiş bu it."

"Tamam kardeşim, hemen halledeceğim."

"Sağ olasın."

"Ne demek. Melis'ime selam."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. "Nereden senin Melis'in oluyor, pezevenk?"

"Yengemize demek istedim," dedi gülerek.

"Çok konuşma da kızı bul," deyip kapattım.

Yaklaşık yirmi dakikalık yolculuktan sonra arabayı Melislerin apartmanının önüne park ettim ve indim.

"Kız, Neriman! Neriman! Bak, yine o çocuk!"

Kafamı kaldırıp sesin geldiği tarafa baktım. İki kadın karşılıklı pencerelerde, yarı bellerine kadar aşağı sarkmış, bana bakıyorlardı.

"Tü tü tü! Maşallah! Pek de yakışıklı, boylu boslu vallahi!" dedi diğeri.

"Evladım," diye seslendi ilki. Kafamı kaldırıp baktığımda devam etti. "Sen, Melis'in sevgilisi misin?" Cevap vermemi beklemeden, adının Neriman olduğunu öğrendiğim kadına döndü. "Kız, Ayşe de pek şanslı."

"Vallahi Melis de güzel kız şimdi. Yakışırlar," dedi Neriman Teyze. "Kız Hatçe, emin misin bu çocuk olduğundan? Bak cevap da vermedi?"

Hatice Teyze hemen olaya el attı. "Eminim tabii. Vallahi o çocuk. Melis bu arabadan indiydi. Gördüydüm geçen gün."

Onların muhabbetine doyum(!) olmayacağını anlayınca apartmana doğru ilerledim ve içeri girdim. Asansörü beklemek istemediğim için merdivenlere yöneldim. İki kat çıkmıştım ki kapılardan biri açıldı ve kafasını uzatıp bana bakan yaşlı bir teyze, "Neela! Koş, Kenan İmirzalıoğlu gelmiş!" diye bağırmaya başladı. Bir de Melis niye böyle diyordum. Kız delilerin içinde yaşıyordu resmen. Normal karşılamalıydım artık onun davranışlarını.

Melislerin kapısını çaldım ve beklemeye başladım. Kapı açılır açılmaz da içeri girdim. "Telefon?" dedim. Telefonunu cebinden çıkarıp uzattı. Fotoğraflara baktım, birisi Aslı'yla yan yana olduğumuz bir fotoğraftı, diğerinde de öpüşüyorduk. Doğruyu söylemek gerekirse, fotoğrafın altında geçen sene olduğu yazmasa, ne zaman öpüştüğümüzü hatırlamam mümkün değildi. Melis'e baktım, beklentiyle bana bakıyordu.

"Bugün o kızla mı buluştun?" diye sordu düz bir sesle.

Benimle konuşurken genelde ya alaylı olurdu, ya da tuhaf bir şekilde sevecen. Bu ses tonunu garipsemiştim. "O sadece bir arkadaş," dedim.

"Arkadaşlar ne zamandan beri öpüşüyorlar?"

Gözlerinde ışıldayan yaşları fark ettim. Aramızı bozmaya çalışan her kimse onu bulacak ve öyle bir benzetecektim ki, henüz annesinin karnındayken düşmüş olmayı dileyecekti. "Ben pek çok kızla öpüştüm, Melis," dedim ve gözlerinin içine bakarak konuşmaya devam ettim. "Ama hiçbiri sevgiden değildi. Ya sarhoştum, ya da sadece zevk içindi. Geçmişi değiştiremem. Bugün eski arkadaşlarla buluştuk. O da İngiltere'den döndüğü için bize katıldı. Mert, Mete ve Mehmet de oradaydı. Çok istiyorsan Mert'i arayayım, konuş. Ama bana ağlamaklı gözlerle bakma," diye devam ettim ve gözlerini kaçırdığında, "Gözlerini kaçırma benden, pantercik," diye ekledim. Başını önüne eğdi, bakışlarını ellerine çevirdi. Yüzüne dökülen saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdım. "Aslında sen hiç panter olamadın, Melis. Sen her zaman bana sığınan küçük bir kediy-

din. Adını Rüya koyduğum bir kedi," dedim. Yüzünde masum bir gülümseme oluştu. Aslında Melis benim her zaman sahip olmak istediğim kediydi. Beni seviyordu, onu beslememe izin veriyordu, saçlarını okşuyordum, kucağına oturuyordu. Öpüşme kısmı için bir açıklamam yoktu, ama yine de kediye çok benziyordu. "İyi miyiz?" diye sordum. Kafasını salladığında kollarımı beline doladım ve onu kendime çektim.

Yüzünü boynuma gömdü ve, "Sana inanıyorum," dedi.

Saçlarını okşarken kokusunu içime çektim. "O fotoğrafları atanı bulup, mesaj frekanslarını tek tek bir yerine sokacağım. Sıkma sen canını," dedim. Güldü, gülüşü kulağa öyle melodik ve güzel geliyordu ki. Hangi ara onu bu kadar sahiplendim diye merak ettim. Sanki hep varmış gibiydi, çünkü ne zaman anılarıma baksam onu görüyordum.

Eve biraz daha geç kalırsam babamdan fırça yiyeceğimi bildiğimden, onu bıraktım ve, "Biraz daha kalırsam annene basılacağız," dedim. Babamdan bahsedip keyfini kaçırmak istemiyordum. Benim yerime ağlıyordu sonra pantercik.

Kapıyı açtı, yanağına küçük bir öpücük bıraktım. Bilirsiniz hiçbir fırsatı kaçırmam. "İyi geceler, Rüya," dedim.

İçten bir şekilde gülümsedi. "İyi geceler," dedi.

Neyse ki ördekçik falan dememişti.

***

Mete yanında getirdiği kızla kapıda dikilirken, Mert'in ensesine vurdum. "Çekilsene oğlum kapının önünden."

Gözlerini devirip kenara çekildi. Kız ve Mete içeri girerlerken, bana dönüp kaşlarını çattı. "Melis yafrım biliyor mu bu kızı eve attığımızı?"

Kaşlarımı çattım. "Nereden yavrun oluyor lan Melis senin? Beni deli etme! Hem ne eve atması? Hacker kız, hacker."

Gözleri kocaman açıldı. "Yuh ama ya. Melis sizi basmasın diye bir de hacker mı kız? Vay anasını yav."

"Bir şey mi çektin lan sen?"

"Hap var, bali var, toz var, ot var."

Sabır çekerek yüzüne baktım. "Salak salak konuşma da geç içeri. Melis'e saçma sapan bir şey söylersen dağıtırım seni."

Sırıttı. "Benim kazancım ne?"

"Seni dövmeyeceğim."

"Çok sıkıcısın be kanka."

"Aynen. Hadi, evine git."

"Yok kanka, misafirim bugün."

Melis'ten

Sabahın köründe zil çalınca gözlerimi zorlukla açıp saate baktım. Saat daha ondu yahu. Somurtarak kalktım ve kapıyı açmaya gittim. Karşımda Edizcimcim'i görünce gözlerim büyüdü. Tövbe bismillah. Kapıyı suratına kapatıp ellerimi iki yana açtım. "Allah'ım, sen affet beni. Edizcimcim'i al götür lütfen." Sırtımı yasladığım kapı titreyince gözlerimi devirdim.

"Aç sana kızım kapıyı."

Kapıyı açıp şirince gülümsedim. "Allah'ım! Bu ne yakışıklılık! Abilerin en tatlısı, en çikolatalısı, en şirini gelmiş," diyerek yanaklarını sıktım.

Ellerimi tuttu ve sırıtarak, "Bir şey mi yaptın?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Yok canım. Ne yapacağım? Ben? Hah! Yanımdan geçmez," dedim. Kafasını sallayarak içeri girdiğinde, "Eee, yengem nerede?" diye sordum.

"İzmir'e yolladım."

"Hayırdır? Ulan taş gibi kızı kaçırdın değil mi?"

Yüzümü mıncıkladı ama daha çok ağzımı kapatıyor gibiydi. "Sus kızım azıcık."

Birkaç saniye için de olsa sustum, ama hepsi o kadardı. "Sen niye kendi evine değil de bizim evimize geliyorsun, Edizcimcim?"

"Evde kimse yok. Annemler de yazlığa gitmişler. Yağız iti de nerede bilmiyorum," dedi.

"Yengem?"

Sabır diler gibi iç çekti. "Of, Melis! Annesine gitti."

Gözlerim birden büyüdü. "Oha, ayrılıyor musunuz?"

"Nereden çıkarıyorsun kızım bunları?" dedi kaşlarını çatarak. "Tatile gitti. İşim bitince ben de yanına gideceğim."

"Haa, iyi o zaman."

"Açım ben."

"Var ya, Allah inandırsın, bir uykum var, bir uykum var, kışın ayıyla yarışa girsem ben kazanırım, öyle bir uyku yani," dedim ve arkamı dönerken de, "Yolu biliyorsun," diye ekledim.

"Ben yokken espri yeteneğini geliştirmişsin. Bana üç yumurta kır."

Aklıma Meriç gelirken gözlerimi devirdim. "Sülalem taş gibi *odunlarla* kaynıyor. Günah, günah!"

Beni mutfağa doğru itti. "Küçükken de bana âşıktın."

Gözlerimi devirdim. "Vur vur, yüzüme vur," dedim mutfağa girerken. Yakışıklıydı şimdi, ne yapayım? Sonuçta taş kuzenler bunun için vardı. Meriç'i tanıyor muydu acaba? Tanımıyorsa selfie çekip instagram'a atacaktım.

"Eee, manitan var mı?"

Aha, tuzak soru. Peki, ben bunu yer miyim? Yemem. Ben Melis Rüya Beyoğlu'yum! "O nasıl çirkin bir iftira öyle. Allah'ım tövbe. Çok tövbe."

"Kim?"

Kaşlarımı çattım, yememiş miydi? "Kim kim? İftira. Kuru iftira, yaş iftira, her türlü iftira vallahi. Ama ben biliyorum, bunları hep Yağız saçmalıyor. Ayrıca senin Ayaz diye minik bir kardeşin var ya, o da aynı Yağız'a çekmiş. Bir dili açıldı ki sorma. Bir konuşuyor, bir konuşuyor. Neymiş, Meriç, Mahmut'u bıçaklamış, ben de ağlamışım. Hayır, ne ara konuşmayı

söktün de gidip ispiyonculuğa başladın? Hep Yağız öğretiyor bunları. Ama başı sıkışsın, hemen beni arıyor. Ceyda'yla sevgili olduğunu teyzem öğrendiğinde yalvardı bana. 'Hadi kuzen, yaparsın' dedi, gaza getirdi beni. Sonra gelmiş bana laga luga yapıyor." Ediz'in bakışlarını görünce sustum ve her şeyi ortaya döktüğümü fark ettim. Beni izleyen Edizcimcim'e bakıp her şeyi ortaya döktüğümü fark edip yutkundum. Bu hep böyle olmuştu, baskı altındayken saçmalar, salak salak konuşurdum. Ediz de beni tanıyor, nasıl baskı altına gireceğimi biliyordu. Tezgâhın üzerindeki bıçağı alıp Ediz'e uzattım. "Bıçakla beni."

Bıçağı elimden alıp yerine bıraktı. "Meriç mi?"

"Hayır, tabii ki. Ben öyle mi dedim?"

"Anladım," dedi. "Yağız'la da Ceyda mı sevgili?"

Sırıtarak kafamı salladım.

Tek kaşını kaldırdı. "Mahmut kim o zaman ve Meriç onu neden bıçakladı?"

Kıkırdadım. "Mahmut oyuncağın adı," dedim. "Boş ver sen onu." Kaşlarımı çatarak suratına baktım. "Meriç'i tanıyor musun?"

"Yağız'ın çocukluk arkadaşı olduğunu biliyorum, ama beni hatırladığını sanmıyorum. Melih'i tanıyorum, kankamdır."

Sinsi bir sırıtış yerleşti suratıma, planımı devreye sokabilirdim. Yaşasın kötülük! "Edizcimcim selfie çekelim mi?"

Sırıtarak kollarını iki yana açtı. "Yakışıklılığım kamuya açık."

"Yengem duymasın."

"Aynen."

Gülümsedim. Ediz yirmili yaşlarının başında evlenmişti ve karısına hâlâ âşıktı. Ona iyice sokulup ekranı ayarladım. O her zamanki gibi yakışıklı görünürken, ben de şirince gülümsedim. Nasıl çıktığımıza baktıktan sonra Ediz'e döndüm. "Paylaşacağım bunu," dedim.

Umursamazca omuzlarını silkti. "Ne yapıyorsan yap, ama artık yumurtalarımı kır," dedi. Gözlerimi devirdiğimi görünce de, "Şimdi, sevgilim yok diyorsun yani," diye ekledi emin olmak ister gibi.

Yağız da bana ağabeylik taslamaya Edizcimcim yüzünden başlamıştı, ama neyse ki kısa sürede vazgeçmişti. "Melih'i tanıyorsun yani," dedim konuyu değiştirmek için.

"Evet, arkadaşım," dedi. "Neden sordun?"

"Öylesine sordum."

Doğramaya başladığım salatalıktan bir dilim alarak ağzına attı. "Sen nereden tanıyorsun Keskinleri?"

"Meriç'le aynı sınıftayız," dedim.

Kahvaltıyı hazırladıktan sonra yumurtaları da pişirdim ve tabağı Edizcimcim'in önüne bıraktım. Bir kahvaltıyı hak etmişti, sonuçta Ex aşkımdı. Karşısındaki sandalyeye oturup kahvaltımı yapmaya başladım. Bir yandan da instagram'da fotoğrafı paylaşıyordum. Bir an için 'Ex Aşkım' yazarak paylaşmayı düşündüm, ama Meriç beni kör testereyle keserdi. O yüzden heyecan yaratmaya gerek yok diye düşündüm ve ***'Çocukluk aşkıtomı gelmiş ;D #ExAşkım'*** yazıp paylaştım. Bu daha iyiydi. Niha ha ha ha. Yaşasın duble kötülük.

Ekranı Edizcimcim'e çevirdim. "Nasıl? İyi mi?"

Gülümseyerek kafasını salladı. "Beğendim."

"Yengemi senin üzerine etiketledim. Başın bağlı sonuçta." dedim sırıtarak. Bu sırada telefonum çalınca ekrana baktım. 'Meriç'imm' yazısını görünce gözlerim büyüdü. Onun uyanmamış olması gerekiyordu ama! Normalde sessize alır, onu deli ederdim ama evin anahtarı onda da olduğu için evi basması muhtemeldi. Telefonu işaret ederek ayağa kaktım. "Konuşup geliyorum, Edizcimcim," dedim. Telefonu açar açmaz sesi kulağımda çınladı.

"Neden telefonu açmıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Sana da günaydın."

"Gün aydın falan değil. Kim lan o yanındaki dallama?"

Kaşlarım çatıldı. "Dallama falan ayıp oluyor. Düzgün konuş."

Sesli bir nefes aldı, sinirlendiğini anlamamak mümkün değildi. "Melis, güzelim, bir şey mi içtin? Neyin kafası bu?"

"Ne yaptım ki ya?" diye sordum salağa yatarak.

"Çocukluk aşkın kim lan? O pezevengin sizin evde ne işi var? Geliyorum, göstereceğim sana Ex aşkı."

Veee telefon kapandı. Az önce, geliyorum mu demişti o?

3. Bölüm

Telaşla Yağız'ı aradım, beyefendi en sonunda açtığında cırladım. "Sonunda uyandın yani, bravo!"

Uykulu bir sesle homurdandı. "Sana da günaydın."

Bu repliği sevmemiştim. "Kapa çeneni! Gün aydın falan değil. Edizcimcim burada ve Meriç bizi basmaya geliyor. Önce Meriç'i ara, onu durdur, sonra da kıçını kaldırıp bize gel. Ediz bizde diyorum, anladın mı?"

"Ulan bu ne? Her gün ekşın, her gün ekşın."

Başka bir şey söylemeden telefonu suratına kapattım ve mutfağa geri döndüm. "Edizcimcim, Yağız evdeymiş ve uyanmış, sen git istersen."

Ediz kaşlarını çattı hemen. "Kovuyor musun?"

Suratıma en şirininden bir gülümseme yerleştirdim. "Yooo, estağfurullah. Ben yokken sen vardın. Ayıpsın," dedim.

O da gülmeye başladı. "Uzamışsın sen."

"Vallaha mı?" dedim neşeyle, ama kafasını sallayarak aya-

gü kalktığında suratım asıldı. "Mübarek, Eyfel Kulesi," diye mırıldandım. "Sen de, Yağız da top model gibisiniz. Hatta minik Ayaz bile geleceğin top model adayı. Ablam desen taş gibi kız. Ben neden defoluyum?" diye sordum. Bu soru aklıma nereden geldi hiçbir fikrim yoktu, ama sormuştum işte.

"Neyin varmış kızım senin?"

Gözlerimi devirdim. "Sorun da o ya zaten. Hiçbir şeyim yok."

"Ablan gibi olmak istiyorsan saçlarını sarıya boyatmalısın. Ama sen doğal bir güzelliğe sahipsin, buna ihtiyacın yok."

Keyfim yerine gelir gibi oldu. "Vallaha mı?" dedim sırıtarak.

Alıcı gözüyle şöyle bir süzdü beni. "Gözlerin güzel. Boyun, fiziğin de iyi. Güzelsin, güzel."

"Eyvallah," dedim. O yanağımdan makas alıp salona giderken, ben de peşinden gittim. Edizcimcim'le konuşmak, sofra toplamaktan daha eğlenceliydi. Salona geçtiğimizde, "Edizcimcim," dedim.

"Ne?"

Bir kere daha gözlerimi devirdim. Ediz de tıpkı Meriç gibiydi. "Sanırım ailedeki tek romantik erkek Yağız," dedim.

"Bu yüzden bana âşıktın ama."

Haklıydı. Ben neden odunları seviyordum ki? Neyse, bunu düşünmenin sırası değildi. Umarım Yağız, Meriç'i durdurmayı başarmıştır diye geçirdim içimden. Bir de âmin dedikten sonra, "Niye bu kadar erken evlendin?" diye sordum.

Kaşları alayla havalandı. "Hayırdır?"

"Ne bileyim, senin gibi tipler pek evlenme yanlısı olmaz diye düşünürdüm," dedim. Geçen sene teyzem, Ediz'im evleniyor dediğinde depresyona girmiştim. Edizcimcim bana ağabeylik taslayan taş bir varlıktı, evlenemezdi. Gerçi düğününde göbek de atmıştım ama neyse, konumuz bu da değildi.

"Ben de evliliğe karşıydım, ama karşına öyle bir kız çıkıyor ki kaçamıyorsun, *bu* diyorsun. Ondan başkası ya da sonrası yok diyorsun. Sonra onu kaybetme korkun ağır basıyor ve bir bakıyorsun düğününde damat halayı çekiyorsun."

Kıkırdadım. "Aşıksın yani?" dedim şımarık bir ses tonuyla.

"Evlilik aşkı öldürüyor diyorlar ya, külliyen yalan. En azından bizim için."

"Çok tatlısın, öl bence."

"Tatlıyım vallahi," dediği sırada kapı yumruklanmaya başladı. "Ne oluyor, lan?"

Panikle gözlerimi büyüttüm. "Karşı komşunun veledidir," dedim. "Sen aldırma."

Ediz bakışlarını kapıya çevirdi. "Emin misin? Çünkü eğer öyleyse, velet yüz kilo falan olmalı."

Meriç hayvan gibi yumruklamaya devam ediyordu kapıyı. Ediz'e gülümsedim ve koşarak kapıyı açmaya gittim, açar açmaz da elimle Meriç'in ağzını kapattım. "Lütfen sus," dedim. Çatık olan kaşlarını, nasıl becerdiyse daha da çatarak yüzüme baktı. Tam açıklama yapacaktım ki içeriden Ediz'in sesi duyuldu.

"Kimmiş?"

Meriç'in gözlerinde çakan şimşekleri resmen gördüm ve vakit kaybetmeden konuşmaya başladım. "Aaa, Meriç gelmişşş. Tabii ki projeyi bitireceğiz."

Meriç ağzında duran elimi hızla itti. "Ne projesi, lan? Dağıtacağım o dallamanın suratını."

"Aynen, dağıt o Yağız'ın suratını. Nasıl kırarmış canım senin gitarını?" dedim. Gözlerim sağa sola yuvarlanmaktan yerlerinden çıkacaktı, ama ne yaptımsa kalas Meriç'e derdimi anlatamadım. Onu dışarı itmeye çalışırken anlatmaya başladım, çünkü biraz daha geç kalırsam ya Meriç içeri girecekti, ya da Ediz kapıya gelecekti. "Bak bebeğim, aşkım, bir tanem, yakışıklı taş sevgilim," dedim. "İçerideki Ediz, yani Yağız'ın abisi.

Benim de kızgınım oluyor. Çocukken ona âşıktım, espri olsun diye öyle yazdım. Tamam, biraz da seni kıskandırmak için şey ettim. Ama evi basacağını akıl edemedim, bir tanecik kahve gözlü şekerim. Edizcimem seni görürse ben biterim, anladın mı? O yüzden öküz gibi böğürmeyi bırak ve bir an önce-" Dudaklarımdaki baskıyı hissedince sesim kesiliverdi. Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırarak yüzüne baktım. "Ne yapıyorsun?" diye cırladım.

"Biraz soğu diye harareti aldım," dedi sırıtarak.

"Defol git, Meriç!"

Sırıtışı yavaşça kayboldu. "Bunun intikamını çok pis alacağım. Şu hâlime bak! Yataktan fırladığım gibi çıktım evden."

Onu dikkatlice süzdüm. Üzerinde beyaz bir tişört, altında da gri bir eşofman altı vardı. "Ne varmış halinde?" dedim ve kendi kıyafetlerimi gösterdim. "Ben bu hâlimle bakkala gidiyorum."

O da dikkatle beni süzdü. "O bakkalı satın alır, yerine erotik shop açarım. Beni sinir etme, Melis! Üzerindekileri birbirine diksen don olmaz, lan!"

Gözlerimi devirdim. "Dedi mağara adamı ve kendi aldığı takıma hakaret etti," dedim.

"Evde giymen için aldım, bakkala gitmen için değil," dedi. Birkaç saniye sonra, "Lan! Siktir! Onun yanında da mı böyle dolaşıyorsun sen?" diye bağırdı.

Sesli bir şekilde yutkundum ve şirince gülümsedim. "Git bak bakalım ben okulda mıyım?" Bana 'Ciddi misin?' der gibi baktı. "Sabah sabah geldi, ne yapayım? Yataktan böyle kalktım sonuçta."

Sinirle yüzünü sıvazladı. "Allah, katil olayım diye mi seni bana verdi, çok merak ediyorum."

Kafamı salladım. "Bence Allah, bir insan nasıl bu kadar davar olur gözlemleyeyim diye seni bana verdi. Beni de sev diye sana vermiş olabilir."

Son cümlemi duyunca çatık kaşları düzeldi. "Ulan, öyle bir şey söylüyorsun ki kızamıyorum da."

Gülümsedim. "Neyse, git artık," dedim onu hafifçe iterek. O sırada asansörden Yağız inince gözlerimi kısarak ona baktım. "İyi ki Meriç'i durdur dedim."

"Adam telefonunu açmadı, benim suçum ne?" dedi Yağız ve Meriç'le tokalaştıktan sonra yanağımı sıkıp içeri girdi.

Meriç de onun ardından içeri daldı. "Seni bu pezevenkle yalnız bırakmayacağım."

Kaşlarımı çatarak kapıyı kapattım ve arkalarından içeri geçtim. Ediz bizi görünce ayaklandı. Yağız'a sırıtarak, "Neredesin lan sen?" dedi.

"Telefonun şarjı bitmiş, kusura bakma."

Yağız ve Ediz birbirlerine sarıldıktan sonra, Meriç yanlarına giderek Ediz'e elini uzattı. "Meriç," dedi.

Ediz ve Meriç tokalaştıktan sonra herkes koltuklara geçti. Meriç gözlerini bana dikmişti. Ne var dercesine kafamı salladım. Üzerimdekileri işaret etti, ama umursamadım ve Yağız'la Ediz'in ortasına oturdum. Biliyorum, ecelime susamıştım. "Şimdi siz gitseniz de ben de uyusam," dedim yüzlerine bakarak.

Ediz saçlarımı karıştırdı. "Benim de uykum var. Hadi kalkalım, Yağız," dedi ve yanağımı sıktı. "Evlendiğim için hâlâ küs müsün?"

"Belki," dedim gülümseyerek. Onlar kalkınca Meriç de ayaklandı, en azından zeki olduğu için Allah'a şükrettim. Bana attığı ölümcül bakışları görmezden gelerek herkesi uğurladım, sonra da mutfağa geçip sofrayı toplamaya başladım.

***

Telefonum çaldığında başımı fizik testinden kaldırdım. "İşte kurtarıcım!" deyip koşarak odamdan çıktım ve salona girdim. Vitrine koyduğum telefonumu alacakken, annemin *Maşallah* yazılı büyük nazar boncuğuna elim çarpınca yere düşüp

parçalara ayrıldı. Gözlerimi büyütüp korkuyla cam kırıklarına baktım. İşte, şimdi ciddi ciddi bitmiştim ben! Parçaları toplamak için eğilirken aramayı cevapladım. "Meriç, kurtar beni!" dedim korkuyla.

"Siktir! Ne oldu?"

Sesindeki endişeyi umursamadım. "Annemin çeyizinin en önemli parçasını kırdım az önce," dedim dehşetle. "Ve parçaları ellerimde duruyor." Sesim sanki birini bıçaklamışım da, ellerimdeki de kanıymış gibi çıkmıştı.

"Kafan mı güzel?"

Oflayarak ayağa kalktım. "Ne istiyorsun?" diye çirkefleştim. İki dakika bana ayak uydurmuyordu yahu. Ne güzel drama yapıyordum.

"Senden alınacak bir intikamım varken benimle böyle konuşma bence."

"Canım ya, ne kadar şakacısın sen. Yerim seni."

"Kıvırma. Geliyorum."

Birden ciddileştim. "Gelme, ben ders çalışıyorum."

"Çok umurumdaydı."

"Ama olmalı," dedim sinirle.

"O da seni öpüyor."

Kaşlarımı merakla kaldırdım. "Kim?"

"Umurum."

Gözlerimi devirmemek elde değildi. "İğrençsin ya."

"Geliyorum," dedi ve telefonu kapattı.

Sinirim tavan yapmıştı. Hırsla tuşa bastım ve onu geri aradım. Açtığında da, "Telefonu yüzüme kapatamazsın," dedim ve bu sefer ben kapattım. Şimdi zafer dansımı yapabilirdim işte. Müzik menüme girdim, FloRida'dan G.D.F.R.'ı açtım. Şarkıya eşlik ederek dans etmeye başladım. Sanki ben söylüyormuşum gibi hareketler yapmayı da ihmal etmedim. Saçlarımı sallayarak zıplarken arkamı döndüm ve karşımda Meriç'i görünce gü-

rültülü bir çığlık attım. "Tövbe bismillah!"

"Ciddi ciddi soruyorum, ne yapıyorsun?"

Çok olağan bir şey yapıyormuşum gibi omuzlarımı silktim. "Dans ediyorum."

"Kastettiğin Kızılderililerin yağmur dansıysa, tamam."

Attığı kahkahayı duymazdan gelerek suratımı buruşturdum. Şu an benden ayrılsa yeriydi ve kendimi bıçaklamak istiyordum. Rezil olmaya bir türlü doymuyordum. "Gülme!" diye bağırdım ve elimdeki cam parçalarından birini ona doğru salladım. "Susmazsan deşerim!"

Gülmeye devam ederek yüzüme baktı. "Senden intikam almaktan vazgeçtim."

Bu işe yaramayınca taktik değiştirdim. "Eğer susmazsan seni terk ederim," dedim tehditkâr bir sesle.

Kahkahası sırıtmaya dönerken, "Nah terk edersin," dedi.

Yerimde sinirle tepindim ve elimdeki parçaları bırakmak için masaya ilerledim. Parçalardan biri parmağımı kesince dudaklarımdan ufak bir inleme döküldü. Meriç hızlı adımlarla – nihayet – yanıma geldi. Parmağıma uzandığında sinirle, "Dokunma," diyerek elimi çektim ama buna izin vermedi.

Gözlerini kısarak kesiğe baktı. "Kendine zarar vermekte üstüne yok," diye söylendi.

"Sanki bilerek kesmişim gibi konuşma."

Kolumdan çekiştirerek banyoya doğru yürümeye başladı. Maşallah, artık evi benden iyi biliyordu. Parmağımı suya tutarken, "Bundan sonra sinirlendiğinde bana vur. En azından ben sana zarar vermem," dedi.

"Kes şunu," dedim somurtarak.

"Neyi?"

Ofladım. "Sana sinirli kalamıyorum ki," diye itiraf ettim.

İçten bir şekilde sırıttı. "Bu da sendeki yan etkim," dedi.

"Eve sensör yapacağım. Böylece egon giremeyecek, Veliaht."

Suratıma ciddi bir ifadeyle baktı. "Bu beyinle [illegible]" diye sordu.

"Sen bana salak mı diyorsun?" dedim kaşlarımı çatarak.

"İlk kez duyuyormuş gibi davranma."

"Çık git, Meriç!" diye bağırdım. Eziliyordum burada yahu. "Ben gidiyorum, odamda yakışıklı birilerini keseceğim. Sen de banyoda fantezi yap," diye ekledim ve banyodan çıkıp odama hızlı bir geçiş yaptım. Kendimi yatağa attığım sırada Meriç de kapımdan içeri girdi. Onu umursamadan duvardaki posterlerime baktım. Kaç aydır dergi de almıyordum. Bir ara almam lazımdı.

"Ulan hepsi top," dedi.

Klasik Türk erkeği repliğiydi işte. Yakışıklı birini görünce hemen 'top' damgasını basıyorlardı. "Hiç de bile!" diyerek itiraz ettim. Kaşlarını çatıp kendini yanıma, yatağa attı. Benim yatağım onunki gibi çift kişilik değildi, yan yana yatınca biraz fazla yakın oluyorduk. Sol kolunu kafasının altına aldı, duvarları incelemeye başladı. Meriç'in bizim eve, daha doğrusu odama bir daha girmeyeceğini bilseydim, telefonuma duvar kâğıdı yaptığı fotoğrafı ve sokak dövüşçüsü gibi ellerini sardığı fotoğrafını büyütür, duvarıma asardım. Tabii o zaman annemin de odama girmemesi lazımdı. Bu da odamı kendim temizleyeceğim anlamına geliyordu ve bunu becerebileceğimden emin değildim. Yani her türlü imkânsız bir istekti benimki. Lanet olsun!

"Odamda yakışıklı birilerini keseceğim dediğinde beni kastettiğini anlamalıydım."

Sesini duyunca ne yaptığımı fark edip bakışlarımı kaçırdım. "Bunlar varken sana kaldığım için baktım yani-"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Tamam, saçmalama."

Sinsice gülümsedim ve bütün gücümle onu yataktan ittim. Hayvanın refleksleri çok iyi olduğundan, düşerken beni de kendisiyle birlikte yere çekti. Başımı göğsüne sertçe çarptım. "Ben sana zarar vermeme ne oldu?" diye homurdandım.

"Refleks," dedi.

Kalkmak için hamle yaptığımda kollarıyla beni sıkıca sardı. "Bu ilk düşüşümüz değil," dedi. "Son düşüşümüz de olmayacak."

Mecaz anlamda konuştuğunu anlamıştım. Elimden tuttuğu sürece düşmek önemli değildi. Hele de böyle üzerime düşecekse hiç problem değildi.

"Her düşüşümüzde elimden tutup kaldıracağına söz ver," dedi.

Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Söz," dedim. Onunla düştüğümüz sürece ayağa her türlü kalkardım, onu da kaldırırdım ama onun tarafından düşürülürsem o zaman kalkmam mümkün olmazdı. "Sen de beni düşürmeyeceğine söz ver."

Yanağımı okşadı. "Söz."

Yer çok rahatmış gibi, Meriç kolunu yine başının altına koydu, diğer koluyla hâlâ beni tutuyordu. Dirseğimin üzerinde yükselerek yüzüne baktım. "Bir yerin acıdı mı?" diye sordum.

Muzipçe sırıtarak, "Öpersen geçer," dedi.

"Bir öpücükle geçeceğine göre o kadar da büyütülecek bir şey değilmiş," dedim ben de sırıtarak.

Gözlerime bakarken dudaklarını yaladı. "Buna alışmaya başladım."

"Neye?"

"Saçlarımla oynamana."

Saçlarıyla oynadığını fark edince dudağını ısırdım. "Farkında olmadan oluyor," dedim dürüstçe, gerçekten de öyle oluyordu.

"Kaslarıma da dokunabilirsin," dedi sırıtışını bozmadan.

Gözlerimi devirip ayağa kalktım. "Hani senin işlerin vardı?"

Onu kaldırmam için elini uzattı. "Melih'in üzerine yıktım," dedi ayağa kalkınca.

"Çocuğa fazla yükleniyorsun," demiştim ki kapı çaldı.

Odadan çıkmak için harekete geçtiğimde kolumdan çekerek beni kendine çevirdi, bir anda göğsüyle buluştum.

"Bu kılıkla açmayacaksın kapıyı, değil mi?"

"Çık odadan," dedim sıkıntıyla. Zafer sırıtışıyla odadan çıktığında dolabımı açtım, dar bir kot ve üzerinde The Simpsons baskısı olan siyah tişörtümü çıkardım. Üzerimi değiştirip salona geçerken Mert'in gülüşü kulağıma doldu. Bütün tayfa gelmişti, sehpanın üzeri de poşetlerle dolmuştu. Gözlerimin parladığına emindim. İnşallah Milka da vardır diye düşünürken Meriç'in sesi bütün hayallerimi yıktı.

"Hepsini sen yemeyeceksin, pantercik."

"Bana pantercik demeyi keser misin?" dedim ve poşetleri karıştırmaya başladım. "Lütfen, biri Milka aldım desin," diye mırıldandım, canım acayip çekmişti. Ceyda kıkırdayınca ona baktım.

"Yağız da dahil kimse Milka almadı."

Yağız'a ölümcül bakışlar attım. "Çok pisliksin ha," dedikten sonra bütün şirinliğimle Meriç'e döndüm. "Meriç."

Koltuğa yayıldı. "Şu kapıdan dışarı iki adım bile atmam," dedi.

Bakışlarımı ondan çekmeden yürüdüm ve Mehmet'le Mete'nin arasına oturdum. Meriç'in çatılan kaşlarını umursamamaya çalışarak, "Ee, bu kadar abur cuburu senin için getirdikk başlayan cümleyi kim söyleyecek?" dedim umutla.

Mete güldü. "İstersen ben söylerim ama cipsler benim."

Meriç daha fazla dayanamadı. "Yanıma gel," dedi.

Ona 'Nah' diyen bakışlarımı attım. Kavgasız günümüz olacak mıydı acaba, merak ediyordum. Hayır, bence olmayacaktı. "Ee, napıyorsun kanki?" diyerek Mehmet'e döndüm.

Mehmet tatlış bir şekilde gülümserken Mert araya girdi. "Hani biz kankiydik?"

"Senin yerin ayrı, kanki," dedim kıkırdayarak. Meriç,

Mert'e vurmak için bir hamle yaptı, ama Mert çevik bir hareketle zıplayarak yan koltuğa geçti. Meriç de tek kaldığı koltukta iyice yayıldı. Onlara isimlerini birleştirerek 'MerMer' diye isim takmıştım. Ne kadar kavga etseler de aralarındaki bağ mermer kadar sertti. Ellerimi dizlerime vurup ayağa kalktım. "Tamam. Şu an ev sahibi olduğuma göre abur cuburları ben paylaştıracağım."

Ceyda gözlerini devirdi. "Yani hepimize en ucuzlarını verip, kendine en pahalılarını alacaksın."

"Nasıl da iyi tanıyor beni," dedim sırıtarak. "Ama sen kankamsın, sana Petito vermeyeceğim."

"Çok sağ ol, ama ondan almadık."

Poşetleri sehpanın üzerine boşaltırken Meriç'e baktım. "Bak, herkes bir şeyler almış. Senin de gidip bir şeyler alman gerekiyor," dedim. Ne yapayım, o Milka buraya gelecekti!

"Yanımda oldukları her dakika bütün hesapları ben ödüyorum lan, ne ayıbı?"

Omuzlarımı düşürdüm. "Ceyda'nın yanında ezik mi kalayım? Hadi kalk, Meriç," dedim ve elinden tutup onu çektim ama öküz, hareket bile etmedi. "Ya Milka krizim tuttu be adam, anlamıyor musun? Ben mi gideyim?"

"Git tabii. Ben mi yiyeceğim Milka'yı?"

"Katıksız kalassın ya!"

"Eyvallah."

İş inada binmişti artık. "Gider pembe panterli pijamalarımı giyer, öyle giderim bakkala."

"Nah gidersin!"

"İyi be gitme," dedim ve, "Herkes istediğini alsın," diyerek sehpanın üzerindekileri işaret ettim. Sonra da somurtarak eski yerime oturdum.

Bir süre sonra Meriç ayağa kalktı. "Somurtma, çirkin oluyorsun."

"Sana ne? Çirkinsem çirkinim," dedim sinirle.

"Kabul ediyorsun yani?" dedi ve kapıya doğru yürümeye başladı.

Hemen ayağa kalkıp peşinden gittim. "Nereye?"

"Bakkala."

Sevinçle sırıttım. "Ciddi mi?" Kafasını sallayarak evden çıktı. Adamın dibi dibi! Salona geri dönüp Meriç'in kalktığı koltuğa attım kendimi. "Ee, böyle oturacak mıyız?"

"Aslında," dedi Mert. "Meriçlere gidelim, orada sinema sistemi de var."

Omuzlarımı silkerek ayağa kalktım ve sehpanın üzerine saçtığım abur cuburları poşetlere geri doldurmaya başladım. "Bunları da götürelim, ama ben taşıyacağım," dedim poşetleri kucaklarken.

Yağız güldü. "Biz getiririz, sen rahat ol."

Çok geçmeden zil çaldı, kucağımdakileri bırakıp koşarak kapıyı açmaya gittim. Meriç iki poşet daha doldurup getirmişti. Zengin sevgilinin faydaları işte. "Bakkalı mı aldın?" dedim gülerek.

"Bakkalınız bir yılda böyle hasılat yapamaz," dedi ve poşetlerden birini bana uzattı. "O senin."

Poşet ağzına kadar Milka çeşitleriyle doluydu. Sevinçle sıntıp yanağından öptüm. "Çok tatlısın."

"Dudağımdan öpmeni tercih ederdim."

"Her neyse. Size gidiyoruz."

"Sebep?"

"Film izleyeceğiz."

***

Hangi salağa uyup da bu filmi izlemeyi kabul etmiştim ki? Abur cuburumu bile yiyemiyordum. Korkuyla Meriç'e daha çok sokuldum. Eğer korkudan ölmezsem bu gece Yağızlarda kalacaktım. Kolunu belime sarıp kulağıma, "Korkuyorsan bakma, güzelim," dedi.

Omuzlarımı silktim inatla. "İzleyebilirim bence," dediğim an kameranın o şeyi göstermesiyle çığlık attım ve Meriç'e sıkıca sarıldım.

"Galiba sağır oldum," dedi mırıldandığı küfrün arasından.

"Gitti mi?" diye fısıldadım ama salaklık edip ekrana baktım. O şey hızla geçiş yaptığı sırada elektrik gidince çığlık çığlığa bağırmaya başladım.

Meriç eliyle ağzımı kapattı. "Sakin ol, kedicik. Sadece elektrik gitti."

Yapabilirmişim gibi biraz daha sıkı sarılıp, "Korkuyorum," diye fısıldadım. Sanki yüksek sesle konuşsam filmdeki kız gelip benim de ağzımı dikecekmiş gibi hissediyordum. Mehmet ayaklandığında korkuyla ona baktım. "Hişt," dedim sessizce. "Nereye?"

Merdivenlere doğru ilerledi. "Tuvalete."

"Gitme!"

Meriç, "Sebep?" diye homurdandı.

Korku dolu bakışlarımı ona çevirdim. "Ya filmdeki kız gelip onun da ağzını dikerse? O kızı banyoda öldürdü az önce."

Mehmet gülerek yoluna devam ederken, Meriç bana baktı. "Yok daha neler? İyice uçtun."

"Korkuyorum," diye fısıldadım bir kere daha. Herkes ayaklanıp bir yerlere gitmeye başlamıştı. "Ya, gitmesenize!" dedim ama beni dinleyen yoktu. Salonda Meriç'le yalnız kalınca ona sokuldum. Karanlıkta pek seçemiyordum ama yüzüne baktım. "Meriç?"

"Hı?"

"Kimseden ses çıkmıyor. Bir şey olmasın?"

"O film bir kurgu, Melis," dedi gülerek.

"Nereden biliyorsun?"

"Harbiden korkuyor musun?"

"Yok, şaka yapıyorum," diye homurdandım ve ondan uzak-

laştım, ama yirmi saniye bile uzak kalamadan tekrar sarıldım. Gerçekten korkuyordum. "Meriç hâlâ gelmediler diyorum ya" dediğimde ofladı ve telefonunun fenerini açtı. Meriç'in tanıdık yüzüyle karşılaşınca rahat bir nefes aldım. Ayağa kalkıp elini uzattı.

"Geliyor musun, yoksa yalnız mı gideyim?"

Elini tutup ayağa kalkarken, "Beni bırakma," dedim panikle. "Ya o şey geldiyse, ya bizi de öldürürse?"

"Hay o filmi seçenin," dedi merdivenlere geldiğimizde.

Birkaç basamak çıkmıştık ki pat diye bir ses geldi. İkimiz de durduk. "Meriç, kaçalım!" diye bağırdım.

Meriç, "Mert! Sen misin lan?" diye seslendi. Koluna sıkıca yapışarak bir cevap gelmesini bekledim ama hiç ses yoktu. "Neredesiniz lan? Ses verin, kız korkuyor."

O sırada bir kapının açıldığını duyduk ve Mehmet ağzı dikilmiş bir halde önümüze atladı. Çığlık çığlığa bağırırken duvara yaslandım, bacaklarımın artık beni taşıyacağından emin değildim. Meriç, "Mehmet, şakanızı sikeceğim bak!" diye uyarırken, Yağız da ağzı dikili şekilde önümüzde belirdi. Korkudan aklımı kaçırmak üzereydim, bütün vücudum titriyor, gözyaşlarım durmadan akıyordu. "Kesin lan şunu!" diye bağırdı Meriç.

Mert, Meriç'in odasından ağlayarak fırladı. "Bizi öldürecek!" diye bağırıyordu.

Meriç kolunu omzuma attı ve gözyaşlarımı silerken, "Melis, güzelim, şaka yapıyorlar," dedi.

Şu an olanların şaka olduğunu idrak edecek durumda değildim. "Meriç, çıkalım buradan," diyerek aşağı yöneldim. İşte, merdivenlerin sonundaki kızı, yani filmdeki Sarah'ı da o zaman gördüm. Ellerimle kulaklarımı kapatarak basamağa oturdum.

Meriç bana sıkıca sarılırken diğerlerine bağırmaya başladı. Ne söylediğini anlayacak durumda değildim. Kısa süre sonra Yağız ve Mehmet ağızlarındaki o salak şeyleri çıkardılar ve herkes yanımıza geldi. "B-bana o-oyun mu y-yaptınız?" dedim ağlayarak.

Mehmet, "Abi, ben yapmayalım demiştim," derken, Mete gözlerini kırpıştırdı. "Aynen."

Meriç sinirle onlara baktı. "Siktirin gidin lan evden," dedi sinirle.

Mert, "Abi-" dedi ama Meriç'in yumruğu yüzünde patlayınca gerisini getiremedi. Hepsi merdivenleri inmeye başladılar.

Arkalarından, "Hepinizle küstüm," dedim, sesim küçük bir çocuğun sesi gibi çıkıyordu. "Meriç," diye mırıldandım.

"Söyle, güzelim."

"Ben çok yoruldum."

Saçlarımdan öptükten sonra beni kucağına aldı. "Sana, şaka yaptıklarını söylemiştim," dedi merdivenleri çıkıp odasına yürürken. Beni yatağın üzerine bıraktı ve önümde diz çöktü, gözyaşlarımı silmeye başladı. "Bu kadar içten ağlama, güzelim."

"Özür dilerim."

Kaşlarını çattı. "İntikamını alacağım, merak etme."

"Benimle uyur musun?"

"Uyuyacağım," dedi ve dolabına ilerledi. Tişörtünü ve eşofmanını giydiği sırada yatağa uzanarak ona arkamı döndüm. Yanıma uzanıp bana sarıldı. "İstersen yüzünü bana dön," dedi. "Beni görürsen korkmazsın."

Kafamı sallayarak ona döndüm. "Onlarla bir daha konuşmayacağım," dedim burnumu çekip. Sonra da rahatsızca kıpırdanarak, "Bana da giyecek bir şeyler verir misin?" diye sordum.

Yataktan kalktı ve dolabından bir tişört ve eşofman altı alarak bana uzattı. "Çıkmamı ister misin?"

Utanarak kafamı iki yana salladım. "Arkanı dönsen..." Hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp beklemeye başladı. Dar ve rahatsız kotumdan kurtuldum, verdiği kıyafetleri giydikten sonra tekrar yatağa uzandım. Yanıma uzandığında benim tarafımdaki gece lambasına uzanıp açtı. Yüzümü boynuna göm-

dün ve derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim. "Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandım uykulu bir sesle.

"Senden iltifat duymak ne güzel," dedi eğlendiğini belli eden bir ses tonuyla.

Gülümsediğini hayal ederek gülümsedim. Belindeki elimi yavaşça karnına doğru getirdim. Kaslarına dokunuyordum şu an! "Kasların..."

"İyi misin? Korku beynine zarar verdi sanırım."

"Uyumak üzereyim ve sayıklıyorum," dedim. Bu gece utanç gecemdi sanırım.

"Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Çok."

"Ben mi, yoksa duvarındaki o dallamalar mı?"

Ona biraz daha sokuldum. "Sen," dedim hiç düşünmeden. Belki dünyadaki en yakışıklı erkek değildi, ama benim için öyleydi.

"Peki, benimle birlikte olur muydun?"

Kafamı iki yana salladım. "Evlenmeden olmaz, annem beni öldürür."

"Bütün gece sana soru mu sorsam acaba?"

"Bırak da uyuyayım," diye homurdandım.

Sıcak elini yanağımda hissettim. "Seni öpeyim mi?"

"Öp," dedim yavaşça. Dudaklarımdaki tanıdık baskıyı hissettim. Dişlerini dudağıma sürterek bıraktı dudaklarını ve bir kez daha öpüp beni iyice kendine çekti.

4. Bölüm

Gözlerimi kırpıştırarak açtım. Belime sıkıca sarılmış kolları ve ensemdeki ılık nefesi hissedince gülümsedim. Uykum iyice açılırken, okul gezisinin bugün olduğu aklıma geldi. Meriç'in dolabından yansımamıza baktım, o uykusunda bile tatlış bir şekilde görünürken, ben berbat görünüyordum. Şu an bu hâldeysem, dün akşam nasıl bir hâldeydim kim bilir. Üstelik dün gece bu hâlimle öpmüştü beni. Ona güzel koktuğunu söylediğim aklıma gelince dudağımı ısırdım. Acaba başka neler söylemiştim? Korkmuştum, uyumak üzereydim ve ağlamaktan yorulmuş, mayışmıştım. Beni öptüğü kısım hariç, gerisini pek hatırlamıyordum.

Omzumun üzerinden Meriç'e baktım. "Meriç," diye fısıldadım kısık bir sesle. Beni umursamayıp uyumaya devam etti. "Geziye geç kalacağız, Meriç," dedim sesimi biraz daha yükselterek.

Yüzünü saçlarımın arasına gömerek homurdandı. "Umurumda değil."

"Ya Meriç!" Omzumu öpünce ona döndüm, gözleri hâlâ kapalıydı. İki parmağımı uzatıp gözünü araladım. "Pantercikten ördekçiğe, pantercikten ördekçiğe. Beni duyuyor musun, ördekçik? Eğer kalkıp pantercikgi eve götürmezsen, pantercik seni tırmalayacak, tamam." dediğimde âşık olduğum gözlerini açtı ve gözlerime sabitledi.

"Buradan direkt gidelim işte, niye sizin eve gidiyoruz?"

"Çünkü işim var."

"Ne işi?"

Omuzlarımı silktim. "Sana ne ya? Kızsal işler."

Yüzünü boynuma gömdü. "Kahvaltı etmeden gitmem. Bana yumurta kır, kadın."

Saçlarının arasına küçük bir öpücük bıraktım, sonra, "Tamam," diyerek yataktan fırladım. Merdivenlerden inerken saçlarımı toplamaya çalışıyordum. Dün akşam yaşadıklarım aklıma gelince kaşlarımı çattım, onlarla cidden konuşmayacaktım. Yağız ve Ceyda ne kadar korktuğumu biliyorlardı. Ama belki Mehmet'le konuşabilirdim, ben ağlarken 'Ben yapmayalım demiştim' demişti. Demek ki pek razı değildi. Mert'le de konuşmayacaktım, çünkü kankalığımıza resmen ihanet etmişti.

Mutfağa yaklaşınca duyduğum seslerle kaşlarımı çattım. Ceyda hariç hepsi buradaydı. İçeri girdiğimde hepsi özür diler gibi gözlerime baktılar, ama görmezden geldim. "Günaydın, Melih ve Maviş," dedim.

Melih, "Günaydın," derken, Mehmet'in yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. Yine de, "Günaydın, yenge," demeyi başardı.

Yenge kelimesine gülümsedim, bu aralar hayli sık kullanır olmuşlardı bu kelimeyi. Çok geçmeden Yağız homurdandı. "Hadi Melih neyse de Mehmet ne alaka?" diye sordu, bir yandan da ocağın başında bir şeylerle uğraşıyordu.

Ben ona kötü kötü bakarken Meriç içeri girdi. Meriç demek az kalırdı aslında, benim taş, meteor sevgilim içeri girdi, üstelik üzerinde tişörtü de yoktu. "Meriç, Yağız'a söyle çenesini kapatsın," dedim.

"Duydun, koçum," dedi Meriç kaşlarını çatıp Yağız'a bakarak.

Diğerleriyle konuşmamam aslında en çok Meriç'in işine gelecekti. Her ne kadar onlarla kardeş gibi olsak da, beni herkesten kıskanıyordu. Buzdolabını açıp yumurtaları aldım ve ocağa birkaç adım kala durdum. "Meriç şu hain, kuzen demeye üşendiğim çocuğa söyle, çekilsin ocağın önünden."

Yağız gözlerini devirdi. "E, yok artık!"

Onu kenara ittim, o sırada Meriç konuşmaya başladı. "Melis ne diyorsa yapın, lan!" Bazen aşırı tatlı oluyordu ve yanaklarını sıkıp sıkıp, ısırarak öpesim geliyordu.

Mete, "Melis'e kendimi affettirmek için burada domates doğruyordum ama," dedi.

Mehmet dikkatle ekmek kesiyor, Mete domates doğruyor ve Mert de masaya çatal bıçakları diziyordu. "Plan kime aitti?" diye sordum.

Mete direkt Mert'i ve Yağız'ı gösterdi. Mert vurduğunda Mete omuzlarını silkti. "Abi, şimdi günün sonunda, yani Melis gittiğinde Meriç hepimize dalacak mı? Dalacak. Haklı mı? E, haklı. Kaybedecek bir şeyim yok."

Meriç'e baktım, masaya oturmuş, sırıtarak bir şeyler yiyordu. Ben de sırıttım. "Meriç, eğer Mert'in ve Yağız'ın suratına çalışırsan..."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Tamam güzelim de kır artık şu yumurtaları," dedi elimdeki yumurtaları göstererek.

"İyi be, kırıyorum," dedim. Tam ayağa kalkacakken tekrar ona dönüp, "Bana tava ver," diye ekledim. Meriç, Melih'i dürtünce kıkırdadım. "Sen ver." Meriç oflayarak yerinden kalktı, üst raflardan birinden aldığı tavayı bana uzattı. Ocağı işaret ettim. "Ayağa kalkmışken ocağı da yak bari."

"Ulan kaç kere gösterdim, hâlâ yakamıyorsun şu ocağı. Onu geçtim, her şeyi ben yaptım, senin yumurta kırmanın ne anlamı kaldı?"

"Çünkü ben senin sevgilinim. Senin kırmanla benim kırmam arasında dağlar var." Ellerimi gösterdim. "Bu eller kırıyor o yumurtaları." Ne olduysa egom tavan yapmıştı.

"Sen o yumurtaları bu mide için kırıyorsun ama," diyerek karnını gösterdi.

Tabii ben karnına değil, kaslarına bakıyordum ama, her neyse.

Melih araya girdi. "Egolarınızı tatmin ettiyseniz, şu yumurtaları kırın da yiyelim artık."

"Sana mı kırıyor sanki? Bana kırıyor onları. Sadece ben yiyeceğim."

Kıkırdayarak elimi Meriç'in karnına koydum ve ittim, ama yerinden milim bile oynamadı. "Uzaklaşsana be," diye söylendim.

Kulağıma eğilerek, "Bence hâlinden gayet memnunsun," dedi.

"Defol git," diye tıslayarak ondan uzaklaştım ve yumurtaları kırmaya başladım. Pişirdikten sonra tabağa boşalttım, tabağı Meriç'in önüne bırakıp yanındaki sandalyeye oturdum. Arada bir yumurtadan da aşırarak kahvaltımı ettim.

Mehmet, "Geziye geliyor musunuz?" diye sordu.

Kafamı sallayarak onayladım. Gezi, üniversite gezisiydi, aslında benim gitmek istediğim üniversite çoktan belliydi, ama Taksim'de gezip, boğaz turu yapmak çok cazip geliyordu. Eğlenceli olacaktı.

"Yiğit bu akşam Taksim'de bir barda çıkacakmış. Dinlemeye gidelim mi?" diye sordu Mehmet.

Meriç omuzlarını silkip, çatalıyla beni gösterdi. "Yaşı tutmuyor, almazlar."

Gözlerimi devirdim. "17.5 yaşındayım. Ayrıca gelen de yok zaten. Sen de gidemezsin."

"Abi, kapıdaki adamların hepsi seni tanıyor," diye devam

etti Mehmet. "Melis'in kimliğini isteyecek değiller ya. Alkol almayız zaten, merak etme."

Meriç kafasını salladı. "Bakarız," dedi. Bana sorsa şaşardım zaten. O sırada Yağız'ın sesini duydum.

"Melis," dedi. "Ne istersen alırım, kuzen."

Dün akşamı ne kadar korktuğumdan haberi yoktu tabii, aklımı kaçırıyordum neredeyse. "Var ya, bana artık dünyaları alsan boş," dedim. Gözleri kocaman açıldı. Onunla hiçbir şekilde barışmazdım artık.

"Sana Enrique Iglesias konser bileti alırım."

Bir an gözlerim parladı, ama ben cevap veremeden Meriç, "Nah alırsın. Gidemez," dedi.

"Niye gidemiyormuşum ya?" diye itiraz ederek araya girdim.

"Çünkü izin vermiyorum."

"İzin alan kim?" Çatalındaki lokmasını ağzına alıp, boşalan çatalıyla beni gösterdi. "Giderim," diye direttim.

"Tabii, tabii," dedi. Domuz inadı vardı mübarek.

Mert araya girdi. "Jessie J. konser bileti alırım kanki sana. Hemde V.I.P."

Sevinçle Mert kankime bakarken, Yağız kaşlarını çattı. "Lan, o benim fikrimdi, it!"

Mert güldü. "Hızlı ve akıllı olcen yafrım."

Kıkırdadım. "Tamam, anlaştık," dedim. Onlarla bir daha konuşmayacağım mı demiştim? Unutun gitsin.

Meriç bana baktı. "Kim götürecek seni?"

Omuzlarımı silktim. "Meeert."

Meriç'in kaşları çatıldı. "Ulan, burada sevgilin var, sen hâlâ Mert diyorsun!"

Dudaklarımı büzüp düşünüyormuş gibi yaptım. "Hmmm... Çünkü sen gelemezsin," dedim bir süre sonra. Tek kaşı havalandı; çok güzel kalkıyordu o kaş ama...

"[illegible] ben senin sevgilinim. Senin kırmanla benim kırmam arasında dağlar var." Ellerimi gösterdim. "Bu eller kırıyor o yumurtaları." Ne olduysa egom tavan yapmıştı.

"Sen o yumurtaları bu mide için kırıyorsun ama," diyerek karnını gösterdi.

Tabii ben karnına değil, kaslarına bakıyordum ama, her neyse.

Melih araya girdi. "Egolarınızı tatmin ettiyseniz, şu yumurtaları kırıp da yiyelim artık."

"Sana mı kırıyor sanki? Bana kırıyor onları. Sadece ben yiyeceğim."

Kıkırdayarak elimi Meriç'in karnına koydum ve ittim, ama yerinden milim bile oynamadı. "Uzaklaşsana be," diye söylendim.

Kulağıma eğilerek, "Bence hâlinden gayet memnunsun," dedi.

"Defol git," diye tıslayarak ondan uzaklaştım ve yumurtaları kırmaya başladım. Pişirdikten sonra tabağa boşalttım, tabağı Meriç'in önüne bırakıp yanındaki sandalyeye oturdum. Arada bir yumurtadan da aşırarak kahvaltımı ettim.

Mehmet, "Geziye geliyor musunuz?" diye sordu.

Kafamı sallayarak onayladım. Gezi, üniversite gezisiydi, aslında benim gitmek istediğim üniversite çoktan belliydi, ama Taksim'de gezip, boğaz turu yapmak çok cazip geliyordu. Eğlenceli olacaktı.

"Yiğit bu akşam Taksim'de bir barda çıkacakmış. Dinlemeye gidelim mi?" diye sordu Mehmet.

Meriç omuzlarını silkip, çatalıyla beni gösterdi. "Yaşı tutmuyor, almazlar."

Gözlerimi devirdim. "17.5 yaşındayım. Ayrıca gelen de yok zaten. Sen de gidemezsin."

"Abi, kapıdaki adamların hepsi seni tanıyor," diye devam

etti Mehmet. "Melis'in kimliğini isteyecek değiller ya. Alkol almayız zaten, merak etme."

Meriç kafasını salladı. "Bakarız," dedi. Bana sorsa yaşardım zaten. O sırada Yağız'ın sesini duydum.

"Melis," dedi. "Ne istersen alırım, kuzen."

Dün akşam ne kadar korktuğumdan haberi yoktu tabii, aklımı kaçırıyordum neredeyse. "Var ya, bana artık dünyaları alsan boş," dedim. Gözleri kocaman açıldı. Onunla hiçbir şekilde barışmazdım artık.

"Sana Enrique Iglesias konser bileti alırım."

Bir an gözlerim parladı, ama ben cevap veremeden Meriç, "Nah alırsın. Gidemez," dedi.

"Niye gidemiyormuşum ya?" diye itiraz ederek araya girdim.

"Çünkü izin vermiyorum."

"İzin alan kim?" Çatalındaki lokmasını ağzına alıp, boşalan çatalıyla beni gösterdi. "Giderim," diye direttim.

"Tabii, tabii," dedi. Domuz inadı vardı mübarek.

Mert araya girdi. "Jessie J. konser bileti alırım kanki sana. Hemde V.I.P."

Sevinçle Mert kankime bakarken, Yağız kaşlarını çattı. "Lan, o benim fikrimdi, it!"

Mert güldü. "Hızlı ve akıllı olcen yafrım."

Kıkırdadım. "Tamam, anlaştık," dedim. Onlarla bir daha konuşmayacağım mı demiştim? Unutun gitsin.

Meriç bana baktı. "Kim götürecek seni?"

Omuzlarımı silktim. "Meeert."

Meriç'in kaşları çatıldı. "Ulan, burada sevgilin var, sen hâlâ Mert diyorsun!"

Dudaklarımı büzüp düşünüyormuş gibi yaptım. "Hımm... Çünkü sen gelemezsin," dedim bir süre sonra. Tek kaşı havalandı; çok güzel kalkıyordu o kaş ama...

"Sebep?"

"İzin vermiyorum."

"Komik fıkraymış."

"Sen anlattığında ben gülmüştüm, Veliaht. Sen de ben anlattığımda güleceksin." Cümlemi bitirdiğimde masadakilerden koro hâlinde bir 'Oooo!' sesi yükseldi. Haklıydım ama, ben ondan izin almak zorundaysam, o da benden izin almak zorundaydı.

"Aynı fıkraya ikinci kez gülünmez, güzelim."

Tamam, kabul ediyorum, kapak olmuştum. Biraz düşünmem lazımdı. Gerçi çok da düşünülecek bir şey değildi. Şimdi, Jessie J. mayoyla falan çıkardı sahneye, Meriç bakardı falan. Hayır! Gelemezdi ya! Gelmemeliydi! Mert'e baktım. "Anlaşma iptal," dedim.

Mert isyan etti. "Biliyordum böyle olacağını."

"Siz de korkutmasaydınız kızı," dedi Meriç. "El kadar kız zaten."

Gözlerimi kısıp Meriç'e baktım. "Ne demek el kadar ya?"

"Benden küçüksün, güzelim. Hatta bu masadaki herkesten küçüksün. O anlamda yani."

"Küçük falan değilim, Meriç. Siz irisiniz."

"Mehmet, Mete, Yağız ve ben tamam da, bu mal mı iri yapılı?" diyerek Mert'i gösterdi.

Kıkırdadım, çünkü doğru söylüyordu, Mert'le aynı kiloda bile olabilirdik.

"Abi, bakmayın benim böyle olduğuma, kuvvetliyimdir," diye itiraz etti Mert. Herkes ona 'Ciddi misin?' bakışları atınca bana baktı. "Bakma kanki sen bunlara. Çok pis kavga ederim."

Yağız ve 4M gülmeye başladılar. Bu kavga olaylarına çok da hâkim değildim, kahvaltımı yapmaya devam ettim.

***

Mert'in ve Mete'nin atışmalarına gülerken, Mert bu kez de Mete'ye 'Kıvırcık Fahişe' dediğinde kahkahı attım. Mete ve Mert ellerinde yastıklarla birbirlerine girdiklerinde, Maviş'le gülerek onları izlemeye başladık. Meriç merdivenlerden inip yanıma geldi. "Ne yapıyorlar burada?"

"İlk başta laf atıyorlardı birbirilerine, şimdi de kavga ediyorlar," dedim gülerek.

"İyiymiş," deyip yanağımdan öptü. Bana göz kırpıp Mertlere döndü. "Lan, hadi çıkıyoruz. Boşaltın evi," dedikten sonra elimden tuttu.

Birlikte kapıya giderken onu inceledim. Mavi bir tişört ve yine mavi bir kot giymişti, beline de gömlek bağlamıştı. Yine çok tarzdı. "Böyle mi gidiyorsun?" dediğimde bana baktı.

"Sence?"

"Gece boğaz turu olacak, üşürsün."

"Olmaz bir şey."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, gidemezsin," diyerek onu odasına çekiştirdim. Öküzlük etmedi, zorluk da çıkarmadı. Dolabını açıp mavi kot ceketini aldım. "Çantan yok mu?" diye sordum. Dolabın üstüne uzanıp bir sırt çantası indirdi. Ceketi düzgünce katlayıp içine koydum.

"Çantayı kim taşıyacak?" diye sordu.

Sırıttım. "Tabii ki sen."

***

Ben üzerimi değiştirirken Meriç salonda oturmuş, basketbol maçı izliyordu. Söylendiğini duyunca gözlerimi devirdim, çünkü oyunculardan birine milyonuncu kez küfrediyordu. Gizem'in bana aldığı kırmızı elbiseyi ve kahverengi sandaletleri giydim, saçlarımı da kendi hâline bıraktım. Parfüm sıkıp odamdan çıktım ve salona girdim. "Hadi gidelim," dedim.

Bana kısaca bakıp, "İki dakika sonra maç bitiyor," derken yine ekrana döndü. Ardından da bir küfür mırıldanarak aynı hızla tekrar bana baktı. "Bu ne?"

"Ne ne?"

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Kızım sen beni deli mi edeceksin, katil mi? Sana aldığım pijama bile daha uzun."

"Hiç de bile. Bana aldığın okul eteğiyle aynı boyda."

"Onun daha uzunu yoktu."

"Meriç uzatma da gidelim."

İtiraz edercesine başını iki yana salladı. "Bence sen eteğini uzat, öyle gidelim."

"Meriç ya! Kaç gün önceden kombin yaptım ben."

"Bana mı sordun kızım yaparken?"

Masum masum baktım bu kez. "Lütfen, sadece bir kez giyeyim."

"Yarın gelirken yanında getirirsin, bizde giyer, hevesini alırsın," dedi ellerini ensesinde birleştirerek.

"Yakışmamış mı?" diye sordum.

Kafasını geriye atıp, sabır diler gibi tavana baktı. "Yakışmış diye giyme diyorum zaten."

"Yanımda sen olacaksın, kimse bakmaz ki. Hem hırka da aldım yanıma. Ne olur kırma beni, Meriç. Senden kaç kez bir şey istedim?"

Kaşlarını kaldırdı 'Ciddi misin?' der gibi. Bozuntuya vermedim. Yavru kediler gibi bakmaya çalıştım. Hedefim Shrek'teki çizmeli kedi gibi bakmaktı, ama ne kadar becerebildim emin değildim. Ayağa kalktı ve dudaklarımdan öptü. Demek ki işe yaramıştı. Onun kedileri sevmesi benim için büyük bir avantajdı aslında. Sonuçta ben de onun kedisi sayılırdım. Öpücüğüne karşılık verdim ve geri çekildim. "Geç kalacağız," diyerek kapıya yöneldim.

Meriç ayakkabılarını giyerken söyleniyordu. "Tek bir kişi bile bakarsa açık açık onu-"

Parmağımı dudaklarına bastırdım. "Anladım, sus!"

"İyi."

Elimdeki hırkayı da onun sırt çantasına koydum ve merdivenlerden inmeye başladım. Çok geçmeden okula ulaştık. Meriç arabadan iner inmez elimi tutunca gülümsedim ve birlikte kalabalığa doğru ilerledik. Bize bakan kızlardan bazıları iç çekerken, bazıları da hırsla dudaklarını kemiriyordu.

Bizimkilerin yanına geldiğimizde Mert, "Kankime ne aldınnnn," diyerek elindeki Milka'yı sallamaya başladı.

Gülümsedim. "Meriç bana bir poşet aldı zaten."

Önce suratı asıldı, sonra aklına gelen şeyle yüzü aydınlandı. Heyecanla bana baktı. "Sana Meriç'in hiç görmediğin fotoğraflarını gösteririm!"

Meriç'in kaşları çatıldı. "Biz de seni Zincirlikuyu Mezarlığı'nda toprağa veririz."

Mert'in gözlerine yerleşen korku gözle görülür cinstendi. "Tabii ki bende öyle fotoğraflar yok, Melis. Ama sen yine de affet beni," dedi panikle.

Tam omuzlarımı silkiyordum ki Ceyda yanımıza geldi. Yanağımdan öptüğünde ona gözlerimi kısarak baktım. "Biz küsüz."

Sırıtarak bana baktı. "Dylan posterlerimi sana veririm."

Gözlerim heyecanla ışıldadı. "Anlaştık!" diye cırladım.

Mete, Mert ve Yağız aynı anda kaşlarını çatıp, "Ne?" diye bağırdılar.

Ne yapayım, teklif çok cazipti, çünkü Ceyda'da bende olmayan posterler vardı ve eski sayılarda verildiği için, hiçbir yerde bulamamıştım.

Meriç kaşlarını çattı. "Hay o Dylan'ı," diye homurdanmaya başladı.

Yağız da birden atıldı. "Sana Marvel koleksiyonu alırım!"

"Tamam, anlaştık!" dedim ona da heyecanla.

Mert kaşlarını çattı. "Abi, bu nedir ya? Ben nereden yürüsem Meriç önüme geçiyor. Benden başka herkes hedefi vurdu."

Meriç pis pis sırıttı Mert'e, bilerek yapıyordu. Mert aklına gelen şeyle bana baktı. "Alsam alırım kanki sana. Bol bol hem de."

Bu çocuğa daha fazla küs kalamayacaktım. "Seninle de anlaştık, kanki," dedim.

Mert zaferle beşlik çakmak için Meriç'e elini uzattı, ama karşılığında 'nah' bakışları alınca Mete'ye döndü. Mete henüz benimle barışmadığından Mert'e gözlerini devirdi. Mert bu kez de Mehmet'e döndü, o da pis pis sırıtmakla yetindi. Son çare Yağız'a dönerken, Yağız acımış olacak ki onunla beşlik çaktı. Mert, "Adamsın," deyip Yağız'a sarıldıktan sonra, "Ben ne yapayım bilemedim. Ne istiyorsan açık açık söyle, Melis. Beyin jimnastiği yapmaktan beynim döndü," diyerek bana döndü.

Biraz düşündüm. Aslında Meriç'in sırlarını öğrenebilirdim. "Sonra konuşuruz," diyerek göz kırptım.

Bu sırada hocalar kalabalığa seslendiler. "Çocuklar, herkes otobüslerle gelecek. Kişisel araçlarınızı kullanmayacaksınız. Şimdi, otobüslere geçin lütfen."

Meriç homurdanarak arabasının anahtarını cebine attı ve beni de çekiştirerek otobüslere doğru yürümeye başladı.

5. Bölüm

Otobüse bindiğimizde Meriç boş bulduğu ilk koltuklara kendini atıp, beni de yanına çekti. Cam kenarına o oturmuştu. "Meriç, ben oturayım mı cam kenarına?"

"Olmaz."

"Neden?"

"Çünkü güzelim, buradan hem seni hem de herkesi görebiliyorum. Yani sana bakan olursa gerisini biliyorsun."

Gözlerimi devirip arkama yaslandım. Yanımızdaki koltuklara Ceyda ve Yağız, arkamızdaki koltuklara Mete ve Mehmet, çaprazımızdaki koltuğa da Mert oturdu. Yanında da bir kız oturuyordu. Koltukta yan oturup bacaklarını koridora doğru uzattı ve bana baktı. "Ee, kanki? Konuşmayalı nasılsın?"

"Yirmi dört saat bile geçmedi küseli," dedim gülerek.

Yanındaki kıza kaçamak bir bakış attı ve yüzünde yaramaz bir gülümsemeyle bana doğru eğildi. "Dün gece birlikte mi uyudunuz?" diye fısıldadı.

Kızardığımı hissettim. Ceyda bile Mert gibi beni sorguya çekmiyordu yahu! "Kapa çeneni!" dedim.

Meriç kolunu belime sarıp, korumacı bir tavırla beni kendine çekti. "Sana ne lan? Ne utandırıyorsun kızı?"

Mert gülerek bana baktı. "Kanki ya, dün çok komiktin."

"Meriç'in yumruğu suratında patladığında sen de çok komiktin," dedim pis pis sırıtarak.

"O ara ufak bir baygınlık geçirmiş olabilirim tabii ama olsun."

Meriç de kulağıma eğilerek gülümsedi; o ses öyle müthiş bir tınıya sahipti ki duyamayanlar çok şey kaybediyordu. Sonra Mert'e döndü. "Hak ettin. Ağlattın pantericiği."

'Pantericik' kelimesini artık benimsediğimi düşünürken Mert'in sesi düşüncelerimi böldü. "Çok tatlısınız, lan."

Şirince gülümsedim. Meriç bu durumdan rahatsız olmuş olacak ki boğazını temizledi. Ama Mert onu umursamadan ayağa kalktı neşeyle. "Oturmaya mı geldik?" dedikten sonra Meriç'e döndü. "Meriç'im şarkı söyle bize."

Merakla Meriç'in cevabını bekledim. "Kardeşim, kaşınma istersen. Senden alacağım var zaten biliyorsun," diyerek alttan alttan tehdit ettiğinde pek de şaşırmadım. Mert gözlerini devirip otobüs şoförünün yanına gitti ve konuşmaya başladı.

Çok geçmeden Duman'ın 'Senden Daha Güzel' adlı şarkısı otobüste yankılanmaya başladı. Mert şarkıya eşlik etmeye başladığında, ona katılmamız için bize de işaret etti. Ben de herkesle birlikte eşlik etmeye başladım, ta ki Meriç ağzını kapatana kadar. "O bed sesinle söyleme istersen, kaza yapacağız."

"Benim sesim senden güzel be!" diye itiraz ettim.

"Uf! Fena çarpılacaksın," dedi sırıtarak.

Ayağa kalktım. "Gider Mete'yle otururum."

Kolumdan tutarak beni yanına çekti. "Hareket edip durma, kızım. Eteğin açılıyor."

"Sen de beni sinir etme o zaman!"

***

Üniversiteleri gezme faslı bittikten sonra, Taksim'de yapılacak gezi için serbest bırakılmıştık. Biz Meriç'le yürürken, Mert ve Mete hâlâ birbirlerine dalaşıyorlardı. Sarışın bir kız, Meriç'e çarptı, ardında da mahcupça bize bakıp, "I'm so sorry (çok üzgünüm)," dedi.

Meriç tatlı mı tatlı bir aksanla, "It's okay (sorun değil)," dedi ve gülümsedikten sonra yürümeye devam etti. Kolunu çimdikleyince dönüp bana baktı. "Ne?"

"Niye gülümsüyorsun?"

Uzanıp yanağımdan makas aldı. "Sen millete şirin şirin gülümsüyorsun ama?"

"Olsun, sen gülümseme," dedim. Birbirimizin gözlerinin içine tatlı tatlı bakarken, Mert'in sesi o büyülü anı bozuverdi.

"Abicim, bir baksana." İkimiz de mecburen ona baktık. Yanında bir kız vardı ve o da sarışındı. Allah'ım, beni mi sınıyorsun diye geçirdim içimden. Mert konuşmaya devam etti. "Abi, kız sanırım Rus ve kaybolmuş."

Meriç bana bakıp, "İzninle," dedi ve kızın yanına doğru yürümeye başladı. Heh! Bir tercümanlığı eksikti. Bakışlarımı en ölümcül hâle getirip Mert'e çevirdim.

Mert omuzlarını silkti. "Sevap kasmak da mı günah? Bakma bana öyle, kanki."

Gözlerimi devirdim. Bu çocukta biraz salaklık vardı sanırım. Mete ve Mehmet iki yanıma geçtiler. "Kız da çok güzel," dedi Mete alıcı gözle kızı baştan ayağa süzerek. Somurttum, çünkü hakikaten kız güzeldi.

"Meriç de sarışınları seviyordu, değil mi?" diye sordu Mehmet.

Suratım daha da asıldı. Ben sarışın değildim ki ya!

"Rus kızların Türk erkeklerine bayıldığını okumuştum bir yerde," diye cevap verdi Mete.

Bayılırlardı tabii. Hele de o erkekler Meriç gibi yakışıklı olursa.

"Aynen. Yakışıklı bir Türk erkeği gördüklerinde bırakmazlarmış."

Mehmet'e döndüm sinirle. "Ne demek bırakmazlarmış ya? Yolarım ben bu sarışın yellozu!"

Mete güldü. "Yani Melis, şimdi Meriç de yakışıklı çocuk hani."

İkisini de yanımdan ittim ve elimdeki çantayı Mert'e verip Meriç'in yanına gitmeye başladım. Meriç resmen kızla sohbet ediyordu. Yanlarına gittiğimde sevgilimin elini tuttum ve kıza gülümsedim. Meriç bana döndü. "Ne oldu?"

"Mete ve Mehmet beni sinir ediyorlar," diye mızmızlandım. Kız ne sorduğumu merak etmiş olacak, Meriç'e bir şeyler söyledi. O da gülümseyerek cevap verdi. Yareppisi, bu adam niye gülerdi ki benden başkalarına? Derin bir nefes alıp, "Ne dedi?" diye sordum.

"Senin kim olduğunu sordu."

"Sen ne dedin?"

"Bir hayranım olduğunu söyledim."

Kaşlarımı çatarak somurttum. "Hayvan!" Kızla vedalaştılar, kız arkasına bakmadan giderken Meriç'in koluna vurdum. "Sinirlenince bana vur demiştin ve sinirlendim. Kusura bakmazsın artık," diye çemkirdim ve Mert'in yanına gitmeye başladım. Hayranmış! Hah! Haspam! Anandır hayran! Arkamdan gelirken kısık sesli gülüşü kulağıma doldu. "Gülme!" dedim sinirle. Belki de o sarışın kızdan hoşlanmıştı, belki birbirlerinin numaralarını bile almışlardı. Hızlı adımlarla yürüyordum ve kafamı da önüme eğmiştim. Hâl böyle olunca önümdeki çocuğu ancak ona çarpınca fark ettim.

Meriç, "Önüne bak!" dedi çocuğa, sesi hiç de sakin değildi.

"Önüne bakmayan oydu," diye cevap verdi çocuk.

"Madem sen önüne bakıyordun, niye çarptın lan kıza?"

Panikle araya girdim. "Sorun değil, özür dilerim," dedim

Meriç gözlerini ayırmadan çocuğa bakıyordu. "Sen değil, o dilevecek," dedi. "O sana çarptı." Neyse ki çocuk uzatmadı, özür diledi ve yoluna gitti. Sanırım Meriç'e bulaşmak istememişti. Zamanını boşa harcamak istememiş de olabilirdi. Her neyse. Meriç ellerimizi birbirine kilitledi ve, "Katham çıkarmanı istemiyorsan yanımdan ayrılma, güzelim," dedi. Çantamı Meri'ten aldım, sonra da Meriç'le birlikte yürümeye başladım.

Biraz ileride Ceyda ve Yağız küçük, şirin bir tezgâhın başında durmuş, takılara bakıyorlardı. Meriç beni de onların yanına çekiştirdi, bilekliklere bakmaya başladı. Ben de onu izlemeye başladım. O turist kıza gerçekten de hayranım mı demişti acaba? Eğer öyle dediyse neden demişti? Yoksa kızdan ciddi ciddi hoşlanıp, sevgilisi olduğumu söylemek mi istememişti? Kız da sarışındı. Benden ayrılmazdı, değil mi?

Meriç bileğime dokununca irkilip ne yaptığına baktım, sol bileğime bileklik takıyordu. Aslında bileklik de demek zordu, biri sarı diğeri lacivert iki ipten oluşuyordu. Çok sadeydi ama güzel duruyordu. İstemsizce gülümsedim. Meriç'ten üzerinde 'Love' yazan bir bileklik beklemiyordum zaten. Kendisi için aldığı bilekliği ona takmam için uzattığında, alıp sağ bileğine taktım. Sol bileğimi tutup taktığı bilekliğe baktı. "Güzel," diye mırıldandı.

"Hayranına hediye mi alıyorsun?"

"Sen hâlâ orada mısın?"

"Kız sarışın ve güzeldi. Ayrıca Rus kızlar Türk erkeklerini seviyorlarmış. Sen de yakışıklısın. Mehmet ve Mete haklılar. O kızdan hoşlanma ihtimalin ve onun da senden hoşlanma ihtimali çok yüksek. Bir de kıza senin hayranın olduğumu söylemişsin. Nasıl davranmalıyım?"

"Sevdiğim kız."

Kaşlarımı kaldırıp suratına baktım. "Ne?"

Gözlerimin içine baktı. "Kız senin kim olduğunu sorduğunda 'Sevdiğim kız' olduğunu söyledim."

"Niye yalan söylüyorsun o zaman bana be adam?"

"Seni gıcık etmek hoşuma gidiyor."

"Sana vurduğum için üzgünüm," dedim başımı önüme eğerek.

Yanağımı okşayarak, "Takma kafana, güzelim," dedi. "Mehmet ve Mete'yle bu akşam ilgileneceğim zaten."

Pislikler, beni gaza getirmişlerdi. Meriç'in elini tuttum ve yürümeye devam ettik.

Az ilerimizdeki Mert'i görünce kıkırdadım. Fenerium'un camına yapışmış, içeri bakıyordu. "Meriç, ben gidiyorum," deyip, tabiri caizse mağazaya dalış yaptı. Meriç durur mu? O da bizi direkt oraya yönlendirdi. Ne Fener aşkı ama!

"Sana da bir şeyler alalım."

"Kalsın," dedim omuzlarımı silkerek.

"Fenerlisin kızım sen. Laflarına dikkat et."

Mert'le, yeni çıkan tişörtlere bakarlarken ben de onları izliyordum. Mert eline aldığı tişörtleri önce kendi üzerine, sonra da Meriç'in arkasına geçip onun üzerine tutuyordu. Sanırım Meriç'in ona kızmasından korkuyordu biraz. Çalışanlardan bir kız bize doğru yürümeye başladı hemen. Hayır, yani biz bakamıyor muyuz? Okumamız yazmamız var Allah'a şükür, sen ne yapacaksın yanımızda? Bu neyin kafası?

Kız gülümseyerek Mert'le Meriç'e baktı ve, "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye klasik bir replik attı ortaya. Ona 'Bizi rahat bırakabilirsin' deyip, thug life müziğiyle dans etmek istiyordum ama yapmadım, görevliydi sonuçta. Meriç nezaketen gülümsedi. "Sevgilime bayanlar için bir şeyler gösterebilirsin," dedi.

Gülümsemeden edemedim. *Çok tatlısın yaaa.* Kız, kafasını sallayıp bana döndü. "Buyurun," diyerek karşı reyonu işa-

rct etti. Meriç'e gülümseyip kızı takip ettim. Tişörtler iyiydi, güzeldi ama fiyatlarını gördükçe gözlerim kocaman açılıyordu. Nihayetinde pazarda da satılıyordu bunlardan, değil mi ama?

Aklıma ablam gelince gülümsedim. Melih'le sevgili olsalar, bizim aksimize, Fenerbahçeli çok şirin bir çift olurlardı.

"Bir şeyler beğendin mi?"

"Bunları bizim pazarda da satıyorlar. Güpegündüz kazıklanıyorsunuz," dedim.

Mert omuzlarını silkti. "Fenerimizi kalkındırıyoruz, kanki," deyip elindeki tişörtleri salladı.

Meriç sırıtıp arkamdaki reyonu incelemeye başladığında, "Sen bunların parasını bana ver de, senin yüzünden verdiğim taksi paralarının yerine koyayım," dedim.

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ulan, ben mi dedim sana taksiye bin diye?"

Baltayı kalasa vurduğumu anlayınca şirince sırıttım. "Şunu beğendim," deyip elinde tuttuğu tişörtü gösterdim. Taksi konusunu kapatırsam daha kârlı çıkardım bu işten.

Elindeki tişörtün bedenine bakarken, "Taksi konusunu unuttuğumu sanma," dedi ve tişörtü üzerime tuttu. "Yakıştı, alıyoruz," diye ekledi ve elimden tutup kasaya ilerledi.

"Sen her sevgiline böyle mi davranıyorsun?" diye sordum.

Mert gülerek araya girdi. "Daha önce hiç olmadı ki böyle davransın."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı, bakışlarını Meriç'e çevirdim. Mert'e, 'susmazsan sikeceğim' bakışları atıyordu. "Hande'yle sevgili oldunuz sanıyordum," dedim.

"Hayır. Sadece birkaç kez denedik."

Bugün gülümsemekten bıkmamıştım. Yine gülümsedim, çünkü o nasıl benim ilk sevgilimse, ben de onun ilk sevgilisiydim. Yani böyle davrandığı ilk kızdım ve son kız olacaktım. Benden başkasıyla sevgili olamazdı. Buna izin veremezdim.

Meriç elindeki tişörtleri kasadaki çocuğa verdi ve cebinden cüzdanını çıkarıp kredi kartını uzattı. Kasiyer çocuk aldıklarımızı üç poşete sığdırabildi ve Meriç poşetleri alıp bana uzattı. "Çantaya koysak ya," dedim. Demez olsaydım, çünkü çantayı da bana uzattı. Oflayarak poşetleri çantaya yerleştirdim.

"Bumblebee olsaydı bunları taşımak zorunda kalmayacaktık," diye homurdandı.

Meri sırıtarak bize baktı. "Kankiler, benim poşetleri de uçtan köşeden çantaya koysanıza."

"Bana kızın yanında küfrettirme koçum," dedi Meriç.

Kıkırdadım, sanki yapmadığı şeydi de. Mağazadan çıktığımızda telefonum çaldı. Annem arıyordu, hemen açtım. "Söyle, anniş."

"Neredesin? Ne yapıyorsun bakayım?"

"Üniversiteleri gezdik, şimdi de serbest bıraktılar, dolaşıyoruz."

Bir süre *hımladı* annem. Sonra, "Meriç yanında mı?" diye sordu.

"Evet?"

"Meriç'i ver bana. Onunla konuşacağım," dedi gülerek.

Kaşlarımı çattım heyecanla. "Ne oldu ki?"

"Of, Melis! Versene Meriç'i."

Şaşkın bakışlarımı Meriç'e çevirdim. "Annem seni istiyor," diyerek telefonu ona uzattım. Kaşını kaldırıp telefonu aldı ve kulağına götürdü. Merakla ona bakıyordum. Artık eskisi gibi duygularını benden saklamıyordu. Yüz ifadesinden bir şeyler anlayabilirdim.

"Efendim, Ayşe Teyzeciğim?" dedi hoş bir sesle. Bana böyle seslense telefonun başında bayılırdım sanırım. Niye benimle böyle konuşmuyordu? Gülümsedi. "İyiyim, Ayşe Teyze. Siz nasılsınız?" Bu çocuk işini çok iyi biliyordu, normal zamanlarda ağzından küfür eksik olmayan adam, şimdi sizli bizli konu-

suyordu. Annem saygılı insanları severdi. Hâline kıkırdadım. "Merak etmeyin, Melis'i öyle ortamlara asla sokmam. Gelirim tabii. Kendinize iyi bakın," dedi ve telefonu kapatıp bana uzattı.

Merakla yüzüne baktım. "Ne dedi?"

"Seni bar veya benzeri bir yere sokmamamı *nazikçe* belirtti."

"İki dakikada terbiyeli, namuslu birine döndün," dedim kıkırdayarak.

Kaşlarını çattı. "Büyüklerime karşı her zaman saygım vardır, güzelim. Tabii büyüklüğünü bilene."

"O zaman arkadaşının çalacağı yere gitmeyeceğiz?"

"Şu an seni kilitleyeceğim bir arabam olmadığından, evet."

Kaşlarımı çattım. "Arabanla gelseydik beni kilitleyecek miydin?"

"Evet."

"Neyse ki araban yok," dedim pis pis sırıtarak.

"İstersem seni kilitleyecek bir yer bulurum, güzelim. O yüzden çok konuşma."

"Kalas!"

"Eyvallah."

O sırada yanımızdan el ele tutuşmuş bir çift geçti, kızın elinde bir demet çiçek vardı. "Bak," dedim onları işaret ederek. "Millet sevgilisine neler alıyor."

"Az önce sana bileklik ve tişört aldım."

"Maneviyattan bahsediyorum, Meriç. Çiçek gibi."

"Sanki onu bedavaya mı alıyorlar?"

Yani, bu da doğruydu. Yine de, "Olsun," dedim. "Önemli olan maneviyat ama."

"Maneviyat mı istiyorsun?" diye sorunca kafamı salladım. Elimden tuttu ve koşmaya başladı. Şaşırsam da ona ayak uydurup koşmaya başladım. Meriç bizi yönlendirirken çok geçmeden kendimizi mezarlıkta bulduk. Mezarlardan birine ilerledi,

ben de soluklanarak onu izledim. Mezarın üzerindeki papatyaların birkaçını kopardı, sonra yere bakınmaya başladı. Biraz ötedeki gazete parçasını alıp papatyaları sardı, ardından da bana uzatarak, "Al sana maneviyat," dedi.

Gülümseyerek çiçekleri aldım. "Bunları saklayacağımdan emin ol," dedim.

"Ah güzelim, asıl maneviyat benim öpücüklerimde saklı ama sen fark edemiyorsun," dedi. Kollarını bana sararken alnımdan öptü.

Ve ben Meriç'e bir kez daha âşık oldum.

***

Boğaz turu başlayana kadar Meriç'le sahilde baş başa yürümeye karar verdik. Malum, annem Meriç'i tehdit edince, çocuklar bizsiz gitmişlerdi ve biz de baş başa kalmıştık. Allah biliyor ya, şikâyetçi de değildim. Karanlık çöktüğünden hava da serinlemişti. Meriç çantadan montunu alıp, hırkamı bana uzattı. Giyindikten sonra sessizce el ele yürümeye başladık. Genelde konuşan taraf ben olduğumdan, sanırım Meriç sessizliğin tadını çıkartıyordu. Kendi düşüncemce sinirlenince, "Ben çok mu konuşuyorum?" diye sordum.

"Nereden çıktı şimdi bu?"

"Cevap ver."

Yavaşça kafasını salladı. "Evet."

"Peki, rahatsız oluyor musun?"

"Alıştım artık."

Söylediği şeye gülerken, yanımızdan geçen iki kız Meriç'e bakınca gülüşüm dudaklarımda dondu. Ardından da Meriç'in kahkahası kulaklarımı doldurdu. "Ne?" dedim sinirle.

"Gözlerinle kızlara 'I want to kill you' der gibi bakıyordun."

"Ha, ha, ha, çok mu komik?"

"Hayır. Kıskanman komik değil, ama sen kıskanınca komik oluyorsun."

Tam ağzımı açmıştım ki omuzlarımdan tutarak beni denize çevirdi. Bir an beni denize atacak sansam da yapmadı. Arkamda durarak kollarını belime doladı, sıcak nefesini ensemde hissediyordum. "Meriç-" dedim ama dudaklarını omuzlarımın arasına bastırdığında ne söyleyeceğimi unutuverdim.

"Bir şey söylemem gerekiyor," diye fısıldadı. Fısıltısı bütün vücudumu titretti. Kollarını belime doladığı için şükrediyordum, yoksa daha fazla ayakta kalamayacak, düşecektim. Yutkundu. Bu sefer de, "Rüya," diye fısıldadı. Dengemi kaybettim, hafifçe sendeledim. Beni sıkıca tuttu ve göğsüne bastırdı. "Seni seviyorum," dedi.

Gözlerimi kapattım, kalbim ağzıma tırmandı, etrafa dürbünle bakarak o kelimeleri arıyordu. Derin bir nefes aldım ve cevap verdim. "Ben de seni seviyorum, Meriç."

ben de soluklanarak onu izledim. Mezarın üzerindeki papatyaların birkaçını kopardı, sonra yere bakınmaya başladı. Biraz ötedeki gazete parçasını alıp papatyaları sardı, ardından da bana uzatarak, "Al sana maneviyat," dedi.

Gülümseyerek çiçekleri aldım. "Bunları saklayacağımdan emin ol," dedim.

"Ah güzelim, asıl maneviyat benim öpücüklerimde saklı ama sen fark edemiyorsun," dedi. Kollarını bana sararken alnımdan öptü.

Ve ben Meriç'e bir kez daha âşık oldum.

***

Boğaz turu başlayana kadar Meriç'le sahilde baş başa yürümeye karar verdik. Malum, annem Meriç'i tehdit edince, çocuklar bizsiz gitmişlerdi ve biz de baş başa kalmıştık. Allah biliyor ya, şikâyetçi de değildim. Karanlık çöktüğünden hava da serinlemişti. Meriç çantadan montunu alıp, hırkamı bana uzattı. Giyindikten sonra sessizce el ele yürümeye başladık. Genelde konuşan taraf ben olduğumdan, sanırım Meriç sessizliğin tadını çıkartıyordu. Kendi düşünceme sinirlenince, "Ben çok mu konuşuyorum?" diye sordum.

"Nereden çıktı şimdi bu?"

"Cevap ver."

Yavaşça kafasını salladı. "Evet."

"Peki, rahatsız oluyor musun?"

"Alıştım artık."

Söylediği şeye gülerken, yanımızdan geçen iki kız Meriç'e bakınca gülüşüm dudaklarımda dondu. Ardından da Meriç'in kahkahası kulaklarımı doldurdu. "Ne?" dedim sinirle.

"Gözlerinle kızlara 'I want to kill you' der gibi bakıyordun."

"Ha, ha, ha, çok mu komik?"

"Hayır. Kıskanman komik değil, ama sen kıskanınca komik oluyorsun."

Tam ağzını açmıştım ki omuzlarımdan tutarak beni denize çevirdi. Bir an beni denize atacak sansam da yapmadı. Arkamda durarak kollarını belime doladı, sıcak nefesini ensemde hissediyordum. "Meriç-" dedim ama dudaklarını omuzlarımın arasına bastırdığında ne söyleyeceğimi unutuverdim.

"Bir şey söylemem gerekiyor," diye fısıldadı. Fısıltısı bütün vücudumu titretti. Kollarını belime doladığı için şükrediyordum, yoksa daha fazla ayakta kalamayacak, düşecektim. Yutkundu. Bu sefer de, "Rüya," diye fısıldadı. Dengemi kaybettim, hafifçe sendeledim. Beni sıkıca tuttu ve göğsüne bastırdı. "Seni seviyorum," dedi.

Gözlerimi kapattım, kalbim ağzıma tırmandı, etrafa dürbünle bakarak o kelimeleri arıyordu. Derin bir nefes aldım ve cevap verdim. "Ben de seni seviyorum, Meriç."

6. Bölüm

17 yaşımı yarılamıştım ve şu an elimi tutan adamı deli gibi seviyordum. Âşık mısın diye sorsalar evet derdim, ama anlat deseler anlatamazdım işte. Benim için bunu anlatacak kelime yoktu Türkçede. Saçları, gözleri, elleri, sözleri her şeyiyle hapsetmişti beni kendine. Kalbine mi hapsetmişti beni, yoksa kendine mi bilmiyordum, ama derinlerinde bir yerdeydim. Daha iyiydi bu. Kalbini yeri gelince sökebilirdi, ama ben derinlerine işlemiştim onun. Beni çıkaramazdı ki içinden. Öyle hissediyordum. Tabii ne kadar doğruydu bilemezdim. Meriç beni seviyordu, bundan emindim.

Kule dibine yürürken gülümseyerek Meriç'i izliyordum. Ona baktığımı fark edince, "Bana şöyle bakmayı kesmezsen öpeceğim," dedi.

Kaşlarım havalandı. "Burada mı?"

"Seni öpmemde sorun yok yani?" Gözlerimi kaçırdım. Ne var yani? Onu öpmek istiyor olamaz mıydım? Sol elimden tutup beni kendine çekti ve kollarını etrafıma sardı. Kokusunu

içime çekerek ona sarıldım. "Hiç Galata'ya çıktın mı?" diye sordu bu defa.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "I-ıh."

"Gel o zaman."

Kalabalığın arasına karışarak Galata'ya tırmanmaya başladık. En üst kata çıktığımızda hayranlıkla etrafa baktım. "Çok güzel," diye mırıldandım. Kolunu omzuma atıp dudaklarını yakağıma yasladı. Güzel kokusu baş döndürücü bir şekilde burnuma akın etti.

"Bir rivayet der ki; bir kimse Galata'ya ilk çıktığında yanında kim varsa onunla evlenirmiş."

"Bu bir evlenme teklifi mi?" diye sordum alayla.

"Hayır. Bir uyarı."

"Ne uyarısı?"

Omuzlarını silkip ufka baktı. "Madem artık benimsin, kısa elbiselerinle vedalaş," dedi. Hayran hayran ona baktım. İnsanı hiç zorlanmadan nasıl da âşık edebiliyordu kendine. "İşe ilk önce bu elbiseyle başla hatta." Söylediği her cümle içime işliyordu ve sanırım bu kadar sevgiyi kaldıramamıştım. Dolan gözlerimden bir damla yaş firar etti. "Neden ağlıyorsun?"

"Beni hep böyle sev."

Alnımdan öptü ve, "Korkarım ki öyle olacak, güzelim," dedi.

Galata'dan indiğimizde Meriç bir taksi durdurdu. Kapısını açınca kıkırdayarak koltuğa oturdum, memnuniyetsiz bir ifadeyle o da yanıma oturdu. Taksilerle bir alıp veremediği vardı ve bunun sebebini tam olarak anlayamamıştım. Oysa benim tanıdığım, çok tonton taksici amcalar vardı. Şoföre, "Marinaya gideceğiz," dedi. Taksi hareket ettikten bir süre sonra bana baktı. "Sana bir daha o cümleyi söylemeyeceğim, az daha denize düşüyordun," dedi keyifle.

Evet, ben de ne zaman beni utandıracak diye merak etmeye

başlamıştım zaten. Omuzlarını silktim. "Senden beklemiyordum ve aniden söyleyince şaşırdım."

"Ne demek beklemiyordum? Hatırlatırım, ilk söyleyeceğim zaman beni sen susturdun."

Bu konuda da haklıydı. "Her neyse. Beni utandırmayı kes!"

***

"Hepimizi ona mı dolduracaklar?" dedi Meriç, kalabalığın birikmeye başladığı yeri işaret ederek. "Ben binmem ona."

Kafamı kaldırıp gösterdiği yere baktım. Adı tekne miydi, yat mı bilmiyordum ama evet, biraz küçük görünüyordu. "Ne demek binmem? Belki de o değildir."

"Şimdi deniz rüzgârlı olacak, giydiğin elbiseye bak."

"Olmaz bir şey," dedim sakin bir sesle. O sırada Mert'i görünce el sallamaya başladım.

Meriç salladığım elimi tutup aşağı indirdi. "Beni sinir etme!"

Ama kıskanınca da çok tatlı oluyordu yaa. Neyse, çocukların yanına gittik. Ceyda bana sinsi sinsi sırıtınca gözlerimi kaçırdım. Hocalar yanımıza gelince ona cevap vermekten kurtulmuş oldum. Meriç, hocaların binmemiz için işaret ettiği yatı görünce keyifle sırıttı. Az önce gördüklerimizden çok daha büyük ve gösterişliydi. "Keskin Koleji'ne de bu yakışırdı," diye alayla böbürlendi. Merdivenlerin birkaç basamağını çıkıp arkasına, yani bana döndü ve belimden kaldırarak beni yukarı bıraktı. Şaşkınca çevreme bakındım, bütün kızlar imrenerek bize bakıyorlardı. "Eteğin açılabilirdi," dedi yüzüme bakarak. Sonra da beni ön tarafa doğru çekti.

"Titanik mi yapacağız?" dedim sırıtarak.

Bana 'Ciddi misin?' der gibi baktı. "Oradan bakınca yumuşak birine mi benziyorum?"

"Yumuşak demeyelim de minnoş diyelim, hatta daha çok biseksüelleri anımsatıyorsun," dedim. Tabii dediğim anda da

pişman oldum. Beni denize fırlatmasını bekleyerek korkuyla suratına baktım. Yapmazdı değil mi? Sonuçta sevgiliydik. Yüzümdeki ifade hoşuna gitmiş olacak ki dudakları yukarı kıvrıldı ve beni aniden kendine çekip kulağıma fısıldamaya başladı.

"Eve gittiğimizde görüşeceğiz."

Ev? Hangi ev? Ne evi ya? Sevimli bir şekilde gülümseyerek Meriç'e baktım. "Hangi eve?"

"Benim evime."

"Annem izin vermez!"

"Ben halledeceğim," dedi kaşlarını yukarı aşağı oynatarak.

Yapabilirdi. Şirince gülümsedim bu kez. "Seni ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Evet. Geçen akşam da uyumadan önce ne kadar çok olduğunu söylemiştin."

Utançla gözlerimi kaçırdım, bundan sonra uyumadan önce ağzımı bantlayacaktım. "Bugün daha bir yakışıklı olmuşsun," dedim konuyu değiştirmeyi umarak.

"O güzel dudaklarını konuşarak yoracağına beni öpebilirsin, çünkü yemezler."

"Ne öpeceğim be!"

***

Size Meriç'ten ne kadar nefret ettiğimi hiç söylemiş miydim? Durun! Bir daha söyleyeceğim. "Senden nefret ediyorum, Meriç!" dedim ecelimin yaklaştığını hissederek.

Omzunun üzerinden bana baktı sırıtarak. "Bir şarkı vardı," dedi. "Sözleri şöyleydi; Gel gel gel güzelim, gel hiç acımayacak."

Omzuna bir tane patlattım. "Sapık!" diye cırladım.

Eve girdiğimizde Mert kaşını kaldırdı. "Nerede kaldınız, abi ya?"

Meriç beni merdivenlere yöneltirken iyice paranoyaklaştığımı hissettim. Şey yapmayı düşünmüyordu değil mi? Şu +18

olan şeyi yani! Eyvah! "Biz odamdayız, rahatsız etmeyin," dedi.

Gözlerimi büyüttüm. Namusum elden gidiyordu! Vallahi gidiyordu! Odasına girdiğimizde kapıyı kilitledi. Önce ceketini, sonra da tişörtünü çıkardı. Yutkunarak onu izliyordum. Gerçekten de düşündüğüm şeyi yapacaktı! Gözlerim dolarken gözlerimiz çakıştı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ben yapamam," dedim fısıltı gibi bir sesle.

Anlamadığını belli eder bir şekilde bakıp yanıma geldi. "Neyi yapamazsın?"

"O şeyi işte." Gülüşü kulağıma dolarken kaşlarımı çattım. Ne? Komik miydi?

"Melis, seninle birlikte olmayacağız."

Koluna vurdum. "Ne diye öyle olacakmış gibi davranıyorsun o zaman?" diye söylendim. Kollarını bana sarınca derin bir nefes aldım, teninin bana temas ediyor olduğunu görmezden gelmem gerekiyordu.

"Seninle birlikte olacağım zaman emin ol senin de haberin olur," dedi, benden uzaklaştı ve keyifle sırıttı. "Şimdi ceza zamanı!"

Beni kucağına aldığında çığlık atıp kollarımı boynuna sardım. Banyoya girdi ve duş kabinine doğru ilerledi. "Ama... ama bu çok klişe, beceremeyiz biz, vazgeç!"

"Klozeti mi tercih edersin?"

Daha cevap veremeden beni kabine bırakıp suyu açtı. Soğuk suyun etkisiyle güçlü bir çığlık attım.

"Pardon, ayarlamamışım," dedi eğlendiğini belli eder bir tonda.

Ellerimle yüzümü korumaya çalışırken çığlık atmaya devam ediyordum. "Tamam, özür dilerim! Kes şunu!" diye bağırdım, çünkü donmak üzereydim.

"Minnoş ha?"

Kendimi tekmelemek istiyordum. Taş gibi çocuğa [illegible] dersem Allah böyle belamı verirdi işte. Su soğuduğunda [illegible] çağla [illegible]

"Bisiksüel ha?" dedi bu kez.

Elimle suyu engellemeye çalışarak, "Konuşma hakkı istiyorum!" dedim isyanla. Dizilerde hiç böyle olmuyordu, bu yüzden pek de klişe sayılmazdı. Her neyse, donduğum bir yere çekti. "Şakaydı ve özür diledim! Bokunu çıkarma!"

"Daaaat! Yanlış cevap!"

"Üşüdüm ya! Acımasız mısın? İkimiz de biliyoruz öyle olmadığını!"

"Beni sevdiğini söyle şimdi. Aşağıda söylediğin şeye karşılık."

Senden nefret ediyorum dememe takılmıştı. "Seni seviyorum," dedim sinirle.

"Olmadı!"

Ayaklarımı sinirle yere vurdum. "Seni seviyorum, Meriç!" diye cırladım.

Suyu kapattı ve, "Tamam, cezan bitti, çık," dedi sırıtarak.

O öyle kolay değildi Meriç Bey! "Benim adım Melis. Ben bu oyunu bozarım!" dedim ve Meriç'i içeri çektim. Bu ani hareketim karşısında dengesini kaybetse de, Allah'tan refleksen iyiydi de, beni ezmeden son anda tutunmayı başardı. Su ikimizin de ıslanırken dudaklarımız arasında minnacık bir mesafe vardı.

Meriç kaşlarını çattı. "Manyak mısın kızım? Üzerine düşsem ne olacaktı?"

Omuzlarımı silktim. "Düşmedin ama," dedim küçük bir kız edasıyla.

Gözleri dudaklarıma kayarken yutkundu. "Bakma öyle," dedi.

Saçlarımdan akan su dudaklarımın üzerine gelince istemsizce dudaklarımı yaladım. "Nasıl bakmayayım?" diye sordum gözlerine bakarak.

"Şu an baktığın gibi," dedi. "Seni öpeyim mi?"

Islak saçları alnına dökülmüş, tutam tutam birleşmişlerdi. Bu görüntü karşısında nasıl hayır diyebilirdim ki? "Niye sorumuyorsun?"

"Çünkü öpmeye başlayınca bırakmak çok zor oluyor," diye mırıldandı ve dudaklarıma kapandı. Islak dudaklarımız burnunun üzerinde kayıp, yapboz parçaları gibi burnumu tamamlarken ellerini belime koyup beni kendine çekti. Ben de ellerimi onun sırtına uzatıp, ıslak saçlarının arasına daldırdım.

Bir süre sonra zorlanarak da olsa geri çekildi. "Eğer şimdi durmazsam, hiç duramam," dedi ve ellerini belimden çekti.

Kabinden hızla çıktım. Aynadaki yansımamı görünce göz kemiklerim kocaman açıldı. Tül elbise tamamen üzerime yapışmıştı. Meriç yanımdan geçip dolabına doğru ilerlerken ona baktım. Islak saçları ve kotuyla Biscolata *abileri* gibi görünüyordu. Hatta o adamlar Meriç'in yanında halt etmişti.

Dolaptan bir havlu alıp bana uzattı. "Utanmak çok yakışıyor," dedi keyifle. Eli kemerine giderken aynı keyifle ekledi. "İstersen bakabilirsin." Kaşlarımı çatıp arkamı döndüm ve havluyu bedenime sardım. Gülüşü kulağımı doldurdu. Üzerini değiştirmiş olacak ki, "Sana da bir şeyler bulayım," diyerek dolabı karıştırmaya başladı. Çok geçmeden önüme geçti ve elindeki eşyaları yatağın üzerine bıraktı. Birkaç saniye sonra da banyonun kapısı kapandı. Havluyu üzerimden sıyırdım ve getirdiği şeylere baktım. İç çamaşırı! İç çamaşırı mı? Etiketi hâlâ üzerinde olan bayan iç çamaşırı! İyi de bunun Meriç'te ne işi vardı? Üzerimi aceleyle çıkarıp kurulanmaya başladım. Bunun hesabını ona sormam lazımdı. Tişörtü elime alınca kararsız kaldım, üzerinde Süpermen baskısı vardı! Batman'e ihanet edemezdim. Havlumu tekrar üstüme sarıp banyonun kapısını açtım. Meriç saçlarıyla uğraşıyordu. Tişörtü ona fırlattım. "Giymem ben bunu! Bana başka bir şey ver."

"Niye lan? Kokuyor mu?" deyip tişörtü kokladı. "Yoo, benim gibi kokuyor işte. Benim sonuçta, normal yani."

Ellerimle havluyu tutmuyor olsaydım, onu alkışlardım. Bu kadar zeka da fazla. "Koktuğunu söylemedim. Süpermen'i sevmiyorum."

Gözlerini devirerek banyodan çıktı ve dolabına yöneldi. Elindeki tişörtü dolaba tıkarak başka bir tane alıp bana uzattı. "Eşyalarımı sesinle paylaşıyorum ama giden gelmiyor, hayırdır?"

"O 'hayırdır' değil, 'acep nedendir' olacak."

Bana tiksintiyle baktı ama görmezden geldim. Elindeki tişörtü alıp banyoya gittim. Tişörtün üzerinde Megadeath'in bir fotoğrafı vardı. Banyodan çıktığımda o hâlâ saçlarıyla uğraşıyordu. Aklıma Damon'ın Stefan'nın saçlarıyla dalga geçişi geldi. "Ayna çatlayacak."

Sırıtarak bana baktı. "Bu ayna nelere şahit oldu, bir şey olmaz."

"Fesatça mı düşünmeliyim?" diye sordum. Cevap vermeyince, "Sen o eşyaları nereden buldun?" diye ekledim.

"Hangi eşyaları?"

"Pislik yapma da cevap ver, neden bahsettiğimi biliyorsun."

"Bir ara Azra bizde kalıyordu. Bu gidişle yine bizde kalacak," dedi kaşlarını çatarak.

Ben de kaşlarımı çattım. "Hangi Azra? Kuzenin olan mı?" Kafasını salladı ama kıskançlık çanlarım çalmaya başlamıştı bile. Sonuçta kızı tanımıyordum. "Niye burada kalmasını istiyorsun?"

"İbnenin tekini seviyor. Yakında kokusu çıkar."

Meriç'le aynanın arasına girdim. "Onu mu kıskanıyorsun ya?"

"Kuzenim o, Melis. Senin yerin ayrı."

Omuzlarımı silktim. "Yağız bana karışıyor mu?"

"Şikâyetçi misin? Benden iyisini mi bulacaksın sanki?"

Egosunun yine maşallahı vardı. Yarın bir çeyrek altın alıp

takacaktım. "Pek âlâ bulurum," dedim kendimden emin bir ses tonuyla.

"Ben seni güzel seviyorum, kızım. Benim gibi güzel seveni nah bulursun."

Nutkum tutulsa da belli etmemeye çalıştım. *Ben seni güzel seviyorum.* Gerçi cümlenin devamında nah falan da geçiyordu ama olsundu. Ben bir şey söyleyemeyince çarpıkça güldü ve elini aynaya koyup bana eğildi. Ona sarılıp kafamı boynuna gömdüm. Bugün sanırım mutluluktan ölecektim. "Bugün %50 daha az kalassın," dedim gülümseyerek.

Saçımı çekti hafifçe. "Alışma."

Kıkırdadım ve ondan ayrıldım. "Alışacağımı sanmıyorum," dedim, sonra da eşyalarımı toparlamaya başladım. Elbisemi almak için uzanmıştım ki elimi tuttu.

"O elbiseyi bir kere giymen için anlaştık ve sen de bir kez giydin. Artık bende kalıyor."

"Saçmalama ya!" diye cırladım. Odasının kapısını kapatıp elimden tuttu ve beni merdivenlere doğru çekiştirmeye başladı. "Meriç ya! Elbisemi almadan gitmeyeceğim!" Durdu ve kısa bir an için yüzüme baktıktan sonra elimi bırakıp beni omzuna aldı. Oflayarak sırtına vurdum. "Az önceki lafımı geri alıyorum! Sen bütün kalasların atasısın, Meriç Keskin!"

Tabii ki söylediklerimi umursamadı. Aşağı indiğimizde beni yere bıraktı ve koltuğa oturup yanına çekti. Onu ittim, sonra da gidip Mert ve Mete'nin arasına oturdum. Mert'e döndüm, "Kankicim, git ve Meriç'le otur. Biz Mete'yle özel konuşacağız."

"Ne özeli lan? Ne özeliniz var sizin? Deli etme beni!" diye homurdandı Meriç.

"Deli olmak için sanki bana ihtiyacın var," dedim homurtusunu taklit ederek.

"Sayende deli oldum. Delirttin beni!"

Kafamı 'yav he, he' der gibi salladım ve Mete'ye döndüm.

"Seninle barışmamı istiyorsan bana Meriç'le ilgili gizli şeylerden bahsedeceksin. Ha yok, ben kankamı satmam diyorsan seninle konuşmamı ve Kedi'yi satanistlere satarım."

"Her durumda olan sana olacak diyorsun yani."

Omuzlarımı silktim. "Meriç bilmeyecek, rahat ol, aramızda," dedim göz kırparak.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Meriç'e baktım. Kaşlarını çatmış bir hâlde bize bakıyordu. "Hande'yle hiç sevgili oldular mı?" diye fısıldadım.

Kafasını iki yana salladı. "Meriç hiçbir kızı senin şu anki konumuna yükseltmedi."

"Konumun derken?"

"Sevgili işte," dedi sıntarak.

Sevgili mi? Ben daha afili bir şey bekliyordum ya, çünkü o kadarını ben de biliyordum. "Sevgili olmak bir konum mu?" diye sordum.

"Öyle. Hande bu konuma yükselemedi mesela."

"Hande'yle hiç sevgili olmadılar yani?" diye tekrarladım.

"Birkaç kez takıldılar ama Meriç gerçekçidir. Hayalin peşinde koşmaz."

Meriç'in, 'Rüyaları sevmem, çünkü gerçek değiller,' deyişi geldi aklıma. "Meriç benim hakkımda bir şeyler anlattı mı size?" diye sordum.

"Tanıştığınız gün senin psikopat olduğunu söylemişti. Seni başından beri farklı buluyordu zaten. İçip sana geldiği akşam onu burada bekliyorduk ve eve gelir gelmez söylediği ilk cümle 'Melis'i öptüm lan' oldu. Seni en başından beri beğeniyordu, ama sanırım bıçaklandığı gün senden hoşlanmaya başladı."

Kaşlarımı çattım. "Ama bana, ben bıçaklandığımda benden hoşlandığını söylemişti."

"Sen bıçaklandığında seni sevdiğini kabul etti. Ondan önce de senden hoşlanıyordu ama kabullenmiyordu."

Meriç bize doğru gelmeye başlayınca ikimiz de susup ona baktık. Kolumdan tutup beni mutfağa çekiştirdi. "Niye gülümseyip duruyorsun lan iki saattir?"

Yine gülümsedim. Gülümsememi mi kıskanıyordu? "Gülümsemem yasak mı?" diye sordum gözlerine bakarak. Mutluydum ve bunu Meriç bile bozamazdı.

"Gülümsediğin kişi ben değilsem yasak."

Elimi uzatıp yanağına dokundum. Şaşırmıştı, çünkü normal zamanlarda ona dokunmazdım, şimdi içimden gelmişti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Sevgi sana hasar veriyor bence."

"Bence de," dedim sırıtarak. Diğer elimi de ensesine yerleştirdim. Yanağına dokunmak iyi hissettirmişti. En azından gerçek olduğuna emindim artık. O, benim Meriç'imdi. Gözlerime baktı gülümseyerek. Biraz da gözlerimiz konuşsun der gibiydik ikimiz de.

Mert, "Gençler!" diyerek mutfağa daldığında yerimde sıçradım ve hemen ellerimi çektim.

Meriç sabırla Mert'e baktı. "Mert, evimden siktir git! Hadi koçum," dedi sanki çok kibar bir şey söylüyormuş gibi. Meriçler zengin olduğuna göre, terbiyeli ve hanım evladı olması gerekmez miydi?

Mert sırıttı. "Böldüm mü yoksa?"

Utançla Meriç'e sığındım. Meriç kaşlarını daha çok çattı. "Mert, siktir git lan, fena olacak," diye homurdandı.

Mert güldü. "Pizza yiyeceğiz, işinizi çabuk bitirin."

Masanın üzerinde gözüme ilişen kaşığı ona fırlattım, ama koşarak mutfaktan çıktı. Meriç'le göz göze geldik, az öncekı cesaretim çoktan uçup gitmişti. Gözlerimi kaçırdım. "Sıra bende mi?" diye sordu. "Benden utanmana gerek yok, Rüya. Benden utanmanı istemiyorum."

"İsteyerek olmuyor ki," dedim ve onu itip mutfaktan çıktım. Ben salona geçiş yaparken, Melih de salona giriş yapıyordu. Mete'nin yanına oturdum ama oturmamla kalkmam bir oldu. Meriç'in kolundaki eline baktım. "Ne oldu yine ya? Pizza yiyeceğim ben."

"Annene seni teyzene bırakacağımı söyledim. Ayrıca pizza falan da yemem ben. Annemde yiyeceğim," diyerek beni kapıya çekiştirdi.

Elinden kurtulup pizza kutusundan bir dilim aldım ve ona geri döndüm. Hırkamı giydim, telefonumu ve cüzdanımı da eşofmanımın cebine koydum, yani Meriç'in eşofmanının demek istedim. Her neyse, garaja doğru yürürken Meriç'in komşusu olan ve daha önce Gizem'le birlikteyken alışveriş merkezinde karşılaştığımız o çocuğu gördük. Çocuk, beni görünce sırıtmaya başladı. Meriç anında ne olduğunu fark etti ve önüme geçti.

"Melis!"

Heh, bir seslenmesi eksikti değil mi? Meriç durdu, sanki ona seslenilmiş gibi yavaşça arkasını döndü.

"Melis, alışveriş merkezinde yanında gördüğüm arkadaşının numarasını alabilir miyim?"

Kaşlarım çatıldı, hangi arkadaştan bahsediyordu bu. Yok artık, Gizem'den mi bahsediyordu? Cevap vermeme gerek kalmadı. Meriç, çocuğa doğru ilerlemeye başladı. Kolundan tutup, "Meriç, dur," dedim. "Saçmalama, alt tarafı bir soru sordu."

"Senin adını nereden biliyor, lan? Sen benimsin, kızım! Tependen tırnağına, harfinden kelimene benimsin. Nereden biliyor bu lavuk senin adını?"

Bugün fazla romantizmden zehirlenecektim sanırım. Gel de öpme bu çocuğu şimdi. "Tamam, sakin ol, arabaya gidelim," dedim.

"Şuna ağzının payını vereyim, gideriz."

"Meriç!" dememe kalmadı, çocuğa okkalısından bir kafa attı.

***

Üzerimde zıplayan Ayaz'a küfrederek uyandım. "Ayaz, eğer odadan çıkmazsan seni sinemaya götürür, 10D korku filmine sokar, su yerine kezzap döktürür, oturduğun koltuğa diken döşetirim. Seçim senin velet!"

Ayaz'ın gözleri irileşti ve odadan koşarak çıktı. Huzurla gözlerimi kapattım. Duyarlılık da bir yere kadardı sonuçta. Uyku önemliydi. Uykucuğuma geri dönerken odama bir adet *Değizmaryus* girip, kulağımın dibinde son ses AC/DC çalmaya başlayınca zıplayıp yataktan düştüm. Yağız'a saydırmaya başladım hâliyle. "Seni doğuran kişi teyzem olamaz ya! Yoktu bizde böyle defolu mal! Salak! Aptal! Beyinsiz! Embesil! Hayvan diyeceğim, hayvanlar intihar edecek! Edizcimeim seninle özbeöz kardeş olamaz!"

Yağız güldü. "Filiz'in de seninle özbeöz kardeş olmasına imkân yok," dedi. O sırada gözlerimi kısarak fırlattığım yastığı yakaladı ve, "Meriçler kahvaltıya geliyor," diye ekledi.

"Önce bunu söylemen gerekiyordu, geri zekâlı!"

Yağız odadan çıkınca oflayarak yerimde tepindim. Giyecek hiçbir şeyim yoktu. Üzerimde hâlâ Meriç'in tişörtü ve eşofmanı vardı. Kendi kendime tepinirken Ayaz geri geldi. Az önce onu korkutup kaçırdığım için duyduğum vicdan azabıyla çömelip kollarımı iki yana açtım. Koşarak kollarımın arasına atıldı. Onu sıkıca sarıp saçlarını karıştırdım. O kadar şirindi ki! Yanaklarını mıncırırken kapı çalınca gözlerim kocaman açıldı. "Eyvah, geldiler!" dedim.

Ayaz ellerini yanaklarıma koymuş, yüzümü şekilden şekle sokuyordu. "Tim deldi?" diye sordu.

"Boş ver, Ayazcık. Hadi gidelim," dedim ve onu kucağıma alıp odadan çıktım. Biz merdivenleri inerken, Yağız ve Meriç bir şeyler konuşuyorlardı. Yanlarına gittiğimizde Meriç kaşlarını çatarak Ayaz'a baktı. "Bu veledi kucağında değilken seviyorum."

Ayaz'ın yanağına sesli bir öpücük kondurdum. "Ona veled deme," dedim sahte bir sinirle. Ben de arada Ayaz'a veled diyordum ama o diyemezdi. Ayaz'ı yere bıraktım, koşarak mutfağa girip gözden kayboldu. Meriç bana sarılacakken onu durdurdum. "Annemler burada, Meriç," diye uyardım onu.

"Sevgili olduğumuzu biliyor zaten," dedi çok normal bir şey söylüyormuş gibi.

"Biliyorlar diye gözlerine mi sokalım?"

"Bir aydır sevgiliyiz, bir gün soksak bir şey olmaz."

Bugün sevgili olalı tam bir ay oluyordu ve Meriç bunu biliyor muydu? "Demek birinci ayımız olduğunu biliyorsun" dedim neşeyle.

"Bugün kontrolüm var, oradan biliyorum."

"Hiç değilse biliyormuş gibi yapabilirdin!"

"Yalan mı söyleseydim?" dedi.

Haklıydı ama bilmesi gerekmiyordu. "Kapa çeneni, Meriç," dedim ve mutfağa ilerledim. Meriç ve Yağız da peşimden geliyorlardı. Arka bahçeye çıktım, masadakilere gülümsedim "Herkese günaydın," diye cıvıldadım.

Yeliz Teyze bana sevecenlikle baktı. "Günaydın, Meliscğim," dedi gülümseyerek.

Masaya yaklaştım, ablam, Melih'in yanında oturuyordu. Onların da ne zaman sevgili olacaklarını merak ediyordum. Melih'in diğer yanına oturacakken Meriç benden önce davranınca, sessizce gülümseyip yanına oturdum. Babam ve Halil Bey muhabbet ediyorlardı. Annemlerse dedikodu yapıyordu. Meriç sessizce kahvaltı yaparken ona baktım. "Kontrolün saat kaçta?"

"Birde. Neden?"

"Ben de geleceğim."

"Olur tabii de, böyle mi geleceksin?" deyip keyifle sırıttı.

Üzerime bakıp dudaklarımı büzdüm. "Tamam. Elbisemi vermek zorundasın."

"Ben seni sonra arayacağım," dedi sırıtarak.

Sıntışına sırıtarak karşılık verdim ve, "Elis Abla'mın dolabına bakarım," dedim.

"Gittikçe zekileşiyorsun."

Kimseye çaktırmadan masanın altından bacağına bir tekme savurdum. Ama bacağını hızla çekince tekmeyi ona değil, Haluk Amca'ya atmış oldum. Haluk Amca'yla göz göze gelince direkt Meriç'i gösterdim.

"Yanlışlıkla oldu, baba," dedi Meriç sırıtarak.

Neyse ki ucuz atlatmıştım.

***

Elis Abla'mın dolabında bulduğum çiçekli mor eteği ve bir omzu düşük, şifon beyaz bluzu giydim. Etek biraz kısaydı ama umursamadım, çok tatlı olmuştum. Hepsi Meriç'in suçuydu, elbisemi verseydi biraz daha uzun bir şey giymiş olurdum.

Kahvaltıdan sonra büyükler dağılmıştı, evde sadece genç tayfa vardı. Salona girdiğim anda Meriç gözlerini bana dikti. "Ne güzel bir kefen," diyerek iltifat(!) etti.

Bozuntuya vermedim, suyuna gidersem kazanacağımı düşünüyordum. "Teşekkürler," dedim ve saati gösterdim. "Hadi çıkalım."

"Sen bu elbiseyle, ancak cenazemden on yıl sonra dışarı çıkarsın."

"Düzgün konuş! Hem niye on yıl?"

"Az bile söyledim. Ben öldükten sonra beni unutamayacaksın nasıl olsa."

Gözlerimi devirdim. "Saçmalamayı bırak da gidelim, geç kalacaksın."

Sırıtarak ayağa kalktığında şaşırdım. Yarım saat söylenir sanıyordum. Yanıma gelip yanağımdan öptü ve, "Görüşürüz, güzelim," dedikten sonra kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ya!" dedim ama beni tınlamayıp yürümeye devam etti.

"Mert! Meliş sana emanet, bir iki saate buradayım, bir yere gitmesin."

Kaşlarımı daha çok çattım. Resmen beni burada bırakıyordu! Koşarak önüne geçtim. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Şimdi git ve içeride uslu uslu otur."

"Tuvaletim geldiğinde de Mert'e söyleyeyim istersen!"

Bir an düşünür gibi yaptı. "Hayır, altına yap."

"Meriç ya!"

"Gelmek mi istiyorsun? İyi, git de üzerine bir *şey* giy!" dedi sinirle.

Ayaklarımı basamaklara vura vura merdivenleri çıktım. Oysaki bu eteği çok sevmiştim. Dolaptan dar, pembe bir kot seçtim. Üzerime de beyaz, düz bir tişört. Bir tane de kot ceket alıp koşarak aşağı indim.

Meriç merdivenlerin karşısındaki duvara yaslanmış, beni bekliyordu. Beni şöyle bir süzdü. "İdare eder ama o ceketi üzerinden çıkaramazsın," deyip elini uzattı. Sırıtıp elini tuttum. Dışarı çıktığımızda, "Madem pantolon vardı, niye giymedin de etek giyip beni sinir ettin?"

"O eteği çok sevmiştim," dedim.

Hayal kırıklığıyla gözlerini devirdi. "Ulan, benimle sevgili değilken okul eteğinden başka etek giymiyordun. Biz sevgili olunca bir cesaret geldi sana."

Bu kez ben gözlerimi devirdim. "Kışın etek mi giyseydim, Meriç?"

***

Oturduğum rahatsız koltukta kıpırdanıp, kolumu koltuğun başlığına yasladım ve avucumu çeneme yaslayıp ofladım. Meriç yarım saattir içerideydi ve doktor kadındı. Sinirlerim tekrar zıplarken, Meriç'in benim de içeri girmeme izin vermediğini hatırlamak daha da sinirlenmeme neden oldu. Neymiş, doktora saldırırmışım falan, ya da ağlarmışım. Ben göz doktoruna git-

ığımda yanımda girip, bir de kendini kocam ilan etmeyi bilirdi. Ama ben onu kapıda bekliyordum. Adil değildi! Hem de hiç! Hem bugün birinci ayımızdı, beni mutlu etmesi gerekiyordu. En azından ona laf sokmama izin verebilir, bana küpelerini verebilir, öpebilir ve sonra da doya doya karıştırmam için telefonunu verebilirdi. Ama Meriç'ten bahsediyorduk.

Geçen on dakika daha can sıkıntısıyla arkama yaslandım ve Meriç'e saydırdım. Ne yapıyorlardı bir saattir ya! Aklımdan türlü türlü senaryolar geçerken, Grinin Elli Tonu'nu bile uyarladım. *Meriç'i öyle hayal etme, Melis!* Ah! Meriç tişörtünü, hatta ve hatta pantolonunu çıkarmış olabilirdi! Şu an kendimde odayı basıp, 'Namusunuz elden gitmiştir! İkinizi de vuracağım!' diyebilecek potansiyeli görüyordum.

Özel hastanede olduğumuzdan sıra falan da yoktu yahu. Daha fazla dayanamayıp ayağa kalktım, ama tabii ki odaya girmedim. Ne diyecektim? Koridora giren Furkan'la kaşlarım çatıldı. Henüz beni görmemişti. Öksürdü, şekilli saçlarının önü hafifçe sallandı ve koridordaki birkaç kız, tıpkı diğer kızların Meriç'e yaptıkları gibi, ona hayran hayran baktılar.

Furkan beni görünce duraksadı. "Ne işin var burada?"

Gözlerimle Meriç'in olduğu odayı işaret ettim. "Meriç kontrol için geldi," dedim.

"Ben de hastayım. Yaz gribi," dedi.

Onunla konuşmaktan korkuyordum. Meriç kızıyordu ve bir kez o kızgın tarafıyla tanışmıştım. Yine aynı hatayı yapamazdım.

Düşüncelerimi okumuş gibi devam etti konuşmaya. Sesinde de bariz bir alay vardı. "Meriç kızar diye mi benimle konuşmuyorsun?"

Kollarımı göğsümde bağladım. "Meriç'ten korkmuyorum. Sadece, seninle konuşmamı istemiyor ve ben de onu üzmek istemiyorum," dedim. Ani bir hareketle yanağımdan öptü. Refleks olarak elim havalandı ve ona tokat attım. Etraftakilerin

şaşkın ve kınayan bakışları bize döndü. "Bir daha bana dokunursan fena olur, Furkan Aras!" dedim tehditkâr bir sesle.

"Üzgünüm, ama bunu yapmam gerekiyordu."

"Defol git buradan!" diye bağırdım. Uzatmadan uzaklaşa Meriç'e bunu nasıl söyleyecektim şimdi? Çünkü ben söylemezsem, Furkan ballandıra ballandıra anlatacaktı ona.

7. Bölüm

Kendimi kötü hissediyordum. Odanın kapısı açıldı ve Meriç dışarı çıktı. "Hâlâ sağlamsın," dedi sırıtarak. Bir süre tepkisiz kaldım ama kalmamam gerekiyordu, çünkü şimdi söyleyemezdim. Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Ne oldu?"

"Nerede kaldın ya? Patladım burada."

Kaşları normal hâlini aldı ve sırıttı. "Doktor hanım işini yaptı."

"Tişörtünü falan çıkardın mı? Pantolonunu? Sorun var mıymış? Ne dedi? İyimiymişsin? Süzdü mü seni? Çok baktı mı? Sevgilin var mı falan diye sordu mu? Asıldı mı sa-"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Yuh!"

"Cevap ver bana!"

Elimden tuttu ve yürümeye başladı. "Vereceğim," dedi. Asansöre girip direkt düğmeye bastı ve dudaklarımızı birleştirdi. Afallasam da gözlerim kapandı ve dudaklarım alıştığı dudaklara sıkıca sarıldı. Az önce Furkan'ın beni öpmesi ak-

lıma gelirken midemin bulandığını hissettim. Meriç'e sıkıca tutundum. Dudaklarımız ayrıldığında boşluğa düşmüşüm gibi bir hisse kapıldım. Kapılar açıldığında elimi bırakmadan yürümeye devam etti. Dışarı çıktığımızda elimi hafifçe sıktı. "İyi misin?"

"Beni asansörlerde öpmeye son ver!" dedim. Kapalı alan olduğu için zaten nefes alamıyordum. Bir de öpünce işler daha da zorlaşıyordu.

"Bana cevap ver diyen sendin."

"Hangi sorumun cevabı beni öpmekti?"

"Hepsinin."

"Bana kelime oyunu yapma, çocuk."

Gözlerini bu kez o devirdi. "Bazen çok salak oluyorsun."

"Birinci ayımızda bana iyi davran," dedim şirince sıntıp.

"Seni öptüm, Melis. Yani bu sadece sen varsın demek oluyor. Sorularının cevabı bu yani. Sadece sana bakıyorum demek."

Neşeyle boynuna atladım. "Ay! Çok romantik!"

"Salaksın ama sevgilimsin, yapacak bir şey yok."

"Salak sensin bu bir, ikincisi beni seviyorsun," diye cıvıldadım. Meriç gibi birini kendime nasıl âşık ettiysem, kendime madalya takmalıydım. Parmak uçlarımda yükselip yanağından öptüm. Ee, 1.83'lük sevgilim vardı, yetişmek kolay değildi hani.

Öpücüğüme yanağını okşayarak cevap verdi. "Nereye gidelim?"

"Nereye istersen."

***

Lunaparka girdiğimizde aklıma anılarımız gelirken gülümsedim. Mahmut'u buradan almıştık. Meriç'e baktım. "Lunaparktan hoşlanmadığını sanıyordum," dedim.

"Hâlâ hoşlanmıyorum ama sen seviyorsun. Hiç değilse bu-

gün için bir kez daha dayanacağım."

Kolumu beline dolayıp kafamı göğsüne yasladım. Kalp atışlarını dinleyerek yürümeye devam ettim. Gitar çalan bir çocuğun önünden geçerken durduk. "Güzel çalıyor," dedim.

"Ben daha güzel çalarım," dedi ve çocuğun yanına giderek bir şeyler söyledi. Çok geçmeden de çocuk gitarını ona uzattı.

Akustik gitarla yanıma geldi ve sırıttı. Hadi canım! Meriç Keskin bana gitar mı çalacaktı? Dudaklarım yorulmak bilmeden gülümsüyordu. Meraklı Türk halkı etrafımızı yavaş yavaş sararken, Meriç gitara bakmadan parmaklarını perdelere yerleştirip, Kuytu'dan Ada'yı çalmaya başladı. İntro kısmını usta ca geçti, şarkıyı söylemeye başladığında şaşkınlığım biraz daha arttı. Mükemmel sesi melodik bir şekilde kulaklarıma dolmaya başladı. Her şey planlanmış olmalıydı, çünkü Meriç'in arkasında bir orkestra belirmişti. Şaşkınca Meriç'e bakarken ellerimle ağzımı kapattım. Meriç şarkıyı söylerken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

'Gece uzun, yollarım dar

Dört yanımda ördüğün duvarlar

Sana tutunsam kayboluruz

Yalnızlığın parçalar bizi

Yok oluruz

Sen bana yorgun uzakta bir ada

Kapkara denizin dinmedi fırtına

Sen bana uzakta ıssız bir ada

Ben hâlâ vururum her gece kıyına.'

Meriç şarkısını bitirdiğinde, etrafımızda toplanan kalabalıktan güçlü bir alkış koptu. Gözyaşlarımı sildim ve kollarımı boynuna doladım. Bana şarkı söylemişti! Islık ve tebrik sesleri kulağıma dolarken, Meriç benden ayrılıp gitarı çocuğa attı ve bana döndü. "Nerede kalmıştık?" diye sorarken gözyaşlarımı sildi, sonra da beni kollarının arasına çekti. "Sakın buna alışma.

Seni mutlu etmek için, çizginden çıkıyorum, ama bunu her zaman yapmam."

Kollarımı beline daha sıkı sardım. "Ben içindeki o evcil ökûze âşığım, Meriç. Değişmeni istemiyorum. Seni değiştirmek de istemiyorum. Teşekkür ederim," dedim mutlu bir ses tonuyla. Haklıydı, bazen benim için taviz verdiği oluyordu. Bu da beni sevdiği anlamına geliyordu. Neyse, elimden tutup yürümeye başladı. "Sesin güzelmiş," dedim.

O ukala sırıtışlarından biri yüzüne yerleşti. "Benim güzel olmayan bir yerim yok ki," dedi.

"Çok mütevazısın!" dedim.

Biraz ilerideki stantlardan birinin önünde durdu. "Pekâlâ, madem birinci ayımız, bana bir şey kazan."

"Ben mi kazanacağım?" diye sordum şaşkınlıkla.

Kafasını salladı. "Evet," dedi ve halkaları alarak bana uzattı.

Elimdeki beş halkaya bakakaldım. Biraz zor gibiydi ama denemekten de zarar gelmezdi. Konsantre oldum, tam ilk halkayı atacaktım ki dikkatimi dağıttı.

"Şans öpücüğü vereyim mi?"

"Hayır. Sadece sus. Konsantre olamıyorum," dedim ve attığım ilk halka duvara çarpıp yere düştü. "Bekle, yapacağım," dedim kendimden emin bir sesle. Attığım ikinci halka da yere düşerken, "Ah! Hile var bu oyunda!" diye söylendim.

"İftira atma, pantercik."

Üçüncü halkam da boşa gidince, elimde kalan halkaları standın üzerine fırlattım. "Aman yenge, ne yapıyorsun?" dedi çocuk.

"Nereden senin yengen oluyorum ben ya?" diye cırladım. Sonra derin bir nefes alıp, "Ver şu halkaları," dedim. Çocuk korkuyla suratıma baktı ve halkaları uzattı. "İkiniz de çıt çıkarmayın!" diye uyardım onları. Büyük bir dikkatle halkayı fırlattım, en sonunda çubuğa isabet ettirmeyi başardım. Sevinçle

zıplamaya başladım. "Yes! İşte bu! Yaptım! Yaptım!" Ardından da Meriç'e döndüm. "Demek ki senin çenen yüzünden olmuyormuş! Bak, sen susunca yaptım!"

"Aferin," dedi Meriç gülümseyerek.

Standa geri döndüm, dikkatimi toplayıp bir halka daha attım. İsabet ettiremeyince heyecanım kursağımda kaldı tabii.

"Devam mı?" diye sordu Meriç dalga geçer bir tonda.

Halkaları peş peşe fırlatmaya başladım. Bütün halkalarım bittiğinde başarım onda birdi. "Bunu çocuklar ağlasın diye mi yaptınız ya? Başarılmaz bu!" diye isyan ettim.

Meriç çocuktan yeni halkalar istedi. Halkaları aldığında yanağımdan öptü ve, "İzle, güzelim," dedi. Ağzım açık bir hâlde onu izledim. Attığı bütün halkaları çubuğa geçirmeyi başardı. Sonra da çocuğa döndü. "Şu panteri istiyorum," dedi arka tarafta dizili olan oyuncakları işaret ederek. Çocuğun uzattığı panteri alıp bana uzattı. "Junior'a arkadaş olsun," dedi.

Pembe Panter'i kucağıma aldım. "Bu haksızlık," diye homurdandım. "Benim senin için bir şey kazanmam gerekiyordu."

"Oyuncakları sevmem, pantercik. Kazansaydın oyuncağı yine sana verecektim."

"O zaman bu sende kalsın," dedim. O an gözlerimin parladığından emindim.

"Sebep?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Bende Junior var, sende de bu olsun."

"Evime sokmam ben o zımbırtıyı. Sokarsam da Flash'a veririm," dedi.

"Bu panterin ben olduğumu düşün."

"Senin canlı hâlini tercih ederim."

Kıkırdadım. "Lütfen ya. Adını koymana da itiraz etmeyeceğim. Sende kalsın işte," dedim. Sıkıntılı bir nefes alıp gözlerini devirdi. Bu, onun dilinde kabul ettiği anlamına geliyordu. Beni

ikna edemeyeceğini anlamış, teslim olmuştu. Pantere sıkıca sarılarak Meriç'e sokuldum. "Adını ne koyacaksın?"

"Haydar."

"O bir kız ama," dedim şaşkınlıkla."

"Umurumda değil."

"Bana dondurma al, adam," dedim sinirle.

"Sinirlenince beyninde hasar oluşuyor sanırım."

"Neden? Sen benim adamımsın ama."

Durdu, eğilerek alınlarımızı birleştirdi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen de benim hatunumsun," dedi. Burnuma bir öpücük bıraktıktan sonra dondurma standına yürümeye başladı

Bugün hiç bitmesin istiyordum. Furkan konusunda endişelerim vardı, ama bugün özeldi ve gün sonunda söyleyecektim zaten. Şimdi söyleyip günü mahvetmek istemiyordum. Niye bugünü buluyordu ki bu aksilikler? Furkan'ı tekmelemek istiyordum. Yanağımı tiksinircesine sildim yine. Rüya'da gibiydim şu an ve bizim olayımız buydu. 'Rüya' bizim sihirli kelimemizdi. Ben onun Rüya'sıydım ve bilmiyordu ki asıl rüya oydu. Benim hayalim, gerçeğim, umudumdu o. Tamam, kalastı ve kavga ediyorduk, ama her seferinde geri dönüyorduk birbirimize. İlk başta o gıcık olduğum veliaht, bense onu sinir eden kızdım. Şimdi laf sokmaktan başka şeyler de söylüyorduk birbirimize. Hâlâ laf sokuyorduk tabii, huylu huyundan vazgeçmezdi sonuçta ve ben ona her hâliyle âşıktım.

Meriç elinde dondurmalarla gelirken, bir yandan da telefonla konuşuyordu. Bana dondurmaları uzattığında, panteri kolumun altına sıkıştırıp dondurmaları tuttum. Meriç, Mete'yle konuşuyor olmalıydı, çünkü 'Çok konuşma lan, Kıvırcık' demişti. Dondurmamı yemeye başladım, baktım ki konuşma uzamaya devam ediyor, Meriç'in dondurmasını burnuna değdirdim. Önce kaşlarını çattı, sonra sırıtarak, "Tamam lan geveze pezevenk, uzatma, kapatmam lazım," dedi. Telefonu kapatınca burnundaki dondurmayı silip bana döndü. "Oyun mu istiyorsun?"

"Hayır," dedim. "Dondurmamı ziyan edemem."

"Ben ederim," dedi ve sağ elimi tutup yüzüme yaklaştırdı. Diğer kolunu belime sarıp beni sabitledi, sonra da dondurmasını yanağıma yapıştırdı.

O kaçmaya başladığında arkasından bağırdım. "Savaş mı istiyorsun? Kamooon!" Koşmaya başladım, sonuçta iki dondurma da hâlâ bendeydi. Bir süre koştuktan sonra anladım ki onu yakalamam mümkün değildi. Ben de elimdeki dondurmalardan birini yere attım, kendimi de yavaşça yere bıraktım. Sonra da arkasından bağırdım. "Düştüm!"

Durup bana döndü ve sırıttı. "O numarayı bir kere yerler," dedi.

"Bu kez gerçekten düştüm," diye cırladım.

Bana doğru yürümeye başladı. "Gerçekten düşmediğini biliyorum, ama düştüğümüzde birlikte kalkacağımıza dair birbirimize söz verdik." Bir kez daha nutkum tutuldu. Diğer elimdeki dondurma da elimden kayıp yere düştü. Bakışıyla bile beni büyülerken, kelimeleri beni esir ediyordu. Etkisi altına alıp beni kolayca mağlup ediyordu. Diz çöküp sırıtarak bana baktı. "Benden etkilendiğini bu kadar belli etme, güzelim."

Silkelenip kendime geldim ve yerde duran dondurmayı alıp suratına yapıştırdım. "İki dakika romantik olunca, iki gün kalas olmak zorundasın, değil mi?" Eliyle yüzünü silip yanıma oturdu ve elini de üzerime sildi.

"Mutlu musun? Üstüm battı!"

"Tişörtün bir boka benzemiyordu zaten!"

Koluna vurdum. "Hiç de bile, çok güzeldi!"

"Eğilsen her şey meydanda olacak, neresi güzel ulan?"

Bakışlarım tişörtün yakasına kaydı. Tamam, biraz genişti. Elimi hemen yakama götürdüm. "Sapık mısın ya?" dedim kıkırdayarak. Sonra aklıma gelen fikirle şirince gülümsedim, gözüm fotoğraf kabinlerine takılmıştı. "Fotoğraf," dedim heyecanla. Meriç cebinden telefonunu çıkarmaya yeltendi. "Hayır," dedim. Elimle kabinleri işaret ettim. "Orada."

"Seni öpeceğim," dedi sırıtarak ve ayağa kalkıp elini uzattı.

Koşturarak kabinlere gittik, sabırla sıranın bize gelmesini bekledik. Kabine girdiğimizde Meriç sandalyeye oturdu ve beni kucağına çekti. Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımı yanağına bastırdım. Fotoğrafın çekildiğine işaret eden sesi duyunca ekrana dönüp şirince sırıttım, ikinci pozumuz da çekilmiş oldu. Üçüncü pozumuzda Meriç kollarını belime sıkıca doladı ve dudaklarımdan öptü, ben de elimi yanağına uzatıp gözlerimi kapattım. Son pozumuz için de gözlerimi şaşı yapıp yanaklarımı şişirdim.

Kabinden çıktığımızda Meriç fotoğraflarımızı aldı. İkinci pozumuza bakınca kaşlarının çatık olduğunu gördüm. "Burada neden sinirlisin?" diye sordum.

"Sırıttığın için," dedi. "Benden başka birine sırıtman yasak. Özellikle o *şirince* olanı!"

***

Üzerimdeki turuncu şeye – artık atlet mi denirdi bilemiyorum – sonra da Meriç'e baktım. Gün bitmemişti ve çocuklarla maç yapacaktık. Meriç bu kez beni takımına almıştı. Bizim takımda, Meriç, ben, Mert ve Mete vardık. Karşı takımda da, Yağız, Ceyda, Mehmet ve Melih vardı. Biz turuncu giymiştik, onlar da sarı. Meriç alnımdan öpüp Melih'in karşısına geçti. Ortalarında top duruyordu. Meriç, "Melis'i düşüreni sikerim," dediğinde aramızda Ceyda'nın da olduğunu hatırlayıp, "Lafım kızları kapsamıyor," dedi ve, "Ama Ceyda, Melis'i düşürürse Yağız'ı döverim," diye ekledi.

Ceyda kaşlarını çattı. "Hile yapıyorsun!"

"Hile veya değil, Melis'e bir şey olursa karışmam. Senin sevgilin kılıbık diye ilişkimizi kıskanma."

Ben bile Meriç'le baş edemezken Ceyda'nın hiç şansı yoktu. Sinirle Yağız'a döndü. "Bir şey desene şuna ya!"

Yağız gözlerini devirdi. "Meriç sikeceğim belanı, ortalığı karıştırma da oyna. Beyler, siz de kızlara karşı nazik olun!"

Meriç sırıttı. "Façanı aşağı alacağım. Geneer."

Maç boyunca koşturma ve boğuşmalar devam etti. Meriç, Mehmet'e bakıp sürekli söyleniyordu. "Enerji içeceği falan mı iştin, pezevenk? At gibi koşuyorsun!"

Söylediklerini duyunca kıkırdamadan edemedim. Ceyda da gülerek yanıma geldi. "Meriç çok salak," diye söylendi.

"Evet, bazen," dedim. "Ama yine de çok tatlı."

***

Meriç beni asansöre çektiğinde kaşlarımı çattım. Sinemadan çıkmıştık ve romantik bir film olduğundan, Meriç sürekli *sapıklaşmış*, ben yüz vermeyince de sinirlenip uyuyakalmıştı. Kollarına sıkıca tutundum. "Beni asansöre çekmekten vazgeçsene ya!"

Klasik olarak kaşlarını çattı. "Ben romantik filme giriyorsam, sen de asansöre bineceksin."

"Sen romantik filmden korkuyor musun? Çünkü ben asansörden korkuyorum!"

"Ben varım ya, korkmana gerek yok."

"Asansör yere çakılırsa bunu bir daha hatırlat," diye homurdandım. Ellerini belime koyup, tişörtümün altından tenime dokundu. Vücuduma yayılan elektrikle titredim.

Allah'ım, sen beni hormonlarımın gazabından koru! Başparmaklarıyla tenimi okşarken ellerim kollarında öylece duruyordu. Kahvenin en güzel tonu olan gözleri, onun gözlerinin yanında hiçbir güzelliği kalmayan mavi gözlerime bakarken, mekân ve zaman kavramını yitirdim. Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarını öptüm.

Evet, Meriç'i *BEN* öptüm! Ellerimi ensesine koyup dudaklarını öperken, Meriç beni kendine bastırarak karşılık verdi. Parmakları tenimi okşamayı bırakmış ve belimi kavramıştı. Asansörün kapılarının açılmasıyla ondan hemen ayrıldım ve utançla kendimi dışarı attım. Lanet hormonlarım! Malum dönemime giriyor olmalıydım, ya da Meriç gittikçe çekici oluyor-

du! Umarım birincisidir diye dua ettim. Otoparkta kafama göre yürürken belimden tutunca durmak zorunda kaldım.

"Araba orada değil. Yanlış yere gidiyorsun, güzelim," dedi ve kollarını yeniden belime sardı. "Utanmana gerek yok dediğimde utanman geçmiyor biliyorum, o yüzden demeyeceğim ama yine de utanma."

"Kapa çeneni, Meriç!"

***

Yol boyunca Furkan'ın beni yanağımdan öptüğünü Meriç'e nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Bana çok kızmamasını umuyordum. Ama benim bir suçum yoktu ki. Meriç arabayı evin önünde durdurduğunda ona döndüm. "Maalesef inmek zorundasın," dedi hoşnutsuzca.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," dedim sıkıntılı bir sesle.

"Ve sanırım sinirleneceğim bir şey?"

Kafamı salladım. "Evet."

"Ben de sinirim ne zaman bozulacak diye merak ediyordum. Söyle hadi, Melis."

"Ama bana kızmayacaksın."

"Benimle pazarlık yapma, güzelim."

Meriç her zaman Meriç'ti işte. Değişmez, sadece sınırlarını biraz zorlar, sonra geri dönerdi. "Tamam, ama sakin ol. Hem benim hiçbir suçum yok. Vallaha bak. Kızma bana lütfen." Sabırla bana baktığında sesli bir nefes verdim. "Hastanede... Sen odadan çıkmadan önce Furkan'la karşılaştım," dedim ve tepkisini ölçmek için duraksadım.

Kaşlarını sinirle çattı bu kez. "Ve o piçle konuştun mu?"

"Pek sayılmaz. O konuştu ve ben sadece dinledim," dedim. Yumuşamasını bekledim ama tepki vermeyince devam etmek zorunda kaldım. "S-sonra o... beni yanağımdan öptü."

"İn aşağı!"

"Meriç, sakin ol! İşte bu yüzden bütün gün cesaret edip

söyleyemedim. Günümüzü mahvetmek istemedim. Ama gerçekten ben bir şey yapmadım. Hatta ona tokat attım. Lütfen bana kızma, Meriç!"

"Melis, inmezsen kalbini kıracağım, güzelim! İn aşağı!"

Direksiyonu sıkan eline tedirginçe uzandım. "Bana kızma, lütfen!" dedim. Eğilip kapımı açtığında inmekten başka çarem olmadığını anladım. Ben kapıyı kapatır kapatmaz gaza basıp uzaklaştı.

***

Gözlerimi kırpıştırarak araladım, en sonunda uyuyakalmış olmalıydım. Gece boyunca Meriç'i aramış ama ulaşamamıştım. 4M'den de aramadığım kimse kalmamıştı. Sıkıntıyla iç çektim. Furkan'la kavga etmiş olma olasılığı yüksekti. Yüksek mi? Ben ne diyordum ya? Kavga ettiği kesindi. Meriç'i aramak için yerde duran telefonuma uzandım. Mert'in mesajını görünce telaşla mesajı açtım.

'Gönderen: Bir Numaralı Kankim

Meriç'i merak etmene gerek yok. Biraz hırpalanmış ama iyi. Nerede olduğunu sorma, söyleyemem. Sonra görüşürüz.'

Meriç bana 'Furkan beş metre yakınında olduğunda bile haberim olacak' demişti ve ben Furkan'ın beni öptüğünü saatler sonra söyleyebilmiştim! Somurtarak Mert'i aradım ama telefonu meşgule aldı, Meriç yanında olmalıydı. Oflayarak telefonu cebime sokuşturdum ve kahvaltı için mutfağa geçtim. Peşimden de annem geldi. "Temizlik yapacağım. Ablan da birazdan gelir," dedi. Sessiz kaldığımı görünce, "Neyin var senin? Temizlik yapacağım dediğimde feryat etmen gerekiyordu," diye ekledi.

"Meriç'le aramız bozuk," diye mırıldandım.

Yüzü birden yumuşadı. "Kavga mı ettiniz?"

Bizim kavga etmediğimiz gün yoktu ki. Omuzlarımı silktim. "Sayılır."

"Siz halledersiniz," dedi gülümseyerek.

Bütün cesaretimi toplayıp, "Meriç'e gidebilir miyim?" diye sordum.

Yanaklarını sıktı. "Çok kalma. Bu aralar sınava çalışmadığın gözünden kaçmıyor."

"Söz, çalışacağım," dedim ve odama doğru ilerledim. Meriç'e gideceğim demiştim ama nerede olduğunu bilmiyordum. Ama belki Melih biliyor olabilirdi.

***

Taksiden indim ve Meriçlerin evinin kapısına doğru yürümeye başladım. Derin bir nefes alarak zili çaldım. "Selam," dedim kapıyı açan Melih'e.

"Selam ama Meriç evde değil ve nerede olduğunu sana söylemeyeyim diye bana da söylemedi."

"Tamam. Görüşürüz sonra," dedim. "Bu arada, bugün selam gelecek. Bilmek istersin diye düşündüm," diye ekledim ve arkamı dönüp yürümeye başladım. Beni beklemesini söylediğim taksiye binip şirketin adresini verdim. Evde değilse orada olabilirdi. Taksi şirketin önünde durduğunda indim, içeri bir sürü insan girip çıkıyordu. Ben de aralarına karışıp içeri girdim, danışmaya doğru ilerledim. "Merhaba. Meriç Keskin burada mı?" diye sordum.

Tatlı bayan bana gülümsedi. "Siz kimsiniz?"

Ne diyecektim? Sevgilisiyim desem ayıp olurdu. Kız arkadaşıyım desem, o da aynı kapıya çıkıyordu. "Bir arkadaşıyım," diyebildim.

"Adınızı öğrenebilir miyim?"

Kafamı salladım. "Melis Rüya Beyoğlu."

"Melis Hanım, Meriç Bey şu an burada değil, ama bugün katılması gereken bir toplantısı var. İsterseniz onu arayabilir, geldiğinizi söyleyebilirim."

Bir an düşündüm, burada olduğumu öğrenirse gelmezdi, çünkü bana kızgındı. "Hayır," dedim. "Aramanıza gerek yok.

Burada bekleyebilir miyim?"

Kadın gülümsedi. "Müsaadenizle," dedi ve telefonla kısa bir konuşma yaptıktan sonra bana baktı. "Meriç Bey, siz geldiğiniz takdirde odasına alınmanızı emretmiş. Buyurun, yukarı çıkıp odasında bekleyebilirsiniz."

Ne yani, telefonda konuştuğu her kimse, benim kim olduğumu biliyor muydu? Kadına teşekkür ettim ve merdivenlere yöneldim. Bu arada da Maviş'in telefonunu tuşladım. Telefonu açtı ama ne söylesem onu ikna edemedim. "Vallaha, yenge, üzerim gelme. Meriç beni tehdit ediyor," dedi.

Meriç'in arkadan gelen sesini duymuştum. 'Koduğumun salağı' diyordu Maviş'e. Derin bir nefes aldım ve, "Hoparlöre al, Maviş," dedim.

"Aldım, yenge."

"Bugün girmen gereken bir toplantın varmış ve ben de seni şirkette bekliyorum. Seninki inatsa benimki de inat, Meriç. Ben bir şey yapmadım," dedim sinirle. Artık sinirleniyordum, çünkü benden kaçması sinir bozucuydu.

"Toplantıya girmeyeceğim. Ayrıca seninle konuşmama nedenim seni kırmamak, Melis. Sakinleşmemi bekle."

Sesini duyunca rahatlasam da hâlâ gergindim. Durdum ve basamağa oturdum. "Peki, sen gelene kadar şu anda oturduğum basamakta oturmaya devam edeceğim. İster gel, iste gelme," dedim ve telefonu kapattım. Neyse ki çantamda test kitabı taşıyordum.

***

Çözmeye uğraştığım fizik sorusuna ara verip telefonumun saatine baktım. Yuh! Üç saattir burada oturuyordum. Kimse yanıma gelmemiş, bir şey de sormamıştı. Acaba Meriç aramış, çalışanlara bir şey söylemiş olabilir miydi? İç çekerek soruya geri döndüm. Tam o sırada yanımda genç bir adam belirdi.

"Merhaba," dedi ve elimdeki kitabı işaret etti. "Yardımcı olabilir miyim? Fizik konularında fena sayılmam."

Onaylamak için kafamı salladım, kitabı ve elimdeki kalemi ona uzattım. Sorunun nasıl çözüleceğini oldukça basit bir yolla gösterdi. Teşekkür ettiğim sırada bileğimden çekilip ayağa kaldırıldım. Önce kokusunu aldım, sonra da sesini duydum.

"Delinin tekisin," diye fısıldadı kulağıma ve adama döndü. "Nasılsınız, Hasan Bey?" diye sordu. Sesine bir ciddiyet gelmişti.

"İyiyim. Teşekkür ederim, Meriç. Hanımefendi arkadaşın sanırım," dedi adam ve kitabımla kalemimi bana uzattı.

Meriç bana bakmadan kafasını salladı ve adamın uzattıklarını aldı. "Öyle. Bizim gitmemiz gerek. Kendinize iyi bakın. Görüşmek üzere," dedi ve beni peşinden sürüklemeye başladı.

"Sonunda geldin," dedim adamdan biraz uzaklaşınca. "Üç saat oldu."

"Sana bekle diyen olmadı. Gelmeyeceğim demiştim."

"Ama benim için geldin."

Kaşlarını çatarak bana baktı. Yüzünü görünce içimde bir yerler acıdı, bakmaya kıyamadığım yüzünde morluklar vardı. Otoparka indik, arabasına geldiğimizde elimdeki kitabı alıp arabanın içine fırlattı ve beni sertçe arabaya yasladı. "Sana o piç beş metre yakınına gelse bile haberim olacak diyorum... O piç gelip seni öpüyor lan!"

Yüzüme kükrerken gözlerimi kırpıştırdım. "B-ben..."

"O gün mahvolmasın diye bugünümüzü zehir ettin! Sıktığımın romantikliği!"

Gözlerim dolmaya başlamıştı. Onu hafifçe ittim. "Her seferinde beni suçlamayı kes artık! Sanki ben istiyormuşum gibi konuşma! Ona gücüm yetmiyor! Sadece vurabiliyorum!" diye bağırdım. Kollarımdan tutup beni yeniden arabaya yasladı. Sanki Furkan'ın öptüğü yeri biliyormuş gibi dudaklarını tam da oraya bastırdı. Okula gitmediği için uzamasına izin verdiği sakalları tenime battı. Dudaklarını kulağıma bastırıp nefesini verdi.

"Güçsüz olduğunun farkındayım. Bu yüzden bana söylemeni istiyorum. Bana yakın ol istiyorum. Bana söylemediğin için suçlusun. Onu değil, beni istiyorsun, biliyorum. Öküz ya da odun olabilirim, Melis, ama kör değilim." Dudaklarını aynı yere bir daha bastırdı. "Daha önce de söyledim, sen her şeyinle benimsin, Melis. O piçin seni öptüğü düşüncesi... Siktir!"

Bu adamın sesi ruhuma dokunuyordu. Elimi uzatıp morarmış elmacıkkemiğine dokundum. "Kavga ettin, değil mi?"

Yüzünü boynuma gömdü. "Gereksiz bir soru," dedi.

"İyi miyiz?"

Burnunu burnuma sürttü. "Cezalısın."

Meriç'in cezalarından nefret ediyordum. Her seferinde saçma sapan bir şeyler bulup beni sinir etmeyi başarıyordu. Yüzünü işaret ettim. "Acıyor mu?"

"Yalan mı, yoksa doğru mu söyleyeyim?"

"Doğruyu söyle."

Elimi yanağından çekti ve avucuma bir öpücük bıraktı. "Dokunduğunda acıyor."

Anlayışla başımı salladım. "Cezam ne peki? Annem eve erken gel dedi."

Topuzumdan fırlamış olan saçımı kulağımın arkasına itti. "Düşüneceğim."

"Peki, neredeydin?"

"Seni kırmaktan kaçıyordum, ama sanırım yine başarısız oldum."

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, kırılmadım."

"Senden kaçmak tahmin ettiğimden daha zormuş," diyerek alnını alnıma yasladı. "Şirkette sana bir şey söyleyen olmadı, değil mi?"

"Hayır, olmadı."

"Olsaydı... Neyse, devamını biliyorsun," dedi sırıtarak.

"Seni kırdıdığım için özür dilerim, Meriç. Ama o an
mahvolan istemedim."

"Biliyorum, güzelim ..."

8. Bölüm

Meriç'e saatlerdir, ben onu ararken nerede olduğunu soruyordum, ama bana sadece bir kez cevap verdi. "Orayı söylersem senden kaçacağım bir yerim kalmaz, kedicik." Suratımı astım. "Benden kaçmana gerek yok, Meriç. Kaçma benden."

"Her ne kadar öğrenecek olsam da, eminim senin de benden sakladığın gizli bir yerin vardır, kedicik. Israr etme söyleyeceğim."

Haklıydı. Benim de kimsenin bilmediği bir yerim vardı ve orayı hoş bir şekilde bulmamıştım. "Ama çocuklar biliyor," dedim isyankâr bir sesle.

"Evet, ama sana veya başka birine söyleyeceklerini biliyorum."

Mehmet bile çok iyi sır tutuyordu! "Çok kötüsün," diye söylendiğim sırada arabayı apartmanın önünde durdurdu.

"FBI ekibi gözükmüyor ama sen yine de koş," dedi gülerek.

Neriman Teyze ve teşkilatından bahsettiğini biliyordum.

Kafamı salladım. "Görüşürüz o zaman, gizemli adam." [illegible] sitemle. Arabadan inecekken sırada bileğimden tuttu.

"Telefonun açık olsun, belki ararım."

Yanağına bir öpücük kondurdum ve arabadan inip koşarak binaya girdim. Eve girdiğimde annem mutfaktaydı. "Ne oldu? Barıştınız sanırım."

Kafamı salladıktan sonra yanağından öptüm. "Nereden anladın?"

"Barışmamış olsaydınız kapıyı gürültüyle çarpar, sonra da yanlışlıkla oldu diye söylenirdin," dedi. Annem gerçek bir anneydi. Beni benden de iyi tanıyordu çünkü. "Barışmanıza sevindim. Barışmasaydınız, senin çenenden çekeceğimiz vardı."

Yani biraz fazla konuşuyor olabilirdim ama geveze de değildim. Yani çok değildim. Hem Meriç şikâyet etmiyordu. "Ben gidip ders çalışayım," dedim ve odama adımlarken annemden bir yıldız kaptım.

***

Matematik sorusuna takılıp kalmıştım ve çözemediğim sorulara takılı kalma huyumdan nefret ediyordum. Kalemliğime uzanıp pergeli aldım ve sivri tarafını soruya saplayacakken telefonum çaldı. Kuytu'dan Ada'nın melodisi kulaklarıma doldu. Kimin aradığını bilsem de ekrana baktım. *Meriç'imm* yazısıyla birlikte ekranı kaplayan fotoğrafımız gülümsememin genişlemesine sebep oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu telefonu açtığımda.

Gülümsedim ve yatağıma iyice yerleştim. "Soruyu pergellemek üzereydim," diyerek matematik sorusuna baktım.

"Ne kadar normal bir kız," dedi gülerek.

Haklıydı. Pek de normal sayılmazdım. "Sen ne yapıyorsun?"

Esneyerek cevap verdi. "Araba kullanıyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Sana gelmiyorum."

Şaşkınlıkla doğruldum. "Ne? Ne oldu ki? Niye geliyorsun? Gelmeyecektin, Meriç."

"Bazen çok konuşuyorsun, Melis."

Yürüme vurmasa olmazdı. "Gelme, Meriç. Lütfen, annem ve ben evdeyiz."

"Zaten sana gelmiyordum. Sakin ol, güzelim. Ne tepki vereceğini merak etmiştim sadece."

Kaşlarımı çattım. "Bu yaptığın hiç hoş değil."

"Umurumda değil."

"Biliyorum."

"İyi."

Bu çocuk beni sinir etmek için dünyaya gelmiş gibiydi. "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Azra'ya."

"Neden?"

"Kuzenimi ziyaret edemez miyim?"

Hayır, edemezsin demek istedim ama bunun yerine, "Etmesen ne olur," diyebildim.

"Kıskanç, pantercik. Maalesef gidiyorum."

Neyse neydi, kıskanmıyordum ve kuzeni olması da benim umurumda değildi. Sonuçta kızı hiç tanımıyordum. "Gitmeyeceksin! Beni deli etme!" diye cırladım. Ardından da annem duymamıştır inşallah diye içimden dua ettim.

"Saçma bir kıskançlık içindesin, güzelim," dedi sakin bir sesle.

"İyi, git! Sen Azra'ya gidersin ama cenazene ben gelirim, Meriç Keskin!"

"Soyadım ağzına çok yakışıyor."

Sinirle inledim. "Kapatıyorum," dedim ve telefonu kapatıp soruyu pergelledim. Kitap delik deşik olurken, kitabı yatağımdan attım ve uzanıp uyumaya koyuldum.

***

Belime sarılan kolla irkildiğimde, "Şşş," diyen sesiyle derin bir nefes verdim ve ona döndüm. Kalbim hızla atıyordu. "Ne işin var burada?" dedim uykulu bir sesle.

Gülümsedi ve kafamı göğsüne bastırdı. "Uykuluyken bile çok konuşuyorsun."

Bugün de herkes geveze olduğumu söylüyordu. Ona sokulup kokusunu içime çektim. Sıcacıktı. "Kapı-" dediğimde dudaklarıma dokundu.

"Kilitledim, merak etme, güzelim. Uykum var."

Kafamı belli belirsiz salladım ve kollarımı sıkıca beline sardım. Saçlarıma öpücük bırakırken, kafamı tam boynuna yerleştirdim, dudaklarım âdemelmasına yaslanmıştı. Bu düşünceyle gülümseyip, bir elimi yukarı doğru çıkardım ve yanağına koydum. "Uyu," diye mırıldandı. Ademelmasından öptüğümde sessiz bir küfür mırıldanıp dirseğinin üzerinde kalktı. "Uyutmayacaksın beni anlaşılan," dedi. Aşağı doğru kaydı ve kafasını göğsüme yasladı. Kollarımı boynuna doladım. "İyi geceler, sevgilim," diye fısıldadım.

"İyi geceler, hatunum."

***

Gözlerimi açınca esneyerek gerindim ve şuurum yavaş yavaş yerine gelirken, dün gece Meriç'in burada olduğu aklıma geldi. Gözlerim kocaman açıldı, yatağa baktım ama yanımda yoktu. Odanın içinde göz gezdirdim, yerde ya da koltukta uyuyan bir Meriç de bulamadım. Saate baktım, 10.56'ydı. Meriç bu saatte hayatta uyanmazdı. Tabii yakalanmamak için de erkenden uyanıp gitmiş olabilirdi. Kaşlarımı çattım, dün gece rüya görmüş olabilir miydim? Muhtemelen öyle olmuştu. Gerçi nefesini de hissetmiştim ama. Eğer rüya değilse insan bir not falan bırakırdı değil mi? Hoş, burada Meriç Keskin'den bahsediyorduk. Fazla da hayalperest olmamak lazımdı. Hayal kırıklığıyla somurttum.

Omuzlarımdan kayan çantayı düzeltip, Meriç'in evine adımlamaya devam ettim. Meriç LYS'ye çalışmadığından zorla ona ders çalıştıracak ve ezber yaptıracaktım. Meriç benim kurbanımdı. Sinsice gülümsedim.

Giydiğim kot şortun üzerine, Meriç'in bendeki birkaç(!) tişörtünden birini, mavi olanını giymiş, ön kısmını şortumun içine sokup, arka tarafını da serbest bırakmıştım. Biliyorum, çok cesurca bir hareketti. Gözlerim bilekliğime takıldı, sarı lacivert olanın aynısından Meriç'te de vardı ve bu çok hoşuma gidiyordu. Hemen yanındaki üzerinde 'Rüya' yazan bilekliğimdi. Bir diğeri de Meriç'in deri bilekliğiydi.

Bahçeye girdiğimde 4M grubunu havuzun kenarında buldum, koltuklara yayılmış, sohbet ediyorlardı ve henüz beni fark etmemişlerdi. Çözülen ayakkabı bağcığımı bağlamak için eğildiğim sırada, evden bahçeye bir kız çıktı ve, "Meriç, ben geldim!" diye bağırdı, sonra da yanına gidip Meriç'e sarıldı.

O anda gözlerimden alev çıktığını hissettim. Doğrulup, "Ders çalışırız diye gelmiştim ama seni hiç rahatsız etmeyeyim, Veliaht!" dedim.

Herkes dönüp bana bakarken, Meriç'in dudaklarından bir küfür döküldü ve, "Melis!" diyerek bana doğru yürümeye başladı. Onu umursamadım ve arkamı dönüp yürümeye başladım. O kızın Azra olduğundan neredeyse emindim, çünkü Meriç'e gerçekten benziyordu. Beni şu an deli eden şey, o kızı ne kadar kıskandığımı bildiği hâlde, onun burada olduğunu bana söylememiş olmasıydı. Geldiğini haber verebilirdi. Bir kez daha, "Melis!" diye bağırdı.

Arkamı döndüm ve, "Gelme, Meriç!" dedim sinirli bir sesle. "Kaçarım bak!" diye tehdit ettim. Ben koşmaya başladığımda arkamdan o da koşmaya başladı. Sosyete mahallesinde Meriç Keskin'i peşimden koşturuyordum. Ha, ha! Magazinciler buradaysa işimiz işti. Flaş haber olacaktık resmen. Ayy, ünlü mü olmuştum şimdi ben? Ünlü sosyetik veliahdı peşinden koşturan fakir ama gururlu kız!

"Melis dur artık, herkes sana bakıyor!" dedi sinirle.

Sesini duyunca düşüncelerim dağıldı. Düşüncelerimle birlikte dikkatim de dağıldı ve bağlamaya fırsat bulamadığım bağcığıma basıp dizlerimin üzerine düştüm. Homurdanarak, soyulan ellerime ve dizlerime bakarken Meriç bana yetişti ve yanıma çömeldi.

"Aptalsın," dedi ellerime bakarken.

"Asıl aptal sensin," dedim sinirle ve acıyla yüzümü buruşturdum, soyulan yerler yanıyordu.

"Kuzenimdi."

"Tahmin ettim."

Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "O zaman?"

"Dün gece bana gelmeyip ona gitmen sinirimi bozdu çünkü. Seni o kızdan kıskanıyorum ve bu elimde değil."

"Dün gece yanına geldim, Melis!"

Rüya değil miydi o? Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Gerçek miydi?"

Sıntıp kafasını salladı ve beni kucağına aldı. "Evet, gerçekti."

Kollarımı havalı bir şekilde boynuna doladım. Az önceki düşüncem gerçek olur da magazine malzeme olursak pozum olsun bari diye düşündüm. "Rüya gördüğümü düşünmüştüm."

"Madem sana gelmemi istiyordun, niye karşı çıktın?" diye sordu sıntarak.

Gözlerimi devirdim. "Seni eve atmaya meraklıymışım gibi davranacaktın çünkü. Hem sen her zaman bildiğini okursun. İtiraz etsem de dinlemez, gelirsin diye düşündüm."

Saçlarımın arasına bir öpücük bıraktı. "Bir şey olduğu zaman benden kaçma, güzelim. Düşmeden önce dur da konuşalım," dedi. Sonra üzerimdekilere dikkatle bakıp, "Ben de bu tişörtüm nerede diye merak ediyordum," diye ekledi.

Kaşlarımı çattım ve, "Bu senin değil," diye yalan söyledim.

"Tişörtlerimin hepsinin sol göğsünde 'MK' yazıyor, pantercik. Bu benim tişörtüm."

Bunu daha önceden fark etmiştim, ama tişörtün markası olduğunu düşünmüştüm. "Geri almayacaksın değil mi?" dedim şen bir ses tonuyla.

"Şort giymeseydin almamayı düşünebilirdim."

"Bunu geri alırsan bana başka bir tişörtünü vermek zorunda kalacaksın."

Pis pis sırıttı. "Belki de Azra'nın tişörtlerinden birini veririm."

"Bir daha söyle, duyamadım," dedim alay eder gibi.

"Tanışsanız seversin," dedi. "Ön yargılı olma."

Haklıydı, çünkü onun sevdiği insanları ben de seviyordum. Tabii Hande hariç. O da geçmişte kalmıştı zaten. Bu düşünceye sevinerek sevgilimin yüzüne baktım. Elmacıkkemiğindeki morluk geçmek üzereydi. Kirli sakalları, saçları, kaşları ve kirpikleriyle muhteşem görünüyordu. İçimden onu ısırmak geçti. Bir şairin kelimelere dökemeyeceği, bu yüzden de şairliğe küseceği kadar mükemmel görünüyordu. Yanağına içten bir öpücük kondurdum.

Şaşkınlıkla suratıma baktı. "Bu ne içindi?"

Omuzlarımı silktim. "Hiç."

Bir şey söylemeden eve ilerledi ve bahçedekilerin yanına uğramadan eve girdi. Merdivenleri çıkarken dizlerime baktı. "Acıyor mu?"

"Evet," dedim, gerçekten de acıyordu.

Odasına geldiğimizde kapıyı açtı ve doğruca banyoya ilerledi. Beni klozetin üzerine oturttu ve arkasını dönerek dolaba eğildi. Neyse ki klozetin kapağı kapalıydı diye düşünürken gözlerim poposuna kaydı. Azıcık dikizlemekten zarar gelmezdi.

"Şort giyersen Allah böyle belanı verir," dedi hoşnutsuz bir ses tonuyla. Aksi, geri kafalı dedeler gibi davranıyordu. Ama

yakışıklı ve kaslı bir dede. Tövbe bismillah, neler düşünüyordum ben.

Dolaptan çıkardığı ilk yardım malzemeleriyle dizlerime müdahale etmeye başladığında. "Allah en büyük belamı seninle tanıştığım gün verdi," diye söylendim.

Kaşlarını hayretle kaldırdı. "Hadi ya?"

"Öyle," diye direttim yalan söyleyerek. Allah'ım sen affet!

Önümde diz çökünce gözlerimiz buluştu. "Yarana tentürdiyot sürecekken bunu söylemen ne kadar mantıklı?" dedi muzipçe. Yüzümü buruşturduğunu görünce gülümsedi. "Tamam, yavaş olacağım, güzelim," diye ekledi ve bir yandan üfleyerek tentürdiyotu sürmeye başladı.

İçimdeki acının inleme olarak dudaklarımdan dökülmemesi için dudaklarımı ısırdım. "Yavaş!"

"Benden kaçarsan böyle olur."

"Benimle uğraşma da işini yap," diye homurdandım. Yarama bastırdığında acıyı daha fazla durduramadım. "Ah! Meriç!"

"Abartma Melis, elimden geldiğince yavaş yapıyorum," dedi yarama üfleyerek.

"Ama acıyor! Hem üflemene de gerek yok!"

Muzipçe sırıttı ve yüzüme yaklaştı, gözleri dudaklarıma kayınca yutkunmadan edemedim. Aramızdaki çekim kuvveti beni alt ettiğinde gözlerimi daha fazla açık tutamadım. Beni öpmesini beklerken o geri çekildi. "Seni öpmem hoşuna gidiyor, itiraf et."

Hızla ayağa kalktım. "Ben gideceğim. Evde kendim yaparım," diye cırladım. Ama Meriç kollarımdan tutup aşağı çekince tekrar oturdum. Ben somurturken o sessizce söyleyerek bacaklarımdaki yaraların üzerine bantları yapıştırdı. Daha sonra ellerimi tutup avuçlarıma baktı. Avuçlarımdaki yaraları da sabırla temizledi ve bantladı. İlk yardım malzemelerini aldığı yere geri koymak için dolaba ilerlediğinde ayağa kalkıp arkasından sarıldım. Nedense ona ihtiyacım varmış gibi hisse-

dayordum. Meriç kollarımdan tutarak beni önüne çekti. Kolları beline dolanırken ellerimi göğsüne, kafamı da kalbinin üzerine yasladım ve gözlerimi huzurla kapattım. "Cezamı hâlâ söylemedin," diye mırıldandım.

Dudaklarını yanaklarıma bastırdı. "Hatırlatma. Furkan'ı yine dövesim geliyor," dedi. Sonra derin bir nefes aldı ve dudaklarımdan boynuma kadar dudaklarıyla bir yol çizdi kendine. İlk kez bu kadar yakınlaşmıştık sanırım. "Beni bırakmandan korkuyorum," diye fısıldadı.

Ellerimi göğsünden çekip boynuna doladım, içimden onu sıkıca tutunmak geliyordu. "Bırakmam," dedim gözlerine bakarak. Dudaklarımı omzuna bastırdım. "Seni bırakacak kadar cesur değilim, Meriç." Ne zaman bir şeyler söylemek istese yüzünü benden saklıyordu. Meriç aslında hiç tahmin etmediğim bir şekilde çekingendi. Kimseyi beni sevdiği gibi sevmediğimdendi belki de. Kokusunu içime çektim yine. Yumuşak saçları parmaklarımın arasından kayıyordu. "Kuzeninle tanışmak zorunda mıyım?" diye sordum konuyu değiştirip onu rahatlamak için.

Güldü ve yüzüme baktı. "Evet."

"Yapalım şu işi o zaman," dedim. Elimden tutup beni banyodan çıkardı.

Mert'ten

Meriç kankimin odasına girip lastik aramaya koyuldum. Lastik bulursam sapan yapıp Kıvırcık'ı vuracaktım. Çekmeceleri karıştırırken banyodan Meriç'in sesini duydum. "Tamam, yavaş olacağım, güzelim." Kaşlarımı çattım. Daha sonra Melis, "Yavaş!" diye inlediğinde gözlerim büyüdü. Fış ancyl Yoksa bunlar? Mercimek? Nohut? Fasulye? Aman Allah'ım!

"Benden kaçarsan böyle olur," dedi Meriç. Ulan yoksa Melis kaçtı diye! Amanın, kankim elden gidiyor! "Benimle uğraşma da işini yap," diyen Melis'le bu kez kafam karıştı. Melis

razı mıydı yani? Peki, Ayşe Teyze? Melis yafrının annesi bizi de dövebilirdi. Ellerimle hemen popomu kolladım. Güzel popomu zarar verebilirlerdi. Meriç'i durdurmalıydım! "Ah! Meriç!" dedi Melis bu kez. İçeri girersem Meriç beni mahvederdi. Melis kankimden beklemezdim bunu yaf! Benden hızlı çıktı, iyi mi?

"Abartma Melis, elimden geldiğince yavaş yapıyorum." Bunlar hep zina yaf! Ayıptır, günahtır! "Ama acıyor! Hem üflemene de gerek yok!" Kaşlarımı kaldırdım. Neye üflüyor lan bunlar? Bu nasıl fantezi yaf? Allah'ım sen bana günah yazma, ben bir şey yapmadım biliyorsun. "Ben gideceğim. Evde kendim yaparım!" Amanin bo! Kankim azmış yaf! Çok şaaptıysa demek ki.

Birden kapı açıldı ve Meriç beni karşısında görünce kaşlarını çattı. "Ne arıyorsun lan burada?"

Melis kankime baktım, avuçlarına üflüyordu. Meriç'i kolundan tutup odanın diğer tarafına götürdüm. "Kanki siz mercimek, nohut mu oldunuz şimdi?"

Kaşlarını kaldırdı. "O ne lan? Kuru gıda mıyız biz oğlum? Sevgili kelimesinin yerine başka şeyler mi türetiyorsun?"

"Öyle değil yaf. Mercimek fırın işte," dediğimde kaşları havalandı.

"Ne çektin lan sen?"

"İnkâr etme, duydum her şeyi," dedim.

Sorar gibi, "Ne duydun lan? Allah için çok merak ettim," dedi.

Utançla kafamı kaşıdım. "Şey gibi sesler..."

"Mal mısın lan? Melis düştü, yaralarına bakıyordum," dediğinde Melis kankime baktım. Kaşlarını kaldırmış, bize bakıyordu merakla.

Derin bir nefes verdim. "Oh be! Kanki namusun gittin sandım vallaha!" dediğimde Melis'in gözleri büyürken, Meriç kafama vurdu.

"Sus lan! Utandırıyorsun kızı, pezevenk! Saçma sapan konuşup sinirimi bozma."

Sırıttım ve kankimin yanına gittim. "Sen namuslu kızsın kanki, uyma bu cenabete," dedim. Meriç deodorant şişesini fırlatınca çığlık atarak odadan kaçtım.

Melis'ten

Arka bahçeye girdiğimizde Mert çantamı karıştırıyordu. Gözlerimi devirdim. Bu çocuk çok meraklıydı! Azra bizi görünce gülümseyerek ayağa kalktı ve hayranlıkla beni süzdü. "Allah'ım, çok güzelsin!" dedi. "Meriç'in anlattığı kadar varsın." Söylediği şeyi duyunca gülümseyerek Meriç'e baktım, kaşlarını çatmış bir şekilde Azra'ya bakıyordu. Azra elini uzattı. "Ben Azra," dedi gülümseyerek.

Elini sıktım ve, "Melis," dedim.

"Tanıyorum seni. Ayrıca Meriç'i benden kıskanmana da gerek yok." Tamam, kız şirindi ve ne yalan söyleyeyim kanım ısınmıştı. "Gözlerin gerçek, değil mi?" dediğinde gülümseyip kafamı salladım. Kıkırdayıp fısıltıyla, "Mavi gözlüleri sevmezdi sözde," dedi.

Kaşlarımı çattım. Gözlerimi sevmiyor muydu?

"Azra, kapa çeneni artık," diye uyardı Meriç ve hasır koltuğa doğru ilerledi. Beni de yanına çekiştirerek koltuğa oturdu.

Başımı omzuna yasladım. "Gözlerimi sevmiyor musun?"

"Sana yakışıyor," dedi seviyorum demek yerine.

Gülümsedim. "Yani?"

"Zorlama."

Azra bize imrenerek bakarak telefonunu çıkardı. "Fotoğrafınızı çekebilir miyim?" diye sordu.

İkimiz de hayır anlamında başımızı salladık. Tamam, sürekli selfie çekiyor olabilirdim, ama başkaları fotoğrafımı çektiğinde hoşuma gitmiyordu, çünkü nasıl çıktığımı bilmiyordum.

Azra sinsice sırıtarak telefonunu bize çevirdi. Ben yüzümü kapatırken, Meriç küfretmeye başladı. Azra çektiği fotoğrafı incelerken, Mert çantamdan kalemliğimi çıkarıp karıştırmaya başladı. En sevdiğim kalemimi çıkarıp havada salladı. "Kanki, bu benim olsun mu?"

"Hayır!"

Tabii ki dinlemedi, kalemi cebine atarken Meriç, "Koçum, canın dayak mı çekiyor?" diye sordu.

Mert gözlerini devirip kalemi bıraktı. "Hayvan gibi şey yapıyorsun yaf."

Kıkırdadım ve oturduğum yerde doğruldum. "Hadi, ders çalışacağız."

Meriç gözlerini devirdi. "Bana bulaşma."

"Sen de çalışacaksın, kaytarma," diye direttim.

"Ben emir almam, güzelim."

Azra iç çekti. "Ama çok tatlısınız ya!"

Azra'ya baktım. "E, bir maşallah de, boncuk tak bir zahmet," dedim.

"Ay, ben seni çok sevdim ya," dedi gülerek.

"Sen de fena değilsin."

Meriç aramıza girdi. "Bak ne güzel anlaştınız, gidin benim dedikodumu yapın, ders falan çekemem."

Azra gözlerimin içine baktı. "Pekâlâ. Sen de bildiğine göre gıybete girmez."

Aklımı çelmişti, omuzlarımı silkerek ayağa kalktım ve Azra'nın yanına oturdum.

***

Meriç'e iyice sokulup kokusunu içime çekerken mayışmıştım ve bu romantik film bayağı vıcık vıcıktı. Meriç'i ikna ettiğime pişman olmuştum. Ceyda ve Yağız'a baktığımda gülümsüyordu mallar. Meriç kulağıma eğildi. "Sıkıldım."

Kafamı omzundan kaldırmadan yüzüne baktım. "Ben de," diye itiraf ettim.

"Beni dinlemezsen böyle olur," dedi.

Bugün bunu milyonuncu kez söylemişti sanırım. Ayağa kalkıp elimden tuttu ve beni de kaldırdı. Kimse bizi umursamadı, bu da işimize geldi tabii. Merdivenleri çıkarken, "Odana mı gidiyoruz?" diye sordum.

"Sen gidene kadar uyuyabiliriz."

Şanslıydım, uykuyu benim kadar seviyordu. Odasına girince, üzerindeki gömleği bir çırpıda çıkarıp sırıttı ve yorganın altına girdi. Şu an öyle tatlıydı ki telefonumu çıkardım. "Fotoğrafını çekebilir miyim?"

"Hayır!" Omuzlarımı silktim, dinlemek zorunda değildim, değil mi? Ama tabii ki bir pislik yapması lazımdı, sağ eliyle yüzünü kapattı. "Allah'ım, şu kuluna biraz akıl ver," dedi tavana bakarak.

Gülerek yanına gidip yatağa oturdum. "Çok tatlış çıktın," dedim.

Kaşlarını çattı. "Bana abuk subuk kelimeler kullanma, Melis."

"Tatlış dedik, kötü bir şey mi dedik?" dedim yanağından öperek.

Kolumdan çekti ve beni yatağa yatırdı, sonra da üzerime doğru eğildi. "Bütün gün seni öpmeyi düşündüm," dedi fısıldayarak.

Kalbim sanırım salsa yapıyordu. "Neden öpmedin o zaman?"

Dudaklarını yaladı. "Öpersem bırakamayacağım çünkü," dedi. Gözlerine baktım, bana bakarken göz rengi daha güzel oluyordu sanki. Çıtayı Allah katına çıkarıyordu vicdansız.

"Düştün ve seni öperek teselli etmek istedim ama utanacağını biliyordum." Kendini yanıma atıp beni kollarının arasına

aldı ve boynuma bir öpücük bıraktı. "Şimdilik serbestsin, hatun."

Dudaklarımı köprücük kemiğine bastırdım. "Teşekkür ederim," dedim sıkıca sarılıp.

***

Meriç'le uyuduğum için şimdi uykum gelmiyordu. Oflayıp telefonumu aldım ve internete girdim. WhatsApp'ı açıp Meriç'e mesaj yolladım.

'Uyuyor musun? Senin yüzünden uykum kaçtı.'

Umutsuz bir şekilde cevap bekledim. Mesaj geldiğinde gözlerimi büyütüp ekrana baktım.

'Sayende uyandım, baş belası. Ne istiyorsun?'

Ses gönderme yerine tıklayıp muzipçe sırıttım ve konuşmaya başladım. "Seni istiyorum, Meriç," deyip yolladım ve tepkisini bekledim. Cevap ses kaydı olarak geldi. Önce gülüşü doldu kulağıma.

"Ne istediğine dikkat et derler bizim oralarda."

Ne yapmıştım ben? Hemen cevap yazdım.

'Sakın oraya geliyorum deme!!!!'

Mesajı gönderip heyecanla yatağıma oturdum. Yok canım, gelmezdi. Uykusundan vazgeçmezdi, değil mi? Hiçbir şey yazmayıp çevrim dışı oldu. Aceleyle numarasını tuşladım. Tabii ki açmadı, kısa süre sonra mesajı geldi.

'Gönderen: Minnoş Meriç

Geldiğimde konuşuruz ;)'

Oflayarak ayağa kalktım. Hırkamı ve anahtarımı alıp dışarı çıktım. Binanın önündeki basamaklara oturup Meriç'i beklemeye başladım. Saat gecenin üçüydü ve Allah'tan herkes uyuyordu. Çok geçmeden arabası sokağa girdi. Arabasından indi ve bana doğru yürümeye başladı. "Sana da bir şey söylenmiyor," diye sitem ettim.

"Şşş," dedi ve yüzümü ellerinin arasına alarak dudaklan-

ma kapandı. Gözlerimi kapattım, beni ilk kez böyle öpüyordu. Sanki veda ediyor gibiydi. Bu düşünceyle midem kasıldı, ona sıkıca sarıldım. Dudaklarının üzerine, "Öp beni," diye fısıldadı, çünkü ona karşılık vermiyordum.

Ben de onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve karşılık vermeye başladım. Nefeslenmek için dudaklarını bıraktığımda yüzüne baktım. İfadesini görünce, "Ne oldu?" diye sordum.

Yanağını öpüp sıkıca sarıldı. "Bir kâbus gördüm," diye mırıldandı.

Bu yüzden ona mesaj attığımda uyanıktı demek ki. "Anlatmak ister misin?" diye sordum kokusunu içime çekerek.

"Hayır," dedi.

Onu zorlamadım. Bu kadar etkilendiğine göre benimle ilgili olmalıydı. Ondan ayrılıp gülümsedim. "Benimle mi ilgiliydi?"

"Yok, Halime Nine'yle ilgiliydi, Melis." Kendimi tutamayıp kıkırdadım. Eliyle ağzımı kapattı. "Bizi yakalatacaksın, güzelim."

"Git artık," dedim elini çektiğinde. Kolumdan tutup beni arabaya çekiştirdi. "Meriç salak mısın, annem?" Ona 'annem' dediğim için bana 'Mal mısın?' der gibi baktı. Omuzlarımı silktim. "Ama hak ettin, yani beni kaçırıyorsun."

Beni içeri soktu ve arabayı çalıştırdı. "Meriç saçmalama, ya annem odama giderse?"

Gözlerini devirdi. "Saat dört, Melis."

"Geceleri ütü yapan bir annem var," dedim gülerek.

"Sen de haklısın aslında, normal biri yok ki çevrende. Bir ben varım."

Koluna vurdum. "Ailem hakkında düzgün konuş," dedim yapay bir sinirle. "Hem nereye gidiyoruz?"

"Az önce kaçırıyorum diye kızıyordun."

Omuzlarımı silktim. "Ne dersem diyeyim beni geri götürmeyeceksin."

Kafasını salladı. "Yakında görürsün."

Evet, Meriç en nefret ettiğim cümleyi söylemişti şu an. "Uzak mı peki?" diye sordum.

"Seni kaçırdığıma pişman etme beni ve sus biraz."

"Ne kadar kibar bir bey," diye dalga geçtim.

Muzipçe sırıttı. "Beni öperken şikâyetçi değildin."

Utançla dudağımı ısırıp somurttum. "Beni utandırma!"

***

Bedenimin havalandığını hissettiğimde gözlerimi araladım. "Uyumaya devam et, güzelim," dedi Meriç.

Kollarımı boynuna dolayıp kafamı omzuna koydum ve uykulu bir şekilde etrafa baktım. "Neresi burası?"

"Bizim evlerden biri."

"Hâlâ İstanbul'da mıyız?"

Burnunu yanağıma sürttü. "Hayır."

Gözlerim kocaman açılırken yüzüne baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Sırıtıp beni yere bıraktı ve cebinden anahtarı çıkardı. Arkamı döndüğümde denizi görünce şaşkınca baktım. "Neresi burası?"

"Balıkesir."

"Ölmemi mi istiyorsun?"

Kolumdan tutup beni eve soktu. "Sevgiline biraz güven ve keyfini çıkar."

"Bu ne demek şimdi?"

"Sadece bana güven, Melis. Her şey planlandı."

"Denize girelim o zaman!" diye cıvıldadım, sonra üzerimde pijamalarım olduğu aklıma geldi. "Ama giyecek bir şeyim yok."

"Yukarı çık da bak."

***

Cama çarpan yağmur damlalarına bakarken gök gürleyin-

Meriç'e daha çok sokuldum. Bana sıkıca sarıldı. "Korkma, gözelim."

"Korkmuyorum. Sadece rahatsız edici." Saçlarımdan öpüp sarıldı. "Denize de giremedik," dedim hayal kırıklığıyla. Kupadaki sıcak çikolatayı dudaklarıma uzattı. İtiraz etmeden bir yudum aldım.

"Başka zaman yine geliriz."

"Ben yine kaçırmacak mısın?"

Yanağını yanağıma sürttü. "Kaçırmam hoşuna gitti bakıyorum."

"Hayır. Deniz olması hoşuma gitti. Denize bakmak hoşuma gidiyor. Hem deniz görünce aklına bana 'Seni seviyorum' deyişin geliyor," deyip omuzlarını silktim ve ona baktım. Denize bakıyordu sırıtarak. Dudaklarını boynuna bastırdım.

***

Arabayı evin önünde durdurduğunda uyku akan gözlerine baktım. "Dikkatli sür."

"En kısa zamanda sana araba sürmeyi öğretmem lazım," dedi ve emniyet kemerini açıp bana eğildi, yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarımı öptü. "Uykumun açılması için bu gerekliydi," dedi sırıtarak.

"Açıldı mı peki?"

Kafasını iki yana salladı. "Hayır, hâlâ uykum var."

"Görüşürüz. Gidince mesaj at," dedim ve arabadan indim.

***

17'nci arayışımdan sonra Meriç'i aramayı bırakmıştım. Bugün okula geleceğini dün ona söylememiştim ve şimdi haber vermek için arıyordum ama sanırım uyuyordu. Okul bahçesinde ilerlerken Furkan'ı gördüm. Dudağı patlamıştı ve yüzünde morluklar vardı. Yanaklarımı şişirdim ve omzumdaki çantayı düzeltip okula girdim. Sınıfa girip sıramıza oturdum. Bugün çok sıkıcı olacaktı. 4M yoktu. Yağız ve Ceyda da yoktu. So-

murttum. Annemi çağırıp yine izin aldırmalıydım.

Fizikçi soruyu çözerken ofladım, çok sıkılmıştım. Telefonum titrediğinde eteğimin cebinden telefonumu çıkarıp ekrana baktım. Meriç arıyordu. Sessize aldım ve mesaj yazdım.

'Gönderilen: Minnoş Meriç

Seni okula geldiğim için aramıştım. Şu an dersteyim, aramayı kes.'

Yazana kadar beş kez daha aradı tabii. Mesajı gönderip saataya baktım. Hoca hâlâ anlatıyordu. Cevap gecikmedi.

'Gönderen: Minnoş Meriç

Okulda ne işin var? Furkan piçi gelmiş mi okula? Siktir. Bekle geliyorum, çıkma sınıftan falan.'

Paranoyak falan mı olmuştu bu? Somurttum. Benim yüzümden miydi? Zil çalınca hoca dışarı çıktı. Sınıfa Furkan girip bana yaklaşınca kaşlarım çatıldı. Kolumdan tutup beni kaldırdı. "Ne yapıyorsun be!" diye bağırdım. Beni umursamadı ve peşinden sürükledi. Kolumu çeksem de kurtaramadım. "Bak bırak beni, bağırırım!"

"Umurumda mı sence?"

Korkuyla ona baktım. Alt kata inmeye başladığında bağıracakken ağzımı kapattı ve beni önüne alıp asansöre soktu. "Ölüyorum lan!" dedi çaresizce. Asansörde olduğum için zaten nefes alamıyordum, yetmiyormuş gibi bir de ağzımı kapatmıştı. Daha fazla ayakta duramayacaktım. Gözlerim kararırken, "Siktir! İyi misin?" dediğini duydum.

Cevap vermek için bütün gücümü topladım. "N-nefes alamıyorum..." diye mırıldandım.

9. Bölüm

Furkan bana endişeyle bakarken ellerini yanaklarıma koydu. "Neyin var?"

Cevap verecek gücüm yoktu. Hoş, cevap vermeme de gerek kalmadı. Asansörün kapıları açıldı ve Meriç sırtımdan Furkan'ı üzerimden aldı. Kendimi ayakta tutamadım ve kabine yaslanarak aşağı doğru kaydım. Görüşüm bulanıklaşırken nefes almaya çalışıyordum. Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Ne kadar zaman geçti bilmiyordum ama omuzlarımdan sarsıldığımı hissettim. Biri alnımdan öptü ve beni kucağına aldı. Yüzüme serin hava çarparken kulaklarımdaki çınlama yavaş yavaş kaybolmaya başladı. "Melis, Gözelim, bak ben buradayım. Beni duyuyor musun? Açık havadayız, güzelim. Nefes al." Gözlerimi kırpıştırarak aralıdım. Meriç bana bakıp rahat bir nefes verdi. "İyi misin?"

Kafamı salladım. "Yürüyebilirim," dedim okulun bahçesinde olduğumuzu fark edince.

Beni yavaşça yere bıraktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Korkuttun beni. O piç sana bir şey yapmadı değil mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Yapmadı, merak etme."

"Sen arabaya geç, ben de geliyorum."

Elinden tuttum. "Lütfen, Meriç. Gidelim buradan."

"Daha sonra sikeceğim onu," diye söylendi arabaya binerken.

***

Meriç'in canı kurabiye istemişti. Kurabiye yapmaya başlamıştık ama sanırım üzerlerine dizemeden bonibonlar bitecekti, çünkü Meriç hatır hutur yemeye devam ediyordu. Çok sevimli bir görüntü çiziyordu ve ben de birazdan onu şapır şupur öpmeye başlayacaktım. O yüzden önünden kâseyi aldım. "Bu kadar yeter, Meriç. Bitirdin."

"Parasıyla değil mi, kızım?" dedi *Apaçiler* gibi. Yüzümü buruşturdum. Kâseyi önüne çekip yemeye devam etti. Bana uzattığı bonibonu dişlerimin arasına aldım, gülümseyip çiğnemeye başladım.

Ayağa kalkıp masaya yaslandı. "Ne zaman hazır olacak?"

"Bonibonları yemeyi kesersen hazırlayacağım."

"Tamam, beni öpersen yemeyeceğim."

Hamurlu ellerimi gösterdim. "Hamurlu tokat ister misin?"

Gözlerini devirdi. "Sevgilimsin sonuçta, neden şiddete başvuruyorsun, kızım?"

Omuzlarımı silktim ve bir şey söylemedim, çünkü ne söyleyeceğimi bilememiştim. Burnunu yanağıma sürttü. Huylanıp ondan bir adım uzaklaştım. "Uslu bir çocuk olup otur şuraya, Meriç."

"Uslu bir çocuk olmamı istiyorsan istediğimi vermen gerek."

Gözlerimi kaçırdım. *Malum* dönemimdeydim ve Meriç'ten ne kadar uzak olursam o kadar iyiydi. Hormonlarım başkaldırırsa Allah affetsin!

"Ee, güzelim? İstediğimi verecek misin?"

Vermek istiyordum ama veremezdim. Cümlemi fesatlıkla anlamayın. Öpücükten bahsediyorum! Onu öpmezsem de peşimi bırakmazdı pislik. "Yanağından öpebilirim," dedim.

"İyi."

Gülümseyerek yanağına uzandım. Yanağını öpecekken kafasını çevirince dudaklarımız birleşti. Gözlerimi büyüttüm ve hemen uzaklaştım. Kaşlarımı çatıp koluna vurdum. "Pislik!"

Sırıtarak sandalyeye oturdu. "Hadi, artık kurabiye yemek istiyorum," dedi sabırsız bir çocuk gibi.

Meriç'le koltukta oturmuş kurabiye yerken başkaldıran kanın ağrımla yüzümü buruşturdum. Allah'ım lütfen, Meriç gittikten sonra çekeyim şu ağrıyı diye geçirdim içimden.

"Bugün bir tuhafsın," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl tuhaf?"

Gözlerini televizyondan ayırıp bana dikti. "İlk sevgili olduğumuz günkü gibisin. Benden kaçıyorsun. Fark etmedim sanma."

"Yok bir şeyim," dedim kafamı iki yana sallayarak.

"Her ay reset mi atıyorsun?" dedi, sonra aklına bir şey gelmiş gibi durakladı. "Yoksa-" Utançla ağzımı kapattım. Gözlerimi kapatıp ellerimi çektim. "Çikolata falan almamı ister misin?" diye sordu gülerek.

Tek gözümü açtım. "Ciddi misin?"

Omuzlarını silkti. "Hayır," dedi ve yüzüme bakarak ekledi. "Ağrın var mı?"

"Şu konuyu kapatır mısın?"

"Diğer kızlar gibi, sana çikolata almadığım için ağlamayacak mısın?"

Kafamı iki yana salladım. "Ben duygusal olmuyorum."

"Buradan bakınca pek uysala da benzemiyorsun."

"Uysal olmasaydım şu an seni döverdim."

Elindeki kurabiyeyi ağzına atıp ayağa kalktı. "Bekle, sana çikolata alıp geleceğim."

Gözlerim parladı. "Vallaha mı?" dedim şüpheyle.

Muzipçe sırıttı. "Sana işkence edeceğim."

Cüzdanını arka cebine koyup evden çıkarken gözlerimi devirdim. Bana acıyıp da çikolata alacak değildi, elbette sinir etmek için alacaktı. Kurabiyelerden bir tane alıp ısırdım. Çok geçmeden dışarıdan önce suyun yere çarpma sesi, sonra da Neriman Teyze'nin, "Ayyy! Gitti çocuk!" diye bağıran sesini duydum. Koşarak cama gittim. Neriman Teyze elinde vileda kovasıyla balkonda duruyordu, Meriç de sırılsıklam bir şekilde ona bakıyordu. Kahkahamı daha fazla tutamadım. Meriç'le bir an göz göze geldik, sonra hızlı adımlarla binaya doğru ilerledi. Kapıya yöneldim ve asansörden inen Meriç'e baktım.

Kaşlarını sinirle çattı. "Gülme!" Gülmemek mümkün değildi ki! Kahkahamı kontrol edemiyordum. Elindeki poşeti salladı. "Çöpe atarım bak!"

Anında sustum ve poşete yapıştım. Milkalarımı riske atamazdım. "Bu hâlde eve girersen annem vurur bizi," diyerek durdurdum onu.

"Duş alacağım," dedi.

Gözlerim kocaman açıldı. "Ne?" dedim. Beni itip banyoya doğru yürümeye başladı. Peşinden gittim. "Çabuk çık fena olur," diye uyardım.

Birlikte banyoya girdik. Meriç üzerindeki tişörtü tiksinerek çıkarırken hemen arkamı döndüm ve dolaba yöneldim. "Ulan, koskoca beni görmedi mi şimdi? Külahıma anlatsın o kan!" diye söylenmeye başladı. Dolaptan havlu ve lif çıkarıp ona uzattım. Kafamı önüme eğdim ve elimdekileri ona verip kapıya yöneldim. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim, banyodan çıkıp kapıyı kapattım. Annemlerin odasına gittim ve babamın paketi açılmamış boxer'la-

rından birini aldım. İçimden Allah'ım sen affet diye geçirirken bir eşofmanla tişört çektim dolaptan. Banyonun kapısını tıklatıp, "Giyeceğin şeyleri kapının önüne bırakıyorum," dedim ve odama girdim. Yatağıma uzanıp tavanı izlemeye başladım. Kısa süre sonra kapı açıldı, yarı çıplak bir Meriç içeri girdi. Gözlerimi büyüttüm ve hunharca yediğim çikolata boğazımda kaldı. "S-sana tişört bırakmıştım," diye isyan ettim. Ben kaçtıkça Meriç koşuyordu ya!

Kaşlarını çattı. "Bana iki beden büyük lan o. Benim sende tişörtlerim var, onlardan birini giyeceğim," deyip dolabıma yöneldiğinde ışık hızıyla önüne geçtim ve dolabıma sarıldım.

"Hayır, olmaz! Ben vereceğim," dediğimde kaşları kalktı, beni kolayca dolabımdan ayırıp arkasına aldı ve dolabı açtı.

Dolabımın bir tarafı Meriç'in tişörtleriyle, bir tarafı da benim kıyafetlerimle doluydu. Meriç şaşkınca bana baktı. "Dolabımı mı getirdin?"

Gülümsedim şirince. "Hayır."

"Ben de benim tişörtler nereye gidiyor diyorum," dedi kendi kendine ve en üstteki tişörtü alıp bana döndü. Gözlerimi yüzünde tutmaya çalıştım. O tişört benim gibi kokuyordu ve bu düşünce başımı döndürüyordu. Parmağını gözlerimin önünde şaklattığında daldığımı fark ettim. "Hayata geri dön, pantercik. Sana bunları ne zaman aldın diye sordum?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Her geldiğimde iki üç tane aldım," diye itiraf ettim.

Kaşları havalandı. "Evden çıkardığını nasıl göremedim?"

"Tişörtlerimin altına giyiyordum."

Burnumu sıktı. "Çakal," dedi ve tişörtünü kafasından geçirdi. O giyinirken gözlerimi ondan ayıramadım. "Bana öyle bakmaya devam edersen kendimi tutamayacağım güzelim ve çıkmaz bir yola gireceğiz," dedi. Gözlerimi kırpıştırarak kendime geldim ve utançla gözlerimi kaçırdım. "Birkaç tane tişört seç kendine, gerisini götüreceğim," dedi dolabımı göstererek.

Kaşlarını çattım. "Onlar artık benim sayılır."

"Haftaya görüşelim bence," dedi söylediğimi umursamadığını belli ederek.

Koluna vurdum. "İyi, defol git."

"Tamam, bir şey demedim, sakin," dedi sıcak bir gülümsemeyle.

Eridim o an. Gözlerine baktığımda hipnotize olmuş gibi sakinleştim ve omuzlarım düştü. İçimde ona sarılıp kedi gibi mırıltılar çıkarma isteği vardı. Ne tepki vereceğini bilmediğimden kendimi dizginledim. Gözlerim âdemelmasına kayarken yutkundum. Tam oradan öpmek istiyordum. Beninden öpmek istiyordum mesela. Ya da dudaklarından. Allah'ım sen yardım et! Dudaklarına baktım; ne çok ince, ne de çok dolgundu. Güzel dudakları vardı. Ben ne diyorum ya!

"Güzelim-" demesiyle cümlesini tamamlamasına izin vermeyip, kollarımı boynuna doladım ve kendimi tutamayıp tam yüzümün hizasına gelen âdemelmasını öptüm.

Yutkununca, dudaklarının altındaki âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Siktir," dedi inilti gibi bir sesle ve kafasını geriye attı. "Rüya," dedi zorlukla. Dudaklarım hâlâ tenine değiyordu ve hiçbir şey yapmadan sadece nefes alıyordum. "Güzelim, kes şunu!"

Ses tonuyla kendime gelip gözlerimi açtım ve hemen ondan ayrıldım. Allah'ım! Ben ne yapmıştım böyle? Utançla kızarırken arkamı döndüm. "B-ben özür dilerim, Meriç."

Beni kendine çevirdi. "Benim hatam, güzelim. Bazen ne kadar çekici olduğumu unutuyorum," dedi alayla. Gözleri yatağıma kayınca boş çikolata paketlerine baktı. "Siktir! O çikolataları yememen gerekiyordu," dedi hoşnutsuz bir sesle.

Muzipçe güldüm. "Artık çok geç," deyip omuzlarımı silktim.

"Boş yere ıslandım o zaman."

"Boşuna değil," diyerek kafamı iki yana salladım ve el-

kimi kalbimin üzerine koydum. "Kalbimi kazandın," dedim alayla

"O kalbi kazanıp kendime hapsedeli çok oluyor, güzelim," diye fısıldadı kulağıma.

Beni kendine hapsetmişti ve esiri olduğumu çok iyi biliyordu. Ona iyice sokuldum. "Seni seviyorum," diye mırıldandım.

Daha sıkı sardı beni. "Hatunum diyeyim, sen anla."

***

Okula adımlarken Meriç telefonla konuşarak arkamdan geliyordu. Etrafıma bakarken bütün kızların bize imrenerek baktığını fark ettim. Bazıları da Meriç'e bakıp iç çekiyordu. Kaşlarımı çattım. Neye bakıyorsunuz ya! Hiç mi yakışıklı bir şey görmediniz diye bağırmak istiyordum.

"Ne demek kalmamış, lan? Bulacaksın koçum, yoksa o mavi gözlerini bir yerine düğme diye dizerim. Orası beni hiç alakadar etmiyor. Hay ben senin! Tamam lan, mesaj at, bir ara bakacağım artık," diyen Meriç'e kaşlarımı çatarak döndüm. Bana sırıttı ve tam önümde durdu. "Çok konuşma lan, Melis bekliyor," deyip telefonu kapattı ve kolunu omzuma attı.

Yürürken ona bakmaya devam ettim. "Mehmet'ten istediğin şey ne?"

Omuzlarını silkti. "Annemin doğum günü var ve Melih annemi bir kolyeden bahsederken duymuş. Mehmet'in babası bu işlerle uğraşıyor."

O sırada okuldan hışımla çıkan Furkan'ı görünce durakladım. Meriç beni sahiplenircesine kendine iyice çekerken, onun da gerildiğini hissettim. Sinirle Meriç'e doğru yaklaşmaya başladı. Meriç onu sinir etmek için yaptığını tahmin ettiğim bir şekilde sırıttı. Furkan kaşlarını daha çok çatarken, Meriç beni arkasına çekti ve ellerini ceplerine koyup Furkan'ı bekledi. Kaşlarımı çattım. Ne oluyordu böyle?

Furkan tam Meriç'in karşısında durdu. "Bu son görüşmemiz değil, Keskin! Kozlarımızı paylaşacağız!"

Meriç daha da sırıttı. "Paylaşalım tabii. Aras. Hodri meydan."

Furkan yanımızdan uzaklaşırken Meriç'e baktım. "Bu neydi şimdi?"

Omuzlarını silkti. "Furkan'ı okuldan postaladım."

Bu, Furkan'ın sinirini açıklıyordu. Bir diğer konuya geçip koluna vurdum. "Furkan'ı ne demeye kavga etmeye çağırıyorsun ya, manyak mısın?"

"Kavgadan kaçan bir tipim mi var?"

"Hayır, sen genelde davetiye çıkarmayı seçiyorsun."

"Hayır, davetiye çıkarmıyorum. Davet edildiğimde gidiyorum sadece. Bilirsin. Bana bir adım atana ben koşarım," dedi alayla.

"Ha, ha, ha!" dedim. Sırıtıp elini belime koydu ve yürümem için hafifçe itti. Yürümeye başladım. "Kavga etmeni istemiyorum," diye mırıldandım.

"Rahatla güzelim, dayak yiyen taraf olmayacağım."

"Aman ne rahatladım."

"Rahatlaman gerekiyor zaten. Takma o güzel kafana."

Ah! Bu çocuk cidden beni sinir hastası edecekti! Birlikte sınıfa girdik. Sıramıza adımladım. Mete bana sırıtarak baktı. "Günaydın, yenge."

Utançla gülümseyip kafamı eğdim. Meriç güldü. "Utandırmayın lan kızı."

Koluna vurup yerime oturdum. Bu sefer de Mehmet sırıttı. "Günaydın."

"Günaydın," diyerek Mert'e baktım, dalmış gibiydi. "Günaydın kanki," dediğimde de bir şey değişmedi, aynı noktaya bakmaya devam etti. Meriç dürtünce kafasını çevirip bize baktı.

"Hı? Ne?"

"Geldik," dedim gülerek. Gülümsemekle yetindi. Kaşlarım çatılırken, Meriç de ondaki garipliği fark etmiş olacak ki, "Ha-

vardır?" diye sordu.

Meriç'e bakıp omuzlarını silkti. "Yok bir şey, abi," deyip ayağa kalktı. "Ben bir hava alayım."

Nesi vardı bu çocuğun? Meriç kaşlarını çatıp Mert'in arkasından bakarken Mete'ye çevirdi gözlerini. "Nesi var lan bunun?"

Mete sırıttı. "Benden duymuş olmayın ama birine abayı yakmış."

Gözlerim kocaman açıldı. "Oha! Kime?" diye sordum heyecanla.

Mete omuzlarını silkti. "Benimki sadece bir tahmin," dedi.

Kim olabilirdi ki? Meriç sırıttı. "Mehmet. Mert sana fark ettirecek lan."

***

Fransızca hocamız çakma Fransızcasıyla bize bir şeyler anlatırken onu dinlemeye çalışıyordum. Meriç dirseğini masaya yaslamış, elini de çenesine dayamış bir şekilde beni izliyordu. Ona bakmasam da beni izlediğinin farkındaydım. İstemsizce gülümsedim ve daha fazla dayanamayıp ona baktım. "Ne?"

"Sevgilimi izliyorum," dedi tatlı bir ses tonuyla.

O an onu o kadar öpmek istedim ki! Tekrar önüme döndüm ve, "Dön önüne, Meriç," diye fısıldadım ona bakmadan.

"Bana emir verme, güzelim."

"Bu bir ricaydı."

"Rica ha?"

Tam cevap verecektim ki hocayla göz göze geldik. "Melis, sanırım sen bu konuya örnek verebilirsin?" dedi.

Suratımı asarak doğruldum ve Meriç'e ölümcül bakışlar attım. Yavaşça hocaya döndü, sonra da Fransızca konuşmaya başladı. Aksanı o kadar iyiydi ki bir an yine kendimi kaybedeceğim sandım. Hoca boğazını temizleyince kendime geldim. "Sayfa 104'ü açın," diyordu.

Meriç'e döndüm ve, "Ne söyledin?" diye fısıldadım.

"Senin benim sevgilim olduğunu bilip bilmediğini sordum."

Gözlerim kocaman açılırken, "Ne?" diye cırladım sessizce. Sırıttığını görünce, "Yalancı," diye ekledim.

Sırıtması genişledi. "Ne o? Söylemiş olmamı istermiş gibi bir hâlin var."

Bu çocuk cidden gıcıktı.

***

Evin kapısını çaldığımda Meriç hâlâ konuşuyordu. "Meriç eve gireceğim şimdi, kapat sonra konuşalım ya."

"Annenden mi korkuyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Biliyor musun, keşke seni dövdürteceğim bir abim olsaydı."

"Abini döverdim. Kimse hatunumla arama giremez."

"Kapatıyorum, Meriç. Sonra ara."

"Ulan, sanki keyfim geldi diye aramışım gibi bana kılıbık sevgili muamelesi yapma."

"Tamam be. Görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım.

Annesinin hediyesini almak için kuyumcuya gitmişti, bu yüzden de beni eve bırakamamıştı. Yani tek parça hâlinde eve ulaşıp ulaşmadığımı kontrol etmek için aramıştı. Annem nihayet kapıyı açtığında, "Ağaç oldum yahu," diye söylendim.

"Çok konuşma," dedi annem gülerek.

Onu öptüm ve odama ilerledim. Çantamı yere bıraktığımda telefonum çaldı. Ekranda 'Melih' yazısını görünce kaşlarım hayretle havalandı ve telefonu cevapladım.

***

Esneyerek Meriçlerin kapısına gittim ve kafamı kapının çerçevesine yaslayıp zile bastım. Melih sanki beni bekliyormuş gibi kapıyı hemen açtı, ki beni bekliyordu zaten. "Tam zama-

geldin," diyerek sırıttı.

Huysuzca kaşlarımı çattım. "Sabahın köründe yapmak zorunda mıydık şu tantanayı? Ablam benim için böyle bir şey yapmazdı." Kolumdan tutup beni içeri çekti. "Meriç'ten saklamak hoşuma gitmiyor," dedim.

Kafasını iki yana salladı. "Dün yardım isteyecek oldum. Fiz'i aramaya kalktı. Kesinlikle Meriç bilmeyecek."

Kıkırdayıp kafamı salladım. "Hadi başlayalım o zaman."

***

Havuzun başındaki koltukta otururken Melih'e olumsuz kafamı salladım. "Gül çok sıradan, papatya desen artık çok fazla oldu. Bence sen ona ısırgan otu götür."

"Meriç'i aratmıyorsun," dedi memnuniyetsiz bir surat ifadesiyle.

"Tamam, tamam. Papatya olur bence," dedim. Elindeki gül demetini panikle koltuğa bıraktı ve papatya demetini iki eliyle kavradı. "Mikrofon tutmuyorsun," diye uyardım. Demeti sol eline alarak sağ elini pantolonunun cebine soktu. "Böyle daha iyi," dedim.

"Tamam, prova," dedi sabırsızca.

"Başla bakalım."

Derin bir nefes aldı ve hazırladığımız konuşmayı yapmaya başladı. "İlk görüşte aşka inanır mısın?"

Onu dinlerken gülümsemeden edemedim. Meriç de böyle mi olmuştu acaba? İlk görüşte aşk! Biz kavga ederek tanışmıştık ama, belki de nefret dediğimiz şey aşkın başka bir hâliydi.

"Ben de inanmazdım ama sanırım artık kabullendim. Mavi gözlerine artık doya doya bakmak istiyorum. Seni izlemek istiyorum. Her sorunumda sana sığınmak istiyorum."

Meriç'in de böyle hissettiğini, ama bu sözleri içinden söylediğini düşündüm. Yani söylüyor olmalıydı. Yani sanırım.

"Bana bir şans verebilir misin?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Meriç bizi öldürür," dedim alayla.

"O aptal umurumda bile değil."

"Ablamın hoşuna gidecek bence. O böyle şeyleri sever. Sever de, bu konuşmayı nerede yapmayı düşünüyorsun?"

"Okuluna gideceğim."

Kaşlarım havalandı. "Siz ne ara bu kadar görüştünüz lan?"

***

Melih fizik sorumu çözerken kafamı salladım. "Fiziğin çok iyi ya."

"Mühendislik okuyorum," diye hatırlattı.

Evin kapısının çarpma sesiyle ikimiz de kaşlarımızı çatıp kapıya döndük. Meriç sinirle bize doğru yaklaştı, gözleri ateş saçıyordu. Hiçbir şey söylemeden Melih'in suratına yumruğu yapıştırdı. Dudaklarımdan çıkan çığlığın ardından, "Meriç!" diye bağırdım. Melih dengesini sağladıktan sonra doğruldu ama Meriç ikinci yumruğu da attı. Hızla koluna yapıştım.

Melih ağzındaki kanı silerken, "Manyak mısın lan?" diye bağırdı.

Meriç kolunu kurtarıp beni itti. "Manyağım lan! Siz nesiniz peki? Ha?" dedi bana nefretle bakarak.

Mideme yumruk yemiş gibi oldum o bakışları görünce, kanım dondu. Gözlerine baktım şaşkınca. Âşık olduğum gözlerde nefret görmek beni mahvetti.

Kollarımdan tutarak beni sarstı. "Hiç mi gururun yok lan senin? Ha? Hande'den ne farkın kaldı? Emin ol, o bile senden daha şereflidir!"

"B-ben-" diyebildim, cümlemi tamamlayamadan Melih iterek Meriç'i benden uzaklaştırdı.

"Ne diyorsun lan sen? Kendine gel! Kiminle konuştuğunun farkında mısın?"

Meriç sinirle güldü. "Vayyy. Sinirlendin mi?"

Melih yumruklarını sıktı. "Bak abicim, derdin neyse söyle halledelim."

"Sikerim lan abiliğini! Siktiğimin abisi! Sen ne abiliğinden bahsediyorsun lan?"

Melih cevap olarak Meriç'in suratına bir yumruk attı. Melih'in koluna yapıştım. "L-lütfen, yapma," dedim ağlayarak. Canı acımış olmalıydı, ona vurmasına izin veremezdim. Kalbime koca bir yük oturmuştu ve kalkacak gibi de değildi. Nefes alamıyordum.

Meriç bana baktı. "Karışma, sen de elimde kalacaksın."

"M-meriç..."

"Ağlama lan! Ağlama! Artık hiçbir şeyine inanmıyorum!" dedi ve arkasını dönerek bir yumruk da duvara attı. Sonra kolumdan tutarak kapıya doğru çekiştirmeye başladı. Melih ona engel olmaya çalışsa da buna izin vermedi ve kapıyı açarak beni dışarı itti. "Defol git buradan! Bir daha da sakın karşıma çıkma!" dedi tükürür gibi.

Ağzımdan bir hıçkırık koparken kapıyı sertçe suratıma kapattı. Beyaz kapıya baktım bir süre. İçeriden kırılma ve bağırma sesleri gelirken binlerce düşünce geçti aklımdan. Binlerce cümle geçti. En çok şu söz yankılandı beynimde; 'Seni düşürmeyeceğime söz veriyorum.' Bir kez daha hıçkırdım. Bu söz de tutulamayanlar kervanına mı katılmıştı? Nefesim kesildi bu düşünceyle ve yere diz çöktüm.

Şu an uçurumda sallanıyordum ve beni buraya iten adam aşık olduğum adamın ta kendisiydi.

10. Bölüm

Mert saçlarımla oynarken burnumu sildim. "Ben öğreneceğim derdinin ne olduğunu. Üzme kendini," dedi hüzünlü bir sesle.

Gözyaşlarımın arasından ona baktım. "B-bu sefer çok f-farklı, Mert. B-ben çok k-kırıldım ona. N-nedeni ne olursa o-olsun, bana s-sorması gerekiyordu."

Omzumu sıvazladı. "Haklısın, kanki. Söz, senin için ona yumruk atacağım."

Derin bir nefes alarak, parkta oynayan çocuklara baktım. Kendimde eve gidecek cesareti bulamamıştım. Ben de Mert'in yanına gelmiştim ve birlikte bu parka gelmiştik. "B-ben artık gideyim," deyip gözlerimi tekrar sildim ve ayağa kalktım. Arabasına doğru yürürken telefonu çaldı. Ekrana baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi ve telefonu cevapladı.

"Alo! Yuh ama ya! Bekle, geliyorum," dedi ve telefonu kapattı. "Kanki," dedi arabasına binerken. "Sen taksiyle git. Benim seninkinin... Amannn, Meriç'in yanına gitmem lazım."

Meriç ismi beynime ve kalbime zehir etkisi yaparken yu-kundum. "Ne oldu?"

"Galiba hastaneye gideceğiz."

"N-ne yapmış?" diye sordum gözlerim dolarken.

"Yok yav," dedi telaşla. "Önemli değildir."

Korkuyla derin bir nefes aldım. "Bana da haber ver," diye mırıldandım.

***

Yatağımda keyifsizce uzanmış, bugün olanlara mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordum. Mert yarım saat önce aramış ve Meriç'in elini sardıklarını söylemişti. Kalbim sızlamıştı yine. Sanki kalbimin her santimine kıymık batmış ve her atışında o kıymıklar daha derine iniyormuş gibi hissediyordum. Telefonum titrediğinde istemeyerek elimi uzattım ve ekrana baktım.

Meriç'ten

Önümdeki bardağı kavrayıp içindeki sıvıyı içtim. Mete bana eşlik ederken, Mert trip atıyordu. Haklıydı da. Sonuna kadar haklıydı. Bardağı dudaklarımdan ayırıp barmene uzattım. Yeniden doldurdu. "Onunla konuş," dedi Mehmet sessizliği bozarak.

"O afletse ben afletmem lan," dedim, dibe çökmüştüm. Onu dinlemeyip kötü davranmam bir yana, bir de ona güvenmemiş. Melih'le birlikte olduklarını düşünmüştüm. Ben olsam yüzüme bile bakmazdım. Hem ne diyecektim? Bana video gönderdiler, ben de hemen inandım mı? Geldim sana saydırdım, şimdi çok pişmanın mı? Ne dese haklıydı. Kendi ellerimle batırmıştım gemiyi.

Mete omzumu sıvazladı. "Suçlusun be abi."

"Dibine kadar suçluyum hem de," deyip bardağı kavradığım gibi fondipledim. Islak dudaklarımı yalayıp cebimden si-

sara paketimi çıkardım. En son iki ay önce falan, yani Melis bıçaklandığında içmiştim. Şimdi de Melis'i kaybettiğim için içecektim. Kaybedecektim. Ona neden kızdığımı öğrendiğinde ayrılacaktı benden ve belki de sonsuza dek silecekti. Siler miydi? Melis'ten bahsediyordum. Gururuna düşkün Melis'ten. Yine de siler miydi bilmiyordum ama silmek isteyeceğinden emindim. Benim kalbime bıraktığı izin aynısını ben de onun kalbine bırakmıştım. Silebilir miydi o izi? İçime oturan şeyle derin bir nefes alıp sigaramı yaktım ve yine derin bir nefes çektim.

"Git özür dile," dedi Mehmet.

"Onunla konuşamam," dedim güçsüzce. O mavi gözlere nasıl bakardım? Şimdi ağlıyor muydu? Sikeyim böyle işi. Mete'ye döndüm. "Senin kız ne yaptı o işi?" diye sordum.

"Bakıyor ama yasal değilmiş. İkna etmem biraz uzun sürdü. Yakında bulur."

Kafamı salladım. "Bulsun da, sikeyim o bizimle uğraşanı," deyip sigaramdan bir nefes daha çektim ve Mert'e döndüm. "Melis'e sen söyle."

"Söylerim," dedi.

Yüzümü sıvazladım sinirle. "Mert, sen de yapma."

Kaşlarını çattı. "Yapacak şey mi bıraktın lan?"

"Üstüme gelme," diye mırıldandım.

"Ben Melis'le konuşacağım. Benden telefon bekliyor," dedi ve çıkıp gitti.

Önümdeki bardağı kavradım ve sertçe bar tezgâhına vurdum. Bardak avucumun içinde parçalara ayrıldı. "Sikeyim lan!" diyerek ayağa kalktım ve çıkışa ilerledim. O sırada konuşan iç sesimi duymazdan geldim. *Kaybettik değil mi?*

Melis'ten

Güneş gökyüzünü pembemsi bir tona boyarken ufka bak-

tım. Gökyüzü bile bana onu hatırlatıyordu. Acıyan gözlerimi kapalı tuttum bir süre. İçimdeki acıyı tarif edemezdim ama yakıyordu. Nasıl yakmazdı ki? Aşık olduğum adam onu sevdiğime hiç inanmamıştı ve bir videoya aldanıp, abisiyle sevgili olduğumu düşünmüştü. Gözyaşlarım tekrar devreye girerken elimle ağzımı kapattım. Saat çok erkendi, kimse uyanmış istemiyordum. Toparlanmak zorundaydım ve bunu başarabileceğime inanmıyordum.

Daha da kötüsü hatasını anlayıp benden özür bile dilememişti. Ellerimle kalbime bastırdım. Bir kalas hatırası olan kıymıklar dünden beri batıyordu kalbime. Burnumu çektim.

Hiç mi inanmamıştı onu sevdiğime? Gözlerimdeki sevgiyi görememiş miydi? İhtiyaç duyar gibi ellerine tutunduğumu hissedememiş miydi? Bir şey koptu en derinlerimden ve dudaklarımdan hıçkırık olarak dışarı çıktı.

***

Ceyda'nın göz altlarıma yaptığı makyaj işe yaramış olacak ki annem ağladığımdan şüphelenmemişti. Meriç'le bir ay gibi kısa bir sürede o kadar çok şey yaşamıştık ki, nereye baksam onunla ilgili bir anı geliyordu aklıma ve gözyaşlarım akmaya başlıyordu. Bu yüzden ne kahvaltı yapabilmiştim, ne de odamda daha fazla durabilmiştim. Daha birkaç gün önce o odada bana 'Hatunum' diyen adam şimdi bir yabancıydı sanki.

Okulun otoparkında yere bakarak yürürken önümde beliriverdi.

"Melis." Sesini duyduğum anda gözyaşlarım bir kez daha akmaya başladı. Kafamı kaldırıp yüzüne bakacak gücü kendimde bulamadım. "Ben... Sikeyim! Suçluyum. Dibine kadar hem de. Affet de diyemiyorum bu yüzden. Sen affetsen bile ben kendimi affetmem. Ama lütfen beni silme."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Silmeyeyim öyle mi?" diye bağırdım kaşlarım çatık ve sinirli bir şekilde. "Sen bana inanmadın! İnanmayı bırak, sormadın bile! İnfaz ettin beni, Meriç!

Seni düşürmeyeceğim deyip, uçurumdan aşağı ittin! Şu an ikimiz de acı çekiyoruz ve bunun suçlusu sensin. Hiç mi görmedin sana nasıl baktığı mı? Seni öperken kalp atışlarımı duymadın mı? Hiç mi inanmadın bize? Ben sana her baktığımda bakışlarımla bile seni sarıp öpüyordum, görmedin mi?"

Kollarımdan tuttu ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. "Sus! Yalvarırım sus!"

Bütün gücümle onu geri ittim. "İstemiyorum seni! Hande'den ne farkım var benim?"

"Yalvarırım sus," dedi bir kez daha.

"Bizi bitirdin, Meriç," dedim ve gözlerimi ondan kaçırdım, çünkü ağlayacak gibiydi, bunu göremezdim, ona kıyamazdım. "Artık ben de seni görmek istemiyorum," dedim içim kan ağlayarak ve hızlı adımlarla yanından geçip gittim.

***

Ceyda'nın yanında otururken gözlerimi zorlukla açık tutuyordum. Gece uyumamıştım ve gözlerim acıyordu. Mert önümüzdeki sırada oturan kızları kaldırmıştı ve Yağız'la birlikte oraya oturmuşlardı. Bizim sıramıza bakamadım. O oradaydı ve bana bakıyordu. Kafamı dağıtmak için derin bir nefes verip Mert'e baktım. "Leyla mı oldun?"

Kaşları merakla havalandı. "Leyla?"

"Birini mi seviyorsun yani?"

Şaşkınca bana baktı. "O Kıvırcık ötü değil mi? Vay ponçik hain!"

Gülümsedim, Mert iyi ki arkadaşımdı, bu hâlimle bile beni güldürmeyi başarıyordu. "Ee?" dedim beklentiyle.

Kafasını kaşıdı. "Boş ver be kanki. Bakmaz o kız bana."

"Niyeymiş?"

"Çok güzel." Gözlerim doldu bir anda, bunu söyleyişi bile öyle içten ve güzeldi ki. "Ponçik yanaklım, niye ağlıyorsun?" dedi şefkatle.

"Böyle sevme," dedim burukça. Aklıma Meriç'in 'Ben seni güzel seviyorum' deyişi gelmişti.

"Sevmem kanki, sen ağlama yaf," dedi işaret parmağıyla yanağımdaki gözyaşını silerken.

"Kim peki?"

Aptal âşıklar gibi iç çekti. Sanırım ben de onlardan oluyordum. "Boş ver be kanki, sonra konuşuruz bunları. Sizin mevzu düzelsin de bir."

Gerçekten seviyordu o kızı sanırım. Çok şanslıydı kız. Mert gibi saf ve komik biri tarafından seviliyordu. "Bizim olurumuz yok gibi," dedim zorlukla.

Büyüyen gözlerle bana baktı. "Yapma yav. Olur belki, ha?"

"Bilmiyorum, Mert," dedim. Boğazıma oturan yumruyu aşağı itmek için bir kez daha yutkundum ama bir işe yaramadı. Göz ucuyla Meriç'e baktım, gözlerimiz çakıştı. Canım daha da çok yandı. Sonra sinirle ayağa kalktı ve kapıyı arkasından çarparak sınıftan çıkıp gitti.

Teneffüs zili çaldığında Yağız bana baktı. "Bir şey yemeyecek misin?"

Kafamı iki yana salladım. "Aç değilim. Ben biraz temiz hava alacağım," dedim ve ayağa kalktım.

Ceyda bana baktı. "Geleyim mi?"

"Hayır. Yalnız kalsam daha iyi."

Bahçeye çıkınca arka tarafa dolaştım. Etraf kalabalık değildi, sınav izni, sıcak havalar derken çoğunluk okula gelmiyordu. Köşeyi döner dönmez gördüğüm manzarayla yerimde kalakaldım. Meriç sırtını duvara yaslamış, sigara içiyordu. Onu ilk kez sigara içerken görüyordum. İçtiğini biliyordum ama hiç denk gelmemiştim. Sormamıştım da, kendisi söylesin istemiştim. Demek ki bunu söyleyecek kadar da bana güvenmemişti.

"Şaşırmadın."

Gözleri kapalıydı ama her zamanki gibi onu izlediğimi an-

lamıştı. "Zaten biliyordum," dedim.

Bana döndü. "Mert mi?"

"Hayır," dedim. Gözyaşlarım akmaya başladı. Ayakta bile zor duruyordum. Niye böyle olmuştum şimdi? Neden bu kadar kötü hissediyordum? Acıyla gözlerime baktı. Sanki benden daha çok canı acıyor ama göstermiyor gibiydi. "Hande'den duymuştum," diye mırıldandım.

Kıpkırmızı olmuş gözleriyle gözlerime baktı. "Niye hiç sormadın?"

İroni yaşamak hiç hoş değildi. "Bana güven istedim. Sen söyle istedim. Ama hiç güvenmemişsin." Bana doğru bir adım atınca elimi kaldırıp onu durdurdum. "Keşke ona güvendiğin kadar bana da güvenseydin."

"Kendi kendimi öldürdüm be güzelim," dedi gözlerini kapatıp. "Yalvarırım, Melis, benim yüzümden ağlama."

"Bana söz vermiştin," dedim. "Beni düşürmeyeceğine söz vermiştin ama beni uçurumdan ittin."

"Peşinden ben de atladım, Melis. Yalnız ölmüyorsun. Özür dilerim. Ama gitme," dedi yalvarır gibi. Bu daha çok acıttı canımı. Benim ona ne kadar ihtiyacım varsa onun da bana ihtiyacı vardı, ama bizi o bitirmişti. Hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp yürümeye başladım. "Rüya!" dedi. "İstemeyerek uyandım senden! Tekrar uyumak istiyorum!"

***

Bileklerime bakarken iç çektim. Ceyda yanıma oturup bileğimi kavrayınca ona baktım. "Çıkar istersen," dedi.

Kaşlarımı çattım ve bileğimi kendime çektim sahiplenir gibi. "Olmaz," dedim diğer elimle bileklerimin üstünü örterek.

Kaşlarını çattı. "Baktıkça ağlayıp duruyorsun, Melis. Her şey yoluna girdiğinde yine takarsın. At demiyorum ya."

Kafamı iki yana salladım. "Kaybolurlar. İstemiyorum."

"Tamam. Çıkarmıyorsun bari bakıp durma."

Bim'den aldığımız yoğurdu ortamıza koyu bana da bir kaşık uzattı. Kaşığı sinirle yoğurda daldırdım. Depresyona normalde çikolatayla girerdim, ama Meriç'in bana aldığı Milkaları görünce yine ağlamıştım ve şimdi çikolata yiyemiyordum. Bu yüzden yoğurt yemeye karar vermiştik.

"Nasılsın?" diye sordu bir süre sonra.

"Aynı. Bir parçam kayıpmış gibi."

"Pişman mısın?"

"Neden?"

"Onunla yaşadıklarından?"

Yanaklarımdan akan yaşları sildim. "Hayır," dedim sesim titrerken. "Çok güzeldi." Sanki her şey bitmiş gibiydi ve bu beni korkutuyordu. Onu silmek istemiyordum. Ondan nefret etmek istemiyordum. Eski sevgilim olsun istemiyordum. Kalbim sancı doldu yine.

"Umarım affedersin."

"Umarım."

***

Banyodan çıkıp odama geçtim. Çok ağladığım için gözlerim yanıyordu, bu nedenle lenslerimi takmaktan vazgeçip, çekmeceden gözlüğümü çıkardım. Banyo da işe yaramamıştı, hâlâ bitkin ve yorgundum.

"Melis!"

Annemin sesini duyunca kafamı kapıdan dışarı uzattım "Efendim, anne!"

"Teyzenlerle halanlar gelecek," dedi.

"Ben çıkacağım birazdan."

"Yağız'la git. Gizem de gelsin sizinle. Yazık kıza, canı sıkılıyor onun da."

Annemin yanına gittim. "Tamam," dedim sakince.

Elini uzatıp alnıma dokundu. "Hasta mısın kuzum sen? Moralin bozuk, hâlsizsin?" dedi. Bir süre yüzümü inceledi. "Yoksa Meriç'le," dedi ve gözlerimin dolduğunu fark edince, "Ah, kuzum benim, anlamıştım zaten. Kıyamam yavruma," diye ekledi.

"İyiyim, anne."

"Neren iyi kızım? O çocuğa kızımı üzmek neymiş gösteririm ben! Yeliz'in haberi var mı?"

"Anne, Yeliz Teyze'yi karıştırma. Meriç'le de konuşma," dedim gözlerimi silip. Zil çalınca imdadıma da yetişmiş oldu. "Misafirlerin geldi."

Yanaklarımı sıkıp kapıya yöneldi. Ben de hazırlanmak için odama döndüm. Maviş, Mete, Ceyda ve Yağız dışarı çıkmam için beni ikna etmişlerdi. Yağız kapıdan içeri kafasını uzattı. "Hazırım," dedim onu görünce. Gizem'i de yanımıza alarak evden çıktık.

***

Mert karaokeye gidelim diye tutturmuştu. Israrlarına hiç ara vermedi ve beni kolumdan sürükleyerek, bahsettiği mekâna soktu. İçerisi fazlasıyla kalabalıktı ve müzik sesi oldukça yüksekti. "Şarkı söylemenin bana iyi geleceğinden emin misin?" diye sordum Mert'e.

"Bazı şarkılar insanın anlatamadıklarını anlatır. Belki rahatlarsın."

"Beni anlatan bir şarkı yok ki."

"Belki de cümlelerine bir şeyler sakladığın bir şarkı vardır."

Kaşımı kaldırdım. "Bir şey mi demek istiyorsun, Mert?"

"Kanki, bana ne söyledilerse onu yapıyorum. Üzerime gelme yaf."

Maviş yüzünü sıvazladı. "Siktiğimin salağı. Bir boku beceremiyorsun, sus bari lan!" dedi.

Neler olduğunu sormak için ağzını açtım ama sahneden

"Tamam. Çıkarmıyorsun bari bakıp durma."

Bim'den aldığımız yoğurdu ortamıza koyu bana da bir kaşık uzattı. Kaşığı sinirle yoğurda daldırdım. Depresyona normalde çikolatayla girerdim, ama Meriç'in bana aldığı Milkaları görünce yine ağlamıştım ve şimdi çikolata yiyemiyordum. Bu yüzden yoğurt yemeye karar vermiştik.

"Nasılsın?" diye sordu bir süre sonra.

"Aynı. Bir parçam kayıpmış gibi."

"Pişman mısın?"

"Neden?"

"Onunla yaşadıklarından?"

Yanaklarımdan akan yaşları sildim. "Hayır," dedim sesim titrerken. "Çok güzeldi." Sanki her şey bitmiş gibiydi ve bu beni korkutuyordu. Onu silmek istemiyordum. Ondan nefret etmek istemiyordum. Eski sevgilim olsun istemiyordum. Kalbim sancı doldu yine.

"Umarım affedersin."

"Umarım."

* * *

Banyodan çıkıp odama geçtim. Çok ağladığım için gözlerim yanıyordu, bu nedenle lenslerimi takmaktan vazgeçip, çekmeceden gözlüğümü çıkardım. Banyo da işe yaramamıştı, hâlâ bitkin ve yorgundum.

"Melis!"

Annemin sesini duyunca kafamı kapıdan dışarı uzattım. "Efendim, anne!"

"Teyzenlerle halanlar gelecek," dedi.

"Ben çıkacağım birazdan."

"Yağız'la git. Gizem de gelsin sizinle. Yazık kıza, canı sıkılıyor onun da."

Annemin yanına gittim. "Tamam," dedim sakince.

Elini uzatıp alnıma dokundu. "Hasta mısın kuzum sen? Moralin bozuk, hâlsizsin?" dedi. Bir süre yüzümü inceledi. "Yoksa Meriç'le," dedi ve gözlerimin dolduğunu fark edince, "Ah, kuzum benim, anlamıştım zaten. Kıyamam yavruma," diye ekledi.

"İyiyim, anne."

"Neren iyi kızım? O çocuğa kızımı üzmek neymiş gösteririm ben! Yeliz'in haberi var mı?"

"Anne, Yeliz Teyze'yi karıştırma. Meriç'le de konuşma," dedim gözlerimi silip. Zil çalınca imdadıma da yetişmiş oldu. "Misafirlerin geldi."

Yanaklarımı sıkıp kapıya yöneldi. Ben de hazırlanmak için odama döndüm. Maviş, Mete, Ceyda ve Yağız dışarı çıkmam için beni ikna etmişlerdi. Yağız kapıdan içeri kafasını uzattı. "Hazırım," dedim onu görünce. Gizem'i de yanımıza alarak evden çıktık.

***

Mert karaokeye gidelim diye tutturmuştu. Israrlarına hiç ara vermedi ve beni kolumdan sürükleyerek, bahsettiği mekâna soktu. İçerisi fazlasıyla kalabalıktı ve müzik sesi oldukça yüksekti. "Şarkı söylemenin bana iyi geleceğinden emin misin?" diye sordum Mert'e.

"Bazı şarkılar insanın anlatamadıklarını anlatır. Belki rahatlarsın."

"Beni anlatan bir şarkı yok ki."

"Belki de cümlelerine bir şeyler sakladığın bir şarkı vardır."

Kaşımı kaldırdım. "Bir şey mi demek istiyorsun, Mert?"

"Kanki, bana ne söylediklerse onu yapıyorum. Üzerime gelme yaf."

Maviş yüzünü sıvazladı. "Siktiğimin salağı. Bir boku beceremiyorsun, sus bari lan!" dedi.

Neler olduğunu sormak için ağzımı açtım ama sahneden

gelen ses dikkatimi dağıttı. Önce mikrofona vuruldu, sonra "Merhaba," dedi. Başımı hızla sahneye çevirdim. Meriç akustik gitarıyla sahnenin ortasındaydı. "Öncelikle," dedi. "Söyleyeceğim şarkının bendeki anısını anlatacağım size. Bu şarkıyı sevdiğim kız söylemişti. Gerçi büyük ihtimalle bunu hatırlamıyordur, çünkü o gece hayatında ilk defa alkol almıştı ve sarhoştu." Sustu ve zorlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "İlk kez o zaman kabul ettim aslında onu sevdiğimi ama o bunu bilmiyor," diye ekledi gözlerime bakarak. Elimle ağzımı kapattım ses çıkarmamak için. "Onu deli gibi kıskanıyordum ve onun benim olduğunu o gün ilk kez söyledim. Ama o bunu da hatırlamıyor." Bir kez daha sustu, bu sefer yanağından süzülen gözyaşına engel olamadı. O damla akarken benim hayatla bağımı da alıp götürdü sanki. Ağlama diye bağırmak istedim "Söz verdim," diye devam etti. "Seni düşürmeyeceğim diye söz verdim ona. Yine de onu uçurumdan iten ben oldum. Sonra ben de atladım peşinden ve şu an ikimiz de ölüyoruz. Öyle bir şey yaptım ki, o affetse bile ben kendimi affedemiyorum. Ama ondan da vazgeçemiyorum. Hak etmiyorum ama istiyorum. Hep de isteyeceğim. Bu şarkıyı Rüya'ma ithaf ediyorum," dedi ve parmaklarını perdelere yerleştirerek Teoman'dan Aşk Kırıntıları'nı çalmaya başladı. Şarkı boyunca da gözlerini gözlerimden ayırmadı.

'Yaklaştırsana yavaş yavaş kendini bana

Al içine tekrar derinine sakla kat kasırgana

Yalan söyleme bak gözlerime bitmiş olamaz

Yokla ceplerini aşk kırıntıları kalmış olmalı biraz.'

Güzel sesi kulaklarımı doldururken her cümlesi kalbime dokundu.

'Aşk kırıntısıyla doymaktansa

Tek başıma aç kalırım bu hayatta

Paylaşacak bir şey artık yoksa

Bir erkekle bir kadın arasında.'

Bitmiş miydi? Paylaşacak bir şeyimiz kalmamış mıydı?

'Yürürüm ipte ağım yokken hem de kopkoyu içim

İman çok çalıştım bu kalpsiz dünyayı sevebilmek için

Neyim var ki senden başka

Hadi son bir kez ceplerimi yokla aşk kırıntıları kalmış olmalı biraz.'

Sessizce ağlayarak onu izlemeye devam ettim. Bana doğru yürümeye başladı.

'Aşk kırıntısıyla doymaktansa

Tek başıma aç kalırım bu hayatta

Paylaşacak bir şey artık yoksa

Bir erkekle bir kadın arasında.'

"Lütfen," dedi gözlerimin en derinlerine bakarken.

Tam önümde dururken gözlerine baktım. "Benim ceplerimde aşk kırıntısından çok kalp kırıkları var, Meriç. Elimi cebime attığımda parmaklarımı kesiyor."

"Bitirme!"

"Sen içimde elinde beyzbol sopasıyla dolaşan küçük bir çocuksun. Ne varsa kırdın içimde. Ve şimdi pişmansın. Onarmamı bekliyorsun ama ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ellerini yanaklarıma koydu. "Beklerim. Affet bu salak çocuğu, ben beklerim. O çocuk büyüyüp adam olana kadar beklerim, Rüya. İyileşene kadar beklerim seni. Yeter ki bitirme."

11. Bölüm

Yastığımı ağzıma bastırmış, Gizem ve Ceyda'ya bakıyordum. Ne yapmam gerektiği hakkında tartışıyorlardı. Gizem de yanımızda olduğundan her şeyi öğrenmişti. Zaten artık arkadaş olmuştuk, yani sorun değildi.

"Kızım görmüyor musun ya? Melis de çok üzülüyor," dedi Gizem.

"Hadi ya, bilmiyordum," dedi Ceyda. "Ben de farkındayım üzüldüğünün, ama bu karar ona ait. Ona barış veya süründür diyemeyiz."

Onu affetmek istiyordum ama beceremiyordum ki. Söyledikleri yenilir yutulur şeyler değildi. Kalbimdeki yaralar çok yeniydi. Sarmak istediğimde daha çok kanıyordu. Meriç kalbime her dokunduğunda daha çok batıyordu kalbimdeki kıymıklar.

Meriç'ten

Önümde duran gitarıma bakarken içkimi içtim. Sarhoş ol-

mak üzereydim ama içimdeki pişmanlık ve acı hâlâ yerli yerindeydi. Bardağı fondipleyip içki şişesine uzandığımda Melih benden önce davranıp şişeyi aldı. Sinirle ona baktım. Kaşlarını çattı. "İçme artık," dedi.

Gözlerimi devirdim ve garsona seslendim. "Bana bir tane daha!"

Melih gözlerini devirip yanıma oturdu. "Salaksın."

"Öyleyim."

Koluma vurup şişeyi önüme bıraktı. "Abinim lan ben senin," dedi sinirle.

Bardağa doldurduğum içkiyi kafama diktim. "Sus," dedim güçsüzce.

Mete bana baktı. "İçme artık."

"Karışmayın," diyerek cebimden sigaramı çıkarıp bir tane yaktım. Sigara eşliğinde içkimi yudumlarken arkamdan biri, "Melis! Nereye gidiyorsun, güzelim? Daha işimiz bitmemişti," dediğinde kaşlarımı çatıp arkamı döndüm. Yavşağın teki sarışın bir kızla konuşuyordu. Sinirle ayağa kalkıp gitarımı alarak yanlarına gittim. Melih ve Mehmet arkamdan seslenirken, gitarımı kavradığım gibi pezevengin kafasına geçirdim. "Bir daha Melis demeyeceksin lan! Anladın mı?" diye bağırdım. Sonrasında ortalık karıştı.

***

Nezarethanenin tanıdık parmaklıklarına bakarken Mert acıyla inledi. "Yavaş olsana lan, Kıvırcık!" dediğinde onlara baktım. Mete gülerek Mert'in kaşına dokunuyordu. Önüme döndüm ve elimi yumruk yediğim sol yanağıma koydum.

"Kanki, fena adama çattın sen de. Kankisi boksörmüş lan. Şansıma bana o denk geldi."

Mert'e baktım. "Boksör olduğunu nereden biliyorsun lan?"

"İnsan gibi vurmuyordu ki," dedi gülerek ama yanağı acıyınca yüzünü buruşturdu. "Ulan gülemiyorum da yaf. Espirlerim boşa gidiyor."

O sırada içeri giren amire döndük. "Sizden şikâyetçi oldular, gençler. Bu gece buradasınız," dedi.

Melih söylenirken, ben umursamadım. Mete iç çekti. "Amcam beni bu kez sikecek," derken, Yavuz Amca kaşları çatık bir şekilde içeri girdi. "Derdiniz ne oğlum sizin? Hadi bu haytaları geçtim de sana ne oluyor, Melih?" dedi.

Hepimiz ayağa kalktık. Melih omuzlarını silkti. "Ne yaparsan be Yavuz Amca, abilik işte," dedi.

İçim bir kez daha kavruldu. Melis'e nasıl söylemiştim lan ben onları? Dalgınca yere bakarken omzuma dokunulmasıyla Yavuz Amca'ya baktım. "Yine kız mevzusu mu?" diye sordu.

Kafamı salladım ve yüzümü ovuşturdum. "Öyle."

Kafasını anlayışla salladı. "Çıkın bakalım, haytalar."

"Senin de başına bela olduk, Yavuz Amca," dedim.

"Tamam lan, uzatma geç," dedi.

Dışarı çıktık ve taksilere doğru yürüdük. Buraya polis arabasıyla getirilmiştik, o yüzden arabalar barın önünde kalmıştı. Melih taksiye binerken bana döndü. "Gelmiyor musun?"

Kafamı iki yana salladım. "Siz gidin," dedim ve arkamı dönüp yürümeye başladım.

***

Melis'in penceresine bakarken sigaranın dumanını dışarı bıraktım. Işıkları hâlâ yanıyordu. Normalde dizi izliyor derdim, ama bu hâlde ne izleyebilirdi ki? Mahvetmiştim onu da kendimi de. Evin bütün ışıkları sönerken biten sigaramı yere atıp ezdim, binaya ilerledim ve merdivenleri seri bir şekilde çıktım.

Kapıya geldiğimde anahtarı cebimden çıkardım ve kilide yerleştirdim. İçeri girerek sessizce odasına doğru yürüdüm. Kapısını yavaşça açtım, yatağında yatıyordu, sırtı kapıya dönüktü, saçları yastığına dağılmıştı. Yorganına biraz daha sarılarak, "Milka yemeyeceğim, Yağız," diye mırıldandı. Sesi yine ağlamaklı çıkıyordu. Yatağa yaklaştım ve oturdum. "Canım yanı-

yor," dedi bu kez. Gözlerim dolarken dudaklarımı ısırdım. Benim de yanıyor, güzelim demek geldi içimden. Birkaç kez daha içini çekti ve sonra uykuya daldı. Ardından da yavaşça bana döndü. Gözleri kapalıydı, uyuyordu biliyordum, ama gözyaşları hâlâ akıyordu. Bir süre onu izledim. Sonra dayanamadım ve saçlarından öptüm. Neyse ki uykusu çok ağırdı. Yanına uzandım, koynuma sokuldu her zamanki gibi. Ona sarılıp kokusunu çektim içime. O sırada, komodinin üzerinde duran küçüklük fotoğrafına gözüm takıldı, ne kadar güzeldi. Kızımız olursa ona benzemeliydi.

Nasıl bırakabilmiştim onu? Nasıl itebilmiştim onu uçurumdan? Tutmam gerekirken bırakmıştım. Pişmanlıkla kavruldu içim. "Özür dilerim," diye fısıldadım kulağına ve devam ettim. "Affet beni, güzelim. Sensiz yapamıyorum."

***

Güneşin denizdeki yansımasına baktım. Hava sıcaktı ama ben üşüyordum. Melis uykusunda ağlayarak adımı sayıklarken daha fazla yanında duramamıştım. Sıkıntıyla nefesimi verip önümdeki taşa sinirle tekme attım. Telefonum çalınca cebimden çıkarıp kimin aradığına baktım. Babam arıyordu, Yavuz Amca'yla konuşmuş olmalıydı. Telefonu kırıp atmak istedim, kimse bana ulaşsın istemiyordum. Ama içinde Melis'in fotoğrafları vardı, atamazdım.

Çatacak birileri lazımdı bana. Sinirimi başka türlü atamayacaktım. Yoldan geçen bir gruba takıldı gözlerim. "Hey!" diye bağırdım. Bir tanesini işaret ettim. "Gelsene buraya."

Çocuk önce etrafına bakındı. Sonra, "Bana mı söyledin?" diye sordu.

"Evet."

Kafasını iki yana salladı. "Bela mı arıyorsun?"

Onaylamak için ben de kafamı salladım. "Aynen."

"Ya birader, git işine," dedi.

Onlara doğru yürümeye başladım. "Ne o korktun mu?"

diye sordum. Amacım onları sinirlendirip beni dövmelerini sağlamaktı. İlk yumruğu attıktan sonra kendimi bıraktım, ne kendimi savundum, ne de karşılık verdim. Aldığım her darbede onları biraz daha kızdırmak için konuşmaya devam ettim. Karnıma aldığım bir darbeden sonra, "Bu kadar mı?" dedim. Suratıma yediğim bir yumruktan sonra, "Bak bu iyiydi," dedim. Daha da sinirlensinler, canımı yaksınlar istiyordum. Yaksınlar ki, kalbimdeki acıyı hissedemez hâle geleyim. Öyle de oldu.

***

Yerde uzanmış yatarken, ağzıma dolan kanı tükürmek için doğruldum. Zorlukla cebime uzanıp telefonumu çıkardım ve Mert'i aradım. "Ha?" dedi uykulu bir sesle.

Öksürmem kesilince konuşmaya başladım. "Mert..." diyebildim, bu bile bütün kaburgalarımı sızlattı.

"Ne oldu, lan? Kaza falan mı yaptın?"

"Yok lan. Dayak attırdım kendime."

"Mal mısın, kanki?"

İnleyerek ayağa kaktım. "Gel al beni."

"Tamam kanki, geliyorum," deyip kapattı salak. Nerede olduğumu biliyordu sanki. Kaldırıma oturup Mert'in aramasını bekledim. Çok geçmeden telefonum titredi ve ekranda Mert yazısı belirdi. Cevapladım.

"Kanki, neredesin?"

"Deniz fenerinin oradayım," deyip kapattım. Yanımdan geçenler bana bön bön bakarken sırıttım. Dişlerim kan olmuştu büyük bir ihtimalle. Elimle ağzımı silip, kaldırıma sırtüstü uzandım.

Melis'ten

Gözlerimi zorlukla açıp dolabımın aynasına yansıyan görüntüme baktım, berbattı. Yorganıma güçsüzce sarınıp derin bir nefes aldım. Burnuma sigara ve parfüm kokusu dolunca kaşlarım çatıldı. Tek dirseğimin üzerinde doğrulup yastığımı

kokladım. Buraya gelip benimle mi uyumuştu? Odamın kapısının açıldığını hayal meyal hatırlıyordum. Yağız sandığın aslında Meriç miydi? Boğazıma oturan yumruyu itemedim ve dudaklarımı ısırdım. Nefes almakta zorlanıyordum. Komodinin üzerinde duran suya uzandım. Kaşlarım bir kez daha çatıldı. Çocukluk fotoğrafımın durduğu çerçevede artık Meriç ve benim fotoğrafım vardı. Gözyaşlarımın arasında çerçeveyi aldım ve sıkıca sarıldım.

***

Ceyda ve Gizem dikkatimi çekecek konu bulmaya çalışırlarken onları izliyordum. Ceyda dedikoduyu umursamadığımı fark edip sustu ve yanaklarına doldurduğu havayı bıraktı. "Pes ediyorum."

Yağız her zamanki gibi odama daldığında gözlerimi devirip ona baktım. "Size bir haberim var ama söylemeyeceğim," dedi.

Omuzlarımı silktiğimi görünce Ceyda gözlerini devirdi. "Dedikodular da dikkatini çekmiyor," dedi beni işaret ederek.

Yağız kaşlarını çattı. "Bu dedikodu sayılmaz ki. Meriç'in yamulmasıyla alakalı," dedi.

Adını duyar duymaz kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne oldu?" diye sordum korkuyla.

"Kendini dövdürmüş."

Birden ayağa fırladım. Düşünebildiğim tek şey onu görmekti. "Beni ona götür," dedim.

***

Kapıyı alacaklı gibi çalarken, beni bu evden kovuşu geldi gözlerimin önüne. Mert kapıyı açıp karşısında beni görünce şaşırdı. Onu itip merdivenleri çıkmaya başladım. Hem sinirli hem de üzgündüm. İçeri daldığımda ayakta duruyordu. Beni görünce şaşkınlıkla yüzüme baktı. Kapıyı kilitledim ve onu sinirle ittim. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdım. Hiçbir şey söylemeden yüzüme bakmaya devam etti. "Kendini dövdürdüğünde seni affedeceğimi mi sandın?"

Kollarımdan tutup beni kendine çekti ve gözlerime baktı. "Sen affet diye yapmadım! Hak ettiğim için yaptım!"

"Eğer bana biraz olsun güvenmiş olsaydın bunların hiçbiri olmazdı!"

"Güvenememek değil lan bu! İnanamamak! İnanamadım! Köpek gibi sevdiğim kızın da beni sevdiğine inanamadım lan! Senin beni sevdiğine inanamadım! Çünkü rüya kadar güzeldi her şey! Mahvettim her şeyi! Bu dayağı da hak ettim!"

"Hande gibi, seni seviyormuş gibi yaptığımı mı düşündün?" diye bağırdım bu kez.

Sandalyeye bir tekme attı. "Hayır."

"O zaman neden bana öyle söyledin!" dedim.

Söylediklerimi duymaya dayanamıyormuş gibi kafasını iki yana salladı. "Yapma!"

"Nefes alamıyorum," dedim zorlukla. "Nefesimi de alıp gittin."

Gözleri dolarken yutkundu. "Ben senden gidemem ki be güzelim. Sen beni oradan atma diye bir yerlerde saklanıyorum."

***

Edizcimcim bana dikkatle bakıyordu. Kaşımı kaldırdım. "Neye bakıyorsun?"

"Zayıfladın mı sen?" dedi sorumu es geçerek.

Omuzlarımı silktim. "Bilmem."

Kafasını sallayarak ayağa kalktı. "Kalk bakayım." dedi. Ayağa kalktığımda karşıma dikildi, elini çeneme koyup kafamı kaldırdı ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. Eline bakıp kaşlarını çattı. "Yüzüne on kat badana çekmeye ne zaman başladın?"

Ağladığım anlaşılmasın diye Ceyda yine makyaj yapmıştı bana. Sırıtarak geri çekildim. "Hiç," dedim. "Can sıkıntısı."

"Bana bak, kızım. Genç ve evli biri olarak bu kız triplerini iyi bilirim. Ağladın mı sen? Hayırdır?"

Kaşlarını çatarak yüzüme baktım. "Evlendin de kadın uzmanı mı oldun be mübarek?"

Kolumdan tuttu ve peşi sıra beni de çekiştirerek banyoya girdi. Başımı lavaboya eğdi ve direnmeme aldırmadan yüzümü yıkamaya başladı. Sonra başımı kaldırıp yüzüme baktı. Tabii bütün foyam ortaya döküldü, şişmiş gözlerim ve morarmış göz altlarını ortaya çıktı.

"Ne oldu lan?" diye sordu panikle.

"Naziklikten öleceksin diye çok korkuyorum, Edizcimcim," dedim konu değişir umuduyla.

"Kes laklakı da cevap ver."

"Yok bir şey."

Derin bir nefes alıp yüzünü sıvazladığı sırada içeri Alya Abla girdi. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu şaşkınlıkla. Ona doğru bir adım atmıştım ki, Edizcimcim tişörtümün yakasından yakaladı.

"Yaaa!" dedim isyan ederek. Kuzen değil FBI'dı mübarek! "Alya Abla, yardım et!" dedim son bir umut.

Edizcimcim, "Alya, sen karışma, güzelim," dedi.

Alya Abla, onu umursamadı ve parmak uçlarında yükselip yanağından öptü. "Bırak kızı, Ediz."

"Hayır," dedi Edizcimcim inatla.

Bu arada karısına bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Boğazımı temizledim ve, "Ben çıkayım isterseniz," dedim.

Edizcimcim bana bakarak, "Melis'in neden ağladığını çözmeye çalışıyoruz," diye açıkladı.

Alya Abla bakışlarını bana çevirdi. "Depresyona mı girdin?"

"Galiba," dedim sakince.

"Sevgili konusu mu?" diye sordu bu sefer.

Ben cevap veremeden Edizcimcim kaşlarını çatarak atıldı. "Ne sevgilisi lan? Sevgilin mi var?"

Alya Abla ona sinirli bir bakış attı ve kolumdan çekerek Pera banyodan çıkardı.

Meriç'ten

Melis'in çocukluk fotoğrafına ve yakın zamanda çekilmiş olan fotoğrafına bakarak içiyordum. Telefonum titreyince cebimden çıkardım. Mete arıyordu. "Söyle."

"Abi sizinle uğraşanı bulduk."

"Kimmiş?" diye sordum sinirle. Verdiği cevabı duyunca kaşlarım çatıldı. "Siktir!" dedim öfkeyle. Telefonu kapatıp kapıya ilerledim.

"Meriç, nereye?"

Melih'in sesini duyunca dönüp ona baktım. "Videoyu göndereni buldum."

"Saçma sapan bir şey yapma," diye uyardı.

"Sevdiğim kızı uçurumdan attım lan ben. Ona neler yapanın bir düşün," dedim kapıdan çıkarken. Nereye gideceğimi biliyordum. Oyun istiyorsa istediğini alacaktı.

12. Bölüm

Kendimi boşlukta gibi hissetmemin mantık açısından hiçbir açıklaması yoktu. Bedenen değil ama ruhen boşluğa düşmüştüm. Hava gittikçe ısınıyordu ama ben üşüyordum. Yarım bir beden nasıl ısınırdı ki? Oflayıp kendimi geriye bıraktım ve hafif bir sarsıntıyla birlikte yatağımla buluştum. Meriç'i özlemiştim. Beni kırıp parçalayan adama muhtaçtım. Güldüm kendime. Geçen sene tek derdim havanın sıcak olması ve dizilerin sezon finalleriydi. Şimdiyse aşk acısı çekiyordum. Omuz silktim. Geçen sene hiç bu kadar dolu olmamıştı ama. Şu an üzgün olmam geçen aylarımı silmeme yetmezdi. Meriç'le yaşadığım her şey güzeldi.

Gözyaşlarımı silmek için uğraşmadım. Onu çok özlemiştim ama affedemiyordum da. Araf'ta kalmıştım. Gururum ve beynim 'affetme' diyordu. Kalbim de 'o seni acıttığı kadar seviyor' diyordu. Bana şarkı söyleyişi geldi aklıma, ağlayışı... Kalbime bir şey oturdu. Kıyamazdım ki ben ona. O gözler nasıl kızarmıştı? Kendime kızarken buldum kendimi. Nasıl bu kadar sevmiştim ben bu adamı?

Ceyda elinde yoğurtla içeri girdi. "Yine mi ağladın?" dedi gözlerimi görünce.

Omuzlarımı silktim. Bir hafta öncesine göre daha az ağlıyordum artık. Affetme aşamasına geçmiştim, beynim de 'affediyorsun, bari süründür' diyordu. Ceyda yanıma oturup kaşığı uzattığında itiraz etmedim, kaşığı alıp yoğurda daldırdım.

"Kalsiyum değerim sayende tavan yaptı," dedi.

"Yine şeker komasına girmenden iyidir."

Gözlerini devirdi. "Hatırlatma. Bir daha mı? Tövbe!"

Kapı yumruklanarak çalmaya başlayınca Ceyda'ya bakıp ayağa kalktım ve kapıya ilerledim. Yağız ve Mert gelmişti. Yağız direkt odama geçerken Mert sırıttı. "Mangal yapmaya gidiyoz, kanki."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Mangal?"

"Aslında Eminönü'nde balık yiyeceğiz ama olsun, o da mangal sayılır." Benimle ne zaman yalnız kalsa birbirimize sevdiklerimizi anlatıyorduk. Annesinin üzerine yemin etmişti Meriç'e anlatmayacağına. Bunu söylerken de annesinin vefat ettiğini öğrenmiştim ve birlikte ağlamıştık. "E, hadi kanki," diyerek beni odama doğru itti.

İtiraz etmeyip odama gittim. Ceyda, Yağız'a sarılmıştı, ben içeri girince hemen ondan uzaklaştı. Utandıklarından değildi, beni üzmemek için yapıyorlardı bunu. Burukça gülümsedim. "Meriç olsa bırakmazdı," dedim.

Yağız gözlerini devirdi. "Hay Meriç'in-" demişti ki Ceyda ona vurunca sustu.

Somurtup dolabıma ilerledim. Üzerimi değiştireceğimi anlayan Yağız odamdan çıktı. Giyecek bir şey ararken Meriç'in tişörtlerine baktım, kokuları gittikçe azalmıştı. Meriç'in bunları gördüğündeki yüz ifadesi aklıma geldi, çok komikti. Derin bir nefes alıp, dolabımdan bir etek ve bluz çıkardım.

"Affedeceksin," dedi Ceyda.

"Ondan kaçamıyorum. Bunun farkındayım ama bu onu süründürmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Kaşları hayretle havalandı. "Ne planların var?"

"Veliahda bana söylediklerinin hepsini ödeteceğim. O zaman affedebilirim sanırım. Ha, bir de o İrem denen kızın icabına bakacağım."

Ceyda heyecanla ayaklandı. "Melis dirildi ha?"

"Küllerimden doğuyorum."

Bir Hafta Önce

Meriç'ten

Arabanın kapısını çarpıp sinirle eve ilerledim. Demirden çitler girişi engellese de beni engelleyemedi. Çitlerin üzerinden atladım ve bahçede oturmuş, telefonuyla oynayan Furkan'a yöneldim. "Aras!" Sesimi duyunca bana döndü ve kaşlarını çattı. "Kardeşin nerede lan?" diye bağırdım.

Sinirle ayağa kalktı. "Ne diyorsun lan? Sana ne benim kardeşimden?"

Tam karşısında durup gözlerine baktım. "Ne demek lan sana ne? Hayatımı sikti!"

Cümlemi bitirdiğimde yumruğu suratımı buldu. Aynı hızla ben de ona vurdum. O arkasındaki havuza düşerken İrem'in sesi yankılandı.

"Abi!"

Yumruklarımı sıkarak arkamı döndüm. İrem korkuyla bana bakıyordu. "Videoyu sen mi yolladın?" diye bağırdım.

"B-ben-"

Önümdeki masaya tekme attım. "Sen mi attın dedim!"

Korkuyla yerinde sıçradı. "Evet. Ben attım."

"Sen mi planladın her şeyi?"

Kafasını iki yana salladı. "H-hande-"

Elimi kaldırıp onu susturdum. "Sus, yoksa elimden bir kaza çıkacak!"

"Sıkar biraz o."

Furkan havuzdan çıkmış, bize doğru yürüyordu. Söylediği şeyi duymazdan geldim. "Kız kardeşin benden uzak dursun, Aras. Oyun istiyor ama karşılık vermeye değmez. Yok, Rüya'ya bulaşmaya devam ederse oyun nasıl oynanırmış görür," dedim ve geldiğim yolu kullanarak bahçeden çıktım. Arabama bindiğimde telefonumu çıkardım ve Hande'yi aradım.

"Meriç?"

Sesini duyunca direksiyonu öfkeyle sıktım. "Sakın bir daha karşıma çıkma! Ciddiyim! Yoksa hayatımda ilk kez bir kıza el kaldıracağım. Anladın mı?"

Şimdiki Zaman

Melis'ten

Meriç sinirle bana bakarken onu umursamadım. Etek giymeme kızmıştı ama bana bir şey söyleyemiyordu. Hâline içimden güldüm. Beni kırmayacaktın, Keskin. Mert bana balık ekmeğimi uzattığında ekmeği kavrayıp bir ısırık aldım.

Meriç, "Bilekliklerin nerede?" diye sordu sinirle.

Bileğime baktım. Bugün banyoya girerken onları çıkarmıştım, çünkü sudan zarar gördüklerini fark etmiştim. Banyodan çıkınca da takmayı unutmuştum. Ama her zamanki gibi, bunu da bilmesi gerekmiyordu. Umursamazca omuzlarımı silktim. "Çıkardım," dedim.

"Neden?"

"Yeni bir karar aldım," dediğimde herkes bana baktı. "Seninle arkadaş olmaya karar verdim," dedim.

Meriç masaya vurup ayağa kalktı. "Ne söylediğinin farkında mısın sen?" dedi sinirle.

Bu hâlini görünce kalbim sıkıştı, bakışlarımı ondan kaçır-

dum ve "Rüya bitti," dedim. Hiçbir şey söylemedi. Taburesine bir tekme atıp arabasına doğru ilerledi, bindi ve kısa sürede gözden kayboldu. Gözyaşlarımı serbest bıraktım. Aptaldı işte. Bana uyumadan yapamazdın ki sen. Bizim rüyamız bitemezdi. Seni hâlâ deli gibi seviyorken nasıl bitecekti ki? Sana bu kadar ihtiyacım varken hem de? Sakince ayağa kalktım. "Ben biraz yürüyeceğim," diyerek uzaklaştım.

Meriç'ten

Mete beni bardan zorla çıkardığında onu ittim ama kendim yere düştüm. "Bitemez lan!" dedim acıyla. "Bitiremez bizi!"

Mete beni yerden kaldırdı. "Abi çok sarhoşsun, eve gidelim."

Kafamı iki yana salladım. "Anneme gideceğim."

"Ulan, seni böyle görürse kadının yüreğine iner," dedi.

"Anneme ihtiyacım var."

"Haluk Amca?"

Kıkırdadım. "En fazla döver."

Annem geleceğimizi bildiğinden, geldiğimizde kapıda bekliyordu. Mete'yi beklemeden arabadan indim ve annemle aynı anda birbirimize doğru yürümeye başladık. Kollarına ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm. Annem yüzümü ellerinin arasına aldı telaşla. "Meriç! Oğlum, iyi misin?"

"Kaybettim. Onu kaybettim, anne. Ben de kayboldum. Sevdiğim kızın kalbinin bilmediğim bir yerindeyim. Onu da, yolunu da kaybettim. Korkuyorum..."

***

Annem saçlarımı okşarken, beynimde Melis'in 'Rüya bitti' deyişi dolanıyordu hâlâ. İçimden bir acı yükseldi. Onu gerçekten de kaybetmiş miydim? Annem eğilip saçlarımdan öptü. Melis de öperdi saçlarımdan. Oynardı hep. Hoşuma gidiyor diye çekerdi saçlarımı. "Anne," dedim. "İçimde bir gemi batıyor."

Annem gözlerine yansıyan acımla baktı gözlerime. "Kurtarabilir misin?"

Derin bir nefes aldım. "Çok zor. İstemeden çok kırdım onu."

Annem saçlarımı okşamaya devam etti. "Peki, kaptan kurtarmak istiyor mu?"

"O, gemiden vazgeçti. Kayığa binelim diyor," dedim. Arkadaş olalım deyişi geldi aklıma. Sevgili olmadan önce bile onunla arkadaş olmamıştım lan ben. Her dakika onu öpmek isterken nasıl arkadaş olacaktık? İnsan âşık olduğu kadının sadece arkadaşı olabilir miydi?

Annem elimi tuttu sıkıca. "Kayığa bindiğinde yoluna devam edebileceksen sen de vazgeç. Ama o gemide ruhun kalıyorsa... Kurtar o gemiyi."

'Ruhum mu? Her şeyim o gemide kaldı. Ne yapacağım bilmiyorum, anne. Bildiğim tek şey onu kaybetmek istemediğim."

"Ne güzel seviyorsun sen böyle. Kıyamam sana."

"Güzel sevmem yetmiyor. Kaybediyorum."

Annem kafasını iki yana salladı. "Melis'in sana nasıl baktığını gördüm, Meriç. O da seni bırakmak istemiyor."

Melis'ten

Bileklerime bakıp, teker teker hepsini öptüm. Meriç'i affedene kadar onları takmayacaktım. Neden ona 'Arkadaş olalım' dediğimi bilmiyordum ama pişman olmuştum. Çok üzülmüştü. Ağlamış mıydı acaba? Benim için ağlar mıydı yine? Ağlamasındı, ona kıyamazdım. Gözlerimi sildim ve Meriç'in tişörtlerinden birini alıp üzerime geçirdim. Kokusu burnuma dolunca, beynim de anıların en güzellerini seçip sundu bana. Gerçi bizim bütün anılarımız güzeldi.

'Güzel seviyorum lan ben seni.'

Hatunum.'

'Rüya. Seni seviyorum.'

'Çocuklarımın anası, benim hatunum.'

Gözyaşlarım akarken dudağımı ısırdım. Çalan telefonuma uzandım ve ekranda 'Meriç'imm' yazısını görünce hıçkırmaya başladım. Ekranda beliren fotoğrafımıza bakarak yere oturup sırtımı dolaba yasladım. Ona ihtiyacım vardı. Sesini duymaya ihtiyacım vardı. Telefonu açtım.

"Rüya," dedi.

Ağlıyordu. Ağlama be adam... Ölüyorum.

"Bitirme," dedi. "Arkadaş olamayız ki biz. Sana ne zaman baksam içim gidiyor. Nasıl arkadaşım diyeyim ben sana? Her saniye seni öpmek isterken, sana dokunmadan nasıl durayım yanında?"

Hıçkırığımı durduramadım.

"Ağlama," dedi. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Ama kendimi sana affettireceğim, söz. Bana zaman ver. Kalbine zaman ver. İzimi silme oradan-"

Daha fazla dinleyemedim. Telefonu kapattım ve yüzümü dizlerime gömüp hıçkırmaya devam ettim.

***

Evdeki süpürge ve çanak çömlek sesiyle uyandım. Kaşlarımı çattım hoşnutsuzca ve saate baktım. On olmuştu ve ben uyuyalı daha sadece dört saat olmuştu. Anca uykuya dalabilmiştim.

Ablam odama girdi. "Kalk artık. Güne gelecekler."

Kaşlarımı çattım. "Ne günü be?"

"Annem her yaz güne katılmıyor mu?"

"Bana ne ya. Gidin ne günü yapıyorsanız yapın, bana bulaşmayın. Depresyondayım ben," diye homurdandım.

"Ben de meraklı değilim ama eve gelen kadınlar bütün evi tavaf ediyor. Annem kızmaya başlamadan odanı topla."

"Bir de gün çıktı başıma. Bu, hayatın bana götüyle güldüğüne işaret. Bir ay mutluydum ya, iki ay sürüneceğim!" diye söylendim.

Ablam yavaşça yatağa oturdu. "Neden ayrıldınız?"

Buyur buradan yak. Gözlerim doldu yine. "Ayrılmadık," dedim.

Telaşla yatağa zıpladı. "O zaman bir daha soruyorum; niye küstünüz?"

Ne diyecektim? Melih o olaydan sonra ablamla konuşamamıştı. Şimdi anlatırsam bütün sürprizi kaçardı. "Bir yanlış anlaşılma oldu," dedim.

"Klişe!"

"Böyle bir acıyı çek bakalım, o zaman klişe diyebilecek misin?"

"Üzme kız kendini, barışırsınız. Aha, yazıyorum buraya," dedi ve yorganın üzerine yazıyormuş gibi yapmak için parmağını yaladı.

Eline hızla vurdum. "Git duvara yaz bari de silinmesin," dedim.

Kıkırdadı. "Annem duvarları da siliyor ama."

"Her türlü bize karşılar ya!" diye isyan ettiğimde odamdan çıktı. "Meriç'i istiyorum ben!" diye cırladım kendi kendime. "Acı çekmek istemiyorum ben artık!" Sonra durdum, kendi kendime konuştuğumu fark ettim. Sanırım kafayı yiyordum. Az uyku bende kafa yapıyordu demek ki.

***

En az on beş tane kadın bizim salonda oturuyordu ve benim asıl merak ettiğim Yeliz Teyze'nin bütün bu gün işleriyle ne alakası olduğuydu. Belki de *oğluşunu* ağlattığım için beni dövmeye gelmişti. Yanımda oturan Ceyda'ya baktım. "Sence beni dövmeye gelmiş olabilir mi?"

"Mümkün," dedi sırıtarak.

"Ben suçlu değilim ki," dedim ve koluma atılan çimdikle yerimde sıçradım. "Ne var be?" dedim sinirle.

"Milletin içinde ağlayayım deme sakın, Ayşe Teyze ikimizi de oyar."

"Ağlamak istiyorum ama."

"Dün 'Küllerimden doğuyorum' diyordun, ne oldu?"

"Tam doğuyordum ki Meriç ağladı ve tekrar öldüm. Onun acı çekmesini istemiyorum ama onu affedemiyordum da."

"Şu an ben de ağlayacağım." dedi gözlerini devirerek.

"Sağ ol, kardeşim."

"Sizin için değil, salak. Karşımda hapır hupur tatlı götürüyorlar ve benim sadece iki dilim yeme hakkım var."

"Benim derdime bak, senin derdine bak ya. Nasıl arkadaşsın sen?"

"İyi ya," dedi huysuzca.

Somurtup koltuğa yaslandım. "Kızım senin kaç çocuğun var?" diyen Halime Nine'ye baktım salak salak.

"Okuyorum ben, Ninece!" diye bağırdım duyması için.

Kaşlarını çattı. "Kocan geldiydi geçen gece ama."

Gözlerim kocaman açılırken bütün gözler bize döndü. Annemin gözleri de bu gözlere dahildi tabii. "Ne münasebet canım!" diyebildim. Allah'ım! Kadın gece gündüz kapı dikizliyordu! Meriç'in bize geldiğini görmüştü demek. Lütfen, Yeliz Teyze anlamamış olsun diye dua ettim içimden.

"Ne kocası Halime Nine?" diyerek atıldı Ceyda.

İyi etti, çünkü ben kalakalmıştım öylece. Annemin kötü kötü baktığını görünce kendime geldim. "Kuru iftira ya! Ne kocası? Tövbe de hanım hanımmm!" dedim. Sanırım hatalı bir çıkış yapmıştım, çünkü teyzelerin hepsi gözlerini bana çevirmişti.

Halime Nine kaşlarını çattı. "Ne iftirası, kızım? Kocandı işte. Şu yakışıklı olan. Uzun hani."

Ceyda yine atıldı. "İlahi Halime Nine. Tesisatçıdır o tesisatçı."

Ceyda'ya 'Ciddi misin?' bakışları attım. O da 'ne yapayım kanki?' bakışları yolladı bana. "Halime Nine, sen Ceyda'yla

ablanı da karıştırıyorsun. Hatta dönüşümlü olarak onları Müge Anlı sanıyorsun. Sanırım beni de biriyle karıştırdın," dedim bir umut.

Herkes beni onaylar gibi kafasını salladı. Bu sırada Necla Teyze olaya el attı. "Anneciğim, Melis evli değil ki. Senin kafan karıştı yine."

Herkes bir şeyler mırıldandı, sonra sohbetlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Tam rahat bir nefes alınıştım ki Yeliz Teyze'nin gülümseyen suratıyla karşılaştım. Gözlerimi kaçırıp tabağımdaki sarmaları ağzıma tıktım. Umarım boğulurdum.

Meriç'ten

Camın önünde durmuş, bahçeye bakarak düşünüyordum. Kendimi nasıl affettireceğim konusunda hâlâ bir fikir gelmemişti aklıma. Hoş, söylediklerim de yenilir yutulur şeyler değildi ama affetmeliydi. Ona ihtiyacım vardı. Onsuz yapamıyordum. Sanki hayatım boyunca hep yanımdaymış gibi, şimdi koca bir boşluğun içindeydim.

Mert telefonla konuşarak yanıma geldi. "Ne demek öyle bir kızı tanımıyoruz? Hani herkesi tanıyordunuz lan siz? Kandırdınız beni! Şikâyet edeceğim sizi! Mahkemeye vereceğim," dedi ve telefonu kapattı.

"Kimi mahkemeye veriyorsun, lan?"

Somurttu. "118 80'i!"

"Sebep?"

"Yaklaşık 1.65 boylarında, gözlüklü, şirin olduğu kadar güzel bir kız var. Onun numarasını alabilir miyim dedim. O kızı tanımıyoruz biz dediler. Kimse benim sevdiğim kıza benzeyemez ki, nasıl tanımazlar? Tabii ikizi varsa iş değişir ama olsun. Reklamda herkesi tanıyoruz demesini biliyorlar."

Gözlerimi devirdim. "Şaka mısın oğlum sen? Kinder Sürpriz'den mi çıktın?"

"Neyse kanki, sen beni boş ver. Melis işini ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum," dedim sıkıntıyla.

"Evlenme teklif et," dedi pat diye.

"Saçmalama lan!"

"Niye ya? Yoksa sen evlenilecek değil, eğlenilecek adam mısın, kanki?"

Sabır dilercesine tavana baktıktan sonra ona baktım. "Pezevenk miyim lan ben?"

"Estağfurullah."

"Sinirimi bozma, Mert. Yeterince bozuk zaten," deyip sandalyeye oturdum.

"Melis kankimin her akşam gittiği bir park var," dedi çekinerek.

Kaşlarım havalandı. "Sen nereden biliyorsun?"

"Şey... Kankimle orada buluşuyorduk arada," dedi.

"Arada?"

Bir iki adım geri gitti. "Siz kavga ettiğinizden beri her gün."

Kaşlarımı daha çok çattım. "Benim niye haberim yok lan?"

İzci işareti yaptı hemen. "Sözüm var, kanki."

"Ne anlattı?"

"Söyleyemem, söz verdim," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Ulan, Mehmet bile senden daha çok sır tutar."

"Vallaha yalan. Neyse kanki ya, zorlama beni. Annemin üzerine söz verdim," dedi. "Bence o parkı süsle."

"Ne alaka lan?"

"Bilmem, aklıma bir o geldi, kanki."

"Ne yapacağım lan ben?" dedim sıkıntıyla.

***

Tekne yavaşça sallanırken rakı dolu bardağımı elime alıp kocaman bir yudum aldım. Mete elini omzuma koydu. "Sev-

meyeceksin, abi. Vallaha bak. Dün seni öyle gördüm ya. Daha çok korktum aşktan."

Cıkladım. "Seveceksin. Ama öyle sıradan değil. Güzel seveceksin. Kadın da çok sevecek seni. Söylemesen de hissettireceksin sevdiğini. Gözlerinle bakarken bile öpeceksin. Ben öyle yaptım. Ama bir şey eksikti bende. İnanacaksın bir de. Kadının da seni sevdiğine inanacaksın. İnanmadın mı böyle oluyor. Ama benim suçum da yok ki. Kimse onun gibi sevmedi lan beni. Kimse ellerinin arasına almadı kalbimi," dedim. İyice dilime vurmuştu benim. Durdum ve bakışlarımı denize çevirdim. Ama kendimi susturamadım yine. "Onunla uyuduğum geceler, nasıl erkenden kalkıp gittiğimi merak ederdi hep," dedim gülümseyerek. "Ben onunla uyurken gözümü bile kırpmıyordum ki. Bütün gece onu izliyor, öpüyor, sonra da sessizce gidiyordum." Mert burnunu çekerek şişeye uzandı ve bardağını doldurdu. "Ağlama lan," dedim ona bakıp.

"Yok kanki, ne ağlaması? Gözüme Melriç kaçtı," dedi gözlerini silerek.

"Melriç ne lan?" diye sordum.

"Sizin isimlerinizin birleşmiş hâli," dedi. "Melis'le bulmuştuk."

"Kaybettim değil mi?" dedim yutkunarak.

Mert bakışlarını kaçırırken, Mehmet koluma dokundu. "Melis de seni seviyor. O kadar kolay mı lan bitirmek?" dedi.

İçkimden bir yudum daha alıp, "Bilmiyorum," dedim. O sırada radyonun sesini açtı biri. Koray Avcı'dan Sen çalmaya başlayınca derin bir nefes aldım. "Ç'ok ağır yüküm var," dedim mırıldanır gibi.

Mehmet derin bir nefes aldı. "Gemi batıyor, kaptan."

Kafamı salladım. "Gemiyle birlikte ben de batıyorum. Terk etmeye de cesaretim yok."

'Sevdan hep dünkü gibi.

Hiç yaşanmamış günlerim gibi

Ah, varmısın var

Canımsın var, sızımsın var

Ah, sol yanım yanar

Daha fazla dayanamayıp Mehmet'e baktım. "Abi, kapatsana şunu." Kafasını sallayıp ayağa kalktı ve şarkıyı değiştirdi. Bu kez de Pera'dan Sensiz Ben çalmaya başladı. Bir küfür mırıldandım. "Bütün şarkılar bizi anlatır olmuş," dedim. Hele bu şarkı, nasıl da bizi anlatıyordu.

"Çok hızlı gitmeyin, gençler," dedi tekneyi kullanan kaptan. "Rakı yavaş içilir, sindire sindire. İçini silip süpürmez ama belki bir çarşaf örter üzerine."

Bir yudum daha aldım. "İçimdeki her şeye bulaştı o," dedim. "Nasıl kıyıp da örteyim üzerini?"

***

Küçük parkta onu bekliyordum. Derin bir nefes alıp gitarımı okşadım. Melis'i çok özlemiştim. Kokusunu, gülüşünü, ellerini, dudaklarını, gözlerini, sarılışını, Meriç deyişini, benden utanmasını, her şeyini özlemiştim. Gözlerimi gitarımdan çekip karşıya çevirdim. Melis karşımda durmuş, bana bakıyordu. Hemen toparlandım ve gitarımı elime alıp çalmaya başladım, çünkü konuşacak bir şeyim kalmamıştı artık. Parmaklarım perdelerde kayarken Mert, Mete, Mehmet ve Yağız da eşlik etmeye başladılar.

Melis'ten

Yağız, Ceyda'yla birlikte parkta oturduklarını söyleyip beni de yanlarına çağırdı. Evde gördüğüm her şeye Meriç'le ilgili bir örnek verip ağlamaktan başka bir işim olmadığından, üzerimdeki pijamaları bile değiştirmeden dışarı çıkıp parka yürümeye başladım.

Parkın tam ortasında Meriç'i gördüm, elinde gitarı, bir şeyler düşünüyordu. Çökmüş gibiydi. Kilo mu vermişti o? Kafasını kaldırıp beni gördü, gözlerinden geçen acıyı gördüm. Hiçbir

şey söylemedi, parmakları gitarıyla buluştu ve gözlerime bakarak şarkı söylemeye başladı. Bu şarkıyı biliyordum, Pera'dan Sensiz Ben'di.

'Ne kâğıt kalemsiz olmayı bilir ne de ben sensiz kalmayı.'

Ben de sensiz kalamıyorum be adam...

'Neden bir dert biter diğeri gelir, ateştir bu, iyi bilir yakmayı.'

Bir ay ne kadar çabuk geçmişti oysaki...

'Kuşları anladım da senin kanatların yok ki nasıl uçtun da gittin

Kırık cam misali hatalarım acıtır seni böyle mi kaybettim.'

Kaybettim derken gözleri dolduğunda ellerimle ağzımı kapattım. Şarkı bizi anlatıyordu resmen.

'Bul beni kaybolmuşum, izim silinmiş, dilim suskun, susmuşum

Bak bana mahvolmuşum, senden kendimi almayı unutmuşum.'

Mahvolmuşum derken o kadar içten söylemişti ki düşmemek için zor tuttum kendimi...

'Bul beni kaybolmuşum, gecem günüme karışmış, bir hoşum

Sanma ki sarhoşum, ne var ne yoksa yıkıldı içimde, bomboşum

Sensiz ben bomboşum.'

Hıçkırdım.

'Ne gün güneşe doymayı bilir ne de ben sana bakmayı.'

Gözleriyle gözlerime sarıldı sanki...

'Uyutsun gece beni, sevmesem de sensiz hayaller kurmayı

Dikenleri anladım da, senin çiçeklerin vardı, nasıl soldun da gittin

Fırtınam oldun, yıkıldım ben, söyle seni böyle mi kaybettim.'

Gözyaşları akmaya başladığında dizlerimin üzerine düşüm. Gitarını çıkarıp yere bıraktı ve yanıma gelip diz çöktü. "Ağlama," dedi.

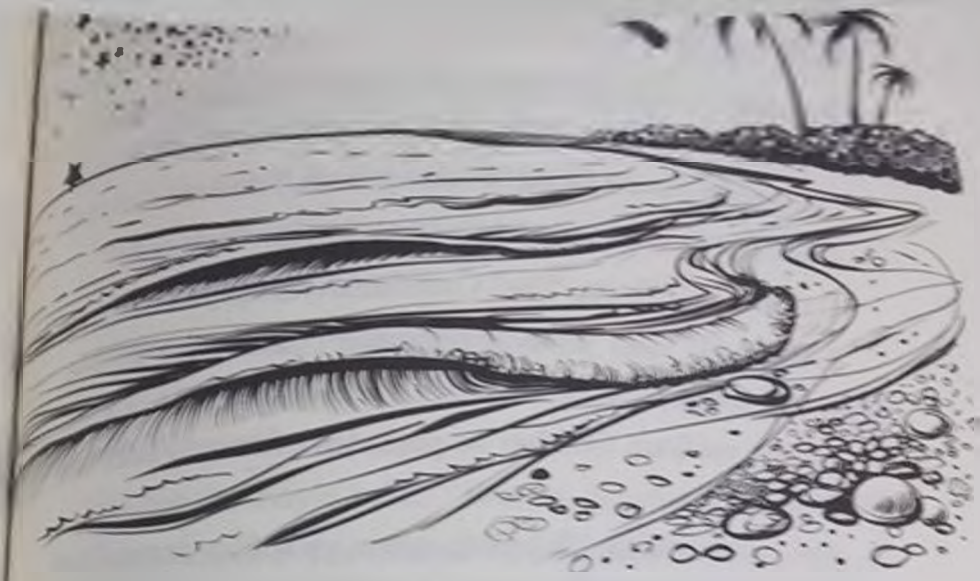
Ona sıkıca tutundum. "Ne seni bırakabiliyorum, ne de affedebiliyorum."

Gözlerimi sildi ve alnını alnıma yasladı. "Bırakma. Lütfen... Bırak affettireyim kendimi, Rüya... Ama bitirme. Seni kaybedemem..."

Ellerimi yanaklarına koydum. "Söylediklerini unutamıyorum," dedim hıçkırarak.

Ellerimi tutup boynuna yerleştirdi ve sıkıca sarıldı bana. "Bırakma beni," dedi yalvarır gibi.

Seni bırakacak kadar cesur değildim ki ben...

13. Bölüm

Yastığıma sarılıp somurttum. "Ceyda!" Ceyda beni umursamayıp uyumaya devam etti. "Ya, Ceyda diyorum!" diye huysuzca homurdandım.

Derin bir nefes alıp, istifini bozmadan yavaşça gözlerini açtı ve uykulu bir şekilde bana baktı. "Ne?"

"Meriç'i özledim ben."

Gözlerini devirdi ve yastığının iki tarafını kulaklarına bastırdı. "Allah'ım, sen beni salağın aşkıyla mı sınıyorsun?"

"Seninle de konuşulmuyor ya," dedim kaşlarımı çatarak.

"Gece susmadın be! Şimdi de uyanır uyanmaz konuşmaya başladın. Geveze misin kızım, nesin ya? Meriç nasıl çekiyordu seni?"

"O hiç şikâyet etmezdi," dedim huysuz bir çocuk gibi.

"Madem özlüyorsun git, affet."

Kaşlarımı çattım. "O kadar kolay değil o. Süründüreceğim onu... Azıcık ama. Çok az."

"Ne yapıyorsun yaşlı artık, uzun konuşma."

"Ya özledim onu," dedim.

Gözüme anadan uyanma yapıştırdı. "Anladık, özledin" [illegible] aynaya bakarak saçlarını [illegible].

"Şu an tam olarak Meriç'e benziyorsun," dedim.

Gözleri şaşkınlıkla büyürken bana döndü. "Yok artık!"

Omuzlarımı silktim. "Ne? Özledim diyorum ya!"

Kafasını iki yana sallayıp odamdan çıktı. "Ayşe Teyzeee. Meliz bilbil uyuyor!" diye bağırdı.

Hemen yataktan fırladım ve peşinden çıktım. "Yalan!" dedim bağırarak.

Annem bize baktı. "İkiniz de susun ve sofrayı kurun," dedi ve elindeki kirli sepetiyle banyoya girdi.

Ceyda'yla birbirimizi ite kaka mutfağa girdik. "Ben yumurta istiyorum," dedi.

Somurttum. "Meriç de çok severdi."

Tavayı alıp beni dürttü. "Kapa çeneni artık."

Tavayı elinden çekip aldım ve ocağın üzerine bıraktım. Ablam esneyerek mutfağa girdi. "Günaydın Ceyda ve depresif kız."

Ceyda gülerek, "Günaydın," dedi.

Ben de, "Sana da günaydın, daha kovaladığı fareyi tutamayan kedi," diye ablama gönderme yaptım.

Kaşlarını çattı. "Sen tuttun da ne oldu?"

"Meriç de böyle laf sokardı," diye homurdandım. İkisi de umutsuz vakaymışım gibi baktılar bana.

***

Heyecanla yerimde duramazken Ceyda güldü. "Sanki ilk kez buluşacaksınız."

Stresle ofladım. "Ne diyeceğimi, ne konuşacağımı bilmiyorum," dedim.

[illegible] uzattı. "Al çiğne, biraz gevşersin sin."

[illegible] görünce aklıma gelen şeyle sırıttım. "Başka var mı?" [illegible] sallayıp cebimden sakız paketini çıkardı ve bana uzattı. Paketteki iki sakızı da alıp cebime koydum.

"Ne yapacaksın?" diye sordu merakla.

"Meriç'e çiğneteceğim."

Gözleri büyüdü. "Bizim Meriç'e?"

"Kaç Meriç tanıyorsun, Ceyda? Ayrıca nereden sızın Meriç diyor? O benim!"

Yüzüme tiksintiyle baktı. "Tamam, git artık," dedi.

Onu öptüm ve evden çıktım. Parka giderken oflayarak derin bir nefes aldım. Kalbim ağzıma tırmandı yine. Park görüş alanına girdiğinde, ayakta dikilen Meriç'ı gördüm. Üç gün önce tam burada, bizi anlatan bir şarkı söylemişti ve benden kendini affettirmesine izin vermemi istemişti. Kabul etmiştim, çünkü onu sarılıp öpmeye ihtiyacım vardı. Önünden geçip salıncaklardan birine oturdum. Bu saatte çocuklar okulda olduğundan park boştu.

"Nasılsın?" diye sordu.

Sanki o da ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Suçlu biri nasıl konu bulup konuşabilirdi ki? Omuzlarımı silktim. "İyi. Sen?"

Bana doğru yürüdü. "Eksik," dedi ve önümde diz çöktü. Gözlerimin içine baktı. "Buraya geldiğin için teşekkür ederim," dedi minnete.

Üç gündür burada buluşuyorduk. Bana bir şeyler anlatıyordu ve anlattıkları içimi ısıtıyordu. Demir gibi soğuk parmaklarını salıncağın zincirlerine sardım. "Sana yaz geldi mi?" diye sordum hüzünle, çünkü ben kışa dönmüş gibiydim.

Burukça gülümsedi ve parmaklarımın üzerine elini koydu. "Güneşim battı, benden gitti. Yaz gelmiyor," dedi. Derin bir ne-

fes aldı. "Sana anlatacak bir şeyim kalmadı."

O an sıkıca sarılmak istedim ona. "Senden bir şey isteyeceğim," dedim gülümseyerek.

Kaşları merakla havalandı. "Ne isteyeceksin?"

Haylazca sırıttım. "Benimle birlikte sakız çiğnemeni ve sakızla balon şişirmeni istiyorum."

Kaşlarını çatıp ayağa kalktı. "Ne?"

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Duydun," dedim, sonra da kıkırdayarak sallanmaya başladım. Kendi kendine söylenmeye başlamıştı. "Ee? Yapacak mısın, Veliaht?" diye sordum oyunbaz bir şekilde.

Eliyle yüzünü ovuşturdu. "Başka bir şey iste."

Omuzlarımı silkip salıncağı durdurdum. "Hayır. Yapmayacaksan gideyim."

Sessiz bir küfür mırıldandı ve bana baktı. "Gitme," dedi. "Veliaht demeni bile özlemişim," diye ekledi gülümseyerek. "Tamam, kabul." Cebimdeki sakızları çıkartıp birini ona uzattım. "Bunu hiç unutmayacağım," dedi.

Kıkırdadım. "Emin ol ben de unutmayacağım. Bunlar daha hiçbir şey, Keskin. Benden çekeceğin var," deyip kötü kadın gülüşü yaptım. Sinirlenmek veya kaşlarını çatmak yerine gülümseyerek bana baktı. Kendimi hemen toparladım. "Neyse, şimdi sakız çiğneyelim," dedim ve elimdeki sakızı salladım. Paketi açıp sakızı ağzıma attığımda da, "Şişireceksin ama," diye hatırlattım.

"Ben sakız şişirmeyi bilmiyorum ki, güzelim," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek biliyorum ya?" diye cırladım. "Hayır, şişireceksin, bana ne! Ben sana öğretirim," dedim ve, "Bak böyle yapıyorsun," diyerek sakızımı şişirdim. Daha balonu ağzımın içine geri çekemeden iki parmağını uzattı ve balonu patlattı. Eline vurdum ve, "Hadi," dedim, "Şişir, yoksa giderim."

etrafına bakındı. Sonra da, "Sadece bir kez yapa-" diyerek sakızını şişirmek için uğraşmaya koyuldu. "Hay bu sakızı icat edenin," diye de söylenmeyi ihmal etmiyordu. Her bir girişimini müdahale ederek engelledim. En sonunda sarmeyi başardı, ama onu da elimle patlatarak suratına yapışmasını sağladım. Yüzüne yapışan sakızları temizledi ve bana sordu. "Başka bir isteğin var mı, Melis?"

"Daha çok var," dedim sırıtarak.

"Beni illa ki affedeceksin. O zaman seni her dakika öpece-"

***

Mert hepimizi salona topladı ve karşımıza geçip bize bakmaya başladı. Çok heyecanlıydı. Meriç bilerek ve isteyerek yapmama oturduğunda ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Ona sarılmak istiyordum ben ya! Of!

Mert boğazını temizledi. "Bütün kankilerim burada olduğuna göre başlayabilirim," deyip elindeki çubuğu bize doğru salladı. O çubuğu nereden bulduğunu merak etmiştim. "Uzun zamandır bir kızı takip ediyordum," dedi.

Meriç, "Sapık mısın lan?" diyerek araya girdi.

"Abicim, bir dakika izin ver yahu," dedi Mert sitemle.

Meriç'i dürttüm. "Bence de," dedim.

"Tamam, güzelim. Senin hatırına bu saçmalığa katlanacağım."

Ne tatlıydı ama ya! Gel de öpme şimdi! Bilerek yapıyordu. Onu ne kadar özlediğimi o da biliyordu ama inadım kurusun... Mert boğazını temizleyince dikkatimi yeniden ona verdim. Benim gözlüğümü takmıştı. Ona hiç yakışmayan bir ciddiyetle gözlüğü düzeltti ve elindeki kumandanın düğmesine bastı. Televizyon açıldı ve ekranda bir kız belirdi. Odadaki bütün erkekler beğeni dolu sesler çıkarırken, ne yaptığını görmek için Meriç'e baktım, o da gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Göz göze gelince gülümsedi. Ben de gülümseyerek karşılık verdim.

Mete, "Bu kıza sana bakmaz, abi," dedi.

Bakışlarını Meriç'ten çekerek ayağa kalktım. "Niye bakmayacakmış? Mert'ten iyisini mi bulacak?" dedim.

Mert, "Hiç," diyerek araya girdi ve ellerini beline koydu. "Evet, lan, niye bakmayacakmış bana? Sinirimi bozma, Kıvırcık."

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Bence de sus, Kıvırcık," dedim.

"Affet, yenge," dedi Mete bana gülerek.

Yerime oturdum ve Mert'e devam etmesini işaret ettim. Mert bir kez daha boğazını temizledi. Bu sırada Meriç kulağıma eğildi. "Pantercik kızdı mı?" diye fısıldadı.

Yanaklarını sıkıp sıkıp mıncırmak istiyordum ya. Of! Of! Kendimi toparladım ve Mert'i izlemeye koyuldum. Elindeki çubuğu ekrana doğru salladı. "Onunla nasıl tanıştığımı anlatıp, size bu şerefi bahşedeceğim," dedi.

"Hay senin şerefini," dedi Meriç oflayarak. Susması için bacağına çimdik attım. Sırıtarak kulağıma eğildi yine. "Sen de beni, benim seni özlediğim kadar özlüyorsun, güzelim. Direnme."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hah! Haspam!" deyip ayağa kalktım ve Maviş'in yanına oturdum.

"Yıl 2015. Tarihlerden Mayıs'ın 23'ü," dedi Mert ciddiyetle.

Mehmet gözlerini devirdi. "Sanki torununa hikâye anlatıyor," diye homurdandı.

"Benim ev biraz yokuşa kaçıyor, bilirsiniz," diye devam etti Mert.

Mete güldü. "Sonunda evine gidebildin mi yani?"

Bunun üzerine gülmeden edemedim, çünkü Mert ya Meriçlerde kalıyordu, ya da Mehmet veya Mete'yle. Ailesiyle, daha doğrusu babasıyla pek iyi anlaşamıyordu. Bu yüzden onların

anına gitmiyor, yemek yapmayı bilmediği için kendi evinde de kalmıyordu.

Mert gözlerini devirdi. "Kıvırcık, sus lan!" dedi ve devam etti. "İşte, ben yine o yokuşu çıkıyordum. Bir baktım o yokuştan bir kız iniyor. Elinde de bir alışveriş arabası var. İçi eşya dolu. Elinden nasıl kurtulduysa araba bana doğru yardırmaya başladı. Tabii ben de çevik bir erkek olarak arabayı tuttum ve Senin hatunu bekledim."

Meriç'le aynı anda birbirimize baktık. Gülümsedi ve dudaklarını oynatarak, "Hatunum," dedi. Bu, onun 'Seni seviyorum' deme şekliydi. Gözlerimi kaçırdım.

Mehmet araya girdi bu kez de. "Tamam abi, şimdi gerçeği anlat."

Mert'in omuzları düştü. "Sizden de bir şey kaçmıyor," dedi sinirli ve omuzlarını dikleştirerek anlatmaya başladı. "Neyse, yabancı yok aramızda. Gerçeği anlatayım bari. Bu araba bana yardınnca ne yapacağımı bilemedim ve hâliyle bana çarptı. Ben de yere yapıştım. Resmen kardeşinize araba çarptı. Ama o kadar güçlü bir bünyem var ki bir şey olmadı. Ben yerde öyle kalınca, kız koşarak yanıma geldi ve üzerime eğildi, göz göze geldik. Bu kadar mı güzel gözleri olur bir insanın? Vicdansızın kızı dedim içimden. Endişeyle bana baktı. Anneme benziyordu azıcık da. Bana su verdi, özür falan diledi işte. Sonra yoluna gitti. Ben de arkasından baktım," dedi ve sustu.

Mert'in gözleri parlarken gülümsedim. Çok tatlıydı. "Eee? Devamı yok mu?" diye sordum merakla.

Kafasını kaşıdı. "Kızı buldum ama galiba sevgilisi var."

"Olamaz ya!" diye isyan ettim.

"Boş ver be kanki. Kıvırcık haklı, bakmazdı bana zaten. Bisikolata abileri gibi sevgilisi var."

"Bizim de vardı ama neye yaradı?" dedim sinirle.

Meriç kaşlarını çattı. "Yavaş ol, güzelim."

"Olmuyorum!" dedim sinirle.

Ayağa kalktı. "Tamam, bir hata yaptım ama ağır oluyor" dedi ve sıntmaya başladı. "Beni Biscolata erkeği olarak mı görüyorsun?"

"Ben öyle bir şey mi dedim be!" Hay lanet!

Mete, Mert'e baktı. "Abi, ben şaka yaptım lan. Taş gibi çocuksun sen de. Tamam, kasın falan yok ama giderin var. Niye bakmasın sana? Hem Allah çirkin şansı versin derler," dedi.

Sonra bütün ciddiyet dağıldı. 4M boğuşmaya başladı.

***

Meriç beni eve bırakacaktı. Arabasını parka sokup durduğunda şaşkınlıkla ona baktım. "Neden buraya geldik?" diye sordum.

"Konuşmak istiyorum," dedi.

Kafamı salladım. "Konuşalım," dedim ve arabadan indim.

Derin bir nefes aldı ve arabadan inerek cebinden sigara paketini çıkarıp bir sigara yaktı. Salıncağa ilerledim ve oturdum. Hava kararmıştı ve biraz serindi. Sigarasının dumanı havada yayıldı. "Sensiz yapamıyorum," dedi. "Her geçen gün daha da zorlaşıyor."

Ben de derin bir nefes aldım. Kahverengi gözleri gökyüzü gibi bakıyordu. O kadar güzeldi ki gözleri. Kirpiklerine kendimi asmak istiyordum. Ona şu an bir kez daha âşık oldum.

"Aşk acısı çekenlere hep gülerdim ama dayanılacak gibi değilmiş," dedi bir süre sonra. "Hele ki suçlu taraf sensen. İşte o bitiriyor insanı. Günlerdir yaşamıyorum ben, Rüya. Çok özledim seni. Affet artık."

Konuşurken gözlerini bir an bile çekmemişti gözlerimden. Ben de çok özlemiştim. Gözlerim buğulandı. Affedebilirdim, değil mi? "Sigara içme," dedim.

Gülümsedi ve sigarasından bir nefes daha çekti. "Bende ortası yok, güzelim. Ya sen dolduracaksın dudaklarımı dudaklarınla ya da sigara," dedi. Gözlerim direkt dudaklarına kaydı. "Sigara ve kadın bitirdi adamı," diye ekledi acıyla.

Veda ediyor gibi bir havası vardı. Sanki benden vazgeçiyor gibiydi ve bu, nefesimi kesiyordu. "Kadın kitap gibi sevmişti, ama adam kitap okumayı sevmezdi," dedim. Lanet olası gözlerim yine dolmuştu. İkimizin de canı fazlasıyla yanıyordu.

Acıyla gözlerime bakarken kafasını salladı. "Çünkü adam okumayı değil, yaşamayı seçerdi. Kadını okumak değil, yaşamak isterdi..."

Bu kadar acı fazlaydı benim için. Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. "Eğer Rüya'dan bir kez uyanırsan, aynı Rüya'yı bir daha göremezsin," dedim. Ona yaklaştım ve tam karşısında durdum, gözlerini kapattı. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Ama daha güzel bir Rüya görebilirsin," dedim.

Gözlerini hızla açtı. "Ne?"

"Sanırım seninle sevgiliyken de sana çektirebilirim."

"Ne yani, affediyor musun beni?"

Gülümseyerek kafamı salladım. "Daha fazla kaçamayacaktım. Köşeye sıkıştım," dedim

Alnını alnıma yasladı. "Daha fazla kaçamazsın zaten. Tuttum bir kere, bir daha bırakmam."

"Bırakma."

"Mahalleli uyumuş mudur sence?" dedi ve ellerini belime koydu.

Kıkırdadım. "Neden?"

"Çünkü seni öpeceğim," dedi. Derin bir nefes aldı ve, "Sikiret mahalleliyi, öpeceğim," deyip dudaklarıma kapandı.

Özlemle öpüşürken gözlerimi kapattım. Kolları belime sıkıca dolandı. Ellerim hâlâ yanaklarındaydı. Dudaklarımız ayrıldığında yüzüme baktı. "Sen ve ben öyle bir 'Biz' olacağız ki, yanağına dokunan senin elin mi, benim elim mi karıştıracaksın," dedi.

Gözyaşlarım akarken, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum, hatunum."

14. Bölüm

Salak salak sırıtıp aynadaki yansımama bakarken elimde tuttuğum telefona gözüm takıldı. Dün Meriç'le her anımız birbirimize WhatsApp'tan ses kaydı göndermekle ve konuşmakla geçmişti. Kendi kendime gülüp yatağın içine oturdum ve saçlarımı düzelttim. Annem odama girdi, perdemi açarken hâlâ gülümsüyordum. Sanki delirmişim gibi baktı bana. "Delirdin mi, hayırdır?".

"Evet, delirdim," deyip yataktan kalktım ve annemi yanağından öptüm.

"Meriç'le barıştınız mı?"

Utanmıştım, ellerime baktım. "Kim bilir?"

"Tamam, git hadi kahvaltı hazırla."

"Tamam," dedim ve odadan çıktım.

Mutfağa doğru giderken ablam da esneyerek arkamdan geliyordu. "Günaydın," dedi.

"Günaydın, Meriç." Bir an söylediğim şeyi fark edip boğazımı temizledim. "Yani abla."

"Aşk başına mı vurdu, kızım?"

Sinirle omzuna vurdum. "Sussana ya, annem duyacak."

Bana ne der gibi omuzlarını silkti ve peşimden mutfağa girerek kendine bir bardak su doldurdu. "Sanki bilmiyor."

"Biliyor diye gözüne mi sokayım?"

"İyi be!" dedi. Suyunu içtikten sonra mutfaktan çıkmak için kapıya yöneldi.

Kolundan tuttum ve, "Anne, ablam uyanmış! Kahvaltıya yardım etsin mi?" diye bağırdım.

Annem, "Etsin!" diye emir verince, ablamın çatık kaşlarına aldırmadan sinsice sırıtıp hunharca güldüm.

***

Saçlarımı topuz yaptıktan sonra masama ilerleyip telefonumu aldım ve şortumun cebine soktum. Bilerek ve isteyerek şort giymiştim. Tabii ki amacım Meriç'i kıskandırmak ve sinir etmekti. Bir an Meriç'e mesaj atmadığım aklıma geldi. Telefonumu elime aldım ve mesaj yazdım.

'Gönderilen: Minnoş Meriç'im

Geldin mi? Ona göre çıkıcam?????'

Odamdan çıkıp salona geçtim, ablam telefonuyla oynuyordu. "Şşşt. Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Bana baktı. "Hiç, instagram'da dolaşıyorum."

"Melih'in instagram'daki kullanıcı adı farklı."

Şaşkınlıkla gözleri büyüdü. "Sen hesabını biliyor musun?"

Evet anlamında kafamı salladım. "Tabii ki biliyorum. Seni takip ediyor."

Gözleri daha çok büyüdü. "Gerçekten mi? Adı ne?"

Sırıtarak, "Söylemem," deyip omuzlarımı silktim ve kapıya ilerledim. "Takipçilerine bak."

"O kadar takipçinin arasında nasıl bulayım, ya?"

"O iş sende, koçum," dedim ve el sallayarak evden çıktım. Ablamı gıcık etmek çok hoşuma gidiyordu. Mesaj geldi mi diye telefonuma baktım.

'Gönderen: Minnoş Meriç'im

Geldim.'

Geldimmiş! Odun! Geldim ne ya? Gözlerimi devirip merdivenlerden indim ve apartmandan çıkıp parka doğru yürümeye başladım. Mahallemizdeki ajanlardan dolayı buluşma yerimizi park olarak değiştirmiştik. Meriç arabasına yaslanmış etrafına bakıyordu. Gözlerimiz çakıştığında beni süzdü ve kaşları üst dudağına inecek şekilde çatıldı. Yanına gittiğimde gözlerini kapattı. "Bu bir hayal ve ben bunun farkındayım. Beş dakika sonra gözlerimi açacağım ve sen normal bir kıyafetle karşımda olacaksın," derken eliyle git işareti yapıyordu.

Muzipçe gülümsedim. "Hayır, Meriç. Tamamen gerçek."

Sinirle gözlerini açıp bana baktı. "Beni sinir hastası mı edeceksin, kızım? Üzerinde bir şey yok, lan!" diye böğürdü.

Elimle ağzını kapattım hemen. "Ne böğürüyorsun, be hayvan," diye tısladım.

Kaşlarını çatıp elimi tuttu ve ağzından çekti. "Melis, git üzerini değiştir!"

"Hiç bana öyle bakma, Meriç, değiştirmeyeceğim!" deyip omuzlarımı silktim.

Sinirle yüzünü ovuşturdu. "Allah'ım sen beni bu kızla mı sınıyorsun?"

"İstersen ayrılabiliriz."

Geri adım atacakken ellerini belime koyup beni durdurdu ve parmaklarıyla dudaklarımı sıktı. "Bir daha asla o kelimeyi kullanma, asla!" dedi gözlerime bakarak. Tamam der gibi başımı salladım. Dudaklarımdaki parmaklarını çekti ve, "Hadi gidelim," dedi. Şaşırsam da sesimi çıkarmadım. Arabanın kapısı-

nı açıp oturdum. Kemerimi taktıktan sonra arkama yaslandım. Meriç yerine oturup kemerini bağladı ve arabayı çalıştırdı. Ana yola çıkarken ara sıra bana bakıyordu. Boşta olan eliyle elimi tuttu. "Nasılsın?"

Gülümsedim. "İyiyim ama senin iyi olup olmadığından şüpheleniyorum," dedim şort konusuna üstü kapalı bir şekilde değinerek.

Anlamamış gibi bana baktı. "Neden?"

Hep benim dört köşeli jetonum olacak değil ya! Omuzlarımı silktim. "Şort giydim ya hani."

"Hatırlatmasana! Merak etme, zaten bana gidiyoruz, orada seni kimse görmez."

Gözlerimi devirdim. "Buluşmaktan kastın bu mu, Meriç?"

"Ne bekliyordun ki? Sanki normal zamanda kafeye gidiyoruz da."

Güzel fikirdi. "Kafeye gidelim!" dedim sevinçle.

"Bu kıyafetle nah gideriz kafeye!"

"Ya!"

Başını iki yana salladı. "Gitmeyeceğiz!"

"Lütfen, Meriç."

"Israr etme, lütfen," dedi.

Meriç! Benim Meriç'im! Az önce bana Lütfen mi demişti? "Az önce sen bana lütfen mi dedin?"

Omuzlarını silkti "Evet, dedim. Çünkü ısrar etmeye devam edersen kabul etmek zorunda kalacağım. Aslında şu an ne desen yaparım ya, o da ayrı."

"Vallaha mı?" dedim gülümseyerek.

"Vallaha!"

Kemerimi açıp ona sarıldım ve yanağından öptüm. Kolunu belime sardı ve tek eliyle arabayı kullanmaya devam etti. "Seni çok özledim," dedim çocuksu bir edayla.

Gülümsedi yola bakarken. "Ben de." Bir kez daha onu yanağından öptüm. Kısa bir an gözlerini yoldan ayırıp bana baktı. "Kaza yapmamı istemiyorsan beni öpmeyi kes."

Gözlerimi devirip kollarımı boynundan çektim ve koltuğuma geri oturdum. "İyi be!"

"Eve kadar sabret, güzelim."

"Sapık mısın be?"

"Fesat mısın be?"

***

Meriç bana sarılmış uyurken sessizce onu izledim. Uyku düzeni darmadağın olduğu için benimle konuşurken uyuyakalmıştı. Gülümseyip yanağını okşadım. Saçını ve sakalını yeni kestirmişti. Dudak büküp kestirdiği saçlarına dokundum. Bunu yapmayı bile özlemiştim. Belimdeki elini daha da sıkılaştırıp beni kendine çekti. Nefesi nefesime karışırken saçlarından öptüm. Aniden sırtüstü dönüp beni de üzerine çekti.

Gülümseyerek, "Uyumuyor musun?" dedim.

"Uyuyorum."

"Uyusaydın konuşamazdın."

"Ben hem uyur hem konuşurum."

Yanaklarını sıktım. "Ukala şey!"

Yüzü şekilden şekle girerken gözlerini açtı. "Ne yapıyorsun?"

"Yanaklarınla oynuyorum."

Tokamdan kurtulan saçlar Meriç'in yüzüne döküldü. Bakışları dudaklarıma sabitlenmişken ben de onun dudaklarına baktım. "Öpeyim mi?" diye sordu büyük bir arzuyla.

"Neden soruyorsun?"

"Bırakmam ama..."

Ondan önce davranıp dudaklarından öptüm ve hızla ayağa kalkıp, "Hadi bir şeyler yapalım," dedim.

Sırıtarak. "Az önce bir şeyler yapıyorduk zaten," dedi.

Ofladım. "Sus ve beni utandırmaktan vazgeç, Meriç."

***

Meriç bana yemek yaparken ben de mutfak tezgâhına oturmuş kiraz yiyordum. Elimdeki kirazı alıp tabağa bıraktı. "İştahın kaçacak."

"Kaçmaz, ben her şeyi yerim," deyip tabağa uzandığımda onu aldı ve benim yetişemeyeceğim bir yüksekliğe koydu. "Hain!" Tezgâhtan ineceğim sırada bacaklarımın arasına girdi ve bana baktı. "Ne?"

Saçlarıma dokundu. "Yok bir şey."

"Meriç?"

"Hı?"

"Bana öyle bakma."

"Nasıl bakmayayım?"

Omuzlarımı silktim. "Sanki bir daha beni görmeyecekmişsin gibi!"

Derin bir nefes verdi. "Seni kaybetmekle karşı karşıya kaldım. Bünyem sana açlık duyuyor."

Gülümsedim ve Meriç'le küs olduğumuzda geceler boyu dinlediğim Güliz Ayla'dan Bahsetmem Lazım'ı mırıldanmaya başladım.

'Seni kaybetmekle yüzleştim dün gece, restleştim korkusuyla.'

Derken gözlerimin dolduğunu görünce yanağımı okşadı.

'Ne tuhaf şey ki, düşüncesi dahi yetti mahvolmama.'

Ölüyorum sanmıştım, ölüyordum da belki.

'Hey gidi ben, sana ne oldu, öyle ki emindin aşksızlıktan.'

İlk günkü kavgalarımız geldi aklıma. Sevgilim yok diye ne kadar rahattım. Sevgilim yok diye bana rahibe demişti.

'Yalnızlık fihriste eski sevgili muafsın mutsuzluktan,

Saçlarından gözlerinden.'

Saçlarına dokundum gözyaşlarım akarken

'Bende iyi duran sözlerinden.'

Öyle sözleri vardı ki, beni ona hapseden...

'Senden benden bahsetmem lazım, kim varsa umudunu kaybeden

Tanışığız bir yerlerden, benzerliğimiz aynıyla kavgalı olmaktan.'

Ağlarken gülümsedim. Pelin'le kavga ettiğim için tanışmıştık.

'Ne güzel zamanlama, tesadüf mü sanmam, muafsın mutsuzluktan.'

Tesadüf değildi tanışmamız. Ben Pelin'le kavga etmesem birbirimize gıcık olup da bu kadar ısınmayacaktık belki de.

Saçlarından gözlerinden.'

Alnını alnıma yasladı.

'Bende iyi duran sözlerinden.'

Yutkundu ve beni yavaşça alnımdan öptü.

'Senden benden bahsetmem lazım, kim varsa umudunu kaybeden.'

Şarkıyı bitirdiğimde burnumu çektim. "Senden ayrıyken hep bu şarkıyı dinlemiştim," dedim âdemelmasına bakarak.

"Ben bizi anlatan şarkılar dinleyemedim," dedi güç de olsa. "Ortalıkta biz diye bir şey bırakmamıştım çünkü."

Gülümsedim ve saçlarından parmaklarımı geçirip çektim. "Ne kadar istersek isteyelim, bizi bitiremeyiz, Daffy Duck. Birbirimizin içine işlemişiz bir kere. Ben sende hapsoldum, sen bende kayboldun..."

Aniden dudaklarıma yapıştı. Zaten beni öpsün diye ona, 'Daffy Duck' demiştim. Ona karşılık verdim ama bu kez bırakmadım.

***

Gözlerini pörtletmiş, okul müdürünü dinlerken Meriç sinirlenerek bana bakıyordu. "Şaka mı bu?"

"Sence? Geleneksel bir şey bu. Bilmiyor musun?"

Ofladım ve alnımı ovuşturdum. "Ben gelmeyeceğim."

Kaşlarını çatıp, "Ne demek gelmeyeceğim?" dedi.

"O sizin çiftlik değil mi? Yanlış hatırlamıyorsam babaannen bütün öğrencilerle teker teker ilgileniyormuş?"

Başını salladı. "Doğru da ne var bunda?"

"Ben hazır değilim. Geziye gelmeyeceğim," deyip yürümeye başladım.

Keskin Koleji'nin sahibi Haluk Keskin Karadenizli olduğu için, okulumuzdaki son sınıf öğrencilerini okullar kapanmadan bir hafta önce yayladaki bir çiftliğe götürüp, orada beş gün tatil yaptırıyordu ve bu bir gelenek hâline dönüşmüştü. Doğal olarak bu çiftliğin sahibi de Meriç'in babaannesi ve dedesi oluyordu. Oraya gitsem muhtemelen utançtan ölürdüm. Meriç, kız arkadaşı olduğumu hemen söylerdi!

Meriç kolumdan tutup önüme geçti. "Gidiyoruz Melis, kaçışın yok, güzelim."

Kaşlarımı çattım "Hı, hı! Kim demiş?"

"Ben!"

Omuzlarımı silktim. "Gel-me-ye-ce-ğim!"

Kulağıma eğildi ve, "O güzel dudaklarını boşuna yorma. Böyle yaparak sadece öpme isteğimi artırıyorsun," dedi.

Ellerimi göğsüne koyup onu ittim. "Pis sapık!" diye tısladım ve Ceydaların yanına gittim.

Mert hevesle bana baktı. "Kanki, Mete kardeşim, benim kızın evini buldu!" dedi heyecanla.

Mete, "Mert'in evinin arkasındaki sokakta," dedi.

Mert hevesle kafasını salladı. "Aynen kanki," dedi ve sanki aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Ama benim kızın sevgilisi vardı."

Gözlerim ışıldayarak sırıttım. "Orası kolay kanki, biz ayırırız onları.

Gözleri parladı. "Vallaha mı?"

"O benim repliğim!"

Mahcupça bana sarıldı, ama Meriç'in yedi numaralı öldürücü bakışıyla karşı karşıya kalınca, ellerini bedenimden çekti ve Ceyda'ya yöneldi. Yağız aralarına girince somurtup Meriç'e sarıldı.

Meriç gözlerini devirip, Mert'in sırtına kardeşçe vurdu. O kadar kardeşçeydi ki Mert'in ciğerlerinin söküldüğüne emindim. Sinirle koluna vurdum. "Yavaş olsana ya!" diyerek onları ayırdım ve boşluğu doldurup Meriç'e sarıldım. Kollarını bana sarıp alnımdan öptü. Ben ne yapıyordum yahu! Kendime gelerek Meriç'ten hemen ayrıldım ve sırıtışını umursamamaya çalışarak Ceyda'ya baktım. "Kanka ben n'apıcam ya? Meriç'in babaannesi de orada," diye sessizce feryat ettim.

"Bilemeyeceğim, kanki."

"Gelmeyi çok istiyorum ama utangaçlıktan ölmekten korkuyorum."

"Yok canım, daha neler," dedi gözlerini devirerek.

"Vay hain, demek sen de beni utandıracaksın?"

"Kankalık görevim," deyip zafer işareti yaptı.

Zamanında Ceyda'ya o kadar çektirmemeliydim. Ne demiş atalarımız; 'Evvel yediğim hurmalar, bugün kıçımı tırmalar.'

"Somurtma."

Meriç'e baktım. "Biliyorum çirkin oluyorum."

Sırıttı ve kulağıma eğildi. "Aslında şirin oluyorsun, ama yine de sen bilirsin."

"Gelmeyeceğim!" deyip sinirle ona baktım.

***

Meriç valizimi arabasının bagajına koyarken somurtuyordum. Ben 'Gitmeyeceğim' demiştim, değil mi? Lanet çocuk

ağzından girip burnumdan çıkmıştı ve sonuç arabaya valiz yerleştiriyorduk! Ofladım ve sinirle ayaklarımı yere vurdum. "Senden nefret ediyorum, Meriç Keskin!" diye cırladım.

"Yapma şöyle hareketler, millet seni deli sanacak."

"Deliyim ulan, var mı?"

Kaşlarını hayretle kaldırdı. "Ulan mı?"

Dayanamayıp güldüm. Sırıtarak yanıma geldi ve kapımı açıp beni arabaya *itti*. Gülerek arabaya bindim. Kendisi de bindi ve okulun önünden kalkan otobüsün peşine takıldık. "Çok uzak mı?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Biraz."

"Geri mi dönsek?"

Tekrar yola baktığında, "Babaannem seni çok sevecek," dedi.

"Ya ya. Düşüp bayılmasa bari kadıncağız!"

"Seni beğenmeyecek diye mi korkuyorsun?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Sadece ondan değil. Of, korkuyorum işte."

"Babamdan dolayı mı?" Dudağımı ısırdım. Babası, annesi gibi değildi. Haluk Amca gibi bir babaannesi varsa, beni sevmesi zordu. "Babaannem daha çok annemin annesi gibi. Merak etme," dediğinde gülümsedim.

"Anneannen nasıl biri?"

"O da babamın annesi gibi."

"Bebekleri mi karıştırmışlar, bu ne yaman çelişki?"

Sırıttı. "Bir ara ben de öyle düşünmedim değil," deyip sağa sinyal verdi ve hızını artırdı.

"Beni sever yani?"

"Emin ol, çok sevecek," dedi gülümseyerek.

***

Meriç hâlâ araba kullanıyordu ve bacaklarını kucağına

uzatmış, sırtını da kapıya yaslamış uyuyordum. Gözlerimi kırpıştırarak açtım. "Hâlâ gelmedik mi?" dedim ve gözlerimi ovuşturdum.

"Az kaldı." Ayaklarımı kucağından çekip ona eğildim ve yanağından öptükten sonra koltuğuma oturdum. Sırıtarak bana baktı. "Bu ne içindi?"

"Bacaklarımı kucağına uzatmama ses çıkarmadığın içindi."

"Bacaklarını kesme şansım vardı aslında."

Gözlerim büyüdü ve koluna vurdum. "Hayvan." Çok geçmeden arabayı durdurdu, ben de etrafa bakmaya başladım. Yemyeşil bir çiftliğe gelmiştik. "Oha, burası çok güzel," diyerek hemen arabadan indim.

Meriç omuzlarıma hırkamı bıraktı. "Havası serttir, çarpar."

Kafamı sallayıp hırkamı giydim. Otobüsten önce gelmiştik. Elinden tuttu ve yürümeye başladık. "Otobüsü bekleseydik?"

"Merak etme, sadece gezeceğiz. Babaanneme yakalanmayız."

Başımı sallayarak onu onayladım. Patika bir yola girdik, her yer çamurdu. "Çamura soktun bizi, Meriç," diyerek onun koluna yapıştım. Ayağım kayınca ufak çaplı bir çığlık atıp kendimi yerde buldum. Üstüm başım çamur olmuştu. Ofladım.

Meriç gülerek yere eğildi. "İyi misin, pantercik?"

Sinirle suratına çamur attım. "Çok iyiyim, Meriç! Çok hem de! Pis hayvan!" diye cırladım. Gülerek yüzündeki çamuru silip yanaklarıma sürdü. "Ya!" diye bağırdım. Karşıma geçmiş sırıtırken ayağına çelme taktım, o da kendini yerde bulunca kahkaha atmaya başladım. Ayağa kalkıp elini uzattı, kalkmama yardım etmesine izin verdim. "Senden nefret ediyorum!" diye söylendim.

"Belli," dedi ellerini beline koyarak. "Çamurlu panter oldun."

"Sen de çamur banyosu yapmış ördek gibi oldun."

Beni kendine çekti ve tam dudaklarımdan öpeceği sırada bir feryat koptu. "Uvy! Meriç'um, ne yapaysun burda!"

Meriç'i itip panikle ondan uzaklaştım ve gözlerimi büyüterek, kaşlarını çatmış bize bakan kadına baktım.

"Babaanne?"

Şimdi ölmemin tam vaktiydi işte.

Babaanne, bir bana bir Meriç'e baktı. Sonra gözlerini Meriç'te sabitledi. "Uşağum, söyle bakayum, bu kiz kimdur?"

Utanınca hep yaptığım gibi bakışlarımı ellerime yönelttim. Eve dönene kadar Meriç'ten uzak kalmalı ve babaanneden puan kapmalıydım. Meriç gülümsedi. "Sevgilim, babaanne."

Kadın yavaşça onun kafasına vurdu. "Ha, uşak ne biçim konuşaysun da?"

Meriç gözlerini devirdi. "Yavuklimdur da," dedi sertçe.

Kıkırdadım. Laz şivesi onu daha da tatlı yapmıştı. Babaannenin bana baktığını görünce hemen kendimi toparladım. Çocuk bana 'yavuklum' diyordu, bense mal gibi, şivesine kıkırdıyordum. Mal mıyım, neyim ya?

"Adin ne dur, bakayum?"

"Melis, teyzeciğim."

Elini çeneme koydu ve başımı bir sağa bir sola çevirerek yanaklarıma baktı. Malum, Meriç yanaklarımı çamur yapmıştı. "Yanaklarun da çamurin ne işi vardur? Uşak misinuz, siz?"

Mahcupça babaanneye baktım. Meriç hemen olaya el attı. "Sıkmasana kızı, sultanım," deyip onu yanağından öptü ve sıkıca sarıldı. Belli ki onu çok seviyordu.

Babaannesi anında yumuşayıp güldü. "Dur, deli oğlan," dedi ve onu yanağından öptü. "Uy! Yavrum benum!" diyerek ona sarıldı.

Gülümseyerek onları izledim. Anneannemle ilişkimiz çok da iyi sayılmazdı. Zamanında annemle babamın evlenmesine karşı çıktığını biliyordum. Oysa Yağızları sever, ablama da

hana oranla daha sevecen davranırdı. Sağının solunun çok belli olduğu da söylenemezdi. Öyle ki bir bayram evine gittiğimizde beni içeri bile almamıştı. Nedense beni hiç sevmiyordu. Neyse ki babaannem beni çok severdi ama iki sene önce vefat etmişti.

Babaannesi, "Ben size odanızı göstereyim. Temizlenin," dediğinde gözlerimi kırpıştırıp onlara baktım. Meriç 'Ne oldu?' der gibi kaşını kaldırdı. Gülümsedim ve kafamı iki yana salladım. Babaanne, bize odalarımızı göstermek için önden giderken birden durdu. "Ha burası kızlar içindur. Meriç'unun odası da hazirdur zaten."

"Teşekkür ederim."

Meriç'e gülümseyerek odaya girdim ve pencereye yaklaştım. Bu ahşap evin çok güzel bir manzarası vardı. Arkasında banyo olduğunu tahmin ettiğim kapıyı açtım, yanılmamıştım. Duşumu aldıktan sonra bornozuma sarınıp banyodan çıktım ve telefonumu alıp Meriç'i aradım. Valizim arabada kalmıştı. Çok geçmeden telefonu açtı. "Söyle, güzelim."

Elimdeki havluyla saçlarımı kurulamaya çalışırken, "Valizimi getirebilir misin?" dedim ve yatağa oturdum.

"Dolabına koydum, güzelim."

"Teşekkürler, görüşürüz," dedim ve telefonu kapattıktan sonra dolaba doğru ilerledim. Ne kadar da düşünceli bir adamdı, ben duştayken valizimi bırakmıştı. Valizimden siyah dar bir pantolon ve bir badi aldım. Üzerimi giyindikten sonra aynanın karşısına geçip saçlarımı taradım. Odadan çıkmadan önce, fermuarı beyaz olan lacivert sweet'imi de giydim, malum yayladaydık ve hava soğuktu.

Odamdan çıktığımda koridorda bir süre durdum ve seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Aşağıdan geliyor olmalıydı, merdivenlerden inip salona girdim. Son sınıf öğrencilerinin çoğu gelmişti. Büyük ve uzun masanın başına toplanmış, diğer öğrencilerin gelmesini bekliyorlardı. Gözlerim bizimkileri ararken ensemdeki nefesle ürperdim. "Hımm. Çok güzel

kokuyor." Yürümem için elini sırtıma koydu ve hafifçe itti. "Yürüsene, güzelim. Bu kadar güzel kokan yemeği yemek için sabırsızlanıyorum."

Ne yemeği ya! Kaşlarımı çattım. "Ne?" Sırıtarak yanımdan geçtiğinde gözlerimi devirip peşinden gittim. "Sen ne odun bir şeysin ya," diye söylenirken o çoktan Mete'nin yanındaki sandalyeye oturmuştu bile. Yanındaki sandalyeyi çekip ben de oturdum. "Karadeniz'de odun çok derlerdi de inanmazdım. Ne kadar şanssızmışım ki odunun büyüğü bana denk geldi," dedim.

Maviş, "Ooo!" dedi.

Meriç başını çevirip bana baktı. "Bizim buralarda odunla ev yapıyorlar. Odunu ne yapacağın sana kalmış, güzelim. İster iskele yap, ister ev. Her türlü bana sığınacaksın."

"Şşşt!" diyen sesle Mert'e baktım. "Babaanne sizi kesiyor."

Babaannenin gülümseyerek bize baktığını görünce ben de mahcupça ona gülümsedim.

***

Sabahın köründe çalan kemençeyle yerimde sıçradım. "N'oluyor yahu!" diye isyan ederken babaannenin sesini duydum, türkü söylüyordu. Uykulu bir şekilde başımı yastığıma gömdüğümde odamın kapısı açıldı ve içeri elinde kemençeyle bir adet babaanne girdi. Hem türkü söylüyor hem de kemençe çalarak oynuyordu. Bu kadın benden dinçti yahu!

"Kalk bakayum, gelinum," dediğinde gözlerim büyüdü. "Uyyy! Pek de utangaçmişsun!" Kemençeyi çalmaya devam etti. "Kalk bakayum, kalk. Kahvalti yapup çay toplamaya gideceğuz."

Tamam anlamında başımı salladım ve yataktan kalktım. Elinde kemençesiyle güle oynaya giderken arkasından somurttum. Benim uykum vardı ya! Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım. Uykum biraz daha açılmıştı. Hazırlanıp odamdan çıktım ve akşam yemeğini yediğimiz salona gittim. Mert başını

koymuş, salyalarını akıtarak uyurken, Mavi de uyuyacak üzereydi. Mete de Meri'in sırtına başını koymuş uyuklu-yordu. Yağız ve Ceyda'ysa birbirlerine salak salak zeytin atıştırıyorlardı. Meriç ortalıkta yoktu. Sonuçta Meriç kim, beşe kadar kim?

Kemençe sesiyle arkamı döndüğümde kulaklarını kapatarak yürüyen bir adet Meriç'in arkasından hâlâ kemençe çalmaya devam eden babaanneyi gördüm. Meriç uykulu bir şekilde bana sarılıp başını omzuma yasladığında düşmemek için arkamdaki masaya dayandım ve utançla babaanneye baktım.

Babaanne kaşlarını çattı. "Bak sen hele şu uşağa! Gelinum Bu görev senindur. Bu uşağu ben gelene kadar uyanduracaksın."

Başını onaylarcasına salladım. "Tabii, babaannecığım." dediğimde yanağımı sıkıp diğer öğrencileri uyandırmaya gitti. "Meriç!" Omzumda uyurken o kadar tatlı görünüyordu ki. Ilık nefesi boynuma çarpıyordu. Normalde olsa belim ağrıyana kadar bu şekilde dururdum, ama babaanne gelmeden onu uyandırmalıydım. "Ya Meriç!" dedim bu defa daha yüksek sesle "Uyan hadi! Babaannen seni uyandırma görevini bana verdi."

Kollarını belime sarıp boynuma bir öpücük bıraktı. "Uykum varrr!"

"Benim de var ama uyanmak zorundasın!" Uyanmayacağını belli eden mırıltılar çıkarınca ofladım. "Ceyda!" diye bağırdığımda Yağız salağına zeytin yedirmeyi bırakıp bana baktı. "Git soğuk su falan getir. Ya da getirme! Üşür şimdi, sıcak su getir sen. Yok, ya da getirme yanar şimdi..."

Ceyda gözlerini devirdi. Ne saçmalıyorsun der gibi suratıma bakarken, "Babaanne gelir birazdan," dedi imalı bir sesle.

"Çok komik," diyerek Meriç'e baktım. Uykusundan vazgeçirebilecek nadir şeyler vardı. "Meriç ben ölüyorum galiba," dedim.

"Kalbin hâlâ atıyor," dedi uykulu bir sesle.

Uyurken bile zekiydi bu çocuk. Aklıma parlak bir fikir geldi. "Meriç biri bacaklarımı *kesiyor*."

Gözlerini aralarken, "Kim kesiyor lan senin bacaklarını? Sikerim onun sülalesini," dedi ve omzumdaki başını kaldırdı.

"Git elini yüzünü yıka."

"Ulan," diye söylenip banyonun yolunu tuttu.

***

Babaannenin verdiği başörtüyü klasik bir şekilde çenemin altından bağladım ve aynadaki yansımama bakıp gülümsedim. Tatlı olmuştum aslında. Meriç salona girip beni öyle görünce dondu kaldı. Sonra sırıttı ve, "Köylü kızı mı oldun?" dedi.

"Evet, hadi çeşmeye inip bakışalım."

"Yok bence direkt samanlığa gidelim."

"Sapık!"

"Yeşilçam!"

Gözlerimi devirdim. "Yav he, he."

Yanağıma dokunacağı sırada babaanne Meriç'in eline vurdu. "Oynaşup, fingurdeşmek yok!" dediğinde dudağımı ısırdım. "Ha sen burada ne araysun? Git erkeklere karuş."

Meriç, "Yavukluma ambargo koydun, be sultanım," dediğinde gülmemek için ağzımı kapattım. Çok güzel 'Yavuklum' demiyor muydu ya?

Babaanne kaşlarını çattı. "Uşağum, ambargo nedur?"

Meriç güldü. "Boş ver, babaannem," deyip onu öptü ve bana göz kırpıp salondan çıktı.

Babaanne bizi hem gezdiriyordu hem de erkekler hakkında komik bilgiler veriyordu. Ceyda'yla birbirimize bakıp güldük. Yaylanın gerçekten çok sert bir havası vardı. Yokuş yukarı çıkarken yoruldum ve durdum. Ceyda da birkaç adım önümde durdu. Başım zonklarken burnumdan sıcak bir şeyin aktığını hissettim ve elim burnuma gitti. Gözlerim kararırken yere yığıldım.

15. Bölüm

Meriç'ten

Dedemin gezme teklifini geri çevirmemiş ve hep birlikte köy meydanında yürümeye başlamıştık. Mert, dedemin verdiği kasketi kafasına takıp yanımda yürümeye başladığında kafamı iki yana salladım. Mete ve Mehmet diğer tarafımdaydı ve köydeki kızlar dikkatle bize bakıyorlardı. Mete'nin kızlarla ilgilenmediğini fark edince şaşkınlıkla ona baktım. "Hasta mısın, lan?"

"Yoo, neden?"

Sıntım. "İlk defa kızları kesmediğini fark ettim de ondan." dediğimde aklıma köydeki erkeklerin de şu an Melis'i kesiyor olabileceği gelince elimi alnıma vurdum. "Siktir!" diye mırıldanıp olduğum yerde durdum.

Mehmet ve Mete de durup aynı anda, "N'oldu?" diye sordular.

Ağzımın içinden bir küfür mırıldandım. "Köydeki erkekler de Melis'e bakıyor olmasınlar, lan?"

Mehmet sırıtarak, "Olabilir, vallaha," dedi

Omzuma vurdum. "Sinir etme lan beni!"

Mete gülüp, "Ben olsam bakardım," dediğinde sinirle ona baktım. Kendini savunmak istercesine ellerini havaya kaldırdı. "Dünya, ahiret, uzay, yengemdir."

Gözlerimi devirdim. "Ben Melis'i bulacağım," deyip telefonumu çıkardım.

Yağız tek kaşını kaldırarak, "Burada telefon çekiyor mu?" diye sordu. Haklıydı burada telefon çekmiyordu.

Dedem durduğumuzu fark ederek bize döndü. "Meriç! Ne yapaysun orada?"

"Dedem, sen babaannemin nereye gittiğini biliyor musun?"

"Ne yapacaysun nenenin nerede olduğuni?"

Omuzlarımı silktim. "Yavukluma asılıyorlar mı diye bakacağım."

"Seni hayta uşak, seni. Nenen onlara çay toplamayi gösterecek."

"Sağ olasın dedem, ben birazdan geliyorum," deyip bizim çayların olduğu yere doğru yürümeye başladım. Yanımdaki yerini alan Mert'e yan bir bakış attım. "Çıkar lan şu kasketi, komik görünüyorsun."

"Belki de kız tavlayacığum."

Kaşlarımı çatarak, "Şiveni-" demiştim ki bir kızın, "Melis!" diye bağırdığını duyunca tekrar durdum ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım.

Yağız, "Siktir, bu Ceyda'nın sesi," dedi.

Sesin geldiği yere doğru koşmaya başladım. İleride kızların bir araya toplandıklarını gördüm. Yanlarına geldiğimde onları itekleyerek öne geçtim. Bakışlarım yerde burnundan ve başından kan gelen Melis'i bulduğunda, "Siktir!" diye mırıldanıp dizlerimin üzerine çöktüm ve kafasını dizime yaslayarak ellerimi yanaklarına koydum. "Melis..." diyerek onu hafifçe sarstığımda hiçbir tepki vermedi.

Babaannem korkuyla bize bakarken Melis'i kucağıma al[illegible] ve Mehmet'e döndüm. "Mehmet, arabayı getir!" Mehmet kollarını sallayarak koşmaya başladığında hızlı adımlarla ilerle[illegible]. Yokuştan aşağı doğru merken bakışlarımı kollarımda bay[illegible] bir hâlde yatan Melis'e çevirdim. "Sikeyim! Neden bunu [illegible]?"

Babaannem peşimden gelirken, "Yokdur bir şeyu, Me[illegible]'um. Korkitma benu, hava çarpmışdur," dedi.

"İnşallah, babaanne," dedim ve Mehmet'in, arabanın kapı[illegible] açmasını bekledim. Melis'i arka koltuğa yatırdım ve Ceyda [illegible]'un yanına otururken, ön kapıyı açıp hızla arabaya bindim. Mehmet arabayı hareket ettirdiğimde Ceyda'ya döndüm. "Nasıl oldu?"

Ceyda korkuyla bana baktı. "B-bilmiyorum. Birdenbire burnunda kan geldi ve bayıldı."

Korkuyla yutkunarak Melis'e baktım. Bir şeyi yoktu, değil mi? Babaannem bilirdi. Hava çarpmıştır diyorsa öyledir, değil mi?

Mehmet kaşlarını çatarak bana döndü. "Nereden gidece[illegible]?"

Kafamı öne çevirip yola baktım. "Sağa dön."

Mehmet direksiyonu sağa doğru çevirdi ve gaza biraz daha yüklendi. Tekrar arkaya döndüm, Melis'e uzanıp yanağını okşadım. Lütfen ona bir şey olmasın...

***

Hastane koridorunda ayakta dikilmiş, doktorun içeriden çıkmasını beklerken oflayıp duvara baktım. Yağız omzuma dokunarak, "Teyzeme bir şey söylemedim," dedi.

Kafamı salladım. "Sağ ol," deyip saçlarımı düzelttim. Ayşe Teyze onu bana emanet etmişti, ama ben ona sahip çıkamamıştım. Üstelik sınava girmemize de bir hafta kalmıştı ve şimdi bir hastane odasında baygın bir hâlde yatıyordu. Sıkıntıyla yüzümü sıvazladım. Lütfen bir şeyi olmasın...

Doktor odadan çıkar çıkmaz tam karşısına dikildim. Şaşkınlıkla bana ve arkamdakilere bakarak, "Melis Rüya Beyoğlu'nun yakınları siz misiniz?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Evet."

"Korkulacak bir şeyi yok. Köy havasına alışık değil herhâlde, dağ havası çarpmış ve bünyesi de zayıf olduğu için bayılmış. Düştüğünde çarptığı için kafasında ufak bir çizik oluşmuş. Geçmiş olsun."

Doktor hafifçe omzuma vurup yanımdan ayrıldığında sesli bir nefes bıraktım ve kapıyı açıp Melis'in odasına daldım. Yatakta uzanmış, ne olduğunu anlamaya çalışır gibi etrafına bakınıyordu. Yatağın kenarına oturdum ve, "Korkuttun beni, güzelim," diyerek ona sarıldım.

"Korkma, iyiyim," dedikten sonra kollarını boynuma doladı. Dudaklarımı boynuna bastırıp kokusunu içime çektim. Sert bir şekilde saçımı çekip kulağımın dibinde, "Manyak mısın ya! Babaanne var!" diye cırladı.

Gülümseyerek geri çekildim ve ona baktım. "Umurumda değil."

"Çok şaşırdım, çok."

Burnunu sıkarak, "Başın nasıl?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu ve yavaşça yarasına dokundu. "Acıyor."

Parmaklarımı parmaklarının üzerine koydum. "Çok mu?"

Şirince gülümseyip, "Çok," diye cevap verdi.

"Ne kadar çok?" diye sorduğumda işaret ve başparmağını birbirinden ayırarak küçük bir boşlu oluşturdu. "Dayanabilirsin o zaman."

Kaşlarını çatıp, "Seni de bu kadar çok seviyorum ama," dedi ve parmaklarını biraz daha araladı.

Kaşlarını çatan taraf bu kez bendim. "Bu kadar mı seviyorsun lan beni?"

"Ya şimdi bunu mu tartışacağız? Acıyor işte!" deyip kolunu vurduğunda babaannemin gülüşüyle yanakları pembe pembe oldu, dudağını ısırdı. Babaannemin de odada olduğunu unutmuştu.

Yağız yanımıza geldi ve Melis'e sarılıp saçlarından öptü. O sırada her ne kadar Yağız'a yumruk atmak istesem de yapmadım, bunu daha sonraya erteleyebilirdim. Yataktan kalkıp odadaki sandalyeyi aldım ve yatağın yanına taşıdım. Oturduğum sırada Melis mahcup bir ifadeyle babaanneme ve haberi alır almaz hastaneye gelen dedeme baktı, kafasını hafifçe sallayarak onları selamladı.

Babaannem ve dedem, Melis'in iyi olduğundan emin olduklarında, Mert'ten onları eve bırakmasını istedim. Melis'in serumunun bitmesini bekliyorduk. Melis hafifçe yan dönerek, "Meriç?" dediğinde gözlerinin içine baktım. Gözlerini kırpıştırarak, "Özledim seni," dedi.

Derin bir nefes verip oturduğum sandalyeyle sırtımın temasını keserek öne doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerime yasladım. "Hiç oralara girme Melis, çıkamayız."

Kıkırdadı. "Babaannen seni çok seviyor," dediğinde aklıma babaannemin bize bakışı geldi, hüzünlü gibiydi. Kafamı sallayarak Melis'in gözlerine baktım. Burukça gülümseyerek konuşmaya devam etti. "Benim babaannem vefat etti," dediğinde uzanıp elini tuttum. "Anneannem hayatta, ama o da beni sevmiyor," dedi, gözleri yaşlarla buğulanmıştı. Kaşlarını çattım. Böyle bir kızı kim sevmezdi ki? Gülümsedi masum bir şekilde. "Bayramda gittiğimizde beni eve bile almadı."

Yanağını okşadım. "Anneannen erkek ve genç olsaydı, onu döverdim."

Gülümsedi ve gözlerini sildi. "Neyse, senin babaannen, benim de babaannem sayılır."

"Benim olan her şey senindir."

Gülümsemesi daha da büyüdü. "Yanıma uzansana."

Sırıtarak, "Kay," dediğimde sözümü hemen yerine getirdi. Ayağa kalkıp yatağın kenarına oturduktan sonra Melis'in kaldırdığı pikenin altına süzüldüm. Sol kolumu başının altına koyduğumda mırıltılar çıkararak bana sokuldu. Kollarımı bedenine sardım ve gülümseyerek saçlarını öptüm.

Dudaklarını ademelmama bastırdı. "Seni korkuttuğum için üzgünüm."

"Asıl ben üzgünüm, güzelim, yanında değildim, seni tutamadım," dedim hüzünle. Birlikte olduğumuz günden beri ne çok düşmüş, kalkmış, uçurumdan atlamıştık...

"Uzaktaydın, senin suçun değildi."

"Seni kemerime bağlayacağım."

Kafasını kaldırıp tek kaşını yukarı kaldırarak bana baktı. "Sebep?"

Yanağını okşadım. "Bensiz bir yere gitmeyesin, düştüğün zaman yanında olayım diye."

Dudaklarını büzerek, "Bu aralar fazla mı romantiksin ne?" dedi.

Kaşlarımı yukarı kaldırıp indirdim. "Hayır, sadece seni kaybetmek nasıl bir şeymiş, onu öğrendim."

Kafasını iki yana salladı. "Beni hiçbir zaman kaybetmedin, Meriç."

"Bana arkadaş olalım dedin, ulan!"

Dudağını ısırdı ve tek gözünü kapattı. "O birden ağzımdan çıkıverdi, planlı bir şey değildi."

"Sözü bile iz bıraktı bende, gerçek olsa ne olurdu kim bilir?"

Sırıtıp, "Best friend'im olurdun," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Best killer'ın olurdum!"

"Katilime mi âşık olacaktım o zaman? Tıpkı romanlardaki gibi."

Elimi ağzına bastırarak, "Yine çenene vurdu, hararet yaptın," diye fısıldadım.

Kaşlarını çatıp elimi dudaklarından uzaklaştırdı. "Pis! Gıcık! Konuşmayacağım artık seninle!"

Kafamı olumsuz anlamda salladığımda kolunu belimden çekti ve benden ayrılıp, sırtüstü uzandı. Kollarını bedenine siper etmek istermişçesine göğsünde bağladığında sırıtarak ona baktım. Somurtmuş bir hâlde tavana bakıyordu, ben de bu fırsattan istifade edip onu izlemeye devam ettim. Mavi gözleri deniz, saçları da kumsaldı sanki. O somurtmaya devam ederken saçlarına uzandığımda sesini çıkarmadan trip atmaya – onun devimiyle tavır yapmaya – devam etti. Sonunda pes etti ve göz ucuyla bana baktı. Gülümsediğimi görünce tamamen bana doğru döndü. "Ne bakıyorsun ya? Bakmasana bana! Çok konuşuyorum ya ben!"

Dirseğimin üzerinde doğrulup dudaklarına doğru eğildiğimde konuşmayı kesti ve elleriyle dudaklarını kapattı. Kaşlarını çatıp, "Ne?" diye soludum.

Ellerini çekmeden, "Ben bu dudaklarla konuşuyorum, öpme!" dedi boğuk bir sesle.

Hay sikeyim böyle işi! Laf söyledik, borçlu çıktık, iyi mi? Gözlerimi devirip kendimi geriye doğru bıraktım. "Öyle olsun bakalım, nasılsa öpeceğim seni."

"Nah öpersin," dedi ve ellerini dudaklarından çekti.

"Benimle iddialaşma."

Gözleri parladı bir anda. Serçe parmağını bana doğru uzatarak, "Var mısın iddiasına?" diye sordu.

Sırıtarak tekrar dirseğimin üzerinde doğruldum. "Varım, ulan. Hatta sen beni öpeceksin, güzelim, ben seni değil."

"Ne kadar espritüel bir bey," diyerek benimle dalga geçti.

"Göreceğiz, güzelim."

Serçe parmağımı tutup gülümsedi. "Nesine giriyorsun, Veliaht?"

"Seni doya doya öpeceğim."

Gözlerini kaçırıp bir süre düşündü. "Şey... Ben deee..." Bakışlarını bana çevirdi. "Daffy Duck kostümü giymeni istiyorum!"

Ne? Bunu cidden söylemiş miydi? Kaşlarımı çatarak, "Şu an seni öpmem gerekiyor," diye fısıldadım.

"Öp istersen."

Yutkundum, onunla böyle bir iddiaya girmemeliydim.

Beş Gün Sonra

Melis'ten

Meriç bana sinirle bakarken kıkırdadım. Aslında bana değil, daha çok kendisine sinirliydi. Beş gündür iddiamız devam ediyordu ve Meriç olağanüstü bir performans gösteriyordu. Ben de bugün kırmızı rujumu sürüp yanına gelmiştim. Yaşasın kötülük! Kedi miyavlayıp üzerime çıktığında gülümseyerek ona baktım. "Şşş... Sessiz ol, Kedi. Meriç Abi sinirli." Bana baktığını fark ederek ona dönüp şirince sırıttım.

"Bakma öyle, Kedi'ye benziyorsun."

Gülümsedim ve ayağa kalktım. "Ben de senin kedin sayılırım. Acıktık, besle bizi," diyerek parmak uçlarımda yükseldim ve kollarımı boynuna doladım.

Yutkundu. "Adil oynamıyorsun."

Tek kaşımı kaldırarak, "Sebep?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Ruj sürmüşsün."

"Oyuna renk gelsin diye düşündüm," diyerek kıkırdadım.

Sıntarak benden uzaklaştı. "Ben de renk katmazsam adil olmaz," dedi ve ucundan tutup tişörtünü çıkardı.

Kaşlarımı çatarak, "E, yuh ama!" dedim.

Top hâline getirdiği tişörtü koltuğun üzerine fırlattı. "Sen başlattın."

"Soyunmakla ruju bir tutamazsın."

"Kim demiş?"

Ofladım. "Neyse ya, yine de seni öpesim yok," dedim yalan söyleyerek.

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Çarpılacaksın."

Onu işaret edip, "Asıl sen çarpılacaksın," diyerek gözlerimi kocaman açtım.

Muzip bir tavırla sırıttı. "Şu an bana baktığına göre, sen de benimle birlikte yanacaksın, güzelim."

Gözlerim büyüdü. "Beni zinaya zorluyorsun ya resmen!" deyip arkamı döndüm ve Kedi'yi kucağıma alıp Meriç'in odasına çıkmak için merdivenlere doğru ilerledim. Odaya girdiğimde yatakta şekerleme yapmakta olan Flash beni görünce hemen kulaklarını dikti ve havladı. "Meriç!" diye bağırdığımda bir anda arkamda belirince yerimde zıpladım.

"Ne?" dedi kaba bir şekilde.

Gözlerimi devirdim. "Flash, Kedi'ye saldırır mı?"

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Hayır, onlar arkadaşlar," deyip Kedi'yi kucağımdan aldı. Yatağın üzerine bıraktığında Kedi, Flash'ın yanına kıvrıldı ve ona yaslandı.

Kaşlarımı çatarak, "Bu doğaya aykırı yahu!" dedim.

"Bize benziyorlar."

"Panter ve ördek bize benziyor," dedikten sonra Meriç'in yatağının üzerinde duran Haydar'ı işaret ettim. "Haydar'ı Flash'a mı verdin?"

Sırıtıp, "Çok sevdi," dedi.

Gözlerimi devirip, "Pislik!" dediğimde yanağımı sıktı ve dolabına doğru ilerledi. Bugün karnelerimizi alacaktık ve Meriç Bey giyinirse okula gidecektik inşallah.

Dolabında bir şeyler aranırken bana bakmadan, "O ruju sil," dedi.

Kaşlarımı çatarak, "Bana ne, silmeyeceğim!" diye cevap verince bana öyle bir bakış attı ki, ne yapacağımı bilemeyerek

dudağımı ısırdım. "İyi be!" diye cırlayıp banyoya gittim. Dudaklarımı üstünkörü yıkayıp banyodan çıkacakken Meriç içeri girdi ve beni tekrar lavaboya götürüp, dudaklarımı sertçe yıkadı. Nihayet kolumu bıraktığında koluna vurup, "Hayvanmısın ya!" diye bağırdım.

Kafasını sallayıp sağ elini kalbinin üzerine vurdu. "Eyvallah," dedikten sonra ellerini havluya sildi ve elimden tutup beni peşinden sürüklemeye başladı.

Doğum gününe iki gün kalmıştı. Tabii yarın LYS sınavı vardı. Allah'ım sen yardım et! Somurtup, "Yarın sınav var," diyerek dudaklarımı büzdüm.

Bakışlarını bana çevirdi. "Korkmana gerek yok, güzelim. Devlet üniversitesi olmazsa, elinin altında Keskin Üniversitesi var."

Gülerek, "Koca parası mı yiyeceğim?" diye sordum, olduğu yerde duracağını tahmin edememiştim. Ona tosladığımda nasıl bir pot kırdığımı fark ettim.

Sırıtarak bana baktı. "Çocuklarımın anası, benim hatunum olacaksın yani?"

Yüzümün kızardığını hissederek boğazımı temizledim. "Hava çok mu sıcak oldu ya?"

Ağzının içinde bir küfür geveleyerek, "Ulan öyle öpmek istiyorum ki!" dediğinde utançla yere baktım.

***

Ceyda üzerindeki cüppeyle gerçekten çok güzel görünüyordu. Diplomasını alırken onu alkışlayıp ıslık çaldım, tabii Meriç ağzımı kapatana kadar. "Kızım, sen beni sinir hastası mı edeceksin? Herkes sana bakıyor," dediğinde gözlerimi devirdim.

Müdür teker teker isimlerimizi okumaya devam etti. "Meriç Keskin!" dediğinde alkış koparken gülümsedim ve ben de alkışladım. Gülümseyip alnımdan öptü ve sahneye çıktı, üzerindeki cüppe o kadar çok yakışmıştı ki. Tabii bunda uzun boyunun da katkısı vardı. Diplomayı alıp gülümsedi ve sahneden indi.

Meriç yanıma gelirken, müdür devam etti. "Melis Rüya Be-[illegible]" diye seslendiğinde gülümsedim. İsimlerimiz alt alta ol-[illegible] için sınıfımıza ilk geldiği gün de karıştırmış ve öğretmen [illegible]klama alırken onun yerine cevap vermiştim.

Kalabalıktan yararlanıp eğildim ve Meriç'in yanağını öpüp [illegible]ahneye doğru ilerledim. Müdür diplomamı verip beni tebrik [illegible]ttiğinde, gülümseyerek teşekkür ettim ve sahneden indim.

Yerime geçerken müdür, "Mert Uysal!" dediğinde kıkırda-[illegible]. Mert kepini ters taktığı için sarı ip tam yüzünün ortasın-[illegible]da sallanıyordu. Güldüm ve yerime oturmadan önce heyecanla [illegible]ahneye çıkmayı bekleyen Mert'in kepini düzelttim.

Kafasını hafifçe sallayarak yanımdan geçti ve gülümseye-rek sahneye çıktı. Titreyen elleriyle diplomasını aldıktan sonra mikrofona yaklaşıp, "Bu diplomayı şu an beni gökyüzünden izleyen anneme armağan ediyorum," dediğinde yutkundum. Gözleri doldu ve koşarak sahneden inip yanıma geldi. Bana sarıldığında kollarımı boynuna doladım ve onunla birlikte ağ-lamaya başladım. Meriç de ayağa kalkarak onun omzuna do-kunduğunda, Mert benden ayrılıp ona sarıldı. Dayanamayıp her ikisine de sarıldım ve ağlamaya devam ettim.

Meriç, "İkiniz de ağlamayı kesin!" dediğinde burnumu çe-kip ona baktım. Uzanıp başparmağıyla yanağımdan süzülen bir damla yaşı sildi.

Mert geri çekilerek gözyaşlarını cüppesinin koluna sildi ve gülümseyerek, "Hadi, parti yapalım," dedi. Ruh hâli çok çabuk değişebiliyordu.

Yerime otururken gülümsedim. "Yarın sınav var, aptal!"

Gözlerini kocaman açtı. "Ben çalışmadım, lan!"

Ben gözlerimi devirirken, Meriç saçlarını düzelterek yerine oturdu. "Parti saat ikide."

Bunu duyunca gülümsedim. İddiayı en geç doğum gününde kazanacaktım. Diplomalar sahiplerine teslim edildiğinde mü-dür boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. "Mezuniyet tö-

renimiz LYS sınavından hemen sonra yapılacak, biliyor[illegible]," dediğinde herkes alkışlayarak yerinden kalktı.

Meriç'e dönüp gülümsedim. "Yarın görüşürüz," dedikten sonra ona el sallayıp annemle babamın yanına doğru ilerledim. Doğum günü için harika bir fikrim vardı.

16. Bölüm

Hayatımıza öyle insanlar girer ki selam sabah bile vermeden gelir, bir kedi gibi, gönlümüzün en güzel köşesine kurulur, orası sıcak ve yumuşak olmaya devam ettiği sürece de orada kalırlar. Meriç de aynen böyleydi. Beni gıcık etmesine rağmen gelip gönlümün merkezine kurulmuştu. Sanırım benim gönlümün kedisi de o oluyordu. Sevimli, şirin bir kedi...

Oyuncak mağazasında gezerken yumuşacık bir pelüş kediye dokunup gülümsedim. Bir anda yanımda beliren orta yaşlı görevli, "Merhaba, nasıl yardımcı olabilirim?" diyerek o klasikleşmiş hizmet sorusunu sordu.

Gülümsedim. "Ben, Daffy Duck kostümü arıyordum."

"Tabii hanımefendi, kaç yaş için?" diye sordu.

Kıkırdayarak, "19 olacak inşallah," dediğimde görevlinin yüzündeki şaşkınlık ifadesi biraz paniklememe sebep oldu. Hızla, "Büyükler için yok mu?" diye sordum.

Boğazını temizleyerek, "Var tabii ama pek alıcısı çıkmıyor," dedi. "O yüzden şaşırdım biraz, affedersiniz."

Rahatlamış bir yüz ifadesiyle ona baktım. "Sorun değil."

Önümüzde duran askıyı işaret etti. "Buyurun, birlikte bakalım."

Kafamı sallayarak askıdaki kostümlere bakmaya başladım. "Tamam, ama biraz sırık bir ördek için alıyorum. Ona uygun buluruz, değil mi? Şimdi o sırığa kısa falan gelir," dedim.

"Buluruz, eminim."

Nihayet Meriç'e uyabilecek olan Daffy Duck kostümünü bulmuştuk. Kasadaki görevli onu kocaman bir kutunun içine koyarken, ben de Yağız'dan arakladığım kredi kartını çıkardım ve görevlinin işini bitirmesini bekledim. Telefonumun çaldığını duyunca çantamla kısa süreli bir kavgaya tutuştum. Nihayet bulduğumda kimin aradığına baktım; Azra'ydı. Gülümseyerek telefonu açtım. "Efendim?"

Azra telaşla, "Melis! Neredesin?" diye bağırdı.

Kaşlarımı çattım. "N'oluyor be?"

"Kızım, seni hazırlamamız lazım ya! Meriç'in doğum günü var ya akşam! Hey! Sana diyorum ya! Çabuk buluşmamız lazım!" diye cırlamaya devam etti.

Rahatlayarak derin bir nefes aldım ve başparmağımı damağıma bastırıp başımı hafifçe kaldırdım. "Ödümü kopardın be! Meriç'e bir şey oldu sandım!"

Güldü. "Yok, yok, o turp gibi maşallah. Sınavdan çıkıp seni bulamayınca söylenip durdu. Şimdi de Mehmet'le birlikte PlayStation oynuyor."

Gülümsedim. "Özlesin beni azıcık. Benim biraz daha işim var, bir saat sonra buluşalım."

"Hımm, tamam, ben sana adresi mesaj atacağım," diyerek telefonu suratıma kapattı.

Gözlerimi devirdim. Aynı kuzeni gibi kabaydı bu kız da. "Kabalar," diye telefona doğru söylendim ve görevlinin şifreyi girmemi beklediğini fark ettim. İşlem bitikten sonra koca ku-

kuyu kucaklamak için kollarımı genişçe açtım. Kutu bir anda önümden kaybolunca kaşlarımı çatarak arkama döndüm. Karşımda sırıtan bir Mete görünce şaşkınlıkla ona baktım. "Senin burada ne işin var be?"

Sırıttı. "Bir kızla buluşacaktım ama bir baktım, burada kendinden büyük bir kutuyu kucaklamaya çalışan başka bir kız var."

Gülümsedim. "Centilmen erkek."

Küçük bir çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırıp, "Lafı olmaz," dedi.

Hızla geri çekilip sırıttım. "Sen kaşındın, Kıvırcık," dedim ve yürümeye başladım.

Arkamdan, "Sakın bana buraları altüst edeceğini söyleme," diye seslendi.

"Evet, edeceğim," dedim ve ona doğru döndüm. Gözlerini kocaman açarak elindeki kutuyu yavaşça yere bıraktı ve birden koşarak uzaklaşmaya başladı. Şaşkınlıkla ona bakarak, "Mete!" diye bağırdım ama beni umursamadı. Kollarımı göğsümde bağlayıp ayağımı yere vurarak ritim tutmaya başladım. Nasıl olsa duracaktı! "Eğer durmazsan Meriç'e söylerim!" diye bağırdım, etrafımdaki insanların bize şaşkınlıkla bakıyor olmaları pek de umurumda değildi.

Mete olduğu yerde durup yavaşça bana baktı. "Yapma bana bunu..."

Gülerek ona gelmesini işaret ettim. "Buraya gel, Sebastian."

Sıkıntıyla yüzünü sıvazladı ve bana doğru ufak adımlar atmaya başladı. "Kız milletine iyilik yapmayacaksın," dediği sırada suratının ortasına isabet eden çanta kahkaha atmama neden oldu.

Siyah saçlı, zayıf bir kız, Mete'ye çantasıyla vurmaya devam etti. "Hem beni hem de bu kızı mı çağırıyorsun buluşmaya?"

Kaşlarımı çatarak onlara doğru ilerledim. "Hop, hop, dur

bakalım orada, sarışın dönmesi çakma esmer! Kıvırcık'la buluşmadık biz!" diyerek Kıvırcık'a dil çıkardım ve kutuyu kucaklayıp yürümeye başladım. "Bunların tamamını Meriç'e anlatacağım!" diye bağırdıktan sonra yürüyen merdivene ilerledim.

***

Güzellik salonunun önünde durduğumda, kafamı hafifçe sola yatırıp tabelaya baktım. "Tabelada resmen görünmez bir yazıyla 'Fakirler Giremez' yazıyor," diye mırıldandım.

Azra gülerek yanıma geldi. "Madem görünmez yazıyla yazıyor, sen nasıl okuyorsun?"

Bakışlarımı ona çevirdim. "Çünkü ben fakirim."

Gözlerini devirip, "Şimdilik," dedikten sonra koluma girdi ve beni içeri soktu. "Hem biz ona fakirlik değil de orta hallilik diyelim, ha?"

Ona bakarak, "Şimdilik ne demek?" diye sordum.

Sırıttı. "Belki de Meriç'le evlenirsiniz."

Gözlerimi kocaman açarak, "Yok canım, ne evlenmesi?" dedim utançla.

Bu sırada, "Buyurun Azra Hanım, sizleri şöyle alalım," diyerek yanımıza gelen adama gülümsedik ve bize gösterdiği koltuklara oturduk.

Azra'ya dönüp, "Kızım sen manyak mısın ya? Ben evde maşa gibi bir şey yapıp gelirdim," dedim.

Kaşlarını çatıp, "Hayır, olmaz! Bugün özel bir gün! Ben ne dersem o olacak!" diye çemkirdi.

"İyi," diyerek arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım. Çok yorulmuştum, çünkü Meriç zor beğenen bir tip olduğu için, ona ne hediye alacağıma karar vermem uzun sürmüştü.

Azra, "Kendini bana bırak," dediğinde tek gözümü araladım.

"Güvenemiyorum."

"Vallaha çok güzel olacak ya. Güven bana."

Gözümü tekrar kapattım. "Saçlarımı kestirmem."

"Ay, çok güzel olacak!"

***

Telefonum çaldığında gülümsedim. Meriç sabahtan beri arıyordu ve ben de ya sürekli meşgule atıyor, ya da telefonu sessize alıyordum. Büyük ihtimalle delirmek üzereydi. Kıkırdamaya başladığımda Azra kafasını çevirip bana baktı. "Yine Meriç mi?" diye sorduğunda kafamı sallayarak onu onayladım. Kuafördeki işimizi bitirdikten sonra benim evime geçmiştik ve Ceyda da buradaydı.

Ceyda gülerek, "Şimdi kesin yine kaşlarını çatmış, sinirli sinirli bakıyordur etrafa," dedi.

Gülümsedim. "Aynen, kesin şimdi küpesiyle oynayıp, küfrediyordur," dediğim sırada annem pat diye odaya daldı ve üçümüzü de yerlerimizden zıplattı.

"Kim kime küfrediyor, kız?"

Kaşlarımı çattım. "Sen bizi mi dinliyorsun, ayol?"

Ellerini beline koyarak, "Anneye öyle denilmez, yersin terliği!" dedi ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Yok bir şey anniş ya, filmden bahsediyoruz."

Tek kaşını yukarı kaldırarak, "Kimin filmiymiş bu?" diye sordu.

Azra kurtarıcı rolüne büründü. "Ayşe Teyze, biraz daha baklava alabilir miyim?"

Annemin yüzündeki ifade bir anda yumuşadı, ellerini belinden çekip, "Tabii, Azra kızım," dedi.

Ceyda ve ben dudaklarımızın arasındaki çekirdeği aynı anda halıya tükürdük. "Hani yarınki gün içindi onlar?" diye isyan ettim.

Annem ayağındaki terliği çıkarıp beni dürttü. "Sus, kız. O misafir!"

Ceyda hevesle anneme bakıp, "Ben yiyebilirim yani?" diye sordu.

Annem gözlerini devirip, "Senin neren misafir, ayol?" dedi "Yarın güne gelir, yersiniz."

Hah! Ceyda ve ben somurturken, Azra koşarak mutfağa gitti. Bunlarda şeytan tüyü falan vardı herhalde.

Annem odadan çıkarken, Ceyda ve ben hüzünle çekirdek çitlemeye devam ettik. Biraz sonra kapı zilinin çaldığını duyan Ceyda, "Meriç evi bastı!" diyerek ayağa kalktı.

Gözlerini kocaman açıp, "Yok, canım," dedim ve yataktan fırladım, koşarak kapıyı açtım.

Gizem gülümseyerek, "Ben geldim!" dedi ve davet beklemeden içeri girdi.

Kapıyı kapatıp arkasından ilerlerken, "Biz şeye gidecektik," diye zırvaladım.

Gizem olduğu yerde durup bana döndü. "Neye?"

"Meriç'in doğum günü partisi var," dediğimde gözlerinin parladığını fark ettim. "Hayırdır?" dedim.

Gözlerini kaçırıp saçlarıyla oynamaya başladı. "Hiç, yok bir şey." Kafasını kaldırdığında yanaklarının kızardığını gördüm. Hevesle, "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu.

Neden bu kadar kızardığını merak ederek gülümsedim. "Olur," dedikten sonra odama doğru ilerledim. İçeri girmeden önce, "Abla! Hazırlan artık da gidelim be!" diye cırladım. Annemin koridora çıkıp bana ölümcül bakışlar attığını görünce korkuyla kapıyı açtım ve içeri girdim. Adımımı attığım an telefonum çaldı. Ekrana bakıp sırıttım ve bakışlarımı kızların yüzlerinde gezdirdim. "Başlıyorum," dediğimde hepsi hevesle kafalarını salladılar. Gizem planımızın ne olduğunu sormaya başladığında telefonu açtım. Keyifsiz bir sesle, "Efendim?" dedim.

"Neredesin kızım sen? Benden falan mı kaçıyorsun? Dua et şu an buradan çıkamıyorum, yoksa o evi basar ve seni..."

Gülümsedim. "Beni ne?"

"Ne bileyim, bir şey yapardım işte," deyip ofladı. "Çok sıkıldım ben, neredesin?"

Şu an ailesiyle birlikte doğum gününü kutluyordu ve neredeyse tüm sosyete oradaydı. Düşüncelerimden sıyrılıp kendimi toparladım ve rolüme odaklanarak somurttum. "Ben gelemiyorum, Meriç, annem izin vermiyor."

Bir küfür geveleyerek, "Şaka mı?" diye sordu.

"Hayır, değil," dediğim sırada ablam odama girdi. Yuh! Bu ne güzellik, ulan? Ben sönük kalacağım yahu!

"Melis!" dediğinde Meriç'e odaklandım.

"Hı?"

"Ben geliyorum o zaman diyorum."

Gözlerim büyüdü. "Gelme!" dediğimde kızlar bana baktılar. Elimi alnıma bastırarak, "Gelme, Meriç. Sen git partiye katıl, lütfen," dedim ve panikle kızlara baktım.

Ceyda dudaklarını oynatarak, "İkna et," dedi.

"Geleceğim, Melis. Bütün gün görmedim seni ve bir haftadır öpemiyorum da anasını satayım!"

Aklıma gelen şeyle gülümsedim. "Gelme, Meriç. Gelirsen gerçekten küserim seninle. Partiye katıl, daha sonra gelirsin."

"Geleceğim."

"Bir kez olsun beni dinle be!"

Kısık bir sesle gülerek, "Tamam, sakin ol," dedi. "Yarım saat daha burada kalacağım ve sonra senin yanına geleceğim."

"Bir saat."

Küfretti ve, "Olmaz!" diye inledi.

"Meriç!"

"İyi, ulan, ama sadece bir saat," dedikten sonra biraz duraksadı ve sonra devam etti. "Yine bir şeyler mi karıştırıyorsun sen?"

Gözlerimi kıstım. "Lafa bak ya! Kaç kez bir şey karıştırdın ki ben?"

"Sakin."

"Sen ne zaman gidiyorsun?"

"Şimdi gidiyorum, güzelim," dedi ve tuhaf sesler çıkarmaya başladı.

Yüzümü buruşturup, "Sen koşuyor musun?" diye sordum.

"Evet."

"Tamam, ben kapatıyorum, bir saat sonra görüşürüz," dedim ve telefonu suratına kapattım. Ablama dönüp, "Sen niye bu kadar süsleniyorsun ya? Yanında sönük kalıyorum!" diye cırladım.

Saçlarını havalı bir şekilde geriye doğru attı. "Sağ ol, canım."

"Hadi, gidiyoruz. Meriç eve gidiyor."

Meriç'ten

Melis tüm aramalarımı cevapsız bırakınca, sinirle derin bir nefes aldım ve küpemle oynamaya başladım. Melih sıntarak yanıma geldiğinde gözlerimi devirip, "Neye sırıtıyorsun, lan?" diye homurdandım.

"Kardeşimin doğum günü."

"Hadi lan oradan!"

Pis pis sırıtmaya devam ederek, "Partiye Filiz de gelecek," dedi.

Ona doğru dönüp kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Yumuşak mısın oğlum sen?"

"Ne alaka?"

"Kız gelecek diye mal mal sırıtıyorsun."

"Sen Melis deyince sırıtmıyorsun sanki?"

"Melis'i karıştırma," dediğimde gülmeye başlayınca göz-

krimi devirdim. Ulan, Melis! Senin yüzünden Melih bana laf sıyor.

Annem yanımıza gelip yanağımdan öperek geri çekildi "Sıkıldı mı benim oğluşum?"

"Sıkıldım, sıkıldım da, ben artık 19 oldum, anne. Bana oğluşum demekten vazgeçsen hani?"

Uzanıp yanağımdaki ruj izini sildi. "Ne kadar büyürsen büyü, her zaman benim oğluşum olacaksın," dedikten sonra Melih'e baktı. "Melih'im de hep yeşil gözlüm olacak."

Kaşlarımı çattım. "Hah! Bak ne güzel. Bana da kahverengi gözlüm de. Kahverengi göz, göz değil mi?"

Annem gülerek, "Oğluşumsan, oğluşumsundur, Meriç," dedi ve arkasını dönüp yanımızdan uzaklaştı.

"Ulan benim neremi oğluş?" dedikten sonra bakışlarımı Melih'e çevirdim. "Oğluş tipi asıl sende var."

Sırıtıp masadaki kadehlerden birini eline aldı. Büyük bir yudumun ardından, "Annem ne diyorsa o, koçum. Demek ki oğluş tipi olan sensin," dedi.

Kaşlarımı çattım. Melis'le takıla takıla herkesten laf yer olmuştum. Salondaki kızlardan biri sırıtarak yanımıza geldiğinde istifimi bozmadan, "Başımız bağlı bizim," dedim.

Kız şaşkınlıkla kaşlarını yukarı kaldırdı. "Pardon?"

Gözlerimi devirdim, salak kızları sevmezdim. Tabii Melis hariç. "Hani sen şu an ikimizden birine yazmaya geldin ya, işte, doluyuz diyorum."

Kız öfke ve şaşkınlık arası bir ifadeyle bana baktı. "Ben size yazmayacaktım, ayrıca çok kabasın!"

Kafamı salladım. "Eyvallah da, iki metre ötemden buraya gelene kadar, eteğinin boyunun hangi ara iki metre kısaldığını nasıl açıklayacaksın?" dediğimde kızın gözleri büyüdü ve koşar adımlarla bizden uzaklaştı. Melih kolumu dürttüğünde ona baktım. "Ne?"

Kaşlarını çatıp, "Ne yapıyorsun, oğlum?" diye fısıldadı.

"Ne yapıyormuşum?"

"Kızı rezil ettin."

Omuzlarımı silktim. "19'uncu yaş günümde sıkıntıdan ölmek üzereyim, Melis telefonlarıma cevap vermiyor, trip mi atıyor onu da bilmiyorum, bir haftadır da öpemedim ve üstüne üstlük bugün onu hiç görmedim. Bence insanları terslemek için yeterince sebebim var. Hem Melis'i bir daha asla üzemem. Aldım boyumun ölçüsünü, böyle kızlar için panterciğimi ağlatma riskini göze alamam."

Sırıtarak, "İyice aşk adamı oldun çıktın," dedi.

"Asıl aşk benim sevgimle adam oldu," dediğimde güldü.

Anneannem alana giriş yaptığında bütün gözler ona döndü. Babaannem olsaydı, 'Yaşına, başına bak, sanki görücüye gidiyor,' derdi. Bunu düşünmek gülümsememe neden oldu. Anneannem bana doğru yaklaştığında ayağa kalkıp onu selamladım. "Kimleri görüyorum?" dedim ve uzanıp elini öptüm. "Yıllar sanırım sadece bana uğruyor."

Gülerek, "Meriçciğim," dedi ve bana sarıldı.

Kollarımı ona dolarken, "Nasılsın, anneanne?" diye sordum.

Yanaklarımı sıktı. "İyiyim yavrum, sen?"

"İyiyim ama ben kaçsam artık?"

Kaşlarını yukarı kaldırıp, "Hayrola? Randevun mu var yoksa?" diye sordu imalı bir ses tonuyla.

"Yok canım, ne randevusu?" diye mırıldandım. Beni bırakıp Melih'e döndüğünde derin bir nefes aldım. Anneannem Melis'i öğrenirse, ona epey çektirirdi, bu yüzden ona Melis'ten bahsetmemiştim. Sıkıntıyla papyonumu gevşettim ve koluma daki saate baktım. Ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ve parmağımı okutarak ekranı açtım. Son aramalara girip Melis'i bir kez daha aradım.

"Efendim?"

Sonunda telefonu açtığında kaşlarımı çatarak anneannemin yanından uzaklaştım. "Neredesin kızım sen? Benden falan mı saklıyorsun? Dua et şu an buradan çıkamıyorum, yoksa o evi yakar ve seni..." deyip duraksadım. Ne yapabilirdim ki? Anca öperdim, ama o da ceza olmazdı.

"Beni ne?"

"Ne bileyim, bir şey yapardım işte," dedim. Elimi cebime sokarken etrafıma bakınarak, "Çok sıkıldım ben, neredesin?" diye sordum.

"Ben gelemiyorum, Meriç, annem izin vermiyor," dedi keyifsiz bir sesle.

Bir küfür geveleyerek, "Şaka mı?" diye sordum.

"Hayır, değil."

Hay ben böyle işin ta! "Annen niye izin vermiyor?" diye sordum, ama bana cevap vermedi. Gözlerimi devirerek, "Melis!" dedim.

"Hı?"

"Ben geliyorum o zaman diyorum," dedikten sonra annemi görebilmek ümidiyle gözlerimi kalabalığın içinde dolaştırdım. Daha fazla burada duramayacaktım.

"Gelme!" dediğinde kaşlarımı çattım. Bu kızı şu an yastıkla boğmak istiyordum. Bir dakika ya. Niye yastıkla boğuyordum ki? Öperek boğardım ben onu. "Gelme, Meriç," dediğinde tekrar ona odaklandım. "Sen git partiye katıl, lütfen," dedi.

Bu kız ciddi miydi? "Geleceğim, Melis. Bütün gün görmedim seni ve bir haftadır öpemiyorum da anasını satayım!" diye söylendim.

"Gelme, Meriç. Gelirsen gerçekten küserim seninle. Partiye katıl, daha sonra gelirsin."

"Geleceğim."

"Bir kez olsun beni dinle be!" diye bağırdı.

Kısık bir sesle gülerek, "Tamam, sakin ol," dedim. "Yarım saat daha burada kalacağım ve sonra senin yanına geleceğim."

"Bir saat."

Küfrederek, "Olmaz!" diye inledim.

"Meriç!"

"İyi, ulan, ama sadece bir saat," dedikten sonra biraz durakladım ve şüpheyle, "Yine bir şeyler mi karıştırıyorsun sen?" diye sordum. Yine regl falan mı olmuştu yoksa bu kız?

"Lafa bak ya! Kaç kez bir şey karıştırdım ben?"

Güldüm. "Sakin," dediğim sırada sonunda annemi gördüm ve acı dolu gözlerle ona bakıp elimle gitmek istediğimi işaret ettim.

Melis, "Sen ne zaman gidiyorsun?" diye sorduğunda annem gözlerini devirdi ve kafasını sallayarak gidebileceğimi söyledi.

Derin bir nefesi içime çektim. "Şimdi gidiyorum, güzelim," dedikten sonra annemin her an kararından vazgeçebileceğini düşünerek koşmaya başladım.

Melis, "Sen koşuyor musun?" diye sordu.

"Evet."

Güldü. "Tamam, ben kapatıyorum, bir saat sonra görüşürüz," deyip telefonu suratıma kapattı.

Kaşlarımı çatarak telefonun ekranına baktım ve küfrederek arabaya binip eve doğru sürmeye başladım. "Evim, evim, güzel evim," diye mırıldanarak sağa döndüm.

Çok geçmeden eve geldiğimde, Mert'in boş durmayıp evi insanla doldurduğunu anladım. Gözlerimi devirerek arka bahçedeki ışıklara bakıp arabadan indim. Mert kapının önüne çıkıp, "İyi ki doğdun, Meriç!" diye bağırdı.

"Sağ ol," diyerek eve doğru ilerledim.

Mert, "Ee, kanki? Melis kankim nerede?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak, "O gelemiyor, ben onun yanına gideceğim," dedim.

"Annesi izin vermediyse demek ki."

Olduğum yerde durup ona baktım. "Sen nereden biliyorsun, lan?"

Mert yürümeye devam ederek boğazını temizledi. "Beni aramıştı, kanki," dedikten sonra koşmaya başladı. "Ben bir mısırlere bakayım."

Gözlerimi devirdim. Tekrar yürümeye başladığım sırada omuzuma dokunan Mehmet'e baktım. Gülümseyerek, "İyi ki doğdun, kardeşim," dedi.

Kafamı salladım. "Sağ olasın, kardeşim," dedikten sonra sarıldık ve hafifçe birbirimizin sırtına vurduk. Geri çekildiğimde, "Ben gidip bir yerde uyuyacağım," dedim.

Güldü. "Hayırdır?"

Omuzlarımı silktim. "Melis gelemiyor, bir saat sonra yanına gideceğim."

"İyi madem," dedi ve içeri girdi.

Onu takip ederek eve girdiğimde, Mete bir anda yanımda belirdi ve koluma girip, "Yok öyle uyumak abicim, parti bu," diyerek beni bahçeye doğru sürükledi.

"Uyuyacağım lan ben!" desem de beni umursamadı ve kalabalığın içine doğru ilerledi. Kolumu ondan kurtarıp, ilerideki ağacın altına yerleştirdiğim salıncağa doğru yürüdüm. Sıkıntıyla etrafımdaki insanları süzerek oturdum ve hafifçe sallanmaya başladım.

Yağız, Ceyda, Azra, Gizem ve Filiz bahçeye girince kaşlarını çattım. Melis de gelmiş olabilir miydi? Bir süre etraflarına bakındıktan sonra hep birlikte yanıma geldiler.

Filiz, "Melih nerede?" diye sordu.

"Melis nerede?" diye sordum ben de.

"O cezalı," diyerek gözlerini devirdi.

Aynı şekilde karşılık verip, "Melih de cezalı," dedim ve tekrar gözlerini devirmesini sıkıntıyla izledim. Offlayarak kafamı arkaya yasladım.

Küçük bir sessizliğin ardından gitar sesini duyunca kaşlarımı çatarak yerimde doğruldum. Tanıdık bir melodiydi, Gülşen Ayla'dan Olmazsan Olmaz çalıyordu. Sesin geldiği yere bakmaya çalıştım, ama o kadar kalabalıktı ki hiçbir şey göremiyordum. Merakla, "Kim çalıyor?" diye sordum.

Mehmet omuzlarını silkti. "Bilmem."

Kaşlarımı çattım, nasıl bilmezdi? O sırada gitarı çalan kişi şarkıyı söyleme başladı.

'Benim bura afet yeri...'

"Melis?" diyerek ayağa kalktım.

'Yangın da var deprem de hangisini anlatayım ki?'

Kalabalığa doğru ilerlemeye başladım. Yaklaştığımı görünce herkes geçmem için bana yol verdiğinde, biraz ileride yüksek bir taburede oturan Melis'i gördüm.

Bana bakarak, *'Kimmiş beni söndürecek?'* deyip gülümsedi.

Nutkum tutulmuş bir hâlde ona bakmaya devam ettim. Üzerinde ona aldığım siyah elbise vardı. Saçları ve makyajı ona çok yakışmıştı, güzel görünüyordu.

'Ateşim dinsin diye okyanusa sığınamam ki...' deyip omuzlarını silkti ve gülümsedi. *'Sarılırım, sarılırım, bırakmam... Çağırırım, çağırırım, daha da sensiz yatmam!'* diyerek gözlerime baktı. *'Olmazsan olmaz, büyümez çiçeklerim. Toprağım havalanmaz, kurur gider bahçelerim...'*

İnce ve güzel parmakları gitarın tellerinde ustaca dolaşırken devam etti.

'Ah, başıma gelen benim

Aşk oyun, ben oyuncak, söyle emrine amadeyim

Kimmiş beni susturacak?

Duysun be dağlar taşlar, çok seviyorum demiş miydim?'

Gülümseyerek ona doğru bir adım daha attığımda gözlerini kapatıp şarkıya devam etti.

'Sarılırım, sarılırım, bırakmam

Çağırırım, çağırırım, daha da sensiz yatmam!
Olmazsan olmaz, büyümez çiçeklerim
Toprağım havalanmaz, kurur gider bahçelerim.'

Şarkıyı bitirdiğinde karşısında öylece dikildim. Büyük bir sessizlik oldu. Melis yavaşça ayağa kalktı ve gitarın askısını boynundan çıkarıp bana doğru yürümeye başladı. Büyülenmiş gibi, ona doğru ilerledim ben de. Aramızda kısa bir mesafe bırakarak durdu, gözlerimin içine bakarak, "Olmazsan, olmaz," dedi.

Ben de olduğum yerde durup, "Olmazsan, olmam," dediğimde gülümsedi. İkimiz de aynı anda hızlı adımlarla birbirimize yaklaştık. Nihayet kavuştuğumuzda hiç düşünmeden ensesini kavradım ve eğilip dudaklarını öptüm. Önce tereddüt etse de dayanamadı ve dudaklarımın üstüne gülümseyerek öpüşüme karşılık verdi.

Yavaşça geri çekilip gözlerime baktı. "Kaybettin."

"Kazanamayacağımı biliyordum," dedim gülümseyerek.

Parmak uçlarında yükseldi ve dudağımın kenarına ufak bir öpücük bıraktı. "Kostümün hazır, ördekçik," dedikten sonra geriye doğru bir adım atıp beni dikkatle inceledi. "Takım elbise yakışmış."

"Elbise yakışmış," diyerek sırıttığımda gülümsedi. Uzanıp alnından öptüm. "Teşekkür ederim, güzelim."

Kollarını belime dolayıp bana baktı. "Daha hediyemi vermedim, teşekkür etme," deyip muzipçe sırıttı.

Tek kaşımı yukarı kaldırarak, "Ne aldın?" diye sordum.

Elimden tuttu ve bizimkilerin yanına doğru ilerledi. Dans eden misafirlerin arasından süzülerek geçtik. Melis kutuları isteyince Ceyda yerdeki iki kutudan birini bana uzattı. Merakla açıp baktığımda, içinde başka bir metal kutu olduğunu görerek kaşlarımı yukarı kaldırdım. Bakışlarımı Melis'e çevirdiğimde bir çocuk kadar heyecanlı bir sesle, "Aç hadi!" dedi.

İkinci kutuyu açtığımda, içinde bir sürü Marlboro olduğunu gördüm. Sırıtarak, "Marlboro?" dedim.

Melis buruk bir gülümsemeyle, "Bunlar içmen için değiller," deyip devam etti. "Benden sigara içtiğini saklamıştın ya hani, işte ben de bir daha benden bir şey saklama diye bunları aldım. Yani bana güven diye."

"O hâlde bunları içeceğim," dedim hüzünle yanağını okşarken. "Seni paramparça ettiğimi hatırladığım her an bir tanesini yakacağım. Sen beni affet, güzelim, ben kendimi affetmeyeceğim."

"Hayır, içme, üzülürüm," dedi elimi tutarak.

"Kaç para verdin bunlara?"

Yüzüne sinsi bir sırıtış yerleştirdi. "Yağız'ın kredi kartıyla aldım," dedi ve sırıtışını bozmadan diğer kutuya uzandı. Elimdeki kutuyu masanın üzerine bıraktım ve bana uzattığı kutuyu elime aldım. Kutuyu açtığımda içinde doğum gününde Mert'e verdiği penaların benzerlerinin olduğunu gördüm. "Sana sözüm vardı," dedi.

Gülümseyerek penalardan birini elime aldım, üzerinde 'Melriç' yazıyordu. "Melriç..." diye mırıldandım ve kutunun içinden başka bir pena çıkardım; bunun üzerinde de '2503' yazıyordu. Sırıtarak ona baktım. "Peki, bunları kullanabilir miyim?"

"Evet," diyerek gülümsedi.

Tam diğer penalara da bakacağım sırada, "Oha, aşkem geldi!" diye bağıran Mert tüm büyüyü bozdu. Bakışlarını takip ettiğimde mavi gözlü bir kızın bize baktığını gördüm.

Melis, "Hadi, yanına git," diyerek Mert'i öne doğru itti.

"Yollamayın şu salağı, gidip rezil olacak," dediğimde Melis kolumu çimdikledi. Mert derin bir nefes alıp kıza doğru ilerlemeye başladığında Melis'e baktım, heyecanla Mert'i izliyordu. Çenesinden tutup bana bakmasını sağladım. "Sevgilin burada, güzelim, bana bak," dediğimde bana sarıldı, ama yine de Mert'e

bakmaya devam etti. Saçlarını okşadım. "Zeki kız."

"İki dakika sus ya," deyip sanki heyecanlı bir film izliyormuş gibi Mert'e geri döndü.

Bakışlarımı az ilerideki arkadaşıma çevirdiğimde kıza bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark ettim. Artık ne söylediyse kız epey sinirlenmiş gibi görünüyordu. Kaşlarımı çatıp, "Mete, Mert buraya geldiğinde ona bir iki taktik ver," dedim.

Mete, "Sen veresene, abicim. Senin de benden farkın yok," diyerek sırıttı.

Melis kollarımda kıpırdanıp kaşlarını çattı. "Sen çapkın mısın?"

Sinirle Mete'ye baktım. "Kaşınıyor musun, lan?"

Melis az önce benim ona yaptığım gibi, çenemden tutup ona bakmamı sağladı. "Çapkın mısın diye sordum!"

Gözlerimi devirdim. "Kızım sen ne içtin? İlk kez doğru dürüst sevgilim oldu, ne çapkınlığı?"

"Değilsin, değil mi? Değilsin, değilsin," deyip tekrar Mert'e döndü.

Ben de Mert'e baktım, süngüsü düşmüş bir hâlde bize doğru geliyordu. "Beceremedi," diyerek güldüm.

Melis, "Sus!" diye fısıldadıktan sonra kollarımdan sıyrıldı ve Mert'in yanına gitti. "Ne oldu, Mert?"

Mert ensesini tutarak, "Kız beni sapık sandı," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Ne dedin lan kıza?"

"Vallaha bir şey demedim. Seni aradım, aradım, bulamadım. Gel gidip evlenek dedim sadece."

Gülümsememi bastırmak için yüzümü sıvazladım. "Aferin."

Mete ayağa kalkıp, "Gel abi, ben sana birkaç taktik vereyim," diyerek Mert'in yanına gitti ve onun koluna girip yanımızdan uzaklaştı.

Bu sırada el ele bize doğru yürüyen Melih'i ve Filiz'i görünce hayretle onlara baktım. "Yok daha neler?"

Melis bakışlarımı takip ettikten sonra, "Yok daha Batman" dedi. Artık Batman'i kıskanmaya başlamıştım.

Yanımıza geldiklerinde Filiz sevinçle, "Biz sevgili olduk," diyerek ellerini havaya kaldırdı.

Alaycı bir tavırla, "Tebrikler," diyerek onları alkışladım. Melis gülerek kollarını belime dolayınca, alkışlamayı bırakıp kolumu omzuna attım. Kulağına eğilip, "Biz gidip biraz öpüşsek mi?" diye fısıldadığımda karnıma vurdu.

***

Melis salıncakta sallanırken omzumda uyuyakalmıştı. Gülümseyerek onu izlemeye devam ettim. Mete bahçeye girip tam karşımızda durdu. "Abi, ben âşık oldum!"

Kaşlarımı yukarı kaldırarak, "Kime, lan?" diye sordum.

"Sorma, abi. Hiç olmayacak birine."

"Öyle aşk mı olur lan, birdenbire?"

"Yok abi, birdenbire olmadı. Ben şimdi kesin karar verdim. Âşık olmuşum o kıza."

"Kim peki bu kız?"

"Gizem," diyerek sesli bir şekilde yutkundu.

Tek kaşımı kaldırıp, "Hangi Gizem?" diye sordum.

"Kaç tane Gizem tanıyorsun, lan?"

Bir süre gerçekten düşündükten sonra şaşkınlıkla ona baktım. "Melis'in kuzeni olan Gizem mi?"

"Aynen o, abi," diyerek kafasını salladı.

Önce Melis'e, ardından tekrar Mete'ye baktım. "Geçmiş olsun, kardeşim. Bu aileye bulaştın mı kurtulamıyorsun. Melih ve ben büyük bir örneğiz."

"Ben aşk nedir bilmem ki, lan, nasıl yapacağım şimdi?" diyerek yanıma geldi.

"Önce nasıl olduğunu anlat, ama biraz çabuk ol, Melis üşüyecek, onu içeri götürmem lazım."

17. Bölüm

Melih'ten

Arabadan inip kravatımı çıkarmak için uzandığım sırada bahçeye giren topluluğu fark ettim. Uzun siyah elbisesi ve uzun sarı saçlarıyla Filiz'in de onların arasında olduğunu görünce donakaldım. Vücudumu ele geçiren tanıdık hisle adım dahi atamıyordum. Filiz gülerek Yağız'a bir şeyler anlatıyordu. Mavi gözleri çok güzeldi. Olduğum tarafa doğru dönüp beni görünce gözleri büyüdü ve alt dudağını ısırıp önüne döndü. Saçını arkasına atıp tekrar bana baktı. Yağız bana selam verip kızları da peşine taktı ve yürümeye başladı. Bakışlarımı Filiz'den çekemiyordum ve o da hâlâ bana bakıyordu. İkimiz de konuşmadan birbirimize bakıyorduk. Filiz bundan sıkılmış olacak ki gözlerini devirip, "Bir şey söyleyecek misin, yoksa gideyim mi?" diye sordu.

Sorusuna soruyla karşılık verdim. "Gitmek istiyor musun?"

Kaşlarını çattı. "Gitmemi istiyor musun?"

Gülümseyip ona doğru adımlamaya başladığımda geriye doğru birkaç adım attı. "Kovalamaca mı oynayacağız? Teferrince geç kalmadık mı zaten?" dediğimde aniden durdu. Elimi beline koydum, direkt gözlerimin içine bakıyordu. O an kardeşine ne kadar benzediğini fark ettim. Sadece Filiz biraz daha az utangaçtı. Gözlerime öylece bakarken ne söyleyeceğimi bilemedim. Kirpiklerini kırpıştırdığında istemsizce yutkundum. "Çok güzelsin."

"Biliyorum," dedi gülümseyerek.

Aklıma gelen şeyle kaşlarım çatıldı. "Daha önce bunu söyleyen çok fazla kişi oldu sanırım."

Omzunu silkip, "Hayır veya evet, ne fark eder? Önemli olan kimin söylediği değil mi?" dedi oyuncu bir ifadeyle. Laf oyunu yapıyordu.

"Önemli mi?"

"Öyle," dediğinde bir kez daha yutkundum. Filiz'in nasıl bir tepki vereceğini bilemediğim için daha önceleri onu öpme isteğimi bastırıyordum, bunu yapmayı hâlâ istiyordum, orası ayrı. Ellerini omuzlarıma çıkararak, "Konuşacak mısın, Melih?" diye sordu.

Gözlerine baktım. "Konuşayım mı?" Geriye doğru bir adım atıp benden uzaklaşınca onu bırakmak zorunda kaldım. Vücudum onun sıcaklığından yoksun kalınca sarsıldığımı hissettim. Kolundan tuttuğumda tekrar gözlerime baktı. "Benden uzaklaşma," dedim.

"Ne?" dedi şaşkın bir şekilde gülümseyerek.

Derin bir nefes aldım. "Sensiz eksik hissediyorum kendimi, uzak durma benden."

Aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı ve uzanıp elimi tuttu. "Bu, bir teklif mi?"

Tekrar derin bir nefes alarak, "Teklife gerek var mı?" diye sordum.

"Yok, çok zaman kaybettik zaten, boş ver teklifi, ben kabul ediyorum."

Keyifle sırıttım. "Peki, seni öpebilir miyim?" Gözlerini kapatıp kafasını sallayarak onayladı, o an titrediğini fark ettim. Ne kadar rahat konuşuyormuş gibi görünse de aslında heyecanlı olduğunu anlayabiliyordum. Elimi uzatıp yanağını okşadım. Dudaklarına doğru eğildiğimde gözlerini kapattı. Onu öpmeden önce, "Geç geldin, ama hoş geldin," diye fısıldadım.

Onu usulca öptüğümde bir elini omzuma, diğer elini de enseme koydu ve ufak ufak bana karşılık vermeye başladı. Dudaklarındaki kırmızı ruj yok olana kadar öpmeye devam ettim. Yüzünü geri çekildiğimde utangaç bir tavırla gülümsedi. "Rujum sana bulaştı," dediğinde gülümsedim ve elimin tersiyle dudaklarımı sildim. Kıkırdayarak elimi tuttu ve dudaklarımdaki kırmızılığı silmeye başladı.

Parmak uçlarını öperek elini tuttum, kirpiklerini kırpıştırdı. Onu biraz daha yakınıma çekerek kulağına doğru eğildim. "Bu daha hiçbir şey, güzelim. Senin her şeyin bana karışacak, benimkiler de sana. Bundan sonra birbirimize karışacağız."

Melis'ten

Gözlerimi zor da olsa açmayı başardığımda uykulu gözlerle etrafıma bakındım, bir yanımda Ceyda, diğer yanımda da ablam vardı. Kaşlarımı çattım. Hangi ara Meriç'in odasına gelmiştim ve bunlarla uyumuştum yahu? Balık istifi gibi dizilmiştik resmen. Ayrıca Meriç neredeydi? Doğrulup etrafıma bakındım, burada değildi. Tekrar kızlara döndüm ve yüz ifademi bozmadan onlara baktım. Şu an benim Meriç'imin yatağında, onun kokusunu soluyarak mı uyuyorlardı? Sinirle ikisini de dürtüp, "Kalkın!" diye cırladım, ama onları uyandırmak bir yana, her ikisinden de sıkı birer tekme yedim. Gözlerimi devirip ayağa kalktım. Sırıtarak çalışma masasının üzerindeki kalemi elime aldım ve ablama doğru yaklaştım. Tam kalemin kapağını açmıştım ki aynadaki yansımamı görünce gözlerim büyüdü. Berbat hâldeydim yahu! Gözlerimi büyütüp kalemi cebime attım ve koşarak banyoya girdim. Kendime çekidüzen verip banyodan çıktım ve telefonumu alarak odadan dışarı çıktım.

Melih'in odasına girdiğimde Meriç'in ve Yağız'ın uyuklamalarını gördüm. Kıkırdadım ve parmak uçlarımda ilerleyerek yanlarına gittim. Meriç yarı çıplaktı, ama neyse ki Yağız'ın üzerinde tişörtü vardı.

Meriç'in yanına gidip dizlerimin üstüne çöktüm ve sırıttım. "Meriç," diye fısıldadığımda ses çıkarmadı. Gülümsedim. Demek ki hâlâ derin bir uykudaydı. Cebimden telefonumu çıkarıp ilk önce birkaç fotoğrafını çektim. Bugün Daffy Duck olacaktı. Kıkırdayarak işaret parmağını yanağına bastırıp, "Ördekçik," dedim, yine tepki vermedi. Ellerini yanaklarına koyup ovuşturdum ve gülerek yüzünü şekilden şekle soktum, yine tepki vermedi. Gözlerimi devirip cebimdeki kalemi çıkardım ve kapağını açıp dudağını ısırdım. Tam alnına bir şey yazacaktım ki birden elimi tutunca gözlerim kocaman açıldı.

"Bir daha düşün, pantercik."

"Sen uyumuyor muydun?"

Gözlerini hafifçe aralayıp bana baktı. "Uyuyordum, ta ki sen gelip abuk subuk hareketler yapana kadar."

"Happy birthday," diyerek sırıttım.

"Ne içtin sen sabah sabah?"

"Hiçbir şey, sadece azıcık neşeliyim."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Hayırdır?"

"1.83 boyunda bir ördek göreceğim bugün de ondan."

"Ulan o ördeği çizeni var ya!"

O kendi kendine söylenirken elimi ondan kurtardım ve ayağa kalktım. "Niye sen Yağız'la yatıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Herkes burada kalınca yatak kalmadı. Aslında seninle uyuyacaktım ama bu sefer de kızlara uymadı."

Kafamı sallayarak, "Mutfağa gel," dedim ve arkamı dönüp kapıya doğru ilerledim.

Arkamdan, "Sebep?" diye sordu.

"Sana hediyeni vereceğim, ördekçik," dedikten sonra koşarak mutfağa indim.

Tezgâhtaki kiraz kâsesine kocaman gülümseyip hemen kucağıma aldım ve masanın üzerine oturup yemeye başladım. Meriç uykulu gözlerle mutfağa girdi, gözlerimi ovuşturdu. Çok fazla mı tatlıydı, ne?

Kaşını kaldırıp saçlarını düzelterek bana yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

Omzumu silktim. "Kiraz yiyorum."

Dirseklerini iki yanıma koyup bana doğru eğildi. "Sendeki bu kiraz sevdası nereden geliyor?"

Gülümseyerek kahverengi gözlerine baktım. "Seviyorum."

"Çilek de seviyor musun?" diye sordu tatlı bir şekilde gülümserken.

Dudaklarımı büzüp, "Yani... Çok değil, ama yine de yerim. Neden sordun? Sen çok mu seviyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Hayır, seviyorsan alacaktım."

Kocaman gülümseyerek baktım ona. "19'uncu yaşın sana yaradı."

Burnumu sıkıp hafifçe geri çekildi. "Erik de vardı dolapta."

Gözlerimi kocaman açıp elimdeki kâseyi karnına doğru bastırdım. "Vallaha mı?"

Kâseyi sıkıca tutup gülümseyerek kafasını salladığında onu itim ve zıplayarak masanın üzerinden indim. Dolabı açtığımda kocaman bir kâsenin erikle dolu olduğunu gördüm. Dudaklarımı yalayarak kâseyi elime aldım ve hemen arkamı döndüm. Meriç kiraz kâsesini masanın üzerine bırakmış, ağzına da bir tane kiraz atmış bir hâlde beni izliyordu. "Erik için bu kadar sevinç biraz fazla değil mi?" diye sordu.

"Ne o, kıskandın mı, şekerim?"

Kaşlarını iyice çattı. "Bana saçma sapan hitaplarda bulunmasana, kızım."

"Daffy Duck olmaya hazır mısın?" Ağzımın içinde bir kü-

Melih'in odasına girdiğimde Meriç'in ve Yağız'ın uyudukla-rını gördüm. Kıkırdadım ve parmak uçlarımda ilerleyerek yanlarına gittim. Meriç yarı çıplaktı, ama neyse ki Yağız'ın üzerinde tişörtü vardı.

Meriç'in yanına gidip dizlerimin üstüne çöktüm ve sırıttım. "Meriç," diye fısıldadığımda ses çıkarmadı. Gülümsedim, demek ki hâlâ derin bir uykudaydı. Cebimden telefonumu çıkarıp ilk önce birkaç fotoğrafını çektim. Bugün Daffy Duck olacaktı. Kıkırdayarak işaret parmağımı yanağına bastırıp, "Ördekçik," dedim, yine tepki vermedi. Ellerimi yanaklarına koyup ovuş-turdum ve gülerek yüzünü şekilden şekle soktum, yine tepki vermedi. Gözlerimi devirip cebimdeki kalemi çıkardım ve kapağını açıp dudağımı ısırdım. Tam alnına bir şey yazacaktım ki birden elimi tutunca gözlerim kocaman açıldı.

"Bir daha düşün, pantercik."

"Sen uyumuyor muydun?"

Gözlerini hafifçe aralayıp bana baktı. "Uyuyordum, ta ki sen gelip abuk subuk hareketler yapana kadar."

"Happy birthday," diyerek sırıttım.

"Ne içtin sen sabah sabah?"

"Hiçbir şey, sadece azıcık neşeliyim."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Hayırdır?"

"1.83 boyunda bir ördek göreceğim bugün de ondan."

"Ulan o ördeği çizeni var ya!"

O kendi kendine söylenirken elimi ondan kurtardım ve ayağa kalktım. "Niye sen Yağız'la yatıyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Herkes burada kalınca yatak kalmadı. Aslında seninle uyuyacaktım ama bu sefer de kızlara uymadı."

Kafamı sallayarak, "Mutfağa gel," dedim ve arkamı dönüp kapıya doğru ilerledim.

Arkamdan, "Sebep?" diye sordu.

"Sana hediyeni vereceğim, ördekçik," dedikten sonra koşarak mutfağa indim.

Tezgâhtaki kiraz kâsesine kocaman gülümseyip hemen kucağıma aldım ve masanın üzerine oturup yemeye başladım. Meriç uykulu gözlerle mutfağa girdi, gözlerini ovuşturdu. Çok fazla mı tatlıydı, ne?

Kaşını kaldırıp saçlarını düzelterek bana yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

Omzumu silktim. "Kiraz yiyorum."

Ellerini iki yanıma koyup bana doğru eğildi. "Sendeki bu kiraz sevdası nereden geliyor?"

Gülümseyerek kahverengi gözlerine baktım. "Seviyorum."

"Çilek de seviyor musun?" diye sordu tatlı bir şekilde gülümserken.

Dudaklarımı büzüp, "Yani... Çok değil, ama yine de yerim. Neden sordun? Sen çok mu seviyorsun?" diye sordum.

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Hayır, seviyorsan alacaktım."

Kocaman gülümseyerek baktım ona. "19'uncu yaşın sana yaradı."

Burnumu sıkıp hafifçe geri çekildi. "Erik de vardı dolapta."

Gözlerimi kocaman açıp elimdeki kâseyi karnına doğru bastırdım. "Vallaha mı?"

Kâseyi sıkıca tutup gülümseyerek kafasını salladığında oturdum ve zıplayarak masanın üzerinden indim. Dolabı açtığımda kocaman bir kâsenin erikle dolu olduğunu gördüm. Dudaklarını yalayarak kâseyi elime aldım ve hemen arkamı döndüm. Meriç kiraz kâsesini masanın üzerine bırakmış, ağzına da bir tane kiraz atmış bir hâlde beni izliyordu. "Erik için bu kadar sevinç biraz fazla değil mi?" diye sordu.

"Ne o, kıskandın mı, şekerim?"

Kaşlarını iyice çattı. "Bana saçma sapan hitaplarda bulunmasana, kızım."

"Daffy Duck olmaya hazır mısın?" Ağzının içinde bir kü-

für mırıldandığında hunharca gülerek eriklerden birini aldım ve ağzıma attım.

Yüz ifadesini değiştirip sırıttı. "Daffy Duck dedin."

Eriği çiğnemeyi bırakıp kaşlarımı çattım. "Bu sayılmaz." Ağzımdaki çekirdeği çıkarıp masanın üzerine koydum.

Bana doğru yaklaşırken, "Sayılır," diye fısıldadı.

Gözlerimi kocaman açıp masanın diğer tarafına kaçtım. "Ya Meriç!"

"Sinirlendim, öpeceğim."

Elimdeki kâseyi bırakmadan salona doğru koşmaya başladım. Paldır küldür içeri girdiğimde Mert'in ve Mete'nin burada uyuduğunu gördüm. Mert tek gözünü açıp bize baktıktan sonra uykusuna geri döndü. "Oha lan, evde uçan erik var," dedi uyku sersemliğiyle.

Ona gülüp bahçeye doğru yönelmiştim ki Meriç kolumu tutunca olduğum yerde kalakaldım. Kolunu belime dolayıp beni kendine doğru çekti ve diğer eliyle de saçlarımı omzumdan çekerek kulağıma doğru yaklaştı, nefesi boynuma çarpıyordu. Titredim istemsizce. Sakallarını tenime sürterek, "Senden hızlı koştuğumu hâlâ öğrenemedin," diye fısıldadı, sesi ne kadar keyifli olduğunun kanıtıydı. Somurtup kâseden bir erik daha alıp ağzıma attım. Beni kendine doğru çevirip, "Ayrıca bu don, atletle nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Üzerimdekilere bir bakış atıp tekrar ona döndüm. Meriç'in şortlarından ve tişörtlerinden birini giymiştim. "Bunlar don ve atlet değiller."

"Tam olarak öyleler. Beni deli etme de git üzerine doğru düzgün bir şeyler giy. Sonra da yumurta kır bana." Kafamı sallayarak bir adım atmıştım ki tekrar kolumdan tutup beni durdurdu. "Nereye, daha seni öpmedim."

Ağzımdaki eriği dişlerimin arasına alıp, "Erik yiyorum," dedim.

"Hımm, eriği severim."

Dudaklarıma doğru eğilince ellerimi göğsüne bastırdım. "Mete ve Mert burada."

Geri çekilip gözlerime baktı. "Uyuyorlar." Kafamı olumsuz anlamda salladığımda sabır diler gibi tavana baktı ve elimden tutup beni mutfağa doğru çekiştirdi.

"Günah, günah!"

Mutfağa girdiğimizde sırtımı duvara yasladı ve üzerime doğru eğildi. "Zaten yanacağım, güzelim."

Dudaklarını dudaklarımın üzerine örttüğünde gözlerimi kapattım. Biraz sonra yavaşça geri çekildi ve sırıtarak bana baktı. Yutkunup elimdeki kâseyi ona uzattım ve hızlı adımlarla odasına doğru ilerledim.

Meriç'in odasına girdiğimde ablamın aynanın karşısında saçlarını düzelttiğini gördüm. "Aşk böceği, n'aber?" dedim.

"Bulaşma bana!"

Yatağa doğru ilerlerken, "Tabii ki bulaşmam, yanımdan geçemez," dedim ve yatakta muzip bir ifadeyle bize bakan Ceyda'ya döndüm. "Kalk sevgilimin yatağından," deyip onu itekledim.

Gülerek kendini geriye doğru attı. "Rahatmış."

Sinirle, "Yağız'ınki de çok rahat," dediğimde hemen doğruldu ve saçımı çekti. Gözlerimi büyüttüm. "Bunu sen istedin!" diyerek yastığı alıp yüzüne bastırdım ve kötü cadı gülüşü yaptım. Birinin belimden tutup beni uzaklaştırdığını fark edince arkama döndüm, Yağız'dı. Sinsi bakışlarımı Ceyda'ya çevirdim. "Ceyda, kız, kahramanın geldi!" Ceyda elindeki yastığı suratıma atınca, "Onlar Meriç'in yastığı be!" diye cırladım ve tekrar arkamı döndüm. Meriç'in kapının önünde bizi izlediğini görerek, "Sen de beni kurtarsana be!" diye bağırdım.

Meriç bize doğru yaklaştığında Yağız beni nihayet yere bıraktı, ama bu sefer de Meriç'in omzundaki yerimi almış oldum. Benim ayaklarım hiç yere değmeyecek miydi yahu?

Odadan çıkarken, "Ulan, iyi ki bir üzerini değiştir dedim, hemen ortalığı velveleye verdin!" dedi.

"Senin benim tarafımda olman lazım."

Beni yavaşça yere bıraktı ve odasının kapısını kapattı. "Hangi taraftan bahsediyorsun, kızım? Senden başka seçeneğim varmış gibi konuşma!"

"Kalas!"

"Ne dedim ben şimdi?"

"Tam sinirleneceğim sırada sen öyle tatlı bir şey söylüyorsun ki sinirim kursağımda kalıyor!"

"Belli, kilo yapmış."

"Ne?" diye cırladığımda hiçbir şey söylemeden kolumdan tuttu ve yürümeye başladı. "Sen bana şişman olduğumu mu söyledin?" diye bağırdım bu sefer.

Omzunun üstünden bana bakarak, "Hayır, sadece kilo aldığını söylemek istedim," diye cevap verdi.

"Kalassın işte!"

Salondan geçtiğimiz sırada Mete'nin uyandığını gördüm, eliyle saçlarına şekil vermeye çalışıyordu. Yanından geçerken ona el sallayıp, "Günaydın," dedim.

"Günaydın."

Meriç mutfağa girdiğimizde elimi sıktı. "Eline ayağına sahip çık, beni sinir etme!"

Yüzüne bakmadan, "Şişmanım ya ben, boş ver," dedim sinirle. Kimmiş şişman, sen görürsün Meriç Keskin!

Mutfakta konuşan Azra'ya ve Gizem'e gülümsedim. "Günaydın, kızlar."

Gizem, "Günaydın," diyerek gülümsedi.

Azra ise elini kaldırıp, "Günaydın, gencolar," dedi.

Kıkırdadım, bu kız biraz kaçık gibiydi. Meriç onun birini sevdiğini söylemişti, ama Azra kimi sevdiğinden hiç bahsetmemişti. Bir ara bu konuyu da kurcalasam iyi olacaktı.

Mehmet mutfağa girerken, "Abi, ben bir daha Melih'le

uyumum," diye hayıflandı. Anlaşılan mavi gözlerinin kızarma sının sebebi dün gece uykusuz kalmış olmasıydı.

"Niye, horluyor mu?" diye sorduğum sırada önden ablam, arkasından da Melih içeri girdi.

Mehmet, "Horlasa yine iyi, sabaha kadar..." demişti ki Melih onun ağzını kapatıp, kulağına da tahminimce güzel bir tehdit savurdu.

Ablam şaşkınlıkla Melih'e bakarken, Meriç gülerek, "Sabaha kadar ne lan? Fesatlaşayım mı?" deyince karnına sıkı bir yumruk attım.

Mehmet kaşlarını çatarak ona döndü. "Sapıklaşma, lan!"

Meriç gülmeye devam etti. "Lafım sana değil, kardeşim, Melih'e."

Mehmet bir sandalye çekip otururken, "Aşktan soğudum yeminle," diye homurdandı.

Bu sırada Mete içeri girip, "Ne aşkı lan? Ben âşık falan olmadım!" deyince herkes ona baktı.

Meriç yanına yaklaşarak onun omzuna vurdu. "Konu sen değilsin."

Mete'nin rahat bir nefes aldığını fark ederek kaşlarımı çattım. Tam ne olduğunu soracağım sırada Meriç ağzımı kapatıp, kulağıma, "Hadi, kahvaltı yapalım," dedi. Bu ikisi yine ne karıştırıyorlardı? Mete birine mi âşık olmuştu?

***

Meriç odasının kapısını kilitlediğinde sırıttım, Daffy Duck kostümünü giyecekti. Gülerek ona kutuyu işaret ettiğimde küfür ede ede kutuyu alıp banyoya gitti. WhatsApp'a girip bir grup kurdum ve bizimkileri ekledim. Hemen mesaj yazdım.

'Ben: Millet!'

'1 Numaralı Kankim: Oha, grup kurmuşun, kanki!'

(1 Numaralı Kankim, konuyu 'Mert ve Kankileri' olarak değiştirdi)

'Mavi: Mert işsiz lan, yeminle.'

'Kıvırcık: Lan, aynı evde mesajlaşıyoruz. :D'

'Ben: Meriç, Daffy Duck kostümünü giyiyor, sessiz odasına gelin.'

'Melih: Bunu kaçıramam. :D'

'Azra: Oha! :O'

'Ablam: İlişkinizden emin değilim. :/'

'Ben: Kes be! İlk günden sevgili danışmanı mı oldun? :p'

'Ablam: Seni döverim!'

'1 Numaralı Kankim: Kızlar, benim için kavga etmeyin.'

'Kıvırcık: Hep aynı terane...'

'1 Numaralı Kankim: Sus lan, Kıvırcık!'

(1 Numaralı Kankim, konuyu 'Kıvırcık...' olarak değiştirdi)

'Kıvırcık: Ben seni...'

(Kıvırcık, konuyu 'Mert'in Ölüm Kararı' olarak değiştirdi)

'1 Numaralı Kankim: Sevdiğime kavuşamadım daha lan. :('

'Kıvırcık: Hay ben senin. Üzülme lan...'

'1 Numaralı Kankim: Sarıl bana. Sonra da taktik ver biraz, zalım.'

'Ben: Gelecek misiniz artık?'

Mesajı gönderip beklemeye başladım. Kapı çalınınca gidip kilidi açtım ve hepsini içeri aldım. Heyecanla beklerken Meriç, Daffy Duck kostümüyle banyodan çıktığında hepimiz krize girdik. Meriç küfrederek hızla banyoya girdi. Kahkahalarımı bastıramıyordum, elimi karnıma bastırıp gülmeye devam ettim. Çok tatlı olmuştu!

Meriç kendi kıyafetleriyle tekrar odasına girdi ve sinirle, "Kesin lan hepiniz!" diye bağırdı. Gülerek yanına gittim ve sakinleşeceğini umarak kollarımı boynuna doladım, ama anlaşılan bir işe yaramamıştı. Kaşlarını çatarak bana baktı. "Gülme!"

Gülmemi bastırmaya çalışarak dudağımı ısırdım. "Ta-

mam," dedim ama yeni bir kahkaha tufanına kapıldım.

Saçımı çekerek, "Sinirleniyorum! Ciddiyim!" diye tısladı.

Derin bir nefes alıp kafamı salladım. "Tamam, gülmeyeceğim, ördekçik," dediğim sırada Mert banyoya girdi ve kostümle birlikte geri döndü.

Meriç, "Hain!" dedi ve çenemden tutup ona bakmamı sağladı.

"O hâlini görmek herkesin hakkıydı," diyerek sinsice sırıttım.

"Sebep?"

"Çünkü hiçbir insan mükemmel değildir ve sen her zaman mükemmel gibi duruyorsun. Bir kusurunu görmeliydiler."

Alnını alnıma yaslayarak, "Mükemmel ha?" diye fısıldadığında kafamı sallayarak onu onayladım. Bir anda geri çekilip, "Hazırlan," dedi.

"Neden?"

"Dövme yaptıracağım."

Gözlerimi kocaman açıp, "Ne? Ne dövmesi?" diye cırladım.

Odadakilere dönüp eliyle çıkmalarını işaret ederken, "Sürpriz," dedi.

"Niye yaptırıyorsun ya, boş ver," dediğim sırada Mert'e küfretmeye başladı, çünkü kostümün başlık kısmını kafasına geçirmişti ve şimdi de fermuarı açamıyordu, şu an cidden komik görünüyordu.

Mert'in odadan çıkması ve kapı kapandıktan sonra düşme sesinin duyulması bir oldu. Kapının arkasından, "Ben iyiyim iyi olmasına da, bu merdivende bu kadar çok basamak var mıydı ya?" diye bağırdı.

***

Gülerek Meriç'e baktığımda, sanki az önce Daffy Duck kostümünü hiç giymemiş gibi bir hâli vardı. Kim bilir kafasında cirit atan kaç tilki vardı? "Hayırdır?" dedim.

"Hiç, ne olsun?"

Tam karşısında durup ellerimi belime koydum. "Yok, yok, var sende bir şeyler. Sırıtmalar, saçını topla falan demeler!" deyip az önce zorla bana topuz yatırdığı saçlarımı işaret ettim.

"Daffy Duck konusunu unutmuş değilim, ama keyifliyim işte, kızım. Ayrıca saçlarını topla demişsem ne olmuş? Hava sıcak."

"Kesin o yüzdendir."

"Benimle gelmek istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu.

Ofladım. "İyi be!"

Koltuğa doğru yöneldiğim sırada Mete oflayarak salona girdi. "Allah belamı verdi galiba!"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne oldu? Kısır mı çıktın?" diye sordum. Tabii bu boşboğazlığım Meriç tarafından kolumun dürtülmesiyle kesildi. Dudağımı ısırıp, "Pardon..." diye mırıldandım.

Mete, "Senin kuzenin biraz salak galiba," dedi.

Bakışlarımı önce Meriç'e ardından tekrar ona çevirdim. "Hangisinden bahsediyorsun? Malum Edizcimcim, Elis Abla ve Ayazcık hariç, hepsi salak."

Meriç gülerek, "Sizde genetik," dediğinde gözlerimi kısıp karnına vurdum.

Mete derin bir nefes alıp, "Gizem," dedi.

"Gizem ne alaka, yahu?" dedim gözlerimi kocaman açarak. Meriç enseme üfleyince huylanıp koluna vurdum. "Dur bir, dedikodu var."

Saçlarımın kokusunu içine çekerken, "Mete, Gizem'e vurulmuş," diye fısıldadı.

Gözlerim Thor'un ağzı kadar açılırken, "What dedin, gülüm?" diye bağırdım bir anda.

Mete yüzünü buruşturdu. "Vuruldum denemez aslında. Sa-

...onu görünce kendimi tuhaf hissediyorum," dedi ensesini kaşıyarak.

Yanına gidip kafasını tuttum ve hafifçe salladım. "Beyin var mı burada?"

Meriç gülerek beni geri çektiğinde, Mete şaşkınlıkla bana baktı. "Niye öyle söyledin şimdi?"

"Gizem'e nasıl âşık oldun be? Kuzenim, tamam da o kızın gönlü herkese konuyor."

Gözlerini devirip, "Benim de tek gönülde kaldığım söylenemez," diye cevap verdi.

"Tencere kapak diyorsun yani?"

"Belki. Bilmiyorum. Kimseye söyleme!"

"Söylemem de, sana aşk yarar bence."

"Ben bu kadar emin değilim," deyip koltuğa oturdu.

Meriç elimden tutup kapıya doğru ilerlediğinde gülümseverek arkama döndüm ve Mete'ye el salladım. "Bu konuyu bir ara konuşuruz, ben aranızı yaparım."

"Kızım, sen beni deli mi edeceksin?" diye homurdandı Meriç.

"Delisin zaten."

"Çok konuşma, yoksa alnına deli diye yazdırırım."

Elimi havaya kaldırarak yüzümü buruşturdum. "Ay, çok korktum!"

***

Meriç koltukta rahat bir şekilde otururken, ben tırnaklarını yiyordum. Dövmeyi yapan adam dikkatle onun koluna sanatını icra ederken, elinde tuttuğu aletten gelen ses içimin bir tuhaf olmasına sebep oluyordu. Kollarımı göğsümde bağlayarak somurttuğumda Meriç sırıtarak bana baktı. "Somurtma, çirkin oluyorsun."

Gözlerimi devirdim, canı hiç acımıyormuş gibi bir hâli vardı. "Bu, senin bendeki imzan. Benim imzam da sen sakla," dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Senin imzan?"

"Aynen. Benim imzam."

Anlamadığımı bile bile yine laf oyunu yapıyordu. Oflayarak oturduğum yerden kalktım ve yanına gidip arkasına geçtim. Kollarımı boynuna dolayarak kafamı kafasına yasladım. "Acıyor mu?"

Kafasını hafifçe yukarı kaldırdığında geri çekildim. Gözlerime bakarak, "Sorun değil, güzelim, ben alışkınım," dedi.

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

"Belki."

"Senin imzan nerede?" diye sordum.

"Ensende," diye cevap verdi sırıtarak.

Yüzümü buruşturup, "Ne?" dedim ve elimi enseme attım. "Sen ciddi misin?"

Kafasını sallayarak beni onayladığında gözlerim kocaman açıldı. Duvarda asılı olan aynanın karşısına geçtim ve beceremeyeceğimi bile bile enseme bakmaya çalıştım. Arkamı döndüğümde masanın üzerinde başka bir ayna olduğunu gördüm. Uzanıp onu elime aldım ve tekrar duvardaki aynanın karşısına geçip, elimdeki aynayı enseme doğru tuttum. Ensemde özenle çizilmiş bir barkod ve hemen altına da çok güzel bir el yazısıyla 'Meriç Keskin' imzası vardı. Gözlerimi birkaç kez açıp kapatarak bunun gerçek olmamasını diledim, ama oradaydı! Derin bir nefes alarak Meriç'e döndüm. "Bu ne ya? Ne zaman yaptın bunu?" diye bağırdım.

"Dün sen uyurken yaptım," dedi gülerek.

Oflayarak ayağımı yere vurdum. "Bu yüzden saçlarımı toplattın!" kafasını sallayarak beni onayladığında aynayı tekrar enseme tuttum. "Ben mal mıyım da bana barkod yapıyorsun be!" diye cırladım.

"Benimsin. Barkod numaran da, benim kimlik numaram."

Tekrar ona dönüp yüzümü buruşturdum. "Ne?"

"Güzel olmuş değil mi?" diye sordu pişkin pişkin sırıtarak

Dudağımı ısırdım, gerçekten de çok güzel duruyordu. Sonra aklıma gelen şeyle ona baktım. Ağlamaklı bir sesle, "Silinir, değil mi?" diye sordum. "Annem öldürür beni!"

"Bir aya kadar çıkar," dedi.

"Yuh!"

"Geçici dövme yapılan kalemlerden kullandım."

Aynayı yerine bırakıp ellerimle yüzümü kapattım. "Ölüm fermanımı imzaladın..."

***

Salonda oturmuş, Meriç'in ağaç dövmesine bakıyordum. Ağacın kökleriyle küçük ama güzel bir şekilde 'Rüya' yazılmıştı. Ona bakmadan, "Anlamı ne?" diye sordum.

Yanağımı okşayarak çenemden tuttu ve gözlerine bakmamı sağladı. "Sensin."

"Nasıl yani?"

"İçimde kök salan, nefesim olan, yakında da meyve verecek olan kadınsın," diye fısıldadı.

Öksürerek gözlerimi kaçırdım. "Bence o sensin, yani o ağaç. Tam bir kütük!"

"Ulan, romantik bir şeyler söylüyorum, ama yine de kütük oluyorum!"

"Kütük olmayan bir adam, bir kadını utandırmaz," dedim bakışlarımı ona çevirerek. Sonra uzanıp yanağını öptüm. "Seni seviyorum."

Kolunu belime atıp beni kendine doğru çekti. "Hatunum."

Tam beni öpmek için üzerime doğru eğilmişti ki, Mert heyecanla salona girdi. "Kanki!" Hızla Meriç'ten uzaklaştığımda eliyle gözlerini kapatarak, "Sorry," dedi. Utançla yüzümü kapattım ve parmaklarımın arasından ona baktım. Mert, "Kanki, benim kızın sevgilisi yokmuş, abisiymiş o yav!" diye konuşmaya devam etti.

Ellerimi yüzümden çekip ona baktım. "Nereden biliyorsun? Sordun mu yoksa?"

Ensesini kaşıyarak, "Yok kanki ya. Kıvırcık'ın taktiklerini uygularken abisine yakalandık, döner bıçağıyla bizi kovaladı," dedi.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Döner bıçağı?"

"Aynen," dedikten sonra elini midesine bastırdı. "Canım çekti, yaf. Döner mi yesek?"

Meriç, "İskender yiyelim. Ne zamandır yemedim," dedi.

Şaşkınlıkla onlara baktım. "Konuyu nasıl bu kadar çabuk değiştirdiniz ya?"

Meriç omzunu silkerek telefonunu cebinden çıkardı ve sipariş vermek için internete girdi. Bu sırada Mert de kolumdan tutarak beni bahçeye çıkardı. Ben de yukarı çıkıp şortumu değiştirmekten kurtulmuş oldum.

"Kanki, sen de taktik versene bana."

"Benim de ilk defa sevgilim oluyor, sana nasıl taktik vereyim?"

"Neyse, Kıvırcık'la idare ederiz artık."

Mete bahçeye girip, "Top nerede, Mert? Oynardık," dedi.

Gülümseyerek, "Ben getiririm!" diye bağırdım ve koşarak arka bahçeye gittim. Meriç'in topu koyduğu yerden aldığım sırada ilerideki karaltıyı fark edince kaşlarımı çattım ve oraya doğru ilerledim. Öpüşen iki kişiyi görünce gözlerim kocaman açıldı. Sanki... Sanki onları tanıyordum. Merakla birkaç adım daha attım, onların kim olduklarını anlayınca top ellerimin arasından kayıp yere düştü. Elimle ağzımı kapattığım sırada birbirlerinden ayrıldılar ve korkuyla bana baktılar. İkisi de tıpkı benim gibi donup kalmıştı.

18. Bölüm

Şu an baktığım iki kişi beynimin error vermesine neden olmuştu. Karşımdaki iki insanı bir türlü bu durumda hayal edemiyordum, ama hayal edemediğim şey gerçekleşmiş ve tam karşımda duruyordu. Şaşkınca onlara bakarken, onların da benden farkı yoktu. Furkan hariç... O benim kadar şiddetli bir tepki vermemiş, hatta bana burukça gülümseyip selam verir gibi başını bile sallamıştı. Ama Azra'nın gözleri kocaman olmuş, benim gibi eliyle ağzını kapatmıştı.

"Melis! Nerede lan bu kız?"

Meriç'in sesini duyunca bir anlığına arkama dönüp baktım ve tekrar onlara döndüm. Azra koşarak yanıma geldi. Furkan hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp giderken, ben hareket dahi edemedim. Azra telaşla koluma girip beni çekiştirdi. "Lütfen Meriç'e söyleme!"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

Oflayarak yürümeye başladı ve beni mutfağa soktu. Telaşlı

bir ifadeyle, "Lütfen, Melis. Meriç'e bir şey anlatma. Söz, her şeyi anlatacağım," dedi.

Kafamı sallayarak kendimi toparlamaya çalıştım ve derin bir nefes aldım. "Furkan ve sen?" dedim şaşkınca.

"Yok öyle bir şey. Yani galiba. Off, bilmiyorum. Lütfen aramızda kalsın."

Tam o sırada Meriç arka kapıdan içeri girdi. "Neredesin kızım sen, deminden beri seni arıyorum," diyerek yanıma geldi ve bileğimden tutup Azra'ya döndü. "Ne oldu lan? Yüzün kireç gibi."

Azra hızla toparlanıp gülümsedi. "Yok bir şey, kuzen," deyip arkasını döndü ve koşar adımlarla mutfaktan çıkarken, "Üzerimi değiştirip geleceğim!" diye bağırdı.

Meriç kaşlarını çatarak bana baktı. "Var bunda bir şeyler, çözeriz elbet," diye söylendi. Topuzumdan fırlayan saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Topu buldun mu?"

Kafamı salladım. "Buldum, hemen getireyim."

Bileğimi kurtarmaya çalıştım ama daha çok sıktı. "Neyin var senin?" diye sordu.

Ne söyleyeceğimi düşünerek yutkundum. Bir şeyi de anlamasa olmuyordu. "Yok bir şeyim," deyip şirince gülümsedim ve elinden kurtulup arka bahçede bıraktığım topu almaya gittim.

Yanına döndüğümde kolunu omzuma atıp dikkatle kıyafetlerime baktı. "Şortun niye hâlâ üzerinde?"

Bu sabaha gönderme yaparak, "Kiloluyum ya ben, kimse bakmaz diye değiştirme gereği duymadım," diye cevap verdim.

"Sen hâlâ orada mısın?"

Omzumu göğsüne çarpıp onu hafifçe ittim. "Ne demek sen hâlâ orada mısın? Oradayım tabii. Resmen bana şişman dedin be!" diye cırladım.

"Yakışmış ama," diyerek güldü.

"Kalas!" diyerek onu ittim ve Maviş'in yanına doğru ilerlemeye başladım. Arkamdan hâlâ gülüyordu pislik! Dışarı çıkıp, "Maviş?" dediğimde Mehmet kafasını kaldırıp bana baktı. Mutlulukla gülümsedim. "Sana da mı kız bulsak, ne yapsak?"

"Hayırdır? Operasyon mu yapıyorsun?"

"Hayır, bu aralar herkes kendine göre birilerini buldu, sen de başına kaldın yahu." Yanına oturmak için hareketlenmiştim ki, Meriç benden önce davranıp oturunca, kendimi onun kucağında buldum. Gözlerimi kocaman açarak kalkmaya çalıştım, ama Meriç kolunu belime doladı. "Ya!" diye cırlamam da bir işe yaramadı. Hırsla ona doğru döndüm ve saçını çektim. Küfrederek kolunu belimden çekince, fırsattan istifade ederek hemen ayağa kalktım. "Pislik!" diye bağırmayı da ihmal etmedim.

Mehmet, "Şu an bir ilişki isteyip istemediğimden emin olamadım," dedi sırıtarak.

Gözlerimi kısıp ona baktım ve işaret parmağımı yüzüne doğru salladım. "Senin de bir ilişkin olacak, o kadar!"

Kaşlarını yukarı kaldırıp, "Sebep?" diye sordu.

"Çünkü ben öyle istiyorum!"

Meriç, "Sert kadın. Sevdim bunu," diyerek gülmeye başladı.

Sert bir yüz ifadesiyle ona döndüm. "Şişman olmasın o!"

Yüzündeki ifade bir anda değişti ve Mehmet'e doğru dönerek elini dizine vurdu. "Hay demez olaydım!"

Ona doğru eğilip sinirle gözlerinin içine baktım. "Sen istedin bunu, Keskin!" dedikten sonra doğrulup elimdeki topu yere bıraktım. "Hadi, oynayalım."

Azra yanımıza geldi ve bir şeyler söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırcasına gözlerime baktı. Kafamı olumsuz anlamda salladım. Meriç, "Siz ikiniz ne karıştırıyorsunuz?" diye sorduğunda ikimiz de ona döndük. Şüpheyle bize bakıyordu.

Azra, "Sana ne?" diyerek konuyu dağıtırken, ablam ve Melih el ele bahçeye girdiler. Çok tatlıydılar ya... Melih gülerek bir şeyler anlatırken, ablam onun anlattığı şeye gülüyor ve gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyordu.

"Ne o, çok mu özendin?"

Meriç'in sesini duyunca bakışlarımı ona çevirdim. "Çok tatlı değiller mi?"

"Bilmem, bence biz daha tatlıyız."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ben varım, güzelim. Daha da güzeli, yanımda sen varsın."

Uzanıp saçlarına dokundum. "Çok tatlısın, yine de bana şişman dediğini unutmadım."

"Şişman olman umurumda değil," dedi sırıtarak.

"Ciddi ciddi şişman olduğumu düşünüyorsun ya!" diyerek kollarımı göğsümde bağladım.

Beni kendine doğru çekip çenemi kavradı ve gözlerine bakmamı sağladı. "Bak gözlerime, çünkü bir daha söylemeyeceğim; sen şişman falan değilsin."

"Bir an gerçekten güzel bir şey söyleyeceksin sandım," diyerek tutuşundan kurtuldum.

Kaşlarını çatıp, "Kolumda adın yazıyor, başka söze gerek var mı?" diye sordu.

Evet, haklıydı, söze gerek yoktu.

***

Azra'yla birlikte Meriç'in odasına girdiğimizde kapıyı kapatıp kilitlemesini bekledim. Aklım hâlâ birlikte olmalarını almıyordu. Furkan ve Azra'dan bahsediyorduk sonuçta ve ne bileyim... tuhaftı.

Azra derin bir nefes alarak, "Otur istersen," dedi.

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Gerek yok. Bir an önce anlat şu olayı, Azra. Beynim error veriyor."

Oflayarak saçlarını karıştırdı. "Ben... Önceden Furkan'a platonik âşıktım."

Duyduklarım karşısında gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. "Ne?"

Azra arkasındaki duvara yaslandı. "Kardeşi İrem'le de aram iyiydi. Furkan'ı seviyordum işte," deyip somurttu. Yutkundum, acaba Furkan'ın beni sevdiğini biliyor muydu? Azra konuşmaya devam ettiğinde düşüncelerimden sıyrılarak ona baktım. "Sonra Meriç'le kavga ettiler ve biz İrem'le konuşmaz olduk. İrem benimle küstü falan, her neyse. Furkan da beni fark etmiyordu zaten. Unuttum sanmıştım ama öyle olmamış. Furkan olayı bu sene yine su yüzüne çıkınca, içimde bir şeyler hissettim yine. Sizin şu ayrılma olayınızdan sonra gidip İrem'le saç saça, baş başa kavga ettim."

Gözlerim sanki mümkünmüş gibi daha da büyüdü. "Bunu nasıl yaparsın ya? Beni neden çağırmadın?" diye sinirle söylendim.

"Ben hallettim, merak etme," diyerek güldü ama yüzündeki ifade biraz sonra yerini buruk bir tebessüme bıraktı. "Furkan'la da tartıştım tabii. Bana suçunun olmadığını, seni unutmaya çalıştığını falan söyledi."

"Üzgünüm."

Omzunu silkip, "Üzülme, senin suçun değildi," dedi. "Her neyse, cesaretimi toplayıp onu sevdiğimi söyledim."

"Yuh!"

"Kaybedecek neyim vardı ki? Söyledim işte, o da kötü karşılamadı zaten. Konuştuk biraz. Bir iki gündür de görüşüyoruz, ama o anlamda değil yani, iki arkadaş gibi."

Arka bahçede olanları kast ederek, "Arkadaş?" dedim.

"O tamamen benim aptallığım. Ben öptüm çocuğu ve neden bilmiyorum ama o da karşılık verdi," dedi heyecanla. "Çok... çok güzeldi," diyerek birden ağlamaya başladı.

Ona sıkıca sarıldım. "Kıyamam ya."

Kollarını boynuma dolarken, "Çok güzel öptü beni," diye fısıldadı. "Beni sevmesini istiyorum, Melis. Seni sevdiği gibi beni de sevsin istiyorum."

"Çok özür dilerim."

Yavaşça benden ayrılıp gülümsemeye çalıştı. "Belki bir şansım vardır, ha?"

Kafamı sallayarak gülümsedim ben de. "Belki de."

Ellerimi tutup heyecanla, "Lütfen Meriç'e söyleme. Öğrenirse bana çok kızar," dedi.

"Ondan bir şey saklamak hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum, ama lütfen. Daha başlamadan bitsin istemiyorum."

"Tamam, öyle olsun," dedim.

Gözleri ışıldıyordu. Yanaklarını öperken, "Sağ ol," dedi. Bu sırada odanın kapısı hunharca tıklatılmaya başladı. Azra kapıyı açtı ve karşımızda dikilen bir adet Meriç'e, "Ne var be? İki dakika rahat ver kıza!" diye bağırdı.

Meriç, "Kız benim değil mi, lan?" diyerek kaşlarını çattı ve bana doğru bir adım attı. "İstersem kemerime bağlarım ve yanımdan ayırmam, kime ne?" Bileğimden tutarak beni kendine doğru çekti. "Hazır mısın?"

Kafamı sallayarak onayladım. "Hazırım." Elimden tutup merdivenlere yöneldiğinde arkama dönüp Azra'ya el salladım. Tekrar önüme döndüğümde, "19'uncu yaşın sana yaramış mı, yaramamış mı, karar veremedim," dedim.

Çarpık bir şekilde gülümseyerek, "Değişmeye niyetim yok, güzelim," diye cevap verdi.

"Orası belli. Bir kütüğü başka bir şeye dönüştürebilirsin, ama sonuç olarak o yine bir kütüktür."

"Eyvallah."

Kapıyı açtıktan sonra geri çekildi ve geçmem için bana yol verdi, arabasına doğru ilerledik. Arabaya bindiğimizde uzanıp

emniyet kemerimi taktı ve elini kendi kemerine uzattı. Kontağı çevirip arabayı çalıştırdı, yavaşça sitenin otoparkından çıktı. Biraz sonra parkın önünde durduğumuzda hafifçe bana doğru döndü ve yanağımı okşayıp, topuz yapmak için kullandığım lakmi saçlarımın arasından çekip aldı. "Annen şahesermi görmesin," dedi. Bana doğru eğildi ve alnımdan öptü. Elini yanağına koyduğumda, elimi tuttu ve bileğime ufak bir öpücük bıraktı. "Görüşürüz, hatun."

Kemerimi çıkarıp uzandım ve burnumu burnuna sürttüm. "Görüşürüz, adam. Seviyorum..." diye fısıldayıp dudağının kenarından öptüm ve arabadan indim. Eve adımlarken yüzümde salakça bir sırıtış vardı.

Mert'ten

Mete kankim yanımda oturmuş, telefonuna bakarken oflayıp kafamı koltuğun arkasına yasladım. "Neye bakıyorsun, kanki?"

Kafasını bana doğru çevirip, "Arasam mı lan?" diye sordu.

Heyecanla doğruldum. "Sen Gizem'e nasıl âşık oldun, yaa?"

"Âşık falan olmadım, lan. Yani olmamışımdır. Âşık falan olamam ben. Bana göre değil," diye söylendi.

İşaret parmağımla burnunu kaldırdım. "Hadi, hadi."

Elime vurup, "Rahat dur, lan. Âşık değilim," diye tısladı.

"Neden arayayım mı diye soruyorsun o zaman?"

Telefonunu sehpanın üzerine fırlatırken, "Aramıyorum, lan," dedi sinirle.

"Ben, benim yafrımın telefonun numarasını bilsem ararım."

Birden ayağa kalktı ve kolumdan tutarak beni de ayağa kaldırdı. "Hadi, gidip seni kıza yamayalım. Adını da öğren artık."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Vallaha mı? Aynen kardeşim ya. Yama beni yafrıma."

Gözlerini devirip koltukta uyuyan Mehmet'i dürttü. "Lan Hop! Mehmet!"

Mehmet gözlerini hafifçe aralayıp bize baktı. "Ne var, lan? Gece uyuyamadım zaten, rahat bırakın beni!"

Gülerek, "Sabaha kadar de mi, yafrım," dediğimde kafasının altındaki yastığı bana doğru fırlattı, ama ben Matrix'teki Neo kadar çevik bir vücuda sahip olduğum için, kurtulmayı başardım. Yani kısmen.

Mete gülerek, "Kalk lan, Mert'i kıza yamayacağız. Bakarsın sana da kısmet çıkar," dedi.

"Sen git kendine birini bul, lan. İyice platoniğe bağladım," diyerek kıçını bize doğru dönen Mehmet'i kahkaha atarak izledim.

Mete küfrederek homurdandığı sırada, Meriç içeri girdi. Elindeki anahtarı artist bir tavırla girişteki kâsenin içine fırlattı. "Hepiniz niye ayaktasınız?"

Sırıttım. "Mete kankim benim kıza beni yamayacakmış."

Meriç, "Sevdiğin kız yama tutar cinsten mi? Millet delik deşik etmiş olmasın?" dedi.

Ben şaşkınlıkla Meriç'e bakarken, Mete kafasını olumsuz anlamda sallayarak, "Yok lan, o tür bir kız değil, benim gözüm tuttu," dediğinde hevesle Meriç'e baktım, çünkü onun onayına ihtiyacım vardı, annem öyle istemişti.

"Ben de bakayım," dedi kafasını sallayarak. "Hadi, gidelim o zaman," diyerek hâlâ arkası dönük bir şekilde uyuyan Mehmet'i dürttü. "Kalk sen de, milli."

Mehmet tekrar bize dönüp, "Hay sizin kızınıza," diye söylenerek ayağa kalktı.

Gülümseyerek öne geçtim ve kapıyı açıp dışarı çıktım. Arabama bindiğimde Meriç yanımdaki koltuğa oturdu, diğerleri de arkaya geçtiler. "Uçuracağım sizi, kızlar. Sıkı tutunun," diyerek sırıttım.

Meriç kemerini takarken, "Ulan en fazla doksana çıkıyorsun," diye söylendi.

"Kurallara uyarak da uçabiliriz," dedim.

"Evet, evet, sür hadi," dediğinde gözlerimi kısarak ona bakıp arabayı çalıştırdım.

Kendi evime giderken bile belki görürüm umuduyla önünden geçtiğim evin önünde durdum.

Meriç eve bakarak, "Burası mı?" diye sordu.

Kafamı sallayıp onu onayladım ve arabadan indik. Meriç arabanın kapısına yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. Kaşlarını çatarak ona baktım. "Abicim, kızı ben tavlayacağım, sen değil."

Gözlerini devirip kollarını serbest bıraktı ve doğruldu. "Kes, lan!" dedikten sonra Mete'ye döndü. "Ne yapacağız?"

"Sen ve Mehmet gönüllü olarak kızın abisini üzerinize çekeceksiniz ki, biz de Mert'le işimize bakalım," diye cevap verdi Mete.

Meriç, "Abisini mi dövelim?" diye sordu, tek kaşı uzaya kadar havalanmıştı sanki.

Mete, "Yok abi, kız kızar falan," dedi.

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Aynen, dövmeyin."

Meriç gözlerini bana çevirdi. "Adamı nasıl evden çıkaracağız?"

Kafamı kaşırken, "Bilmiyorum ki," diye mırıldanıp şaşkınca eve baktım.

Meriç aklına gelen şeyle sırıtıp önüne baktı, daha sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Abisinin arabası şu mu?" diyerek kafasıyla beyaz bir Porsche'yi işaret etti.

"Aynen o," dedim.

"Tamam, adamı peşimize takarız takmasına da, kız buna değer mi?" diye sordu.

"Vallaha iyi kız," diyerek hevesle ona baktım.

Meriç, "Göreceğiz bakalım," diyerek elini uzattı. "Anahtarını ver," dediğinde anahtarı ona doğru fırlattım. Mehmet'e

işaret etti ve birlikte arabaya bindiler. Meriç arabamla biraz ilerledikten sonra beyaz Porsche'nin yanında durdu ve camını açıp elindeki anahtarı arabaya bastırdı. Hafifçe gaza basarak ilerlediğinde arabayı boydan boya çizmiş oldu. Mete gülerek onu izlerken, Porsche'den yükselen alarm sesi tüm sokağı inletti. Çok geçmeden arkamızdaki evden çıkan adam şaşkınlıkla onlara bakarken, Meriç hiç istifini bozmadan elindeki anahtarı salladı ve gaza yüklendi. Adam sinirle bağırıp arkasından koşmaya başladığında kahkahamı engelleyemedim. Tekrar eve doğru döndüğümde sevdiğim kızın şaşkınlıkla kocaman açılmış gözlerine baktım. "Çok güzelsin be, zalımın kızı," diye mırıldandım.

"Sıra sende, saf oğlan," dedi Mete gülerek. "Git ve kızla adam gibi konuş. Sen işi batırmadığın sürece müdahale etmeyeceğim. Ne hissediyorsan açıkça söyle kıza. Salak salak konuşmamaya çalış."

Küçük adımlarla kıza doğru ilerledim ve boğazımı temizleyerek tam karşısında durdum. Kız kaşlarını çatarak bana baktı. "Sapık mısın ya?" Sinirlenince ne de güzel oluyordu.

"Değilim vallaha. Seviyorum."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?"

Yutkunarak gözlerine baktım, ama konuşmayı unutmuştum sanırım. Biraz sonra, "Şey... su alabilir miyim?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

"Ne saçmalıyorsun yine, Allah aşkına?"

Kapıyı kapatacağını anlayınca hızla harekete geçtim ve izin vermedim. Kapıyı tutarken, "Dinle. Yani lütfen..." diye fısıldadım. "Amacım rahatsızlık vermek değil, yemin ederim. Bu şey... sana vuruldum. Aman! Seviyorum yani..."

"Beni tanımıyorsun!"

"Ama seviyorum."

Tek kaşını kaldırarak, "Nasıl?" diye sordu.

"Çok. Annem gibi."

Gözlerini devirdi. "Annenin yanına git o hâlde."

"Annem yok benim."

Duraksadı ve mahcup bir ifadeyle dudağını ısırdı. "Özür dilerim."

Gülümseyip yanağına dokundum ve ısırdığı dudağını işkenceden kurtardım. "Önemli değil. Yani önemli de, neyse. Ne diyorsun?"

"Aslında sempatiksin."

"Vallaha mı?"

Gülümseyerek elini bana doğru uzattı. "Adım Gece."

Uzattığı elini tutup onu kendime doğru çektim ve sıkıca sarıldım. "Mert. Tanıştığıma memnun oldum."

Hızla benden ayrılıp, "Yavaş olalım biraz," dedi.

"Tabii. Yavaş."

"Gitsen iyi olacak, Mert. Abim birazdan burada olur."

"Tabii, ben gideyim. Eve gideyim ben. Gece oldu sonuçta. Yani sen değil, şey anlamında."

Saçmalamaya başladığımı anlayan Mete elini omzuma attı. "İyi akşamlar, Gece Hanım," dedi ve elini omzumdan çekmeden yürümeye başladı.

Arkama dönüp Gece'me el salladım. "İyi geceler! Bana çok iyi geceler olacak," dediğimde gülerek kapıyı kapattı. Salak bir ifadeyle önüme döndüm. "Bana güldü lan!"

"Aferin lan, kaptın bu işi."

Zafer işareti yaparak elimi havaya kaldırdım. Beşlik çakıp birbirimize sırıttık. "Kaptım lan ben bu işi. Kesin beni seviyor."

"Çüş! Yavaş ol, abicim."

"Gizem'e mi gitsek şimdi?"

Ağzının içinde bir küfür mırıldanıp sinirle bana baktı. "Sus, yoksa yardım etmem."

Toparlamaya çalışarak, "Yok ya, Gizem de kimmiş? Gece varken, peh!" dedim.

Kafama vurup, "Adam gibi konuş, lan!" dediğinde sırıttım sinsi sinsi. Seviyordu işte.

***

Telefonumun ekranındaki fotoğrafa baktığımda sulanan gözlerimi koluma silip, burnumu çektim. Odamın zeminine, kapının önüne oturmuş, sırtımı da kapıya yaslamıştım ve saatlerdir bu fotoğrafa bakıyordum. Gözyaşlarım dudaklarıma doğru yol aldığında, tuzlu tadının farkına vardım. Tadı güzeldi, ama neyse, konumuz bu değildi.

Kapımın iteklendiğini hissettim önce, ardından Meriç'in, "Mert!" diye seslendiğini duydum. Telaşla gözlerimi silip derin bir nefes verdim ve ayağa kalktım. Karşımda duran aynaya baktığımda gözlerimin kızardığını gördüm. Oflayarak yüzüme o tanıdık sırıtışımı yerleştirerek kapıyı açtım. "Ooo, kanki?"

Meriç kaşlarını çatarak beni hafifçe itti ve odama girdi. "Palavranı sikeyim!" dediğinde bozuntuya vermedim.

Sakin ol, oğlum. Yok bir şey. Ağlama sakın. Sesimin titrememesine çalışarak, "Niye öyle diyorsun, aşkem?" dedim.

Kapıyı kapatırken, "Herkese yutturursun iyi olduğunu, yemin ediyorum bak, o piç babana bile yutturursun da, bir tek bana yutturamazsın!" dedi. Ardından alev fışkıran gözlerini bana çevirdi. "Anlıyor musun? İyi değilsin işte. Nasıl iyi olacaksın ki zaten bu lanet günde?"

"Unutamıyorum," dedim sesimin titremesini de, gözlerimin dolmasını da umursamadım.

Sıkıntıyla nefesini bıraktı. "Baban nerede?"

Ona çaktırmadan gözyaşlarımı sildim. "Cici annemlerde herhalde, bilmiyorum. Bugün uğramadı eve," dedikten sonra umutsuzca ona baktım. Ağladığımı fark ederek bir küfür geveledi, ben de yanından geçip yatağımın kenarına oturdum. Dirseklerimi dizlerime yaslayıp parmaklarımla oynamaya başladım. "Annem öleli iki sene oldu, lan," dedim sanki komik bir şey söylüyormuşum gibi gülerek. Gözyaşlarım beni yalnız

bırakmadı tabii. Burnumu çekip kafamı kaldırdım. "Adamın ismurunda bile değil," dedim babamı kastederek. O kadar sinirliydim ki ona. Bana kalsa onu çoktan döverdim, ama ben dövüşmeyi de bilmiyordum ki. Annem böyle yetiştirmişti beni, ne birine kızabilirdim, ne de küs kalabilirdim. Yani ben aptalın tekiydim!

Kardeş gibi gördüğüm adam yanıma oturup omzuma dokundu. "Sıktığımın tesellisini bile veremem, bilirsin beni. Ama benim annem demek, senin annen demek, kardeşim."

Gözyaşlarımın arasından ona bakıp gülümsedim. "Sağ olasın, kardeşim," deyip gözyaşlarım belki diner diye kafamı yukarı kaldırdım ama dinmedi. "A-annemin bize söylediği şeyi hatırlıyor musun?" diye sordum acıyla içim burkulurken. Ne güzel gözleri vardı öyle âşık olduğum kadının. Hele gülümseyişi. Çok güzeldi be!

Kafamı çevirip ona baktığımda kafasını sallayarak cebinden sigara paketini çıkardı. Ne zamandır içmiyordu. Bana da bir tane uzattığında kafamı iki yana salladım. "Annem kızar," dedim burukça. Eli öylece asılı kaldı havada. Kafamı kaldırıp tekrar tavana baktım. Yani, yaşasaydı kızardı annem. Çoğu şeyi o öyle istediği için yapıyordum zaten. Bana 'Sen güldükçe ben de gülüyorum, bebeğim, o yüzden sen hep gül,' dediği için gülüyordum, o kadar. 'Kafana takma bu kadar,' dediği için takmıyordum çoğu şeyi. Ben onu üzmeye kıyamazdım ki, lan. Bu yüzden yarın olduğunda hiçbir şey olmamış gibi, hayatımıza kaldığımız yerden devam edecektik hepimiz. Onlar bana hatırlatmayacaktı, ben de unutmuş gibi yapacaktım.

Meriç, "Mert biraz saftır, Meriç, bilirsin. Olur da bu saf oğlum bir kız bulursa, ilk önce sen onayla," dedi, annemin bize söylediği cümleyi harfi harfine sıralayarak.

"Hâlâ sevgilim yok," diye mırıldandığımda ikimiz de gülmeye başladık.

Kızaran gözlerini kaçırıp bana sarıldığında kollarımı onun boynuna doladım. Sert görünümlü pelüş bir ayıcık gibiydi Me-

riç. "Ağla anasını satayım," dedi. "Sikmişim dünyasını da, ekekliğini de. Ağla lan!"

Güldüm. "Teorik olarak ağlıyorum zaten, kanki."

Yavaşça benden ayrılarak, "Git burnunu sil, lan," dediğinde masamdaki peçeteyi alıp sesli bir şekilde burnumu sildim. Bir şey söylemedi, tabii azıcık küfretmiş olmasını saymazsak.

"Bana kız yok lan şaka maka," dedim kafamı dağıtmak için.

"Sen de şansını gey olarak dene, oğlum. Buluruz sana birini."

Tekrar burnumu çekerek, "Melis kankimden ayrıl, sevgili olak," dediğimde omzuma vurdu.

Odamın kapısı açıldı ve Mete'yle Mehmet içeri girdi. Elimdeki sümüklü peçeteyi arkaya doğru fırlattım. Mehmet hafifçe omzuma vurdu ve yanıma oturdu. "Nasılsın, kardeşim?"

Kırmızı gözlerimi ona çevirip sırıttım. "Bomba gibiyim."

"Yalanını siksinler!"

Mete çalışma masamın önündeki sandalyeyi alıp tam karşıma oturdu. "Gidip kafa dağıtalım biraz, ha? Söz sana sahip çıkacağım."

Gözyaşlarımı silip gözlerimi devirdim. Ne yaparsam yapayım durduramıyordum onları, göz pınarlarım benden bağımsız hareket ediyorlardı. Nasıl bir mekanizmaydı bu böyle? "En son öyle söylediğinde karakolda sabahladık," dedim.

Meriç de kafasını sallayarak beni onayladı. "Aynen. Yavuz Amca olmasa sıçmıştık."

Mehmet araya girip, "Sen dağıt o zaman, abi. Biz de sana sahip çıkalım. Söz, biz Meriç'le içmeyiz," dedikten sonra Meriç'e baktı.

Meriç kafasını salladı. "Aynen, ne diyorsun?"

Omzumu silkerek, "Olur," dedim. Annem olsaydı buna da kızardı, ama şu an bu acı gerçekten çekilmiyordu.

Mete gözlerini devirdi. "Aşk olsun, lan. Bana güvenmek yok yani!"

Gülerek ayağa kalktım. "Kanki, sana güvenemiyorum. Boş da çıkabilir."

Meriç, "Ulan adam hâlâ aynı lan," diye söylendiğinde sırıttım.

***

Dördümüz birden koşarken ağlamaya devam ediyordum. "Unuttum," diye kızdım kendime. "Unuttum!" diye bağırdım sonra. Nefesimin kesildiğini hissederek durmak zorunda kaldım ve ellerimi dizlerime koydum. "Unuttum lan!" dedim ağlayarak. "Söz vermiştim, abi!" Mehmet elini omzuma koyunca, hâlâ koşmaya devam eden Meriç'e baktım. Yetişemezdi ki artık, gitmiştir çoktan. Dermanım kesildi, yere bıraktım kendimi. "Unuttum lan işte! Aptalın tekiyim ben!" deyip kafama vurdum.

"Mert, abi sarhoşsun zaten, sakin ol," diyerek kolumu tutmaya çalışan Mete'nin elini ittim.

"Değilim lan sarhoş falan!" dedim ve dengemi sağlayamayarak arkaya düştüm. Saçlarımı çekerek, "Unuttum, anne!" diye bağırdım. Soğuk zemini yumrukladım. "Unuttum, annem," diye ağlamaya devam ettim.

Meriç'ten

Mert arkamda kalırken koşmaya devam ettim. Akciğerlerim isyan bayrağı çekse de umursamadım. Yetişmem lazımdı. Sıktığımın yerine arabayla girilmiyordu ki. Feribota binmek için yavaş yavaş ilerleyen insanlara çarpa çarpa ilerledim. Arkamdan bağırıp küfredenlere dönüp bakmadım bile. Bilet alıp bekleyenlerin durduğu yere doğru koşarken kapıların açıldığını görünce hızımı artırdım. Gidemezdi lan! Biletim olmadığı için turnikenin üzerinden atlayıp açık kapıdan dışarı çıktım ve feribota doğru koşmaya başladım. 'Yolava-Yeni Kapı' seferi yapan feribotu görünce oraya yöneldim. Ciğerlerim artık oksijen diye bağırıyordu ama duramazdım, kalkmak üzereydi. Durup

görevliye baktım ve kendimi zorlayarak, "Abi! Bekle!" diye bağırdım. Adam beni fark etti, ama feribot kıyıyla olan temasını kesmek için arka taraftaki metal zemini çoktan kaldırmaya başlamıştı. Kendimi zorladım ve tekrar koşmaya başlayıp feribotun içine doğru atladım. Sırtüstü dönüp soluklanırken görevli üzerime eğildi.

"Delirdin mi abicim ya? Başımızı belaya sokacaksın, iyi misin ediyorum."

Zorlukla nefes alarak, "Paket var abi bizim. Onu almam lazım," dedim. Soluk soluğa kalmıştım.

Kaşlarını yukarı kaldırarak, "Sen, Mert Yüksel misin?" diye sordu.

"Arkadaşıyım ben. O yetişemedi, ben geldim," dediğimde kafasını sallayıp kalkmam için elini uzattı. Ayağa kalkıp üzerimdeki tozları silktim.

Görevli, boynunu hafifçe uzatarak ilerideki başka bir adama bağırdı. "Mahmut Abi! Paketin sahibi geldi!"

Orta yaşlı bir adam yanımıza geldi ve elindeki ahşap kutuyu bana uzattı. "Nergis Abla çok binerdi bu feribota," dedi. "Her seferinde şuradaki 435 numaralı koltuğu isterdi. Ablam gibiydi. Öleceğini öğrendiği zaman vermişti bu kutuyu. 'Oğlum gelip almazsa beni unutmuş demektir, o zaman at bunu denize, ama ben biliyorum, Mert'im unutmaz beni,' demişti. Allah'tan sen yetiştin. Vallahi benim de gönlüm atmaya el vermemişti, ama rahmetli büyük yemin ettirdi. Gelmeseydin denizin tam ortasına geldiğimizde atacaktım."

Minnet dolu bir ifadeyle baktım adama. "Sağ olasın, abi." deyip omzuna dokundum.

"Başınız sağ olsun," diyerek yanımızdan ayrıldığında telefonumu cebimden çıkardım ve Mehmet'i aradım.

Mehmet çok geçmeden telefonu açtı. "Abi, Allah rızası için kutuyu aldım de. Delirdi, Mert."

"Söyle ona kutu şu an ellerimin arasında, ama feribota bin-

mek zorunda kaldım. Üç saate kadar dönerim herhalde. Sakin olup beni beklesin."

Mehmet derin bir nefes verdi. "Mert, Meriç paketi almış, sakin ol," dedi.

Bir hışırtı sesinden sonra Mert'in sesi doldu kulaklarıma. "Aldın mı lan harbiden?" dedi ağladığını belli eden bir sesle. "Yetişemedim lan ben."

Kaşlarımı çattım. "Kes ağlamayı, Mert. Aldım işte kutuyu. Kutu bende, rahatla biraz."

Sıkıntıyla oflayarak, "Ne varmış kutuda? Üç saat bekleyemem," dedi.

Elimdeki kutuyu salladım, içindekiler tıkırdadı. Feribotun demirine yaslanıp telefonumu kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım. "Bekle," deyip üzerindeki poşeti yırtarak açtım ve ahşap kutuya baktım, anahtar hâlâ üzerindeydi. Anahtarı çevirdiğimde içinde bir sürü bilet olduğunu gördüm. "Feribot biletleri var," deyip hepsini elime aldım. Altında bir tane de ultrason görüntüsü vardı. "Bir de galiba senin ultrason görüntün var," deyip onu da elime aldım. Katlanmış bir kâğıt vardı, sararmış olmasından çok önceden yazılmış olduğunu anladım. "Bir mektup var, galiba sana yazmış."

"Doğum günüm içindir," diye fısıldadı.

Sıkıntıyla ofladım. Niye bu işi bana yaptırıyorlardı, lan? Gözlerimi kırpıştırıp kutuya bakmaya devam ettim. "Yüzüğü var, şu birlikte çöpte bulduğumuz," dediğimde hıçkırdı. Küçükken çöpte bir yüzük bulmuştuk ve Nergis Teyze'ye vermiştik. O da ikimizi de yanaklarımızdan öpmüş ve yüzüğü parmağına takmıştı, o günden sonra da hiç çıkarmamıştı. Ağlayacağını fark ederek, "Mert, devam etmeyeyim," dedim.

Ağlayarak, "Anlat," dedi.

Dudağımı ısırıp sıkıntıyla nefesimi verdim. "Hani biz kavga ederken sallanan dişin düşmüştü ya, o diş var," dedim ve burukça gülümsedim. "Saç var, sanırım bu da senin. Bir de başka

bir not var. Sen yazmışsın. Üzerinde, 'Seni seviyorum, [illegible] vazıyor," dediğimde hışırtı sesi geri geldi ve Mert hıçkırarak ağlamaya başladı. Telefonu kapatıp kutuyu tekrar kilitledim ve yere oturdum.

Telefon rehberimden annemi bulup hemen arama [illegible] bastım.

"Oğluşum?"

Gözlerimin dolduğunu hissederek dudağımı ısırdım. "Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum bebeğim, bir sorun mu var?"

Yutkundum. "Sadece... Sen ölme, tamam mı?"

"Ah! Mert nerede, Meriç? İyi mi o? Kıyamam yavruma."

"Değil."

İç çekip, "Nasıl olsun çocuk? Annesini çok severdi. Sen [illegible] misin peki?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Değilim. Ağır geldi," dedikten sonra elimdeki kutuya baktım. "Çok ağır geldi."

"Şşş. Siz güçlü olmazsanız Mert de olamaz ki, bebeğim. Mert seni de böyle görürse iyice kendini bırakır." Sanki yüzü [illegible] cekmiş gibi kafamı salladım. Annem, "Neredesin? Hava soğuk bak, üşütme," dedi.

İstemsizce gülümsedim. "Üşütmem, anne. Kapatıyorum şimdi. Yarın gelirim yanına."

"Tamam, oğluşum. Öpüyorum seni. Yarın gelirken Mert'i de getir, sevdiği yemekleri yapayım yavruma."

"Tamam," dedim ve telefonu kapatıp kafamı soğuk demire yasladım. Melis'e ihtiyacım vardı. Bana sarılması ve her şeyin düzeleceğini söylemesi gerekiyordu. O küçük bedeniyle bana sarılmasına ihtiyaç duyuyordum. Elimdeki kutunun içindekiler o kadar ağırdı ki ölüm kokuyordu.

Gemiler ne kadar büyük olursa olsun limanları küçük olur du...

19. Bölüm

Meriç'ten

Başımı arkamdaki duvara yaslamış karşımdaki parmaklıklara bakarken, Mehmet oturduğu yerde elliyle yüzünü ovuşturuyordu. "Fena tosladık."

"Hem de çok fena," dedim olacakları az çok tahmin ederek.

O kadar şanssızdım ki, Mert'in sevdiği kızın abisi, yani birkaç saat önce arabasını kazıdığım adam yeni ortağımız çıkmıştı. Babam yoldaydı ve sınırden küplere bindiğine emindim. Sıkıntıyla öne doğru eğildim ve dirseklerimi dizlerime yaslayıp ellerimi yüzüme koydum. Bir süre öylece oturdum. Tam da her şey yolunda gidiyordu. Babamla aramız çok iyi değildi, ama kötü de sayılmazdı. Ayağa kalktım ve o küçücük alanda volta atmaya başladım. "İnşallah o kız bunlara değer."

Mehmet başını salladı. "İnşallah. Bizim salak fena tutulmuş."

"Hayırlısı, Maviş. Artık sıra sende."

"Yok abi, eksik olsun. Kızlar çekilmiyor hakikaten."

"Aynen, orası öyle ama senin çekemediğin kız, seni fırtınada kıyaya çekmesini iyi biliyor," dedim gülümseyerek.

"Fırtınaya girmeye gerek yok, abi."

Sırtımı parmaklıklara yaslayıp ona baktım. "Ufukta fırtına gözükmüyor diye, çapasız yok mu olacaksın?" diye sordum. Sinirlenmişti galiba, hızla ayağa kalktı.

"Üstüme gelme, abi."

"Biri var değil mi? Ama karar veremiyorsun?"

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Nereden çıktı?"

Yaslandığım parmaklıktan uzaklaşıp elimi omzuna attım. "Kıvranmak istiyorsan hava hoş, koçum, sonra sancısı bize yansımasın da!"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Yok. Sen rahat ol."

"Şu an ne kadar rahatladım anlatamam," dedim gülerek. Yan tarafta memurun masasında duran telefonumun sesi doldurdu her yeri. Şeffaf poşete koymuşlardı, telefonumun ekranını buradan görüyordum. Arayan 'Hatun'du.

Memur istifini bozmadan telefonu kapatırken bir küfür mırıldandım. "Şimdi açmadım diye bir sürü soru soracak."

"Her aradığında açıyor musun?" dedi sırıtarak.

"Hayır, o beni aradığında kapatıp ben arıyorum."

Şaşırdığı yüz ifadesinden anlaşılıyordu. "O zaman daha çok meraklanacak desene."

Onaylar gibi başımı salladım. "Aynen. Zaten kız ortalamanın üstünde meraklı." Aklıma direkt pembe panter gelmişti. Çok meraklı ve sürekli cırlayan bir kız olduğu için zamanında ona pembe panter diyordum, ama şimdi pembesi gitmişti ve sadece panteri kalmıştı. Pantercik.

Koridora sinirle giriş yapan adam, Haluk Keskin'di. Sırtımı dikleştirdim. Öfkeyle bana baktı, 'Sen adam olmayacaksın' ifadesi yoğunluktaydı. Elimle saçımı geriye attım ve karşımdaki

Mehmet'e baktım. O da mahcupça bana bakıyordu. Elimi omzuna koyduktan sonra memurun açtığı kapıdan dışarı çıktım. "Aranın seni." Beni beklemeden giden babamın arkasından baktım, memurun masasından eşyalarımın olduğu poşeti alıp çıkışa ilerledim.

Dışarı çıktığımda babamın arabası kapıdaydı. Camı açıldı ve, "Bin!" dedi babam sinirli bir sesle. Başımı sallayıp kapıyı açtım ve arabaya bindim. Şoför arabayı sürerken camdan dışarıyı seyrediyordum. "19 yaşına girdin ama hâlâ büyümedin."

Sinirle derin bir nefes alıp babama baktım. Artık beklemeye gerek yoktu. Haklıydı, 19 yaşındaydım. Konuşabilirdik, değil mi? Bu saatten sonra beklemenin ne anlamı vardı ki? "Neden böyle olduğumu hiç düşündün mü?" dediğimde böyle bir soruyla karşılaşmayı beklemediği açıktı.

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Sinirle gülümsedim. "Ne zaman kavga etsem, nedenini sormadan beni başından defederdin hatırlıyor musun? Ne zaman bir belaya bulaşsam üstünü örter ve nedenini sormazdın. Belki de bu yüzden böyleyimdir, hiç düşündün mü?"

Kafasını iki yana salladı. "Saçmalıyorsun, Meriç!"

"Saçmalıyorum öyle mi? Söylesene baba, gerçekten oğlunmuşum gibi hissediyor musun? Benimle azarlamak ya da iş konuları dışında en son ne zaman konuştun? Dur, ben hatırlatayım sana. İki ay önce ben hastanedeyken özür dilemiştin. Başka da yok sanırım."

Bakışlarını kaçırdı hemen. "Bu kadar zengin değilken beni daha çok umursuyordun. Ne zaman işlerin büyüdü, işte o zaman gözünde kayboldum. Para seni değiştirdi, baba."

Bakışlarını bana çevirdi. "Benimle düzgün konuş, Meriç!"

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Özür dilerim, Babacığım, ama benden buraya kadar. Senin oğlun olmaya daha fazla tahammül edemeyeceğim," dedim ve şoföre durması için işaret ettim. Araba durunca aşağı indim ve kapıyı hızla çarpıp yü-

rümeye başladım. Sahil kenarına ilerledim, Melis'e *seni seviyorum* dediğim yerde durdum. Elimde sıktığım poşetten telefonumu çıkarıp ekran kilidini açtım. Konuşacak hâlim yoktu. WhatsApp'a girip Melis'e baktım. Çevrim içiydi. Mesaj yazdım.

'Sana ihtiyacım var.'

'Ne oldu? İyi misin?'

Oflayıp arkamda kalan banka oturdum ve ona cevap yazdım.

'Değilim... Yanıma gel.'

Ona ihtiyacım vardı. Sanki yanıma gelirse her şey düzelecekti. Mert için vapura koşup annesinin bıraktığı kutuya bakarken de böyle hissetmiştim. Cevap geldi hemen.

'Neredesin? Geliyorum.'

'Sana seni sevdiğimi söylediğim sahil var ya, oradayım.'

'Tamam, geliyorum. Sakın ben gelmeden bir şey düşünme. Ben gelince senin yerine düşünürüm.'

Gülümsedim. Şu dünyada beni annemden sonra bu kadar çok seven bir de Melis vardı. Vakit kaybetmeden cevap yazdım.

'Bekliyorum, çabuk gel. Fırtına var buralarda. Limana bağla beni, yoksa akıntıya kapılacağım.'

Sırtımı banka yasladım, eşyalarımı koydukları poşetin içinden sigara paketimi aldım ve içinden sigara paketini çıkardım. Bir dal alıp dudaklarımın arasına yerleştirdim. Paketin içindeki çakmağı çıkardım ve sigaramı yaktım. Gri duman yavaşça dudaklarımdan firar ederken denize baktım.

***

İkinci sigaramı içerken bana doğru telaşla gelen bir Melis gözüme çarptı. Onu buraya çağırırken saate hiç bakmamıştım ama şu an hava oldukça kararmıştı. Kolumdaki saate baktım. dokuza gelmek üzereydi. Karşımda durdu ve ellerini yanaklarıma koydu. "İyi misin? Ne oldu? Araban da yok? Yoksa yine

kaza mı yaptın? Niye hızlı kullanıyorsun?"

Sorularını peş peşe sıralarken kolumu beline sardım ve onu kendime çekip kucağıma oturttum. Karşı çıkmadı, sorularına cevap bekleyen gözlerle bana baktı. Sol elimdeki sigarayı dudaklarıma götürdüm. Dumanı dışarı verdiğimde, "Konuşmak yok," dedim.

Somurttu ve sigarayı tuttuğum sol elimi tuttu. "Tamam, konuşmayalım ama içmesen artık?" Onu Ceyda'yla konuşurken gördüğüm gün aklıma gelince gülümsedim. Yüzünü buruşturmuş, Ceyda'ya çıkma teklifi eden serseriyi kötülüyordu. 'Serserinin teki be, o. Sigara da içiyor, kokusuna bile tahammül edemiyorum. Iyk!' diyordu.

Kaşını kaldırdı. "Neden gülümsüyorsun? Bak korkuyorum."

Çarpıkça sırıttım ve sigara dumanını ona doğru üfledim. Gözlerini kırpıştırdı ve iğrendiğini belli eder şekilde yüzünü buruşturdu. "Sen sigara kokusunu sevmiyorsun diye, sana sigara içtiğimi söylememiştim."

Şaşkınlıkla gözleri büyüdü. Mavinin en güzel tonuydu gözleri. "Ne?" dedi duyduğu şeye inanamıyormuş gibi.

Onu kendime daha çok çektim. Başını şakağıma yasladı. "Anlatsana."

Olumsuz anlamda başımı salladım ve bir nefes daha çektim sigaramdan. "Biraz daha bekle."

Yavaşça kafasını salladı ve beni yanağımdan öptü. "İyisin ama değil mi?"

Yine başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Çok kötüsün, Meriç. Kötü bir şey var, hissediyorum. Baban değil mi?" dedi ağlamaklı bir sesle.

Burukça gülümsedim. "Çok mu belli?"

Titrek bir nefes verdi. "Üzülme, lütfen. Ben seviyorum seni. Vallaha çok seviyorum. Benim sevgim yetmez mi sana? Doldurmaz mı o boşluğu?"

Başını göğsüne yasladım. "Benim artık bir babam yok," dedim titreyen sesimle. Gözyaşım yanağımla buluşurken burnunu çekti ve alçak sesle bir şarkı mırıldanmaya başladı.

'Toprağından dönsün yüzüm,

Ölünce sevemezsem seni,

Kan ağlasın iki gözüm,

Ölünce sevemezsem seni.'

Yutkundum. Sesi ağladığı için daha güzel çıkıyordu. Boğazıma bir yumru oturdu.

Hak rahmetin görmeyim,

Gonca gülün dermeyim,

Muradıma ermeyim,

Ölünce sevemezsem seni.'

Ben de seni seveceğim Melis Rüya Beyoğlu. Öldükten sonra bile.

'Yaşamak yıldızlarda,

Seninle olmak istiyorum,

Sevişmek hüner değil,

Yanında kalmak istiyorum,

Yaşamak hüner değil,

Seninle ölmek istiyorum.'

Melis'e baktığımda gözlerini kapatmış, titreyen dudaklarıyla şarkıyı söylüyordu. Gözyaşlarımı görmesin diye hemen sildim.

'Ben bu yerde ölsem de,

Ay yüzlüm yine elde,

Muhtaç olayım namerde,

Ölünce sevemezsem seni.'

Allah korusun dedim içimden. Sen ölme!

'Yaşamak yıldızlarda,

Seninle olmak istiyorum,

Sevişmek hüner değil,

Yanında kalmak istiyorum,

Yaşamak hüner değil,

Seninle ölmek istiyorum.'

Şarkıyı bitirip gözlerini açtığında yanağından süzülen gözyaşını sildim. "Ağlama."

Ağladığı için dudakları titriyordu. "Çok istiyorum," dedi küçük bir kız çocuğu gibi.

"Ne istiyorsun?"

"Babanın seni sevmesini," dedi hıçkırırken. Bir kez daha aşık oldum ona. "O kadar çok istiyorum ki."

"Şşş. Sorun değil, güzelim. Alıştım ben."

"Keşke sevgi verilebilen bir şey olsaydı. Babana benim sana olan sevgimden verirdim. Benimki hiç bitmez."

Onu omzundan öptüm. "Ağlama." Beni dinlemedi tabii ve ağlamaya devam etti. Bir küfür mırıldandım. "Melis, ağlama lütfen!"

Kucağımdaki bedeni hıçkırıklarla sarsılırken ellerini tutup yüzünden çektim. "Ağlamanı istemiyorum."

Ellerini yüzüme koydu. "Seni öpebilir miyim?"

"Hayır. Sadece ağlama."

"Lütfen, Meriç," dedi hıçkırıklarının arasında.

Ben de ellerimi onun yüzüne koydum. "Beni sevdiğini biliyorum. Kızım, kendini benim için üzmesene. Sevme bu kadar beni, iyi değil bu kadarı!"

Gözlerinden yaşlar akarken bana baktı. "Sen, seni sevdiğim kadar sevmiyor musun beni?"

"Seviyorum."

Yanaklarımı okşadı. "O zaman seni öpmeme izin ver, Meriç."

Beni mutlu etmek için daha önce söylemediği şeyleri söylüyordu şimdi. Başımı salladım. "Sormana bile gerek yok, güzelim. Neyim varsa senindir."

Dudaklarımın üzerine eğildi. Ağlamaktan elleri ve bedeni titriyordu. Gözlerine baktım. Önce titrek nefesi, sonra da titreyen dudakları değdi dudaklarıma. Gözlerimi kapattım ve derinlerine düştüm. Ne karşılık verdim ne de yoluna çıktım. Nasıl istiyorsa öyle öptü beni. Gözyaşları dudaklarımızın arasından akıp giderken daha çok düştüm derinlerine. Küçük bedenine sığmayan duygulara, bana en güzel yeri bağışlayan bir kalbe sahipti.

Uzun uzun öptü beni. Sevildiğimi hissettirmek ister gibi bir hâli vardı ve bunu başarıyordu da. Bakışım bile güzeldi, pantercik, be. Neden bu çaba? Seni darmadağın eden adamı tek parça hâlinde tutmak için harcadığın bu çaba niye? Kalbim, 'Seven böyle yapar,' diye cevap verdiğinde kollarımı daha sıkı sardım ona.

Dudaklarımdan ayrıldı ve, "Söz ver!" dedi.

"Tutamadım ki, güzelim."

"Söz ver!" dediğinde gözyaşlarını sildim ve kafamı salladım. "Bir gün seni sevdiğimi unutsan bile, seni nasıl öptüğümü unutma sakın," dedi ve alnını alnıma yasladı.

"Unutmam, çünkü hafızama kazındı."

"Sen hiç üzülme, Meriç."

"Affet beni."

"Ne için?"

Mavi gözlerine baktım. "Seni paramparça eden bu adamı tek parça hâlinde tutmaya çalıştığım için beni affet."

"Affettim, gerçekten."

Elimi onun kalbinin üzerine koydum. "Burası da senınle aynı fikirde mi?"

"Orası her zaman senden taraf. Hiç benim tarafımda olma

"Sana kırgınken bile senin tarafını tutuyor."

Onu sokularak köprücük kemiğinden öptüm. "Benimki de sende kaldı, geri gelmiyor. Bu gece benimle uyu," dedim dudaklarım hâlâ köprücük kemiğindeyken.

"Bu saatten sonra seni bırakamam. Seni izleme sırası bende."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Sen nereden biliyorsun?"

Gözlerini silip gülümsedi. "Mete anlattı."

"Onunla daha sonra konuşurum. Hadi gidip uyuyalım."

***

Kapıyı açıp içeri girdik. Anahtarları kâseye bıraktım ve elini bırakmadan odama çıktım. Yorgundum, ruhum çökmüştü. Odama girdiğimde elini bıraktım ve yatağıma yattım. Ben uzandıktan sonra Melis de gelip yanıma uzandı. "Sen nasıl istiyorsan öyle uyuyalım."

"Hasta değilim, pantercik," dedim kaşlarımı çatarak.

Omuzlarını silkti. Başımı göğsüne yaslayıp ona sarıldım. Kıkırdadı. "Bir de bana kızıyordun."

"Uyuyacağım!"

Saçlarıma dokundu. "İyi geceler."

O sırada telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkarıp ekrana baktım. 'Annem' yazısını görünce derin bir nefes alıp cevapladım. "Efendim, anne?"

Annem ağlıyordu. Panikle oturma pozisyonuna geçtim. "Meriç, Babam kalp krizi geçirdi! Hastanedeyiz!"

O an bütün bedenim kaskatı kesildi. "Hangi hastane!" Ağlayarak hastanenin ismini söylediğinde telefonu kapatıp yataktan fırladım ve Melis'in elinden tutup koşmaya başladım.

"Meriç? Ne oldu?" dedi gözleri dolarak.

"Babam kalp krizi geçirmiş!"

20. Bölüm

Bazı insanların mahvolduklarını görmek, kendi yaşadıklarımızdan daha kötü hissettirir. Tıpkı şu anda bana olduğu gibi. Meriç'in mahvolduğunu görmek, kendi mahvoluşumdan daha çok üzüyordu beni.

Kendimden daha çok düşündüğüm, bakmaya kıyamadığım adamın gözlerinden yaşlar akarken yarasına merhem olamıyor, biraz olsun acısını dindiremiyordum. Ellerimle gözyaşlarını silip burnumu çektim. Kendine ve babasına sinirliydi. Mert yorgun bir şekilde sandalyede oturuyor, Mete ve Mehmet de duvara yaslanmış, boş gözlerle etrafa bakıyorlardı. Yeliz Teyze'ye sakinleştirici yapmışlardı, annem de yanındaydı. Selma teyzem, Melih'i sakinleştirmek için ona sarılırken, ablam da elini tutmuş bir şeyler söylüyordu.

Meriç'e baktım. Geldiğimizden beri gözleri yaşlı bir şekilde aynı noktaya bakıyordu. Yıkılmıştı! Babası hâlâ ameliyattaydı ve bu sürede kendini yiyip bitirmişti. Artık onun için daha çok endişeleniyordum. Elini tuttum ve, "Meriç?" dedim. Hiçbir

tepki vermedi. "Meriç, lütfen. Korkuyorum," dedim gözümde bir damla yaş süzülürken. "Lütfen bir şey söyle!"

Herkes ağlıyordu ya da bir şekilde tepkisini gösteriyordu ama Meriç, her şeye tepkisi olan adam, sandalyede oturmuş transa geçmiş gibi karşısına bakıyordu. Enkazdan farksızdı.

Elimi yanağına koydum ve başını kendime çevirdim. "Meriç?"

Gözlerime baktı. Kahverengi gözleri kızarmıştı ve gözyaşlarından dolayı parlıyordu. "Babam!" dedi. Geldiğimizden beri ilk defa konuşmuştu. "Ö-ölmez, değil mi, Melis?"

Kafamı iki yana salladım. "Ölmeyecek!"

Gözlerini kırpınca gözyaşları aktı. "Ölmesin!"

Sanki ben onun annesiydim ve benden en çok istediği oyuncağı almamı istiyormuş gibiydi. Tekrar kafamı salladım. "Kimse seni bırakmaya kıyamaz ki."

Kollarını bana sardı. "Babam da bırakmasın."

"Bırakmayacak," dedim saçlarını okşayarak.

***

Meriç ellerini ceplerine sokmuş, düşünceli düşünceli camın arkasındaki babasını izliyordu. Biz de Mete'yle ona bakıyorduk. "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Bakışlarını bana çevirdi. "Bilmiyorum. Doktorlar iyileşmesi biraz zaman alır dedi. Melih olasılıkları araştırıyor. Gerekirse yurt dışına giderler."

Başımı salladım. "Gitsinler tabii. Yeter ki Haluk Amca iyileşsin."

"Meriç'siz ne kadar dayanabileceksin?"

Derin bir nefes aldım. "Onu mahvolurken görmekten daha uzun dayanacağıma eminim." Destek olmak ister gibi omzuma dokundu. Buruk bir şekilde gülümsedim.

"Melis."

Meriç'in adımı söylemesiyle ona baktım. Kolunu bana

kolunu uzattı, hızlı adımlarla yanına gidip kollarımı beline sardım. "İyi misin?"

O da belime sarıldı ve saçlarımı öptü. "Bilmiyorum. Meriç'le ne konuşuyordunuz?"

"Babanın durumuyla ilgili konuşuyorduk."

Anladım der gibi başını salladı. "İyileşecek. Git, uyu güzelim. Bir gecede zayıfladın."

"Fazla kilom vardı zaten, bir şey olmaz."

Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Kilo almadın ki. Sinirlenince çok tatlı oluyorsun diye öyle söylüyordum."

"Yapma!"

Kaşını kaldırıp bana baktı. "Ne yapmayayım?"

Gözlerim dolmuştu yine. "Bırak da sana kendini iyi hissettireyim. Neden bana kendimi iyi hissettirmeye çalışıyorsun?"

"Beni öpecek misin?"

Gözlerimi kaçırdım. "Bilmiyorum."

"Ha, beni öpmek için fırsat kolluyorsun yani?"

Sıkıntıyla, "Meriç!" diye ofladım.

Yanağımı okşadı. "İyi ki varsın, Melis."

Uzanıp yanağından öptüm. "İyi ki varsın, Meriç."

Haluk Bey'in odasının kapısı açıldı ve içeriden doktorlar çıktı. Meriç yanağıma dokunduktan sonra doktorların yanına gitti.

***

Meriç'i bulmak için koridorlarda dolaşırken Mehmet de karşıdan bana doğru geliyordu. "Meriç'i mi arıyorsun?"

Başımı salladım. "Evet."

Yanıma geldi ve sıkıntıyla ofladı. "Hastanenin arkasında ugara içiyor. Sınırım yurt dışına gidecekler. Melih babasının yerine geçmek zorunda kaldığı için Meriç onlarla gidecek."

Duyduğum şeyle istemsizce yutkundum. "Ne kadar süre çekmiş?"

"Bilmiyorum. Bir ay sürebilirmiş."

Kafamı salladım ve derin bir nefes aldım. "Tamam. Ben Meriç'i göreyim o zaman." Hızlı adımlarla aşağı indim ve hastanenin arkasına yürüdüm. Meriç sigarasını içerken adımlarımı hızlandırıp yanına gittim. Tam önünde durduğumda sigara dumanını yüzüme üfledi.

"Öğrendin mi?" dedi buğulu gözlerime bakarken.

Dudaklarımı ısırdım. "Biraz önce Maviş söyledi."

Başını salladı. Derin bir of çekip sigarayı yere attı ve üzerine basıp beni kendine çekti. Kollarımı ona sararken aynı şekilde karşılık verdi.

Gözlerimi kapattım. "Sorun değil," dedim.

"Babam iyileşir iyileşmez geri döneceğim."

"Umarım baban çabuk iyileşir de hemen dönersin."

Başını saçlarımın arasına gömdü. Derin bir nefes aldı ve, "Seni sık sık ararım," dedi.

Kendimi geri çekip ona baktım. "Tamam."

Alnımdan öptükten sonra, "Havaalanına gelecek misin?" diye sordu.

"Geleceğim ama veda etmek için değil."

Gözlerimden akan bir damla yaşı sildi. "Söylediğin şarkı kulağımda, dudakların hâlâ dudaklarımda, güzelim. Kulakların şarkıyı, dudakların dudaklarımı unutmadan döneceğim."

Parmak uçlarımda yükselip boynundaki benden öptüm ve kulağına, "Dudaklarımın boynundaki yeri kaybolmadan gel," diye fısıldadım ve ona sıkıca sarıldım.

***

Telefonumun alarmı çalarken yarı kısık bir şekilde gözlerimi açtım. Meriç'le havaalanında buluşacaktık. Somurtarak yatağımdan kalktım ve dolabımın yanına gittim. Hava çok sıcaktı. Meriç'ten yürüttüğüm tişörtlerden birini seçtim; gri tişörtün üzerinde Batman baskısı vardı. Altına da dar siyah bir pantolon

gydım. Saçlarımı açık bıraktım ve üzerinde yine Batman'li
lısı olan şapkamı ters taktım. Siyah Supra'larımı giyip evden
çıktım. Annem gideceğimi biliyordu. Ablam da Melih'ın ya-
nındaydı zaten.

Merdivenleri indim, apartmandan çıkıp caddeye doğru yü-
rümeye başladım. Bir süre yolun ortasında durup bekledim.
Aşık olduğum adamı yolcu etmeye gidiyordum ve ne zaman
döneceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Derin bir nefes alıp elleri-
mi diz kapaklarıma koydum ve bir süre o pozisyonda nefeslen-
dim. "Geri gelecek," diye fısıldadım kendi kendime. "Meriç'ten
bahsediyoruz. Tabii ki geri gelecek. Beni burada bırakmaz."

Caddeye çıktığımda bir taksi durdurdum, arabaya bindikten
sonra şoföre havaalanına gideceğimizi söyledim. Havaalanına
geldiğimizde taksiden indim, birkaç adım atmıştım ki telefo-
num çaldı. Ekranda 'Meriç'im' yazısını görünce gülümsedim.
Telefonu açar açmaz, "Güzelim neredesin?" diye sordu.

"Havaalanına geldim, Meriç. Sen neredesin?" deyip yürü-
yen merdivenlere ilerledim.

"Yukarı çık," dedi.

Yukarı çıktığımda etrafıma bakındım. "Çıktım. Neredesin?" demiştim ki arkamdan sarıldı.

"Buradayım."

Şimdilik buradasın ördekçik. Şimdilik... Ona döndüğümde kaşlarını çattı.

"Sıktır. Ağlıyor musun?"

"Hı, hı," dedim. "Gözlerimin sümüğü akıyor."

Yanağımdan süzülen gözyaşlarımı sildi. "Güzel bir bahane." Alnını alnıma yasladı. "Geri geleceğim," dedi. "Ama bunun için önce gitmem gerek. Ve sen güzelim, eğer ağlarsan gidemeyeceğim. En azından rahat."

"Boş ver beni. Baban nasıl?"

Elimden tuttu ve yürümeye başladık. "Birincisi, seni boş

vermem gibi bir şey söz konusu değil. İkincisi, babam daha iyi olsaydı, ne kadar sağlıklı gibi görünse de aslında değil. Kalpte büyük bir sıkıntı varmış. Stresten olabilir diyor doktorlar."

"Mayıs bir ay sürebilirmiş dedi."

Elimi sıktı ve, "Biz hasretten ölmeden geri geleceğim," dedi.

"Biliyorum," dedim başımı sallayarak.

Çocukların yanına gittiğimizde Mert'in gözleri boncuk bonculuk olmuş, Mete'ye sarılıyordu. Meriç gözlerini devirip bana baktı. "Mert'e sahip çık, Melis. Kıza da bir ara bak. Göz göz görün tutmazsa bana söyle."

Kıkırdamama engel olamadı. "Sen gelene kadar çöpçatanlık mı yapayım?"

Gülümseyerek, "Kendini meşgul et işte," dedi.

"Tamam."

"Seni öpmem lazım."

Mert, "Dıley, dıley, dıley," diye ağıt yakarken kendimi tutamayıp güldüm.

Mete küfredip eliyle onun ağzını kapatırken, Meriç beni tuvaletlere doğru çekiştirdi, birden kendimi erkekler tuvaletinde buldum. Hızla kapıyı kapattı ve kilitledi. Sonra sırtını kapıya yasladı. Dudaklarıma eğilip beni öpmeye başladı, ellerimi yanaklarına koyarak karşılık verdim. Belimdeki elleri beni kendine bastırıyordu. Ayaklarımın yerden kesildiğini hissedince bacaklarımı beline sardım ve kollarımı boynuna doladım. Dudakları dudaklarımdan ayrıldı ve dudağımın kenarından çeneme doğru kaydı. Oradan kulağımın arkasına doğru ilerledi, sonra da boynuma doğru devam ederek köprücük kemiğime ulaştı.

Nefesim kesilmişti, benden uzaklaştığında derin bir nefes alıp gözlerimi açtım, bana bakıyordu. "Gelince yine böyle öpeceğim," diye fısıldadı.

Gülümseyerek, yeni yaptırdığı ağaç dövmesine baktım.

Seni hatırladıkça ona bakarsın."

Sinirli ve, "Seni hatırladıkça ararım, güzelim," dedi.

"O da olur."

Tekrar dudaklarımdan öptü ve sonra geri çekilip fısıltıyla, "Doyamadım, doyamadım, öpmelere seni ben," dedi.

Dudağı dudağıma sürterken gülümsedim. "Seni seviyorum, Meriç."

"Eğer buradan çıkmazsak gidemeyeceğim."

Başımı salladım ve kucağından yere indim. Sanırım Meriç'ten artık eskisi kadar utanmıyordum.

Çocukların yanına döndüğümüzde Meriç tek tek herkese sarılıp vedalaşmaya başladı. Ağlamamak için dudağını ısırdım. Mete, Mert ve Mehmet'le vedalaştıktan sonra Melih'e sarıldı. Sol eliyle siyah valizini kavrarken bana döndü. Sağ elini omzuma koydu, beni kendine çekip alnımdan öptü. "Ağlamak yok, pantercik. Ceyda her gün bana rapor verecek."

Somurtarak, "İçimizde hain var," dedim.

Gülümsedi. "Ciddiyim, ağlama sakın."

Başımı salladım. "Bakarız."

Yanağımı okşayıp arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Mert elindeki pet şişenin kapağını açtı ve onun arkasından suyu dökmeye başladığında dayanamayıp güldüm. "Kankı, çabuk dönn!" diye bağırdığında ikimiz de aynı anda ağlayamaya başladık.

Meriç bir küfür mırıldandı, sonra arkasını döndü. "Mert, kes lan ağlamayı! Kızı da ağlatıyorsun!"

Mert omuzlarını silkip ağlayarak Mete'ye sarıldı.

Meriç bunu görünce gözlerini devirdi. "Güzelim!"

Koşup sıkıca ona sarıldım. "Çabuk gel, Veliaht. Seni şimdiden özledim."

***

Mert benden ablanın odasından yürüttüğüm siyah göz kalemini istedi. Ne yapacak diye merak ederken hepimizin yanaklarına sırayla, savaşa gidecekmişiz gibi iki çizgi çekti. Hepimize asker yeşili kıyafetler giydirmişti. Kendi yanaklarını boyadıktan sonra bize döndü ve, "Biliyorsunuz ki Meriç'in sağkolu benim. O yokken burada benim sözüm geçer," dedi göğsünü kabartarak.

Kaşlarımı çattım. "Hatırlatmasana sevgilimi, vicdansız!"

Ceyda kafama vurdu. "Ağlama söylerim yoksa."

"Hain," dedim gözlerimi kısarak.

Mete, "Yalanını sikeyim," diye söylenirken Mehmet gülüyordu.

Yağız ayağa kalktığında Mert hızla ona döndü. "Otur yerine, asker!"

Yağız gözlerini devirdi. "Kardeşim, eğer iznin olursa işeyeceğim!"

Mert kafasını salladı. "Bu kutsal görevde sana başarılar, asker."

Yağız, Mert'in kafasına vurdu ve tuvalete gitti. Mert aynı ciddiyetle bize baktı. "Yavru kurtlarım, ilk görevimiz Gece'yi kaçırmak!"

Kaşlarımı çattım. "Sebep?"

Salonda volta atmaya başladı. "Dün Gece yafrımla tanıştık ve evlenmemiz için hiçbir engel yok. Yıldırım nikâhıyla bu iş tamam."

Mete'nin ayağa kalkmasıyla birlikte her birimiz evin bir köşesine dağıldık. "Asker! Kanki! Kıvırcık! Yağız! Sizinle de ciddi olunmuyor, yaf!"

Hep birlikte mutfağa geçtiğimizde annemin yaptığı dolmayı masanın ortasına bıraktım. Herkes masanın etrafına toplandı ve tencereden dolma yemeye başladık. "Meriç olsaydı o da yerdi," dedim.

Ceyda bir kâse yoğurdu önüme bıraktı. "Kapa çeneni."

Dolmamı yoğurda batırıp küçük bir parça ısırdım. "Gece'yle arkadaş olalım bari."

Mert ağzına tıkıştırdığı – abartmıyorum – on, on beş dolmayla bana baktı. "Bonco do tanuşmalosuuz, kanki."

"What dedin gülüm?"

Ağzındakileri yuttuktan sonra, "Bence de tanışmalısınız diyorum, kanki."

Kafamı salladım ve Mete'ye döndüm. Madem Meriç bana çöpçatanlık görevi vermişti. "Kıvırcık?"

Bana baktı ve ağzı doluyken, "Ne?" dedi.

"Gizem ve sen?"

Gözleri kocaman oldu ve öksürmeye başladı. Sinsice gülüp ayağa kalktım ve sırtına vurdum. "Helal, helal."

"G-gizem derken?"

"Game over. Kapış!" dedim.

"Kapiş."

"Maviş," dedim gülerek.

Mavi gözleri kocaman oldu. "Pas!"

Kaşımı aşağı yukarı salladım. "Pas yok, koçum, yes var," deyip kötü cadılar gibi güldüm.

"Çöpçatan time!"

***

Gece'nin evinin önündeki çitlerin arkasına saklanmış dururken Mert'e baktım. "Olaya ilk sen giriyorsun, sonra biz."

Kafasını salladı ve asker selamı verip kendini yere attı. Yerde sürünerek villanın kapısına doğru ilerlerken herkes bize burada ne oluyor yahu der gibi bakıyordu. Yüzümüzdeki boyaları silmemiş ve üzerimizi değiştirmemiştik. Mert salağındaysa gerçekten asker kıyafetleri vardı. Elimle yüzümü kapattım, çünkü büyük skandaldı! Mert kapının önüne gelince ayağa kalktı ve zile bastı. Çok geçmeden kapı açıldı. Ay, kız şok geçiriyordu resmen! Gece şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "Mert?"

Mert zafer kazanmış bir edayla sırıtıp bize baktı. "Oğlum, kız ismimi biliyor, kesin bana âşık!"

Gözlerimi devirip Mete'ye baktım. "Acaba hata mı ettik?"

"Şu hayatın kumandası olsaydı, yemin ederim bu sahneyi başa sarar sarar izlerdim. Keko, ya," dedi.

Gece, "Burada ne oluyor," diye sordu.

Hemen olaya el attım. "Merhaba, Gece, ben Melis," diyerek yanına gittim ve Mert'i kenara ittim. "Mert'in arkadaşlarıyız. Belki bizimle arkadaş olmak istersin diye düşündük?"

Gülümseyerek, "Olur," dedi.

Sıcakkanlı ve eğlenceli bir kıza benziyordu. "O zaman paintball'a gidelim."

"Tamam."

Hazırlanıp evden çıktı. Mert dikkatli gözlerle Gece'yi izlerken gülümsedim. Gerçekten ona âşıktı. Bizimkiler Gece'nin etrafını sardı ve teker teker tanışmaya başladılar.

***

Paintball oynayacağımız yere Gizem'i de çağırmış ve Mete'yle aynı takıma koymuştum. Mert, Gece'yi saçma sapan espirileriyle güldürmeyi başarırken, Mete'nin yanına gittim. "Sıra senin. Kıvırcık. Saldır!"

Gözlerini devirdi. "İlk defa sevgilisi olan kız, bana taktik mi veriyor?"

"İlk sevgilisine âşık olan kız sana taktik veriyor, canım."

Başını eğdi ve, "Büyüksün," dedi.

Kıkırdadım. "Hadi bakalım, o iş sende," deyip koluna vurdum.

Mete'den

Elimdeki silahla ormanın içinde gezerken Gizem de peşimden geliyordu. "Ya ormanda kaybolursak ne olacak?" diye sordu.

Ters ters ona baktım. "Kaybolacağın kadar büyük bir alan değil."

"Şey," dedi kıvranarak.

"Ne?"

Gülümseyerek yanıma geldi ve parmak uçlarında yükselip saçımdaki yaprağı aldı, bana gösterdi. Teşekkür ederim anlamında kafamı salladım ve yürümeye devam ettim. Bu kızın yanında kendimi tuhaf hissediyordum.

"Meriç nerede?"

Etrafa baktım, karşı takımdan ses seda yoktu. "Yurt dışına gitti," dedim.

"Hımm. Demek Melis o yüzden somurtuyor," dedi.

Yanıma gelirken ayağı dala takılınca ellerinin üzerine düştü. Hemen eğilip kolundan tuttum. "İyi misin?"

Gülümseyerek bana baktı. "İyiyim," dedi doğrulurken. "Bu oyun böyle mi oynanıyor, etrafta kimse yok."

Sırıtarak, "Ya bizi bulamıyorlar ya da oyun bitti," dedim.

Gözleri kocaman büyüdü. "Ya, bitmesin. Ben ilk defa oynuyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "İlk defa mı?"

"Benim hiç arkadaşım yok da..."

"Neden?"

Mahcupça bana baktı. "Sınıftaki kızlarla arkadaş olmak için biriyle çıkman gerekiyordu. Ben de onlarla arkadaş olmak için bana ayarladıkları çocuklarla çıkıyordum, ama sonra bu çok saçma geldi. Kendim gibi davranmıyordum."

Ağaçların arasından sürünerek Mert ortaya çıktığında silahımı ona doğrulttum. "Oğlum, harbi salaksın."

Tam onu vuracağım sırada Gizem önüme geçti. "Vurma ya, yazık. Gece'ye gidiyor galiba," dedi hevesle.

Mert'e baktım. Gece'ye gidiyordu gerçekten. Gözlerimi

devirdim. "Buradan gidelim," deyip Gizem'i bileğinden tuttum ve yukarı çıkmaya başladık. "Yoksa onlar bizi vuracak," dedim. Tamam anlamında başını salladı.

Çamurdan dolayı ayağım kaydı ve Gizem'le birlikte yere düştük, aslında üzerime düştü desek daha doğru olur. İnleyip ona baktım. Yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Kahverengi gözlerini birkaç kez kırpıştırdığında kafamı kaldırıp dudaklarını öptüm. Gözleri büyürken sağ elimi ensesine koydum ve öpmeye devam ettim. Gözlerini kapatırken dudaklarını araladığında gülümsedim. Bir kez daha öptüm ve başımı daha fazla aynı pozisyonda tutamadığım için yere koydum. Gözlerini hâlâ açamıyordu. Başını göğsüme yaslayınca gülümsedim. "Dudak balmın çilekliymiş. Çok güzel."

21. Bölüm

Bir türlü uyku tutmuyordu, sıkıntıyla ofladım, sonra yatağın içinde oturdum. Meriç'in gidişi aklımdan çıkmıyordu. Telefonumu elime alıp onu aradım, aslında açmayacağını, meşgule atıp beni arayacağını biliyordum. Burada saat on iki olduğuna göre orada on olmalıydı. Uyumamıştır diye düşündüm. Çok geçmeden telefonum çaldı, hemen cevapladım. "Meriç!"

"Melis," dedi ses tonuma yakın bir sesle. "Uyumamışsın."

Gülümsediğini hissettim. Dudağımı ısırdım. "Aramadın."

"Arayamadım."

"Neden gelmeyecekmişsin gibi hissediyorum?" dedim fısıltıyla.

"Sakın öyle düşünme!"

"Kendimi kötü hissediyorum. Sanki sana veda etmişim gibi," dedim ağlamaklı bir ses tonuyla.

Yutkundu. "Melis, yapma, güzelim. Yakarım her şeyi gelirim biliyorsun."

Biliyordum. Şu an 'gel' desem hiç düşünmez gelirdi hatta gelmeye çalışırdı, ama bu bencilliği ona yapamazdım. "Şimdi gelme," dedim istemeyerek ve devam ettim. "Ama mutlaka gel. Eksik kaldım burada."

"Geleceğim... Uyu hadi."

Kafamı salladım ve yatağıma uzandım. "Ben uyumadan kapatma, Meriç."

"Tamam, güzelim, kapatmam. Hatta şimdi ben de uzandım yatağa."

"Kızları kesmiyorsun değil mi?" dedim gülümseyerek. Bakmayacağını biliyordum. Sinirlensin diye söylemiştim.

"Bakacak halde değilim."

Kaşlarımı çattım. "Ha, hâlin olsa bakacaksın yani."

"Hemen kıskançlık moduna giriyorsun."

Somurttum. "Sakın öyle bir şey yapma. O moda girmek istemiyorum. Sen gelince gireceğim." Belli belirsiz sesler çıkardı. "Sana masal anlatayım mı?" diye sordum. Sıcak havadan dolayı mayıştım ve Meriç'in sesi mayışmamdaki en büyük etkendi. Kolumu kendime sarıp sanki o bana sarılıyormuş gibi düşündüm.

"Anlat."

Gülümseyip yatağın içine gömüldüm iyice. "Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, küpe dövme içinde, bir veliaht varmış," dediğimde kahkaha attı. Kocaman gülümseyip gözlerimi yumdum. "Gıcık falanmış ama adam gibi adammış."

"Eyvallah."

Sanki nefesini ensemde hissediyordum. Sanki arkamdan bana sarılmış, kulağıma fısıldıyordu. "Kız adamı çok sevmiş. Hem de en kocamanından. Adam da kızı sevmiş tabii. Çok sık söylemese de hissettirmiş. Kız hep hissetmiş adamın kalbini avucunda." Sıkıca pikeme sarıldım. "Onu özlediği için adam gibi kokan kıyafetler giymiş kız ve uyumuş. The end," deyip

gözlerimi kapattım. Duyduğum son şey onun sesi oldu.

"İyi geceler, kalbimi avucunda hisseden kız."

Bir Hafta Sonra

Yatağıma atlayan Yağızanaryus ile yerimde zıplarken sinirle sırtına vurdum. "Doğru söyle, hayvan mısın, insan mısın? Edizcimcim'le nasıl kardeşsiniz siz?" diye cırlarken odama bir adet Edizcimcim girdi. Kocaman gözlerle ona baktım ve yataktan fırlayıp boynuna atladım. Gülerek bana sarılırken onu yanağından öptüm. "Hoş geldin!" dedim mutlulukla.

Gülümseyip saçlarımı karıştırdı. "Nasılsın?"

"Seni gördüm daha iyi oldum. Yengem nerede?"

Yanağımdan makas aldı. "Salonda. Hazırlan, İzmir'e gidiyoruz."

"İzmir mi?"

Evet anlamında kafasını salladı. "Sizi tatile götürüyorum."

Sevinçle ellerimi çırptım. "Yes, be!" diye bağırdım.

Gülümseyerek odamdan dışarı çıktı. Yağız'a baktığımda yatağına uzanmış, telefonuyla oynuyordu. "Meriç'e söyleyecek misin?" diye sordu.

O an moralim ışık hızıyla sıfıra doğru düştü ve somurttum. "Meriç çok uzakta, ya."

Gözlerini devirdi. "İngiltere düşündüğün kadar uzak değil."

Gözlerini devirme sırası bendeydi. "Ben daha İstanbul dışına zor çıkıyorum, bence uzak," diye cırladım.

Yüzünü buruşturduğu sırada telefonda gördüğü şeyle gözleri yuvalarından fırladı ve pis pis sırıttı. "Ulan, Mete gider gitmez çocuğun aklını çelmiş."

Kaşlarımı çattım hemen. Mete iki gün önce İngiltere'ye onun yanına gitmişti. Telefonunu elinden aldım ve ekrana baktım. Fotoğrafı bir kız paylaşmıştı ve yabancıydı. Meriç içki içiyordu, kız da kolunu onun omzuna koymuştu. Mete'yse

gülerek kızla poz veriyordu. Dişlerimi gıcırdattığımda Yağız korkuyla bana baktı. Telefonunu ona doğru fırlattım ve sinirle kendi telefonumu alarak Meriç'i aradım. Çok geçmeden geri döndü. Telefonu öfkeyle açtım ve, "O kız kim?" diye bağırdım, sesimin çok çıktığını fark edince hemen dolabımın içine girdim ve kapısını kapattım. İçi Meriç kokuyordu.

"Hangi kız? İyi misin, güzelim?"

Kaşlarımı çattım, özlem ve kıskançlık birbirine girmişti. "Sensin güzelim! Biz burada özlemden öleliim, sen barlarda kız kes! O kızın omzuna koyduğu eli münasip bir yerine sokarım!" dedim sinirle.

"Bak güzelim, hangi kızdan bahsediyorsun bilmiyorum, ama bara gidip kız falan kesmedim. Biraz kafa dağıttık sadece."

"Neyi dağıttığın belli! Ben burada senin özleminden ölüyorum, o kız da utanmadan benim sevgilimin omzuna kolunu atıyor! Bir de yüzsüzce fotoğrafı paylaşıyor. Kapat ya! Konuşmak istemiyorum! O omuz da benim, tenin de benim! Kimse dokunamaz sana! Dokunmayacak! Ama madem sen buna izin veriyorsun git omzuna birileri kolunu bacağını koysun!"

Telefonu kapatıp dolaptan çıktım ve koşarak banyoya gidip ağlamaya başladım. Onu o kadar çok özlemiştim ki, tam bir hafta oluyordu. Daha yeni kavuşmuşken bu mesafe çok ağır gelmişti.

Yağız banyoya girdi ve kaşlarını çatarak kapıyı kapattı. "Kızım, sen psikopat mısın?"

Hıçkırıklarımın arasında, "Psikopatım, ulan, var mı?" diye bağırdım.

Eliyle ağzımı kapattı. "İstersen seni muhtarlığa götüreyim anons yap! Ne böğürüyorsun, lan?"

Ellerimi göğsüne dayayıp onu geri ittim. "Meriç benim sevgilim! Sadece benim, benim, benim!"

Gözlerini devirdi. "Ceyda'yı arıyorum."

Omuzlarımı silkip ağlamaya devam ettim. Yağız suyu açtı

ve üzerine su atarken onu umursamayıp saçma hareketler yapmaya devam edip ağladım.

"Kız! Ne oluyor orada?"

Annemin sesiyle gözlerim kocaman olurken, Yağız bir kümıldandı ve yüksek sesle bağırdı. "Ben de buradayım teyze, intikam alıyorum, yok bir şey."

Annem, "Birbirinize zarar vermeyin," deyip gitti.

Yağız'la bizim didişmelerimize alışkındı. Yağız bana hâlâ su atarken önce koluna vurdum, daha sonra vurduğum koluna sarılıp ağlamaya devam ettim. "Güzelim, Melislere gelmen lazım, acilen. Melis tırlattı," dedi Ceyda'ya.

Ceyda'yı ne ara aramıştı? Her neyse, ben cümle içinde geçen 'güzelim' kelimesine takılmıştım. "Güzelim, dedi ya," diye böğürüp dizlerimin üzerine çöktüm ve ağıt yakmaya başladım.

Yağız şaşkınca bana baktı. "Kızım, sen hangi köyün delisisin?"

Sinirle bacağına vurdum. "İçim, yaniyi içim," deyip kendimi yere attım ve yerde yuvarlanmaya başladım. Yağız'ın şen kahkahaları banyoyu doldururken ona tekme attım ve ağlamaya devam ettim. Sanırım delirmiştim. Bir an ona baktım. Beni videoya çekiyordu. Ağlayarak, "Biz burada ağlayalım, sen git video çek! Köpek!" dedim.

Yine güldü karşımda. "El salla, Meriç'e atacağım."

Yattığım yerden sinirle ayaklarımı yere vurdum. "Sallamıyorum ya! Sallamıycam! O gitsin başka kızların kollarını omzuna koydursun! Pislik! Gâvur! Havyan! Ayrılıyorum senden, Meriç Keskin!" dediğimde söylediğim şeyi fark ettim. "Hayır ayrılmıyorum! Her şeyi ben mi yapacağım bu ilişkide, o benden ayrılsın!" dedim. Ellerimi yüzüme kapatıp hıçkırdım. Sinirle başlayan ağlamam gerçek olmuştu.

"Melis."

Kafamı kaldırıp Yağız itine baktım. "Ne var?" dedim elimi yüzümden çekerek.

Gülümsedi ve yanıma diz çöktü. Beni hâlâ videoya alıyordu. "Meriç'e söylemek istediğin bir şey var mı?"

Burnumu çekip yere baktım, "Yok! Gitsin barda bir yerlerini dağıtsın!" dedim ve kollarımı önümde birleştirdim.

Banyoya Ceyda girdi. Gördüğü manzara karşısında şok geçirdi kız. "Burada ne oluyor, ya?"

Sinirlerim tekrar yükselirken, "Meriç'i özlüyorum. O ise barda kızların kolunu omuzlarına koydurtuyor!" diye böğürdüm.

Ceyda boş gözlerle bana bakarken Yağız ona olayı anlatmaya başladı. Ceyda gözlerini devirdi. Duş kabininden fıskiyeyi alıp suyu açtı ve yüzüme tuttu. "Kendine gel, Melis!"

Ayağa kalktım hızla. "İkiniz de hainsiniz! Acı da çekemiyorum bu evde!"

Kapının arkasından aldığı havluyu yüzüme fırlattı. "Ayşe Teyze gelecek şimdi. Böğürme!"

Kafamı sallayıp yüzümü sildim. Yağız videoyu bitirmiş olacak ki telefonuyla bir şey yapıyordu. "Meriç'e attım deme sakın!"

Pis pis gülüp telefonu bana çevirdi ve göndere bastı. Gözlerim kocaman olurken sağlam bir tekme daha attım bacağına. Acıyla inleyip küfrederken Ceyda telaşla ona baktı. "Aşkım, iyi misin?"

Sinsice gözlerimi kıstım. "Aşkım mı? Bu mu aşkın?"

Koluma vurdu ve elini Yağız'ın yanağına koydu. Kötü cadı gülüşümü atıp banyonun kapısını açtım, tam dışarı çıkacakken, "Sakın!" diyen annemin sesiyle ona baktım.

Tek ayağım havada kalmıştı. "Ne?"

Sinirle kaşlarını çattı. "Islak ayaklarınla evde mi dolaşacaksın, kız? Yeni sildim yerleri!"

Şirince gülümseyip vitesi geri taktım. "Tamam, anniş, sakin."

O sırada bakışları banyoya kaydı. "Bak, banyoyu da ıslatmış!"

Korkuyla Ceyda ve Yağız'ı işaret ettim. "Onlar yaptı, onlar yaptı!"

İkisinin de gözleri büyüdü. Sinsice sırıttım. Annem sinirle yanımıza gelip Yağız'ın koluna vurdu ve Ceyda'ya da çimdik attı. Onları banyodan kovarken benim de koluma vurup saçımı çekti. "Bekle burada, sana kıyafet getireyim," dedi ve banyodan çıktı.

***

Kahvaltı yaparken Edizcimcim'in yanına oturup başını omzuna yasladım. "Selfie yapalım mı?"

Ağzındaki peyniri çiğnerken başını salladı. Sırıtıp hemen telefonumu çıkardım. Ön kamerayı açtım ve kolumu öne doğru uzattım. Tabiri caizse otuz iki diş sırıttım. Edizcimcim bana bakıp gülerken fotoğrafımızı çektim. Hemen instagram'a atmam lazımdı. Kısasa kısas, değil mi? Fotoğrafı yükledikten sonra açıklamaya, ***'Edizcimcim gelmiş, hoş gelmiş*** ^_^' yazıp paylaştım ve sinsice sırıttım.

Kahvaltıdan sonra valizimi hazırlamak için odama geçtim. Meriç beni hâlâ aramamıştı. Belki de artık o kadar umursamıyordu! Hayır ya! Bu Meriç'e haksızlık olurdu, o omuz benimdi! Sinirle ayağımı yere vurdum. Telefonum çalmaya başladığında pembe panterli pijamamın cebinden telefonumu çıkardım. Meriç arıyordu. 1'den 10'a kadar saydıktan sonra cevapladım. "Ne var?"

"İyi misin?"

Görüyormuş gibi başımı salladım. "İyiyiz canım, çok iyiyiz. Omzum da ben de."

"Mete senin aklına uyanı sikeyim," diye mırıldandı.

Kaşlarımı çatıp, "Hatanı anladıysan ben kapatayım, sen bir düşün," dedim.

Derin bir nefes aldı. "Güzelim! Beni biliyorsun. Ayrıca o attığın fotoğrafı piksel piksel... Katil mi edeceksin sen beni?"

"Gel, ol bakalım sıkıysa. Edizcimcim seni mahveder." de. yip sanki karşımdaymış gibi gözlerimi kıstım. Keşke öyle ol. saydı.

"Edizcimcim, ha?"

Evet canım, der gibi kafamı salladım. Telefonu suratıma kapattığında kaşlarımı çattım. "Hayvan ya! Resmen hayvan!" diye söylenerek dolabıma gittim.

Babasının durumu gayet iyiydi, sanki Türkiye'de doktor kıtlığı varmış gibi tedavisine orada devam ediyordu.

***

Yağız'ı tehdit ederken gözlerini devirdi. "Meriç de beni tehdit edecek ve emin ol, onun tehditleri seninkinden daha gerçekçi."

Gözlerimi kıstım. "Eğer İzmir'e gittiğimizi ona söylersen seni mahvederim, çocuk! Yaparım bilirsin!"

Yağız'ın telefonundan Meriç'e mesaj atmıştım.

'Tatile gidiyorum haberin olsun. Kafa dağıtmak için anlarsın ya, Meliş.'

Henüz görmemiş olacak ki cevap vermemişti. Onu çok özlemiştim ve şu bar, kız ve omuz olayı çok sinirimi bozmuştu. İçimdeki 'Geri dönmeyecek' hissi beni daha çok agresifleştirmişti. Her hareketi sanki beni bırakacakmış gibi algılamama neden oluyordu. Eğer onu izleyebiliyor olsaydım... Evet, sanırım kafayı yedim.

Edizcimcim arabayı otelin önünde durduğunda Yağız'a ölümcül bakışlarımı atmaya devam ediyordum. Sağ elimin işaret ve orta parmağını önce kendi gözlerime, sonra da onun gözlerine tutup, 'Gözüm üzerinde' işareti yaptım ve arabadan indim. Babamın yanına gidip koluna girdim ve gülümsedim. Yanağımı okşayıp beni alnımdan öptü. Ablam da diğer koluna girdi. "Kıskanç," dediğimde babam bize güldü.

Ablam ve ben aynı odada kalıyorduk. İçeri girdiğimizde telefonum çaldı. Ekrana baktım, 'Adam...' arıyordu. Rehberimde

ismini değiştirmekten usanmamıştım.

"Efendim?" diye açtım telefonu.

"Neredesin?"

Yataklardan birine yöneldim ve kendimi üzerine attım. "Ta-

"Melis, şu kafa dağıtma muhabbeti beni iyice sinir etmeye başladı. Söyle neredesin?"

Kaşlarımı çattım. "Ben seni göremezken, o kız sana doku-, Meriç!"

"Hay ben o kızın! İsmi bile yok, lan kızın! Neredesin?"

Yola gel, veliaht. "Ne yapacaksın nerede olduğumu?"

"Bilmek istiyorum."

"Ben biliyorum da ne oluyor? Kimin başı, kimin omzun-da!" dedim ve bu sefer ben onun suratına telefonu kapattım.

Belki de bencillik ediyordum, ama en azından bir kez olsun buraya gelebilirdi. İçimde kötü bir his vardı, sanki gelmeye-cekmiş gibi hissediyordum hâlâ. Ya orada başka birini severse? Benden daha güzel, daha zeki kızlar vardı. Sinirle yatağıma ya-tıp ablama baktım. "Var ya, çok şanslısın kızım."

"Niye?"

"Melih burada, üstelik benim gibi çok kıskanç da değilsin. Meriç gibi kızları çeken bir sevgilin de yok."

Kaşlarını çattı. "Sen Melih'e çirkin mi diyorsun, kız?"

"Hayır, sadece Meriç daha göze batıyor diyorum."

***

Ben havuz başında ablamlarla otururken Yağız yüzüyordu. Manyak mıdır nedir, akşam akşam yüzesi gelmişti. O sırada yanımıza gelen iki turistle bakışlarımı onlara çevirdim. "Hi," dediler en sempatik hâlleriyle. Kaslı ve yakışık- aman! Ne di-yorum ben ya!

Aklıma omuz meselesi gelince kaşlarımı çattım.

Sarışın olan gülümseyerek bana baktı ve arkadaşıyla fotoğraflarını çekip çekemeyeceğimi sordu. Başımı sallayıp telefonunu elime aldım. Arkadaşıyla havuz kenarına geçip poz verdiler. Ablam yanıma geldi. Beni yanlarına çağırdılar, telefonu ablama verip ortalarına geçtim. Göz kırpıp zafer işareti yaptım. Çocuk fotoğrafı instagram'a atarken telefonunu elimden aldım ve fotoğrafa kendimi etiketledim. Çocuk da hemen paylaştı. Onlar yanımızdan ayrıldıktan sonra, "Ben yatmaya gidiyorum," dedim ve ablamların yanından ayrıldım. Bugün çok yorulmuştum. Yerde yuvarlanıp ağlamak zor bir işti sonuçta.

***

Gözlerimi açtığımda çoktan öğlen olmuştu. Ne kadar uyumuştum böyle? Saate baktığımda on iki saattir uyuduğumu fark ettim. Yataktan kalkıp telefonuma baktım, şarjım bitmişti. Ablam odada yoktu. Komodine bıraktığı, 'Kahvaltıdayız' yazısını gördüm. Oda kartımı yanıma alıp dışarı çıktım. Allah'a şükür ki oda ikinci kattaydı, malum asansöre binemiyordum.

Lobiye inip etrafıma baktığımda resepsiyonistle konuşan çocuk dikkatimi çekti. Arkadan ne kadar da çok Meriç'e benziyordu. Kaşlarımı çatmış, çocuğa bakarken kafasını sallayıp asansöre yöneldiğinde gözlerim kocaman oldu. "Meriç!" Sesimi duyar duymaz bana bakarken kaşlarını çattı. Ben bunu içimden söylememiş miydim? Yönünü değiştirip sinirli bir şekilde yanıma doğru gelirken yutkundum ve geri geri adım atmaya başladım. "Neden bana öyle bakıyorsun?" dememle koşmaya başlamam bir oldu.

Havuzların olduğu yere doğru koşmaya başladım. O da arkamdan beni takip ediyordu. Tabii ki koşarak. Önüme gelen iterken bir kız havuza düştü. "Özür dilerim!" diye bağırıp deniz kenarına indim.

"Melis!"

Sesi çok yakından gelirken özlediğim adamdan kaçtığımı fark ettim. Ben ne yapıyordum? Aniden durunca Meriç bana çarptı ve ikimiz de kuma serildik. Meriç üzerimdeydi. Ağırlığı

üzerimden almak için ellerini yere koyup bedenini üzerimden çekti. "Kimdi lan o dün seninle fotoğraf atan ibneler?" diye bağırdı.

Bense dikkatle onun yüzünü inceledim. Biraz kilo vermişti. Parfümünü değiştirmişti ve saçları da uzamıştı, ya da bana öyle gelmişti. Yanağına dokundum. "Özledim seni."

Dudakları dudaklarımla buluştu. Beni özlemle öperken, denizin kıyıya getirdiği su ikimizi de ıslattı. Dudaklarımdan ayrıldı ve "Ağlama, canım sıkılıyor," dedi.

Elimi saçlarının arasından geçirdim. "Değişmişsin."

Dikkatle bana baktı. "Neyim değişmiş?"

Burnumu çektim ve derin bir nefes aldım. "Kilo vermişsin. Saçların uzamış. Kokun değişmiş."

Şefkatle yanağımı okşadı. "Parfümü mecburen değiştirdim. Orada aynısını bulamadım."

Yavaşça oturur pozisyona geçtim, hemen yanıma oturdu. Kollarımı boynuna sarınca, elini belime koydu ve beni kucağına çekti. Beninden öptüm. "O kızı öldürmek istiyorum!"

Bana daha sıkı sarıldı. "Ben de o kızı seni öyle ağlattığı için öldürmek istiyorum!"

Yağız'ın attığı videoyu izlediğini anladım. Rezil olmuştum yine! "Rezil oldum."

Bu hâlim hoşuna gitmiş olacak ki gülmeye başladı. "Bence çok tatlıydın."

"Yalan söyleme."

Ona baktığımda kaşlarını çatarak bana baktı. "Dünkü o ibneler ne iş?"

Omuzlarımı silktim. "Turist." Bir küfür mırıldandı. Aşık olduğum adamın önce yüzünün her yerini, sonra da tekrar dudaklarını öptüm. Amacım öpüp geri çekilmekti ama ben geri çekildiğim anda dudaklarıma bir kez daha yapıştı. Midemdeki tek boynuzlu Mahmut uyanmış ve mideme boynuzunu geçirmişti yine. Dudaklarından ayrıldım. "Seni seviyorum."

"Aklım hep sende."

"Ne zaman geri döneceksin?"

"Bu gece."

Kollarımı sahiplenir gibi ona sardım. "Bu kadar erken mi?"

Başını salladı. "Az kaldı, güzelim. Birkaç hafta sonra buradayım."

"Gelecceksin ama değil mi?"

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Eğer o küçücük aklınla başka birine tutulacağımı falan düşünüyorsan büyük bir yanılgı içindesin. Her seferinde bu gemiyi batmaktan ucu ucuna kurtardım. İnmeye bile korkarken terk etmem ihtimal dahilinde bile değil."

22. Bölüm

Başını omzuma koymuş bir şekilde uyuyakalan Meriç'e baktım, bir bebek kadar masum görünüyordu. Dokunmaya kıyamadığım, öpmeden duramadığım bir bebek gibiydi. Elimi uzatıp yanağını okşadım, sonra da bandanayla zapt ettiği saçlarına dokundum. Kaşlarımı çattım, bu bandana kim oluyordu da benim dokunmaya kıyamadığım saçları tutuyordu? Bandanayı çektim, saçları serbest bırakırken o tanıdık koku burnuma doldu. Bir insan ancak bu kadar özlenebilirdi. Yıllardır yemediğim Milka, binmediğim bisiklet, sarılmadığım yastık, dinlemediğim şarkı gibiydi. Bandanayı kendi saçlarımı bağladım.

Kumsalda çok az insan kalmıştı. Dudağımı ısırıp iki elimle omuzlarından kavradım. Amacım yavaşça onu kuma yatırmaktı, ama ağır bedenini daha fazla tutamadım ve birden kuma düştü, ben de üzerine. Uykulu gözlerle baktı bana.

"Melis?"

Tek gözümü kapatıp, "Özür dilerim," dedim.

Kollarını belime sardı ve beni tam olarak üzerine çekti. Ellerimi omuzlarına koydum. Bu omuzlar da benimdi. "Beni neden kuma attın, pantercik?"

Omuzlarımı silktim. "Burası daha rahat diye düşündüm."

Muzipçe gülümsedi. Kim bilir aklına neler gelmişti? "Burada uyuyamayız, güzelim. Bu kez babanın çayına atacak ilacım da yok."

Utançla kaşlarımı çattım. "Ya!"

Bakışları saçlarıma kaydığında gülümsedi ve gökyüzüne baktı. "Gözlerinde yıldız var." Sonra gözlerimiz buluştu. "Ölen umutların gözlerine düşüp yıldız oluyor. Tekrar umut ediyorum," dedi. Beni böyle sevme, kalbim gideceği yönü şaşırıyor diye düşündüm. Ben cevap veremeyince tekrar gökyüzüne baktı. "Kabul ediyorum. Bu biraz fazla romantikti. Nefes al, güzelim." Söylediğini yaptım. "Bandana yakışmış," dedi kendime gelmem için.

Benim de söylemek istediklerim vardı. O sözün altında kalmayacaktım. Saçlarına dokundum. "Gözlerinde deniz var." Bana baktı, ona karşılık verdiğimi anlamıştı. "Alabildiğine derin, alabildiğine büyük. Baktıkça içine düşüp boğulduğum bir deniz. İşin garibi bu hoşuma gidiyor."

Yanağımı okşadı. "Nerede buluşacak bu gökyüzü ve deniz?"

Kulağına eğilip fısıltıyla, "Ufukta," dedim.

"Ufuk sandığın kadar uzak değil, yakında biz de kavuşacağız."

***

Yatakta oturmuş somurtarak odamın tavanını izlerken elimde tuttuğum Meriç'in oda kartına baktım. Odadan çıkamasın diye onun odasından ayrılırken kartını çalmıştım. Belki bencillik ediyordum ama gitsin istemiyordum. Uyku gözümden akarken oflayarak yataktan kalktım ve odadan çıktım. Onun odasına doğru ilerledim. Onunla aynı katta kalıyorduk.

Kapısının önüne gelince kartı okuttum. Kapının açılma sesi gelirken somurtarak içeri girdim. Uykuyla gözlerimi ovuşturup arkamdan kapıyı kapattım. "Adam," dedim ama beni duymadı. Uyuyordu, yavaşça yanına ilerdim. "Adammm!" diye bağırdım ama beni yine duymadı. Bir kedi gibi yatağın üzerine tırmandım ve kendimi onun üzerine bıraktım, kollarımı ona sardım.

"Beni öldürmeyi mi planlıyorsun, Melis?"

"Gitmece," dedim küçük bir kız çocuk edasıyla.

Kollarını bana sardı. "Geri geleceğim." Başımı göğsüne yasladım. "İçeri nasıl girdin, pantercik?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Gitme diye kartını yürütmüştüm."

Saçlarımdan öperken gözlerimi kapattım.

***

Gözlerimi açtığımda Meriç'i göremedim ve telaşla etrafıma baktım. Komodindeki kâğıt gözüme çarparken gözlerim doldu. Hızla yataktan kalkıp kâğıdı aldım ve onun güzel el yazısını okumaya başladım.

'Geçen sefer gittiğimde ağladığın ve bu kez de ağlayacağını bildiğim için seni uyandırmadım, güzelim. İndiğimde arayın. Dudaklarımda dudakların var.'

Gözyaşlarım yanağımdan akarken burnumu çekip gözlerimi sildim. "Hain ördekçik!" diye mırıldandım.

***

Ceyda bana bakarken bir yandan dolma, bir yandan da yoğurt yiyordum. "Benim güzelleşmem lazım," dedim.

Şaşkınlıkla kaşları havalandı. "Hayırdır?"

Dolmamdan ısırdım. "İngiltere'de çok güzel kızlar var, Meriç beni bırakmaz, biliyorum ama olsundu. Benim güzel olmam lazım. Beni asla bırakamamalı!"

Gözlerini devirip bir tane dolma attı ağzına. "Kuaföre mi gideceğiz?"

Evet anlamında başımı salladım. "Evet, ama ne yapacağıma karar veremedim."

Muzipçe sırıtıp ellerini birbirine sürttü. "Kalk hadi."

Tek kaşımı kaldırdım. "Nereye?"

Kolumdan tuttu ve kapıya doğru ilerledik. İzmir'den dün dönmüştük, babam ve işleri sağ olsun.

Evden çıkarken gideceğimiz adres belliydi. Ceyda'nın annesi Selma Teyze kuaförlü. Bizim mahallenin güzellik salonu da denilebilirdi tabii. Evden çıkmadan aldığım dolmayı yerken Ceyda beni caddedeki kuaföre çekiştirdi.

İçeri girer girmez annesi bizi karşıladı. Yanaklarımdan sıcak sulu öptü, ben elimle yanağımı silerken Ceyda'yı öpüyordu.

Ceyda, "Anneciğim, Melis'i kıza benzeteceğiz," dedi.

Ona bıçak saplayan bakışlarımı attım. Selma Teyze gülüp yanağımdan makas aldı ve beni koltuğa çekiştirdi. Kırmızı renkteki deri koltuğa oturdum. Saçlarımı arkama alıp aynadan bana baktı. "Hazır mısın?"

Dudaklarımı büzerek, "Hımm... Şey... Ha-yır?" dedim.

Ceyda gülerek elindeki makası açıp kapattı.

***

Ceyda elindeki fondöteni yüzüme badana misali sürerken elini tuttum. "Alın yazımı sildin be resmen!" diye cırladım. Onu elimle yana itip aynaya baktım. Saçlarımdaki kırıklar alınmış, saç bakımı, manikür, pedikür yapılmış ve tırnaklarıma oje sürülmüştü. Kâkül kestirmiştim, bence tatlı görünüyordu. "Yakıştı mı?" diye sordum.

Ceyda aynadaki yansımama sırıttı. "On numara, beş yıldız oldu," dedi ve cebinden telefonunu çıkardı. "Selfie zamanı!" Poz verirken dudak büzüp zafer işareti yaptım. Güzel çıkmıştık. Sinsice sırıtıp bana baktı. "Bunu instagram'a atıp seni etiketleyeceğim. Bakalım Meriç görünce ne tepki verecek."

Kaşlarımı çatıp elinden telefonunu aldım. "Hayır, o geldi-

sürpriz yapacağım," dedim ve çalan telefonumu açmak için telefonunu Ceyda'ya uzattım.

Mete arıyordu. "Efendim?" dedim aynada kendime bakarak.

"Gizem nerede?"

"Ne yapacaksın aşk bonusu," dedim onu sinir etmek için.

"Ha, ha, ha, çok komik," dedi sevimsiz şey! "Paintball'dan beri benden kaçıyor."

"Fark ettim. Artık ne yaptıysan kıza, seni görmek istemiyor."

"Hadi ya," dedi şaşkın şaşkın.

"Yoksa öptün mü onu?" dedim, şüpheleniyordum çünkü.

"Hayır," dedi bir çırpıda.

"Emin misin?"

"Neyse, ben bir daha arayayım" deyip suratıma kapattı.

"Kıvırcık," diye homurdandım. Telefonumu cebime koyacağım sırada tekrar çaldı. Bu defa arayan Mert'ti. "Efendim?"

Mert nefes nefese, "Kanki neredesin?" dedi.

"Kuaförde yim, neden?"

"Kanki ben Gece aşkeme sizin pazardan organik meyve almaya gelmiştim, ama tezgâhı devirince amca beni kovaladı. Hazır gelmişken sana da uğrayayım dedim. Erik aldım, gömeriz."

Erik kelimesini duyunca gözlerim parladı. "Biz caddedeki kuaförde yiz."

"Selma Teyze'ninki mi?" diye sordu.

"Sen nereden biliyorsun?" dedim şaşkınlıkla.

"Ohoo. Sen çok cahil kalmışsın, kanki. Selma Teyze'yle muhabbetimiz var bizim. Beni bakkal Niyazi Amca'nın elinden kurtarmıştı."

Şaşkın şaşkın etrafıma bakındım. Mert, bakkal Niyazi

Kankası nereden tanıyordu yahu! "Beyhude emek verdi. Mert, Çabuk gel, erik yemem lazım," deyip telefonu kapattım.

Selma Teyze, Mert'in ismini duyar duymaz, nasıl da terbiyeli ve efendi bir çocuk olduğundan bahsetmeye başladı. Çok geçmeden Mert elinde erik dolu poşetlerle içeri girdiğinde yanına koştum ve poşetleri elinden aldım, sonra koşarak mutfağa gittim.

"Bu kim kanki" Erikleri çaldı," dedi arkamdan. Sanırım beni tanıyamamıştı. Erikleri yıkayıp Mert'in yanına gittiğimde gözleri kocaman oldu. "Oh my Allah!"

Meriç'ten

Hastaneden çıkıp sigara yakınca aklıma Melis geldi. Dumanı gülümseyerek içime çektim. Ciğerlerimi doldurup, her bir odacığı gezdirdikten sonra dışarı bıraktım. Cebimden telefonumu çıkardım, rehberdeki 'Hatun' yazısının üzerinde durdum ve arama tuşuna bastım.

"Meriç," dedi heyecanla.

Gülümsememi genişlerken sigarayı dudaklarıma götürdüm. "Melis," deyip derin bir nefes çektim.

"Neredesin? Kiminlesin? Omzun boş, değil mi?" diye peş peşe soruları sıralamaya başladı.

Dumanı dudaklarımın arasından azat ettim. "Hastanedeyim, güzelim, tek başımayım. Omzum da boş."

"Ne zaman geliyorsun?" diye sordu.

Haftaya gideceğim belli olsa da, "Belli değil," dedim, sürpriz yapacaktım ona. Bir şey söylemeyince surat astığını tahmin ettim. "Konuşacak mısın, yoksa hissedemediğim nefesini dinlemeye devam mı edeyim?"

Ofladı. "Kes şunu," dedi. "Zaten yoksun, sen böyle konuştukça daha kötü oluyorum."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Ufka bak için

...dedim gönderme yaparak.

"Fena uzak gibi. Sen ne diyorsun?"

Sigaramdan bir duman daha aldım. "Belli olmaz. Kim bi...

...Şöyle güzel konuşup bana kelime oyunu yapma! Anlamı...

Gülümseyerek, "Sakin ol, panterecik," dedim.

Uzun bir of çekti. "Kapatmam lazım, gün var evde. Mert'i ...dımalardan, Ceyda'yı da tatlılardan uzak tutmam lazım."

"Tamam, güzelim. Ben seni ararım."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattığım sırada annem yanımda belirdi. "Me...le mi konuşuyordun?"

"Evet," dedim başımı sallayarak.

Elini yanağıma koydu ve, "Özlüyor musun?" diye sordu. Olumlu anlamda başımı salladım. Kaşlarını çatarak elimdeki sigaraya baktı. "İçme demedim mi ben sana? Eh, be oğlum!" ...di, elimden sigarayı aldı ve çöpe attı.

"Sakin ol, validem," deyip yanağından öptüm.

"Saçların uzamış. Git kestir."

"İstanbul'a gidelim kestiririm. Necdet Abi'ye gideceğim. Buradakiler antin kuntin kesiyorlar."

Yanağımdan makas aldı. "Oyyy, oğluşum benim!"

Beni küçük bir çocuk gibi severken ellerini tuttum. "Dışarıda yapma bari, validem," dedim kaşlarımı çatarak.

Güldü. "Sus bakayım. Ben anneyim, istediğim yerde sevemem çocuğumu."

Melis'ten

Annem beni, Ceyda'yı ve Mert'i sanki küçük, cezalı çocuklarmışız gibi koltuğa yan yana oturtup kalkmamızı yasaklamış-

ti. Mert telefonuna uzandığı sırada annemin delici bakışlarıyla karşılaşmış ve bu eylemi yerine getirmekten vazgeçmişti. Somurtarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Ama ben Gece aşkımı özledim yaf!"

O söylenirken ben de somurttum. "Ben de adamı özledim."

Anlamamış gibi bana baktı. "Adam kim, kanki? Meriç kankimi aldatıyor musun yoksa? Oh my Allah!"

Gözlerimi devirdim. "Adamdan kastım, Meriç!"

"Dedikodu da yapmıyor bunlar, yaf."

Evdeki kuru kalabalığa baktım. Meriç ve ben evlensek ne olurdu acaba? Bu düşünceyle gülümsedim. Meriç'in beyaz villasında gün yaptığımı hayal ettim. Bütün cemiyet, Keskinler konuşurdu. Melis Rüya Keskin! Güzel olurdu aslında. Çılgın Gelin veya Keskin Gelin diye manşet olabilirdim.

O sırada FBI'dan Neriman Teyze bana baktı. "Melis? Okul da bitti, yok mu kız talibin?"

İstemsizce kaşlarım çatıldı. "Ne talibi yahu? Ben daha 18 olmadım, tövbe bismillah."

Elini 'oho' der gibi salladı. "Ayşe kız, bizim Aslı'yı isteyen isteyene," dedi kendi kızından bahsederken. Aynı yaştaydık.

"Kalite düşünce fiyat azalır, rağbet artar," diye mırıldandım.

Ceyda kendine engel olamadı ve güldü. "Ceyda? Senin dorumlar nasıl? Düşünüyor mu oğlan evlenmeyi?"

Selma Teyze araya girdi hemen. "Benim kızım daha küçük. Onu kimselere vermem."

Annem başıyla Selma Teyze'yi onaylarken Ceyda'ya baktım. "Hakikaten kız, düşünüyor musun?"

"Ona Yağız derler kızım, boru mu?" Vallaha değildi.

"Senin yakışıklı da yok bu aralar. Bir yere mi gitti?" diyen Hatice Teyze'ye baktım kocaman gözlerle.

"Yok daha Batman! Sen önündeki kaldırımı göremiyorsun.

Ne yakışıklısı?"

Annemin eller yine iş başındaydı. Koluma yediğim çimdikle acıyla yüzümü buruşturdum.

"Teyze, benden bahsediyordur," dedi Mert.

Herkes bakışlarını ona çevirdi. "Kız bu da pek bir şirinmiş. Gel bakayım, sen böyle."

Mert dünden razı, hemen Hatice Teyze'yle Neriman Teyze'nin ortasına oturdu. Neriman Teyze bir yandan 'Zayıf kalmışsın sen,' deyip dolmaları Mert'in ağzına tıkıyor, bir yandan da Aslı'dan bahsediyordu.

"Ayşe Hanım'ın Filiz de evde kaldı galiba," dediklerinde güldüm.

"Bence de." Annem parmağını matkap misali içimden geçirirken gözlerimi devirdim. Ağız tadıyla dalga da geçilmiyor bu evde. Mert'e baktığımda Gece'den bahsediyordu, ama Neriman Teyze, Gece'nin isim değil, bildiğimiz gece olduğunu sandığı için, Mert'in gece hayatına âşık olduğunu düşünmüş ve ona evliliğin güzelliklerinden bahsetmeye başlamıştı. Olumsuz anlamda kafamı salladım ve Ceyda'ya baktım. "Mert'e sadece beş dakika veriyorum."

Ceyda, Mert'i süzdükten sonra bana baktı. "Bence yedi," dedi ve iddiaya girdik.

***

Ceyda, ben ve Maviş parkta oturmuş çekirdek çitlerken, Maviş avucumdan çekirdek alıp sırıttı. "Meriç bu hâlini görse ne küfrederdi."

"Aynen. Küpesine dokunurdu malum," dedim gülerek.

Kıvırcık'ın ve Yağız'ın gelmesini bekliyorduk. Mert o konuşmadan beş dakika sonra adını unutur hâle geldiği için onu eve yollamıştık, ama o eve gitmek yerine Gece'nin gerçek olup olmadığını test etmeye gitmişti. Kıvırcık ve Yağız yanımıza geldiler. Kısa süre sonra Gizem de geldi. Salıncağa oturduğunda ona baktım. "Nerelerdeydin?"

"Mete'den kaçıyorum," dedi nefes nefese.

"Ama başaramadın," diyen Mete'yle sesin geldiği yöne baktım. Utangaç bir şekilde sırıtıyordu.

Gizem oturduğu salıncaktan ayağa kalktığında Mete kolundan tutup onu durdurdu. Heyecanla çekirdek çitledim. Aşk, gurur, intikam, yakında sinemalarda!

"Kaçma. Kovalamak bana göre değil," dedi Mete.

Hiddetle çekirdek kabuklarını yere tükürdüm. "Paşaya bak! Oldu canım! Kaç kız!"

Mete bana bakıp kaşlarını çattı. "Sen kimin tarafındasın?"

Omuzlarımı silktim. "Sen bunu kızın kolunu benim sevgilimin omzuna koymasına sebep olmadan önce düşünecektin."

Gözlerini devirip Gizem'e döndü. "Alışık değilim bu tür şeylere. Saklambaç oyununda ilk ben sobelenirdim zaten. Saklanma benden. Ben saklanamıyorum çünkü."

Bu 4M grubunda sihirli bir güç vardı sanırım. Gizem şaşkınca Mete'ye bakarken gözlerimi devirip ayağa kalktım. "Tamam, hadi sarılın," dediğimde Yağız ve Ceyda birbirlerine sarıldı. Gözlerimi devirdim. "Siz değil be!" Yağız bana inat olsun diye daha sıkı sarıldı ona.

Ben yine Meriç'i özledim. Uzaklara baktım somurtarak. "Ufuk yakındır umarım. Yoksa yıldızım kayacak gözlerimden."

23. Bölüm

Meriç'ten

Melih vitrine bakarken gözlerimi devirdim. "Alacaksan al artık," dedim bezgin bir şekilde.

Bu baktığımız dördüncü dükkândı ve ikimizin de arabası İstanbul'da olduğu için yolculuk yapmak zor oluyordu. İçeri girerken bana baktı ve, "Mızmızlanma," dedi, ben de onun peşinden içeri girdim.

Sarışın, mavi gözlü ve İngiliz olduğu her hâlinden belli olan adam baskın aksanıyla Melih'le konuşuyor, bense takılara bakıyordum. Melih, Filiz için yüzük bakıyordu. "Erken değil mi?" diye sorduğumda omuz silkti, onun doğru kız olduğunu ve kötü zamanlarında yanında olduğunu söyledi.

Aslında ben de Melis'e alabilirdim. Melis, babam beni yeterince sevmiyor diye çocuk gibi ağlayan ve kendi sevgisini babamın dolduramadığı boşluğa koymam için yalvaran bir kızdı. Eğer bir kıza yüzük alacaksam, bu kız Melis'ten başkası ola-

mazdı. Gözüm bir pırlantaya takıldı. Hiç düşünmeden aklama döndüm ve konuşmalarını yarıda bölüp, o yüzüğü istediğimi söyledim. Melih ters ters bana bakarken ona sırıttım. Göz kırparak, "Hızlı ol, çaylak," dedim.

* * *

Valizimi gelişigüzel bir şekilde içeri fırlatarak hızla evden çıktım ve hemen Bumblebee'ye atladım. Arabaya biner binmez önce üzerini açtım. Anahtarı kontağa takıp direksiyonu okşadım. "Baban geldi, oğlum," dedim gaza yüklenirken. Motordan çıkan gür ses tüm sitede yankılandı. Sırıtarak arabayı garajdan çıkardım ve Melislerin evine doğru sürmeye başladım.

Bumblebee'm, sağ olsun, kısa zamanda beni gideceğim yere götürdü. Anahtarı kontaktan alıp arabadan indim ve bagajdaki kutuyu alıp apartmana girdim. Asansörü beklemek yerine merdivenlerden çıktım. Anne ve babasının evde olmadığını biliyordum. Zile bastım, sonra kucağımdaki kutuyu ayakkabılığın üzerine bırakıp saçlarımı düzelttim. Kapı açılırken karşımdaki kıza sırıttım. Ona aldığım pijamaları giymişti, uyku akan gözlerini siyah ojeli parmaklarıyla ovuşturuyordu.

Gözlerini açtı ve karşısında beni görünce şaşkınlıkla, "Meriç!" diye bağırdı. Ayaklarını yere vurarak kollarını iki yana açtı. Yerimi aldığımda, "Yaa!" dedi. Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlamıştı. Kollarını boynuma sardı. Ben de beline sarılıp onu havaya kaldırdım ve yanağından öptüm. "Sana inanamıyorum!"

"Ağlama, güzelim."

"Bir daha gitme."

Benimle öpücük kondurup boynumda nefeslendi. "Gitmeyeceğim!"

"Meriç kapıyı kapat, komşular görmesin," deyince onu yere indirdim ve ayakkabılığa bıraktığım kutuyu alıp içeri girdim. Gözyaşlarını silerken bana baktı. "Bu ne?"

"Sana aldım."

Gözleri kocaman açıldı. "Bana hediye mi aldın?" dedi heyecanla. Hediye almadığımı biliyordu.

Bileklikler hediye sayılmazdı, onlar bizim için birer esir [illegible]. Gülümseyerek, "Sayılır," dedim. Kollarını belime dolad[illegible]. Saçlarıma bakarken, "Sende bir değişiklik var," dedim.

Geri çekilip bana baktı. "Fark ettin mi? Saçlarımı boyattım."

İstemsizce kaşlarım çatıldı. "Neden?"

Omuzlarını silkerek, "Çünkü sıkıldım," dedi.

Sonra benden uzaklaşarak kutuya yöneldi. O, kutuyu açarken ben de onu izliyordum. Gözüme farklı gelmişti ama bunun sebebinin ne olduğunu bilmiyordum. Kutuyu açınca şaşkın gözleriyle bana baktı. "Ya! Çok tatlısın!" dedi olduğu yerde çocuklar gibi tepinerek. Kollarını tekrar boynuma sardı. "Hoş geldin, adam!"

Melis'ten

Meriç kucağımda uzanıyor, bense denize bakıyordum. Sıcak hava çok bunaltıcıydı. Meriç birden saçımı çekince bakışlarımı ona çevirdim. "Ben geldim, bana bak."

Gülümseyerek, "Bakıyorum, zaten," dedim.

Gözündeki güneş gözlüğünü çıkarıp bana baktı. Saçıma onun bandanasını takmıştım. "İşte, benim kızım," dediğimde dudaklarını büzdüm.

Hızla ayağa kalktı ve kaşlarını çattı. "Açık alanda büzme şu dudağını. Sinirimi zıplatıyorsun."

Kıkırdayarak telefonumu çıkardım. "Hadi, selfie yapalım," dedim ve Meriç başını omzuma koyunca şirince gülümsedim. O *cool* çıkarken bense çocuk gibi çıkmıştım. Telefonu elimden alıp beline sarıldı. Şaşkınca ona baktım.

Sıntarak, "Öpeyim mi?" diye sordu.

Gözlerim kocaman açıldı. "Olmaz. Annem görürse keser beni," dediğimde muzipçe sırıttı. "Ya, Meriç, hayır," dedim,

tam kaçacağını sırada beni kuma yatırdı. Telefonum hâlâ onun elindeydi, gözlerimi kapattım, dudaklarıma küçük bir öpücük kondurup ayağa kalktı. Utanarak ona baktım. "Meriç, ya!"

Karşımda pis pis sırıtıyordu. Ayağa kalkıp üzerine atladım. Onu kuma yatırdıktan sonra tırnaklarımı gösterdim, yanağını çizecekken elimi yakaladı. "Pantercik! Kızım, şöyle şeyler yapma diyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyormuşum, ben?" Oturur pozisyona geçtiğinde ben de kucağına oturmuş oldum. "Çikolatalarını ye mutlaka."

Gülümsedim ve, "Yiyeceğim," deyip kucağından kalktım. O da ayağa kalkarken elimden tuttu. Yan yana yürümeye başladık, bana bakıyordu.

"Ara, beni," dedi.

Şaşkınca kaşlarımı havaya kaldırdım. "Ne?"

Yanağımı okşayarak, "Ne dediğimi yakında anlarsın. Soru sorma," dedi.

Sıkıntıyla ofladım. "Yine mi kelime oyunu?"

***

Ayaz çikolata kutumu bulmuş ağlıyordu. Oflayarak, "Tamam, velet, ağlama," dedim kutuyu açarken. İçindeki tek Kinder Sürpriz'i aldım ve yanağından öptükten sonra ona uzattım. Gülümsedi ve olduğu yerde zıplamaya başladı. Koşarak salona giderken kutumu öpüp dolaba koydum, sonra dans ederek salona gittim.

Yağız yanağımı sıktı. "Bakıyorum da çok mutlusun?"

Sırıttım. "Tabii ki mutluyum, çünkü Meriç'im geldi."

Gözlerini devirdi. "Ulan, o hödüğün neresini seviyorsun?"

Sinirle kaşlarımı çattım. "Meriç kalas olabilir, ama hödük değil bir kere."

Tabii tabii der gibi başını salladı. Ayaz her yerine çikolata bulaşmış bir şekilde gezerken, içinden oyuncak çıkacak olan

sın kutuyu elinde sallıyordu. "O yediğin İngiltere malı, velet. Sindire sindire yeseydin," dediğimde Yağız güldü. Babalarımız hararetle bir şeyler konuşurlarken Yağız'a baktım. "Ne oluyor?"

Sıkıntıyla ofladı. "İşlerle alakalı hukuki bir sorun var. Babam, babama danışıyor."

"Umarım kötü bir şey yoktur."

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Gece'nin abisinin yeni müşterimiz olması kötü oldu. Bizim de, Meriçlerin de işleri bozuldu."

"Ne alaka?"

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Meriç, Gece'nin abisinin arabasını çizdi ya," dediğinde gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

"Ne zaman çizdi be?"

"Sen bilmiyor muydun?"

Öfkeyle kaşlarımı çattım. "Hayır, bilmiyordum."

Omzunu silkerek, "Boş ver, çok oldu zaten," dedi.

Somurttum. Meriç niye bana söylememişti? Babam ve eniştem konuşmaları bitince ayağa kalktılar, onları gören teyzem ve Yağız da ayağa kalktı. "Sonra konuşuruz, sayko," dedi giderken.

Telefonum çalınca ekrana baktım. Meriç arıyordu. "Meriç," diyerek telefonu açıp odama gittim.

"Çikolata, yedin mi?" diye sordu.

"Hayır, ama Ayaz veledi çikolatalarımdan aşırmak isteyince ona Kinder Sürpriz verdim, içlerinde en küçük oydu," dedim.

"Güzelim, ben seni sonra arayacağım."

Telefon birden kapanınca kaşlarım çatıldı. Ne oluyordu be?

Yağız'dan

Arabayla eve giderken torpidonun üzerine koyduğum tele-

fonum çaldı. Annem ve Ayaz da arkada oturuyorlardı. Uzanıp aldım. "Söyle, Meriç," dedim.

"Ayaz nerede?" diye sordu.

"Hangi Ayaz, lan?"

Küfrederek, "Kardeşin olan, lan," dediğinde dikiz aynasından Ayaz'a baktım. Elinde tuttuğu sarı kutuyu sallıyordu. "Yanında da, hayırdır?"

Derin bir nefes verdi. "Lan, ben Melis'e aldığım yüzüğü Kinder Sürpriz'in içine koymuştum, o da tutmuş Ayaz'a vermiş."

Birden gözlerim kocaman açıldı. "Yuh, lan? Ne alaka?"

Oflayarak, "İçimden geldi aldım işte, lan. O yüzüğü Ayaz'dan hemen al. Ben gelip senden alacağım," dedi.

"Tamam," dedikten sonra telefonu kapatıp arabayı sağa çektim. "Ayaz."

"Efendim?" dedi bana bakarak. Ona doğru elimi uzatınca kutuyu avucuma bıraktı. Cebime koyup ona göz kırptım. Heyecanla ellerini çırptı. Eve geldiğimizde Meriç bizi kapıda bekliyordu. Annem ona sarıldıktan sonra içeri girdi. Kutuyu Meriç'e verir vermez alıp cebine attı ve Ayaz'ın saçlarını karıştırdı. "Ulan, ilk defa aklıma güzel bir fikir geldi, ama sen içine ettin."

Ayaz gülüyor, ben de pis pis sırıtıyordum. "Hayırdır?"

"Melih, Filiz'e alıyordu, Melis kıskanmasın diye ben de ona aldım," dediğinde kafamı 'Yav he, he' der gibi salladım. "Neyse, boş ver onu, işler nasıl gidiyor?" dedi.

Sıkılınca hep yaptığım gibi ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Kötü. Babam bugün Melis'in babasıyla konuştu. Birlikte şirkete gittiler."

"Sikeyim böyle işi. Çizdiğim araba kimin arabası çıktı, anasını satayım."

"Asıl sorun o değil ki, abi. Karşı tarafa karşı güçsüz kalacağız," dediğimde mahcupça bana baktı.

"Kusura bakmayın. Arabayı çizmek benim fikrimdi."

Sertçe koluna vurdum. "Boş ver, takma kafana, hallederiz bir şekilde," dedim gülümseyerek.

"Melis'e söyleme sakın."

Tamam anlamında başımı salladım. "O iş bende."

"Ceyda'yla n'apıyorsunuz?" dedi imalı bir şekilde.

"Gerçekten merak ediyor musun?"

Güldü. "Hayır, maksat muhabbet olsun diye sordum."

"İyi ki geldin, lan. Melis sensiz çekilmiyordu. Sana çok benzedi."

"Benim kızım, oğlum," dedi piç gururla.

"Belli," dedim sırıtarak.

Melis'in adı geçince bile gözleri parlıyordu. Seviyordu harbiden.

"Özledim," dedi arkasını dönüp giderken.

"Nereye, lan?"

"Melis'e."

Melis'ten

Parka doğru giderken cebimdeki çekirdeği çitliyordum. Önümde bir araba durdu, kafamı kaldırıp baktım. Kirli sakallı bir adam kapıyı açtı ve beni aniden arabaya çekti. Ağzımı kapatırken gözlerim korkuyla büyüdü. Çığlık atmaya çalıştım ama çok geçmeden bilincim kapandı.

Gözlerimi açtığımda etrafa bakmaya çalıştım ama oda o kadar karanlıktı ki hiçbir şey göremedim. Yatağın içine oturdum. Korkuyla titrerken derin bir nefes alıp yataktan kalktım. Ceplerimi kontrol ettim hemen, telefonum yoktu. Gözlerim doldu, yavaş adımlarla odada yürümeye başladım. O sırada kapı açılınca korkuyla çığlık attım. Meriç yüzünü buruşturdu. "Mert senin beynini sikeyim," dedi.

Şaşkınca onu baktım. "Meriç?" Kollarını açtı, koşarak ona sarıldım. "Ne oldu?" diye sordum.

"Mert'e Melis'i kaçırıp buraya getir dedim. O mal da onu gerçekten kaçırmış," dedi.

"Ama o adam?"

Gülerek, "Mertlerin şoförü, Halil Abi," dedi.

Sinirle kaşlarımı çatıp ondan uzaklaştım. "Nerede o, Mert? Parçalayacağım onu!" dedim ve odadan çıktım. Koridor tanıdık gelince bir aydınlanma yaşadım ve gözlerimi kocaman açarak Meriç'e döndüm. "Meriç?" dedim, arkamı döndüğümde bana bakıyordu.

"Niye belerttin gözlerini?"

Yutkundum ve elimi alnıma koydum. "Ay, öldüresi var, beni!" diye cırladım.

"O nasıl laf, lan?"

Sinirle ona baktım. "Balıkesir'deki ev değil mi burası?"

"Bakıyorum hafızan çok kuvvetli," dedi sırıtarak. "Maşallah."

Tüm gücümle koluna vurdum. "Annem bu kez beni öldürecek!"

"Annenin ve babanın haberi var. Yağız izin aldı, sağ olsun. Ablan da burada."

Sinirle kalkan omuzlarım aşağı indi. "Ha, iyi o zaman," dedim gülümseyerek. "Mert nerede?"

"Mete'yle salonda taktik geliştiriyorlar," dedi.

Kafamı sallayıp aşağı inmeye başladım. Meriç de peşimden geliyordu. "Bu arada bir daha gece vakti parka gitmeye kalkarsan fena olur," diye homurdandı.

Arkamı dönüp ona baktım. "Allah, Allah, ya! Bi çekirdek keyfim var, ona da çomak sokma, Meriç!"

"Git evde çitle çekirdeğini."

Omuzlarımı silktim. "Açık havada çekirdek çitlemek istiyorum ben."

"Mühendisler bunu düşünüp balkon yapmışlar."

"Bolkon yopmoşlor," diyerek onu taklit ettim.

İki parmağıyla dudaklarımı tutup sıktı. "Bir daha o parka gece vakti gidersen çekirdek tutacak dudakların olmaz, panterçak." Onu itip salona yürüdüm. "Okey mi?" dedi arkamdan.

Gözlerimi devirerek, "Okey, canım, okey," dedim.

Salona girdiğimde Mert telefonuna gömülmüş buldum. "Sen!" dedim işaret parmağımı ona uzatarak.

Korkuyla elindeki telefonu fırlattı ve telaşla bana baktı. "Kanki?"

Ben de karşılık olarak sinirle ona baktım. "Sus ya! Kankiymiş! Ne kankisi? Kim kankisini kaçırıp korkudan delirtiyor?"

Üzerine yürümeye başladım. Yutkundu, korkuyla Mete'nin arkasına saklandı. "Vallaha benim suçum yok! Meriç kankim bana kelime oyunu yaptı!" dediğinde duraksadım.

Haklıydı. Meriç'in kelime oyunları beni de delirtiyordu ve bazen ben bile ne demek istediğini anlayamıyordum. Meriç'e döndüm. "Mert haklı, tüm suç senin!"

"Hayda! Manyak mısınız lan siz? Alt tarafı kaçır bana getir dedim. Bunun neresi kelime oyunu?"

Adımlarımı ona doğru çevirdim. "Çocuk temiz kalpli insanmış işte! Sen arkadaşını tanımıyor musun?"

Mert, "Melis yafrım haklı, ben çok temiz kalpli çocuğum. Oha! Lan, temiz deyince bile aklıma Gece aşkım geliyor," dedi.

"Melis'e bir daha yafrım de bakayım," dedi Meriç eline yastık alarak.

Mert, "Melis yafrı-" dedi. Ama Meriç yastığı suratına yapıştırınca gerisini getiremedi.

Mete'yle gülmeye başladık. Meriç eliyle ağzımı kapatıp, "Gülme," diye söylendi.

Bu sırada Mert'in telefonu çalmaya başladı, sürünerek en önce fırlattığı telefonunun yanına gitti. "Gece aşkım, gelebilir mi, Meriç? Lütfen, lütfen!" dedi ayağa kalkarken, sonra tuhaf bir şekilde bize baktı.

Kaşımı kaldırıp, "Ne yapıyorsun?" dedim ve surat ifademin kastettiğimi anlasın diye parmağımı yüzümün etrafında çevirdim.

"Şirin bakıyorum, kanki," dedi.

Meriç, "Şirinliğini-" diye başladığı sözü karnına dirsek yiyerek tamamladı. "İyi, gelsin."

Meriç'e döndüm. "Uykum var."

Kafasını sallayarak, "Benim de," dedi.

Muzipçe gülümsedim. "O zaman, sana iyi geceler."

Giderken arkamdan, "Bu ne demek şimdi?" diye sordu.

Ona baktım. "Ben kendi odamda, sen kendi odanda kalıyorsun, demek."

"Sebep?"

"Özle azıcık," deyip koşarak yukarı çıktım.

***

Güneş yüzüme vururken kırpıştırarak gözlerimi açtım. Oda krem ve kahverenginden oluştuğu için güneş ışığı vurunca her yer apaydınlık olmuştu. Esneyerek yataktan kalktım ve pencerenin önüne gittim. Deniz parlıyordu. Gülümseyerek odadan çıkıp, tam karşıdaki odaya daldım. Meriç uyuyordu, üzerine atladım. "Sıktır," diye söylendi.

"Günaydın!" diye sevinçle bağırdım.

Afallayarak bana baktı. "Hayırdır?"

Yanağından öptüm. "Her şey tam bugün ve hava çok güzel!" dedim üzerinden kalkarken. "Diğerlerini kaldırayım. Hadi, sen de kalk." Yataktan inceceğim sırada beni yakaladı ve omzumdan öpüp bıraktı. Utançla koşarak odadan çıktım. Öpüldüğü yeri tutarak diğer odaya girdim. Yağız ve Ceyda uyuyorlardı.

Muzipçe gülümsedim ve sessizce odadan çıktım. Odama gidip telefonumu aldım. Tekrar onların kaldığı odaya dönerken saate baktım. 9.47'ydi. Alarmı 9.49'a kurdum ve alarm sesi olarak geçen gün YouTube'ta keşfettiğim melodiyi seçtim. Sonra telefonumu bulmasınlar diye dolabın üzerine koydum ve sinsice sırıtarak odadan çıktım.

Meriç odasından çıkarken bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

Güldüm. "İzle," dedim kapının yanındaki duvara yaslanıp gizlice Yağızlara bakarak.

O da arkama geçti. "Amaç?"

Başımı çevirip ona baktım. "Sus ve izle."

Alarm çalmaya başladığında Yağız ve Ceyda sıçrayarak yataktan kalktılar. Yağız etrafına bakındı. "Bu ses nereden geliyor?" dedi sinirle. Ardından, "Melisss!" diye bağırırken büyük bir kahkaha attım. Alarm sesi bütün evi doldururken Yağız küfürler savuruyordu.

"Bu sesi nereden buldun?" dedi Meriç sırıtarak.

"Ben bulurum," dediğim sırada Yağız saçlarıma yapıştı. Bir yandan acıyla çığlık atarken, bir yandan da ona tekmeler savurmaya başladım. Üzerime atlayacağı sırada Meriç araya girince, Ceyda bizi boş verip onun saçlarına yapıştı. Gülerek, "Meriç bundan hoşlanıyor," dedim.

Yağız benim ellerimden kurtulup bacaklarımdan çekince popomun üzerine düştüm. Ben, "Ya!" diye cırlarken Meriç ve Yağız gülmekle meşguldü. Yağız'a çelme takacakken zıpladı. pis köpek. Meriç'in yerden kalkmam için uzattığı eline vurdum, ayağa kalkarken, "Pis!" dedim, sonra Yağız ve Ceyda'ya bakıp kötü cadı kahkahamı attım. "Yaşasın kötülük!" diyerek odadan çıktım. Mert de yüzüne taktığı maskeyle odasından çıktı. "Ne yapıyorsun?" dedim şaşkınca.

Korkuyla bana baktı. "Kanki, siren seslerini duymadın mı? Savaş çıktı!"

Bu çocuk beni hep güldürüyordu. Alarmdan bahsediyordu.

"Savaşa maskeyle gitmen büyük bir örnek," dedim.

Savaş der demez asker selamını çaktı. Yanımıza gelen Meriç onun yüzündeki maskeyi çıkardı. "Savaş falan yok. Ian Alarm sesiydi o."

Gözleri büyüdü. "Ama... ama ben Gece aşkeme beni unut, ben savaşa gidiyorum, beni bekleme dedim!" diye söylendi ve, "Gece aşkem!" diyerek telefonuna sarıldı.

Çok tatlı değil miydi ya?

***

Kumsaldaki filede voleybol oynuyorduk. Meriç çoğu şeyde olduğu gibi bunda da iyiydi, bu yüzden bizi aynı takıma vermemişlerdi. Benim takımımda Maviş, Mert, Yağız ve Melih vardı. Karşı takımda da Ceyda, ablam, Meriç ve Kıvırcık. Attığım servisi Meriç karşıladı. Pislik! Kıvırcık zıplayarak bizim tarafa smaç atarken kaşlarımı çattım. Çok iyi oynuyordu, pis kıvırcık. Mert bizi şaşırtacak şekilde, gelen topu manşetle karşıladı. Melih topu bana pasladı, zıplayarak vurdum ama Ceyda topu karşıladı.

Meriç hayvan gibi smaç vurunca topu kimse karşılamak istemediği için sayı oldu. Bir sayı için kim ellerinden olmak isterdi ki? Hayvan gücü vardı onda. "Biraz insan olsana, ya!" dedim.

Sırıtarak bana baktı. "Ne o, pantercik? Korktun mu?"

"Ne korkacağım, be! Sizi ezeceğiz!" dedim gözlerimi kısarak.

O kadar güzel güldü ki, sıcaktan değil ama gülüşünden eriyebilirdim. Topu sinirle ona attım, o da gülerek yakaladı. Onu gözlerimle bıçaklarken gülmeyi kesti. Yanımıza gelen grubu baktık. "Merhaba! Şey, biz de oynayabilir miyiz?" dedi kız ve davetkâr bir şekilde Meriç'e baktı.

Meriç bize döndü. Mete, "Olur," diye atılınca sinirle ona baktım. Omuzlarını silkti. "Güçsüzüz, abi, ne yapayım? İkisi var ortada," dedi kendini savunur gibi.

Ellerimi belime koydum. "Kim güçsüz ya? Hem onların gerçek oynadığı ne malum?"

Meriç gülerek, "Kıskanıyor musun?" diye sordu.

Ofladım. "Ne alakası var, ya?" dedim ve kız, Meriç'in yanına geçerken kısık gözlerle ona bakıp, "Meriç bana su verir misin?" diye sordum.

"Su yanında, güzelim," dedi sırıtarak, yanıma baktım, çantam kumun üzerindeydi ve su şişesi de onun içindeydi.

Harika, yine rezil oldum! Su şişesini alıp kapağını sinirle açtım ve birkaç yudum içtim. Sonra yerime geçtim. Bizim takıma bir kız ve bir çocuk dâhil olmuştu. Oyun başlarken bizim takıma yeni giren çocuk bana pas attı. Topu karşılayıp karşı tarafa gönderdim. Meriç ve onların takımına yeni giren kız topa aynı anda yükselince çarpışıp yere düştüler. Filenin altından geçerek Meriç'in yanına gittim. "İyi misin?" diye sordum panikle.

Güneş gözüne geldiği için tek gözünü kapatarak bana baktı. "Ben iyiyim de, sen pek iyi değilsin herhalde," dedi sırıtarak.

Kollarını göğsümde birleştirdim. "Niye iyi olmayacakmışım? Gayet de iyiyim, sadece bana 'Sevgilim' demeni istiyorum. De, hadi."

Saçlarını düzelttikten sonra ayağa kalktı ve tam karşımda durdu. "Kılıbık mıyım lan ben? Sevgilim olduğunu bilen biliyor zaten. Kime, neyi ispatlayacağız?"

Sıkıntıyla ofladım. "Aman! Deme sen! Desen bir yerine bir şey olur," diyerek arkamı döndüm. Filenin altından karşı tarafa geçtim. Kız, Meriç'ten özür dilerken gözlerimi devirdim. Sümsük! Meriç topu ablama attı, ablam topu bize gönderdi. Melih topu karşılayıp nazikçe karşı tarafa attı. Ablamla birbirlerine sıntırlarken gözlerimi devirdim. Top bana gelince Maviş'e attım. Onu pasör yapmıştık, çünkü boyu uzundu. Daha Mehmet'e de kız bulacaktım. Mete'ye baktım. Elini saçlarına götürmüş, dinleniyordu. "Mete," diye bağırdım. "Gizem'le ne oldu?"

Sırıtarak, "Olacak o iş," dedi.

Ona gülümserken birden biri öne geçip topa vurduğunda şaşkınca ona baktım. Az önce bizim takıma giren çocuktu. "Teşekkür ederim," dedim nazikçe.

O da gülerek karşılık verdi. Meriç'e baktım, çocuğa sinirle, "Eyvallah," dedi. Beni kıskansa da çocuk sayesinde topun kurtulduğum için bir şey söyleyememişti.

***

Maçı biz kaybettiğimiz için herkese bütün dondurma ısmarlayacaktık. Hep birlikte çardakta oturuyorduk, kız resmen Meriç'e sımaşıyordu. Gidip onu yanağından öpmüş ve sevgili olduğumuzu kızın gözüne sokmuştum. Meriç'i dürttüm, ona yaklaştım ve kulağına, "Şu kızı öldüreceğim ya!" diye fısıldadım.

Sırıtarak, "Sakin ol, pantercik," dedi. "Giderler birazdan."

Sinirle ayağa kalktım. "Hadi biz dondurma alalım, Yağız," dedim.

Yağız kredi kartını bana uzattı. "Sen al, vallaha gelemeyeceğim. Canım çıktı."

Bizim takıma baktım, hepsi pertti. Oflayıp kartı ondan aldım ve tek başıma dondurmacıya doğru yürümeye başladım. İçeride tonton bir amca vardı. "Kolay gelsin," dedim gülümseyerek ve kollarımı koyu kahverengi tezgâha yasladım. "Ben de bir tane dondurma alacağım. Şu meşhur olandan. Büyük oluyormuş galiba. Meriç hep buradan alıyormuş."

Tonton amca gülümsedi. "Demek Meriç geldi."

"Evet," dedim.

"Sen Meriç'in neyisin peki?" diye sordu dondurmaları hazırlarken.

Meriç küçüklüğünden beri buradan dondurma yediğini ve muhteşem olduğunu anlatıp durmuştu. Biz de bu nedenle dondurmasına maç yapmıştık. "Arkadaşıyım," dedim utanarak. İmalı bir şekilde gülümsedi.

Dükkânın kapısının açıldığını işaret eden süsler çaldı ve içeri Meriç girdi. "Selamünaleyküm usta," dedi.

Tonton amca da, "Aleykümselâm Meriç'im," dedi ona sarılırken.

Bir süre Meriç'le konuştular. Amca kocaman sayılacak bir kâseye bol bol ve çeşit çeşit dondurma koyarken ağzını sulandırdı. Dondurmacının yanında lokanta gibi bir yer vardı ve bir adam çorbasına karabiber boca ediyordu. Aklına gelen hain planla sinsice sırıttım. "Meriç?" dedim. 'Ne' der gibi bana baktı. "Sen kazanan taraftasın, git otur, dondurmaları ben getiririm."

Sırıtarak, "Sorun değil, güzelim," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Hayır, git hadi."

"Ne iş çeviriyorsun, sen?" dedi ama benden cevap olarak bir oflama alınca, "Öyle olsun, bakalım," dedi ve tonton amcayla vedalaşıp gitti.

Tonton Amca dondurmaları büyük bir tepsiye koyduktan sonra parasını ödeyip çıktım. Elime aldığım tepsiyle, deminden beridir çorbasına karabiber döken adamın yanına gittim ve tepsiyi masaya bıraktım. "Karabiberi alabilir miyim?" dedim. Adamın uzattığı biberliği alıp dondurmalardan birine dökmeye başladım. Adam bana kafayı yemişim gibi bakarken güldüm. "Ben karabibersiz asla dondurma yemem," dedim biberliği geri uzatırken.

Adamın yanından ayrılıp çardağa doğru ilerledim. Dondurmaların üzerinde fıstık da vardı, yani karabiber belli olmuyordu. Yanlarına gidince herkesin dondurmasını dağıttım ve tabii sümsük kızın önüne karabiberliyi ittim. Sonra Meriç'in yanına oturdum ve büyük bir iştahla dondurmamı yemeye başladım. Meriç bana bakarken şirince gülümsedim. O sırada birinin öksürmesiyle masaya döndük. Sümsük kızın – adı Zeynep'ti galiba – öksürdüğünü görünce daha da gülümsedim. Kız kocaman gözlerle ayağa kalktı, hâlâ öksürüyordu. Kaşlarımı çattım. Kız

nefes alamadığını belli eden sesler çıkardığında hepimiz bir şeyler olduğunu anladık. "Mete, arabayı getir," dedi Meriç kıza bakarken.

***

Hastane duvarına yaslanmış somurtuyordum. Hayır, hastadeki de şans yani! Kızın karabibere alerjisi olduğunu nereden bilebilirdim? Kafamı kaldırdığımda Mete ve Mehmet'in hâlâ güldüklerini gördüm. Oflayarak elimle yüzümü kapattım. Meriç kızın hastane masraflarını ödemeye gitmişti. Şansımın bu kadarının kaşar!

Çenemdeki elle ürperdim. Meriç'in elleri buz gibiydi. "İyi misin?"

Ellerimi yüzümden çektim ve ona baktım. "Değilim!" dedim utançla. Rezil olmuştum resmen ya!

"Senden korkulur."

Oflayarak, "Meriç ya!" dedim.

Saçlarımdan öptü ve elimi tuttu. "Hadi, gidiyoruz," dedi ve yürümeye başladı.

Ben de isteksizce arkasından gitmeye başladım. Mert arkamızdan gelirken, 'Karabiberim' şarkısını söylüyordu. Arkama dönüp ona baktım. "Bana bak, ayırırım sizi Gece'yle! Güneş tutulmasına girersin, gece ne zaman bilemezsin, sinirimi bozma benim!" dedim.

Mert'in gözleri korkuyla büyüdü, bana baktı ve hemen susta.

Meriç gülerek bana baktı. "Senden korkmaya başlamalı mıyım?"

Ben onu kendime daha çok çekmek için saçımı başımı değiştiriyorum, çocuk benden korkacak kıvama geliyor. Sorusuna cevap vermedim. Meriç'in arabasına bindik. Güneş gözlüğünü takıp bana baktı ve arabayı çalıştırdı.

"Meriç? Ben gerçekten korkunç biri mi oldum?"

"Psikopat oldun," dedi. Pislik, bu halimden keyif alıyordu.

samurluğumu fark edince, "Ha, sen ciddi ciddi soruyorsun?" dedi.

"Evet, ciddiyim!"

"Senden daha korkunç olabilirim, bunu çok iyi biliyorum, bu yüzden, değilsin güzelim. Ufak bir kıskançlık geçirdin o kadar. Kızın karabibere alerjisi olduğunu bilemezdin."

"Şansının babaannesi kaşar resmen!" diye söylendim. "Kız ölmedi, değil mi?"

"Hayır. Midesini yıkadılar."

"Sanırım biraz utandım," diye mırıldandım.

"Bir şey yapacağın belliydi."

Ofladım. "Tamam, kapatalım konuyu. Ablamın ve Ceyda'nın diline düştüm zaten."

Aniden yola çıkan kediyi fark eden Meriç küfredip frene bastı, hemen arabadan aşağı indik. Arabanın önüne geldiğimizde kedi oturmuş, patilerini yalıyordu. Derin bir nefes aldım. "Ödüm koptu," dedim ona eğilirken. Meriç arabanın kaputuna oturdu, ben de kediyi kucağıma aldım. Çok tatlıydı. Ona sarılarak, "Sen çok tatlısın ya!" dedim.

Meriç sırıtarak, "Kedi tam bir psikopatmış," dedi. "Çok yakıştınız."

Kaşlarımı çattım. "Kapatsana şu konuyu, ya!" Kediyi yukarı kaldırdım. "Meriç, bu daha yavru."

Kafasını sallayıp oturduğu yerden kalktı ve kediyi benden aldı. "Sahibi yok gibi."

Birden gözlerim parladı. "Bizim olsun mu?"

"Ne?"

"Evet, evet, bizim olsun!"

Bu çocuk bir gün bana bakarken şaşı olacaktı. "Annesi falan vardır."

"Annesi olsa ormanda ne işi var? Yabani olsa zaten kaçardı. Sahipsiz işte. Bizim olsun."

[illegible] salıvarak, "İyi bakalım," dedi ve [illegible] Onu kucağıma aldım. Mırıltılar çıkararak koynuma [illegible] Arabaya bineriken, "Çık şuraya," dedim. "Adı ne olsun?"

"Sayko," dedi sırıtarak.

"Meriç?"

Güldü. "Şaka maka kedin psikopat işte kızım. Gördün mü, nasıl atladı arabanın önüne?"

Ona hak vermemek mümkün değildi, sanki bilerek atlamıştı arabanın önüne. "Tamam, o zaman, Sayko olsun."

Şaşkınca bana baktı. "Sen ciddi misin?"

Evet, anlamında başımı salladım. "Flash'ın adını ben koymuştum, bunun adını da sen koymuş oldun."

***

Sayko'yu yıkamak için banyoya soktuğumda Meriç de peşimden içeri girdi. Ona bakıp, "Nasıl yıkayacağız?" diye sordum.

Bilmiş bilmiş sırıtarak tişörtünü çıkardı. "Sen de çıkarmazsan, ıslanmasın." Fırsatçı pislik. Kediyi elimden alıp küvete bıraktı. Bir eline fıskiyeyi aldı ve veterinerden aldığımız şampuanı bana uzattı. "Suyu ve kediyi ben tutarım, sen onu yıka," dedi.

Kafamı salladım ve elime biraz şampuan aldım. Fıskiyeyi açınca Sayko ıslayıp kaçmaya çalıştı ama Meriç onu tuttu. Onu şampuanlarken biraz olsun sakinleşmişti. Daha fazla huysuzlanmadan onu hızlıca duruladık. Küvete bırakır bırakmaz çıkmak için yukarı tırmandı ama boyu yetmedi. Onu alıp hemen havluya sardım. Yere bırakınca banyodan koşarak çıktı. Arkasından ona bakarken Meriç'in suyu bana tutmasıyla irkildim. "Ya!" diye cırladım.

"Kediye öyle bir bakıyorsun ki, gören de sevgilin sanır, ama gel gör ki sevgilin burada."

Ellerimi yüzüme siper ettim. "Kes şunu!" diye bağırdım.

[illegible] bıktığım için hiçbir şey yapmadan bekledim.

"Ne oldu?" diye sordu şaşkınlıkla.

Gülümsemeyi sıktım. "Yok bir şey, devam et." Suyu kapatmak için kafasının yanından tuttu, ben de fırsat bu fırsat deyip üzerine eğildim ve kaçınılmaz bir öpüşmeye girdik. Mesaj kutusu çalınırken öpüşmeyi elinden alıp ona çevirdim ve, "Bunkam!" diye kendi başımdım. Kollarını belime sardı ve ben de kalın saçlarını okşamıştım. İstifini bozmadığım görünce kaşlarımı çattım. "Tepki versene, ya!"

Tek gözünü açıp, "Kafiyelerek bir tepki verdim zaten, güzelim," dedi.

"Sıkıcısın," dedim oflayarak, tam kalkacakken beni tuttu. Sağ kolundaki ağaç dövmesine baktım. Gülümseyerek sağ elini tuttum ve kolundaki dövmesinden öptüm. Sol eliyle ensemden yakalayıp beni kendine çekti ve şakağımdan öptü. Buna sarılarak gülümsedim. Sakallarının yanağıma batmasını umursamadım. "Çıkalım mı? Hasta olmuz sonra."

Daha sıkı sarıldı. "Olmaz bir şey. Böyle kal. Biliyorsun güzelim, gökyüzü ve denizin en yakın olduğu yer ufuktur. Sen bana ne kadar yakınsan, o kadar iyi. Yakında yıldızlar denize düşecek."

"Bu ne demek şimdi?"

"O demek," dedi sırıtarak.

"Kelime oyunu yapıp beni gıcık ediyorsun, ama yıldızlar denize her zaman düşmeye hazır. Anlamı her ne olursa olsun."

24. Bölüm

Gözlerimi açtığımda önce salondaki kahverengi koltukla, daha sonrada Meriç'in sakallarıyla karşılaştım. Kolunu sıkıca belime dolamış uyuyordu. Elimi yanağına koydum. Zalimin oğlu, benden daha güzeldi. "Yıldız denize düşünce ne olacak?" diye kendi kendime mırıldandım. "Hem niye yıldız denize düşüyor? Deniz yıldıza gelsin," diye söylenirken Meriç uykulu gözlerle bana baktı.

"Senin jetonun kaç köşeli?"

"O ne demek şimdi ya?" dedim kaşlarımı çatarak.

Uykulu bir sesle, "Yorma o güzel beynini, elbet yakında düşecek jetonun," dedi.

Ofladım ve bütün gücümle yanağını sıktım. Kafasını boynuma gömerek yanaklarını sakladı benden. "Hasta olmazsak iyidir," dedim ama tepki vermedi. Hâlâ uyumaya çalışıyordu anlaşılan. "Ablamla Melih nerede?" diye sordum.

"Bırak herkes istediğini yapsın. Biz böyle sarmaş dolaş kalalım," diye mırıldandı.

Sıkıca kafasına sarıldım. "Ve-li-aht!" dedim gülümseyerek.

Sırtüstü uzanıp tavana baktı. "Artık veliaht sayılmam."

"Ne?" dedim ne ima ettiğini anlamadığım için.

İçten olmayan bir şekilde güldü ve bana baktı. "Güzelim, sadece soyadım Keskin."

İstemsizce yutkundum. Anlaşılan babasıyla hâlâ konuşmuyordu. Kafamı omzuna koydum ve, "Senden çok iyi baba olur," dedim yüzüne bakarak. Kaşlarını kaldırıp bana baktı. Gözlerimi kapattım, çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onun gibi, baba sevgisine bu kadar aç biri, eminim kendi çocuklarına harika babalık yapardı.

***

Mert dilini dışarı çıkarmış, kaşlarını hafifçe çatmış, dikkatli bir şekilde tırnaklarıma oje sürüyordu. Ceyda ona, 'Kızlar oje süren erkekleri sever' demişti, bu yüzden Mert de beni deney tahtası olarak seçmişti ve bana beşinci kez oje sürüyordu. Bugün Gece buraya geleceği için Mert bu konuda ustalaşmak istiyordu.

Meriç salona girince kaşlarını çattı. "Bitmedi mi, lan daha?"

Mert gururla kabardı. "Çoktan bitti abicim. Bu sefer desen yapıyorum."

Meriç ya sabır çekerek arkama oturdu ve omzumun üzerinden bize baktı. "Seni kekliyorlar, oğlum. Beni hiç Melis'e oje sürerken gördün mü?"

Mert tırnağıma beyaz ojeyle çizdiği ay desenini boyamayı bırakıp Meriç'e baktı. "Hayır, görmedim."

"Meriç erkek versiyonunun ilk sürümü çünkü, boş ver onu kanki," dedim.

Mert bu kez bana baktı. "Haklısın, kanki," dedi ve işine devam etti.

"Hayırdır?" dedi Meriç.

"Mert. Gece için oje sürmeyi öğreniyor, peki ya sen?" diye sordum.

"Ne olmuş bana?"

Tırnaklarımı kurutmaya çalışırken, "Bir şey olmamış işte," dedim.

Cool bir tavırla tavana baktı. "Çarpılacaksın."

Dudaklarımı büzdüm. "Yav he, he."

Zil çalınca Mert'in gözleri kocaman oldu. "Aşkem geldi!" dedi ve uçarak yanımdan kalktı. Tırnaklarıma baktım, güzel olmuştu aslında. Meriç'e gösterdim. "Nasıl olmuş?"

Bakmadan, "Güzel," dedi.

Gözlerimi devirip tırnaklarımı gözüne sokacak gibi tuttum. Tırnaklarıma baktıktan sonra bana baktı. "Perfect," dedi itici inci.

"Haspam! Beğenmezsen beğenme."

Kalkacağımı anlayınca kolunu belime sarıp engel oldu. İçeri omuzları düşük bir Mert ve arkasından tam anlamıyla ışık saçan bir *Meliz* çifti girdi. Ablamla Melih'e şu an bu ismi vermiştim. Herkes onlara bakarken ablam, Ceyda ve bana nispet yapar gibi, heyecanla elini havaya kaldırdı. Kocaman tek taşını gözümüze sokarcasına boşlukta salladı. "Biz evleniyoruz!"

Gözlerim kocaman olurken, "Yok daha Batman!" diye bir çığlık koptu dudaklarımdan. Ceyda da bana katılıp şaşkınlıkla söylendi. Ayağa fırladım. "Annem bizi mahveder."

Meriç cıkladı. "Melih'i seviyor, sen takma kafana." Kafamı salladım ve ablamın parmağına yapıştım. Mert ve Ceyda benimle birlikte bakarlarken Meriç, "Hayırlı olsun, kardeşim," dedi samimi bir şekilde.

Acaba Meriç evlilik konusunda ne düşünüyordu? Evlenmeye meraklı olduğumdan değildi, sadece merak etmiştim. Meriç'e baktım. Bana sırıttığında gülümsedim. Zil tekrar çaldı, Mert heyecanla koşarak kapıyı açmaya gitti. Bu kez doğru insan gelmiş olacak ki Mert, "Gece aşkem geldi!" diye bağırdı.

***

Gece, Ceyda, ben ve ablam dedikodu yaparken, Meriçler PlayStation turnuvası yapıyorlardı ve büyük bir iddiaya girmişlerdi. Kaybeden kazanana müthiş bir yemek ısmarlayacaktı. Gece bana baktı gülümseyerek. "Ee? Siz Meriç'le evlenmeyi düşünmüyor musunuz?" diye sordu.

"Bilmem. Hem zaten 18 bile olmadım. Daha erken," dedim geçiştirmek için.

Meriç'le böylesine ciddi bir konuyu hiç konuşmamıştık.

Gece kafasını sallayıp Ceyda'ya baktı "Siz?"

Ceyda gülümsedi. "Yağız her zaman benimle evleneceğinden bahsediyor."

Gözlerimi devirerek, "Pis köpekler," dedim, sonra muzipçe Gece'ye baktım. "Ee? Mert?"

Birden kızardı. "Bilmiyorum, çok sevimli ve tatlı biri."

"Olur, olur," dedim. İçeriden tezahürat sesleri geliyordu, başımı kapıya çevirdiğimde Meriç bana bakıyordu. "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Kola alacağım, siz gıybete devam edin," dedi ve dolaba yöneldi.

"Azra'da gelseydi," dedim ona bakarak.

"Piç kokusu alıyorum. Birini seviyor kesin."

Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. "Nereden biliyorsun?"

Kolayı bardağa doldurdu. "Onu orada tutan bir şey olmasa buraya uçarak gelirdi," dedi ve dolu bardağı önüme bıraktı. Kendine de bir bardak kola alıp mutfaktan çıktı.

Hemen telefonuma sarıldım ve bahçeye çıkıp Azra'yı aradım. "Efendim, Melis?" dedi mutlu bir ses tonuyla.

"Azra? Neredesin?" dedim merakla. Furkan'la sevgili olmuş olabilirler miydi?

"Evdeyim, neden sordun?"

"Direkt konuya dalacağım. Furkan işi ne oldu?"

Gülerek, "Bir şey olduğu yok aslında, ama iyiyiz yani," dedi. "Onun yanında iyi hissediyorum. Çok iyi, çok tatlı biri, hem komik de.

"Sevindim ama Meriç şüpheleniyor."

"Ona söyleyeceğim merak etme," dedi.

"Tamam, görüşürüz. Seni tutmayayım."

Keyifli olduğu sürekli kıkırdamasından belliydi. "Görüşürüz," dedi.

Telefonu kapatıp salona geçtim. Meriç ve Mehmet koltukta oturmuş, oyun oynuyordu. Muzipçe sırıttım, Mehmet'e kız bulmam lazımdı ve bununla ilgili çok güzel planlarım vardı. Meriç'in arkasına geçip saçlarına dokundum. "Meriç seni mahvedecek," dedim Mehmet'e.

Mehmet bana çarpıkça güldü. "İzle, o zaman."

Meriç ve Mehmet dirseklerini dizlerine yasladılar ve kıyasıya rekabet başladı. Koltuğun arkasına geçtim ve ikisinin arasındaki boşluktan başımı uzatıp heyecanla ekranı izlemeye başladım. Meriç çirkefçe oynarken, Mehmet sırıtıyordu. Meriç gol atınca güldüm.

"Mahvedemedi," dedi Mehmet keyifle.

Meriç bana baktı. "Konsantremi bozuyorsun."

Kaşlarını çatarak, "İftiraya bak, ya!" dedim ve Mehmet'e döndüm. "Ben seni tutuyordum zaten."

"Yavaş gel," dedi Meriç. "Senin o yola geçeceğin yolu-"

Hemen elimle ağzını kapattım. "Anladım."

"Zeki kız."

Gözlerimi devirdim, sonra zıplayarak ortalarına oturdum. "Eee, hangi grup kazandı şimdi?"

Meriç sırıttı. "Henüz bitmedi."

"Ben, Mehmet kankimi tutuyorum."

Çatık kaşlarla bana baktı. "Kızım, reset mi atıyorsun, az önce ne dedim ben?"

"Ben, senin konsantreni bozuyorum," dedim umursamaz bir şekilde.

"Sen ayarımı bozsan da benim tarafımdasın, orası burası yok."

"Seni erkek."

Mert'ten

Meriç ve Melis kankim tartışırlarken kızlar salona girmiş-lerdi. Gece aşkemi görünce ayaklanıp yanına gittim. "Nasılsın?" dedim.

"İyiyim. Sen?" dedi gülümseyerek.

Gözlerimden kalpler çıkarken yutkundum. "İyi... Şey.. Sana oje süreyim mi?" Hayretle kaşları havalanırken elinden tuttum ve peşimden sürükledim. Allah'ım şu an resmen Gece aşkemin elini tutuyordum. Yukarıdaki odalardan birine girip, cebime koyduğum siyah ojeyi çıkardım. Gece gülerek yatağa oturduğunda hipnotize olmuş gibi karşısına geçtim. Ellerim heyecanla titrerken avuçlarımı kotuma sildim ve ojenin kapağını açtım. Hevesle elini bana uzattı, titreyen ellerimle elini tuttum. "Titriyorsun Mert, iyi misin?"

"Hayır, galiba bayılacağım," dedim.

Endişeyle bir elini alnıma, diğer elini de yanağıma koydu. "İyi misin?"

İçimden onu öpmek geliyordu, yanaktan da olurdu. Gözlerine baktım. "Çok güzelsin, be zalımın kızı," dedim. "Hadi, yine gel, benim ol, Gece." Sözlerim onu güldürüyordu. Bana yaklaşıp yanağımdan öptü. Gözlerim kocaman olurken elimle yanağımı tuttum. "S-sen..."

Son hatırladığım yarım kalan bu cümlem oldu, çünkü sanırım bayıldım. Gece telaşla yanaklarıma dokunurken kendime geldim. Hissettiğime göre, demek ki bayılmamıştım.

"Mert?" dedi elleri hâlâ yanaklarımdayken.

Gözlerimi kısarak açtım. "Gece!"

Kocaman mavi gözleriyle bana baktı. "İyi misin?" dedi telaşla.

Yüzümü buruşturdum. "Cevabın ne?" dedim öksürerek. "Galiba öleceğim." Tabii ki amacım kendimi acındırmaktı.

Koluma vurdu sinirle. "Mert, ya!" Yanıma uzandı. "Korktum, aptal."

"Ben seni gördüğümden beri korkuyorum be yafrın."

"Neden?"

"Geceler biter de seni unuturum diye."

Dudaklarını öptü, şaşkınlıkla ona baktım. Dudaklarımdan uzaklaştı ve bana sarıldı. "Seni seviyorum, Mert." dedi.

Bu kez gerçekten bayıldım.

Meriç'ten

Son anda hırs yapıp Mehmet'i yendiğim için Melis kötü kötü bana bakıyordu. Onları mutfakta konuşurlarken duymuştum, evlenmek için erken olduğunu söylemişti. Tabii ki benim kanım olacaktı, ama şu an onu korkutmama gerek yoktu. Planımı sadece birkaç ay erteleyecektim. Dalgın dalgın ona bakıyordum, bir an elini gözümün önünde salladı. "Daldın."

Çarpıkça gülümseyerek ona baktım. "Sindirebildin mi?"

Kaşları kalktı. "Neyi?"

"Yenilgiyi," dedim sırıtarak.

"Neyse ne, hadi, yemek yiyelim."

Ayağa kalkıp elimi Melis'e uzattığım sırada Gece koşarak içeri girdi. "Mert! Mert bayıldı."

"Ne demek Mert bayıldı?" dedim.

Endişeyle bana baktı. "Bayıldı işte."

Koşarak yukarı çıktım, Odanın kapısı zaten açıktı, hemen içeri girdim. "Kardeşim!" diye bağırdım. Mert yuvarlanıp ya-

taktan yere düştü. Telaşla yanına çöktüm. "Mert!" dedim yanaklarına vurarak.

Gözlerini açtı. "Gece?"

"Benim lan, Meriç. İyi misin?"

Salak salak sırıtıyordu. "Çok iyiyim, kanki."

"Kafan mı güzel, lan? Madem iyisin niye bayılıyorsun?"

Tam o sırada kızlar içeri daldılar. Melis telaşla yanıma oturdu. İşaret parmağını havaya kaldırdı. "Bu kaç?" diye sordu. Daha sonra da, "Bir de" diye ekledi.

Mert, "Bir," dedi.

Melis rahat bir nefes verip bana baktı. "İyi, iyi."

Gözlerimi devirerek ayağa kalktım. "Etrafımdaki herkes deli anasını satayım," diye söylendim. Sonra Gece'ye döndüm. "Bu salak bayılırken gördün mü?" Utançla ellerine baktı. "Anlaşıldı." Mert'le dedikodu yapan Melis'in kolundan tutup onu kaldırdım. "Hazırlanın da yemeğe gidelim. Canım İskender çekti."

Melis bana baktı. "Aman Allah'ım, çok şaşırdım," deyip kolumun altına girdi ve şirince sırıttı. "Mert niye bayılmış?"

"Gece onu ne yapıp da bayıltmış olabilir sence?"

Deyim yerindeyse ağzı bir karış açık kaldı. "Ne?"

Elimle açık ağzını kapattım. "Arabada anlatırım."

"Ben üzerimi değiştirip geliyorum."

Melis'ten

Üzerimde Meriç'in Batman'li tişörtü ve altımda mavi kot şortum vardı, çok şirin olmuştum. Saçlarımı açık bırakıp başıma şapka taktım. Odadan çıktığımda Meriç beni bekliyordu. Beni görür görmez kaşları çatıldı, hemen elimi havaya kaldırdım. "İzin vermezsen Sayko'yu üzerine salarım."

Birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve, "Çok korktum. Şimdi, üzerine bir *şey* giy!" dedi.

Tam ağzımı açacakken zil çaldı. Meriç'le koridora baktığımızda tanıdık olmayan bir ses, "Evdekiler hakkında şikâyet var," dedi. Meriç kaşlarını çatıp merdivenlerden inmeye başladı, bende peşinden gittim. Kapının önüne geldiğimizde polis memuru bize baktı. "Ev Meriç Keskin'in üzerine," dedi.

Korkuyla Meriç'in elini tuttum. Göz ucuyla bana baktıktan sonra polise döndü. "Evet, benim."

Polis kafasını salladı. "Sizi ve arkadaşlarınızı karakola götürmek zorundayım. Adam kaçırmaktan hakkınızda şikâyet var."

Gözlerim korkudan kocaman oldu. Meriç'e baktım; küfretmekle meşguldü. "Kimi kaçırmışız?"

Polis elindeki kâğıda baktı. "Gece Kunter."

Herkes bir anda Gece'ye döndü. O da en az bizim kadar şaşkındı.

***

Kimse bize bir şey anlatmıyordu. Erkekleri yanımızdaki hücreye koyup bizden ayırmışlardı. Mert'i teselli ederken Meriç de şarkı mırıldanıyordu. Kafamı Meriç'le aramızdaki demire yasladım ve elini tuttum. "Babam çok kızacak."

Gülerek, "Ben alışığım. Murat Amca'yla konuşurum," dedi.

Kafamı salladım. "Mert ne düşünüyor?"

"Gece için endişeleniyor," dedi ve demirlerin arasından uzanarak bacaklarıma örttüğü battaniyeyi düzeltti.

Gece, polis memurlarına yalvarmıştı ama bir işe yaramamıştı. Kendimden çok Meriç için korkuyordum. Yağız'ın anlattıklarına göre Meriç, Gece'nin abisinin arabasını çizmişti. Bu yüzden karakola getirilmiş ve babasıyla kavga etmişti. Kim bilir, belki de yine Gece'nin abisi yapmıştı. Melih'e baktım, ablamla konuşuyordu. Her ne kadar bu olay hoş olmasa da mutlulardı. Yağız ve Ceyda'ysa kıkırdıyorlardı. "Keşke çekirdek olsaydı," dedim.

Meriç tuhaf tuhaf bana baktı. "Sen ciddi misin?"

Kafamı salladım. Sıntıp ayağa kalktı ve parmaklıklara ilerledi. "Hasan?"

Bir çocuk koşarak içeri girdi. "Meriç Abi?"

Meriç demir parmaklıkların arasından elini uzatarak çocuğun saçlarını karıştırdı. Tanışıyorlardı sanırım ama nereden? Mehmet'e baktım. "Meriç'le nereden tanışıyorlar?"

Gülümsedi. "Balıkesir'de de vukuatlarımız oldu. Hasan buraya çay getir götür işi yapıyor, böylece babasına yardım ediyor."

Meriç cüzdanının olduğu çekmeceyi gösterdi. Hasan koşarak giderken ona baktım. "Ne yaptın?" diye sordum.

"Döner, ayran ve çekirdek söyledim," dedi gayet doğal bir şeymiş gibi.

Gözlerim kocaman oldu. "Karakola mı?"

Tekrar gelip yerine oturdu. "Evet. Acıktım."

Bir süre sonra ben çekirdek çitlerken, Meriç de ağır abi havasına bürünmüş, saçlarımla oynuyordu. Ceyda, ben ve Mete çekirdek çöplerimizi gizlice Mert'in kapüşonuna atıyorduk. İçeri polis memurlarıyla birlikte pos bıyıklı bir amca girince erkekler ayaklandı. Biz kızlar da ayaklanırken Mete, "Amca?" dedi şaşkınca.

Mert ağzındaki çekirdeği tükürürken, "Yavuz, yafnm, komiserim, amcam," dedi saçmalayarak.

Komiser mi?

"Ulan haytalar, yine yerinizde duramadınız değil mi?" dedi Yavuz Amca.

Meriç birkaç adım öne çıktı. "Bu sefer bizim suçumuz yok Yavuz Amca."

Adam, Meriç'e baktı. "Bu kez kız meselesi değil mi?"

Meriç sırıtarak Mert'e baktı. Kaşlarımı çattım. Meriçler

ürekli kız meselesinden mi düşüyorlardı karakola? "Bu sefer Mert'in," dedi Meriç.

Mert utanarak kapüşonunu kapatınca çekirdek çöpleri başından aşağı döküldü. "Sezar bile böyle sırtından vurulmadı, Sebastian," dedim gülerek. Bu konuyu araştırmam lazımdı.

25. Bölüm

Deniz Kunter tam karşımızdaydı, ona ölümcül bakışlar atıyor ve her an üzerine atlayacakmış gibi duran Meriç'i tutuyordum. "Gece'yi seviyorum ve bırakmaya niyetim yok," dedi Mert kaşları çatık bir şekilde.

Bakışlarımı ona çevirdim. Gece'nin elini tutmuştu ve onu tanıdığımdan beri ilk defa bu kadar ciddi görüyordum. Deniz'e baktım, çarpıkça gülerek kafasını sallıyordu. Gece'yle Mert, onun saçlarındaki çekirdek kabuklarını temizlemek için giderlerken, Meriç beni arkasına çekti. Deniz'in tam karşına geçince korkuyla dudağımı ısırdım. Yağız ve Mehmet her ihtimale karşı yanımızdaydılar. Mete de amcasının yanındaydı. Meriç, "Bana bak, Kunter. Belki Mert'i ciddiye almayabilirsin, ama sakın beni ciddiye almazlık yapma, hata edersin. Mert bir kez bile senin yüzünden zarar görürse, tepeden tırnağına sikerim seni. Bizden uzak dur!" dedi tehditkâr bir sesle.

Deniz cıkladı. "Keskinlere hiç yakışmıyor."

"Keskin... Bunun anlamını biliyorsun, değil mi, Kunter?"

dedi ve elimden tutup beni de çekerek yürümeye başladı.

Onu açıkça tehdit etmesi beni korkutmuştu. "Meriç?" dedim ona bakarak.

Konuşmama devam edemeden beni arabasına yasladı ve gözlerime baktı. "Gece'yi Mert'ten almasına izin veremem," dedi. Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. "Annesine söz verdim," dedi gözleri buğulanırken. "Gece'yi seviyor. Sevdiği kadını kaybetmesine bir daha izin veremem."

Ellerimi yanaklarına koydum. "Kaybetmeyecek."

Alnını alnıma yaslayarak, "Mert'i korumam lazım," dedi.

Elimi saçlarında gezdirdim. "Şşş!" diye fısıldadım. Mert'i sevdiğini her ne kadar belli etmese de ona çok değer veriyordu. Gözyaşlarının aktığını görünce yanağını sildi.

"Ağlama. Yıldızlarına gölge düşüyor."

Burnumu çektim. "Bu kadar güzel sevmeyi nasıl başarıyorsun?"

"Seni sevmeyen ölsün be."

***

Duyduğum siren sesiyle yataktan düştüm ve kulaklarımı kapattım. "Yağızzzzz! Kapat şunu, Allah'ın cezası!" diye bağırırken Yağız ve Ceyda gülmeye başladılar.

"Meriççç!" diye kahramanıma seslendim ama gelen olmadı.

"Birazdan yola çıkacağız. Meriç denize girip gelecekti," dedi Yağız.

Gözlerim kocaman oldu. "Ne?" diye bağırarak cama koştum. Meriç yüzüyordu ve kızlar da onu izliyordu! Koşarak aşağı indim. Ben evden çıkana kadar o tahta bir banka oturmuştu. "Meriççç!" diye bağırdım. Koşarak yanına gidip saçını çektim ve elime aldığım havluyla üzerini kapattım. "Katil olmamı istiyorsun değil mi?" dedim sinirle.

"Sakin ol, pantercik," dedi sırıtarak.

Ellerimle boğazını sıktım. "Sakin falan olamam! Senin

beni, zalim Yağız ve onun zevcesinden kurtarman gerekiyordu!"

Havluyla kendini kurularken kaşları kalktı. "Yağız sana ne yaptı?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Benden intikamını aldı."

Nasıl da keyiflendi, zalımın oğlu. Saçlarını kurularken önüme geçtim ve yere attığı tişörtünü alıp önünü tuttum. Keyifle sırıtarak tişörtünü elimden aldı ve beni yanağımdan öptü. "Kıskanınca dudaklarını ısırasım geliyor." Gözlerim kocaman oldu. Tişörtünü giydikten sonra banktan kalktı ve beni kucağına aldı. "Gidiyoruz, gitmeden önce denize girmeyecek misin?"

Çıkladım. "Hayır." Denize doğru ilerlediğinde kaşlarını çattım. "Ya, girmek istemiyorum!" Beni umursamadan denize girdi. Soğuk su vücuduma değdikçe çığlık atmaya ve ona daha çok sarılmaya başladım. Beni suya attığında nefesimi tuttum. Su yüzeyine çıkıp saçlarımı geriye attım. "Su çok soğuk, hayvan!" diye cırladım.

Gülerek, "Ağzına hiç yakışmıyor," dedi.

Koluna vurdum sertçe ve onu taklit ettim. "Hoş oğzono yokşmoyor." Sonra birbirimize su atmaya başladık. Beni sırtına aldı ve derinlere doğru ilerlemeye başladı. "Ya Meriç! İndir beni! İyi yüzemiyorum, boğulurum bak!" dememe kalmadan beni suya bıraktı ve batmaya başladım. Derin sulardan her zaman korkardım. Meriç'in elini tuttuğumda beni dışarı çıkardı. Bacaklarımı korkuyla beline doladım.

Şaşırmış gibi görünüyordu. "Korkuyor musun?" Evet anlamında başımı salladım. Muzipçe sırıttı. "Yani ben gitmeden gidemezsin?"

Tekrar başımı salladım. Islak saçlarımı yüzümden çekti. "Hadi gidelim, Meriç, su çok soğuk."

Kafasını tamam anlamında salladı. "Hazır benden kaçamıyorken seni öpeyim öyle gideriz," dedi ve titreyen dudaklarımı tıpkı benimki gibi tuzlu olan dudaklarıyla öptü.

Laptopa bakarken bende alışkanlık hâline gelen göz devirme hareketimi yaptım ve Meriç'e baktım. "Aynı üniversite olmayabilir, biliyorsun değil mi?"

Sinirle kaşlarını çattı. "Yok öyle bir dünya."

Başımı iki yana salladım. "Puanlarımız ve üniversite sıralamamız farklı, Meriç."

"Zaten o yüzden sıralamanı benimi sıralamama göre yapıyorum."

Kolumu omzuna koyup kafamı yasladım ve ekrana baktım. "Keskin Üniversitesi yazmamışsın," dedim.

Buruk bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Unuttun mu? Artık veliaht değilim."

Dudaklarımı büzerek, "Tüh," dedim. Sonra muzipçe baktım. "Seninle veliaht olduğun için sevgiliydim hâlbuki."

Bana bakıp önüne döndü. "Şansına küs."

Yanağından öptüm. "İşimiz bittiyse Mehmet için kız avına çıkalım." Bu defa muzipçe bakan oydu. "Yani ben kız avlayacağım, sen değil," dedim.

"Bu işte bir terslik var," dedi gülerek.

"Beni sinir etme!" Elini belime koyup beni kendi çekti ve o hızla üzerine düştüm. Aklıma İzmir'e geldiği gün geldi. "Deniz ne âlemde?" diye sordum.

"Yıldızları izliyor."

Kedi gibi mırıltılar çıkardım. "Yıldızlar denize nasıl düşecek?"

Güldü. "Sen hâlâ orada mısın?"

"Evet, oradayım. Ne söylemek istediğini anlamadım."

"Yakında anlarsın," dedi. "Çok açık konuşacağım, merak etme."

"Ne kadar da gizemli bir bey."

Salona koşarak önce Sayko ardından da Flash girdiğinde

onlara baktım. Flash kedilerle iyi anlaştığı için onunla arkadaş [illegible]. "Üniversite yerleri açıklansın, Ceyda'yla ayrı bir eve çıkacağız. O zaman Sayko'yu senden alacağım," dedim.

Kaşlarını çatıp, "Ceyda kim kızım?" diye sordu. "Benimle aynı bir eve çıksana."

"Olmaz. Ceyda'yla çıkacağız."

"Konuşmadığın zaman daha güzel oluyorsun."

Canını yakmak için yanağını sıktım. Yanaklarını elimden kurtardı ve beni biraz daha kendine çekip dudaklarımdan öptü. Ben de öpücüğüne karşılık verdim. Utanmıştım, üzerinden kalktım hemen ve Sayko'yu kucağıma alıp sıkıca sarıldım. "Tatlış şey," diye mırıldandım. Meriç bizi izliyordu. "Hadi, Flash ve Sayko'yu gezdirelim, ben de o arada Mehmet'e kız bakayım," dedim.

Söylenerek ayağa kalktı. "Bir çöpçatanlığımız eksikti anasını satayım."

Benim üniversite sıralamamı kaydettikten sonra laptopunu kapattı ve yanıma gelip Flash'ı kucağına aldı. Sonra evden çıktık ve Bumblebee'ye bindik. Flash arka koltuğa yayılırken Sayko da kucağımdan inip direksiyona tutundu.

***

Meriç buzlu kolasını içerken ben de onun keplerinden birini takmış, kızlara bakıyordum. Ofladım. "Bu böyle olmayacak. Mehmet'in numarasını herkese vereceğim."

"Mehmet hiçbiriyle konuşamaz. Aynı numarayı Mete'yle denedik."

"Ben tuvalete gideceğim," diyerek ayağa kalktım. O an kızların Meriç'e kaçamak bakışlar attığını görünce geri döndüm ve onu saçlarından öptüm. "Sen benimsin ona göre." İşaret ve orta parmağımı önce kendi gözlerime sonra ona yönelttim. "Gözüm üzerinde."

Kızlara dil çıkarıp tuvalete doğru ilerledim. Telefonumu cebimden çıkardım ve Maviş ismine tıkladım. Gelip o beğensin,

kızı ben ayarlardım. Birkaç çalmanın ardından, "Efendim." diyerek açtı telefonu.

"Uzun zamandır kimse telefonumu 'Efendim' diyerek açmamıştı, sağ ol, Maviş."

Çıkardığı sesten güldüğü anlaşılıyordu. "Ne yapıyorsun, Melis?"

"Benim ne yaptığımı boş ver. Meriç'le AVM'de oturuyoruz. Sen de gelsene."

"Hangi AVM?"

"Meriç'in evine yakın olan."

Onaylayan sesler çıkardı. "Tamam," dedi telefonu kapatırken.

Şimdi güzel bir kız bulmam lazımdı. Tuvalete gireceğim sırada telefonum çaldı. Ekrana baktım, 'Gece Kuşu' mesaj atmıştı. Mert'i telefonuma böyle kaydetmiştim.

Mesajın, 'Bu mesajı beş kişiye mutlaka gönder,' diye başladığını görünce hemen kapattım. Okuyunca mecburen birilerine gönderiyordum, yoksa vicdanım rahat etmiyordu.

Mehmet'ten

Mete hâlâ uyuyordu. Sessizce odasına girdim ve, "Kıvırcık!" diye bağırdım.

Uykulu bir şekilde kafasını kaldırdı. "Ne var lan, sabah sabah?"

"Ne o? Gizem yine mi yüz vermedi?" dedim sırıtarak.

"Siktir git, lan!" dedi ve yataktan çıkarak banyoya gitti.

"Meriç'le Melis'in yanına gidiyorum," deyip merdivene yöneldim.

"Selam söyle."

Kafamı salladım ve arabamın anahtarını alıp evden çıktım. Arabamı evin önüne park etmiştim, yürürken birisinin şarkı mırıldandığını duydum. Yan bahçeye baktım, kızın biri ku-

takıklarını takmış, şarkı söyleyerek araba yıkıyordu. Burada olmaması gerektiği çok belliydi. Çünkü buralarda araba temizleyen bir kız görmek çok zordu. Hayretle onu izlemeye başladım. Beni fark edince kafasını kaldırıp bana baktı, hortumun açısını ayarlayamadığı için sırılsıklam oldum. Kıkırdayarak eliyle ağzını kapattı. "Eyvahlar olsun! Ayy, çok özür dilerim!" dedi telaşla yanıma gelirken. Ayağı hortuma takılınca benden tutunmaya çalıştı. Dengemi kaybettiğim için birlikte yere düştük. Utangaç bir şekilde bana bakarken acıyla yüzümü buruşturdum. "Y-yapabileceğim bir şey var mı?" dedi.

Kafamı iki yana salladım. "Sadece hareket etme."

Ama o hemen üzerimden kalktı ve yanıma diz çöktü. "Biraz sakarım, çok özür dilerim."

Kendimi toparlayıp ayağa kalktım. "Önemli değil. Sen iyi misin?"

"İyiyim ben. Senin üzerine düştüğüm için bir şey olmadı." dedi gülümseyerek.

Karamel tonda saçları, kâkülleri ve ela gözleri vardı. Çok sevimliydi. "Seni daha önce burada hiç görmedim." dedim.

O da ayağa kalktı ve bahçıvan tulumunun kolunu düzeltti. "Yaz tatilindeyiz ve para kazanmam gerek. O yüzden ya araba yıkıyorum, ya da köpek gezdiriyorum. Sizin buradaki işler çok kolay ve bu kolay işlerden kazanılacak iyi paralar var."

Kız çok sıcakkanlı ve samimiydi. Melis gibi bir enerjisi vardı. Yerdeki hortumu almak için eğildi. "Şey-" demişti ki hortumu elinden alıp başımdan aşağı tuttum.

Neyse ki bir nebze de olsa çamurdan arınmıştım. Gözleri kocaman oldu, sonra gözlerini kaçırdı hemen. Utanmışa benziyordu. Şöyle bir kendime bakınca beyaz tişörtümün üzerime yapıştığını gördüm. Hortumu ona verip saçlarımı düzeltttim. "Kolay gelsin, sakar kız." deyip gülümsediğimde o da bana gülümsedi.

Arabama bineceğim sırada, "Yarın arabamı yıkayacağım.

özür amaçlı," dedi gülerek ve benim itiraz etmeme fırsat vermeden kulaklığını taktı.

Yüzüme yayılan gülümsemeyle arabaya bindim ve AVM'ye doğru sürdüm.

Melis'ten

Soğuk kahvemi içerken Meriç'e baktım. "Mehmet hâlâ gelmedi."

"Durumu anlayıp gelmemiş olabilir," dedi gülerek.

Sıklıkla yaptığım gibi gözlerimi devirdim. "Bir ara Mete'ye de el atmam lazım."

"Kızım sen başkalarının ilişkisine karışacağına, kendi ilişkine sahip çık. Gel, öp beni."

Sıkıntıyla ofladım. "Sapık mısın, Meriç?"

Evet anlamında başını salladı. "Biraz."

Sinirle elinin üzerini çimdikledim. O sırada ıslak bir Maviş girdi görüş açıma, altını çiziyorum *ıslak*. "Mehmet neden ıslak?" diye sordum.

Bakışlarını benim baktığım yöne çevirdi ve umursamaz bir tavırla, "Terlemiş olabilir," dedi.

Emin misin der gibi ona baktım. "Bu kadar çok mu?"

Omzunu silkti. "Mantıklı başka bir açıklaman var mı? Hava çok sıcak," dedi ve kahvemden içti.

Mehmet yanımıza oturduğunda şaşkınlıkla ona baktım. "Bu ne hâl?"

"Kızın biri ıslattı."

Gözlerim kocaman oldu. "Kız mı? Hangi kız?"

Mehmet gülümsedi. "Yan bahçedeki kız."

Mert'ten

Ellerimi ceplerime sokmuş Gece aşkemle buluşacağımız

yere gidiyordum, daha buluşmamıza yarım saat vardı. Çiçek satan orta yaşlı bir teyze bileğimden tutarak beni durdurdu. Gülümseyerek ona baktım, bana bir buket gül uzattı. "A be, sarı çocuk, vereyim sana bir demet gül. Sevdiceğine verirsin."

Gözlerim kocaman olsa da yaşlı teyzeye hak verdim. Gece aşkemin yanına giderken elim boş, kıçım yaş gidemezdim, değil mi? Ben de onun şivesiyle, "A be, teyzem, çok haklısın, be ya. Veresin bana oradan bir demet gül," dedim.

Teyze şen bir kahkaha attı. Buketi alıp cebimden para çıkardım ve ona uzattım. "Teyze, Gece aşkem beğenir değil mi?"

Parayı sütyen banka atarken başını salladı. "Beğenir tabii, be ya. En güzellerinden verdim sana."

Gülümsedim. "Eyvallah teyzem. Hadi sana kolay gelsin." Yürümeye devam ettim. Gülleri kokladığımda gözlerim doldu, tıpkı annem gibi kokuyorlardı. O da çok severdi gülleri, hatta Meriç'le bahçeye gül bile dikmiştik. Aklıma gelen düşünceyle gözyaşlarım akmaya başladı. Nasıl olmuştu da anneme gül almayı unutmuştum ben? Hemen geri döndüm ve teyzenin karşısına dikildim. "Teyze, bana bir demet gül daha verir misin?" dedim. Hızla bir buket gül daha hazırlayıp bana uzattı. Bu defa ilkine göre daha fazla para verdim ve, "Üstü kalsın, teyzem," diyerek yönümü değiştirdim ve koşar adımlarla mezarlığa gittim. Mezarlık bulunduğum yere yakındı. Annemin yanına çabuk gitmeliydim, çünkü o taze gülleri severdi. Koşmalıydım, yürüyerek gidersem yolda solabilirlerdi. Gözlerimden yaşlar akarken koşmaya başladım. Mezarlığın demir kapısını iterek içeri girdim ve merdivenleri ikişer üçer çıktım. Annemin mezarının önünde durup derin bir nefes aldım ve gözyaşlarımı sildim. Mermer zemine oturdum, daha önce getirdiğim güllerin yerinde olmadığını fark ettim. Mezarlıkla görevli olan Amca solunca almıştı demek ki. Gözyaşlarım daha da arttı. "Sana gül getirmeyi unutmuşum, annem, affet." Gülleri toprağın üzerine bıraktım. "Affet n'olur. Sakın bana küsme." Utanarak Gece'ye aldığım gülleri arkama sakladım. Annem beni başka kızlardan

kıskanırdı. Başka bir kıza gül aldığımı öğrenirse küserdi bana. Gözyaşını silerek derin bir nefes bıraktım. "Bir kız buldum, anne," dedim gülümseyerek. "Görsen sen de çok seversin. Çok güzel bir kız." Hıçkırmamak için dudaklarımı ısırdım. "Ama senden güzel değil, sen daha güzelsin." Kolumla yüzümü kapattım ve hıçkırarak ağlamaya başladım. "Yemin ederim, seni daha çok seviyorum, annem. Meriç de onaylardı, merak etme, bana göz kulak oluyor," dedim hıçkırıklarımın arasında. Eğer yaşıyor olsaydı, saçlarımı okşar ve beni dinlerdi. Sonra sarılıp saçlarımdan öperdi. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. "Seni çok özledim," deyip toprağa sarıldım. "Çok... Çok özledim."

Mezarlıkta ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Gözlerimi kapatmış ve sanki annem bana sarılıyormuş gibi hayal etmişim. "Oğlum, iyi misin?" dedi bir kadın. Gözlerimi açtım ve başımda dikilen tonton teyzeye baktım. Elma elma yanakları tam ısırmalıktı.

"Değilim teyze," dedim üzgün bir hâlde ve oturduğum yerde doğruldum. Ayağa kalkarken gözyaşlarımı sildim ve derin bir nefes aldım.

Tonton teyze, tombul beyaz elleriyle yanağımdaki toprağı temizledi. "Başın sağ olsun, yavrum. Neyin oluyordu bu kadın?" diye sordu.

"Annem, oluyor," dedim burnumu çekerek.

Gözleri doldu teyzenin. "Ağlama, kuzum." Teyzeye sarıldım, o da kocaman sarılmasıyla karşılık verdi bana. Anne kokuyordu, gözyaşlarım aktı yine. Ondan uzaklaşıp ellerinden öptüm. "Adın ne senin, yavrum?"

Gülümseyerek, "Mert, teyzecim," dedim.

Tonton elleriyle yanağımı sıktı. "Ben de senin annen sayılırım, yavrum. Benim adım Nebahat."

Elini tuttum sıkıca. "Sağ ol, annem," dedim, yanaklarından öptüm tontişimi. Gece'ye aldığım gülleri mezarlığın üzerinden

alıp ona uzattım. "O zaman bunlar da ikinci annemin."

Gözlerini sildikten sonra çiçekleri kucakladı. Annemin mezar taşını sanki alnından öpüyormuş gibi öptüm ve, "Annem, tekrar geleceğim," dedim ve tontişimin koluna girdim. "Seni eve bırakayım."

"Olur tabii. Birlikte yemek de yeriz. Tarhana yaparım sana, kuzum." Bu devirde böyle tontişler kalmış mıydı? Tontişimle birlikte mezarlıktan çıkıp yürümeye başladık. "Nerede oturuyorsun, tontişim?" deyince bana baktı. Boyu o kadar kısaydı ve öyle tombuldu ki, insanın kucağına alıp sevesi geliyordu.

"Buraya uzak, yavrum. Oğlum vefat etti, ben de onu ziyarete geldiydim."

Kafamı salladım. "Benim arabam şurada, tontişim. Hadi, arabayla gidelim o zaman," dedim.

"Olur kuzum," dedi.

Birlikte arabaya bindik. Önce onun kemerini, sonra da kendi kemerimi taktım ve arabayı çalıştırdım. "Hangi semtte oturuyorsun, tontişim?"

Yeleğinin cebinden bir kâğıt çıkardı. "Okumam yazmam yok, yavrum. Bunu da torunum yazdı. Allah razı olsun ondan." Kâğıdı elinden aldım, adrese baktım ve gaza bastım.

Tontişim bana baktı. "Baban sağ mı?"

Evet anlamında başımı salladım. "Sağ, sağ olmasına da, benimle pek ilgilenmiyor be tontişim. Cici annemle kalıyor."

Destek olmak ister gibi elimi sıktı. "Sıkma o güzel canını. Bak yavrum, ben okuma yazma bilmem, cahil-"

Hemen lafını kestim. "Estağfurullah, tontişim."

Gülümseyerek, "Yok, yok, öyle. Ama insan sarrafı sayılırım," dedi. "Birinin gözüne bakınca onun hangi kumaştan yapıldığını anlarım. Senin gözlerinde hiç leke yok, maşallah. Tıpkı benim torunuma benziyor kaderin. Onun da babası öldü, annesi de terk edip gitti kuzumu."

Bunu duyunca kaşlarımı çattım. "Pıs karı!"

"Ya, ben demiştim oğluma bu kadından anne olmaz diye ama beni dinlemedi." Tontiş haklıydı galiba, biraz benziyorduk birbirimize. Sadece babam, beni terk etmemişti.

Önünde durduğumuz ev küçücüktü ve tatlı bir bahçesi vardı. Tontişimle arabadan indiğimizde karamel saçlı, yürüyen kâküllü, kocaman ela gözlü bir kız koşarak yanımıza geldi. "Neredesin, be, babaannem, merak ettim seni," dedi onu yanağından öperken. Beni görünce şaşırdı. "Bu kim?" diye sordu.

Gülümsedim. "Ben, Mert. Tontişimin yeni oğluyum."

"Tontiş mi?"

Yaşlı totişimle güldük. "Bu Mert, kuzum. Artık kardeş sayılırsınız."

Tanışmak amacıyla elimi uzattım. Babaannesine bakıp onay aldıktan sonra uzattığım elimi sıktı. "Ben de Anka."

Daha önce bu ismi hiç duymamıştım. "Anka mı?"

"Evet. Henüz küllerinden doğamayan bir Anka." Anladım manasında başımı salladım. "Gece burada mı kalacak?" dedi tontişime bakarak.

Aklıma Gece aşkem geldi birden, gözlerim kocaman oldu. Anka'nın elini tutup kolundaki saate baktım. "Eyvah!"

"Ne oldu?" dedi Anka.

"Tontişim, ben randevuma geç kaldım." Sonra Anka'ya döndüm. "Telefonumu yaz bakayım, sister." Gülerek cebinden telefonunu çıkardı. Telefon numaramı ona söyledikten sonra tontişimi öptüm ve arabaya atladım. Gece'yle buluşacağımız yere gelince arabadan indim ve koşamaya başladım. Gece kafeden çıkarken somurtuyordu. Adımlarımı hızlandırıp sıkıca ona sarıldım.

"Mert?" dedi şaşkınca ve o da bana sarıldı. "Neredeydin, aptal? Seni merak ettim, telefonunun da kapalı," dedi ensemdeki saçlarımı çekiştirerek.

Kafamı boynuna gömdüm. "Özür dilerim, geç kaldım. Elim boş, kıçım yaş geldim."

Kahkahası kulaklarıma doldu. "Sorun değil, ama sen toprak kokuyorsun."

"Toprak kokusunu sevmez misin?" dedim kafamı kaldırıp ona bakarak.

Yanağımı sıktı. "Artık seviyorum, çünkü sen öyle kokuyorsun!"

Gözlerim kalp kalp baktı. "Sen çok tatlısın, aşkem," dedim ve burnundan öptüm.

Melis'ten

Mehmet ona kız tavlayacağımı anlayıp kaçtığından beri Meriç saçlarımla oynuyordu. Ben de başımı onun omzuna koymuş, yılların yorgunluğunu çıkarıyordum sanki. "Meriç?" dedim. "Kızın mı olsun istersin, yoksa oğlun mu?" Duyduğuyla içtiği kahve boğazına kaçtı. Öksürerek hızla ayağa kalktı. Masadan aldığım peçeteyi ona uzattım ve sırtına vurmaya başladım. "Helal, helal."

Peçeteyi alıp ağzını sildi, sonra da durmamı işaret etti. Hemen sırtına vurmayı bıraktım. "Nereden çıktı bu şimdi?" dedi bana bakarak.

Omuzlarım çöktü. Adam çocuk kelimesinden bile korkuyordu, bense burada evlensek nasıl olur diye hayal kuruyordum yahu! Bakışlarımı elime çevirdim. "Hiç, öylesine sordum," dedim ve arkama yaslandım. Çenemden tutup ona bakmamı sağladı, tam bu sırada telefonum çaldı. Masadaki telefonuma baktım. Ekranda, 'Azra' yazısı belirmişti. Telefonumu alıp ayağa kalktım ve, "Hemen geliyorum," dedim. Masadan yeterince uzaklaşınca, "Efendim?" diye cevapladım. Azra çığlık attı, telefonu kulağımdan uzaklaştırarak yüzümü buruşturdum. "Ne bağırıyorsun ya!" diye cırladım.

"Melissss! Furkan bana mesaj attı!"

"Yani?"

"Ya kızım, anlasana, buluşalım mı diye mesaj attı. Kesin bana âşık oldu! Yoksa onun yapacağı bir şey değil bu!"

Gözlerim kocaman oldu. "Olmuş mudur?"

"Bilmiyorum ama çok tatlı ya," dedi, mutluluğu sesine yansıyordu.

"Ne cevap verdin peki?"

"Tabii ki kabul ettim," dedi gülerek. "Birazdan beni alamaya gelecek."

Sanki görüyormuş gibi kafamı salladım. Yaptığım saçmalığı fark etmem uzun sürmedi tabii. "Meriç öğrenirse biteriz!" der demez telefon elimden alındı. Kaşlarını çatmış bir şekilde karşıma geçen Meriç'i görünce gözlerim kocaman oldu.

Telefonu kulağına tuttu, sinirle yumruğunu sıkarken, "Evde misin?" diye sordu sert bir tonda. Korkuyla ona baktım. Bana bir şey yapacağından değil, beni kırmasından ya da bana kızmasından korkuyordum. Yüzüme bakmadı. "Geliyorum, bir yere ayrılma sakın!" dedi ve telefonu kapattı.

Onu bileğinden tuttum ve, "Meriç," dedim.

Öfkeyle bana bakıyordu. "Rüya," dedi sakinleşmek istiyormuş gibi. "Eve git! Ben seni arayacağım!"

Masanın üzerindeki telefonunu aldı. Flash'ı ve Sayko'yu da alarak kafeden çıkıp gitti. Gözyaşlarımı silip sinirle peşinden çıktım. Şu an Azra'yı boğmak istiyordum!

***

Ceyda saçlarımı balık sırtı örerken ofladım. "Aranım ben seni dedi ama aramayacak, biliyorum!" dedim, sinir ve ağlama çizgisinin üzerinde saatlerdir yürüyordum. Şu an ağlamıyordum ama dokunsan ağlayacaktım.

Saçımı çekerek, "Sinirlenmekte haksız sayılmaz. Bana da söyledin!" dedi sinirle.

Saçımı çektiği yeri ovuşturdum. "Hayvan gibi şey yapıyor-

sunuz!" diye cırladım.

Sesimi duyan annem odaya girdi. "Ne cırlayıp duruyorsun, kız? Yersin terliği şimdi! Misafir var içeride!"

"Bıktım ya bu evden," dedim ama annemin bana yaklaştığını fark edince şirince gülümsedim. "Hah! Kim bıkabilirmiş bu evden canım! Kim bıkabilir bu tatlı mı tatlı, şirin-" derken kolumu çimdikleyen annem yüzünden çığlık attım. "Ne şirini ya! Allah çarpar, vallaha! Bıktım bu evden!" dedim sinirle. Çimdiğini tekrar kolumda hissettim.

"Allah değil ama ben çarpacağım şimdi seni! Sessiz ol!" dedi, sonra Ceyda'ya baktı. "Size tatlı ayırdım." Ceyda saç örgümü elime tutuşturup depar atarak mutfağa gitti, ben de bileğimdeki tokayla saçımı bağladım.

"Biz Ceyda'yla parka gideceğiz," dedim anneme.

"İyi. Çok geç kalmayın sakın."

Odadan çıkacağı sırada ayağa kalkıp onu yanağından öptüm. Ceyda elinde tabaklarla geri döndü ve birini bana uzattı. Bir dilim baklavayı ağzıma tıkıştırdım, telefonumu aldım ve onu da kolundan tutup kapıya sürükledim. "Dışarı çıkıyoruz." Ağzım dolu olduğu için sesim anlaşılmaz çıksa da, üstün zekâlı Ceyda beni hemen anladı. Ağzımdaki baklavayı yutmakla uğraşırken parka gelmiştik bile. Telefonumu çıkarıp Meriç'e mesaj attım.

'Gönderilen: Meriç'imm

Parktayım, seni bekliyorum. Gelmezsen eve gitmeyeceğim!'

Mesajı gönderdikten sonra sinirle ayağımı yere vurup ritim tutmaya başladım. Ceyda tabaktaki baklavaları yerken gözlerimi devirdim. "Yine komaya girecceksin bak!"

"Girmem."

Elinden tabağı aldım. "Yeter bu kadar yediğin, bunları da Meriç yer."

Gözlerini kısarak bana baktı. Parmaklarını yalarken, "Ne kadar gıcık bir insan oldun ya. Meriç kaçtı içine," dedi.

"Bana kan verdi ya belki ondandır," dedim gülerek.

"Sen Doktorlar'ı çok izliyorsun herhâlde."

"Her yaz birlikte izliyoruz ya."

"O da doğru," dedi.

Telefonuma mesaj geldiğini bildiren uyarıyı duyunca mesajı hemen açtım.

'Gönderen: Meriç'imm

Eve gir. Gelince mesaj atarım.'

Gülümseyerek Ceyda'ya baktım. "Geliyor," dedim sevinçle.

Salıncakta sallanamaya başladı. "Yanında para var mı?" diye sordu. Ceplerimi yokladım, üç lira vardı, çıkarıp ona uzattım. "Ben çekirdek alıp geliyorum, çitleriz," dedi ve bakkalın yolunu tuttu.

Ellerimi ceplerime soktum ve Meriç'i beklemeye başladım. Ceyda gelmeden Meriç'in sarı arabası parkın önünde durdu. Yerimde sallanmaya başladım bu kez. Kızmakta haklıydı. Suçsuzum diyemezdim. Suçluydum ve bu durum canımı çok sıkıyordu. Meriç arabasından indi, kapılarını kilitlemeden çatık kaşlarla bana doğru yürümeye başladı. "Eve git demiştim," dedi tam önümde durup.

Mahcup bir şekilde başımı öne eğdim. "Özür dilerim."

Sinirle derin bir nefes aldı. "Azra bana her şeyi anlattı. Benden bir şey saklaman canımı sıkıyor."

"Biliyorum. Haklısın."

"Saklamayacaksın kızım benden bir şey! Anlıyor musun? Saklama benden bir şey."

"Saklamayacağım," diye mırıldandım.

"Benden sakladığın başka sırrın var mı?"

Evet anlamında başımı salladım. "Okul başkanı Kerem Aysu-"

Parmaklarıyla dudaklarımı sıkıştırdı. "Beni ilgilendiren, görelim. Beni ilgilendiren," dedi sabırsız olduğu anlaşılan bir sesle.

Bir süre düşündüm ve parmaklarının arasından dudaklarımı kurtarıp, "Sanırım yok," dedim.

Kafasını salladı. "İyi."

"Ne yaptın?" diye sordum merakla.

"Furkan'la konuştum. Adımlarını dikkatli atacak."

"Kavga etmedin yani?"

"Henüz etmedim."

"Meriç ya," dedim ve sıkıntıyla ofladım.

Parmaklarıyla dudaklarımı sıkıştırdı yine. "Erkek işlerine karışma, hatun."

Gözlerimi devirdim. "Yav he, he," desem de dudaklarımı ezdiği için ne dediğim pek anlaşılmadı. Kafamı geri çektim. "Niye kızarken bana Rüya dedin?" diye sordum.

Yanağımı okşadı. "Benim için ne anlam ifade ettiğini hatırlayayım ve seni kırmayayım diye."

"Ben de sana ponçik Meriç diyebilir miyim?" dedim gülerek.

Kaşlarını çattı. "Hay ponçiğini-" dediğinde bu defa ben onun dudaklarını sıktım.

Dudakları bile güzeldi çocuğun, gel de yeme! Elimden tutup dudaklarını kurtardı ve elimi bırakmadan gözlerime bakarak konuştu. "Bu arada güzelim, çocuk senden olacaksa cinsiyetinin bir önemi yok," dedi ve dudaklarıma ufacık, sevimli bir öpücük bıraktı.

Gözlerini kısarak bana baktı. Parmaklarını yalarken, "Sen ne kadar gıcık bir insan oldun ya. Meriç kaçtı içine," dedi.

"Bana kan verdi ya belki ondandır," dedim gülerek.

"Sen Doktorlar'ı çok izliyorsun herhâlde."

"Her yaz birlikte izliyoruz ya."

"O da doğru," dedi.

Telefonuma mesaj geldiğini bildiren uyarıyı duyunca mesajı hemen açtım.

'Gönderen: Meriç'imm

Eve gir. Gelince mesaj atarım.'

Gülümseyerek Ceyda'ya baktım. "Geliyor," dedim sevinçle.

Salıncakta sallanamaya başladı. "Yanında para var mı?" diye sordu. Ceplerimi yokladım, üç lira vardı, çıkarıp ona uzattım. "Ben çekirdek alıp geliyorum, çitleriz," dedi ve bakkalın yolunu tuttu.

Ellerimi ceplerime soktum ve Meriç'i beklemeye başladım. Ceyda gelmeden Meriç'in sarı arabası parkın önünde durdu. Yerimde sallanmaya başladım bu kez. Kızmakta haklıydı. Suçsuzum diyemezdim. Suçluydum ve bu durum canımı çok sıkıyordu. Meriç arabasından indi, kapılarını kilitlemeden çatık kaşlarla bana doğru yürümeye başladı. "Eve git demiştim," dedi tam önümde durup.

Mahcup bir şekilde başımı öne eğdim. "Özür dilerim."

Sinirle derin bir nefes aldı. "Azra bana her şeyi anlattı. Benden bir şey saklaman canımı sıkıyor."

"Biliyorum. Haklısın."

"Saklamayacaksın kızım benden bir şey! Anlıyor musun? Saklama benden bir şey."

"Saklamayacağım," diye mırıldandım.

"Benden sakladığın başka sırrın var mı?"

Evet anlamında başımı salladım. "Okul başkanı Kerem. Aysu-"

Parmaklarıyla dudaklarımı sıkıştırdı. "Beni ilgilendiren, güzelim. Beni ilgilendiren," dedi sabırsız olduğu anlaşılan bir sesle.

Bir süre düşündüm ve parmaklarının arasından dudaklarımı kurtarıp, "Sanırım yok," dedim.

Kafasını salladı. "İyi."

"Ne yaptın?" diye sordum merakla

"Furkan'la konuştum. Adımlarını dikkatli atacak."

"Kavga etmedin yani?"

"Henüz etmedim."

"Meriç ya," dedim ve sıkıntıyla ofladım.

Parmaklarıyla dudaklarımı sıkıştırdı yine. "Erkek işlerine karışma, hatun."

Gözlerimi devirdim. "Yav he, he," desem de dudaklarımı tuttuğu için ne dediğim pek anlaşılmadı. Kafamı geri çektim. "Niye kızarken bana Rüya dedin?" diye sordum.

Yanağımı okşadı. "Benim için ne anlam ifade ettiğini hatırlayayım ve seni kırmayayım diye."

"Ben de sana ponçik Meriç diyebilir miyim?" dedim gülerek.

Kaşlarını çattı. "Hay ponçiğini-" dediğinde bu defa ben onun dudaklarını sıktım.

Dudakları bile güzeldi çocuğun, gel de yeme! Elimden tutup dudaklarını kurtardı ve elimi bırakmadan gözlerime bakarak konuştu. "Bu arada güzelim, çocuk senden olacaksa cinsiyetinin bir önemi yok," dedi ve dudaklarıma ufacık, sevimli bir öpücük bıraktı.

26. Bölüm

Buruş buruş olan parmaklarıma bakıp somurturken, gözüme giren ve beni sinir eden saçlarımı omzumun yardımıyla yüzümden çektim. "Bıktım ya!" diye söylendim ardından.

Annemin delici bakışları hedefine kilitlenmişti. "Ne oldu kız yine?"

"Beni mi istemeye geliyorlar sanki? Ben niye dolma sarıyorum? Ablam sarsın."

"Sus kız! Ablan hazırlık yapıyor! Ayıp! Görücü gelecek eve!"

Gözlerimi devirdim. Haluk Amca'nın maşallahı vardı. Hemen ayaklanmıştı ve anladığım kadarıyla Meriç'le aralarını düzeltmeye çalışıyordu. Meriç'i ne zaman arasam hep iş yerinde oluyordu. Ay, Meriç'i özledim ayol! Ofladım. Sıcak hava yüzünden kanım fokurdayacak raddeye gelmişti. "Şu eve klima alamadınız gitti," diye homurdandım.

Annem gülerek, "Balkon var ya kız, klimayı ne yapacaksın," dedi.

"Ciddi misin, anne?"

"Hadi, hadi, oyalama beni, sen de bak işine."

Kafamı salladım ve buruşmuş parmaklarımla dolma sarmaya devam ettim. "Babam, ablamı verecek mi? Ona göre sarayım, ziyan olmasın."

Bu kadını güldürmek benim işimdi. "Verecek tabii. Gözleri parlıyordu kuzumun. Baban, size hiç kıyar mı?"

"Kıymaz," dedim gülümseyerek. Benim babam dünyanın en iyi babalarındandı.

"Seni de istemesinler, kız."

Gözlerim kocaman oldu ve anneme baktım. "Yuh!"

"Yeliz'in oğlanların gözü de benim kızlardaymış," dedi memnun bir ifadeyle.

Utançla başımı öne eğdim. "Anne beni utandırıyorsun!" diye mırıldandım.

"Şaka yapıyorum, kuzum benim. Senin daha çok var."

Başımla onu onayladım. Daha 18 bile değildim. Zil çalınca anneme baktım. "Kim bu şimdi?" diyerek ayağa kalktım ve kapıyı açmaya gittim.

Ceyda elindeki tepsiyle içeri girdi. "Börek yaptım!"

"Hayırdır?"

"Görücü geliyor ya, kızım!" dedi keyifle.

"Evet, ama sana gelmiyor ki."

"Üf, çekil önümden," dedi ve büyük bir neşeyle mutfağa girdi.

"Hazır gelmişken yardım et bari," dedim peşinden giderek. "Parmaklarım eridi." Bu sırada annem Ceyda'yı övmekle meşguldü. Övmek deyince bilin bakalım aklıma kim geliyor, tabii ki Meriç. Ne yapıyordu acaba? Beni özlüyor muydu? Sonuçta koskoca iki gün görüşmemiştik. İki gündür iş yerindeydi. Kolumdan dürtülünce Ceyda'ya baktım. "Ne?"

"Hadi yine iyisin, kurtardım seni," dedi pis pis sırıtarak. Sonra ayağa kalktı ve kolumdan çekiştirmeye başladı.

İsteksizce ben de ayağa kalktım. "Nereye gidiyoruz?"

"Annemin yanına. Filiz Abla da oraya gelecek. Hem senin saçını başını düzeltiriz."

Kaşlarımı çattım. "Ne varmış saçımda başımda?" diye sordum. Bana öyle bir baktı ki, sorduğum için çok pişman oldum. Haklıydı, üzerimde düz bir tişört, altımda da kapri vardı. Saçlarım darmadağındı. Bu sıcaklarda gözlerim kuruduğu için lenslerimi takmadığımdan, gözlüğüm de gözümdeydi. "Ne var ya?" diye homurdandım.

"Sana benim elbiselerimden vereceğim," dedi.

Banyoya girip ellerimi yıkadım. "Ne gerek var?"

O da peşimden banyoya girdi. "Kızım, gelen görücü senin sevgilinin annesi ve babası değil mi? Azıcık beğendirsene kendini. Filiz taş gibi olur, sen paçoz gibi olursan, seni Meriç'e alırlar mı?"

Gözlerim kocaman olurken ona baktım. "Almazlar!"

Başını sallayarak beni onayladı. "Ben olsam ben de almam. Sonuçta Filiz nere, sen nere?"

Sertçe koluna vurdum. "Ceyda! Seni şeker vermeden koruya sokarım!"

Eliyle kolunu tuttu. "Tamam, sakin ol, kankacım. Akkayalar hizmetinizde. Anneme söyledim, seni baştan yaratacak."

"Sağ olun, sağ olun da, alttan alttan beni eziyorsun, anlamıyorum sanma. Adam ol, Yağızlar seni istemeye geldiğinde kahveleri karıştırır, kayınbabana tuzlu kahveyi içiririm."

"Manyağa bak ya! Acımasız mısın, kızım sen?"

"Evet," deyip kıvırta kıvırta kapıya gittim.

Onu bunu bırakın da, Meriç niye beni aramıyordu ya? Benim aklıma sürekli o gelirken, ben onun aklına hiç gelmiyor muydum? Niye aramıyordu beni? Niye? Neden? Ayakkabıla-

rımı giyerken Ceyda'ya baktım. "Ceyda?" Devam et der gibi bana baktı. "Meriç beni aramadı."

"İş yerinde dememiş miydin?"

Başımı sallayarak onayladım. "Evet."

"Ee, işi vardır kızım. Sen ara."

"Niye ben arıyorum ya? O arasın."

"İyi o zaman, bekle böyle mal gibi," deyip asansöre bindi. "Meriç'in sekreteri de vardı, değil mi?"

"Ya!" diye cırladım.

Kıkırdayarak düğmeye bastı. "Aşağıda görüşürüzzz!" dedi kapılar kapanırken.

Somurtarak merdivenlerden inmeye başladım. Halime Nine'nin kapısı açıldı. Bence Halime Nine ölmeyi unutmuştu. Biri hatırlatmalıydı artık. "Kız Necla! Bunu mu veriyorlarmış? Pek de zayıf, haspam."

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman oldu. "Sen nereden biliyorsun bize görücü geldiğini, Halime Nine?" diye sordum.

Bastonuyla yavaşça kulağına vurdu. "Buna kulak derler yavrum, kulak."

Cıkladım. "Yok canım. Bence seninkiler kulak falan değil. Yahu, normal bir kulak üst kattakileri nasıl duyuyor?"

Necla Teyze kapıya gelip bana mahcupça baktı ve kayınanasını içeri çekti. Bu engel de ortadan kalktığına göre aşağı inebilirdim artık. Binadan çıktığımda Ceyda mahalledeki kızlarla voleybol oynuyordu. Bak yine aklıma Meriç geldi. Bir de şu karabiber rezilliğim. Elimi gözlerime siper ettim ve Ceyda'ya baktım. "Ceyda gitsek mi artık?"

Kafasını sallayıp yanıma geldi.

***

Selma Teyze saçlarıma şekil verirken, Ceyda da kaş kalemiyle kaşlarımı boyayıp, gözlerime eyeliner çekti. Gözlerim ortaya çıksın diye koyu tonlarda bir makyaj yaptı. Sıkıca elle-

rını tuttum. "Çok abartmadık mı ya?" dedim. O sırada gözlerini ablama kaydı. "Devam et, Ceyda," dedim. "Ne gerekiyorsa yap."

Selma Teyze'nin saçlarıma yaptığı maşa hoşuma gitmişti. Güzel duruyordu. Aynayı elime aldım ve kendime alıcı gözüyle baktım. Gözlerim güzel görünüyordu ve hatları belli olmuştu. Gülümsedim. Dudaklarımda da şeftali tonlarında ruj vardı. Koltuktan kalkar kalkmaz Ceyda beni giyinme odasına çekiştirdi. Bir sürü elbise vardı ve hepsi Ceyda'nındı. "Bence bu güzel," diyerek bir tanesini seçti, elbise turkuazın açık bir tonuydu.

Çok güzeldi ama fazla abartılıydı. "Fazla abartılı olur," dedim ve başımı iki yana salladım.

Bu defa beyaz yazlık bir elbiseyi gösterdi. "O zaman bu."

Üzerime tuttuğunda gülümsedim. "Bunu abinin kınasında almıştın ama giymemiştin."

Sırıttı. "Aynen, bak sana nasipmiş."

"Tamam, bu olsun," dedim, çünkü abartılı da değildi. Elbiseyi, saçlarını ve makyajını bozmadan giymeyi başardım. Boyu dizlerimin üzerindeydi. "Meriç kızacak," diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı hemen. "O kızacak diye elbise giymeyecek misin, canım? En sevmediğim erkek tipi ya."

Abisi, Ceyda'ya çok çektirdiği için bu tür erkeklerden nefret ediyordu, ama yine de abisini çok seviyordu. Yağız da Edizcimcim'e birazcık çekmiş olsaydı, Ceyda'yı hayal edemiyordum. Edizcimcim bacaklarını kırardı vallaha. Giyinme odasından dışarı çıktım. Ablam da boy aynasının karşısına geçmiş, kendine bakıyordu. Ön kısmı düz, arka kısmı şeritli, siyah bir elbise giymişti ve çok güzel görünüyordu. Birbirimize gülümsedik. Sıkıca ona sarıldım. "Sakın makyajımı bozacak saçma hareketler yapma," dedi şakayla.

"Tamam, be yapmam," dedim. Ona baktım tekrar. "Evden gideceksin diye üzülmüyorum."

"Tabii, tabii," dedi gülerek.

Ceyda da giyinme odasından çıkmıştı. Ee, onsuz olmazdı sonuçta. Yanımıza geldi ve bana sarıldı. "Gidelim mi?"

Ablam başını salladı. "Aynen, gidelim artık. Birazdan gelirler."

Selma Teyze'yi öpüp kuaförden çıktık ve bizim eve doğru yürümeye başladık.

***

Ceyda ve ben dolmadan yemek için kırk takla atarken, annem mutfaktan bizi binince kez kovdu. Bir ara mutfak kapısını şerit falan çekeceğini düşündüm. Neyse ki zil çaldı. Ceyda ve ben heyecanla çığlık attık, ablam da telaşla yerinde zıpladı.

Annem ve babam kapıyı açmaya giderken, fırsat bu fırsat deyip koşarak mutfağa gittim ve bir dolma alıp ısırdım. Ceyda da bir tane aldı. Hızlı hızlı yedik ikimiz de. Ağzımı peçeteyle sildikten sonra salona geçtim. Ceyda tam arkamdaydı.

Aileler birbirleriyle tokalaşırken gözlerim Meriç'i aradı. Uzun boyu onu belli ediyordu. Koyu mavi bir takım elbise giymişti. Aman Allah'ım! Cepkeni bile vardı! Cepken giyen erkeklere karşı bir zaafım vardı benim. Allah'ım sana geliyorum! Yüzündeki sıcacık gülümsemesiyle annemi öperken, annem ona bir şeyler söyledi. Sonra babamla selamlaştı. Bize doğru baktı, göz göze gelince gülümsedim. Birden kaşlarını çattı. Niye kaşlarını çattığını düşünürken kendimi Yeliz Teyze'nin kolları arasında buldum. "Ay, tatlış kızım benim!" dedi yanaklarımdan öperken.

Yeliz Teyze beni bırakıp Ceyda'ya yöneldi. Bu sırada ben de Haluk Amca'nın elini tuttum. "Hoş geldiniz, Haluk Amca. Nasılsınız?"

İlk kez sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "İyiyim, Meliscim. Teşekkür ederim."

Sonra Melih'le tokalaştık, onu yanaklarından öptüm. "Enişte," dedim sessizce.

Melih kravatını gevşetti. "Sus, Melis, zaten yeterince heyecanlıyım," dedi ve ablama baktı.

Babam anlamasın diye Meriç'i resmi bir şekilde yanaklarından öptüm. "Kendine yeni kefen mi aldın?" diye fısıldadı kulağıma.

Elbiseme kızdığını geç de olsa anladım. "Sen de çok şıksın."

Görüşeceğiz der gibi başını salladı. "Konuşacağız!"

"Meriç ya."

Etrafa baktı. Bu onun dilinde konu ben açana kadar kapandı demekti.

Zil tekrar çaldığında Ceyda'yla kapıya gittik. "Ben bir su içeyim," diyen Meriç de arkamızdan geldi. Kapıyı açtığımda karşımda Maviş, Kıvırcık, Merdo – artık Mert'e böyle diyecektim – ve Yağız vardı. Ceyda sevinçle Yağız'a sarılırken diğerleri de içeri girdi. "Hoş geldiniz!" dedim gülümseyerek.

Onların peşinden salona girecekken Meriç beni mutfağa çekti. "Annemler görecek," diye homurdandım.

Sinirle kaşlarını çattı. "Bu elbisenin gerisi nerede, lan? Üretim yapan fabrikasını-"

Elimle ağzını kapattım. "Sessiz ol!"

Onaylar gibi kafasını salladı. "Sen de git üzerine bir şeyler giy, asabımı bozma benim."

"Evdeyim ya," deyip ona su uzattım. Hanı su içmek için kalkmıştı ya. Elimdeki bardağı alıp bir yudum aldı. İki gündür görüşmüyorduk, gelmiş kafayı etek boyuma takmıştı. Su içtiği için ıslak dudaklarına baka kaldım. "Evse ev. Böyle şeyler giymeyeceksin milletin içinde." Elindeki bardağı masaya bıraktı. "Ayrıca biraz daha dudağıma bakmaya devam edersen işler edepsiz bir hâl alacak," dedi. Sonra koridoru kolaçan edip beni kendine çekti. Derin bir nefes alarak boynumdan kokladı. "Özledim," diye soludu saçlarımın arasına.

"Ben de."

Burnunu yanağıma sürterken, "Aramadın," dedi.

"Sen de aramadın."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Çok işim vardı."

Başımı salladım. "Benim de."

Dudaklarıma baktı ve yutkundu. "Sikeyim böyle işi. Biraz daha kalırsam iyi şeyler olmayacak," dedi ve arkasını dönüp salona geçti.

Birkaç dakika sonra ben de peşinden gittim. Herkes oturmuş muhabbet ediyordu. Meriç karşımdaki koltuğa, Mert'in yanına oturmuştu. Ben de Ceyda'nın yanında oturuyordum. Üzerindeki takım elbisesiyle bana doğum gününü hatırlatmıştı. Aklımda 'Olmazsan Olmaz'ın melodisi dönüyordu. Giydiği takım elbise onun ölçülerine birebir uyuyordu. Uzun boyu, düzgün fiziği ve de olmazsa olmazımız güzel yüzü onu fazlasıyla kusursuz gösteriyordu. Geçen gün çarşıda gezerken beğenip aldığım küpeleri takmıştı ve ona çok yakışmışlardı. Bir erkeğe küpe bu kadar mı yakışırdı? Beyaz elbisemin eteğiyle oynamaya başladım. Ona bakmaya devam edersem ya bayılacaktım ya da babama yakalanacaktım.

"Melis, Ceyda, hadi kuzularım, çay getirin," diyen anneme başımı salladım ve Meriç'e kaçamak bir bakış atıp mutfağa geçtim. Allah'ım! Beni istemeye geldiklerinde ne kadar yakışıklı olacaktı kim bilir?

Ceyda çayları bardaklara koyarken, ben de böreği, dolmayı ve baklavayı tabaklara servis ettim. "Ne oldu kız, sarardın birden," diyen Ceyda'ya baktım.

"Meriç."

"Ne olmuş Meriç'e?"

Omuzlarımı silktim. "Çok yakışıklı olmamış mı? Ona baktıkça içim gidiyor," dedim kendimden geçmiş gibi. Ne olmuştu böyle birden bire bana? İçimden ona sarılıp öpmek geliyordu. Allah'ım çok, tövbe ya Rabbim! Önüme dönüp hazırladığım

sakları tepsiye koydum ve salona girdim. Meriç bana göz kırptığında kalbim tekledi. Ay öleceğim şimdi!

***

Meri dolma yemeye doyamayınca onu mutfağa götürüp önüne tencereyi koydum. Kıvırcık ve Maviş de peşimizden geldiler. Hep birlikte dolma yerken Meriç mutfağa girdi. Onu görünce heyecanlandım, pirinç tanesi boğazıma kaçtı ve öksürmeye başladım. Yavaşça sırtıma vurdu. "Sakin ol, güzelim," dedi ve bana bir bardak su uzattı. Suyu içip ona baktım. Sırıtarak arkamdaki tencereden dolma aldı.

"Sen işe böyle mi gittin?"

Bana bakıp kafasını salladı. "Evet. Bir de işsiz gibi gidip üzerimi mi değiştirecektim?" Kesin sekreter kız da onu beğenmişti. Hangi kız beğenmezdi ki. "Fazla temas kurmamaya çalışıyorum. Beni zorlama, Melis. Ne oldu?"

Omuz silktim ve iterek onu kendimden uzaklaştırdım. "Yok bir şey," dedim sinirle.

O kızı boğmak istiyordum ama önce Meriç'i. Bu kadar yakışıklı olmak zorunda değildi.

Tamam, güzelliği Allah vergisi olabilirdi, ama kullanmak zorunda değildi. Saçlarını yaptırmayabilirdi mesela. Hatta yüzü gözükmeyecek kadar uzatabilirdi. Bence hemen öyle yapmalıydı.

Küfür mırıldanarak bana baktı. "Melis, iki gündür seni görmüyorum zaten. Yorma beni."

Tam ağzımı açacağım sırada ablam mutfağa girdi. "Kahve yapacağım."

Herkes mutfaktan çıktı. Meriç bana baktı. "Konuşacağız," dedi. Arkasını dönüp giderken geri döndü. "Otururken de dikkat et, bacakların açılıyor."

Başımı salladım. Bay sahiplenici, ultra yakışıklı, pislik.

Ablamın elleri titriyordu, gülümseyerek yanağını sıktım. "Aman da aman."

Yavaşça beni itti. "Dalga geçmesene, kızım," dedi. Sonra bana baktı. "Tuz koyacak mıyız?" diye sordu.

"Tabii ki koyacaksın, adet böyle." Aklıma gelen fikirle muzipçe gülümsedim. "Meriç'inkine de atalım."

"Sebep?"

"Gıcıklık olsun diye."

"Olmaz. Heyecanlıyım zaten, karıştırırım."

"Niye karıştıracakmışsın ya? Sırayla ver işte. Millet de sırayla alacak zaten."

Olumsuz anlamda başını salladı. "Olmaz dedim, Melis. Damat değil o. Damat Melih!"

Sıkıntıyla ofladım. "İyi be." Melih'in kahvesine azıcık tuz atınca gözlerimi devirdim. "Hiç atmasaydın."

"Sussana kızım," dedi kahve tepsinin alıp giderken.

Tepsi küçük olduğu için diğer fincanlar burada kalmıştı. O gittikten sonra muzipçe sırıtıp kahvelerden birine tuz döktüm ve tepsiyi alıp peşinden gittim. Allah'tan Meriç daha kahvesini almamıştı. Tepsiyi ona uzattım, tuz döktüğüm kahveyi alınca deyim yerindeyse bıyık altından sırıttım. Diğer kahveleri de dağıtıp yerime oturdum ve onu izlemeye başladım. Melih'in yüzü buruşurken kahveyi hemen elinden bıraktı. Bu hareketi herkesi güldürdü. Meriç ise en ufak bir mimik yapmadan kahvesini içmeye devam etti. Kaşlarımı çattım. Tuzu boca etmiştim yahu!

Çok geçmeden herkes kahvesini bitirdi. Acaba yanlışlıkla başka birine mi vermiştim? Ama kimse şikâyet etmemişti. Boş fincanları toplamaya başladığımda artık finale yaklaşıyorduk. "Kahvelerimizi de içtiğimize göre, sebebi ziyaretimize gelelim," dedi Haluk Amca. Tepsiyi mutfağa bıraktıktan sonra koşarak yerime geçtim. Bu sahneyi her zaman merak etmiştim. Melih heyecanla nefes verirken, ablam tırnaklarını ellerine geçiriyordu. Çok tatlılardı ya! Babam gülümseyerek başını salladı. Haluk Amca, ablama, Melih'e ve daha sonra bana baktı. Nezaketen gülümsedim. Babama döndü ve, "Allah'ın emri,

peygamberin kavliyle kızınız Filiz'i, oğlumuz Melih'e istiyo-[illegible]" dedi.

O an Meriç'le göz göze geldik. Kim bilir belki ileride biz de böyle bir sahne yaşardık! Gülümsedi. O kadar sıcaktı ki gülümsemesi. İçimden bir şeyler aktı yine.

Babam önce anneme, sonra ablama baktı. "Gençler görüşüp anlaşmışlar, bize de olur demek düşer. Verdik gitti," dedi.

Herkes el öpmek için ayağa kalkarken Haluk Amca ve babam el sıkıştılar. "Sırası gelmişken, Melis kızımızın da sözünü isterim," dediğinde olduğum yerde kalakaldım. Ben, Haluk Amca'ya, babam ve Meriç de bana bakıyorlardı. Kesin kıpkırmızı olmuştum. Allah'ım nereden çıktı bu?

Meriç'in de böyle bir şey beklemediği belliydi. Kaşları şaşkınca havalanmıştı. Babam, "Meriç'e mi?" diye sordu şaşkınca. Anneme baktım, Yeliz Teyze'yle onlar da şok olmuştu. Haluk Amca resmen sağ gösterip sol vurmuş ve gol atmıştı. Babam anneme baktı. "Sen bu işe ne diyorsun, hanım?" diye sordu. Annem babamın kolunu tuttu ve gülümseyerek başını salladı. Resmen babama her şeyi bakışlarıyla anlatmıştı. Babam kafasını sallayıp bana baktı. Utançla gözlerimi kaçırdım. "Anlaşılan bu işi bir ben bilmiyormuşum, ha dünür?" dedi sahte bir sitemle.

Haluk Amca güldü. "Ne diyorsun?"

Babam kafasını salladı. "Daha küçük ama kızım sizindir."

Gözlerimi kırpıştırdım. Meriç'e baktığımda minnetle babasına bakıyordu. Yutkundum. Bu ultra yakışıklı çocuk ileride benim mi olacaktı?

Mert salonun ortasına geçip, "Yüzük merasimi başlasın!" diye bağırdı.

Ceyda tepsiyi tutarken Mert heyecanla yüzükleri aldı. "Bu şerefi bana layık gördüğünüz için-" demişti ki Meriç boğazını temizleyince Mert sinyali aldı ve şirince sırıttı. "Şaka, şaka," dedi ve somurtarak yüzükleri tepsiye bıraktı. Kollarını göğsünde birleştirdi, tıpkı küçük çocuklar gibiydi.

Babam gülümseyip, "Sen kes bari delikanlı," dedi.

Mert'in gözleri parladı. "Resmen mi diyon, amca?" Babam gülerek kafasını salladı. Mert heyecanla yüzükleri tekrar eline aldı. "Bu şerefi bana layık gören Taksim Belediye Başkanı-"

Meriç araya girdi hemen. "Taksim ne alaka, lan?"

Mert bize baktı. "Taksimde bir kere yanlışlıkla kız istemeye gitmiştim, orada öğrendim, kanki."

Meriç ya sabır çekerek elini yüzünde gezdirdi. "Aklını sikeyim," diye mırıldandı alçak sesle.

Mert devam etti. "Buradan Gece aşkeme, merdivenleri çıkarken kapıyı açıp bana tatlı yediren Halime Nine'ye, gelinin saçlarını yapan Selma Teyze'me, bakkal Rıza Amca'ya, beni bu kata çıkaran merdivenlere, taktik veren Kıvırcık'a-"

Meriç kaşlarını çatarak tekrar araya girdi. "Kısa kessen mi acaba?" dedi Mert'in duyacağı şekilde.

Mert kafasını salladı. "Veee son olarak da ponçik Meriç'e teşekkür ediyorum."

Meriç sinirle dudaklarını ısırdı. "Ben bu çocuğu sikerim."

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Neyse ki kısık sesle söyüyordu ve kimse onu duymuyordu. "Ponçik Meriç," dedim. Sinirle bana baktı.

Mert sonunda yüzükleri taktı ve kurdeleyi kesti. Melih ve ablam el öpme faslına geçtiler. Meriç kargaşadan yararlanıp dudağımı sıktı. "Koparırım dememiş miydim?"

Elini tutup dudaklarımdan çektim. "O minnoş için değil miydi?" dedim gülerek.

"Hay minnoşun da ponçiğin de, gelmişini geçmişini sikeyim." Güldüğümü görünce sinirle bana baktı. "Gülme, Melis. Bunun acısını çıkaracağım."

***

Büyükler sohbet ederken, biz de izin alıp evimize yakın olan sahile gittik. Yürüdüğümüz sırada elimi tutan ele baktım.

Meraç'ti. Titrek bir nefes aldım. Ne güzel bir adamsın sen yahu! "Kahveye sen mi tuz koydun?"

Kaşlarımı çattım. "Tuzlu kahveyi içtiysen niye tepki vermedin? Hem niye hepsini içtin ki?"

Çarpıkça sırıtarak bana baktı. "Orada otururken seni bana istediklerini düşünüyordum. Sen de o sırada bana kahve getirdin. Hem de tuzlu kahve. Ben de hepsini içtim. Hayalime cuk oturdu. Sonra da babam seni bana istedi," dedi keyifle.

Bu adamı kavanoza koyup saklayabiliyor muyduk? "Bilmiyor muydun yani?"

Denize doğru baktı. "Hayır," dedi gülümseyerek. O da ben de mutluyduk. "Sözünü aldım," dedi keyifle.

"Evet, ama ben hâlâ evlenme teklif alamadım!"

Anlamamış gibi baktı bana. "Teklif mi?" Başımı salladım evet anlamında. "Teklife gerek var mı? Baban verdi seni bana."

Kaşlarımı çattım. "Sen ne öküz bir şey oldun çıktın ya?" diye cırladım.

Yine içimi ısıtan gülüşü peydah oldu dudaklarında. O kadar güzel gülüyordu ki. Gülümsemeden edemedim. Elini belime koydu ve beni kendine çekti. Dudaklarını şakağıma sürttü. "Evet demeyecek misin?"

Kalbim ramazan davulu gibiydi mübarek! Başımı kaldırdım. Burnum çenesine sürtüyordu. Kafasını eğince dudaklarımız arasında milimetreler kaldı. "Bilmem."

"İlla teklif diyorsun yani?"

Kıkırdadım. Başını sallayıp elini cebine soktu. Kalbim ağzıma gelirken, cebinden telefonunu ve kulaklığını çıkarınca biraz olsun rahatladım. Bir an yüzük falan çıkaracak sanmıştım. Kulaklığın bir ucunu kendi kulağına, bir ucunu da benim kulağıma taktı. Elini belime koyup beni tekrar kendine çekerken alnını alnıma yasladı. Son Feci Bisiklet'ten kısık sesle çalmaya başlayan Bu Kız'a eşlik etmeye başladı. Sesi kulağımdan girip kalbime ulaşıyordu. Olduğumuz yerde yavaşça sallanmaya başladık.

'Bu kız beni sever,'

Seviyorum, hem de o kadar çok seviyorum ki...

'Bu kız beni öldürür.'

Kıyamam ki...

'Bu kız bana güzel hayaller gördürür.'

Bizim özel kelimemiz Rüya değil mi zaten?

'Bu kız beni tutar ve kendine çeker,

Bu kızla bana bir oda, bir yatak, bir kütüphane yeter.'

Tek cümlede mutluluk bu olsa gerek...

'Belli ki bir sır vardı onun sesinde,

Her düşündüğümde onu beyaz elbisesinde.'

Muzipçe gülümsediğinde ben de gülümsedim. Bu şarkı bizim için mi yazılmıştı?

'Bela bulur beni ve uyku kaybolur gibi,

Bu kız beni görünce gülümser.'

Sen gülünce dudaklarım benden habersiz kıvrılıp bükülüyor be adam.

'Bu kız beni sever,'

Çok seviyorum. Çok, çok fazla. İçime sığmıyorsun. Boğuluyorum.

'Bu kız beni öldürür,'

Ölmek sevmekti zaten. Sen beni, ben seni sevince öldük.

Bu kız bana güzel hayaller gördürür.'

'Rüya' demiştik. Rüya gibi değil mi bu gerçekten?

'Bu kız bana güzel yalanlar söyletir,

Bu kız bana yeni bir takım şeyler öğretir.'

Sevmeyi sana ben mi öğrettim, hiçbir fikrim yok oysa. Sevmeyi bana sen öğrettin.

'Her gece yalpalayaraktan giderim kapısına,'

İlk kez sarhoşken gelmiştin kapıma. Şimdi buradayız işte.

Aşk dedikleri şey bu mu?

Biliyorum saat çok geç ama yine de beni suçlama,

Bebek, sevişmek ne demek?'

Sevişmek tensel olmak zorunda değil. Karşılıklı sevmek de sevişmek sayılmaz mı?

'Çizgi filmler mi izlesek, hiçbir yere de gitmesek, hiç kimseleri görmesek,

Ama aşktan da ölmesek iyi,

Belli ki bir sır vardı onun sesinde,'

Kim bilir, belki sesim de sesine benzemiştir!

'Her düşündüğümde onu beyaz elbisesinde,

Bela bulur beni ve uyku kaybolur gibi,

Bu kız,

Bu kız,

Bu kız...'

Şarkı biterken gülümsedim. Kulaklığı çıkardı yavaşça. "Bu çok güzeldi," dedim. O da gülümsedi ve elini cebine attı ve bir kutu çıkardı. Gözlerim dolarken bir adım geri çekildim. Bu kadarı bir gün için çok fazlaydı. "Hayır, yapma," dedim gözyaşlarımı silerek.

"Teklif istememiş miydin?"

Heyecanla ayaklarımı yere vurdum ve elimle ağzımı kapattım. "Yapma, Meriç. Daha fazlasını kaldıramam."

"Sana seni sevdiğimi söyleyeceğim zaman da bunu yaptın. Sonra az kalsın denize düşüyordun. Ertelemeyeceğim. Yeterince erteledim zaten."

"Erteledin mi?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet, aslında İngiltere'den döndüğümde bu yüzüğü görmen gerekiyordu. Kinder Sürpriz'in içine koymuştum, ama sen onu Ayaz'a verince işler karıştı." Kalbim hızla çarparken bana yaklaştı ve tam önümde durdu. "Bu kız! Bu kız! Bu kız!" diye

fısıldadı kulağıma. "Tek düşündüğüm, sahiplendiğim, istediğim bu kız." Kollarına tutundum. "Rüya," dedi ilahi bir tonda. Gözyaşlarım akarken hıçkırdım. Kulağıma, "Şşş. Ağlarsan devam edemem," diye fısıldadı.

Kollarını boynuna sardım. "L-lütfen devam et."

Kolunu belime sarıp beni kendine çekti ve başını boynuma gömdü. "Uyandığımda ellerimin içinde ellerin, burnumda o güzel kokun, yatağımda sıcaklığın, masamda tabağın olsun istiyorum. Evde sana, bana benzeyen veletler olsun istiyorum. Pembe panterli pijamalarıyla ortalıkta uykulu uykulu huysuzca dolaşan, özenerek yaptığı topuzu bir şeye benzemeyince sinirlenip, öylesine yaptığı topuzu sevip çocukça sevinen, Milka görünce gözleri parlayıp ne desem yapacak hale gelen, telefonu yüzüme kapattığı için sevinerek dans eden, utangaç, kendini beğenmeyen, ama aslında çok güzel olan bu kızı istiyorum." Onu omzundan öptüm. Elini belimden çekti ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Denizin yıldızlarına talip, güzelim. Düşecekler mi denize?"

Dört köşeli jetonumun sesi beynimde yankılandı. Yıldızların denize düşmesinden kastı buydu demek. İçine düşmemi, onun olmamı istiyordu. Gülümseyerek burnumu çektim. "Farkında olmadan düşüyorlarmış zaten. Denizde boğulmayı kabul etti yıldızlar. Gökyüzü de öpüyor denizi."

Gözyaşlarımı sildi ve alnımdan öptü. "Yıldızlarını bana veren bu kızı öpebilir miyim?"

Başımı salladım. Dudaklarımız birleştiğinde kopan ıslık ve alkış sesi beni utandırdı. Meriç kutudan çıkardığı yüzüğü gülümseyerek parmağıma taktı.

Başımı iyice göğsüne bastırdım. "Meriç!"

Saçlarımdan öptü. "Melis!"

Derin bir nefes aldım. "Seni kocaman seviyorum."

27. Bölüm

Parmağımda parlayan yüzüğe bakarken içim içime sığmıyordu. Üzerinden koskoca bir hafta geçmesine rağmen yüzüğü parmağıma her taktığımda kalp krizi geçirecek gibi oluyordum. Malum, yaşım küçük olduğu için laf söz olmasın diye takmıyordum ama olsundu. Bugün Meriç, Meteler de kalmıştı. Sanırım anneannesi gelmişti ve ondan kaçıyordu. Niye kaçtığını anlamamıştım. Yeliz Teyze çok şeker bir kadındı ve eminim annesi de öyleydi.

Telefonumu aldım, Meriç'in bana hediye ettiği ve benim hiç çıkarmadığım bilekliğimle yüzüğümün fotoğrafını çektim. Instagram'a atmayacaktım ama yine de içimden gelmişti. Instagram demişken, aklıma uzun zamandır oraya fotoğraf yüklemediğim geldi. Ayağa kalkıp ablamın odasına gittim ve pembe renk bir ruj sürdüm. Dudaklarım kalın mıydı biraz sanki? Bu düşünceyle kendi kendime omuz silktim. Gözlerime eyeliner çekip ve rimel sürdüm. Mavi gözlerim 'ben buradayım' der gibi olmuşlardı. Telefonumun ön kamerasını açtığımda, "Melis!"

diyen annemin sesi yankılandı evde. Zaten ben ne zaman [illegible] çekecek olsam annem bana sesleniyordu. Oflayıp koridora [illegible] tım "Efendimmm!" diye cırladım.

Mutfaktan çıkan annem, "Ne bağırıyorsun kız! Sağır mı var evde!" dedi.

"Sorry, bebek."

Annem şaşkınlıkla bana baktı. "Bu ne hâl kız? Kocaya mı kaçacaksın?"

"Utançla başımı öne eğdim. Annem konuyu hatırlamış olacak ki, "Meriç'le mi buluşacaksın?" dedi bu kez.

"Ben ne zaman Meriç'le buluşurken makyaj yaptım ya?"

"Şimdi daha değerli oldu çocuk," dedi. Utandığımı fark edince, "Oyy, kıyamam ben kuzuma, nasıl da utanırmış," diye ekledi.

Olduğum yerde tepinmeye başladım bu defa. "Anne ya!"

"Tamam, tamam. Akşama teyzenler gelecek, benim pazara gidecek vaktim yok, sen git."

"Tamam," dedim gönüllü olmasam da.

Telefonumu cebime koydum ve kapıya doğru ilerledim. Annem elime bir listeyle birlikte biraz para sıkıştırdı. Kâğıtları elime o kadar hızlı sıkıştırmıştı ki, kendimi uyuşturucu satın alıyormuşum gibi hissettim. Kapıyı açıp evden çıktım ve spor ayakkabılarımı giydim. Hava hâlâ çok sıcaktı ve neredeyse hiç esmiyordu. Merdivenleri inerken parmağımdaki yüzük gözüme çarptı, bir an duraksadım ama sonra yukarı çıkmaya üşendiğim için inmeye devam ettim. Binadan çıkınca pazara giden yola saptım. Yaz olduğu için düğün çoktu ve Ceyda, Selma Teyze'ye kuaförde yardım ediyordu. Bu sıcakta maşa yapmakta zorda şimdi. Yazık kankime. Ben de çalışsam fena olmayacaktı. Böylece telefonumu değiştirebilirdim. Geçen sene çalıştığım pastanede çalışabilirdim aslında. Bunu aklıma not ettim.

Telefonum çalınca cebimden çıkardım. Arayan Meriç'ti. Yeni uyanmıştı sanırım. "Efendim," dedim telefonu açarak.

Meriç esnemekle meşguldü. Esneyişi bile tatlıydı çocuğun. "Neredesin?" dedi uykulu bir sesle. Bu adamın her hareketi hoşuma gidiyordu yahu!

Önümdeki taşa takılıp sendeleyince kendime geldim. "Pazara gidiyorum," deyip taşa tekme attım sinirle. Az daha düşüp rezil olacaktım.

"Pazarda ne işin var?"

"Tezgâh açacağım."

"Ne tezgâhı, lan? Bak aklıma kötü kötü şeyler geliyor, deli etme beni."

"Fesatsın ya ondandır."

Gülüşü kulaklarıma doldu. "Kıpırdama!"

Komutu alır almaz olduğum yerde durdum. "Ne?"

Tekrar esnedi. "Bekle, geliyorum yanına."

Omuz silkip binanın gölgelediği kaldırıma oturdum hemen. "Bekliyorum."

"Neredesin tam olarak?"

"Niyazi Amca'nın bakkalının önündeyim."

Onaylayan mırıltılar çıkardı. Bizim mahalleye o kadar çok geliyordu ki, buradaki çoğu yeri biliyordu artık. "Bekle geliyorum," dedi. Tam kapatacakken, "Bir dakika," diye ekledi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"İnşallah üzerinde şort yoktur."

Hemen üzerime baktım. Evden öylece çıkmıştım ve üzerimde eşofmanım vardı. "Hayır, yok," dememle telefonu yüzüme kapattı. Hayvan!

Telefonumdan ön kamerayı açıp kendime baktım, birden kaşlarım çatıldı. Eyvah! Makyajımı silmeyi unutmuştum! Meriç, kızar mıydı? İç sesim, 'İyice yeni geline bağladın,' diye beni telkin ettiğinde başımı iki yana salladım. Haklıydı galiba. Niye kızsın canım? Ben özgür bir kişiliğim sonuçta. Yaptığım makyaja kimse karışamaz. Dudaklarımı büzerek fotoğrafımı

çektim. Güzel çıkmıştım. Acaba instagram'a koysa mıydım? Yok ya. Şimdi Meriç tavır falan yapardı. Aklıma gelen düşünceyle sinsice gülümsedim. O telefonu benim yüzüme kapatmıştı değil mi? Tam fotoğrafı instagram'a yükleyeceğim sırada önümde duran sarı arabayı fark edip başımı kaldırdım. Meriç cool bir şekilde arabadan inerken kaşlarım çatıldı. Allah aşkına, az önce esnemekten ağzı yırtılan çocuk, nasıl bu kadar hızlı bir şekilde cool olabilmişti? Ateistler açıklasın şunu!

Kaşlarını çatarak bana baktı. Ayağa kalktım ve onunla göz teması kurmamaya çalıştım. Evlenme teklifinden sonra nedensiz yere ondan utanmaya başlamıştım. Galiba ona kocam gözüyle bakıyordum. Eliyle çenemden tutup başımı kaldırdı. "Bu ne hâl, kızım? Sen beni katil mi edeceksin?" dedi ve başparmağıyla dudaklarımdaki ruju sildi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ruj sürmekte mi yasak?"

Başıyla onayladı. "Evet, yasak!"

"Yav he, he," dedim arabanın diğer tarafına yürürken. Bir de salak gibi bu sıcakta siyah tişört giymiştim. Arabaya bindikten sonra torpidodan ıslak mendil alıp dudaklarımı silmek istedi. Elini tuttum. "Sildin ya rujumu ya, azıcık kaldı zaten."

Öfkeyle bana baktı. "Ulan zaten dolgun dudakların var. Bir de gidip ruj sürüyorsun, öp beni diyor resmen."

Söylediği şey utanmama yetti. "Ya!" diye cırladım.

"Sil şunu, yoksa öperek sileceğim," dedi.

Uzattığı ıslak mendili aldım ve, "Sapık," diye söylenerek dudaklarımı sildim.

Arabayı çalıştırdı. "Gözlerini de sil. Yıldızların belirginleşiyor, birileri kapacak yoksa." O an tüm sinirlerimin alındığını hissettim. Yıldız deyince aklıma evlenme teklifi geliyordu. "Yüzüğü takmışsın," dedi.

Dudağımı ısırdım. "Şey. Evde takıyorum bazen."

"18 yaşına gir de, herkes seni başın bağlı bilsin." Yaşlı kadınlar gibi konuşmuştu. Gülmeme engel olamadım. *'Senin ko-*

kızım. Yüzüğü tak ki bilsinler. 'Bakışlarını yoldan bana çevirdi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok, bir şey," dedim omzumu silkerek.

Önüne döndü. Aldığımızdan beri hiç çıkarmadığı, Fenerbahçe'nin renklerinde olan bilekliğine baktım. Acaba evlenince Meriç'le pazara gider miydik? Gerçi onlarda sosyete pazarı vardır ama ben onu bizim pazara getirecektim. Kendi kendime gülümsedim.

"Deliriyorsun herhâlde," dedi pazara yakın bir yere arabayı park ederken.

"Galiba."

Gülümseyerek bana baktı. "Deli gibi seven kadın lazım zaten bana."

El frenini çektiğinde, camlarda film takılı olduğunu bildiğimden rahatça yanağına dokundum. "Bana da güzel seven bir adam lazım."

Yüzük olan elimi tutup beni kendine çekti ve dudaklarımın üzerine doğru, "Hımm," dedi. "Sanırım ikimiz de doğru adresteyiz."

Başımı salladım. "Hem de tam üstündeyiz."

"Hayır, bir milimetre kadar uzağımda," dedikten sonra dudaklarımız birbirine temas edecek kadar yaklaştı. "İşte şimdi tam üzerindeyiz," dedi, dudaklarımı öperken gözlerimi kapattım.

Mert'ten

Bacağımdan tutup beni sürükleyen kişi yüzünden bütün uykum kâğıt gibi yırtılırken, gözlerimi aralayıp beni koridorda sürükleyen Maviş yafrıma baktım. Onu umursamayıp yan döndüm uyumak için. "Ulan bir adam nasıl hem bu kadar zayıf, hem de bu kadar ağır oluyor?" diye söylendi. "Kalksana lan! Müzeyyen Hanım geliyor!"

Zor da olsa tek gözümü açtım. "Müzeyyen kim, yaftası?" Ayağımı sertçe yere itti, çünkü salona gelmiştik. Mete ilk kez evini topluyordu. "Ne oluyor yaf?" dedim ayağa kalktığımda.

Mehmet suratıma güzel kokan bir bez attı. "Git, toz al."

Bezi yüzümden çektim. "Niye ki?"

Ya sabır çekerek bana baktı. "Lan, Müzeyyen Hanım geliyor diyorum."

"Müzeyyen kim, yahu?"

Mete bana baktı. "Ulan, Meriç'in anneannesi işte."

Köşeli jetonum nihayet düştüğünde gözlerim kocaman açıldı. "Ne? Bence kaçıp gidelim ve bu evi de satalım, biz hayatta temizleyemeyiz bu evi. Ya da gitmeyelim ayıp olur. En iyisi evi değiştirelim. Hem ev kirlendi diye evi temizlemek nedir? Evi değiştirelim gitsin. Aynen, bu çok mantıklı."

Mehmet bana umutsuz vakaymışım gibi bakıp Mete'ye döndü. "Gece bunu nasıl çekiyor, lan?"

Mete omuz silkti. "Sorma kardeşim, bir de bunları biz birleştirdik, öbür dünyada cezasını çekeceğiz."

"Gece aşkemi bu işe karıştırmayın lan, tırrekler. Siz nereden bileceksiniz aşkı?" deyip trip attım ve toz almaya başladım.

Müzeyyen Teyze – hanım – İstanbul'un soylu ailelerindendi ve hiçbir şeyi beğenmiyordu. Meriç de o yüzden kaçıyordu zaten, ama anlaşılan bizi ziyaret edesi tutmuştu. Kapı çalınca açmaya gittim. Kim bilir, belki de Gece aşkem gelmişti. Kapıyı açtığımda karşımda Anka kuşumu görünce şaşırdım. "Anka kuşum?"

O da aynı tonda, "Mert?" dedi.

"Beni nereden buldun sen, Anka kuşum?"

O sırada arkamdan gelen Maviş bana baktı. "Siz nereden tanışıyorsunuz?"

Ne tesadüf, aynı soruyu ben de ona soracaktım. "Siz Anka kuşumla tanışıyor musunuz?"

"Anka mı?" dedi Mehmet şaşkınca.

Her şeyin birbirine girdiğini anlayan Anka kuşum hemen olaya el attı. "Senin burada olduğunu bilmiyordum, Mert ve adım sadece Anka." Sonra Mehmet'e döndü. Mehmet de ismini duyunca benimle aynı tepkiyi vermişti.

"Sadece Mehmet," diye kendini tanıttığında Anka kuşum gülümsedi.

Tontişimle bir haftadır sürekli görüşüp konuşuyorduk. "Siz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordum Anka'ya.

"Geçen hafta Mehmet'in arabasını yıkamak için söz vermiştim ama işim çıktı."

Kafamı iki yana sallayıp Mehmet'e baktım. "Yafrım, benim yine kafam karıştı."

"Şaşırmadım," dedi gözlerini devirerek. Anka'ya döndü. "Arabamı temizlemene gerek yok, Anka. Yeni yıkattım zaten."

"Biliyorum, gördüm, o yüzden başka bir yardımım olur diye evi temizlemeye geldim."

Mehmet'in ifadesinden canının sıkıldığı belliydi. "Gerek yok, gerçekten."

Ama Anka onu dinlemedi ve elimdeki toz bezini aldı. "Gördüğüm kadarıyla siz de ev temizliği yapıyorsunuz," dedi ve içeri girdi.

"Bence bırakılım da Anka kuşum bize yardım etsin," dedim.

Mehmet sıkıntıyla çenesini ovdu. "İyi," dedi istemeyerek.

Kızlarla içli dışlı olmaktan hoşlanmıyordu kerata.

Anka karamel saçlarını bir çırpıda topuz yaptı. Onlar Mete'yle tanışırken telefonum çalınca ekrana baktım. 'Hayatımın Yafrısı' yazısını görünce gözlerim kalp kalp oldu. Hemen cevapladım. "Gece'm!"

"Günaydın, Mert."

"Günaydın."

"Evdeysen size geliyorum."

"Gel, yafrım, gel, ev temizliyoz biz de."

"Tamam."

Telefonu kapattığımı gören Mehmet elime viledayı tutuş-turdu. "Devam et, koçum, daha yapılacak çok iş var."

Başımı salladım ve viledayı yerlerde gezdirmeye başladım. Kapı çalınca hızlı adımlarla açmaya gittim. Gözünde güneş gözlüğü olan bir adet yakışıklı ponçik Meriç ve Melis karşımdaydı. "Gece yafrım, nerede yaf?" dedim.

Melis gülümsedi. "Gece yok, biz geldik!" deyip içeri girdi. "Aman Allah'ım, temizlik! Meriç gidelim buradan!"

Arkasını dönüp kaçacağı sırada Meriç gülerek onu tuttu. "Daha temizlik yapacaksın, nereye?"

Melis inanamayan gözlerle ona baktı. "What dedin, ponçiğim?"

Mehmet'le birbirimize bakıp gülmeye başladık. Meriç sinirle gözlüğünü çıkardı ve yakasına taktı. "Pekâlâ güzelim. Sen kaşındın."

***

Melis'ten

İki saattir bakışlarım Anka ve Meriç arasında mekik dokuyordu. Anka sevimli ve güzel bir kızdı, üstelik sıcakkanlıydı da. Meriç'i ondan kıskanabilirdim, ama Mehmet'i ıslatan kız olduğunu öğrenmiştim. Bu defa rahat bir nefes alıp sinsice Mehmet'e sırıttım. Kesinlikle birbirlerine çok yakışıyorlardı. Anka ve ben toz alıyorduk, burnuma kaçan tozla hapşırdım. "Samanla mı besleniyorsunuz siz ya, bu ne toz!" diye söylenirken Meriç'in kıkırtısı geldi kulağıma. Ona baktığımda beyefendi koltuğa uzanmış, telefonuyla oynuyordu. Küçük bir bibloyu ona fırlattım ama havada yakalamayı başardı.

"Çok ayıp."

Sinirle ona baktım. "Anneannen geliyor ve sen yan gelip yatıyorsun."

"Birincisi, sabahtan beri buna gerek olmadığını söylüyorum. Ne yaparsanız yapın, anneannem asla beğenmeyecek. İkincisiyse güzelim, senin de büyük kaynanan oluyor."

Gözlerim kocaman olurken kızardığıma emindim. Utançla ellerini dönerken Anka kıkırdadı ve bana baktı. "Nişanlı mısın?"

"Hayır. Evlenme teklifi edeli bir hafta oldu."

"Yakışıyorsunuz," dedi gülümseyerek.

"Senin sevgilin var mı?"

Yanakları pembeleşirken bu kız benim kardeşim olabilir mi diye düşündüm. Davranışlarımız birbirine benziyordu. "Hayır. O işlere ayıracak pek zamanım yok," dedi.

"Sürekli çalışıyor musun?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Babam öldü. Annem de beni bırakınca, babaannemle bir başımıza kaldık. Bu yüzden sürekli çalışmak zorundayım."

"Başın sağ olsun."

"Sağ ol," deyip işine devam ederken nasıl bu kadar hayat dolu diye merak ettim. Mert'e benziyordu.

Televizyon ünitesini temizlemeyi bitirdiğimizde Mehmet süpürgeyi topladı. "İşimiz bitti mi?" diye sordum yorgun bir sesle.

Evleri iki katlıydı ve haliyle büyüktü. Anka ve ben bütün evin tozunu almıştık. Mete kafasını sallayıp kendini koltuğa bıraktı. "İşimiz de bitti, pilimiz de."

Ben de kendimi Meriç'in yanına bıraktım ve, "Aynen," dedim. Bu yaşıma kadar evdeki temizlikten kaçmayı başarıp, burada temizlik yapmaya mecbur bırakılmam Allah'ın bana verdiği bir cezaydı bence. Meriç kolunu omzuma atıp beni kendine çekti, başımı onun göğsüne yasladım. Sonra ona sarıldım. "Annen bu kadar tatlı bir kadınken, anneannen nasıl böyle olmuş?"

Bu çocuk neden her söylediğime gülüyordu? Biri bana an-

latsın, lütfen. "Babamı böyleyken babaannem de tatlı bir kadın."

Hak verdim ona. "Sanırım anneleri karışmış," dedim mızıpçe.

Saçlarımdan öptü beni. "Bu söylediklerini duymasın, yoksa seni bana almaz."

Sinirle kolunu çimdikledim. "Ne zaman bana laf çarpmayı keseceksin?"

Sırıtarak bana baktı. "Parmağında yüzük varken mi?"

Oynatmaya az kaldı, doktorum nerede? Sıkıntıyla ofladım. Mete'nin telefonu çaldı. Oturduğu koltuktan kalktı, ekrana bakınca kaşları çatıldı. "Efendim," dedi telefonu açıp. Hepimiz onu dinliyorduk, ben bir yandan Mehmet'e baktım. Bir yandan dudaklarını hareket ettiriyor bir yandan da Mert'le konuşan Anka'ya bakıyordu. Bu hâli çok komikti. Gece gülümseyerek elindeki tepsiyle salona girdi. "Kahveler de geldi," dedi neşeli bir sesle. Mutfağı o temizlemişti. Mert'le gerçekten çok yakışıyorlardı. Kahvelerimizi dağıtan Gece, Mert'in yanına oturdu ve bize baktı, sonra gülümseyip ona sarıldı. Mert elini onun beline sardı ve kendine çekip alnından öptü masumca. Bence dünya üzerindeki en masum aşk, Mert'in aşkıydı.

"T-tabii gel."

Mete'nin sesiyle ona baktım. Kimle konuşuyordu kaçırmıştım. Meriç'e döndüm. "Kim geliyor?" diye sordum.

"Kuzenin," dedi sırıtarak.

"Gizem mi?"

"Hayırdır?" dedi gülerek. "Bakıyorum da Gizem'in kuzenin olduğunu kabul etmişsin?"

"Evet, öyle oldu." Gizem niye geliyordu ki şimdi? Çok geçmeden kapı çaldı. Mete gözle görülür bir heyecanla ayağa kalktı. Bu hâli beni güldürüyordu. "Sakin ol, Kıvırcık," dedim.

Ters ters bana baktı. "Sussana kızım!"

Ellerini pantolonuna silerek kapıyı açmaya gitti. Meriç iç çekti. "Zamane aşıkları, işte."

"Sizin kaç hafta oldu?" dedi Mert alayla.

Gurubumuzdaki en uzun ilişki bizimkiydi "Bizim beş ay oldu," dedi Meriç kapak yaparak.

Gülümsedim, neredeyse yarım yıl olmuştu! Gizem içeri girip hepimize gülümserken bana el salladı. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. Koltuğa oturunca Mete de hemen yanına oturdu ve ona baktı. Aralarında olup biten şeye dair hiçbir fikrim yoktu. Tek anladığım Gizem'in onu peşinden koşturduğuydu. Mete'den kaçıyordu sanırım, ama nedenini bilmiyordum.

Mete beklentiyle ona bakarken, Gizem derin bir nefes aldı. "Mete'yle özel konuşacaktım ama size ayıp olmasın, burada söyleyeyim," dedi ve boğazını temizledi. "Ben... Şey... Mete'ye bir şans vermeye karar verdim."

Sevinçle ellerimi çırptım. "Kıvırcık da gitti!"

Mete şoka girmişti resmen. Gizem elini onun önünde salladı. Mete onun elini tuttu ve kendine çekip sarıldı. "Pişman olmayacaksın."

"Ay, çok tatlı," dedim neşeyle.

Sıra Maviş'teydi. Maviş imalı bir şekilde ona baktığımı görünce sırıttı. Bakalım Anka'dan kaçabilecek miydi?

Meriç kulağıma eğilip, "Sana söylüyorum, güzelim. Oluşan manzaraya iyi bak, çünkü içimden bir ses, birkaç sene sonra bu manzarayla karşı karşıya olacağımızı söylüyor ama tek bir farkla," diye fısıldadı.

"Neymiş o fark?" dedim ona bakarak.

"Kim bilir, belki o zaman sen teyze, ben de amca olurum, ya da Filiz Teyze olur, Melih Amca!" deyip göz kırptığında istemsizce yutkundum.

Zil tekrar çaldığında Meriç telefonundaki saate baktı. "Tam saati. Anneannem geldi."

O an bir şeyler dank etti. Biz evi beğendirmeye çalışıyorduk, ama ben asıl sorundan epey uzaklaşmıştım. Müzeyyen Teyze asıl beni beğenmeyecekti!!!!

Hep birlikte kapının yanına gittik. Meriç elimi tuttu. Kor-kuyla arkasına saklandım. Müzeyyen Teyze beni görsün istemi-yordum. Üstelik etrafımızda bu kadar güzel kız varken. Tamam, ben de iyi sayılırdım ama bence onlar daha güzellerdi. Meriç bana omzunun üzerinden bakarken, "Meriç," diyen kadın se-siyle yutkundum. Elimi bırakmadan sağ kolunu kadının beline sardı. Kadın, Yeliz Teyze'nin annesi gibi durmuyordu. Benden bakımlıydı, maşallah. Meriç'ten ayrılınca bakışlarını onun sol eline, daha sonra benim elime, oradan da yüzüme çevirdi. Göz göze geldiğimizde gülümsedim. Kaşlarını çattı. "Meriç, kız ar-kadaşın bu hanımefendi mi?" dedi hoş Türkçesiyle.

Meriç gülümsedi. "Evet, anneanne."

Anneannesi beni süzdükten sonra Mert'e döndü. Yutkun-dum, beni kesinlikle beğenmemişti. Meriç'in bana baktığını gördüm. Yanağıma dokundu ve gülümsedi. "Seni beğendi," diye fısıldadı kulağıma.

"Hiç belli olmuyor," dedim kaşlarımı çatarak.

"Çünkü eşofmanla duruyorsun ve o bundan hoşlanmaz, ama sana bir şey söylemedi. Demek ki seni beğendi. Bu senin için +5 puan demek. Gerçi beğenmese kaç yazar, ben sana yü-zük taktım."

Sözleri içimin yağ gibi erimesine neden oldu. Alnıma kü-çük bir öpücük bıraktı ve göz kırptı.

28. Bölüm

Meriç'ten

Arabayı Melislerin kapısının önüne park edip ona baktım. Mavi gözleriyle burukça gülümsedi. Anneannemin onu beğenmediğini düşünüyordu. Elimi uzatıp yanağına dokundum. "Anneannem kimseyi beğenmiyor güzelim, takma bu kadar."

Başını salladı. "Hiç değilse ablamı beğendi."

Sırıtarak başımı koltuğun arkasına yasladım ve ona baktım. "Çünkü ablan gayet iyi giyinmişti, Melis. Senin üzerinde pijama vardı."

"Anneannenin Metelere geleceğini nereden bileyim? Hem neyi varmış pijamalarımın, çok güzel bir kere," dedi pijamalarına bakıp. "Of, ya, ablamdan sonra beni sevmeyecek." Bu konuşma şekli beni hep güldürüyordu. Sinirle bana baktı ve kolumu vurdu. "Gülme ya!"

Elini tuttum ve dudaklarını bileğine sürttüm. Dudağını ısırdı, merakla ne yapacağımı bekledi. Bileğine ufacık bir öpücük

kondurdum. "Kim ne derse desin, yıldızlarından vazgeçmeyeceğim. Bunu sakın unutma, bileklerinden öptüğüm kadın."

Öptüğüm bileğini boynuma sardı ve bana sıkıca sarıldı. Ben de kolumu yavaşça beline sardım ve kokusunu içime çektim.

"İçimden bir şey akıyor," dedi kulağıma fısıltıyla.

Gülümsedim. "İçim kanıyor dedikleri bu mu?" diye Sait Faik'in 'Lüzumsuz Adam'ından alıntı yaptım.

"Hı, hı," dedi kulağıma ılık nefesi çarparken. "Sanırım kalbim ağlıyor."

Kulağının altından öptüm onu. "Hatun?" diye mırıldandım.

Titrek bir nefes aldı ve, "Adam," dedi.

Sanki bir yerden düşüyormuş gibi sarılıyordu bana. Kulağına, "İçimde çok büyük bir şey var," diye fısıldadım.

Kollarını daha sıkı sardı. "Aynısı bende de var. Yıldızım kayacak, çünkü içime sığmıyor. Denize düşüyorlar, içim kayıyor sonra."

Boynuma bir öpücük bırakınca yutkundum. Sonra beni yanağımdan öptü ve hızla arabadan inip apartmana girdi. Ulan, bu kız bana neler söyletiyordu. Kendi kendime güldüm. Aklıma o an Fenerbahçe maçı gelince saate baktım. Maçın başlamasına yarım saat vardı. Arabayı çalıştırıp gaza bastım. Yine Metelerde kalacaktım, çünkü gerçekten anneannemi çekemeyecektim. Annem o kadar sıcakkanlı ve cana yakın bir insandı ki, anneannem nasıl annemin annesiydi anlam veremiyordum. Annem kimsenin kusurlarını ortaya döküp yüzüne vurmazken, anneannem burun kıvırırdı. Onu seviyordum ama tam bir sosyete kraliçesiydi. Böyle şeylerden hiç hoşlanmazdım. Babaannem de hoşlanmadığı için hiç anlaşamazlardı. Anneannem babamla da anlaşamazdı. Babam onun söylediği her şeyi annemin hatırı için kabul ederdi. Onu çok seviyordu. Baba sevgisini de yıllar sonra hisseder olmuştum, özellikle son birkaç aydır ve bu beni içten onarıyordu sanki.

Melis, babam yüzünden kırılmış duvarlarımı aşeka sarma-

gibi sarılmıştı, ama babamın kendi kırdığı duvarı örmeye çalışması beni daha da mutlu etmişti. Hele ki bir hafta önce Melis'in sözünü alması benim için her şeyden önemliydi. Daha önce hiç evlilik düşünmemiştim, şimdiyse o hep yanımda olsun istiyordum. Eve bırakmayayım mesela. Onunla aynı eve gitmek varken, onu eve bırakmak saçmalıktı.

Metelere geldiğimde arabayı park edip aşağı indim. Adı Anka olan karamel saçlı ve gözleri kâküldeн gözükmeyen kız, yan bahçedeki züppenin köpeğini gezdirmiş, dönüyordu. Beni görünce gülümseyip başıyla selam verdi, ben de ona aynı şekilde selamı verdim. Melis bugün Anka'yla konuşmuş ve banyoda gizli gizli ağlamıştı.

"Merhaba," dedi sevecen bir tonda.

Sıcakkanlı oluşu Melis'i anımsatsa da, Melis bana karşı bu kadar uysal değildi. Belki de kavga ederek tanıştığımız içindi. "Merhaba," dedim ne soğuk ne de samimi bir sesle.

Tanımadığım kızlara karşı takındığım bir tavırdı bu. Kişisel değildi yani. "Melis gitti mi?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım. "Evet."

"Anladım. İyi akşamlar," dedi ve yan evin kapısını çaldı.

Saçımı düzeltirken, "İyi akşamlar," deyip kapıya ilerledim. Kapıya bir kez vurdum, karşımda Mehmet vardı. "Hoş geldin, kardeşim," dedi sırıtarak.

"Maç başladı mı?"

Gülümsedi. "Yok. Reklam var hâlâ."

"Bıraksana!" diye bağıran sesin geldiği tarafa baktık ikimiz de. Yan evde oturan ve hiç sevmediğim züppe, Anka'nın bileğini tutmuştu. Anlaşılan onun bağırmasından hoşlanmamıştı. Kaşlarım çatılırken Anka, "Bırak kolumu, yoksa fena yaparım bak!" diye boş bir tehdit savurdu.

Korktuğu sesinden belli oluyordu. Tam olaya el atacakken Mehmet, "Çekilsene," dedi. Beni kenara iterek onlara doğru yürüdü. Şaşırmıştım, Mehmet – bizim milli olan – bir kıza yar-

dım etmeye mi gitmişti? Tamam, adam gibi adamdı ve bir kaza bir şey oluyorsa asla tepkisiz kalmazdı. Yine de şaşırmıştım.

Mete kapıya çıkarken bana baktı. "Ne oluyor, lan?" dedi cipsini yerken. Omzumu kapıya yasladım ve başımla olay mahallini gösterdim. "Sanırım şu pezevenk Anka'ya asılıyordu. Mehmet olaya müdahale etmeye gitti."

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. "Harbi mi, lan?" dedi ve o da olay yerine bakmak için başını uzattı. "Biz de gidelim mi?"

Pakete elimi daldırıp cips aldım. "Dur bakalım. Mehmet olayı çözemezse müdahale ederiz," demiştim ki çocuğa kafa attı. Hızla oraya yöneldik. Anka korkuyla ağzını kapatmıştı. Mete, Mehmet'i tutarken ben de Anka'ya baktım. "İyi misin?" diye sordum. Korkuyla başını salladı. Mehmet, yerde burnunu tutan pezevenge küfrederken, "Mert!" diye bağırdım.

Koşarak kapıya çıktı. "Ponçik?" Sinirle gözlerimi kapatıp derin bir nefes verdim. "Gel Anka'yla ilgilen."

"Anka kuşum?" derken gözleri büyümüştü. Göz göze geldiklerinde Anka korkuyla kollarını Mert'e sardı. "İyi misin, kuşum?" diye sordu ve onu bizim eve götürdü.

Yerde yatan ve zerre kadar sevmediğim çocuğun eline bastım. Sonra yanına çömeldim, acıyla bağırıyordu. Nedenini bilmiyormuşum gibi kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Niye bağırıyorsun, komşu çocuğu?"

"Elime basıyorsun," dedi acıyla.

Tüm ağırlığımı verip gülümsedim. "Hayret, ben hiçbir şey hissetmiyorum hâlbuki," dedim keyifle.

"Kardeşim, bırak bir tane daha vurayım şu şerefsize."

Mehmet'e baktım. "Vur kardeşim, seni tutan yok." Sonra bakışlarımı Mete'ye çevirdim. Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibiydi, birden Mehmet'i bırakınca hemen yerden kalktım ve birkaç adım geri çekildim. Mehmet, yerde yatan çocuğun suratına yumruğunu geçirdi. Etraftaki sosyeteler şaşkınca bize

bakarken, bazılarının polisi aradığını gördüm. Mete'ye, "Yavuz Amca'yı ara, ilk bizden duysun," dedim.

Telefonunu cebinden çıkardı. "Bir dakika," dedi ve çocuğa tekme attı. "Hiç değilse artık boşuna gitmeyeceğim." Sonra Yavuz Amcayı aradı.

Mehmet küfrederken Anka'ya ne söylediğini az çok tahmin ediyordum, ama tam olarak ne söylediğini de merak etmiyor değildim. Dünya bu şerefsizler yüzünden daha da kötü bir hâl alıyordu. Kadınları korumamız gerekiyordu. Ama bazı kanı bozuk hemcinslerim kadınlara zarar veriyordu. Anka'nın onu koruyacak bir babası olmayışı beni daha çok üzmüştü. Polis sireni kulağıma dolunca Mehmet'i tutup yerden kaldırdım. Çocuk hâlâ yerde yatıyordu. Sinirle parlayan mavi gözlerine baktım. "Ne demiş kıza?"

Sinirle yumruğunu sıktı. "Parası neyse veririm cinsinden konuşmuş, şerefsiz." Sakinleşmesi için omzuna dokundum.

Şu şerefsizi biraz daha tekmelemek geliyordu içimden, ama dua etsin polis arabası önümüzde durdu. Arabadan inen iki polis memuru yanımıza geldi. Esmer olan, yerde yatan şerefsizi görünce ambulans çağırdıktan sonra bize baktı. "Bu adamı siz mi bu hâle getirdiniz?"

"O, adam sıfatına girmiyor," dedim.

Polis memuru kaşlarını çattı. "Bak delikanlı, bu adamı dövdünüz mü, dövmediniz mi?"

Mehmet hemen olaya müdahale etti. "Ben dövdüm."

Olumsuz anlamda başımı iki yana salladım. "Bir de ben ve Mete," dedim.

Mete yanımıza geldi. "Aynen."

Anlaşılan polis memuru rahat tavrımızdan rahatsız olmuştu. "Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Bu ne rahatlık?"

Boğazımı temizledim. "Bu şerefsizi döverken hiç pişman olmadım, memur bey, o yüzden rahatız."

Memur burnundan soluyordu adeta. "Neden dövdünüz?"

Mehmet sakinleşmek için derin bir nefes verdi. "Kız arkadaşımıza ahlaksız teklifte bulundu ve dövdük! Suç mu?"

Memur kaşlarını çatarak, yerde yatan çocuğa baktı. "Şerefsiz!" Sonra Mehmet'in koluna dokundu. "Ellerinize sağlık o zaman, ama yine de emin olmak için sizi karakola almak zorundayım." Kafamı salladım. "Kız arkadaşınız da gelmek zorunda," dediği sırada Anka ve Mert evden çıktılar. Mert elinde tuttuğu bir kutu dondurmayı Anka'ya uzatıyordu. Gördüğüm manzara gözlerimi devirmem neden oldu.

Polis memuru aracın kapısını açtı ve ilk önce Anka bindi, hemen yanına Mehmet, sonra Mete ve onun kucağına da Mert oturdu. Ben de ön koltuğa oturdum. Mete söyleniyor, Mert de hâlâ dondurma yiyordu. Polis memuru sürücü koltuğuna geçip arabayı çalıştırdı. Mehmet, Anka'yla konuşurken gülümsedim. Melis haklıydı, Mehmet'i de kaybediyorduk.

***

Zengin züppeden şikâyetçi olunca o da bizden oldu. Pişkin herif! Üstelik suçu Anka'ya atınca Mehmet'i zor zapt ettik. Kızdan etkilendiği belli oluyordu. Sandalyede oturmuş, karşı koltukta burnuna tampon yapılan pezevenge bakarken sinirden ayağımla ritim tutuyordum. Bulunduğumuz bölmeye babam ve Murat Amca girince saygıdan dolayı hepimiz ayaklandık. Murat Amca – Melis'in babası – Yağızlarla olan işimizden dolayı bizim de avukatımız olmuştu. İşini layıkıyla yapıyordu. Üstelik babamla eski dostlardı, çünkü annem ve Ayşe Teyze liseden arkadaşlardı. Ailelerimiz tanışsa da biz çocuklar yeni tanışabilmiştik. Meğer neler kaybetmişim.

Babam bana baktı ve omzuma dokunup polis memuruyla el sıkıştı. Murat Amca da omzuma dokundu. "Elinize sağlık, aslanlarım," dedi bizim duyabileceğimiz bir şekilde. Sonra o da polis memuruyla tokalaştı. 19 yaşında olmama rağmen, hangi karakola gidersem gideyim babamı bilgilendiriyorlardı. Yavuz Amca sağ olsun.

Yavuz Amca iri cüssesiyle içeri girdiğinde Mete'ye bakıp göz kırptı ve omzuna dokundu. Herkes, o piçe az bile yaptığımızı biliyordu. Onun gibiler asılmalıydı. Tecavüz ve kadına şiddet olaylarına tüm nefretimizle lanet okuyorduk! Kadınlar, bu erkeklere emanetti! Onları korumalı, sevmeliydik, incitmemeliydik. Onlar başımızın tacıydı, bunu biliyorduk.

Melis'ten

Tırnaklarımı kemirirken annem elime vurdu. "Yeme kız, tırnaklarını."

"Off, babam, Haluk Amcayla konuşuyordu, duydum. Kesin Meriç'e bir şey oldu. Telefonunu da açmıyor," dedim endişeyle.

Annem bana sarılıp saçlarımdan öptü. "Oyy, kuzum benim. Merak etme, bir şey yoktur. Baban giderken kavga etmişler gibi dedi." Kollarımı sıkıca ona sardım. Eliyle saçımı okşadı. "Melis."

Yüzüne bakmadan, "Hım," dedim.

"Yarın anneannen geliyor." İkinci bir anneanne vakasıyla karşı karşıyaydım. Burukça gülümsedim. Kendi anneannem bile beni sevmezken, Meriç'in anneannesi niye sevsindi ki? Saçlarımdan öptü tekrar. "Melis, o benim annem. Ona gelme diyemem. Ne olur beni affet."

Ona bakıp gülümsedim. "Sorun değil, anne. Senin üzüldüğünü biliyorum. Ceydalarda kalırım olmazsa," dedim.

Anneannemin beni görmeye bile tahammülü yoktu. İkimizin de gözleri doldu. Bakışlarımı kaçırdım ondan. "Yavrum benim. Olur mu öyle şey? Annem olsa da ben de anneyim artık. Beni anlar umarım."

Sıkıca ona sarıldım. Anlaşılan yarın Meriç'e çok ihtiyacım olacaktı.

***

Ceyda saçlarımı örerken somurtuyordum. Hafifçe saçımı çekti. Aynadan ona baktım. "Ne somurtuyorsun?"

"Birazdan anneannem gelecek."

Tıpkı annem gibi o da beni saçlarımdan öptü. "Bize gidelim istersen."

Olumlu anlamda başımı salladım. "Hoş geldin diyeyim gideriz." Sonra birbirimize sarıldık. Zil çalına derin bir nefes aldım. "Çabuk olalım." Anneannemin neşeli kahkahası doldurdu evi. Ablamla konuşuyordu. Burukça gülümseyerek çıktım odamdan. Bakışlarımız kesiştiğinde yüzündeki gülümseme kayboldu. Bu durıma alışkındım. "Hoş geldin, anneanne."

"Hoş buldum, hoş buldum," dedi ve Ceyda'ya bakıp gülümsedi. "Ceyda, ne güzel olmuşsun kız."

Ceyda, "Teşekkür ederim," dedi nazikçe.

Annem, "Anne!" dedi kırgın bir sesle.

Onu yanağından öptüm ve, "Biz çıkıyoruz," dedim.

Çıkarken anneannem arkamdan, "İyi olur," dedi.

"Cadaloz karı" diye tıslayıp indim merdivenlerden.

Ceyda arkamdan geldi. "Takma be."

Ona baktım ve kapının önündeki merdivenlere oturdum. "Düşmanıymışım gibi davranıyor bana."

Yanıma oturup koluma girdi. "Meriç'i aradın mı?"

Cıkladım. "Uyuyordur," dedim ve başımı omzuna koydum. "İyi dinlensin. Bugün ona çok ihtiyacım olacak."

Yağız'ın kırmızı BMW'si binanın önünde durduğunda ikimiz de ayağa kalktık. Ayaz arabadan inip sevinçle üzerime atladı. Gülerek onu kucağıma aldım ve Ceyda'yla mıncırmaya başladık. Edizcimcim'in arabası binanın önünde durduğunda ufak bir çığlık atıp Ayaz'ı öptüm ve Ceyda'ya verip koşarak yanına gittim. Gülerek arabasının kapısını kapattı ve bana gel işareti yaptı. "Edizzzzz," diye uzattım ismini ona sarılırken.

Kollarını belime sarıp beni havaya kaldırdı. "Güzelim," deyip saçlarımdan öptü.

"Kaçır beni," dedim somurtarak.

"Anneannem iş başında mı yine?"

"Evet," dedim gözlerim dolarken.

Küçüklüğümden beri bana kötü davranıyordu. Ne zaman onu görsem Yağız'ı ve ablamı öptüğü, bana elini bile öptürmediği, bayramlarda ona gittiğimizde akşama kadar beni eve almadığı için bahçede köpeklerle oynadığım geliyordu aklıma. Annem bu yüzden birçok defa anneannemle küsmüştü. Ama ya anneannem hasta olduğunu bahane edip onunla barışmıştı, ya da onları ben barıştırmıştım.

Beni yere bırakıp yanağımı okşadı. "Takma o cadalozu kafana."

Gülmeye çalışsam da gözyaşlarımın akmasına engel olamadım. Elimin tersiyle sildim hemen. "Ben takmıyorum, çocukluğum takıyor."

Beni alnımdan öptü. "O cadalozu hiçbir zaman affetmeyeceğim." Ediz ona hiç 'Anneanne' demezdi. Ona ya 'O', ya Cadı', ya da 'Cadaloz' derdi.

Yağız bana arkamdan sarılıp yanağımdan öptü. Gülümsedim ve ikisini de kucakladım. Binanın önünde duran beyaz arabayla gözlerim kocaman oldu. "Elis Abla geldi!" dediğimde Edizcimcim ve Yağız baktığım yere baktılar.

Elis Abla arabadan inip, "Bensiz ha!" dedi ve koşarak aramıza katıldı.

"Kızım, senin kocan sana bunları nasıl giydiriyor, lan?" dedi Edizcimcim.

Elis Abla'nın kocası Buğra Abi gülümseyerek arabadan aşağı indi. Elis Abla, Edizcimcim'in yanağına vurdu yavaşça. "Bana bak çocuk, abla diyeceksin bana."

Ediz güldü. "Boyun kadar konuş."

Elis Abla koluna vurdu. Edizcimcim bizden ayrılıp Buğra Abi'yle tokalaşırken, Elis Abla da Yağız'ı öptü. Yağız bir kolunu benim, diğer kolunu Ceyda'nın omzuna attı. "Bu da Ceyda," dedi. Zavallı Ceyda kızarırken kıkırdadım.

"Gösterdiğin fotoğraflar daha güzel," dedi Elis Abla ona sarılırken. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Ben de," dedi Ceyda.

Elis Abla gülümsedi ve bana baktı. "Sen de Melih'in küçüğü Meriç'le sevgiliymişsin, öyle duydum?"

Edizcimcim ters bir bakış attı bana. Meriç'le ayrıldığımız zaman bu konuyu açıklığa kavuşturmamış mıydık onunla? Elis Abla kıkırdayıp kırmızı rujlu dudaklarıyla yanaklarımdan öptü. "Çok güzel olmuşsun, kız." Beni iyice süzdükten sonra, "Filiz evde mi? Evlenme teklifini çok merak ediyorum!" dedi heyecanla.

Başını salladım. "Evet, evde." Yanağımdan makas aldı. "Sakın o yaşlı cadıyı takma kafana," dedi ve hem Ceyda'yı hem de beni öpüp Buğra Abi'nin koluna girdi. "Hadi, Buğra, annemler bekliyordur yukarıda."

Buğra abi bize döndü. "Nasılsın, Melis?"

"İyiyim Buğra Abi, sen?" dedim gülümseyerek.

"Ben de iyiyim." Göz kırptı, Yağız'la selamlaşıp içeri girdiler.

Edizcicim kolunu omzuma attı. "Ben mecburen yukarı gidiyorum, fıstık ezmesi. Sıkma canını, kendimi kurtarırım, kurtarmaz gelirim," dedi.

"Bekliyorum kahramanım."

Sırıtarak bana baktı. "Meriç olayını unuttum sanma o konuyu konuşacağız," dedi saçımı çekerken. Yağız'ı kolundan tuttu. "Yürü koçum. Ben yanıyorsam sen de yanacaksın."

Yağız, Ceyda'ya göz kırptı, bana da öpücük attı.

***

Ceyda'yla parktaki salıncakta oturmuş çekirdek çitliyorduk. Anneannemi gördüğümden beri çocukluğum geliyordu aklıma. Bu da kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Güçlü bir motor sesi tüm düşüncelerimi dağıttı. Kafamı kaldırınca

sesin Meriç'in arabasından geldiğini gördüm. Kaşlarımı çattım, avcuyla gözyaşlarımı sildim. "Meriç'in burada ne işi var?"

Ceyda gülümsedi. "Ben çağırdım. Sen çağıracak gibi değildin."

Ayağa kalktım. Meriç hızlı adımlarla yanıma gelip bana sarıldı. "Niye beni aramadın?" dedi sinirle.

Burnumu çektim. "Sana ihtiyacım olduğunu şu an fark ettim."

***

Çimlere uzanmış gökyüzüne bakıyorduk. Başımı çevirip Meriç'e baktım. "Biliyor musun, küçükken bayramları hiç sevmezdim." Başımı desteklediği koluyla beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Bu ilgi gözyaşlarımın akmasına neden oldu. "Ne zaman anneannemlere gitsek beni içeri almazdı." Nefes alıp vermesinden sinirlendiğini anladım. Gülmeye çalıştım. "Şaka gibi değil mi? Altı, yedi yaşındaki bir çocuk ona ne yapmış olabilir ki?" dedim sesim titrerken. "Annem ve babam bu yüzden çok kavga ettiler. Annem anneannemle de çok kavga etti. Beni niye sevmediğini anlamıyorum."

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını sildi. "O kadın seni hak etmiyor. Bırak sevmesin."

"Sevmesin, bu saatten sonra istemiyorum. Gözyaşlarımın, çocukluğumda kalbi kırılan o küçük kız çocuğu için akıyor."

Gözlerime baktı. "İkimizin de içinde kalbi kırık çocuklar var."

Başımı salladım ve elimi yanağına koydum. "Kim bizi sevsin istediysek, sevilmedik be adam."

Şefkatle alnımdan öptü. "Bu yüzden sen beni bu kadar çok, ben seni bu kadar güzel sevdim belki de."

"Meriç?"

"Söyle, güzelim."

"Beni öpsene. Sevildiğimi hissetmek istiyorum."

29. Bölüm

Sevmek ve sevilmek o kadar istenilesi, o kadar benzer iki kelime ki, ikisinin de birbirinden farklı şeyler olması çok can sıkıcı. Ne olurdu sanki sevdiğimiz her insan da bizi sevseydi? Ne olacağını söyleyeyim. O zaman dünya bizim etrafımızda dönmek zorunda kalırdı, ya da herkesin kendine ait bir dünyası olması gerekirdi. Bu da iç içe girmiş küreleri oluştururdu. Bize verilen tek bir küre vardı ve biz orada kendimize ait olan alanı oluşturmalıydık. Oraya istediğin ve sevdiğin şeyi almak istiyordun, alıyordun da. Ama bazen o çok istediğin şeyi almayı başaramıyordun. Sonsuz değerin bile dışında kalıyordu. Ve bu fark seni çok üzüyor, incitiyordu. İstediğin bazı şeylerse sadece oraya girmekle kalmıyor, tam merkezine oturup her tarafa eşit sevgi dağıtıyordu.

Benim merkezimde annem, babam, ablam, kuzenlerim ve Meriç vardı... Meriç! O sevgilerin en farklı olanıydı. Sanki ona

hissettiğim duygular daha yoğun, daha farklı ve daha güzeldi. Onunki kadar güzel değildi belki ama, ben de güzel seviyordum be.

Derin bir nefes alıp yatağın içine oturdum ve pencereden dışarı baktım. Birkaç saat önce anneannemin beni neden sevmediğini öğrenmiştim. Öyle bir yüzleşme olmuştu ki, onun gözlerinde ilk defa pişmanlığı görmüştüm. Bana ilk kez pişman pişman bakmıştı ama onu affetmeyecektim. Ben affetsem çocukluğum affetmezdi.

17 yıl önce annem bana hamile olduğunu bilmiyorken babamla kavga etmiş. Ablam o zaman üç yaşında falanmış ve onun ileride üzüleceğini göze alıp boşanmaya karar vermişler. Bu duruma en çok sevinen kişi tabii ki anneannem olmuş. Annemin hiçbir zaman babamla evlenmesini istememiş, çünkü babam annemler gibi zengin bir aileden gelmiyor. Yeliz Teyze ve annem çocukluktan beri arkadaşlarmış. Anneannem, annemin de tıpkı Yeliz Teyze ve Selma Teyze'nin gibi zengin biriyle evlenmesini istiyormuş. Boşanacakları sırada annem bana hamile olduğunu öğrenmiş ve yaptıkları hatanın farkına varmışlar. Yani bilmeden de olsa ailemi kurtarmışım. Meğer anneannemin bütün düşmanlığı bu yüzdenmiş. Bütün o nefret dolu bakışların sebebi buymuş. Kendi kendime güldüm. Bir insan bu kadar sınıf ayrımcılığı yapabilir miydi? Anneannem olmasaydı ona o kadar şey söylerdim ki, ama söyleyemiyordum işte.

Telefonumu alıp ayağa kalktım ve odamdan dışarı çıktım. Mutfağa gittiğimde annem hâlâ iç çekiyordu. Gidip yanağından öptüm kocaman. "Ağlama, anniş," dedim ve ona sıkıca sarıldım. "Artık sevmese de olur," dedim gülümseyerek. Artık için rahatlamıştı, ne beni sevmesini ne de adımı söylemesini istiyordum. Gerçi hiç söylememişti ya, neyse.

"Melis!"

Duyduğum sesle kafamı kaldırdım. Anneannemdi. Birkaç saat önce ona 'seni asla affetmeyeceğim!' diye bağırmıştım. Anneme de ayıp olmuştu. "Bağırdığım için üzgünüm," dedim

anneme baktım. "Ben dışarı çıkıyorum." Anneannemin ce-
vermesine fırsat vermeden evden çıktım.

Bazıları zorla 'sevme beni' derken biz zorla sevmeye çalı-
şıyorduk. İstemiyorlarsa bırakın. Sevmeyin gitsin. Tıpkı şu an
benim vazgeçtiğim gibi siz de vazgeçin. Sevmiyorsa sevmiyor.
Zorlamanın ne anlamı var?

Telefonumu çıkarıp rehbere girdim. Meriç, Melih, ablam ve
Mertler hep birlikte evle alakalı alışveriş yapmaya gitmişlerdi.
Sanırım kış düğünü yapacaktık. Meriç, 'Biz mi evleniyoruz,'
diye homurdanmıştı. O kadar tatlıydı ki. Melih'e, 'Sizin evinize
ben niye bakıyorum, lan?' diye söylenip dursa da, Melih onu da
yanında götürmüştü. Kesin eşya falan taşıtacaklardı oduna. Bu
akşam da Yeliz Teyzeler, annesiyle birlikte bize geleceklerdi ve
hayırlı olsun gibi bir davet olacaktı.

Ponçik yazısının üzerinde durunca dudaklarımda istemsiz
bir sırıtma peydah oldu. Kıkırdadım. Üzerine tıkladıktan son-
ra telefonu kulağıma götürdüm ve mahallemizin muhtarlığının
karşısındaki taksi durağına ilerledim.

"Söyle güzelim," dedi huysuz bir sele.

"Nasılsın?"

Oflayıp bir küfür mırıldandı. "Affedersin, güzelim, ama
bok gibi paramız var bu ibne herif evini bana boyatıyor. Ney-
miş, elim yatkınmış, ablan olacak kız da bana bir şeyler çizdi-
recekmiş."

"Ablam hakkında düzgün konuş," derken Sadri Amca'ya
gülümsedim. Meriç ve Sadri Amca benden gizli bir anlaşma
yapmışlardı ve ne zaman beni yolda görse taksiye alıyordu.
Kim bilir ne teklif etmişti adama.

Sadri Amca elindeki çay bardağını dudaklarına götürürken,
"Melis, kızım, bin sen, geliyorum," dediğinde kafamı salladım.
Allah'tan mahalleli Meriç'le sözlü olmamıza bir şey söylemi-
yordu. Yoksa Sadri Amca'ya ayıp olurdu.

"Buraya mı geliyorsun?" diye sordu Meriç.

Kafamı salladım. "Evet. Adresi bana mesaj at."

Onaylayan sesler çıkardı. "Tamam, atarım şimdi. Ah! Soğuktan öleceğim burada. Gelirken soğuk bir şeyler al sana."

"Kürük!"

Gülümsedi. "Eyvallah."

"Güzelim, ben şimdi kapatıyorum. Mert! Ne yapıyorsun, lan?" diye bağırdığını duydum.

Arkadan Mert'in sesi geliyordu. "Çocuk odası değil mi burası, kanki? Araba çizdim," diyordu.

Meriç bir küfür mırıldandı. "Arabadan çok, Arnavut patatesine benziyor lan o!" Sonra bana döndü tekrar. "Çabuk gel, güzelim, yoksa katil olacağım."

"Cat Girl'ün seni kurtaracak." Sırıttığını tahmin edebiliyordum. İkimiz de telefonu kapattık.

Sadri Amca taksiye binip kemerini takarken bana baktı. "Nereye gidiyoruz, kızım?"

Gülümseyerek, "Sen sür, Sadri Amca, adresi mesaj atacak Meriç, ben sana söylerim," dedim.

Kafasını salladı ve arabayı çalıştırdı. Çok geçmeden mesaj gelince hemen açtım ve Sadri Amca'ya gideceğimiz adresi söyledim. Bir süre sonra iki katlı şirin bir evin önünde durduk. "Teşekkürler, Sadri Amca," dedim gülümseyerek.

Arabadan indim ve elimdeki poşetlerle eve doğru yürümeye başladım. Yolda giderken bir markette durup bir şeyler almıştım. Yan evlerden birinde bir grup kız vardı ve benim olduğum tarafa bakıp konuşuyorlardı. Kaşlarım çatılırken, Meriç üzerinde kot tulumu ve elinde tuttuğu boya fırçasıyla dışarı fırladı. Üzerinde tişörtü yoktu.

"Sonunda," diye söylendi.

"Bu ne hâl?" diye cırladım. Kızların bizi izlediğinin farkındaydım.

"Meriç sırıttı. "Ne varmış hâlimde?"

"O elindeki ruloyu-"

Hemen araya girdi. "Hopp, yavaş gel, pantercik."

Sinirle koluna vurdum. "Fesat mısın ya!"

"Çok sıcak."

İmalı bir şekilde başımı salladım. "Ben de şort giyeyim de gör."

Kaşlarını çattı. "Giydiğin şortun firmasını... Gerisini biliyorsun zaten."

Ellerimi belime koydum ve, "Nah sana kola," deyip omzuna çarparak içeri girdim.

"Cat girl oldu mu sana Bad girl, anasını satayım," diye söylendi arkamdan.

"Seni duydum!" diye cırladım.

"Tam arkandayım," dedi.

Seslerin geldiği tarafa yöneldim, ablam ve Melih her yerleri boya olmuş bir hâlde gülüyorlardı. Pislikler! Umarım klişe zehirlenmesi geçirirlerdi. "Selam!" dedim keyifle.

Mert elimdeki poşete yavrusunu bulmuş anne gibi sarıldı. Haliyle poşeti bırakmak zorunda kaldım. Mete cipsi görünce bana iltifat üzerine iltifat yağdırdı. Tabii Meriç'in korkusuyla, 'Yengelerin en güzeli' diyordu. Kendine bir tane kola ve cips alıp bir köşeye çekildi. Herkes benimle selamlaştı, sonra da poşetten onlar için aldığım şeyleri aşırmaya başladılar. Kolalardan benimki ve Meriç'inki kalmıştı. Kendiminkini alıp Meriç'inkini çalkalamaya başladım. İntikam soğuk fışkıran bir koladır! Kolayı yerdeki cipsin yanına bıraktım ve Maviş'in yanına oturdum. Beyaz tişörtü toz içindeydi. "Bu iğrenç çift sana ne yaptırıyor?" diye sordum.

Güldü ve kolasından bir yudum aldı. Maviş'in de hatırı sayılır bir âdemelması vardı. "Tesisat."

"Ciddi misin?"

Onaylar gibi kafasını salladı. "Yazın sanayide çalışmışlı-

ğım var."

Aslında buna şaşırmamıştım. Mehmet'in babası Ali Amca, o hayatı öğrensin diye onu birçok işte çalıştırmıştı. Gerçi Mehmet'in çocukluğu da çok farklıydı. Meriçlerle küçükken bir ara bakıcısına işkence bile yapmışlardı. O kadın bunu sonuna kadar hak etmişti. Meriç beni, Ali Amca'yla bir keresinde tanıştırmıştı. Harika bir insandı. Babasını oradan tanıyordum.

Mete'ye baktım. "Sen n'apıyorsun?"

Elindeki spatulaya benzer şeyi gösterdi. "Boya lekesi cart curt temizliyorum."

Mete temizlik yapmaktan nefret ediyordu ve onu cart damarından vurmuşlardı. "Yazık sana, Kıvırcık. Gizem, sana bakmıyor mu?"

Kaşlarını çattı hemen. "Kaşınma, çok kötü utandırırım."

Gözlerimi devirip koluna vurdum. "İyi, be."

Meriç ıslak elleriyle yanımıza geldi ve bana bakıp yerden kolasını aldı. Kolayı açmasıyla yüzüne fışkırması bir olurken kahkaha attım. Meriç şok olmuş bir ifadeyle bana bakıyor, bense hâlâ gülüyordum. Mert, Mete ve Mehmet tabiri caizse anırırlarken, ablalar da bize eşlik ediyordu. Meriç küfrederek bana doğru yürümeye başladı. Ben de gülmekten yaşaran gözlerimi silip koşarak kurtulmaya çalıştım, ama küçücük odada beni yakaladı ve omzuna aldı. Bense hâlâ gülüyordum.

"Gülme Melis!" dedi sinirle.

Sinirlendiği kaslarının gerginliğinden belli oluyordu. Sustum, "Ne yapıyorsun?" diye sordum evin içinde yürürken. Arada ağzımdan kıkırtılar kaçıyordu. Bana cevap vermek yerine dışarı çıktığında kaşlarım çatıldı. "Ya, Meriç, bıraksana beni!" İnadına daha sıkı tuttu bacaklarımı. "İyi bırakma! Domuz!" deyip sırtını çimdikledim. Beni omzunda zıplatınca korkuyla çığlık attım. "Ya!" diye cırladım. Yere eğildi ve hortumu aldı. Soğuk olacağı düşüncesiyle titredim. "Ama... Ama bu çok klişe!"

Gülerek, "Merak etme, çok orijinal bir şey var kafamda."

dedi.

Gözlerim büyüdü ve tüm gücümle sırtımı dikleştirdim. Meriç kaşlarını çatarak bana baktı. Kafası neredeyse kamımla aynı hizaya gelmişti. Beni yere bırakmak zorunda kaldı. Tam kaçacakken tekrar yakaladı tabii. Karşımdaki pis havuzu görünce gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. "Sakın aklımdaki şeyi yapayım deme, Keskin, sakın!" diye cırladım.

Gülüşü kulaklarıma doldu. "Beni nasıl da tanıyorsun?"

Beni havuza doğru götürmeye çalışıyor, bense gitmemek için direniyordum. Yan bahçeye baktığımda kızlar gülerek bizi izliyordu. "Bak, beni kızlara rezil ediyorsun, Meriç!" diye tısladım.

"Merak etme güzelim, finish zirvede olacak."

Ne söylemek istediğini yine anlamamıştım. Mübarek şifre gibi adamdı. Hep bir şifre, hep bir şifre. "Meriç!" diye bağırdım. Havuzun kenarına gelmiştik. Ahtapot gibi sarıldım kollarına. "Eğer beni bu havuza atarsan yıldızlarım kayar, ama başka bir yere!" diye tehdit ettim.

Dudaklarımla arasındaki mesafeyi kapatınca beynim uyuştu. Gözleri dudaklarıma odaklanmıştı. Sonra yavaşça fısıldadı. "Yıldızların çoktan düştü, güzelim," dedi ve beni havuza itti.

Çığlık atarak havuza düştüm. Soğuk ve pis su tenime işledi resmen. Su yüzeyine çıkınca, "Hayvan herif!" diye bağırdım. "Pis mahlûk! Yeliz Teyze seni çöpte bulmuş olmalı!" diye ona saydırırken Meriç katıla katıla gülüyordu. Yüzüme çarpan şeyle çığlık attım, bunun yaprak olduğunu görüp rahatlasam da Meriç'in gülme kat sayısı zirvedeydi. Hatta bir an yere falan uzanacağını sandım. Öğürerek havuzdan çıktım.

Mert, "Kanki sana katılıyorum ama gülmekten katılıyorum," diye iğrenç bir espri yaparken ona ölümcül bakışlarımı attım. "İyi, yaf," dedi ve arkasını dönüp gülmeye devam etti.

"Duymuyorum rahat ol!" dediğimde beni umursamadı bile.

Oradan gideceğim sırada belime dolanan kol ve sırtımın

yaslandığı soğuk bedenle kafamı çevirdim. Meriç hortumu kafasından aşağı tutmuştu ve su hâlâ akıyordu. "İğrenç kokuyorsun!"

Suyu başımdan aşağı tuttuğunda onu itmeye çalıştım. "Git başımdan!" dedim sinirle. Kim bilir kızlar benimle nasıl dalga geçiyorlardı. Meriç yüzümü ona çevirdi ve belimi daha sıkı kavradı. Göğsünü yumruklamaya başladım. "Bıraksana be!"

"Şşş, sakin ol, pantercik."

Sanki ona itaat etmem gerekiyormuş gibi sakinleşmeye başlamıştım ve bu durum beni daha çok sinir etti. "Sakin falan olmuyorum!" Güldü ve hortumu yere bıraktı. İkimiz de sırılsıklam olmuştuk. Onu itmek için ellerimi göğsüne koydum. "Bıraksana be adam!"

Kaşları çatıldı. "Bu söylediğine sen inanıyor musun?"

Olumlu anlamda başımı salladım. "Evet."

O da başını iki yana salladı. "Bu adamın seni bir kez daha bırakacağını hiç sanmıyorum."

Duyduğum şeyle duraksadım. Ben gerçek anlamdan bahsederken, o farklı konudan yürüyordu. "Adil oynamıyorsun," diye homurdandım pes ederken.

Gülümseyip ıslak dudaklarıyla alnımdan öptü. "Konuyu sen açtın," dedi.

Kollarımı onun bedenine sardım ve yanağımı çıplak tenine yasladım. Sonra kızlara baktım. Şaşırmış gibi görünüyorlardı ve ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Karnına çimdik atınca inledi. "Hak ettin," dedim. "Ayağını denk al, Keskin," diye uyardım onu.

Elini enseme koydu ve dudaklarıma uzandı. Öpeceğini sanırken dudağımı ısırıp benden uzaklaştı. Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Allah'ım! O az önce bana ne yapmıştı?

***

Karaoke bara girdiğimizde anılarım depreşti. Elimi tutan

Meriç'e sığındım hemen. Kolunu belime sarıp başımın üstünden öptü. En son buraya geldiğimde ağlayarak çıkmıştım, ama asıl önemlisi Meriç de ağlıyordu. Başımı onun göğsüne gömdüm iyice. Mert ve Gece el ele yanımızda yürüyorlardı, Mert önüne bakmak yerine Gece'ye bakıyordu. Gülerek birbirlerine sarıldılar. Pislikler ya, onlar da çok tatlıydılar.

Sonra Mete ve Gizem'e baktım. Gizem hararetli bir şekilde ona bir şeyler anlatıyor, Mete yüzünde şapşal bir gülümsemeyle onu dinliyor, ara sıra da gülüyordu. Kafamı arkaya çevirip Anka ve Mehmet'e baktım. Mehmet ellerini ceplerine sokmuş, onun yüzüne bakmadan konuşuyordu. Hem cool hem de utangaç bir çocuktu. Meriç'le Melih ve ablamın masasına geçtik. Meriç kolunu omzuma atıp masadaki sudan içti. "Çok sıcak," dedi.

Kafamı salladım ve ben de su içtim. Herkes masadaki yerini alınca ablam ve Anka'yı tanıştırdık.

Masadaki karaoke listesine bakmaya başladım. Ne söylesem acaba diye düşünüyordum. Belki Meriç'le de söylerdik. Mert omzuma dokundu. "Ne söyleyeceksin, kanki?"

Dudaklarımı büzdüm. "Daha karar vermedim."

"O zaman biz karar verelim," dedi ve defteri elimden aldı.

Meriç'e baktığımda Melih'e göz deviriyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

"Çocuk odasına kuş çizecekmişim. Ulan doğaya mı bırakacaksınız da çocuğu doğaya alıştırıyorsunuz?" Bence orijinal bir bakış açısı vardı. "Oldu olacak sizi de çizeyim, yanına uğramayın."

Melih omzuna vurdu. "Uzatma oğlum, işte. Yeğenine çizeceksin."

Meriç çatık kaşlarını gevşetti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hakikaten amca olacağım, lan!" dediğinde gülümsedim. Amca olacağı için mutluydu. "Amcasına hayran bırakacağım keratayı," dedi kendinden emin bir şekilde. Yanağına bir

öpücük bıraktım. Gülümseyerek bana baktı. "Şarkı seçtin mi?"

"Hayır."

Sırıttı ve ayağa kalktı. "Ben ne söyleyeceğimi biliyorum," dedi.

Sahnedekilerle selamlaştı ve birinden gitarını aldı. Heyecanlanmıştım. Genelde bizi anlatan şarkılar söylüyordu hep. Bu sefer ne söyleyip beni en derinlerine hapsedecekti tekrar ve tekrar? Gitarın tellerine donup mikrofonu ayarlardı ve gözlerime bakıp çalmaya başladı.

'Onu bir görseniz sanırsınız,

O bir deniz yanılırsınız,

O benim güneş sistemim,

Alacalı bikinisinde saklı,

Deniz yıldızları, uzay taşları, arkadaşları...

Ölü denizciler, kayıp galaksiler,

Buldum! Gözlerindeler.

Senden tek istediğim geçmişin, geleceğin benim olsun...

Yaz gelirken karışır böyle şeyler,

Neşeyle endişeler,

Ayak bastığım her yerdeler,

Üzerimden gemiler geçer,

Kaldırma kuvvetimdekiler,

Burası benim krallığım.

Sıkılırsan güneşten, gece oluruz erkenden,

Sen istersen,

Karşılığında istediğim geçmişin geleceğin,

Benim olsun...

Denizler cinayet işlemezler,

Aslında kimseyi istemezler,

Değiştirdi beni, bu garip astronomi,

Saçluvum belki ben,
Sen sularında ölürken, güldüm keyfimden.
Her zaman istediğimle,
Geçmişin, geleceğinle,
Benimsin artık,
Derinlerde, derinlerde..."

Şarkıyı bitirdiğinde ayağa kalktım ve koşarak sahneye çıkıp ona sıkıca sarıldım.

***

Bana 'Seni seviyorum' dediği yerde hep birlikte yürüyordak. "Bu şarkıları nereden buluyorsun?" dedim ona bakarken. Sıcacık gülümsemesi içimi ısıttı.

"Seni anlatan şarkıları dinlemek hoşuma gidiyor."

"Hazır buradayken söyleyebilirsin."

Bakışlarını yere çevirdi. "Bakarız."

Yanımızdan bir dondurmacı geçiyordu. Bütün kızlar dondurma istediğimizi söyledik. Erkekler de şakalaşarak dondurma arabasına doğru ilerlediler. Ablam koluma vurdu. "Salak salak sırıtma."

Kaşlarımı çattım. "Git başkasıyla uğraş." Gülümseyerek yanağımı sıkınca ben de güldüm.

O sırada bir arbede çıktı, hepimiz o tarafa baktık. Polisler ve bir adam birbirlerine girmişlerdi. Korkuyla onları izlerken birden silah patladı. Vücudumda bir sızı hissettim. Sonra dayanılmaz bir acı saplandı bedenime. Bedenim uyuşuyor muydu? Bakışlarımı ablama çevirdim. Korkuyor muydu? Neden şaşırmıştı peki? Titrek bir nefes aldım. Sallanıyor muydum ben? İyi de ne oluyordu?

Ablam, "Melis!" dedi. Sanki dudaklarından değil, kalbinden söylemişti.

1 Son Feci Bisiklet – Bikinisinde Astronomi.

Gözlerimle Meriç'i buldum. Şoka girmiş gibiydi, hareket etmiyor, sadece bakıyordu. "Melis!" dedi titrek bir sesle.

Artık ayakta duracak gücüm kalmamıştı. "Meriç!" dedim Canım çok acıyordu.

Bedenim geriye doğru sendelerken Meriç hızla bana koştu "Melis!" diye bağırdı âşık olduğum sesiyle. Neydi bu sesteki tanıdık olmayan tını? Korku mu? Benim adamım korkmazdı ki.

Kendimi kısa bir süre uçuyormuş gibi hissettim. Sonra tenime değen soğuk suyla denize düştüğümü anladım. Anılar beynimi istila etti. Bu öğlen geldi aklıma. Karnıma giren [redacted] daha da arttı, göz kapaklarıma ağırlık çökmeye başladı. Meriç'in birkaç saat önce söylediği şarkının sözlerini duyuyordum sanki. *Denizler cinayet işlemezler... Sen sularımda öldürken* Onun söylediği her kelime beynimin içinde dönüp duruyordu

Gözlerim kapanmadan önce ona ağladım. Denize düşen yıldıza değil, düştüğüm denize ağladım...

30. Bölüm

Meriç'ten

Hissetme duyumu kaybetmiştim sanırım. Her yerim titriyordu ve hiçbir şey yapamıyordum. Tek hissettiğim şey canımın acıdığıydı. Biri bana büyük bir oyun oynuyordu. Her şey bir oyundu, biliyordum. Peki, niye gözyaşlarım akıyordu? Bu acı niyeydi? Neden canım bu kadar yanıyordu? Neden hareket edemiyordum? Neden aklımda sadece onun adı vardı? Neden? Ne oluyordu? Melis neredeydi? Etrafıma baktım, sanki olan biteni yeni yeni idrak ediyordum. Üzerime yapışan ıslak kıyafetlerimle yerden kalktım. "Melis nerede?" diye bağırdım.

Mete kıpkırmızı olmuş gözleriyle bana baktı ve yerden kalktı. "Meriç!"

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. "Şakanın da bir sınırı var, lan! Siktirmeyin bana şakanızı! Melis nerede?" dedim gözyaşlarımı elimin tersiyle silerek. "O korkar böyle şakalardan! Korkutmayın kızımı!" dedim ağlayarak. Filiz kolumdan tuttu. Beni kendine çekip sarıldı. Ona karşılık veremedim.

"Melis nerede?" diye bağırdım tekrar. Bu defa Melih beni kendine çekti. "Abi," dedim. Gözlerimin önüne denize düştüğü an geldi. Yıldızım denize düşmüştü. Hiç düşünmeden suya atlanıştım. Onu çıkardığımda nefes almıyordu. Kalp masajı ve suni teneffüs yapmıştım. Peki, şimdi neredeydi? Melih'in beni sardığı kollarından kurtuldum. "Öldü mü?" dedim sesim titrerken. Filiz'in hıçkırdığını duyunca bakışlarımı ona çevirdim ve omuzlarından tutup sarstım onu. "Öldü mü?"

Melih bizi ayırdı. "Meriç. Sakin ol. Ölmedi!"

"Nerede o zaman?" Mehmet ve Mete bana yardım etmeye çalışırlarken, yerde oturan ve sabit bir noktaya bakarak ağlayan Mert çarptı gözüme. Nergis Teyze ölürken de böyle ağlamıştı. "Ağlama, Mert!" diye bağırdım. "Bu ağlamanın ne demek olduğunu biliyorum! O ölmeyecek!"

Yerinde sıçrayıp gözyaşlarını sildi. "Sakin ol, kardeşim," dedi kısık sesiyle.

Yanına diz çöktüm. "Biriniz annemi arasın," dedim gözyaşlarımı koluma silerken. "Gemi batıyor. Annemi arayın."

O sırada koridorda bir gürültü koptu. Olduğum yerden öylece onlara baktım. Ayşe Teyze ağlayarak bize doğru geliyordu. Murat Amca'nın gözleri yaşlıydı. Yanlarında annem ve babam da vardı.

Bu akşam herkes onlardaydı. Sırtımı duvara yasladım. "Hani bana düşecektin, Melis?" diye acıyla. Niye öleceksiş gibi hissediyordum? Niye bu kadar berbattım? Niye Melis gelmiyordu?

"Annem," diyerek yanıma oturan anneme baktım.

"Anne!"

Eliyle başımı omzuna yasladı. "Şşş. Melis'e hiçbir şey olmayacak," dedi ve saçlarımdan öptü.

Kendimi güçsüz, küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Vücudum titriyordu. "Canı çok acımıştır," dedim gözyaşlarım akmaya devam ederken. "Vuruldu... Denize düştü... Tuzlu su

yarasını çok yakmıştır. Meriç diye seslendi ama ben yetişemedim. Benden yardım istedi. O hep böyle, ne zaman bana ihtiyacı olsa, Meriç der sadece. Onun ne söylemek istediğini ben anlarım... Ama tutamadım." Annem sımsıkı sarıldı bana. "Lütfen," dedim yalvarır gibi. "Gitmesin anne!"

Boşluğa baktım bir süre. Melih ve Murat Amca konuşuyorlardı. "Doktor durumu ciddi dedi. Meriç'ten kan aldılar," dediğinde tüm gözler bana çevrildi. Melih'in gözleri yeşildi. Ama şimdi kıpkırmızı görünüyordu. O her zaman benden daha duygusaldı. Peki, ben neden böyleydim? Ben ağlayan biri değildim ki! Ama canım bu defa çok acıyordu. Küçük bir çocuk gibi anneme sığınmam ve ağlamam bu yüzdendi.

***

Oturduğum sandalyede gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın arasından hayalimde beliren kıza baktım. Biz her şeyimizi o sahile yaşamıştık. Ona 'Seni seviyorum' demiştim. Babam kriz geçirmeden önce bana orada şarkı söylemiş ve beni kendine bir kez daha âşık etmişti. 'Ben burada ölsem' diyen sesi çınladı kulağımda. "Ölme," dedim sanki karşımdaymış gibi. Sesim o kadar çaresiz çıkmıştı ki, kendi sesim bana yabancıydı. Oradaki her bir taşta bize ait çok şey vardı. Onun ölümü büyük gelirdi o sahile. Ölemezdi! Ölmesindi!

Kolumda değen elle yutkunup derin bir nefes verdim. "İyi değilsin," dedi tanıdık ses. Ceyda'ydı sanırım. Galiba o da ağlıyordu, bu yüzden sesini ilk anda tanıyamamıştım. "O seni bırakmaz."

Gözlerimi sıkıca yumdum. "Lütfen, sus."

"Ciddiyim, Meriç. Buna benzer bir sahne daha gördüm. O gün, o yatakta sen yatıyordun, yanımdaysa Melis vardı." Gözyaşlarımı silip ona baktım. Onun da gözleri kıpkırmızı olmuştu. Yanaklarından süzülen yaşları sildi. "Senin için çok korkmuştu."

Dudağımı ısırıp karşıya baktım. İçimden bağırarak ağlamak

geliyordu. "O kadar geç kaldık ki birbirimize," dedim pişmanlıkla. "O kadar geç kaldık ki..." Gözyaşlarım yanağımdan süzülüyordu. Destek olmak ister gibi koluma dokundu. Ellerimle yüzümü ovuşturdum ve ayağa kalktım. Aptal aptal etrafıma bakındım. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Niye kimse gelip bize haber vermiyor?" dedim sinirle.

Mete yanıma geldi. "Hâlâ ameliyattalar."

Ellerimi sıkıntıyla saçlarımın arasından geçirdim. "Niye bu kadar uzun sürdü? Bir şey oldu da bana mı söylemiyorsunuz?" Öyle bir baskı altındaydı ki beynim, şu an hastanede olmasaydım hiçbir şeyin gerçek olduğuna inanmazdım.

Mete destek olmak ister gibi omzumu sıktı. "Kötü şeyler düşünme. Allah'ın izniyle iyi olacak." Beni sarsıp kendime getirmeye çalıştı. "Topla kendini. Mert de çok kötü."

Mert'e baktım, transa geçmiş gibiydi. Küçük bir çocuk gibi ağlıyordu. Kendimi ona benzetmiştim. Gece, ona sarılmış teselli ediyor, Mert de burnunu çekip bir şeyler söylüyordu. Gözlerimi sildim ve her defasında boğazımı yakan nefeslerden birini çektim içime. Gidip yanına oturdum. "Üzgünüm kardeşim," dedi bana bakarak.

Kollarımı ona sardım ve, "Ben de üzgünüm," dedim.

Bir hareketlilik oldu. Hemen Mert'ten ayrıldım ve ayağa kalktım. Ameliyathanenin kapısı açıldı ve sedyede yatan Melis'le birlikte birkaç doktor ve hemşire dışarı çıktı. Teni o kadar beyazdı ki, bu görüntü titrememe neden oldu. "Melis," diye fısıldadım. Sanki o an bacaklarımdaki bütün bağlar çözüldü. Kalbim bedenime kan pompalamayı, gözlerim görmeyi bıraktı. Dizlerimin üzerine çöktüm, dayanacak gücüm yoktu, yere oturdum. Sedye önümden geçip gitti.

Herkes onun peşinden giderken Mehmet omzuma dokundu. "Meriç, iyi misin, kardeşim?"

Gözyaşlarımı durduramıyordum. "Hissediyorum, gemi batıyor."

Yanımıza gelen Mete omzumu sıktı. "Kapa çeneni. Öyle bir şey olmayacak."

Boğazıma oturan yumruyu yutmaya çalıştım. "Gemiyi en son kaptanlar terk eder!"

Mehmet kaşlarını çattı. "Ne demek bu şimdi?"

Elimi yere koydum ve destek alıp ayağa kalktım. Ben de peşlerine takıldım.

***

Camın ardından bütün hayallerimi süsleyen kıza baktım. Dolgun dudakları ipince olmuştu, morarmıştı sanki. Özenle taradığı saçları, şimdi düzensizce bir bonenin içine sıkıştırılmıştı. Mavi gözlerine yakışıyordu aslında. Peki, neden üzerinde mavi bir elbise vardı? Daha ona verdiğim yüzüğü bile doğru dürüst takamamışken, parmağına kalp atışlarını sayan cihazın bir parçasını takmışlardı. Durumu kötüydü. Hep vurulmuş, hem de boğulma tehlikesi atlatmıştı. Acıyla başımı cama yasladım. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Omzumdaki elle kafamı çevirdim. Murat Amca'yı görünce gözlerimi sildim. Yaşlı gözlerle bana baktı. "Belli ki çok seviyorsun onu," dedi. Yutkundum ve yavaşça başımı salladım. Çok seviyordum, ama ona sadece birkaç kez söylemiştim. Çok görmüştüm ona. Alt tarafı iki kelimeydi. Onu ne kadar mutlu ettiğini bildiğim hâlde siktiğimin gururundan söylememiştim. Gözyaşlarım akmaya başlayınca utanarak sildim hemen. Murat Amca omzumu sıktı. "Biz onsuz yapamayız!" Ağlamamak için etrafa baktım. "Güçlü durmamız gerek. Allah'tan ümit kesilmez."

***

Birkaç saat sessiz bir şekilde Melis'i izledik. Nefes alamamaya başladım ve kendimi dışarı attım. Hastane bahçesindeki bankalardan birine oturdum. Sabah olmak üzereydi. Sağ cebimdeki sigara paketini çıkardım. Pakette onun aldığı sigaralar vardı. Ellerim titreyerek bir tane yaktım. Derin bir nefes çektim

içime. Anılar üşüştü aklıma. Yavaşça gözlerimi kapattım. Sanki her şeyi tekrar yaşıyor gibiydim. Okulun arka bahçesinde beni ilk kez sigara içerken görüşü, onu ilk öpüşüm, beni ilk öpüşü, ilk öpüşmemiz, bana sarıldığı hâli, benden utanması, Adam diye seslenmesi, yanaklarıma dokunması, sakalımı okşaması, saçımı çekmesi, beni kıskanması, bana kızması, bakışları, kokusu, sesini seviyorum deyişi, ağlarken küçük bir kız çocuğu gibi burnunu çekmesi, ağlarken boğuk çıkan o güzel sesi, ona aldığım pijamayla uykulu uykulu ortalarda gezişi, beni özlediğinde ağlaması, Milka istediğinde bana iltifat etmesi... Her şeyiyle öyle güzeldi ki...

Titrek bir nefes aldım ve gözlerimi açtım. Sigaramdan bir nefes daha çektim. Melis'in kuzeni Ediz görüş açıma girince başımla selam verdim. O da sigara içiyordu ve çökmüş görünüyordu. Kim çökmemişti ki? Yanıma geldi. Melis'le sevgili olduğumuz için benden pek haz etmediğinin farkındaydım. "Melis seviyor olmasa seni döverdim," dedi.

Burukça gülümsedim. "İstiyorsan dövebilirsin. Elimi daha kaldırmam."

Sigarasından derin bir nefes çekti ve dumanını havaya üfledi. "Neden?" diye sordu sonra.

O kadar acı çekiyordum ki, nefes verişim bile bunu haykırıyordu. "Çünkü seni seviyor," dedim gözlerim dolarak.

Hangi ara bu kadar sulu gözlü oldum diye sormadım bile kendime. Daha önce canım bu kadar acımamıştı. Onu kaybetmekten korktuğum için ağlamıştım ama şimdi gerçekten beni bırakıp gitmesinden korkuyordum. Sigarasını yere attı ve bana sarılıp sırtıma vurdu. Destek olmak ister gibi bir hâli vardı. "Ölmeyecek ulan. Ben tanıyorum o cadıyı. Sen bilmezsin. Ne keçidir o."

Saatlerdir ilk defa güldüm. "Bilirim."

Yanımdan kalktı ve, "Ne zamandır sevgilisiniz?" diye sordu.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Neredeyse altı ay olacaktı ama ben onu on aydır seviyorum."

Pek de inandırıcı olmayan sinirli bir yüz ifadesiyle baktı bana. "Ben abisi sayılırım, bu konuları açmasan daha iyi olur."

***

Odasına ilerlediğim sırada Ayşe Teyze ağlayarak içeriden çıktı. Olduğum yerde durdum. Güçlü olmalıydım, o gücünü benden alıyordu. Öyleyse güçlü olmam gerekiyordu. Niye korkuyordum ki? O giderse ben de gitmeyecek miydim zaten? O yoksa ben de yoktum. Gemiyi en son kaptanlar terk ederdi. Ben gemimle batacaktım. Korkumun sebebi yaşanmamışlıklardı. Daha evlenmemiştik, birbirimizi yaşayamamıştık, çocuğumuz olmamıştı. Yumruğumu sıktım. Doya doya bile uyuyamamıştım onunla. Öperek uyandıramamıştım. Tumplarda gördüğü ve heves ettiği baba ve çocuğu fotoğrafından çekecektik daha. Kızımız olacaktı, kendi gibi giydirecek ve benim hesaplarımdan fotoğraflarını paylaşacaktı. Sırf çok istiyor diye ona tepsiyle kahvaltı götürecektim. Gece bebeğimiz ağladığında sıra sen de diyerek beni itmemişti yataktan. Ben daha bebeğimize kardeş yapmalıyız diye tutturmamıştım. Kıskandığım için onu eve kilitleyip, kapıya da koruma koymamıştım. Film izlerken uyuyakalıyordum diye bana kızmamıştı. Hamile kaldığı zaman cinsiyetini öğrenmeye birlikte gitmemiştik... Yapacak o kadar çok şey vardı ki. Onunla bunların hepsini yapmak istiyordum. Yanımda o olsun istiyordum. Çocuk istemezse de sesimi çıkarmazdım. Gıkım çıkarsa şerefsizim, yeter ki ölmesindi.

Melih'e baktım. Filiz'i teselli etmeye çalışıyordu. "Ben de içeri girmek istiyorum," dedim.

Melih'le göz göze geldik. "Murat Amca'yla konuş," dedi.

Tamam anlamında başımı salladım. Murat Amca hâlâ Melis'in yanındaydı. Çok geçmeden odadan çıktı. Ona baktım, beni görünce isteyeceğim şeyi anlamış gibi başını salladı. Birlikte hemşirenin yanına gittik. Aile üyeleri olmayanlar içeri giremiyordu. Bu sistemi bulan kişiyi bulup öldürmek istiyordum.

Yeşil renkteki ameliyat elbisesini ve boneyi giydikten sonra içeri girdim. Oda buz gibiydi. Zaten titreyen bedenim daha çok titredi. Kan verdiğim için yorgun düşmüştüm. Gözlerim doldu, ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yanına gidip elini tuttum. "Rüya," dedim titreyen sesimle. Eğilip onu alnından öptüm. "İçimde bir sıkıntı var." Ne kadar engel olmaya çalışsam da gözyaşlarımın akmasına engel olamıyordum. "Ve bu his beni mahvediyor, güzelim." Sonra yere diz çöktüm. Elini sıkıca tuttum ve bütün parmaklarını tek tek öptüm. Elleri buz gibi olmuştu. Her zaman soğuk olurdu ama bu defa daha soğuktu. Bileğinden ve avucundan öpüp elini yanağıma bastırdım. "Lütfen," diye yalvardım. "Sana ihtiyacım var, Melis!" Kendimi toparlamak için bir süre sustum. Boğazım düğüm düğüm olmuştu. "Yıldızlarının denize düşmesinden kastım bu değildi. Sen konuyu tamamen yanlış anladın, pantercik. Bunu bana yapamazsın." Başımı yatağın kenarına yasladım. "Seni seviyorum!" dedim çaresizlikle. Kendimi öyle çaresiz hissediyordum ki bunun tarifi yoktu. "Affet, beni güzelim. Sana sadece üç kere 'Seni seviyorum' dediğim için beni affet." Elimin üzeri gözyaşlarımdan sırılsıklam olmuştu. Tek elimi yanağına koydum. "Öyle pişmanım ki bu yüzden. Zamanında sana söylemedim ama söz, bundan sonra söyleyeceğim. Yeter ki gitme sen. Fenerbahçe'yi bile bırakırım senin için, ama lütfen gitme." Sağ kolumdaki ağaç dövmesine baktım. "Giderken ağacı da keseceksin, be hatun. Ne olur gitme."

***

Kan verdiğim ve hiçbir şekilde yemek yemeyip su içmediğim için vücudum yorgun düşmüştü. Aşırı stresli olduğumdan kalp ritmim artmıştı. Annem zorla da olsa biraz yemek yedirdi ve bir bardak su içirdi. Yataktan kalktım ve odadan çıktım. Melis'e bakmak istiyordum. Başım dönünce olduğum yerde durdum birkaç dakika. Annem yanıma gelip koluma girdi hemen. "Anneciğim, lütfen yapma böyle. Melis'e böyle bir yardımın dokunmaz," dedi.

Sinirle elimi saçlarımın arasından geçirip ona baktım. "Normalde de yardımım dokunmuyor zaten! Ona ihtiyacım var!" Gözleri doldu, şefkatle yanağıma dokundu. Ağlamamak için derin bir nefes aldım ve odasına doğru yürümeye başladım. Doktor yeni çıkıyordu odadan. Karşısında geçtim ve, "Durumu nasıl?" diye sordum.

İfadesizce yüzüme baktı. "Dün iç kanamayı durdurduk ve kurşunu çıkarmayı başardık ama vücutta bıraktığı hasar çok kötü. Yeni bir iç kanama daha olmasından korkuyoruz. Ciğerlerine dolan suyun ödem yapmaması içinde elimizden geleni yapıyoruz. Şu an durumu hakkında bir şey söylemek için çok erken. Daha iyi de olabilir, daha kötü de. Çok su yutmuş ve bu bizi zorluyor. Hasta boğulma tehlikesi atlattığı için hipoksi[2], hiperkapni[3] ve metabolikasidoz[4] gerçekleşmişti, ama en az hasarla atlattık sayılır. Bundan sonrası hastanın vereceği tepkiye bağlı."

"Onu kurtarın, lütfen!"

Doktor gülümsedi. "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız, delikanlı."

Doktor arkasını dönüp giderken ben de camın arkasından Melis'e baktım. Dün bıraktığım gibiydi. Burukça tebessüm ettim. O asla sabit uyuyamazdı ki.

***

Tansiyonumu ölçen hemşireye baygın baygın bakarken o işini yapmaya devam ediyordu. Tansiyonumu ölçüp bir yere not aldı ve koluma turnike bağladı. Yemek yememekte ısrar edince doktor bana serum takılmasını söylemişti. Elimde değildi. Boğazıma oturan yumru yüzünden bir şey yiyecek halim yoktu. Yumruğumu sıkıp hemşirenin işini kolaylaştırdığımda damarlarım belirginleşti. İğneyi takmadan önce koluma alkollü

2 Vücut içinde ve dışında herhangi bir yerde oksijen basıncının azalması.

3 Genellikle solunum yetmezliklerinde görülen ve kanda aşırı karbondioksit bulunması durumu

4 Böbrekler yoluyla atılması gereken asit iyonlarının birikmesi veya aşırı bikarbonat iyonunun kaybedilmesi.

pamuk sürdü. O an aklıma bıçaklandığı gün geldi. 'Sorun değil, hepsini,' al demiştim hemşire kan alırken. Melis'in kan grubu öyle nadir bulunan bir kan grubu değildi, ama hastanenin kan bankasında çok az kalmıştı. Buda hayatın bize oynadığı oyunlardan biriydi işte. O zamanda ona ben kan vermiştim. Tabii bir de Filiz vermişti.

Kolumdaki hafif yanma hissiyle irkildim. Hemşire kolumu tuttu ve hareket etmemi engelledi. İğneyi taktıktan sonra bantlayıp serumu yatağın yanındaki metal askılığa taktı ve akış hızını ayarladı. "Geçmiş olsun," deyip yanımızdan ayrıldı.

Geçmiş olsun deyince geçecekmiş gibi davranmıyorlar mıydı, beni deli ediyorlardı. 'Geçmiş olsun' bence tam olarak alayla söylenmiş, daha sonra saçma sapan bir şekilde benimsenmiş bir tekrardan ibaretti. Ben sevdiğim kadını kaybediyordum, ne geçiyordu? Hiçbir şey.

Ayağa kalkıp demir askılıktan tuttum ve Melis'in camının önüne gidip serum olmayan elimle alnını ovdum. "Çok uyumadın mı güzelim?" diye sordum sıkıntıyla. Düne göre öleceği düşüncesini biraz olsun uzaklaştırmıştım aklımdan. Dün, onun ölebilecek olma düşüncesi bedenimi ele geçirmişti. O an bir insanın acıdan ölebileceğine kanaat getirmiştim. Göğsüm ağrıyordu. Ağrı sol omzuma ve koluma vuruyordu.

"Kardeşim, iyi misin?" diye soran Mete'ye baktım. "Bir yerin mi ağrıyor?"

Başımı iki yana salladım. "Yok bir şey." Omzum ağrırken kalp atışlarını gösteren monitöre baktım, atmaya devam ediyordu. Onun kalbi attıkça benimki de atmaya devam edecekti.

Mert yanıma geldi. "Melis'in ponçik bünyesi bunu kaldıracaktır."

Bu söz beni gülümsetmeyi başarmıştı. "Söz ulan. Uyansın bana ponçik demene izin vereceğim."

"Demem. Artık ponçik dediğimde bu an aklıma gelecek."

Sıkıntıyla nefes verdim. "Korkuyorum," dedim fısıltıyla.

"Biliyorum. Emin ol seni çok iyi anlıyorum," dedi Mert gözleri dolarken. "Ben de senin gibi, annemi beklemiştim burada, ama Melis ölmeyecek."

Yorgun bir hâlde başımı cama yasladım. Doktorların koşarak koridora girmesiyle tüm bedenimi bir korku sardı. "Hastayı hemen ameliyata almamız gerek. İç kanaması var."

"O iyi olacak mı?" diye sordum ama kimse bana cevap vermedi. İçeri girip Melis'i odadan çıkardılar. Herkes telaşla onların peşinden gitti.

Yorgun düşen bünyem ve kanıma karışan korku yüzünden beynim uyuştu. Gözlerim karardı, tutunacak bir yer aradım, o an destek alabileceğim tek şey metal askıydı. Kulaklarım uğuldamaya başlarken yere yığıldım ve benimle birlikte yere düşen metal askının sesi yankılandı koridorda.

***

Gözlerimi açar açmaz yine başım dönmeye başladı. Bir küfür savurdum. Niye geçmek bilmiyordu bu baş dönmesi? "Melis nerede?" dedim.

Annem yanağımdan öptü. "Az önce ameliyattan çıktı," dedi titrek sesiyle.

Ona baktım. "Bir şey mi oldu?" diye sordum endişeyle.

Kafasını iki yana salladı. "Hayır."

Anneme inanmadım ve ayağa kalktım. Ayakkabılarımı güçlükle giyip koridora çıktım. Mehmet koluma girdi hemen. "Abi, doktor bir iki saat uyumazsan baş dönmenin devam edeceğini söyledi."

Onu umursamadım. "Melis nerede?" Beni kaldığı odaya götürdü. Ellerimi cama koyup ona baktım. Uyuyordu yine. "Durumu nasıl?" diye sordum bu kez.

"İyi," dedi Mehmet.

"Bana yalan söyleme."

Sıkıntıyla ofladı. "Her şey doktorun söylediği gibi olmuyor. İyileşebilir."

Duyduğum şeyle kanım dondu. "Kötüye mi gidiyormuş?"

Yutkundu. Öfkeyle yanımızdaki duvara yumruk attım, kemiklerimden gelen sesi duymuştum. Annem korkuyla çığlık atarken ellerimi tekrar cama koyup Melis'e baktım. "Ben seni bırakmamıştım!" diye sitem ettim ona. Annem gözyaşları içinde elimi tuttu. Ona sarıldım ve, "Ağlama," dedim boğuk sesimle.

Saçlarımı okşadı. "Hepsi geçecek, annem."

Eğilip onu saçlarından öptüm. "Giderse hiçbir şey geçmeyecek, anne. Biliyorsun," dedim.

Bana daha sıkı sarıldı. Babam bir elini annemin, diğer elini benim omzuma koydu. "Güçlü ol!"

Başımı salladım. "Onun yanına gitmek istiyorum. İzin alabilir misin?"

Haluk Keskin'in ikna edemeyeceği hiç kimse yoktu.

***

Melis'in odasına girince derin bir nefes aldım. Öylece uyuyordu. Üç gün önce yoğun bakımdan çıkmıştı, ama yeni geçirdiği ameliyat yüzünden uyutulmaya devam ediliyordu. Bugün sondu. Ya uyanacaktı ya da komaya girmiş sayılacaktı ve belki daha kötüsü bile olabilirdi. Sandalyeye oturup elini tuttum ve parmak uçlarını öptüm teker teker. "Ben geldim, güzelim," diye fısıldadım. "Seni çok özledim." Önce bileğinden, sonra uzanıp alnından öptüm ve kokusunu içime çektim. Hastane kokusu sinmişti üzerine. "Bu koku sana yakışmamış, pantercik," deyip gülümsedim. Üç gündür onunla konuşuyor, iletişime geçmeye çalışıyordum ama hiçbir işe yaramıyordu. Bana tepki vermiyordu. Derin bir nefes alıp tekrar parmak uçlarını öptüm. "Üniversite yerleştirme sonuçları açıklanmış," dedim gözlerim dolarken. "Aynı okul denk gelmez demiştin, ama zeki sevgilinin yaptığı sıralama sayesinde aynı üniversitedeyiz. Eğer uyanırsan Ceyda'yla ayrı bir eve çıkabilirsin. Söz veriyorum karşı çıkmayacağım," dedim yalvarır gibi. "Hatta Galatasaraylı olmak istiyorsan olabilirsin. Ama uyanman lazım, Melis. Uyanmak

yorundasın, sensiz yapamıyorum! Lütfen, bana geri dön. Yalvarırım gitme. Bu düşünceye dayanamıyorum."

Başını yatağın korkuluğuna yasladım. Ağlamak beni biraz olsun sakinleştirmişti. Sonra başını kaldırdım ve bir elini saçıma, diğer elini yanağıma koydum. Gözüm dün hastaneye getirdiğim ve bir türlü çalamadığım gitara takıldı. Ellerini öpüp yatağa kalktım.

Gitarı kucağıma alıp boğazımı temizledim. "Bu son şansımız, Melis!" dedim ve burnumu çekip çalmaya başladım.

'Uyu aşkım koynumda,

Kaygısız, mışıl mışıl,

Bana emanet gül yüzünde,

Gülümseyen huzur.'

Ağlarken aklıma bir sürü anı geldi. Bana çok güzel gülmüşün sen be hatun. Gitme, ne olur.

'Hani gitmiştik ya ikimiz birden,

Ama bitmiştik ya harbiden,

Yine basturursa kapkara bulutlar aniden.'

Seni kaybettim bir kez. Yetmez mi bu kadar ayrılık? Gitme! Lütfen! Sana ihtiyacım var değil artık, sana muhtacım ben.

'Ne olur bu evden kimse gitmesin,

Bu hikâyede hiç kimse kimseyi terk etmesin,

Mutlu son olmasın,

Mutlu sonsuz olsun,

Dualarım örtsün bizi,

Hasret üşütmesin.

Ah ölüm yalan,

Ayrılık aman,

Eğer incitirse,

Bedelini ödesin bu adam..."

---

§ Mutlu Sonsuz filmi jenerik şarkısı.

"İnan bana eğer uyanırsan bu adam bütün hatalarını telafi edecek. Uyanmazsan da kırılmam sana. Dayanabilseydim dayanacağını biliyorum. Belki canın çok acıyor. Benim de [illegible] Eğer gidersen, bil ki seni incittiğim her şey için tüm bedelleri ödeyeceğim, hatun. Eğer gidersen bu adam seni incittiği her gün için bedelini hayatıyla ödeyecek. Sana muhtacım ben. Sessiz yapamam."

* * *

Üzerimdeki smokine bakıp gözyaşlarımı sildim ve [illegible] Teyze'me sarıldım. O da ağlıyordu. "Çok teşekkür ederim" dedim teklifimi kabul ettikleri için. Daha sonra Murat Amca'ya sarıldım. Nikâh memuru Melis'in odasına girdiğinde herkes yerini aldı. O hâlâ uyuyordu, belki de hiç uyanmayacaktı. Gözyaşlarımı sildim bir kez daha. Israrlarıma dayanamadılar ve Melis'in doğum gününü sevgili oluşumuz tarihi, [illegible] 18 olarak değiştirmeye razı oldular. Belki hiçbir zaman benim olmayacaktı ama soyadımı taşıyacaktı. Ben öldüğümde onu da yanıma gömeceklerdi ve mezar taşında 'Melis Rüya Keskin' yazacaktı.

Bu işin yasal olmadığını düşünsem de artık umurumda değildi. Herkes razıydı, çünkü öldüğümü görüyorlardı. Smokinimle Melis'in yanına gittim. Elini tutup öptüm ve ağlayarak ona baktım. "Hoş geldin, Keskin," diye fısıldadım kulağına. Nikâh memuru ironi yaratmamak adına kimseye soru falan sormadı. İsmimin yazılı olduğu yerin altına imzamı attım. Ceyda onun imzasını çok iyi taklit ettiği için onun yerine imzayı attı. Mete ve Mehmet bu durumda eli kalem tutabilen kişi olduklarından şahit oldular. İkisine de teşekkür ettim. Veda vakti gelmişti. Murat Amca ve Ayşe Teyze'yi umursamadan Melis'i dudaklarından öptüm. Bir daha öpme gibi bir şansım yoktu. Sonra alnından öptüm ve ağlayarak, "Hoşça kal, Keskin. Seni çok seviyorum, sakın unutma. Biliyorum, belki bir mucize olur da uyanırsan umarım beni unutmuş olursun. Seni üzmek istemiyorum," diye fısıldadım kimse duymadan. Dudaklarım o

kadar titriyordu ki. Ayağa kalkınca herkese sırayla sarılmaya başladım. En çok annemi düşünüyordum. Biliyorum beni affedeyecekti. Ama yapamazdım, o da bunu çok iyi biliyordu. Beni benden daha iyi tanıyordu. "Seni seviyorum," dedim ve babama sarıldım. "Çok geç geldin, ama iyi ki geldin. Teşekkür ederim. Seni seviyorum," dedim ve odadan dışarı çıktım.

Mehmet, Mete, Mert, Melih ve Yağız da benimle birlikte çıktılar. "Nereye?" diye sordu Melih.

Gözyaşlarımı sildim. "Küçük bir işim var."

"Ne işi?"

"Boş ver," dedim ve ona da sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum, abi."

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Sen bir işler çeviriyorsun ama..."

"Yok, öyle bir şey," dedim. Sonra Mert'e sarıldım. O da çok sarsılacaktı ama anlardı beni. Hatta en çok o anlardı. Sonra da sırayla Mehmet ve Mete'ye sarıldım. "Mert'e sahip çıkın," dedim fazla göze batmasın diye. Başlarını salladılar. Yağız'a sarıldım. "Görüşürüz, kardeşim," dedim ve hastanenin çıkışına doğru ilerledim.

Arabayı, yalnız kalmak için geldiğim uçurumun kenarına park ettim. Melis geldi aklıma. En son onunla gelmiştim buraya, bir daha da gelmemiştim, çünkü yalnız değildim. Ama şimdi öyleydim. Melis her şeyi alıp gitmişti. Ağlayarak arabadan indim ve uçurumun kenarına doğru yürüdüm. Telefonum çaldı, cevapladım.

"Meriç, sakın yapma!" diye bağırdı Melih.

Kaşlarım çatıldı. "Nereden öğrendin?"

Sesinden ağladığı anlaşılıyordu. "Çekmeceye bıraktığın ses kaydını buldum. Veda etmişsin resmen bize, piç!"

Melis'in odasındaki çekmeceye ses kaydı bırakmıştım. Biri, belki uyanır diye Melis içindi, diğeri de annemler için. "Yapamam, biliyorsunuz."

"Yapma sakın!" dedi.

Denize doğru baktım. "Yıldızım denize karıştı. Denizin de gitme vakti artık!"

Bir küfür mırıldandı. "Neredesin?"

Burnumu çektim. "Sen gelene kadar çoktan öleceğimi biliyorsun," dedim.

"Yapma lan bunu bana!"

Gözlerimi kapattım. "Özür dilerim!"

Telefonun diğer ucundan bir feryat yükseldi...

31. Bölüm

"Yapamazsın!"

Bacaklarım artık beni taşımıyordu, yavaşça diz çöktüm. Yerdeki taşlar dizlerime batıyor ama canımı acıtamıyordu, hiçbir şey acıtamıyordu. Artık sınıra ulaşmıştım. "Hiç umudum kalmadı," diye fısıldadım gözyaşlarım akıp giderken. Doktor acı gerçeği o kadar sert bir şekilde yüzüme çarpmıştı ki artık ayakta dahi kalamazdım.

"Vaz mı geçiyorsun, lan?"

Acıyla başımı göğe kaldırdım. Canım o kadar çok yanıyordu ki, konuşacak hâlim kalmamıştı. "O benden vazgeçiyor," dedim. Kendimi hiç bu kadar çaresiz ve ümitsiz hissetmemiştim. Melih burnunu çekti. "Kaybettim," dedim acıyla. Bağırmak istiyordum. İçimden taşan bir şey vardı. Burada bitmezdi. Bitmesindi...

Telefondan gelen hışırtılı sesle birlikte kendimi toparlamaya çalıştım. En azından uçurumdan atlayacak kadar. Melih, "Melis'in parmağı oynadı," dedi heyecanla.

"Yalan söylüyorsun." Gerçek olmasını o kadar çok istiyordum ki.

"Melis ne olur uyan!" diye yalvardı Melih. Adamını dinlemeyen kız, onu dinler miydi? Uçurumun kenarına geldim. "Meriç, yapma! Ya uyanırsa ne olacak?"

"Bekleyecek kadar güçlü değilim," dedim. Aklım durmuştu ve sadece bu ana konsantreydim. Acıyı kaldıramıyordu bedenim, en kısa çözüm yolu buydu.

Birden, "Doktor çağırın!" diye bağıran Melih'in sesiyle sarsıldı bedenim.

"N-ne oluyor?" diye sordum ağlayarak.

"Galiba uyanıyor," dedi.

"Melih, bana yalan söyleme!"

"Yalan falan söylemiyorum!" dedi küfürler savururken. "Çabuk buraya gel!"

Planımı erteleyip koşarak arabama bindim. Çok geçmeden hastaneye ulaştım. Herkes heyecanla Melis'in odasının kapısında bekliyordu. Melih beni görünce suratıma bir yumruk attı. Geriye doğru sendelerken annem ağlayarak yanımıza geldi. Kızgın gözlerle ona bakıyordu. "Melih!" diye bağırdığında annemin yanağını okşadım.

"Sorun yok, anne," deyip Melih'e baktım. Sanki bir daha hiç ayrılmayacakmışız gibi sarıldık birbirimize.

Kulağıma eğildi ve, "Bir daha bensiz bir yere gitmene izin verirsem, şerefsizim," dedi.

"Kafama koydum, Melih. Ya o gelecek ya da ben gideceğim."

Odanın kapısına doğru yürüdüm. Doktor bir şeyler geveliyordu. Camdan içeri baktım. İç kanaması olduğu için ağzından ince bir hortum yerleştirmişlerdi, ama şimdi yerinde yoktu. Elimi cama koydum. Bir yandan da doktoru dinliyordum. "Hastamız biraz geç karar verdi," dedi gülümseyerek. "Koma-

ya girdiğini düşünmüştük ama hayati tepkiler vermeye başladı. Bu tür olaylarla çok az karşılaşılıyor. Hastayı bir şey tetiklemiş olabilir, yirmi dört saat içinde uyanmasını bekliyoruz. Geçmiş olsun."

Doktor giderken başımı cama yasladım. Bu defa sevinçten ağlarken, "Sen ve senin şu geç kararların beni bir gün öldürecek, Melis," dedim. Gitmeyecekti.

***

Annemin zoruyla hastanede banyo yapmış ve getirdiği kıyafetleri giymiştim. Onun uyanmasını beklerken elini tutmuş, kolumdaki dövmeye bakıyordum. Artık o da bir Keskin'di. İnsanın inanası gelmiyordu. Murat Amca ve Ayşe Teyze bu duruma nasıl tepki vereceklerdi bilmiyordum, ama en az onlar kadar ben de şaşkındım. Oysaki tüm bunlar o bir daha uyanmayacak, uyansa bile ben artık olmayacağım için yapılmıştı. Bir anda kendime kızarken buldum kendimi. Melih haklıydı. Ya ben öldükten sonra uyansaydı? Ya o aramadan önce atlasaydım ve sonra Melis uyansaydı? O an hiçbir şey düşünemiyordum. Uykusuzluktan acıyan gözlerimi ovuşturdum ve Melis'e baktım. Artık makinelerden bağımsız bir şekilde nefes alıyordu. Parmak uçlarını öptüm. "Yirmi dört saat olmadan uyanmayacak mısın?" diye sordum kızgın bir sesle. Onu çok özlemiştim. Artık karımdı ve kim ne tepki verirse versin, bir daha onu asla bırakmayacaktım. Bensiz dışarı bile adım atmasına izin vermeyecektim. Gerekirse kapının önüne koruma dikecektim. Avucumdaki eli kıpırdadığında kalp atışlarım hızlandı. Hemen ayağa kalktım ve yanağına dokundum. "Melis," diye seslendim. Kirpikleri hareket etti. "Lütfen, güzelim, aç gözlerini. Dayanacak gücüm kalmadı."

Hafifçe dudaklarını araladı ve fısıltıyla, "Meriç," dedi.

Gözyaşlarımı hızla sildim. "Buradayım, güzelim." Belli belirsiz bir şekilde elimi sıktı. Gözlerini açamıyordu. Dudaklarını alnına bastırdım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım kulağına. Ilık nefesi boğazıma çarpıyordu. Tüm vücudum titriyordu.

"Lütfen, sakın bir daha gitmek gibi bir düşünceen olmasın." Başını eğdim ve dudaklarından öptüm onu. Sonra elini avucumun arasına aldım ve öptükten sonra dikkatlice yanına bıraktım. Heyecanla odadan dışarı çıktım. Ayşe Teyze gözlerini kapatmış öylece oturuyordu. Onun da gözyaşları durmak bilmiyordu. Yanına gittim ve diz çöktüm. "Ayşe Teyze."

Gözlerini açtıktan sonra gözyaşlarını sildi. "Bir şey mi oldu?"

Elini kavrayıp üzerini öptüm. "Melis uyandı."

"Allah'ım çok şükür," dedi ve birbirimize sarıldık. Odaya yönelirken doktorunu çağırması için hemşireye haber verdim.

Omzuma dokunan Mert'e sarıldım. "Kazandın," dedi.

Derin bir nefes bıraktım. "Kazandım!"

Murat Amca, Filiz ve Ayşe Teyze odaya girdiler. Doktor da içeri girince, daha fazla kalabalık olmasın diye girmek istemedim. Mehmet koluma sertçe vurup bana sarıldı. "Ulan var ya, bu yaptığını hiç unutmayacağım!" dedi sinirle. Melih dünkü olayı anlatmıştı ve hepsi laflarıyla beni haşat etmişlerdi.

Melih yüzünden patlayan dudağımı yaladım. "Ben de," dedim ve yanımdaki Mete'ye sarıldım.

"Geçmiş olsun, kardeşim!" dedi Mete, *kardeşimi* özellikle vurgulayarak.

"Kusuruma bakmayın."

Doktor odadan çıkar çıkmaz yanıma geldi. Malum, günlerdir adama huzur vermiyordum. "Hastamız şu an için gayet iyi. Hastaneden çıkmayacak ama artık normal odaya alabiliriz. Odasında çok kişi olmasın, ciğerleri yeni yeni kendine geliyor. Yarası da hızla iyileşiyor. Büyük bir kaza atlattı. Geçmiş olsun."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim," dedim ve canım dostuna gittim. Melis gözlerini açıp etrafa bakıyor, sonra hemen kapatıyordu. Tıpkı sarhoşlar gibiydi.

Mete yanıma geldi. "Siz şimdi evli misiniz?"

Gülümsedim. "Evet."

"Hâlâ gerçek olduğuna inanamıyorum. Siz aynı eve girmeye de inanmayacağım. Murat Amca bu işten vazgeçmesin? Adam avukat sonuçta."

"Ondan boşanmam," dedim kaşlarımı çatarak.

Beni onaylar gibi başını salladı. "Boşan diyen yok zaten. Bu iş yasal bile değil ve Murat Amca bu yüzden başına gelebilecek her şeyi göze aldı. Sizi boşayamaz."

Haklıydı. Kimse bizi boşayamazdı. Hoş, zaten izin de vermezdim. Mete koluma vurduktan sonra, ne zamandır burada olduğu hakkında hiçbir fikrim olmayan Gizem'in yanına gidip oturdu. Kimse ilişkilerini bilmiyordu, o yüzden arkadaş gibi davranıyorlardı. Mete gibi kız düşkünü biri hayatında tek bir kızı istiyorsa, o iş olmuş demekti ve ben de ona kefildim. Melis'e dönüp daha sonra kolumdaki dövmemeye baktım. "Sanırım ağaca meyve eklememiz gerekecek, Keskin," diye fısıldadım gülümseyerek.

***

Ailesinden bana sıra gelmediği için sinirle söylenip duruyordum. Akrabalarının çoğu onu ziyarete gelmişti. Ben onu uyandığından ve normal odaya geçtiğinden beri sadece kapı açılırken görüyordum. Sinirle kulağımdaki küpeyle oynamaya başladım. Aklıma, kaza geçirdiğimde bu küpeyi onun aldığı geldi. Sinirim az da olsa yatıştı. Odaya doğru yaklaşan babaannemi görünce şaşkınca ona baktım. "Uyyy! Ha benim uşağım, ne hâle gelmişsun? Gelinum nerededur? İyi midur, kötü midur? Uy ben nerelere gideyum! Niye söylemiysuz bağa?" diye söylenirken büyük bir özlemle ona sarıldım

"Sen nereden duydun, sultanım?"

Yavaşça kafama vurdu, sonra da saçlarımı okşadı ve birkaç adım geri gitti. "Babanı aradıydum, o dedi bağa! Hayırsuz! İnsan nenesinden saklar mı böyle bir şeyu? Gelinum nasıl?"

Gülümsedim ve elini öptüm. "Melis iyi, sultanım."

Rahatlamış gibi derin bir oh çekti. "Ödüm koptu. Gelene kadar neler çektum. Sen nasilsun bakayum? Zayiflamişsun."

"Daha iyiyim."

Eliyle yanağımı okşadı. "Nenesi kıyamaz torinuna!" [illegible] annemi görünce bana baktı. "O kari nerdedur?" dedi memnuniyetsizce. Anneannemden bahsediyordu.

Gülümsedim. "Burada değil, babaanne."

Anneme sıkıca sarıldı, onu çok seviyordu. Tekrar bana sarılırdı, boyu çok kısa olduğu için eğilmek zorundaydım. "İyi ki geldin. Sana bir haberim var," dedim.

Kaşlarını çattı ve, "Biliyrum, evlenmişsun," dedi. Kolumu öyle bir vurdu ki acıyla yüzümü buruşturdum. Eli çok ağırdı. "Terbiyesuz! İnsan nenesine söylemez mu?"

Yanağından makas aldım. "Affet sultanım, çok anı oldu."

Melis'in odasının boşaldığını gören babaannem hemen odaya girdi, tabii ben de peşinden. Sonunda diye geçirdim içimden. Beni görünce Melis'in gözlerinin içi güldü. Bir kez daha âşık oldum o mavi gözlerine. Babaannemi görünce şaşırdı. "Babaanne?" dedi fısıltıyla.

Onu benimsemişti. Babaannemi bana fırsat vermeden ona sarıldı ve ağlamaya başladı. "Uyy. Kıyamam ben gelinuma. Yavrim benum. Pek de zayıf mayuf bir şeysun. Allah korusun seni." Melis'le biraz konuştuktan sonra sanki derdimi anlamış gibi bana göz kırptı. "Ben çıkayrum. Siz konişun. Kimseciklan sokmam içeru."

Yanaklarını sıktım. "Sultansın, sen sultan!"

Gözlerini kısıp başını iki yana salladı. "Fingurdeşmek yok, ona göre."

Gülümseyerek kulağına fısıldadım. "O benim kanım!"

Koluma vurup dışarı çıktı. Melis'e döndüğümde elini uzattı. Günlerdir bu anı bekliyordum. Birkaç adımda yanına gittim

ve elini öptüm. Parmak uçlarını öperken diğer eliyle saçlarıma dokundu. "Özür dilerim," dedi çatallaşan sesiyle.

"Senin suçun değildi."

Sonra elini saçımdan çekip yanağıma dokundu. "Annem onu kötü olduğunu söyledi."

Gülümseyerek ona baktım. "Geçti gitti. Düşünme bunları."

"Seni özledim."

Dudaklarının yukarı kıvrıldı hemen. "Benim kadar özlemiş [illegible]."

Bakışları dudaklarıma kaydığında kaşları çatıldı. "Dudağına ne oldu?"

Yutkundum. "Küçük bir kaza."

Parmağını yaranın üzerinde gezdirdi. "Ufak falan değil. İçim gitti."

Dudaklarının üzerine eğildim ve, "Benim de," diye fısıldadım. Sonra onu dudaklarından öptüm. Ciğerleri hasar gördüğü için istemeyerek de olsa dudaklarımızı ayırdım ve gözlerine baktım. "Bundan sonra benden çok çekeceğin var, pantercik."

Ellerini yanaklarıma koydu. "Sabırsızlıkla bekliyorum, ördekçik," deyip güldü.

Bakışlarım gülüşüne takılı kaldı. Ne güzel gülüyordu böyle. Yanağını okşadım, dudaklarını birbirine bastırıp parmak uçlarını yanağımda gezdirdi. "Bakma bana böyle." Gözlerim doldu. Bakışlarımı hemen kaçırdım ondan. Yavaşça başını kaldırdı ve beni yanağımdan öptü. "Seni bırakmayacağım," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çatıp başımı salladım. "Az daha bırakıyordun [illegible]."

"Özür dilerim."

"Artık senin dışında hiçbir şeyin önemi yok."

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Söyleme böyle şeyler. Romantik Meriç'e alışırım yoksa."

Sıntım. "Alış, güzelim. Az kalsın ağacı kesiyordun, far-

kında değilsin. Söz veriyorum, sana bundan sonra iyi davranacağım."

"Sen bana hep iyi davranıyorsun, Meriç."

"Sana çiçek almadım hiç. Almamı ister misin?"

Şaşkınlıktan gözleri büyüdü. "Sen ciddisin?"

"Ne var? Ben romantik olamaz mıyım?"

"Romantik olmamı isteyen mi var? Ben kalas olan ponçik Meriç'i seviyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ponçik neymiş ben sana çatıda göstereceğim."

"Çatı mı?"

"Evet, orada konuşmamız gereken bir konu var."

***

Melis'ten

Gözlerimi açtığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Karnımdaki ağrı hafiflemişti ve nefes alırken ciğerlerimde oluşan batma hissi de azalmıştı. Karşımdaki koltukta annem uyuyordu. Mahvolmuştu, zavallı kadın. Elimin altındaki yumuşak saçları hissedince bakışlarımı elime çevirdim. Meriç kafasını elimin altına koymuş, uyuyordu. O kadar yakışıklıydı ki, gün geçtikçe ona daha çok âşık oluyordum. Üzüntüyle yanağını ve saçlarını okşadım. Sanki birkaç günde yaşlanmıştı. Kilo vermişti ve gözlerinin altında halkalar oluşmuştu. Her iki kolunda da iğneden dolayı oluşan morluklar vardı. Çok üzüldüğünü biliyordum, ama Meriç duygularını açığa vuran biri değildi. En azından üzüntüsünü bu kadar net belli edemiyordu, ama annem hıçkırarak ağladığını söylemişti. Gözlerim dolarken onu o haliyle hayal ettim.

Kıyamazdım ki ben ona. Neden bu kadar çok üzmüştü ki kendini? Biliyordum, ölüm bizim elimizde değildi, ama onu böyle üzmek beni de üzmüştü. Bana sanki her an gidecekmişim gibi bakıyordu. İçim acıyordu. Ölüme bu kadar yaklaşmam onu

çok korkutmuş olmalıydı. Dikkatli bir şekilde oturur pozisyona geçtim, onu saçlarından öpmek istesem de yaram buna izin vermedi. Acıyla inledim. Duyduğu sesle gözlerini açtı ve panikle ayağa kalktı. Kendi kendime kızdım. Ne güzel uyuyordu, uyandırmıştım. "Sakın ol, yok bir şeyim."

Tekrar sandalyesine oturdu. "İyi misin?"

Başımı salladım. "İyiyim. Uyu biraz daha." Olumsuz anlamda başını salladı ve gerindi. Dinlenmesi gerektiğini biliyordum. Mete ve Mehmet birkaç gün seninle gezdiğini söylemişti. "Dinlenmen lazım, Meriç," dedim.

Beni umursamadı ve ayağa kalktı. Yanağımı okşayıp alnımdan öptü. "İyiyim, ben güzelim," dedi ve annemin yanına yürüdü.

Ne yapacak diye izlerken annemin yanında diz çöküp yavaşça elini tuttu. "Ayşe Teyze." Bir insan nasıl bu kadar saygılı olup, aynı zamanda nasıl bu kadar çabuk sinirlenip küfür edebiliyordu? Gerçi son zamanlarda çok fazla etmiyordu. Büyüklerine karşı hep böyle saygılı olması hoşuma gidiyordu. Annem gözlerini açarak bana baktı. Onları ne hâle getirmiştim böyle? Dudaklarımı büzdüm mutsuzca.

"Lütfen siz de Murat Amca'nın yanına gidin. Burada rahat değilsiniz. Ben Melis'e bakarım, merak etmeyin. Bir şey olursa hemen haber veririm," dedi anneme.

İç çektim. Böyle düşünceli olmayı nasıl başarıyordu? Annem başını iki yana sallayınca araya girdim. "Meriç haklı anne, lütfen. Ben de üzülüyorum seni böyle görünce. İyi görünmüyorsun," dedim. Kararsız kalmıştı. Gönüllü olmasa da teklifimizi kabul etti.

Meriç'in 'Çatıda konuşmamız gereken bir konu var,' demesinin üzerinden üç gün geçmişti. Uyandığımdan beri annemle onun arasında tuhaf bir bağ varmış gibi hissediyordum. Hislerim çatıda konuşacağımız şeyin bununla alakalı olduğunu söylüyordu. Meraktan ölecektim. Beni çatıya çıkarmak için biraz daha toparlanmamı bekliyordu.

Meriç odadan çıkarken, "Kalkma, hatta gerekmedikçe kıpırdama sakın! Sadece nefes al geliyorum," dedi.

"Tamam," diye mırıldandım. Bana çatıda ne anlatacağını düşünürken yatağın yanındaki komodine baktım. Telefonu buradaydı. Telefonunu elime alıp, şu an o güzel parmaklarından birini okutamayacağım için şifresini —7091— girdim. Yeniden deneyin yazınca kaşlarım çatıldı. Şifresini mi değiştirmişti? Belki yanlış basmışımdır diye bir kez daha denedim, ama sonuç değişmedi. Aklımdan yoksa diye geçirirken aklıma 2503'ü denemek geldi ve ekran kilidi açıldı. Sırıtarak dudağımı ısırdım. Şifresini değiştirip benimkiyle aynı yapmıştı! Sevgili olduğumuz ay ve gün.

Instagram'ına girdim. En son benim fotoğrafı attığım zaman girmişti. İlk sayfada benim fotoğrafım vardı ama yenilemeyle birlikte alta kaydı. Gülümsedim, bu iyi bir şeydi. Demek ki beni onu etiketlemediğim sürece girmiyordu. Sayfadan çıkıp kamerayı açtım ve kendime baktım. Saçlarım yağlanmıştı ve yüzüm solgun görünüyordu. Berbat görünüyordum. Kameradan çıkıp tuşları kilitledim ve telefonu komodinin üzerine bıraktım. O sırada içeri Meriç girdi. Küçük bir kız edasıyla kollarını açtım. Gülümseyerek yanıma geldi ve birbirimize sarıldık. Başımı boynuna gömdüm ve memnun olduğumu belli eden sesler çıkardım. Kokusu aynıydı. Boynu ve omzunun birleştiği yeri öptüm. "Seni seviyorum," dedim. Sonra ondan uzaklaşıp yüzüne baktım. "Saçımı yıkamak gibi bir şansım var mı?"

Saçlarıma dokundu. "Doktoruna sorarım."

Hevesle başımı salladım. "Şimdi sorsana?" dedim.

Meriç odadan çıktıktan kısa bir süre sonra kırk yaşlarındaki doktorum içeri girdi, iyi biriydi. Gülümseyerek bana baktı. "Nasılsın bakalım?"

"Daha iyiyim. Karnımdaki acı ince bir sızıya dönüştü. Ciğerlerim de sızlamıyor."

Elindeki listeye birkaç şey yazdı. "Vücut direncin çok yük-

ak. Başlarına beklediğimden daha çabuk tepki veriyorum ve yaram çabuk iyileşiyor."

Kafamı salladım. "Kolay kolay hasta olmam."

Gülümsedi tekrar. "Belli oluyor. Annen sana iyi bakmış." Evet anlamında başımı salladım. "Su içmek ister misin?" diye sordu.

Gözlerim kocaman oldu. "Evet!" dedim sevinçle. Kanımdaki yaradan dolayı su içemiyordum. Meriç birkaç defa doktorların talimatına uyup bana kaşıkla su içirmişti. Doyamamıştım bir türlü. Bu hâlim onu güldürmüştü.

"Artık bardaktan içebilirsin ama küçük yudumlarla." Başını salladım. "Sormak istediğin bir şey var mı?" diye ekledi.

"Acaba ne zaman duş alabilirim? Yani en azından saçlarımı yıkasam olur mu?"

"Banyo yapman için çok erken, ama saçlarını yıkayabilirsin, tabii bunu senin yapmaman şartıyla. Yarana dikkat etmen gerek."

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

"Bir şey değil."

Doktor odadan çıkınca Meriç elini bana uzattı ve beni kucağına aldı. Kollarımı sıkıca boynuna sarıp yanağına öpücük bıraktım. Beni banyoya götürdü ve dikkatli bir şekilde yere bıraktı. Allah'ım! Âşık olduğum adam saçlarımı yıkayacaktı. Aklıma gelen düşünceyle gülümsedim.

Suyun sıcaklığını ayarlarken bana baktı. "Neye sırıtıyorsun?"

"Saçlarımı yıkayacak olman hoşuma gitti." Saçlarıma değen suyla büyük bir rahatlama hissettim. Bir eliyle saçlarıma su tutarken, diğer eliyle şampuanı açmaya çalışıyordu. Şampuanı elinden aldım ve kapağını açtım. "Uzat elini." Avucuna biraz şampuan döktüm. Saçlarımın yeterince ıslandığına emin olunca suyu kapattı ve saçlarımı yıkamaya başladı. Başıma masaj yaparken gözlerimi kapattım. "Çok beceriklisin."

Burnuma sürülen yumuşak ve güzel kokan şeyle gözlerimi açtım. Tabii ki köpüktü. "Kapa çeneni."

Utandığını biliyordum. Böyle şeylere alışkın değildi ve bunu benim için yapıyordu. Saçlarımı duruladıktan sonra havluyla sardı, sonra da saç kurutma makinesiyle kuruttu. Benimle bebekmişim gibi ilgilenmesi hoşuma gitmişti. İşimiz bitince kendimi tekrar onun kucağında buldum. Burnunu saçlarıma yasladığında gözlerimi kapatıp ben de kafamı ona yasladım. Dudaklarımız yan yana duruyordu. Dudağımın kenarına bir öpücük bıraktı. "Seni çok özledim."

Beni yatağa oturtturduğunda ona bakmak için başımı kaldırdım. "Ben de seni," dedim utanarak.

Gülümsedi ve dudaklarıma eğildi. "Seni öpmeyi çok istiyorum," dedi her zamanki açık sözlülüğüyle. Ben de istiyordum ama söyleyecek cesaretim yoktu. Gözlerime baktı. "Çatıya çıkmamız lazım, akşamı bekleyemeyeceğim."

"Ne söyleyeceksin?"

"Merak etme, birazdan öğreneceksin," dedi ve odanın diğer ucundaki tekerlekli sandalyeyi getirdi.

Aklıma Meriç kaza geçirdiğinde onu çatıya çıkardığım an geldi. Sandalyeye oturmama yardım ettikten sonra odadan çıktık. "Asansöre mi bineceğiz?" diye sordum tedirgin bir sesle.

"Ben buradayım, güzelim, korkacak bir şey yok," dedi.

Başımı salladım. Omzuma koyduğu elini tuttum ve asansöre bindik. En üst kata çıkan düğmeye bastı ve saçlarımdan öptü. Heyecanlıydım. Bana ne söyleyecekti ki?

Asansörün kapıları açıldığında soğuk hava yüzüme çarptı ve biraz olsun rahatladım, çünkü hava çok sıcaktı. Asansörden çıktık ve çatının tam ortasına geldik. Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama izin vermedi. "Hayır, kalkacağım!" diye direnince gözlerini devirdi.

Koltuk altlarımdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukmuşum gibi davranıyordu. Ko-

burnu omzuna koydum. Başını eğip gülümseyerek bana baktı. "Sözе nasıl başlayacağım hakkında bir fikrim yok."

Heyecanla dudağını ısırdım. "Beni heyecanlandırma, Meriç."

Yüzündeki gülümseme kısa sürdü. Birden yüzü soldu ve konuşmaya başladı. "Sen uyanmadan önce doktor hiç umut verici şeyler söylemedi bize. Senin komaya girdiğini ve bedeninin bunu kaldıramayabileceğini söyledi."

Bu durumdan çok etkilendiği belli oluyordu. Beni kaybettiğini düşünmüştü. Sıkıntıyla aldığı nefesi dışarı verişinden acısını hissetmiştim. Âşık olmak buydu sanırım. Yanağını okşadım. "Lütfen!" dediğimde yanağını elime bastırdı. Kollarını belime doladı ve beni sıkıca sardı. Aramızda çok az bir mesafe vardı.

"Bir daha uyanamayacağını düşündüm ve bu düşünce beni her saniye öldürmeye başladı. O an aklıma bir fikir geldi. Murat Amca ve Ayşe Teyze'yi ikna ettim."

Annemle olan bağları kesinlikle bu olayla alakalıydı, artık emindim. Beklentiyle ona bakarken yanağını okşadı ve derin bir nefes daha aldı. O da çok heyecanlıydı ve onun bu hâlini gördükçe daha da çok heyecanlanıyordum. "Hadi, Meriç!"

Dudaklarıma eğildi ve, "Yeni hayatına hoş geldin, Keskin," dedi nefesi yüzüme çarparken.

"Keskin mi?"

"Sen artık Beyoğlu değil, Keskin'sin güzelim."

Gözlerim kocaman oldu. "Ne?"

"Benimle evlendin!"

Bir an bayılacağımı zannettim. Sıkıca ona tutundum. "Ş-şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

İnanamıyormuş gibi başımı iki yana salladım. Meriç ve ben evli miydik? Bir elini belimden çekti ve arka cebinden çıkardığı kimliğimi bana uzattı. Soyadı kısmında Keskin yazıyor-

du. Nüfus kâğıdını incelerken doğum tarihim dikkatimi çekti. 25.03.1997 olmuştu. "Doğum tarihim?" diye sordum.

Alnımdan öptü. "Yaşın tutmuyordu." İstemsizce yutkundum ve ona baktım. Yüzü asıldı birden. "Sorun ne?"

"Hâlâ bunun olduğuna inanamıyorum!"

"Biliyorum ama şaşırmanı sonraya ertelesen ve seni öpsem?" dedi dudaklarıma bakarken. "Karımı öpmek istiyorum."

Dudaklarımızı birleştirip yumuşakça öptü. O artık sadece bana aitti. Yaşım evlenmek için küçük olsa da onu seviyordum ve zaten dört ay sonra 18 yaşında olacaktım. Meriç benim kocamdı artık! Dudaklarının üzerine gülümsedim. Yaram sızlamaya başlayınca geri çekildim. "Hâlâ inanamıyorum," dedim mutlulukla.

Benim mutlu olduğumu görünce o da gülümsedi. "Artık asla benden ayrı yatamazsın."

"Benden çekeceğin var, Keskin. Çünkü dünyanın en kıskanç eşi olacağım."

Sırıtarak, "Benim için de aynı şey geçerli, Keskin," dedi. Yine dudaklarımı öptü ama bu defa uzun değildi, kısa kısa öpücükler kondurdu. Sonra gözlerimin içine bakıp, "Yıldızların denize düştü, sıra denizin yıldızları kıyıya bırakmasına geldi."

"Hâlâ şifreli konuşuyorsun!"

Gülümseyerek kolunu gösterdi. "Dövmemi görüyor musun?"

Kolundaki ağaç dövmesine baktım. "Evet."

Burnunu yanağıma sürttü. "Diyorum ki, yakında o ağaca meyve de çizdirmem gerekecek."

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken koluna vurdum. "Ya!" diye cırladım. Başını boynuma gömdü ve birkaç öpücük bıraktı. Artık kocamdı, artık birbirimize aittik. Asıl merak ettiğimse babamın bunu nasıl kabul ettiğiydi. Sanırım o da öleceğimi düşünmüştü. "Seni çok seviyorum!" dedim mutlulukla.

32. Bölüm

Kafasını omzuma koyup uyuyakalan Meriç'e baktım. Belki klişe bir cümleydi ama gerçekten onu hak edecek ne yapmıştım bilmiyordum. Çok çabuk uzayan saçları da tıpkı onun gibi yorgun olmalıydı, alnına düşmüşlerdi. Sakallarına dokundum, parmak uçlarımda yarattığı his beni gülümsetiyordu.

Annem konuşacağız demiş, başka da bir şey söylememişti. Şu an Meriç'le evli olsak da babamın düğün yapmamıza ve Meriç'in evine taşınmama izin vereceğini sanmıyordum. Haksız da sayılmazdı. Babaydı sonuçta, ben de onun küçük kızıydım. Üniversiteye gidene kadar kesinlikle onunla yaşayamazdım.

Meriç'in saçlarını öptükten sonra karnımın üzerindeki elini yavaşça kaldırdım ve yataktan kalktım. Hâlâ hastaneden çıkamamıştım ama artık kendi başıma yürüyebiliyordum. Banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım ve yaramı acıtmamaya özen göstererek saçlarımı ördüm. Nasıl bir 'Keskin'dim ben? Meriç bu kadar yakışıklıyken, ben onun yanında pasaklı gibi görünüyordum. Somurttum. Tam o sırada aklıma Meriç geldi, beni böyle

görürse üzüleceğini düşündüm ve hemen kendimi toparladım.

Saçlarımla işim bittikten sonra odadan dışarı çıktım. Müzeyyen Teyze her hâlükârda beni beğenmeyecekti. Aklıma annem ve Yeliz Teyze geldi. Yanaklarımı sıkmış, sonra annemi bir şeyler alması için eve götürmüştü. Gülümsedim. Yeliz Teyze, annesine göre daha tatlıydı.

Odaya geri döndüğümde Meriç hâlâ uyuyordu. Yatağımın yanındaki ve genelde onun oturduğu tekli koltuğa yerleştim. Başımı onun yaptığı gibi yatağın kenarına koydum. Onu izlerken dikkatim komodinin çekmecesine takıldı. Çekmeceyi merakla açtım. İçinde MP3 çalara benzeyen iki cihaz vardı. Komodinin üzerindeki kulaklığı aldım ve cihaza takarak oynat tuşuna bastım. Tanıdık ama bir o kadar da yabancı gelen sesiyle karşıladı beni.

"Merhaba, güzelim." Ağlıyor muydu o? Derin derin nefes alıp burnunu çekiyordu. Gözlerim doldu hemen. "Bu ses kaydını dinliyorsan eğer uyanmışsın demektir." Yutkundum ve ona baktım. Niye böyle bir şey yapmıştı? Yoksa bana veda mı etmişti? Hıçkırık sesini duyduğumda durdurup ağzımı kapattım ve oturduğum yerden kalkıp banyoya geri gittim. Klozetin kapağını kapatıp üzerine oturdum, derin bir nefes alıp tekrar oynat tuşuna bastım. "B-ben... B-ben daha fazla dayanamayacağım." Benim Meriç'imden bahsediyorduk! Benim! Güçlü olan! Nereye gitmişti o? "Beni affet ne olur, çünkü ben kendimi asla affetmeyeceğim, biliyorsun. Seni ağlattığım için de asla affetmeyeceğim, ama sen affet lütfen." Dudaklarımın arasından bir hıçkırık çıktığında elimi daha çok bastırdım. Onu mahvetmiştim. Ağladığını duymak da beni mahvediyordu. Ağlama diye bağırmak istedim. O ağlamazdı! Ağlamamalıydı! Ağlamasındı! "Bunu dinlerken bana çok kızdığını tahmin edebiliyorum. Belki de ağlayacaksın, ama elimde değil be güzelim. Gemi batıyor ve gemiyi terk edemem, ben de gemiyle birlikte batmalıyım. Ben de senin gibi denize düşeceğim. Sen bana geldin, ben de denize gideceğim. Yanlış tahmin etmişiz. Ufakta değil ama de-

nızın dibinde kavuşacağız."

Bedenini sarsılarak ağlarken kapı açıldı ve Meriç içeri girdi, yanıma diz çöktü ve kulaklığı kulağımdan çıkardı. "Ağlama."

Gözlerine baktım. "Benden vaz mı geçtin?" Canım o kadar çok acımıştı ki, intihar mı edecekti? Ölüme ne kadar da yakınmış! Peki, onu ne durdurmuştu?

"Hayır!" dedi titreyen sesiyle ve beni ayağa kaldırdı.

"Ya sen ölseydin ve ben o an gözlerimi açsaydım ne olacaktı? Beni hiç mi düşünmedin? Keskin olarak mı bırakacaktın beni? Meriç'i olmayan bir Keskin!"

Elimi tuttu. Bu olaylar yüzünden sinirlerim yıpranmıştı ve ruhsal bir çöküntü yaşıyordum. Bu olay da tuzu biberi olmuştu. Ağlamaya ihtiyacım vardı.

"O an düşünebildiğim tek şey sendin!" dedi gözlerime bakarak. Kahverengi gözleri dolmuş muydu yine?

"Niye benden vazgeçtin o zaman?" dedim sinirle.

Ona çok sinirlenmiştim. Ben uyanmayacağım diye nasıl kendine kıymak isterdi? Sinirle baktı bana. Siniri bana değil, kendineydi. Bunu biliyordum. O da benim haklı olduğumu biliyordu. Arkasındaki duvara yumruk attı. "Çünkü sen de benden vazgeçmiştin!" dedi gözünden bir damla yaş akarken.

Dayanamayıp ona sarıldım. "Özür dilerim," dedim titreyen dudaklarımla. "Özür dilerim! Özür dilerim! Lütfen ağlama."

Kafasını duvara yasladı. "Asıl ben özür dilerim, güzelim," dedi ve beni sımsıkı sardı.

Bir süre kollarında ağladım. Hiçbir şey söylemedi, sadece saçlarımı okşadı. O kadar düşünceliydi ki. Bazen insan mı diye düşünüyordum. Aklıma sahilde ona söylediğim, 'Ölünce Sevemezsem Seni' geldiğinde başımı göğsüne daha çok bastırdım. "Seninle ölmek istiyorum," diye fısıldadım.

"Ben de."

***

Yeliz Teyze'nin bana yaptığı börekleri hapır hupur [illegible]ren Mert'e baktım. Sözde tadına bakacaktı. "Yeter be, bana da ver!" diye cırladım.

Gözleri kocaman oldu ve korkarak yanıma geldi. Meriç [illegible] şarıda telefonla konuşuyordu. Sanırım duymasından korkuyordu. "Meriç duyacak, ne bağırıyorsun, kanki?" dedi ve ağzıma bir dilim börek tıktı.

Kıkırdadım ve zor da olsa çiğnemeye başladım. Yanaklarım şişmiş ve dudaklarım kapanmamıştı. Yorulunca kaşlarımı çatıp Mert'in koluna vurdum. "Son hoyvon moson, yo! Oğzom do donmoyor!" diye ona söylendim.

Şu an onunla aynı pozisyonda olmamıza rağmen herhangi bir zorluk belirtisi göstermiyordu. "Kanki, sen çok konuşuyorsun, çene kasının güçlü olması lazım," diye bana laf soktu aklınca.

Vay be, Melis! Mert bile sana laf soktu! Bunu gururuma yediremedim. Hızla ağzımdakileri çiğnedim – hızla dediğime bakmayın, tam on dakikamı aldı – böreği yutup ona baktım "Bana bak, çocuk! Hazır hastanedeyiz, başına doktorları toplar, arka fonda da Doktorlar dizisinin müziğini çalar, sana açık kalp ameliyatı yapılırken şarkının 'Gündüzleri uzatsam geceler kördüğüm' kısmını söyletir, sonra da kalbini söker, Gece aşkene veririm!"

Gözleri Hulk'un kasları kadar büyürken, bana sırıtarak bakan Meriç ve dehşete düşmüş olan Gece'ye şirince gülümsedim. Sonuçta Meriç benim kocamdı!

"Pantercik, geri dönüyor," dedi keyifle.

Gece, Mert'e sarıldı ve bana baktı. "Allah korusun!"

Mert gülümseyip börek dolu ağzıyla onu alnından öptü "Bu kız bana âşık, yaf!"

Gece utandığı için onun koluna vurdu. "Sen sevmiyorsun sanki!"

Mert cool bir şekilde burun kıvırdı. "Peşimde koşuyordun be yafrım."

Yüzündeki ifadeden kızın şoka girdiği anlaşılıyordu. Meriç güldü. "Çarpılacaksın lan." Eline aldığı yastığı ona fırlatınca yastık elindeki tepsiye çarpıp arkasındaki koltuğa düştü. "Çarpılacaksın demiştim," dedi ve yatağına oturdu.

Gece, onu, "Oh olsun," dedi ve odadan çıktı.

Bu defa şok geçiren Mert oldu. "Gece, yalvırın, affet beni! Bak börek var! Börek yiyelim."

Meriç kaşlarını çattı hemen. "Böreği bırak da gıt!"

Mert önce tepsiye, sonra bize baktı ve iki dilim börek alarak odadan çıktı. "Bu kadar yiyip kilo almanası çok sinir bozucu," diye söylendim arkasından.

Yanağıma dokunduğunda ona baktım. Yanağıma yapışan börek artıklarını temizliyordu. Başparmağındaki peynire bakıp güldü. "Hunharca falan mı yedin?"

Gözlerimi devirdim. "Mert koca bir dilimi ağzına tıktı."

Sırıtıp tepsiyi Mert'in bıraktığı yerden almaya gitti. "Koca çeneli olduğunu biliyordum," dedi gülerek.

"Ne o, şikâyetçi misin?"

Börekten bir dilim alıp sırıttı. "Hayır. Dudaklarım boşuma gidiyor."

Yanıma gelince koluna vurdum. "Çene ve dudak ne alaka be?"

Bir elinde börek dilimini tutarken, diğer elini çenemin ve dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Çenen olmasaydı kim bilir dudakların nerede olurdu, değil mi?"

Gözlerimi devirdim ve onu alkışladım. "Çok zekisiniz, bayım."

Bana 'Öyle mi?' der gibi bir bakış attı. Biraz üzerime eğildi, dudaklarıma küçük bir öpücük bıraktı ve gözlerime baktı. "Çok zekı olduğumu biliyorum," dedi. Gözlerimi kaçırdım hemen. Elindeki böreği bana uzattı. Küçük bir parça ısırıp çiğnemeye başladım. "Zekı demişken, sonuçlar açıklandı."

Heyecanla ona baktım. "Nereyi kazanmışım? Sen nereyi kazandın? Söylesene, Meriç? Yakın mı birbirine? Ceyda nereyi kazanmış? Yağız? Ceyda'yla yakın mı okulları? Mert bir yer tutturabildi mi? O sosyal çözmemişti. Mete peki? Özele mi gidecek? Maviş ne âlemde? Onunki güzel geçmişti. Yoksa yine ayrılmayıp sizin üniversiteye mi gidecekler?"

Elini dudaklarıma bastırdığında dehşete kapılmış gibiydi. "Gerçekten çenen büyük."

"Ya!" diye cırladım huysuzca.

"Sakin ol," deyip böreğinden ısırdı. "Bizimkiler birbirine çok yakın."

Yüzüm aydınlandı. Onu görmek güzel olacaktı. Onu okulda görmeye alışmıştım. "Ne kadar yakın? Yürüme mesafesi falan mı? Gerçi o kadar yakın üniversite yok ki!" deyip yüzümü buruşturdum.

Çarpıkça sırıttı. "Yürüme mesafesinde. Hatta olmayabilir de."

"Ne diyorsun ya, adam gibi söylesene?"

"Aynı üniversitedeyiz!"

Gözlerim kocaman olurken ona sarıldım. "Yaşasın, yaşasın, yaşasın!"

Aniden beni kucağına oturttu ve daha sıkı sarıldı. Kendime bir dilim börek aldım. "Peki, Ceyda?" diye sordum. Ağzım dolu olduğu için kelimeler tuhaf çıkmıştı, ama anlaşılıyordu.

"Ceyda'yla aynı üniversiteleri seçmişsiniz zaten. O da bizim üniversitede."

Sevinçle saçma bir dans yaptım ve bu hareketim onu gülümsetti. Onu güldürmek hoşuma gidiyordu. "Yağız salağı?" diye sordum gülerek.

"O bizim okulu seçmişti ve orada. Bizimkiler de orada."

Somurtarak, "Keşke hepimiz aynı yerde olsaydık," dedim.

"Bizim okula yakın. Arabayla beş dakika bile sürmüyor.

Gider geliriz, sıkıntı yok." Başımı salladım. Gözümün önüne düşen saç tutamımı kulağımın arkasına itti. "Babanla konuştum."

Ağzımdaki böreği çiğnemeyi bırakıp ona baktım. "Ne dedi?"

Burukça gülümsedi. "Seni bırakmak istemiyor. Haksız sayılmaz, ben de seni bırakmak istemiyorum. Hem benim de kızım olsa, ben de bırakmak istemezdim, yaşın küçük sonuçta." Babamı haklı buluyor olması iyi bir şeydi. "Annen de mahalledeki FBI grubundan çekiniyor. O da haksız sayılmaz. O yüzden, kâğıt üzerinde evli sayılacağız ama sen bir süre daha Beyoğlu *malikânesinde* yaşamaya devam edeceksin. 18 yaşına girdiğinde bu konuyu bir daha konuşuruz."

Gülümseyip yanağından öptüm. "Teşekkür ederim."

"Neden?"

"Bu kadar anlayışlı olduğun için."

"Sen bir Keskin'sin artık, ne demek," deyip göz kırptı.

Gerçekten ben bir Keskin'dim artık! Odamın kapısının açılmasıyla hızla Meriç'in kucağından kalkıp yanına oturdum. Annem bize bakıp kaşlarını çattı. "Kız, yatakta yemek mi yenir? Karabasan basar mazallah!" dedi ve ikimizi de yataktan indirdi.

Gözlerimi devirdim. Her annenin yaptığı gibi çarşafları çıkardı ve camın önüne gitti. "Yok artık!" Koluma vurdu, sonra yanağımdan öptü. Sanırım durumum aklına gelmişti.

Ceyda elindeki poşetle odama daldı. "Tatlı aldık!" dedi sevinçle ve bana sarıldı.

Tatlı aldıkları için sevinmişti, beni gördüğü için değil. Güldüm. Poşetten kutuyu çıkardı ve beni koltuğa oturttu. Selma Teyze koluna vurup kutuyu elinden aldı. Ceyda isyan ederken Selma Teyze'ye sarıldım. Anneme sarılırlarken odaya Cem de girdi. Ceyda'nın yatılı okulda okuyan erkek kardeşiydi. Okuldan yeni gelmişti sanırım. Yazın bile okuyordu çocuk ve bu

durumdan şikâyetçiydi. Beni görünce gözleri parladı. "Hoş geldin, Cem," dedim ve birbirimize sarıldık. "Boyun uzamış."

Gülümseyerek, "Sen de hâlâ güzelsin," dedi.

Ceyda koluna vurdu. "Başlama be yine."

Cem geçen sene benden hoşlandığını söylemişti ve şimdi o duygulardan geriye pek bir şey kalmasa da bana laf atıp onunla laşıyordu. Bizden bir yaş küçük olmasına rağmen boyu benden uzundu. Sanırım Meriç'ten birazcık kısaydı.

Meriç kaşlarını çatmış, çocuğa bakıyordu. İlk kez karşılaşıyorlardı ve kıskanmıştı. Cem'i gösterdim. "Ceyda'nın kardeşi."

"Ceyda'nın kardeşi mi varmış?" dedi ve çocuğu incelemeye başladı. Sanırım Ceyda'ya benziyor mu diye bakıyordu. Cem de Meriç'i inceliyordu. Meriç elini uzattı. "Meriç," dedi kısa ve öz bir şekilde.

Cem onun uzattığı eli sıkarken, "Cem," dedi. Bakışları ben ve Meriç arasında mekik dokudu. "Melis'in neyi oluyorsun?" diye sordu.

Bizimkinin cevap vermeyeceğini anlayınca bana baktı. Çocuğa resmen gıcıklık yapıyordu. Ona 'Ciddi misin?' der gibi baktım. Sonra Cem'e döndüm. "Sevgilim ve nişanlım," dedim. Meriç'e baktım, kaşlarını çatmıştı. 'Ne yapayım?' der gibi dudaklarımı büzdüm.

Cem şaşkın şaşkın bana baktı. "17 yaşında nişanlandı mı yani?"

Omuz silktim. "Seviyorum." Meriç cool bir şekilde yatağımın ayak ucuna yaslandı.

Annem ve Selma Teyze dedikodu yaparken bir yandan da tatlı yiyorlardı. Ceyda da hem onları dinliyor hem de tatlı yürütüyordu. Yanlarına gitmek için ayağa kalktığım sırada bakışlarım Cem ve Meriç'e takıldı. Onlara götürmek için Selma Teyze'nin elindeki tatlı kutusunu aldım. O kadar hararetli bir sohbet vardı ki, Ceyda tatlı için geldiğini unutmuş, resmen gıybet kotasını zorluyordu.

Kutuyu onlara uzattığımda Meriç, "Ben elindekini istiyorum," dedi kulağıma eğilerek.

Cem koltuğa oturmuş, telefonuyla uğraşıyordu. Meriç'e baktım. "Hepsi aynı kutudan çıktı," diye itiraz ettim.

Omuz silkti. "Biliyorum."

Elimi tuttu ve tatlıdan ısırdı. Annemler gördü mü diye arkama baktım ve gıybete devam ettiklerini gördüm. Elimde kalan parçayı hızla ağzıma attım. "Manyak!" diye söylendim.

"Şu veledin önünde düzgün konuş," dedi.

"Ne o, kıskandın mı?"

"Benim için yeni bir şey değil."

Başımı salladım. "Orası öyle."

Odanın kapısı tekrar açıldığında elinde büyük bir demet çiçekle içeri giren Mete'ye gülümsedim. "Yuh, çok iyi."

Meriç kaşlarını çattı birden. "Geçmiş olsun," dedi Mete'ye uzatarak ve çiçek buketini bana uzattı. Buket kollarımla saracağım büyüklükteydi. Maviş gülümseyip gerçek papatyadan yapılan tacı başıma yerleştirdi ve Mert de ağzının kenarına çikolata bulaşmış bir şekilde elindeki Milka poşetini bana uzattı.

"Ulan, yemeden duramadın, değil mi?" diye sitem etti Mehmet ona.

Gülümseyerek elindeki Milka poşetini aldım. Mert parlayan gözleriyle bana ve Mehmet'e baktı. "Melis kankimin ağzına layık mı diye denedim, kanki. Yoksa, yani, bilirsin beni."

Meriç beni kendine çekip, "Hepiniz Melis'e mi yürüyorsunuz lan? S-" demişti ki annemlerin burada olduğunu hatırlayıp alt dudağını ısırdı. "Severim!" derken açık açık tehdit ediyordu onları.

"Utan be!"

Sinirle Mete'ye baktı. "Ulan, bunların hepsi senin başının altından çıkıyor! Defol git, Gizem'e al çiçeği! Ormanı getirseydin!" diye söylendi.

"Pes be! Pes yani! Kütük! Bari başkalarına karışma!" Sinirle odadan dışarı çıkınca elimdeki çiçek buketini ve poşeti Mert'e uzattım. "Ay, gitti çocuk!" Ben de hemen dışarı çıktım. Asansöre doğru ilerliyordu. "Meriç!" diye seslendim arkasından.

"Odaya dön!" dediğinde onu umursamadım ve yanına gittim. Kafasını iki yana sallayıp asansöre bindi. Ona yetişememiştim. Oflayarak merdivenlerden inmeye başladım. Ben aşağı indiğimde o çıkış kapısına yaklaşmıştı. "Meriç! Beklesene!" dedim ve koşmaya başladım. "Meriç!" Hâlâ umursamıyordu beni. "Ah!" dedim acıyla. "Beni duyduğunu biliyorum. Duymazdan gelme! Bekle!"

Arkasına dönmeden, "Bana sakın emir verme," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Veriyorum, ne olacak? Kanımın beni senin be! Veririm!" diye gaza geldim. Olduğu yerde durdu ve yüzünü bana döndü. Sinirle yanına gittim. "Bana trip mi atıyorsun sen?" demiştim ki elinde tuttuğu şeyle kaşlarım havalandı. Elinde bir denizyıldızı vardı ve kollarından birinde de yüzük takılıydı. Şaşkınlıkla ona baktım. Birden gitar sesini duydum ve başımı biraz sağa eğerek arkasına baktım. Etrafımıza insanlar toplanırken orkestra hazırlık yapıyordu. Bana göz kırpıp geri geri gitti ve tam orkestranın önünde durup mikrofonun boyunu ayarladı. Birkaç kişi kucaklarına aldıkları hoparlörleri taşıyordu. Meriç gülümsedi. Beni kandırmıştı pislik! Mete ve Mehmet gitarlarını boyunlarına astılar. Yağız da bateride oturuyordu. Mert hâlâ elinde tuttuğu çiçek ve poşetle yanıma geldi. Meriç her zamanki gri metal gitarını boynuna astı ve penasını eline aldı. Ona yaptığım penalardan biriydi.

Mert de gitarını taktı ve yanlarında yerini aldı. Ceyda kemanını alıp Yağız'ın yanına gitti. Meriç kendini hazır hissettiğinde bana baktı ve konuşmaya başladı. "Hastanedeki tüm hastalardan özür diliyorum. Biraz gürültü olacak ama affedin lütfen. Bu çok önemli," dedi ve bana göz kırptıktan sonra çalmaya başladı. Herkes eliyle tempo tutuyordu. Heyecanla onları izlemeye başladım.

'Muhtemel aşk için,
Aştım bendimi,
Yolculuk nereye,
Dinlemeden kendimi,
Ah... ah... Muhtemelen aşk,
Bir anda çocuk oldum,
Saklandı kederlerim,
Yumdum gözlerimi,
Sana açtım kendimi,
Ah... Ah... Muhtemelen aşk,
Ah... Muhtemel aşk için,
Virane oldum,
Bir anı aşk ömrüme,
Divane oldu,
Hiç canım acımadan,
Âşık oldum sandım,
Dikenlerin üstünde,
Bir tebessüm yüzümde,
Ah... Ah... Muhtemelen aşk,
Ah... Muhtemel aşk için,
Virane oldum,
Bir anı aşk ömrüme,
Divane oldu... [6]

Şarkıyı bitirdiğinde gözlerine baktım. Elindeki denizyıldızını gösterdi. "Bu sensin güzelim," dedi. "Denize düşen yıldız." Gitarını Mete'ye verip yanıma geldi. Heyecandan ellerim terlemişti. Tam önümde durdu ve denizyıldızının kolundaki yüzüğü çıkarıp elimi tuttu ve parmağıma taktı. "Denizim, yıldızlarına talip güzelim," dedi. "Kelimeleri siktir et. Göster. hissettir duygularını," deyip denizyıldızını ellerime bıraktı.

6 Gripin – Muhtemel Aşk.

Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Titrek bir nefes bıraktım. Konuşmak için ağzımı açtığım sırada kaşlarını kaldırıp indirdi. Konuşmam yasaktı. Müthiş bir sessizlik oldu. Bizimkilere baktım, hepsi gülümsüyordu. Martı sesleri kulağıma dolarken birden aklıma dank etti. Arkamda deniz vardı. Gülümseyerek ona baktım. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım ve deniz kenarına gittim. Elimdeki denizyıldızına baktım. Bu adam gerçekten çok zekiydi. Bakışlarımı Meriç'e çevirdim, birilerine işaret verdikten sonra, "5, 4, 3, 2," diye saymaya başladı. Hemen atmamam gerektiğinin anlamıştım. "1," dediğinde denizyıldızını denize fırlattım. Aynı anda Emrah Karaduman ve Murat Dalkılıç'tan Kırk Yılda Bir Gibisin çalmaya başladı. Ben kahkahalar atarken, Meriç beni kucaklayıp kendi etrafında döndü. Herkes çılgınlar gibi dans ediyordu. Biz de ritme uymaya başladık. Yerimde zıplarken Meriç gülerek beni izliyordu. "Biraz kusur be, olan var olmayan var!" diye bağırdım.

"Ayarın yok harbi! Kırk yılda bir gibisin!" diyerek o da şarkıyı söylemeye başladı.

Hastane bahçesinde olduğumuzu biliyordum, hatta biraz saygısızlık da ediyor olabilirdik. Ama ölümden dönmüştüm, sanırım bu kadarını hak etmiştim.

"Çok güzelsin, Gece yafrım!" diye araya reklam gibi giren Mert'e güldüm.

Bu an hiç bitmesin istedim. Meriç'e sarıldım ve kulağına, "Seni çok seviyorum," dedim.

Beni alnımdan öptü. "Deniz ve yıldız kavuştu sonunda, ha?"

Yanaklarını öpmek için uzanıp son anda dudaklarına yöneldim ve kalabalıktan yararlanıp onu doya doya öptüm. Hem o beni kocamdı yahu!

Dudaklarımız ayrıldıktan sonra, "Sevmek değil bu. Yıldız için yaşayan deniz mi olur?" diyerek yanaklarımı okşadı. "Ben sana mecburum, güzelim."

Gülümseyerek ona baktım, öyle mutluydum ki. Şarkıya eşlik uydurup, "Çok güzelsin!" dedim.

"Biliyorum, güzelim. Biliyorum. Güzel sevmek böyle bir şey," dedi böbürlenerek. Ama az bile söylüyordu. Haklıydı. Kimse onun kadar güzel sevemezdi. "Güzel seven *adamın*, güzel *katunu*," dedi gözlerime bakarak.

33. Bölüm

Hava o kadar sıcaktı ki yandığımı hissettiğimde bacaklarımı üzerimdeki pikenin altına çekip huysuzca yan döndüm. Sıcak havalar bir gün buharlaşmama neden olacaktı. Yatağımda homurdanırken üzerime düşen şeyle çığlık attım. Refleks olarak gözlerimi açtım ve karşımda dikilen Yağızanaryus'a baktım. "Hayvan!" diye cırladım ve onu iterek kendimden uzaklaştırmaya çalıştım, ama o yatağıma oturdu ve gülerek bana baktı.

"Günaydın."

Ona kıçımı döndüm. "Sana da, sana da. Şimdi beni rahat bırak!" diyerek pikeyi başıma çekmeye çalıştım, ama Yağız'ın koca cüssesiyle yatağımda oturduğunu unutmuştum. Uykulu gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Kaldır kâseni!"

Kaşlarını havaya kaldırarak, "Ne kâsesi, lan?" dedi.

Ofladım. "Kıçını kaldır be!"

Dudaklarından, "Haa..." diye bir nida döküldü ve muzip bir şekilde gülerek ayağa kalktı. Pikemi bir pelerin gibi sırtına ala-

rak, "Doğru söyle, ben Thor'dan daha yakışıklıyım, değil mi?" diye sordu.

Kocaman bir kahkaha kopardım. Öyle bir güldüm ki Yağız'ın yüzü düştü. Dizlerimin üzerinde doğrularak işaret parmağımla onu gösterdim. "Sen ve Thor? Thor'un çekici desen neyse de... Thor ulan o, boru mu? Adamın bir kere kası var. Sende ne var? Sende olsa olsa Türk kası veya ters baklava vardır."

Gözlerini devirip pikeyi yüzüme doğru attığında hunharca güldüm ve pikeme sarıldım. Tam ona laf sokmuş olmanın verdiği keyifle kendimi yatağa bırakmıştım ki, "Bunları Meriç'e de anlat," dediğinde yüzüm düştü.

"Hain!"

Bu kez beni sinir etme sırası ona geçmişti. Muzipçe gülümseyerek, "Meriç nasıl?" diye sordu.

"Melih'in yanındadır."

"Eminim yanlarında sekreterleri de vardır. Şu kızıl olan."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sen ne ima etmeye çalışıyorsun?"

Omzunu silkerek, "Hiçbir şey, sadece bir çıkarım," dediğinde hırsla doğruldum.

"Yağız!"

Ellerini ben masumum der gibi havaya kaldırıp totosunu çalışma masama yasladı. "Bu gayet normal bir şey. Sonuçta o kız bir sekreter ve bazen not alması gerekebilir." Gözlerimin önünde beliren saçma sapan görüntüleri fark etmiş olacak ki pis pis sırıtarak konuşmaya devam etti. "Bu kez de sekreteri mi zehirleyeceksin, kuzen? Karabiber vakası gibi?"

Ona yastığımı fırlattım. "Kapa çeneni! O bilerek olmadı!"

Kafasını sallayıp yav he, he bakışlarını attı bana. Sinirle yataktan fırladığımda koşarak odamdan çıktı. Hızla mutfağa girdiğinde adımlarımı yavaşlattım ve arkasından sakin bir

hilde mutfağa girdim. Maalesef benim kadar zeki değilsin, Yağızcımcım! Yaramı tutarak yüzümü buruşturduğumda annem kaşlarını çatıp hemen yanıma geldi. Çenemden tutup kafamı kaldırdı. "Kuzum, iyi misin? Yaran mı acıyor?"

Kafamı sallayarak Yağız'ı işaret ettim. "Bu hayvan yaptı!"

Yağız gözlerini kocama açarak, "Yuh!" diye bağırdığında teyzem eline aldığı terliği onun kafasına doğru fırlattı.

Kıkırdamaya başladığımda annem yalan söylediğimi anlayarak koluma vurdu. "Kız, sen çok kurnaz olmaya başladın! Anaam!"

Gülümseyerek ona doğru uzandım ve yanağından öptüm. "Sağ ol, anneciğim." Tam o sırada Yağız saçımı çekince kaşlarımı çatarak ona döndüm ve saçına sertçe asıldım. O da boş durmadı tabii, aynı hızla saçlarımı çekmeye başladı ve çığlık seslerimiz birbirine karıştı. Teyzem ve annem derhal olaya müdahale etti.

Onlar bizi ayırmaya çalışırken Yağız'a tekme atmayı da unutmadım. Teyzem benim bıraktığım yerden Yağız'a vurmaya devam ederken, annem de *şimdilik* bana hiçbir şey yapamayacağı hakkında bir şeyler söyleniyordu. Yağız'a sinsice sırıttım ve odama gidip telefonumu elime aldım. Kapıyı kapatarak telefon rehberine girdim ve 'Ponçik Meriç' yazısına tıkladım. Bu yaptığım şey güvensizlik falan değildi, kontroldü sadece. Sonuçta bir baba atasözü der ki; ben sana değil, dışarıdaki insanlara güvenmiyorum!

O an, babamın ne demek istediğini daha iyi anladım. Telefon birkaç çalıştan sonra açıldığında Meriç'in uykulu sesini duymak beni gülümsetti. Duvardaki saate baktığımda 09.00 olduğunu gördüm, onun uyanması için gerçekten çok erken bir saatti. "Günaydın."

"Günaydın, güzelim."

Onu ne için aradığım aklıma gelince direkt konuya daldım. "Yanında kim var?"

Esneyerek, "Melih," diye cevap verdiğinde kaşlarım merakla havalandı.

"Başka?"

Derin bir nefes aldı. "Tam olarak kimi soruyorsun, Melis?"

Gözlerimi devirdim. Bu çocuk çok zekiydi yahu! "Sana da bir şey sorulmuyor, affedersin," dedikten sonra yatağıma oturup kaşlarımı çattım.

"Ulan siz kadınlardan korkulur. Ben kötü oldum şimdi, iyi mi?"

Kıkırdadım sessizce, haklıydı.

Sesini biraz daha yumuşatarak, "Sadece Melih var, güzelim," dedi.

"Tamam, ponçik. Görüşürüz," diyerek güldüm ve telefonu suratına kapattım. Kendi kendime bu hareketime gülerken ondan bir mesaj geldi.

'Gönderen: Ponçik Meriç

Görüşeceğiz.'

Gülümseyerek ayağa kalktığım sırada kapı açıldı ve ablam elinde telefonla içeri girdi. "Meriç'le konuştun mu?"

Kafamı salladım. "Evet, neden?"

Telefonunu sallayarak, "Melih telefonunu açmıyor," dediğinde muzip bir ifadeyle sırıttım.

"Herkes bir Meriç değil tabii."

Gözlerini devirerek, "Yav he, he!" dedikten sonra, "Melih onun yanında mıydı?" diye sordu.

"Evet."

Başka bir şey sormadan arkasını döndü ve odamdan çıktı. Hemen arkasından dışarı çıktığımda yatak odasından çıkan babama gülümsedim ve yanağından öptüm. Babam alnımdan öptükten sonra, kollarını ona dolayan ablamın sarılışına aynı şekilde karşılık verdi. Tüm bunlar aklıma iki gün önce olanları getirdi.

Ellerimin terlediğini hissederek avuçlarımı kot pantolonuma sürdüm ve yanaklarımı şişirdim. Meriç uzanıp sol elimi tutarak hafifçe sıktığında ona baktım. Gergin ve üzgün olduğu her hâlinden belliydi ama yine de bana gülümsedi. "Sakin ol."

Kafamı sallayarak, "Sen... iyi misin?" diye sordum.

"Murat Amca çok iyi bir avukat," dedikten sonra arkasına yaslandı ve beni kendine doğru çekip başımı göğsüne yasladı. Saçlarımı okşayarak konuşmaya devam etti. "Kızlarına düşkün bir babadan söz ediyoruz. Çok da şaşırmadım aslında. En başından beri bir rüya gibi geliyordu zaten. Bu kadar güzel bir rüya görmek diğer insanlara haksızlık olurdu. Şimdilik yanımda olman da bana yeter."

Gülümsedim, bana da rüya gibi geliyordu. Üstelik böyle anlayışlı konuşarak bende onu öpme isteği uyandırıyordu. Haluk Amca içeri girince birbirimizden uzaklaştık. Meriç babasına olan saygısından ötürü ayağa kalkarken, Haluk Amca ona içten bir gülümseme yolladı ve onun omzuna dokundu. Aralarının düzelmiş olmasına gerçekten çok seviniyordum. "Murat size her şeyi anlattığını söyledi," dedi.

Meriç kafasını salladı. "Anlattı. Sen biliyor muydun?"

"Murat tek başına böyle bir şeyi yapamazdı, biliyorsun. Bu yüzden benden yardım etmemi istedi, onu çok iyi anlıyorum, umarım bize kızmamışsınızdır."

"O an biraz bencil davrandığımın farkındaydım," dedi Meriç. "Ama elimde değildi. Zaten kabul edeceklerini düşünmüyordum ama kabul ederek beni de şaşırttılar. Yani, en azından ben kabul ettiklerini sanıyordum."

Haluk Amca gülümseyerek onun omzunu hafifçe sıktı. "Melis'in sözü bizde, biliyorsun."

Meriç sıntarak bana baktığında utanarak bakışlarımı ellerime çevirdim. Doktor komaya girdiğimi söylediğinde Meriç böyle bir yöntem bulmuştu kendince, çünkü o da intihar etme-

yı planlıyordu. Ama bundan önce birkaç saatliğine de olsa ona ait olmamı, onun soyadını taşımamı istemişti. Babam onun ne kadar kötü bir durumda olduğunu görünce, bu teklifi mecburen kabul etmek zorunda kalmıştı. Yani Meriç bunun tamamıyla gerçek bir evlilik olduğunu düşünüyordu ama babalarımızın yapmaya çalıştıkları şey formaliteden ibaretti. Meriç'i o an üzmek istememişti, ama babam benden asla vazgeçmezdi. Ölsem bile, onun kızı olarak, onun soyadını taşıyarak ölmemi isteyeceğini biliyordum. Uyandığımı andan beri annemin sürekli olarak, 'Konuşacağız,' deyip durması da bu yüzdendi demek ki. Aslında hâlâ Beyoğlu'ydum, şimdilik.

Haluk Amca gülümseyerek odadan çıktığında Meriç bana döndü. Yavaşça ayağa kalktım ve tam karşısında durdum. "Birkaç günlüğüne de olsa Keskin olmak çok güzeldi."

Gülümsedi. "Bunu bir prova olarak düşün, yakında yine Keskin olacaksın."

Gülümseyişine aynı şekilde karşılık verdim. "Bundan şüphem yok, adam. Yıldızlarım denize düştü."

Şimdiki Zaman

Zil çaldığında Yağız'la göz göze geldik. İkimiz de aynı anda ayaklandık ve mutfağın kapısına doğru koştuk ama bu kapıdan aynı anda geçemeyeceğimizi hesaba katmamıştık. Sıkıştığım yerden kurtulmak için onun saçlarına asıldım ve arkamdan, "Melis!" diye bağıran annemi umursamadan Yağız'ı iterek dış kapıya doğru koşturdum.

Edizcimcim beni görünce sırıtarak, "İyi misin?" diye sorduğunda boynuna atladım.

Gülümseyerek, "İyiyim, Edizcimcim," dedim ve ona sarılmaya devam ettim. Edizcimcim onu bırakmayacağımı anlayınca gülüp beni kucağına aldı. Kıkırdayarak bakışlarımı Alya Abla'ya çevirdiğimde kaşı dikkatimi çekti. Masum bakışlarımı tekrar Edizcimcim'e çevirdim. "Bunu bana yapmış olamazsın!"

Edizcimcim kaşlarını havaya kaldırarak, "Neyi?" diye sordu.

Kulağına yaklaştım. "Alya Abla hamile mi?"

"Nereden anladın?"

Dolu gözlerimi kocaman açarak, "Bu kaçıncı aldatışın beni?" diye inledim.

Edizcimcim şaşkınlıkla bana baktı. "Güzelim, iyi misin?"

Bakışlarımı bize şaşkınlıkla bakan Alya Abla'ya çevirdim bu sefer. "Çok sevindim," dedikten sonra Edizcimcim'e sımsıkı sarıldım.

"Bir an ciddi olduğunu düşünüp korktum," dedi.

Yavaşça kucağından indim ve Alya Abla'ya sarıldım. "Adını Melis koyun," dedim. Edizcimcim kafasını salladı. "Oldu canım!"

Dil çıkardığım sırada Alya Abla gülerek yanağımı sıktı. Kıkırdayarak, "Teyzemler biliyor mu?" diye sordum.

Alya Abla kafasını olumsuz anlamda salladı. "Sen o haldeyken kimseye bir şey söylemedik."

Kafamı salladım ve Edizcimcim'e bakıp sinsice sırıttım. "Teyze!" diye cırladığımda ne yapacağımı anladı ve eliyle ağzımı kapatarak beni kendine doğru çekip sırtımı göğsüne yasladı.

"Ulan var ya!" dediğinde bir kez daha Meriç'le aynı topraktan yaratıldığını düşündüm.

Alya Abla da işin içine dahil olarak burnumu sıktığında, Ediz'in kollarından kurtulmaya çalıştım. Nihayet ikisinden de kurtulunca derin bir nefes aldım. "Yazık o çocuğa. Sizin gibi cani ebeveynleri olacak!"

Ediz kaşlarını havaya kaldırarak, "Kıskançlık krizine girip kızı zehirleyen biri mi söylüyor bunu?" diye sordu.

Gözlerim kocaman açıldı. Bakışlarımı Yağız'a çevirdiğimde korkuyla Elis Abla'nın arkasına saklandığını gördüm. "Yağız! Sen bittin, çocuk! Sen artık terk edilmiş birisin!"

Yağız saklandığı yerden çıkıp kaşlarını çatarak, "Ne istiyorsun be ilişkimden?" diye bağırdı.

"Artık bir ilişkin yok!" diye bağırdım Yağız'a saldırmaya çalışarak.

Edizcinecim kardeşinin sızlanmasına aldırmadan gülerek, "Kızın elini tutsan ayağı durmuyor," dedi ve Alya Abla'nın elinden tutup mutfağa doğru ilerledi.

Biz de onların arkasından yürümeye başladık. Elis Abla, "Meriç çok yakışıklı bir çocukmuş," dediğinde kızardım ama o bunu umursamadan kıkırdadı. "Onu hastanede gördüm. Çok perişan bir hâldeydi ama yine de hoştu." Utanarak bakışlarımı yere çevirdim, yanağımı sıktı ve başka bir şey söylemeden mutfağa girdi.

Mehmet'ten

Uykum giderek açılırken, bir şarkının sözleri kulaklarımda çınlayıp duruyordu. Gözlerimi birkaç kez açıp kapattım ve karşı duvardaki saate baktım, 11.45'i gösteriyordu. Sırtüstü dönüp bir süre tavana baktım. Uykumun açılması bazen uzun sürüyordu. Aşağıdan Mert ve Mete'nin atıştıklarına dair sesler geliyordu. Mete, "Senin yapacağın işi ben var ya!" diye bağırdığında gözlerimi devirdim.

Mert, "Nereden bileyim yumurtanın mikrodalgada patladığını, ulan!" diyerek kendini savunmaya çalıştığında gülerek ayağa kalktım ve odamdan çıktım. Merdivenlerden inip hızlı adımlarla mutfağa doğru ilerledim. Mete söylenerek mikrodalganın fişini çekti ve eğilip içine bakmaya başladı. Mert ise onu umursamadan şarkı söyleyerek domatesleri doğramaya devam etti.

"Günaydın," dediğimde Mete sinirle bana baktı.

"Sonunda teşrif edebildiniz bakıyorum, Mehmet Bey!"

Güldüm ve kapının çerçevesine yaslandım. Mete her ne kadar temizlik yapmaktan hoşlanmasa da pislikten nefret ederdi. Özellikle de cıvık şeylerden.

Mert bana doğru döndü ve gülümseyerek, "Günaydın, Maviş," dedi.

Kafamı salladım. "Yapmışsın yine yapacağını, helal olsun," dedim.

"Alınım yenisi, ne çok konuştunuz, yaf. Sen biliyor muydun yumurtanın mikrodalgada patladığını?"

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak, "Hayır," dedim.

Elindeki bıçağı bana doğrulttu ve sinirli bakışlarını Mete'ye çevirdi. "Gördün mü bak, Maviş de bilmiyormuş."

Mete gözlerini devirdi. "Hiç değilse adam bilmediği şeyi denemeye kalkışmıyor."

Mert omzunu silkerek domatesleri doğramaya devam etti. "Daha çabuk olur diye düşündüm."

Mete imalı bir şekilde gülerek tek kaşını havaya kaldırdı. "Ulan çocuk ilk defa düşünüyor ama sorun çıkıyor."

Gülerek bakışlarımı Mert'e çevirdiğimde domatesleri tabağa koydu ve bize trip atarak buzdolabını açtı. Dışarıdan gelen ve hoş bir kızın eşlik ettiği şarkı mutfağın açık kapısından duyuluyordu. Mete mikrodalganın kapağını kapatıp ocakta pişmek üzere olan krepin başına geçtiği sırada, "Meriç'i de arayalım mı?" diye sordum ve mutfak kapısına doğru ilerledim.

Mete, "Melih'in yanındaydı, ararım şimdi," dedi.

Kafamı sallayarak arka bahçeye çıktım. Yan villanın bahçesinde Anka bir kediyle oynayarak şarkı söylüyordu. "Anka?" diye seslendiğimde kafasını kaldırıp bana gülümsedi ve şarkıyı yarım bıraktı.

"Günaydın."

"Günaydın... Bir daha buralara gelmezsin diye düşünmüştüm," dedim o olayı hatırlatarak.

Kafasını salladı. "Gelmeyecektim ama çalışmam gerek. Bu semte alıştım," dedi ve 'Ne yapabilirim?' der gibi omuzlarını silkti. Mert, onun babaannesiyle birlikte yaşadığından ve çalışmak zorunda olduğundan bahsetmişti.

Haddinden fazla uzun olan kâkülleri onu rahatsız etmiyor

olsa da bende gözlerinin önünden çekme dürtüsü oluşturuyordu. Gözlerimi saçlarından çekip, saçlarıyla neredeyse aynı renkte olan gözlerine çevirdim. "Kediye mama mı veriyordun?" diye sordum.

Gülümsedi. "Evet. Sevim Hanım'ı beklerken yapacak daha iyi bir şey bulamadım."

Adının Sevim Hanım olduğunu öğrendiğim yan komşum villanın bahçesine çıktı ve Anka'ya küçümseyici bakışlar attı. Bu kadını zaten sevmezdim. Anka kadının uzattığı zarfı alarak teşekkür etti. Sevim Hanım'ın bana verdiği selamı, nezaket icabı başımı sallayarak aldım ve Anka'nın yanından uzaklaşmasını izledim.

"İşin bitti sanırım?"

Kafasını sallayarak beni onayladı. "Evet, bitti." Yanına doğru ilerleyerek bileğinden tutup onu eve doğru çekiştirmeye başladım. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Çaktırmadan gülümsedim. Kısaca, "Kahvaltı," diye cevap verdim. Hiçbir şey söylememesi nedense hoşuma gitti.

Mutfağın kapısından içeri girmeden önce bileğini bırakıp ona öncelik tanıdım. Gülümseyerek mutfağa adım attığında, "Anka kuşum?" diyerek ona doğru gelen Mert'e kıkırdadı ve sarıldı.

Mete onun için de bir tabak çıkarırken sırıtarak bana baktı. Gözlerimi devirip mutfağa girdiğim sırada üst kattaki odamda çalmaya başlayan telefonumun sesini duydum. Merdivenleri ikişer üçer çıkarak odama girdim. Gri yatak örtümle uyumlu olan telefonumu elime aldım ve kimin aradığına baktım. Annemin aradığını görmek gülümsememe neden oldu. Telefonu açtım ve, "Günaydın, güzellik," diyerek odamdan çıktım.

Annem neşeyle gülüp, "Günaydın, mavi gözlüm," dediğinde yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü.

"Ne için aradın sabah sabah, aşkım?" diye sordum. Aşkım kelimesini kullandığım tek kadındı.

Annem, "Hiç, birden aklıma geldin, kuzucum," dediğinde gülümsemeye devam ederek mutfağa girdim. Anka gülerek Mert'e yardım ediyordu. Annem, "İçimde bir his var, kuş yuvadan uçacak," dediğinde şaşkınlıkla kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Kuş?" Nedense aklıma Anka gelmişti.

Annem imalı bir sesle, "Kuş," dediğinde bakışlarımı sırıtarak bana bakan Mete'ye çevirdim. Ulan!

"O sana gelen kuştur, anne," dedim Mete'ye bakmaya devam ederek. "Kıvırcık bir kuş," dediğimde Mete kaşlarını çatıp, dudaklarını oynatarak bana küfretti. İşte şimdi olmuştu, keyifli bir şekilde sırıttım.

"Bu yaşa geldin ama tek bir sevgilin bile olmadı, oğluşum. Görücü usulü evereceğim seni."

Gülümsedim. "Sabah sabah ağzından bal damlıyor, güzellik, ama kahvaltı yapacağım. Ben seni sonra ararım."

"İyi bakalım, size afiyet olsun. Evlatlarımı öpüyorum, görüşüz."

Telefonu kapatıp Mete'nin yanına gittim. "Annemle mi konuştun?"

Omzunu silkti. "Annen hepimizi arıyor, Maviş."

"Ne anlatın lan anneme?"

"Kuşlardan bahsettim, kardeşim."

Kaşlarımı çattım. "Ne ima ediyorsun?"

Sırıttı. "Açık değil mi? Çok güçlü bir kuş."

Umursamaz bir tavırla omzumu silktim. "Ejderha."

Gözlerini devirerek, "Anlamazdan gelme," dedi. "Baksana şu gözlere, hiç kaçar mı benden? Meriç ve Melis için ne söylediysem, aynısı senin için de geçerli."

Kasıldım bir an. Anka ve ben, Meriç ve Melis gibi? Kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırıp, bakışlarımı Anka'ya çevirdim. Saçlarını tepeden topuz yapmıştı ve bir yandan salatalıkları dilimliyor, bir yandan da gülerek Mert'le konuşuyordu.

Mete omzuma vurdu. "Kaçman için hiçbir sebep yok, biliyorsun."

Kafamı sallayarak, "Biliyorum," dediğimde elindeki krep dolu tabağı masanın üzerine yerleştirdi ve sandalyelerden birini çekip oturdu. Anka dilimlediği salatalıkları bir tabağa koyduktan sonra masaya bıraktı. Bakışlarımı ondan çekip, Mete'ye döndüm. "Meriç'i aradın mı?"

Tam bu sırada kapı zili çaldı. Mete'nin cevap vermesine gerek kalmamıştı. Kapıyı açtığımda Meriç ve Melih'in tam karşımda dikildiğini gördüm. Hafifçe kenara çekilip, "Hoş geldiniz," dediğimde Meriç sırıtarak omzuma vurdu ve mutfağa doğru ilerledi. Arkasından içeri giren Melih'le selamlaştıktan sonra kapıyı kapattım.

Meriç'in mutfağa girmesi ve çıkması bir oldu. Bana bakarak, "Anka ne alaka?" diye sordu.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Bir sorun mu var?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, ama Melis sabah sabah kıskançlık krizine girdi," dedi ve muzip bir tavırla ekledi "Kıza bir şey yapmasın?" dediğinde gülerek koluna vurdum. "Leyla Teyze dün beni aradı." Kafamı hafifçe eğerek Mete'ye küfrettiğimde gülerek konuşmaya devam etti. "Mete haklı, o pezevenk ne dese çıkıyor. Bana ve Melis'e bak."

Kafamı sallayarak, "Az önce o da aynısını söyledi," diye cevap verdiğimde sırıttı ve Fenerbahçe marşını söyleme başladı. Sinirle koluna vurdum. Bana *milli* göndermesi yapıyordu ibne.

Gülerek mutfağa girdiğinde Mert, Mete ve Melih ona eşlik etmeye başladılar. Anka onlara anlamadığını belli eden bakışlar atarken, utançla kaşlarımı çatıp bakışlarımı arkadaşlarıma çevirdim. Anka, "Fenerbahçe şampiyon falan mı oldu?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım. Evet, bu gerçekten komik bir soruydu ama bu ibneler bana gönderme yapmıyor olsalardı, ancak o zaman gülebilirdim.

"Hayır, takma onları," dediğimde sonunda marşı bitirip

yerlerine oturdular. Meriç'e sinirle baktım, gülerek ağzına krep ıktı. Mete krepin tarifini ondan aldığı için yiyordu, yoksa asla yemezdi.

Krepten bir parça koparıp ağzıma atarken sırıtarak Meriç'e baktım. "Krepi Mert yaptı."

Meriç ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bırakıp bana baktı. "Ne?" Sandalyesini hızla geriye doğru itip ayaklandı, belli ki ağzındakileri çıkarmaya gidecekti.

Mete gülerek, "Abi otur, ben yaptım," dedi.

Meriç bana küfrederek yerine oturduğunda pis pis sırıttım. Hak etmişti.

Mert bakışlarını Meriç'e çevirdi. "Ben daha güzel yaparım, aşk olsun, kanki."

"Sen ekmeğine bal süremiyorsun, ulan!"

Mert gözlerini devirdi. "Yalan söyleme lan, sürüyorum!"

Anka şaşkın bir hâlde bana dönerek, "Meriç neden böyle bir tepki verdi?" diye sordu.

Yanımda oturuyordu ve kâkülleri hâlâ gözlerinin önündeydi. Saçlarını geriye doğru atmamak için kendimi zor tuttum. "Herkesin yaptığı şeyi yememe gibi bir takıntısı var," dedim.

Melih telefonuna bakarak, "Hadi ama!" dediğinde kaşlarını havaya kaldırarak ona baktım.

Meriç, "Ne oldu?" diye sordu.

Melih ayağa kalkarken, "Filiz 32 kez aramış," diye cevap verdi.

Meriç gülerek, "Pısırık mısın oğlum sen? Niye korkuyorsun?" dedi.

Melih gözlerini devirdi. "Kes lan!"

Meriç onun arkasından gülmeye devam ederek, "Melis kim bilir Filiz'e neler söylemiştir," dedi keyifle. Aklıma Melis'in kıskanç hâlleri geldi. Anka onun gibi kıskanç olsa bile çok çekmezdi benden. Kaşlarım çatıldı. Ne diye bunu düşünüyorsam?

Bahçede oturmuş sohbet ederken Meriç, Beyoğlu Malıkânesi'ne, Mert ise Gece'nin yanına gitmişti. Anka, ben ve Mete sohbet ederken Gizem'in bahçeye girdiğini gördüm. Mete gülümseyerek ona seslendiğinde, Gizem bizi görüp gülümsedi ve yanımıza geldi.

Gizem biraz saf bir kızdı ve sanırım Mete de onu bu yüzden seviyordu. Kafası biraz geç basıyordu kızın, ama kötü biri değildi. Mete yerden kalktı ve kolunu onun beline dolayıp sıkıca sarıldı. Kızlara nasıl davranılması gerektiğini içimizde en iyi o biliyordu. Bakışlarımı Anka'ya çevirdiğimde gülümseyerek onları izlediğini gördüm. Mete, Gizem'i başının üzerinden öpüp ondan ayrıldı. Gizem bize doğru dönüp, "Merhaba," dediğinde gülümseyerek elimi kaldırdım ve ona selam verdim.

Anka sevecen bir sesle, "Merhaba," dedi.

Mete bana baktı. "Kardeşim, biz dışarı çıkıyoruz," dedi.

Kafamı salladım. "Tamam, kardeşim."

Anka, "Baş başa kaldık," dediğinde ona baktım. Utançla yanakları kızardı. "Şey, o anlamda söylememiştim."

"Tamam, sorun değil, ben anladım," dedim. Parmaklarıyla kâküllerini aşağı doğru taradı. Daha fazla dayanamayarak elimi uzattım ve kâkülünü sola doğru kavisli bir şekilde düzeltim. Gözleri açığa çıkmıştı ve şaşkın bir hâlde bana bakıyordu. "Böylesi daha iyi, gözlerin açığa çıktı," dedim. Bakışlarını benden kaçırdı. Kendi saçlarımı düzeltip çimlere uzandım. Bulutlara baktığım sırada onun da başını gökyüzüne çevirdiğini fark ettim.

"Babam hayallerini bulutlara sakla, hiç değilse yağmur yağdığında üzerine düşme şansı olur derdi," dedi.

Onu üzmemek için hiçbir şey söylemedim, çünkü babasının öldüğünü biliyordum. Söylediği cümleyi zihnimde tekrar ettim, gerçekten de anlamlıydı. Bakışlarımı kilitlediğim buluta hayallerimi yükleme isteğiyle doldu içim. "Hayallerimizi bulutlara

nasıl saklayacağız peki?" diye sordum. "Onu da söyledi mi?"

Kafasını eğip bana baktı. "Hayır, ama sanırım onu da hayal etmen gerekiyor," diyerek kıkırdadı. Sesi gerçekten çok güzeldi. Kafamı sallayıp buluta baktım tekrar. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi kapattım. "Tam üstümüzdeki buluta hayallerimi saklayacağım," dedim.

Kısa bir sessizlikten sonra gözlerimi açtım ve Anka'ya baktım. Gözlerini kapatmış, kafasını gökyüzüne çevirmiş bir hâlde öylece duruyordu. Gülümsedim. Acaba güzel olduğunu düşünüyor muydu, çünkü genelde güzel kızlar kendilerini çirkin bulurlardı.

Yüzüme düşen yağmur damlasıyla kaşlarımı çatıp havaya baktım. Birdenbire yağmur yağmaya başladı. Ayağa kalktığımda Anka gülümseyerek gökyüzüne bakmaya devam etti. "Bu bir işaret bence."

"Neyin işareti?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Belki de hayallerimiz başımıza düşer."

Gülümsedim. "O hâlde ıslanacağız," diyerek tekrar çimlerin üzerine oturdum. Saçları ıslandığı için rengi koyulaşmıştı. İkimiz de bir süre boyunca birbirimizi izledik. Ondan hoşlanıyor muydum, bilmiyordum. Hem bunu nereden bilebilirdim ki? Daha önce kimseye karşı bir şey hissetmemiştim, ama onunla tıpkı Meriç ve Melis gibi olmak istiyordum. O zaman bu ondan hoşlandığım anlamına mı geliyordu?

"Ne hayal ettin?" diye sordum.

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Söylersem gerçek olmaz."

Kafamı sallayarak bakışlarımı tekrar bulutlara çevirdim ama kendimi ona bakmaktan alamıyordum. İkimiz de yağmurdan sırılsıklam olmuştuk. Sessiz geçen bir sürenin ardından ona baktığımda dudaklarının morarmaya başladığını görünce kaşlarını çattım. Titrediğini fark ederek, "İyi misin?" diye sordum.

Gülümsedi. "Kansızlığım var sadece, iyiyim."

Hızla ayağa kalkıp, "Hadi içeri girelim, bugün başımıza döşeceği yok," dedim ve elimi ona uzattım. Elimi tuttuğunda onu kendime doğru çektim. Eli buz gibi olmuştu. Sarılmayı istedim ama yapamadım.

Elini bıraktığımda gözlerime baktı. "Babam bazen şansımızı kendimizin yaratmamız gerektiğini de söylerdi," dedi.

Gülümsedim. "Baban çok kitap okuyan biriydi anlaşılan, ufku çok genişmiş." Kafasını sallayarak tedirgin bir tavırla elini bana doğru uzattı. Kaşlarımı çatarak onu izlediğim sırada porselen beyazlığındaki elini uzatıp yanağıma dokundu. İçimdeki onu öpme isteğiyle baş etmeye, nasıl bir tepki vereceğini bilemediğim için kendimi bundan vazgeçirmeye çalışıyordum, ama Anka gözlerini kapattı ve bana izin verdiğini anladım. Yavaşça eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Melis'ten

Parktaki salıncaklardan birine oturmuş çekirdek çitlerken, karşımdaki bankta oturan ve kıkırdayan Yağız ve Ceyda ikilisine sinirle baktım. Meriç'in nerede olduğunu düşünürken sabahtan beri sürekli koluma vuran çocuğa baktım. "Ne var, velet?" dedim bıkkınlıkla.

Çocuk kaşlarını çattı. "Biz de sallanmak istiyoruz, kalk artık."

Omzumu silkerek, "Bana ne, daha yeni bindim," dediğimde yanımdaki salıncakta oturan çocuğu sallayan teyze bana onaylamayan bakışlar attı. Umursamadım.

"Sabahtan beri sallanıyorsun, abla! İn artık!"

"Bana ne, git abini falan çağır, bücür! Kalkmıyorum! Çocukken kesin senin abın de bana böyle yapmıştır. Vakit, intikam vaktidir," diyerek meydan okuduğumda, çocuk ağlayarak koşmaya başladı.

Yağızlara baktım, az önce oturdukları yerde olmadıklarını

devirerek kaşlarımı çattım. Harika! Çocuğun abisi gelince Yaz'ı üstlerine salacaktım sözde. Etrafıma bakarken ağlayarak bana doğru gelen çocuğu ve abisini görünce gözlerimi devirdim. Gerçekten abisi mi varmış? Omuz silkip istifimi bozmadan çekirdek çitleyerek sallanmaya devam ettim ve cebimden telefonumu çıkardım. Benim de abim vardı sonuçta. Rehberden Edizcimcim'i bulup arama tuşuna bastım.

"Efendim, Melis?"

Gülümsedim. "Edizcimcim, iki dakika parka gelir misin?"

Ediz derin bir nefes bırakarak, "Yine ne yaptın?" diye sordu.

Güldüm. "Hadi, bekliyorum," dedikten sonra telefonu kapattım. Yaram olmasa ben de halledebilirdim ama kendimi zorlamasam iyi olacaktı. Hem, insanları gıcık etmek de hoşuma gidiyordu. Edizcimcim de eğlenirdi hem. Az önce ağlayarak yanımdan ayrılan çocuğun abisi kaşlarını çatarak karşıma dikildiğinde kaşlarımı havaya kaldırarak ona baktım. "Evet?"

"Kardeşimi ağlatmışsın?"

Küçük çocuğa bakarak, "İnsanlık hâli," dedim. Eğer ondan korktuğumu falan sanıyorsa, fena hâlde yanılıyordu.

Küçük çocuk, "Kalkmıyor, abi!" diye isyan etti. Abisi kolumdan tutmak için elini bana doğru uzattı.

"O elini kırarım!" diyen Edizcimcim'in sesini duyunca gülümsedim.

Küçük çocuğun abisi bakışlarını bir bana, bir Ediz'e çevirdi. "Ben de abimi çağırdım," dedim. Ediz benden bir yaş kadar büyük olan çocuğun önünde durdu. Bakışlarımı ufaklığa çevirdim. "Benim abim senin abini döver!" Çocuk korkuyla ağlamaya başladığında kıkırdayarak, "Şaka, şaka, ağlama," diye ekledim. Az önce bana dayılık taslayan *abi* şimdi Ediz'e abi diyordu. Ediz gözlerini devirerek bana yaklaştı ve salıncağın önündeki korumayı yukarı doğru kaldırdı. İnmemi işaret ettiğinde gözlerimi devirip önümde dikilen velede baktım. "İşte şimdi abini dövdüreceğim!" diye çemkirdim.

Çocuk yine ağlamaya başlayınca Ediz ağzımı kapattı ve beni peşinden sürüklemeye başladı. Az ilerideki banka oturduğumda sırıtarak önümde dikildi. "Hiç büyümeyeceksin, değil mi?"

Güldüm. "Hayır, ama ne biçim abisin yahu? Beni savunman gerekiyordu. Yeni binmiştim."

Edizcimcim de gülerek kafasını salladı. "Geldiğinden beri orada oturduğuna kalıbımı basarım."

"İyi be!"

Uzanıp saçlarımı karıştırdıktan sonra, "Yağız nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum, beni sattı pislikler."

"Eve gidiyorum, geliyor musun?"

Kafamı olumsuz anlamda sallayarak, "Hayır, sen git," dedim.

Yanağımdan makas alıp yürümeye başladı. "Dikkat et ve bir şey olursa ara yine."

"Tamam, Edizcimcim," dedim. Oturduğum bankta ayaklarımı sallarken bir anda karşımda beliren ufak kıza baktım.

"Abla?"

"Efendim?"

Gülümseyerek, "Somurtunca güzel olmuyorsun," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Meriç?"

Küçük kız koşarak yanımdan uzaklaşırken ayağa kalktım ve etrafıma bakındım. Bumblebee ortalıkta yoktu. Belki de gerçekten somurttuğum zamanlarda çirkin oluyordum ve o küçük kız da bana bunu söyleme gereği duymuştu. Tekrar, "Meriç!" diye seslendim ama yine ses gelmeyince o kızın yanına gittim. "Pişt, kız. Bunu sana kim söyledi?"

"Hiç kimse."

Gözlerimi devirdim. "Sana dondurma alırım."

Bilmiş bir tavırla omzunu silkerek, "O abi bana bir sürü aldı," dedi, ama ne söylediğinin farkına varınca eliyle hemen ağzını kapattı.

Gülerek, "Sağ ol," dedim ve tekrar etrafıma bakındım. Neredeydi bu? Bu sırada yanıma gelen Yağız ve Ceyda ikilisini görünce onlara doğru ilerledim. Yağız elindeki dondurmayı bana uzatırken, "Meriç'i gördünüz mü?" diye sordum.

"Hayır, neden?"

Dondurmayı alarak omzumu silktim. Ceyda kıkırdadı. "Yine özledim diyerek yerlerde yuvarlanmazsın umarım."

"Hain!" Beni umursamadan gülmeye devam edince gözlerimi devirdim. "Her neyse, Meriç buralarda bir yerde." diye homurdandım. Yağız'ı ne kadar tehdit edersem edeyim, ayrılmalarına sebep olabilecek gerçek bir neden bulamadığım için başarılı olamamıştım. Ceyda kafasını Yağız'ın omzuna yaslarken bir kez daha etrafıma bakındım. O sırada kaydırağın arkasındaki beden dikkatimi çekti. Bir çocukla konuştuğundan dikkati dağılmıştı. Gülümseyip ağaçların arasına saklandım ve önümden geçen çocuğu durdurdum. "Eğer söylediğim şeyi yaparsan sana dondurmamı veririm."

Çocuk gülümseyerek, "Sen yeter ki iste, abla," dedi.

Sinsice sırıttım. "Kaydırağın arkasında uzun boylu, yakışıklı, dövmeli ve küpeli bir adam var. Ona gidip, 'Akıl boyun diz kapağımı geçemiyor,' de, ama benim nerede olduğumu sakın söyleme."

Çocuk kaydırağın arkasına doğru bakıp kaşlarını çattı. "Ya beni döverse?"

Gülümsedim. "Dövmez, merak etme. Güven bana," dedikten sonra dondurmamı ona verdim. Çocuk yürümeye başladığında saklandığım yerden onu izledim. Meriç beni görmek umuduyla etrafına bakınıyordu. Çocuk ona söylediklerimi yerine getirdiğinde Meriç kaşlarını çatıp, gözlerini devirdi. Az sonra cebinden çıkardığı parayı çocuğa uzattığında gözlerimi

kocaman açtım. Resmen rüşvet veriyordu! Çocuk ötmez diye umdum, ama o hiç düşünmeden yerimi gösterince ağacın arkasına iyice sindim. Vay hain! Bugün hainlik günü falan olmalıydı! Sezar bile böyle sırtından vurulmadı be kardeşim! Meriç önüme geçip sırıtarak bir elini ağaca yasladığında gözlerimi devirdim. "Çocuğa resmen rüşvet verdin!" diye söylendim.

Sırıttı. "Sen de o küçük kıza vermeye çalıştın, ama benim ikna yöntemlerim seninkilerden daha etkili."

Gözlerimi devirdim. "Keşke dondurmamı vermeseydim."

"Somurtunca çirkin oluyorsun."

Koluna vurup, "Neden beni çoluk çocuğa rezil ediyorsun?" dedim.

Elimden tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Bunu çoluk çocukla kavga eden biri mi söylüyor?"

Duraksadım. "Ne zamandan beri buradasın sen?"

"O küçük çocukla kavga etmeye başladığın beri. Abisinin sana dokunacağını fark ettiğimde yanına gelecektim, ama Ediz benden önce davrandı." Elimden tutarak parkın çıkışına doğru ilerledi. Bumblebee'ye bindiğimizde uzandım ve camların film kaplı olduğunu bildiğim için rahatça onu yanağından öptüm.

Gülümseyip arabayı çalıştırdı.

***

Sahile geldiğimizde Meriç arabayı park edip, "Korkuyor musun?" diye sordu.

Gülümsedim. "Sen yanımdayken mi?"

Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. Bakışlarını bana çevirerek, "O gün de yanındaydım," dedi.

"O sayılmaz."

Hiçbir şey söylemeden kapıyı açıp arabadan indiğinde onu takip ettim. Yanına gidip elini tuttum ve az ilerideki bankta oturan Mert'le Gece'ye gülümsedim.

Meriç, "Geri dönelim mi?" diye sordu.

Yüzümdeki gülümsemeyi bozmadan ona döndüm. "Saçmalama."

Mert bizi görünce ayağa kalkıp yanımıza geldi ve bana sarıldı. Gülümseyerek Mert'e sarıldığımda Meriç'in boğazını temizlemesi ve Mert'in benden hızla ayrılması bir oldu. Gece'ye sarıldığım sırada Meriç, "Siz devam edin," diyerek elimden tuttu ve beni boş banka doğru yönlendirdi.

Ona dönüp, "Kaba mısın?" diye sordum.

Sırıttı. "Evet."

Gözlerimi devirdim, haklıydı. Banka otururken, "Ben de kâğıt helvalı dondurma istiyorum," dedim.

Kafasını salladı ve elimden tutup beni ayağa kaldırdı. Şaşkınlıkla ona baktığımda gözlerini devirdi. "Geçen sefer de dondurma alıyorduk. Bundan sonra bir yere giderken seni yanımdan ayırmayacağım."

Ne söyleyebilirdim ki? Sadece gülümsedim.

***

Yanımızdaki bankta birbirlerine dondurmalı kâğıt helva yediren *MeCe* çiftine baktım ve bakışlarımı yanımda oturan Meriç'e çevirdim. Denize bakarak kâğıt helvasından ufak parçalar koparıp martılara atıyordu. Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Muzip bir ifadeyle gülümsedim ve elimdeki kâğıt helvayı dudaklarına bastırdım. Kaşlarını çatarak bana döndü ve küçük bir ısırık aldı. "Hayırdır?"

Onun ısırdığı yerden ısırdıktan sonra, "Sen yapmıyorsun, bari ben yapayım dedim, Bay Kalas," diye söylendiğimde güldü ve yan tarafta sevimli sevimli kıkırdayan Mert ve Gece çiftine baktı.

"O çiftlerden değiliz biz. Sen sevimli değilsin, ben de yılışık değilim," diyerek parmağıyla onları işaret etti. Sol kolunu bankın sırt kısmına yasladı ve hafifçe bana doğru döndü. Boyu benden uzun olduğu için kafasını hafifçe eğmek zorunda kalmıştı.

Kaşlarımı çatarak, "Ha, ben sevimli değilim, öyle mi?" diye sinirle cırladığımda güldü. O an aklıma uzun zamandır Meriç'le bu tür tartışmalar yapmadığımız geldi. Onunla didişmeyi özlemiştim. Muzip bir ifadeyle bana baktı, oyun oynamak ister gibi bir hâli vardı, ki ben de oyuna hazır bir kız çocuğundan farksızdım.

"Sevimli değilsin."

Kâğıt helvamın çilekli dondurma olan tarafından ısırdım. "Madem sevimli değilim, neden yanımda duruyorsun? Defol git. Hem sende de tam bir ponçik tipi var. Hatta minnoş," diyerek güldüm.

Kaşlarını çatıp, "Zorla küfrettireceksin!" dediğinde onu umursamadan gülmeye devam ettim. "Gülme!" diye bağırması da bir işe yaramadı. Omzumu silkerek bakışlarını denize çevirmiştim ki ayağa kalktı.

Hızla ayağa kalktığımda, "Kanki, nereye?" diye soran Mert'e bakıp, Meriç'i işaret ettim.

Meriç'in duymadığından emin olarak, "Bilmiyorum, kocam nereye, ben oraya," deyip kıkırdadım. Meriç her ne kadar şu an kocam olmasa da, günün birinde olacaktı.

Mert gülerek Gece'ye baktı. "Sen de bana kocacım diyebilirsin, yafrım."

Gülümseyerek bana bakan Gece'ye el salladım ve Meriç'in peşinden gitmeye devam ettim. Meriç oldukça havalı bir şekilde Bumblebee'nin kapılarını açmak için kumandasına bastı ve kapısını açtı. Pislik! Arabaya bindiğinde gülümseyerek ilerledim ve kapıyı açıp yanına oturdum. Ona baktığımda güneş gözlüğünü taktığını ve elini sabırsızlıkla vitesin üzerine koyduğunu gördüm. Ben kapıyı kapatır kapatmaz vitesi değiştirip gaza bastı. Kemerimi bağlarken, "Kızdın mı, ponçik?" diye sordum keyifle. O kadar keyifliydim ki sesime yansımıştı. Kaşlarını çatıp bana kısa bir bakış attı, ama gözlüğü yüzünden gözlerindeki ifadenin ne olduğunu anlamadım.

Tekrar yola odaklanırken, "Bozuşacağız, Melis, kaşınıyorsun," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Seninle de şakalaşılmıyor. Romantik mi oldun, ne?"

Yan aynaya bakıp sol şeride geçti. "Şimdi atacağım seni arabadan, göreceksin romantik adamı."

Güldüm ve uzanıp yanağını sıktım. "Sakin ol, ördekçik."

Bana dönerek, "Kâğıt helva yaramadı sana," dedi.

Koltuğa yaslandım. "Seninle atışmayı özlemişim."

Bir anda elini vitesten çekip saçımı çekti. Canımın acısıyla kafamı ovuştururken koluna vurdum. "Kaza yapacağız, biraz rahat dur," diyerek beni korkutmaya çalıştı. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi tekrar bana döndü. "Ördekçik dediğine göre, seni öpeceğim, hatırlat."

Kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdım. "Ne?"

Muzip bir tavırla gülümseyerek, "Ördekçik dediğinde seni öpüyordum, hatırladın mı?" diye sordu ve bakışlarını yola çevirdi.

Dudaklarımı büzdüm. "Uzun zamandır sana ördekçik demiyordum."

Kafasını salladı. "İki oldu."

Kaşlarımı çatarak, "Hile yapma," dediğimde gülümsedi. Gözlerimi önümüzde uzayıp giden yola çevirirken, "Büyüyor musun, fark etmeden değiştik ikimiz de," dedim.

"İnsan, sevdiği insan için ister istemez değişiyor."

Gülümsedim. "Aynen, mesela ben en son ne zaman Teen Wolf izlediğimi hatırlamıyorum. Odamdaki posterleri öpmedim. Batman, Hulk, Thor, onlardan bahsetmedim. Dylan, aşkım-"

"Hay senin Dylan'ını!"

Muzip bir tavırla gülümseyerek ona baktım. "Sakin ol adam," dedim. Sinirle vitesi değiştirdi, ama onu umursamadım.

"Vampir Günlükleri'ni de izlemedim. Elbise de giymiyorum. Ulan, ben bayağı değişmişim!" diye bir nida döküldü dudaklarımdan.

Meriç bu tepkime gülerken bana bakıp tekrar önüne döndü. "En son ne zaman barı gittiğimi hatırlamıyorum ben de. Okuldan da atılmadım, gerçi okul bizimdi, kavga etmedim, sigara içmiyorum. Fener maçına bile gitmedim," dedi kaşlarını çatarak. "Hakikaten, ne zamandır maç izlemeye gitmiyorum. En kısa zamanda birlikte gitmemiz lazım," diyerek sinyal verdi ve arabayı sağa doğru yanaştırdı.

Şaşkınlıkla ona bakarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Telefonunu eline alıp internete girdi ve kısa bir an bana baktı. "Kombine biletim var. En yakın zamandaki maça gideceğiz," dedi.

Kafamı sallayarak, "Olur," dediğim sırada önümüzde duran arabaya çevirdim bakışlarımı. Furkan arabadan inip gözlüğünü çıkardı ve bize baktı. "Furkan?" diye mırıldandığımda Meriç kaşlarını çatarak bana döndü. Kafamı hafifçe eğerek dışarı bakmasını işaret etmemle Meriç'in arabadan inmesi bir oldu. Hızla kapımı açıp ben de arabadan indim.

Furkan bana bakarak, "İyi misin?" diye sordu. Kafamı salladım, Furkan da kafasını hafifçe salladıktan sonra bakışlarını dikkatle ona bakan Meriç'e çevirdi. "Konuşmamız lazım, Keskin."

Meriç alaycı bir tavırla, "Hangi konuda?" diye sordu.

Furkan gülümseyerek, "Konuşalım, anlarsın," dedi ve arkasına dönüp arabasına bindi.

Meriç öfke dolu bakışlarını bana çevirip, "Bin!" dediğinde onu ikiletmemem gerektiğini biliyordum. Aynı anda arabaya binip kapıları kapattığımızda, "Onu takip edeceğimi de nereden çıkardı?" diye söylendi.

Gülümsedim. "Seni tanıyor. Onu takip edeceğini hepimiz biliyoruz."

Direksiyonu çevirirken bana baktı. "Neden takip edecekmişim onu?"

Omzumu silktim. "Konunun Azra hakkında olduğunu düşünüyorsun çünkü."

"Bu çocuğu döveceğim."

34. Bölüm

Melis'ten

Hayatımda birçok erkek tanımıştım. Yapımdan mıdır bilinmez, her zaman erkeklerle çok yakın arkadaş olmuş ve bu konu yüzünden Edizcimcim'le sürekli kavga etmiştim. Evleneceği sırada bile psikopat kuzenim beni köşeye çekmiş ve harfi harfine, 'Bana bak, Melis. Evleniyorum diye sakın ben özgürüm havalarına girme. Asıl şimdi büyük yasak yiyorsun. Yanında yörende erkek olduğunu duyarsam İzmir'den kalkıp gelir, o çocuğu seni gördüğü güne lanet ettiririm!' demişti. O evlense bile erkeklerle arkadaş olmayacağımı biliyordum. Yani öyle düşünüyordum. Lakin bunu sadece ve sadece beş ay becerebilmiştim. Edizcimcim evlendikten beş ay sonra Meriçler okula gelmiş ve tüm tövbelerim altüst olmuştu. Hadi ama, kim Mert'le arkadaş olmazdı ki? Allah affetsin.

Şu an Mehmet ve Anka'yı utandırıyordum. Aslında bunları anlatmamın sebebi Mert değil, Mehmet'ti. Daha önce onun gibi birini tanımamıştım sanırım. Mehmet saf ve utangaç bir tipti, şu

anda masmavi gözleri bile utançla kızarmıştı ve bunun sebebi de Mert'in sözleriydi. Anka'nın da Mehmet'ten bir farkı yoktu, ama Mehmet'in erkek olması işi ilginç kılıyordu. O kadar utangaçtı ki, kızların içinde bir tek benimle düzgünce sohbet edebiliyordu. Bakışlarımı Meriç'e çevirdiğimde sırıtarak bana baktığını fark ettim. Gülümsedim ve ona Mert'i susturmasını işaret ettim ama anlamadı. Anlaması için tekrar işaret ettim ama yine anlamadı. Abartılı bir hareketle gözlerimi devirdim.

Kaşlarını çatarak, "Konuşsana kızım, ne kaş göz yapıyorsun?" dedi.

Kaşlarım çatıldı. "İyi be! Mert'i sustur, yeterince utandılar zaten!" dedim.

Muzip bir ifadeyle gülümsedi ve bakışlarını hâlâ şiveli bir şekilde konuşmaya devam eden Mert'e çevirdi. "Mert!"

Mert, "Söyle, ponçik," diyerek ona dönünce kıkırdadım.

Meriç derin bir nefes alıp, sakince devam etti. "Sus, kardeşim."

Kaşlarım hayretle havalandı. Bunu ciddi ciddi sakince söylemişti. Altını çiziyorum *sakince!* Ona tekrar baktım, ama bana bakmamaya kararlıydı. Bu ne, canım? Ben ponçik deyince olmuyor, Mert ponçik deyince oluyor muydu yani? Tam ona bunu soracağım sırada yanağımdan makas alıp ayağa kalktı. Diğerleri de ayağa kalkıp onun peşinden mutfaktan çıkmak üzereydi ki, Mehmet'in de gideceğini görünce gözlerim kocaman açıldı. Benim dedikodu sandığımı götüremezlerdi! "Hey! Nereye ya? Mehmet'le dedikodu yapacaktım!" diye sitem ettim. Meriç kaşlarını çatarak bana baktı. Hadi ama! Ona kız bulmak için o kadar kafa patlatmıştım, buna hakkım vardı!

Meriç, "Erkek muhabbeti yapacağız kızım, senin ne işin var aramızda?" dedi.

Şirince gülümsedim. "Söz, vallaha konuşmam."

Gözlerini devirdi ve beni takmadan mutfaktan çıktı. Sinir!

Arkama döndüğümde Anka'nın elleriyle yüzünü kapattığı-

nı gördüm. Gece ve Gizem onu konuşturmaya çalışıyorlardı. Yanlarına gidip, "Utanmana gerek yok, Anka," diyerek sandalyeyi çekip oturdum. Ellerini tutup yüzünden çektim. "Hepımızin başına geldi." Sanki kötü bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşmuştum. Gizem bunu fark edip kolumu dürtünce dudağımı ısırdım ve boğazımı temizledim. "Yani hepimiz öpüştük?" diye kıvırmaya çalıştım.

Gizem gözlerini devirerek, "Bravo!" deyip beni alkışladı. Ofladım. Açıkçası moral vermekten çok, insanları gıcık etmeyi sevdiğimden bu işte pek iyi değildim ya da Meriç'ten bana da bulaşmıştı. Bu düşünceyle gülümsedim. Yerim ya.

Gizem tekrar kolumu dürtünce hayal dünyamda Meriç'i mıncırmayı bırakıp ona döndüm. Gözleriyle Anka'yı işaret etti. Kafamı salladım ve Anka'ya baktım. Kâkülleri gözlerini kapatmıştı. Aslında ben de saçımı böyle kestirebilirdim. Meriç beni utandırdığında saçlarımı gözlerimin önüne salardım ve gözlerim kapanırdı. Hmm, güzel fikirdi. Bunu bir ara detaylı olarak düşünecektim. Anka dudağını ısırarak, "Çok utanıyorum," dedi.

Gülümsedim ve rahatlatmak istercesine elini sıktım. "Oldu bir kere, utanmana gerek yok."

Gece kaşlarını çatıp Anka'nın kolunu sıvazladı. "Mert'in kusuruna bakma ne olur. Kötü bir niyeti yoktu."

Anka, Gece'ye bakıp kafasını salladı. "Biliyorum, ama utanıyorum işte," dedikten sonra kafasını yine önüne eğdi.

Kıpkırmızı olmuş yanaklarına bakarken birden kendimi düşündüm, ben de çok çabuk kızarıyordum. Derin bir nefes alarak, "Şey, istersen biz de sana ilk öpüşmelerimizi anlatalım, ha? Belki daha az utanırsın," dedim.

Ortaya attığım fikri beğendiğini belli eden Gizem kafasını sallayarak, "Harika! Bence çok iyi bir fikir," dedi ve bir sandalye çekip oturdu. Gece de Gizem'in karşısına oturduğunda hepsi merakla bana baktı.

"Ne?"

Gece gülümsedi. "İlk sen anlat. En uzun ilişkisi olan sensin."

Gözlerimi kırpıştırıp boğazımı temizledim. "Şey... İyi be!" deyip ellerime baktım. Aferin Melis, kendi ellerinle yaktın kendini. Aferin! Pis pis gülemeye başlayan Gizem'in koluna vurdum. "Halama bunlardan bahsedersen-"

Elini havaya kaldırarak beni susturduktan sonra dudaklarını büzdü. "Aşk olsun."

"Ben uyarayım da," deyip devam ettim. "Meriç beni ilk kez öptüğünde sevgili değildik. Hatta arkadaş bile değildik. Yani o zamanlar Meriç'le pek iyi geçinemiyorduk. Gerçi hâlâ biraz öyleyiz ama eskiden daha fazlaydı. Ne bileyim, yürüyüşü bile gıcığıma gidiyordu," dediğimde hep birlikte gülmeye başladık. Anka'nın daha şimdiden rahatladığını görebiliyordum. Geçmişi hatırlamak bana kendimi tuhaf hissettirmişti. "Her neyse işte. O zaman yarı yıl tatilindeydik ve Yağızlarla Uludağ'a gitmiştik. Meriç ve Melih de oradaydı. Meriç güya bana kaymayı öğretecekti, ama öğretmek yerine düşüşlerimi izlemeyi tercih ediyordu. Biraz yakınlaşmıştık tatilde ama Meriç'in peşinde kuyruk gibi dolaşan Hande yüzünden pek yakınlaşamıyorduk. Hande bir gün sinirimi bozdu ve ben de biraz uzaklaşabilmek için yürüyüşe çıktım. Sonra birden ayağım kaydı ve yuvarlandım, bayılmışım. Meriç beni bulduğunda kucağına alarak yakındaki bir eve kadar taşımış ve birilerinden yardım istemiş. Bizi soktuğu kulübedeki teyze kıyafetlerimi değiştirmek için ondan dışarı çıkmasını istediğinde ben de yeni yeni kendime gelmiştim. Meriç çıktı, geri geldiğinde iyi olup olmadığımı sordu, beni kaybettiği için çok korkmuş görünüyordu. Teşekkür ederek kafamı omzuna yasladım, yüzünü görmek için kafamı kaldırdım ve sonra... beni öptü."

Anka gülümseyerek, "Ama bu aynı şey değil ki. Mehmet beni öpmedi. Biz... öpüştük..." dedi.

Hayretle ona baktım. "Ha, yani ilk öpüşmemizi mi anlata-

vum?" diye sordum. Kızlar heyecanla kafalarını sallarken kaşlarım çatıldı. "Ne meraklısınız canım siz de!" diye cırladım. Ceyda olsa kafamı keserdi. Ona anlatmam için bana on iki Dylan posteri, bir tencere puding, iki kutu dondurma, üç kiloluk da yoğurt getirmişti. Ne güzel günlerdi. Dylan yakışıklı, Teen Wolf maceralı, ben de bol erzaklıydım.

Gizem kaşlarını çatarak, "Bu fikri ortaya atan sendin, canım," dedi.

Ofladım. Bu kız beni bazen cidden çok gıcık ediyordu. "İyi be! Vik vik ötme!" dedikten sonra ellerimi yanaklarıma bastırdım. Aklıma turp sıkayım ben! Anka'nın utanmasını kesecek diye kendimizi utandırıyoruz, iyi mi? "Biz... İlk öpüştüğümüzde yine sevgili değildik," deyip yüzümü buruşturdum. O günden sonra çok kızmıştım kendime. Çok pişman olmuştum onunla öpüştüğüme. "Ben bıçaklanmıştım ve o beni öpünce, ben de ona karşılık vermiştim," diye kısa keserek onlara baktım. "Sıra sizde hanımlar," diyerek sinsice sırıttım ve Gizem'e baktım. Gözleri parlarken, dudağını ısırdı. Hadi ama, kimse utanmasını beklemiyordu, değil mi?

"Biz ilk AVM'de öpüşmüştük. Paintball'da beni öptüğü zaman bir daha karşısına çıkmamıştım. Ondan hoşlanıyordum, ama boyumun ölçüsünü almıştım bir kere. Onun gibi playboylar asla gerçekten âşık olmazlardı, çünkü onun gibi birkaç sevgilim olmuştu daha önce. Bir daha kırılmak istemedim ve kaçtım ondan sürekli. Sonra onu bir gün kendisi için bir şeyler bakınırken gördüm AVM'de. Her zamanki kızlara o *ben çok çekiciyim* bakışlarını atıyordu, sümsük. Sinirle onu izlerken, Burger King'de çarpıp üzerimi mahvettiğim bir çocukla karşılaştım."

Kaşların çatıldı. O çocuk Meriç'in salak komşusuydu ve benden Gizem'in numarasını istediği için Meriç de onu dövmüştü, çok iyi hatırlıyordum. Demek ki o günden beri Gizem'i unutmamıştı. Gizem benim düşüncelerimden habersiz bir şekilde anlatmaya devam etti.

"Çocuk benim numaramı istedi ama vermedim. Mete benim o çocukla konuştuğumu görmüş. Yanımıza geldiğinde benim tek derdim ikisinden de kurtulmaktı, ama Mete gayet cool bir şekilde çocuğun yanından geçti ve yanıma geldiğinde sinir bozucu bakışlarını ona çevirdi. Birden dudaklarımı öpmeye başladığında dayanamadım ve ona karşılık verdim. İstediği cevabı almış olacak ki biraz sonra benden ayrıldı ve o çocuğa dönüp bir anda kafa attı. Sonrası biraz karışık..."

Hayretle ona baktım. Vay be, Kıvırcık'a bak sen. Hiç de anlatmıyor, kerata.

Hepimizin gözleri su içen Gece'ye döndü. Gece içtiği suyu yutamadan öksürmeye başladı. Güldüm, çünkü Mert'i ve onu öpüşürken hayal edemiyordum. Mert ve öpüşmek... Hatta belki öpüşmemişlerdi bile. Gece bardağı dudaklarından çekip bize baktı ve boğazını temizledi. Sanırım bu konuda en rahat olan kişi Gizem'di.

Gece elindeki bardağa bakarak konuşmaya başladı. "Şey. Biz... Beni Balıkesir'e çağırdınız zaman hani... Mert bayılmıştı..." dediğinde aklıma düşen jetonun sesiyle kahkaha atmam aynı anda oldu. Anka ve Gizem anlamamış bir ifadeyle bana baktılar. Gece kıpkırmızı olurken ben hâlâ gülmeye devam ediyordum. Hatta o kadar şiddetli gülüyordum ki Meriç bile yanımıza geldi. Kahkaha atmamdan hoşlanmadığı için eliyle ağzımı kapatarak beni susturmaya çalıştı ama ben kendimi durduramıyordum.

Kızlara, "Neye gülüyor?" diye sorduğunda Gece elindeki bardağı kafasına dikti, Gizem ise bilmediğini söyledi. Yavaşça kulağıma doğru eğildiğinde parfüm kokusu başımı döndürdü. kahkahalarım yavaş yavaş kesildi. "Hatırlat, bir ara öpeceğim seni," dedikten sonra dudaklarını yanağıma bir tüy hafifliğinde bastırdı ve başparmağıyla hafifçe okşayarak mutfaktan çıktı.

Hıçkırarak kızlara döndüm. "Ö-özür dilerim," dedim.

Güldüğüm şey, Mert'in o gün Gece'yle öpüştüğü için bayılmış olmasıydı. Meriç anlamıştı ama ben en başından beri anla-

mamıştım. Tabii Meriç'in kafası her yöne çalışıyordu mübarek Gece sitemle "Ya Melis!" diye isyan ettiğinde ağzımı kapattım devam etmesini işaret ettim. "Mert'le öpüştük işte," dediğinde kendimi tutamayıp tekrar güldüm. Gizem ve Anka da kıkırdamaya başladıklarında Gece somurttu. Ulan Mert!

Meriç'ten

Melis bana yavru bir panter gibi bakarken, istemeden gözlerimi devirdim. Ellerini çenesinin altında birleştirmiş, dudağını büzmüş ve sikeyim... Üzerine benim tişörtlerimden ve eşofman altlarımdan birini giymiş bir hâlde bana bakıyordu. Yağız ve Ceyda da gelmiş ve herkes burada kalmaya karar vermişti.

"Kes şunu, Melis," dedim.

Küçük bir kız çocuğu gibi mızmızlanarak, "Meriççç..." deyip bacağını sallamaya başladı.

Sanki onu markete göttürmüşüm ve istediği Milka'yı almamışım gibi davranıyordu. Sinirle Ceyda'ya ve Yağız'a baktım. Buraya geleli birkaç saat olmuştu ve şişe çevirmece oynamaya karar vermişlerdi. Neymiş, çok sıkıcıymış da, hazır beraber mişiz de, eğlenceli olurmuş da. Gözlerimi bana piç piç sırıtan Mert'e ve Mete'ye çevirdim bu kez. Allah bilir ne sorup da eğleneceklerdi. Gözlerimi, son adresi olan mavi harelere çevirdim. Bana umutla bakarken nasıl hayır diyecektim ki? Ofladım. "İyi," dediğimde sevinçle ellerini çırpıp boynuma sarıldı. Benim tişörtümü giydiği için üzerine sinen kokum tuhaf hissetme sebep oldu. Onu kendime doğru çekip bacağıma oturmasını salladığımda anında kalkıp kaşlarını çattı. Sırıttım.

Herkes masanın etrafında yerini alırken gözlerim Mehmet'e ilişti. Birkaç saat önce Mehmet benim evdeki odalardan birinde banyoya girdiğinde, Anka'yı aynı odaya atıp kapıyı üzerlerine kilitlemiştim. Melis başta olmak üzere kızlar beni kınamaya başlamıştı, ama Melis bir süre sonra beni kınamayı bırakıp yanıma oturmuş ve yanaklarını sıkmak istediğini söylemişti. Bu kızın huyları çok hoşuma gidiyordu.

Odaya kilitlediğim ikiliyi serbest bıraktığımda karnıma Mehmet'ten sağlam bir yumruk yemiştim ama değmişti. Aralarındaki şey her neyse halletmiş gibi duruyorlardı ve gerilim bitmiş gibiydi.

Melis bana soru sorma şansı artsın diye karşı tarafıma geçerken gülümsedim. Herkes kendine yer ararken ben hatıralara süzülüyordum. Üzerindeki tişörtte 'MK' yazan kısım gülümsememe sebep oldu. Sanki Meriç Keskin değildi de, Melis Keskin gibiydi.

Ceyda sarı saçlarını tepesinden topuz yapıp, Melis'in yanına kurulduğunda Yağız'a baktım. "Sevgiline sahip çık. Abuk sabuk oyunlar buluyor," dedim.

Gözlerini devirdi. "Ulan, iki dakika topluma uyum sağla. Çok değil, abicim, iki dakika," diye söylendi.

Sırıtarak ona baktım, koluma vurup yanıma oturdu. Herkes yerleşince Mert çirkef bir tavırla Ceyda'nın elindeki şişeyi alıp çevirdi. Güldüm. Salak herif. Şişenin soru kısmı Gece'de, cevap kısmı Yağız'da durduğunda Gece gülümsedi. "Doğruluk mu, cesaret mi?"

Yağız hızla, "Doğruluk," diye cevap verdi.

Oyundan şimdiden sıkılıp tekrar Melis'e baktım. Bu oyun için cidden hevesleydi. Mavi gözlerini her zamankinden daha da fazla açmış, merakla Yağız'a bakıyordu. Aklından kim bilir neler geçiyordu yine? Farkında olmadan küpemle oynamaya başladım, aklımdan yarın neler olacağını geçiriyordum. Gözlerim mavi harelerden ayrılıp şapşal bir surata kaydı bu kez. Mert sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. Ayakta kalmayı nasıl başardığını bilmiyordum, ama yapıyordu işte. Birkaç saat önce, 'Hayır. Bu adamı toparlayamam.' diyordunuz, ama o birkaç saat sonra size gerek kalmadan toparlanıyordu. Mert'in bu huyunu çok kıskanıyordum. Ben fırtına çıkınca direkt kaçıp çapa atıyordum, ama o fırtınada savrulmasına rağmen rotasını geri dönmeyi başarıyordu.

Birinin omzuma dokunduğunu hissederek kaşlarımı çattım. Yağız şişeyi işaret ederek, "Sıra sende, kardeşim," dedi.

Şişenin diğer ucunun kimi gösterdiğine baktım. Melis'i gösteriyordu. Muzip bir tavırla sırıttığında aynı şekilde karşılık verdim. Pantercik sonunda muradına ermişti. Murat kim lan? Meriç'ine ermiş olacak o! Sikerim Murat'ı!

Kaşlarım istemsizce kendi düşünceme çatılırken Melis diz kapağımı sıktı. "Çattın yine kaşlarını, hayırdır?" diye sordu.

"Yok bir şey, sor bakalım."

Gülümseyerek, "Doğruluk mu, cesaret mi?" diye sordu.

"Hangisini seçmemi istiyorsun?"

Gülümsemesi giderek büyüdü. "Doğruluk."

Kafamı sallayarak, "Öyle olsun bakalım, doğruluk," diye cevap verdim.

Kızlar kendi aralarında saçma sapan, "Ayy!" diye mırıldanırken, Mete, "Ne kadarda ponçik bir bey," dedi.

Kaşlarımı çatıp yanımdaki yastığı onun suratına attım. Mete gülerek yastığı tuttu. "Kızlar var, ağzını açıtırma," diye uyardım.

Melis gülerek, "Yapmadığın şey ya," dedi.

"Kaşınma, pantercik."

Şirince sırıttı ve sorusunu sormak için ağzını açtı. Tam, "Fenerbahçe-" demişti ki lafını kestim.

"O bir kere olur, güzelim."

Kaşlarını çattı ve sinirle bana baktı. En son bana Fenerbahçe'yle ilgili soru sorduğunda ağlıyordu ve Fenerbahçe'me hakaret etmek zorunda kalmıştım. Allah'ım, sen affet, içimi biliyorsun. "Ama bu soru farklı," dedi.

"Neden kendini Fenerbahçe'yle kıyaslıyorsun kızım, aynı şey mi? O başka, bu başka."

"İyi be," dedikten sonra bir süre düşündü. "Tamam, buldum. Bana bir şarkı ithaf edecek olsan, ne olurdu?"

Muzipçe sırıttım. Bunu sen istedin, pantercik. Heyecanla bana bakarken söylemeye başladım. "Ne sevmek, ne sevilmek, ne de ağlayıp gülmek... Senin hasretin bana ölüm demek..." Bana hayran hayran bakarken istesem de gülemedim, çünkü büyük ihtimalle ona Fenerbahçe'nin marşlarından birini söylediğimi anlamamıştı. Gülmemek için kendimi zorlayarak devam ettim. "Şereftir seni sevmek, sana Kanaryam demek. Bu sevdamız ölene dek sürecek!"

Birdenbire yüzü düşerken diğerleri gülmeye başladı. Melis, "Yine mi Fenerbahçe!" diye cırladığında sırıttım.

"Sen istedin," diyerek omzumu silktim.

"Sinir! Gıcık! Pislik! Ben oynamıyorum ya!" dedikten sonra oturduğu yerden sinirle kalktı. Herkesin gözleri bana dönerken kalkıp panterciğin peşinden gittim. Mutfağa girdiğimde, "Buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü?" diye cırladı bu kez. Güldüm. Bu onu iyice sinirlendirdi, hırsla saçlarıma uzandı ama daha dokunamadan bileğini kavradım. Tıpkı okulun ilk günündeki gibi bacağımın arkasına tekme attı. Bunu yapmasını beklemediğim için acıyla inleyerek dizlerimin üzerine çöktüm. Kolunu yine o günkü gibi boynuma sarıp, "Sana çok pis gıcık oluyorum, Keskin!" diye söylendi kulağıma. Ben de tıpkı o günkü gibi onu yavaşça yere yatırdım ve üzerine çıktım. "Bu fazla dejavu oldu," dedi ve öfkeli bakışlarını gözlerime kilitledi.

"Kendini Fenerbahçe'yle kıyaslamayı bırakman gerek." dediğimde sinirle inleyip ellerini uzattı ve tırnaklarını enseme batırdı. Yüzümü buruşturdum, "Pantercik," dedim acıyla.

Tırnaklarını çekip beni üzerinden itmeye çalıştı. "İn üzerimden, salona gideceğim!"

Onu umursamayıp bacaklarını bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve ensemi ovdum. "Tırnaklarını kesmeyi düşünüyor musun?"

Zafer kazanmış bir tavırla kıkırdadı. "Yoo, çok işime yarıyorlar," diyerek ellerini birer pençe hâline getirdi.

Gülerek ellerini tutup yere bastırdım ve yüzüne doğru yaklaştım. "Sana bir itiraf, güzelim," diye fısıldadıktan sonra dudaklarına baktım. Nefes alışverişi bir anda hızlandı ve yutkundu. Ne zaman onu öpecek olsam verdiği bu tepki hoşuma gidiyordu. "O gün de seni öpmeyi çok istemiştim," dedim ve dudaklarını öptüm. Sinirli olduğu için bana karşılık vermemesini umursamadan alt dudağını dudaklarımın arasına aldım. Parmaklarını parmaklarıma kenetledi ve öpüşüme karşılık verdi. Gülümseyerek kayıp parçamı tamamladım onunla.

Dudaklarından ayrıldığımda zaten dolgun olan dudakları pespembe olmuştu. Gözlerine baktım. En azından eskisi gibi çok utanmıyordu. Muzipçe gülümsedim. "Sana bir itiraf daha, güzelim. Yarın akşam Fenerbahçe maçına gidiyoruz."

"Harika!" diye cırladı.

***

Sabah telefonumun alarm sesiyle gözlerimi açtım ve Melis uyanmasın diye hızla kapattım. Uyanırsa beni sorguya çekeceğini bildiğim için usulca saçlarından öptüm ve yataktan kalktım. Çok sevdiği yatağıma iyice gömülüp yastığıma sarıldı. Telefonumdaki saate baktığımda 05.00 olduğunu görünce yüzümü sıvazlayıp sakallarıma dokundum ve banyoya girdim. İşimi sessizce hallettikten sonra kısa sürede odama döndüm.

Dolabımdan mavi gömleğimi ve hardal rengi pantolonumu alıp hızlıca üzerime geçirdim. Kemerimi ve saatimi takıp, uzamış saçlarıma baktım aynada. Düzeltmekle uğraşamayacağım için elimle şekil verdim ve yatağımda mışıl mışıl uyuyan Melis'e bakıp sessizce odadan çıktım.

Kapıyı arkamdan kapatıp merdivenlen indim. Mete ve Mehmet salonda hâlâ uyuyorlardı. Gözlerimi devirdim. Ulan dün ben ne konuştum sizinle? Yanlarına gidip, "Uyanın lan, geç kalacağız!" dedim sinirle.

Mehmet gözlerini açarken, "Abi niye bu kadar erken gidiyoruz?" diye söylendi.

Mete ise, "Beni bırakın, ben sizi yavaşlatırım." diye saçmaladı.

Gözlerimi devirdim. "Sikeceğim uykunuzu!" diye tısladım.

Mehmet ayağa kalkıp yüzünü ovuşturdu. "Ben bir elimi yüzümü yıkayayım."

Hâlâ uyumakta olan Mete'nin karnına sert bir yumruk attım.

Acıyla inleyerek yüzünü buruşturdu. "Sikeyim seni, Meriç Tamam mı, kardeşim?" dedi sinirle.

Gözlerimi devirdim. "Ben de seni, kardeşim. Geç kalıyoruz!" dedikten sonra kolumdaki saati gösterdim. Kafasını sallayıp banyoya gittiği sırada, Mehmet salona geri döndü. Diğer koltuğun üzerine bıraktığı giysilerini üzerine geçirirken bana baktı.

"Saat kaçta geliyormuş ki şirkete bu kadar erken gidiyoruz?"

Telefonuma bakarak sorusuna cevap verdim. "Sekizde."

Mete, "O zaman niye karga bokunu yemeden kalktık?" diye söylendi.

"Çünkü o gelmeden biz şirkete gideceğiz. Şirket sabah beşte açılıyor. Sekreter gelmeden önce orada olacağız."

Mehmet kaşlarını çattı. "Bizi fark ederlerse o gelmeden polisler gelir, kardeşim."

Sert bakışlarımı ona çevirdim. "Farkındayım. Birkaç tane daha planım var," dedikten sonra parmaklarımı sinirle saçlarımın arasından geçirdim. Mete de kıyafetlerini giyip saçlarını düzeltti ve telefonunu cebine tıktı. "Çıkıyor muyuz?" dediğimde kafalarını sallayarak beni onayladılar.

Evden sessizce çıkıp garaja park ettiğim Bumblebee'nin kilidini açtım. Mehmet ve Mete'nin arabaları da garajdaydı. Mehmet'in Porsche 718, Mete'nin de BMW i8'i vardı. Bumblebee'ye binip çalıştırdım ve garajdan çıkıp ana yola girdim.

Üçlü şeridin ortasına sinyal vererek geçip hızımı artırdım.

Beni arkadan takip eden Mehmet'e hızlı olmasını işaret etmek için dörtlülerimi yakıp kornaya bastım ve gaza yüklendim. Dörtlüleri kapatırken arabanın saatine baktım. 05.40 olmuştu. Ağzımın içinden bir küfür mırıldandım. Tahmin ettiğimden biraz daha geç çıkmıştık evden. "İnşallah sekreteri saat yedi gibi geliyordur!" diye söylendim.

Yolun sağ tarafındaki tanıdık tabelada 'Uysal Holding' yazısını okuyup sinyal verdim ve sağa döndüm. Bu saatte otoparka giremeyeceğimizden, arabayı müsait bir yerde sağa çektim. Arabadan indiğim sırada Mehmet ve Mete de geldiler ve arabanın arkasına park ettiler. Aynı anda arabalarından inip yavaşça yanıma yürüdüler. Mete'nin uykusuzluktan şişmiş gözlerine bakıp, "Uykunu sikeyim, kardeşim," dedikten sonra güvenliği işaret ettim.

Gözlerini devirdi. "Oldu bir kere."

Kafamı sallayarak, "Soran olursa stajyeriz," dedim ve arkama dönüp, büyük ve gösterişli kapıya doğru ilerlemeye başladım.

Döner kapıdan geçeceğimiz sırada kapıdaki güvenlik bize döndü. "Hayırdır, gençler?"

İstifimi bozmadan adama baktım. "Stajyeriz," dedim. İçeri girip güvenlik bankosunun önünden geçtik ve asansörlere doğru ilerledik. Düğmeye basıp asansörün gelmesini beklerken bakışlarımı Mete'ye çevirdim. "Dua et sekreter gelmemiş olsun, yoksa iş sende, koçum."

Kaşlarını çattı. "İş derken?"

Sırıtarak ona baktım. "Sekreteri ayartacaksın, sonuçta yapmadığın şey değil."

Mehmet, "Abi niye beklemiyoruz? Necati Amca bizi tanıyor," dedi.

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Adam bize serseri demiş, ayrıca Mert'i de bizden uzak tutmaya çalışıyor. Sence onunla konuşmamıza müsaade eder mi?"

Kaşlarını çatıp kafasını salladı. "Anladım, ama odasına girdiğini kameradan görmeyecekler mi?"

Hınzır bir ifadeyle kafamı sallayıp gelen asansöre bindim. Bakışlarımı ikisinin üzerinde gezdirdikten sonra Mehmet'e odaklandım. "O işi hallettim."

Şaşkınlıkla, "Nasıl?" diye sordu. Bakışlarımı tekrar Mete'ye çevirdiğimde ne yaptığımı anlayarak hınzırca güldü. Mehmet önce Mete'ye ardından da bana baktı. "Kim lan?"

Omzumu silktim. "Mete'nin eski hacker sevgilisi işte. Geçenlerde telefon numarasını bulmuştu ya..."

Mehmet anladığını belli eder şekilde kafasını salladı. "İyi de o zaman Mete'yle yemeğe çıkmıştı bu kız, şimdi karşılığında ne istiyor?"

Mete piç piç sırıtarak, "Melis biliyor mu?" diye sordu.

Kaşlarını çattım. "Hele bir söyle, sikerim seni!"

Kahkahalarının arasında, "Ulan var ya, sabah sabah hiç güleceğim yoktu. Ne teklif ettin kıza?" diye sordu.

Koluna vurup, "Teklif deyip durmayın, lan," dedim. "Bir şey teklif etmedim. Yani ettim ama benimle ilgili değil."

Mete gülerek bana baktı. "Ne dedin?"

Mehmet'e yan bir bakış atarak, "Mehmet'le yemeğe çıkacak," diye cevap verdim. Mehmet kaşlarını çatarak bana bakarken yavaşça omzuna dokundum. "Kusura bakma kardeşim, ama benim başım bağlı."

"Sikeyim işinizi! Bilerek mi yapıyorsunuz, lan? Ne konuşacağım ben o kızla?" diye söylenmeye başladı.

Mete omzuna dokunup, "Sakin ol, kardeşim. Kardeşin sana taktik verecek," diyerek dalga geçmeye başlayınca Mehmet küfürler yağdırdı.

Ben onların bu hâllerine gülerken asansörün kapıları açıldı. Hızlıca dışarı çıkıp bekleme salonundaki koltuklardan birine oturdum ve cebimden telefonumu çıkarıp o kıza mesaj attım.

'Gönderilen: Hacker Kız

Hazır mısın?'

Cevap vermesini beklerken sekreterin olması gereken yere baktım. Kız gelmiş, işiyle ilgilenmeye başlamıştı bile. Mete'ye dönüp, "Hadi iş başına, Kıvırcık," dedim.

Kaşlarını çatarak işaret parmağını bana doğru salladı. "Gizem duymayacak bak, yoksa ben de Melis'e çıtlatırım!"

"Şantajcı pezevenk! İşim gücüm yok Gizem'le senin dedikodunu mu yapacağım? Siktir git, kızı tavla!" Mete gözlerini devirip sekreterin yanına doğru ilerlediğinde Mehmet'e döndüm. "Kusura bakma."

Gözlerini devirdi. "Siktir et. Kıza yemek ısmarlarım ve konuşmam."

Gülerek, "Anka'yla ne konuştunuz?" diye sordum.

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Oralara hiç girme, abi. Şu iş bitsin, sonra."

Kafamı sallayarak önüme döndüğüm sırada telefonumun titrediğini fark ettim. Ekran kilidini açıp gelen mesajı okudum.

'Gönderen: Hacker Kız

Hazırım patron. Maviş'e selam ;)'

Sırıtarak Mehmet'e baktım. "Kameraya el salla, kardeşim," dedikten sonra sekreterle konuşmaya başlayan Mete'ye döndüm. Kızı ikna edip yerinden kaldırdığında hızla ayağa kalktım. Mehmet arkamdan beni takip ediyordu. Etrafa göz gezdirdiğimde bu katta başka oda olmadığını anladım. Odanın kapısını açmak için kolunu çevirdim ama kapı kilitliydi. Kaşlarımı çatarak, "Kilitli," diye mırıldandım.

Mehmet ağzının içinde bir küfür geveleyip bana baktı. "Ne yapacağız?"

Ona 'Ciddi misin?' der gibi baktım. "Odadan kaçtığın günleri ne çabuk unuttun, Maviş?"

Ensesini kaşıyarak, "Kardeşim, şu an büyük bir suç işliyoruz," dedi.

Sırıttım. "Alışkınız koçum, sen rahat ol."

Yüzüne yaramaz bir sırıtış yerleştirip pantolonunu hafifçe yukarı çekip diz çöktü. "Yapalım o zaman," diyerek bir süre kilidi inceledi.

Bakıcısı, Mehmet çok küçükken onu sürekli odasına kilitlediği için kapı kilitleriyle arası iyiydi. Kilitli kapıyı açar, evden kaçıp bize gelirdi ve Mertlerle oyun oynardık. Hatta bir keresinde de biz o kadını kilitlemiştik.

Mehmet ayağa kalkıp sekreterin masasına doğru ilerledi ve kapıyı açmak için lazım olabilecek bir şeyler aramaya başladı. Geri döndüğünde elindeki sivri uçlu aletle kilidi kurcaladı. O işine konsantre olmuşken, ben de sürekli etrafıma bakınıyordum. Kısa bir süre sonra kapının açıldığını belli eden o sesi duyunca bakışlarımı Mehmet'e çevirdim. Yüzünde muzip bir sırıtış vardı. "Paslanmamışım demek ki," dediğinde güldüm ve odaya girdik.

Kapıyı kapatıp ilerledim ve siyah deri koltuğa yerleştim. Saate baktığımda 07.54 olduğunu gördüm. Mehmet'e bakarak, "Ev sahibi birazdan gelir," dedim.

Kafasını salladı. "Ya direkt güvenliği çağırırsa?"

Omzumu silkerek arkama yaslandım. "Güvenliğin gelmesi iki dakikayı bulur, biz de onlar gelene kadar ne söyleyeceksek söyleriz."

"Bence hazır bu kadar suç işlemişken dövelim."

Cıkladım. "Hak etmediğinden değil ama Mert'i ezip geçemeyiz. Hem bizden büyük, ayıp olur," dedikten sonra ayağa kalktım. Tam o sırada kapı açılınca arkama dönüp kimin geldiğine baktım.

Necati Amca kaşları çatık bir hâlde kilitli olmayan kapıya baktı, ama bakışları bizi bulduğunda kaşlarının ortası derin bir V hâlini aldı. İçeri girmeden, "Bu ne cüret?" diye bağırdı. "Siz kim oluyorsunuz da benim odama girebiliyorsunuz? Sersem herifler! Eylül, hemen güvenliği çağır!"

Olduğum yerde durup kaşlarımı çattım. "Buraya sizinle konuşmaya geldik," dedim.

Necati Amca daha fazla dayanamamış olacak ki sinirle karşıma dikildi. "Eşkıya mısınız oğlum siz? Benden izinsiz odama giriyorsunuz, sonra da ukala ukala, konuşacağız diyorsunuz!" diye bağırdı. "Sen kendini ne sanıyorsun?"

Boğazımı temizledim. "Meriç Keskin," dedim. "Mert'in kardeşlerinden biriyim ve Nergis Teyze'nin de Mert'i sizin yanınıza emanet ettiği kişiyim. Onu neden size emanet etmediğini şimdi daha iyi anlıyorum."

Necati Amca bakışlarını benden kaçırıp, sinirle kravatını gevşetti. "Güvenlik nerede? Eylül! Çıkarın şu sersemleri odamdan!" Ardından tekrar bana döndü. "Mert'i de siz bozuyorsunuz! Ama durun siz! İletişiminizi kökten keseceğim! Mert beş parasız ne kadar dayanabilecek sanıyorsunuz? Eninde sonunda gelecek eve!"

Güldüm ve Mehmet'e döndüm. "Daha fazla sizli bizli konuşamayacağım. Sorun olmaz herhâlde?"

Çıkladı. "Sanmıyorum."

Bakışlarımı Necati Uysal'a çevirdim ve sert bir sesle, "Elinden geleni ardına koyma o zaman, Necati Uysal!" diye tısladım. "Ama! Eğer bir daha Mert'e zarar verirsen, sonuçları senin için kötü olur. Bu bir uyarı değil, tehdit, altını çizeyim, tehdit. Bir de, hani diyorsun ya Mert beş parasız kaldı diye, Nergis Teyze'nin Mert için gizli bir hesap açtığından da, o ölünce o hesaba bizim para yatırdığımızdan da haberin yok! Yani kısacası Mert o eve istemediği sürece dönmeyecek ve sen de onun canını sıkmayacaksın! Okay?"

Necati Amca bana tokat atmak için elini havaya kaldırdığında Mehmet onun bileğini kavradı ve aramıza girdi. "Yavaş ol amca, kavga çıksın istemeyiz. Uf olursun!"

Tam bu sırada içeri giren güvenlik görevlilerinden güç alan Necati Uysal, Mehmet'i iterek kendinden uzaklaştırdı. "Polise

Sırıttım. "Alışkınız koçum, sen rahat ol."

Yüzüne yaramaz bir sırıtış yerleştirip pantolonunu hafifçe yukarı çekip diz çöktü. "Yapalım o zaman," diyerek bir süre kilidi inceledi.

Bakıcısı, Mehmet çok küçükken onu sürekli odasına kilitlediği için kapı kilitleriyle arası iyiydi. Kilitli kapıyı açar, evden kaçıp bize gelirdi ve Mertlerle oyun oynardık. Hatta bir keresinde de biz o kadını kilitlemiştik.

Mehmet ayağa kalkıp sekreterin masasına doğru ilerledi ve kapıyı açmak için lazım olabilecek bir şeyler aramaya başladı. Geri döndüğünde elindeki sivri uçlu aletle kilidi kurcaladı. O işine konsantre olmuşken, ben de sürekli etrafıma bakınıyordum. Kısa bir süre sonra kapının açıldığını belli eden o sesi duyunca bakışlarımı Mehmet'e çevirdim. Yüzünde muzip bir sırıtış vardı. "Paslanmamışım demek ki," dediğinde güldüm ve odaya girdik.

Kapıyı kapatıp ilerledim ve siyah deri koltuğa yerleştim. Saate baktığımda 07.54 olduğunu gördüm. Mehmet'e bakarak, "Ev sahibi birazdan gelir," dedim.

Kafasını salladı. "Ya direkt güvenliği çağırırsa?"

Omzumu silkerek arkama yaslandım. "Güvenliğin gelmesi iki dakikayı bulur, biz de onlar gelene kadar ne söyleyeceksek söyleriz."

"Bence hazır bu kadar suç işlemişken dövelim."

Cıkladım. "Hak etmediğinden değil ama Mert'i ezip geçemeyiz. Hem bizden büyük, ayıp olur," dedikten sonra ayağa kalktım. Tam o sırada kapı açılınca arkama dönüp kimin geldiğine baktım.

Necati Amca kaşları çatık bir hâlde kilitli olmayan kapıya baktı, ama bakışları bizi bulduğunda kaşlarının ortası derin bir V hâlini aldı. İçeri girmeden, "Bu ne cüret?" diye bağırdı. "Siz kim oluyorsunuz da benim odama girebiliyorsunuz? Serseri herifler! Eylül, hemen güvenliği çağır!"

Olduğum yerde durup kaşlarımı çattım. "Buraya sizinle konuşmaya geldik," dedim.

Necati Amca daha fazla dayanamamış olacak ki sinirle karşıma dikildi. "Eşkıya mısınız oğlum siz? Benden izinsiz odama giriyorsunuz, sonra da ukala ukala, konuşacağız diyorsunuz!" diye bağırdı. "Sen kendini ne sanıyorsun?"

Boğazımı temizledim. "Meriç Keskin," dedim. "Mert'in kardeşlerinden biriyim ve Nergis Teyze'nin de Mert'i sizin yerinize emanet ettiği kişiyim. Onu neden size emanet etmediğini şimdi daha iyi anlıyorum."

Necati Amca bakışlarını benden kaçırıp, sinirle kravatını gevşetti. "Güvenlik nerede? Eylül! Çıkarın şu serserileri odamdan!" Ardından tekrar bana döndü. "Mert'i de siz bozuyorsunuz! Ama durun siz! İletişiminizi kökten keseceğim! Mert beş parasız ne kadar dayanabilecek sanıyorsunuz? Eninde sonunda gelecek eve!"

Güldüm ve Mehmet'e döndüm. "Daha fazla sizli bizli konuşamayacağım. Sorun olmaz herhâlde?"

Cıkladı. "Sanmıyorum"

Bakışlarımı Necati Uysal'a çevirdim ve sert bir sesle, "Elinden geleni ardına koyma o zaman, Necati Uysal!" diye tısladım. "Ama! Eğer bir daha Mert'e zarar verirsen, sonuçları senin için kötü olur. Bu bir uyarı değil, tehdit, altını çizeyim: tehdit. Bir de, hani diyorsun ya Mert beş parasız kaldı diye, Nergis Teyze'nin Mert için gizli bir hesap açtığından da, o ölünce o hesaba bizim para yatırdığımızdan da haberin yok! Yani kısacası Mert o eve istemediği sürece dönmeyecek ve sen de onun canını sıkmayacaksın! Okay?"

Necati Amca bana tokat atmak için elini havaya kaldırdığında Mehmet onun bileğini kavradı ve aramıza girdi. "Yavaş ol amca, kavga çıksın istemeyiz. Uf olursun!"

Tam bu sırada içeri giren güvenlik görevlilerinden güç alan Necati Uysal, Mehmet'i iterek kendinden uzaklaştırdı. "Polise

teslim edin şu serserileri! Hemen! Şikâyetçi olduğumu da söyleyin!"

Güvenlikler bize doğru yaklaşırken Mehmet'e bakıp sırıttım. "Bu iş daha da eğlenceli bir hâl almaya başladı."

Sırıttı. "Sonra."

Aynı şekilde sırıtıp karşıma baktım. Mete, güvenliklerin arkasında durmuş, kollarını sıvıyordu. Sekreter kızsa şok olmuştu. Güvenlik görevlilerinden biri kelepçe takmak için kolumu tuttuğunda ona karşı çıkmadım. Necati Uysal sinirden köpürmüş bir hâlde bizi izlerken, sağ bileğime kelepçeyi takan görevliye baktım. "Bak şimdi uf olacak," dedikten sonra kelepçenin diğer ucuna parmaklarımı seri bir şekilde geçirdim ve muşta görevi görecek şekilde kavradım. Güvenlik görevlisinin suratına sert bir yumruk attım. Adam acıyla inlerken bir kez daha vurup bayılmasını sağladım. İri cüssesi yere yığılırken, Mete ve Mehmet de diğerlerini halletmişlerdi. Sinirle bize bakan Necati Uysal'a döndüm. "Bu hoş ziyaretimizden Meri'in haberi olmayacak ve sen de hâlâ bizi şikâyet etmek istiyorsan, keyfin bilir, Necati Uysal. Karakolda çaylarımızı yudumlarken, senin nasıl vergi kaçırdığını da konuşuruz!" Necati'nin bir anda renginin solduğunu fark ederek gülümsedim ve başımı hafifçe sallayarak selam verdim. "Görüşmek üzere," dedikten sonra kolunu sıkıca kavradıkları Necati'nin kulağına bir şeyler fısıldayan Mete ve Mehmet'e baktım. Mehmet de onun omzuna sertçe çarparak bana baktı ve birlikte odadan çıktık.

Asansöre binerken kolumdaki kelepçeye baktım. "Sikeyim! Anahtarları almadım!"

Mete omzuma dokundu. "Korkmaz A.Ş. hizmetinde, kardeşim."

Güldüm. "Yavuz Amca'ya yakalanma da."

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi. "Anahtarı bulmak uzun sürer, oğlum, kelepçeyi biz açacağız."

"Ne yalan söyleyeyim, güvenemiyorum lan sana. Bileğimi

falan mı kesecceksin?"

Kendini gülmek için zorladı. "Ha, ha, ha! Çok komikti bu. İyi abi, sen bilirsin," dedi.

"İyi lan, kızma hemen."

Sıntarak, "Çok eğleneceğiz, aşkım," dediğinde gözlerimi devirdim.

***

Karşımdakinin Melis olmasından daha güzel bir şey varsa, o da Fenerbahçe formalı bir Melis olmasıydı. İkimiz de gülümseyerek birbirimize bakıyorduk. Bir süre sonra onu izlemeyi bırakıp yaslandığım çalışma masamın çekmecesini açtım, lacivert ve sarı renkli parmak boyalarımı çıkardım. "Gel buraya."

Sözümü ikiletmeden önümde durdu. "Ben de seni boyayacağım," dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. Yüzüne şirin bir ifade yerleştirip, "Vallaha kötü bir şey yapmayacağım," dedi.

Kafamı sallayarak, "Bakarız," dedikten sonra boyanın kapağını açtım.

Ellerini yanaklarına bastırarak, "Bakma, yaptır, bana ne? Yoksa ben de izin vermem," diye cırladı.

Gözlerimi devirdim. "İyi."

Masum bir şekilde sırıtıp ellerini arkasında birleştirdi. Memnunlukla gülümseyerek işaret parmağımı boyanın içine soktuğumda kaşlarını çatarak elimi tuttu. "Parmaklarına ne oldu?"

Ne sorduğunu anlayabilmek için elime baktım. Tabii ya! Kelepçeyi elime geçirmiş ve o adama sert bir yumruk atmıştım. Elimde bu sabaha dair hatırı sayılır bir iz bulunuyordu. Umursamaz bir tavırla elimi elinden çektim ve parmağımı tekrar boya kutusunun içine soktum. "Bagaj kapağı elime düştü," diye yalan söyledim.

Parmaklarıma dokundu. "Çok acıdı mı?"

Yutkundum. Ona yalan söylemek zorunda kalmıştım. Affet beni, güzelim. "Acımıyor," dedikten sonra iki yanağına da lacivert şeritler çizdim. Ellerini belime koyduğunda parmağımda kalan fazla boyayı kutunun kenarına sıyırdım ve sarı boya kutusunu elime aldım. Parmağımı boyaya batırıp lacivert şeritlerin hemen altına sarı şeritler bıraktım. İşimi bitirdiğimde hafifçe geri çekildim ve gülümseyerek ona baktım, çok şirin olmuştu. Bu düşünceyle kaşlarını çatıldı. "Laf atan olursa bana söylüyorsun," dediğimde kafasını salladı. Parmağımdaki boyayı kutunun kenarına sıyırdım ve boyaları ona uzattım. Boyaları heyecanla elimden aldığında bir dakika beklemesini işaret ederek dolabımda asılı duran formamı dikkatli bir şekilde aldım ve yatağın üzerine bıraktım. Gömleğimin düğmelerini açmaya başladığımda kafasını öne eğdi, yanakları pespembe olmuştu. Gülümseyerek gömleğimi çıkardım ve formamı üzerime geçirdim. Karşısına geçtiğimde, "Soğuk su getireyim mi?" diye sordum. Kanıma vurdu ve parmağını boyaya batırdı, hâlâ bana bakmıyordu. "Yüzüme bakmadan mı boyayacaksın? Hem neden bu kadar utandın ki şimdi? Beni ilk kez mi yarı çıplak görüyorsun?"

Ofladı. "Keser misin?" Kaşlarım çatılırken aklıma gelen şeyle sırıttım. Özel gününde falandı belki de. Kaşlarını çatarak, "Aklında her ne varsa, düşünmeyi kes!" dedi.

"Emrin olur, güzelim."

Bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra alnımın tam ortasından başlayarak uzun bir lacivert şerit oluşturdu. Hemen yanına sarı boyayı da sürdükten sonra gülümsedi. "Çok şekil oldun."

Güldüm. "Her zamanki hâlim, güzelim," diyerek ellerimi yıkamak için banyoya doğru ilerledim. O da peşimden gelip ellerini yıkadıktan sonra odamdan çıkıp salona geçtik. Mete, Mehmet, Mert ve Yağız tezahürat yapıyorlardı. Melis'e baktım. "Orada kulaklarını kapatman gerekecek, yanına kulaklık da al."

Şaşkınlıkla, "Neden?" diye sordu.

Sırıttım. "Bazı tezahüratlarımız küfürlü de ondan."

Bizim çocuklar ayağa kalktıklarında Melis'in elinden tutarak kapıya doğru ilerledim. Hep birlikte dışarı çıktığımızda Mehmet elindeki bayrakları bagaja attı. Bir tanesini alarak arka koltuğa fırlattım ve arabaya binip üstünü açtım. K.F.Y.'den Ne Sevmek, Ne Sevilmek'i buldum ve bizimkilere baktım. Başımla işaret verdiğimde bütün arabalardan marşımız gümbür gümbür çalmaya başladı.

Sesi sonuna kadar açarken Melis gülerek bana bakıyordu. Yağız'a çıkması için işaret ettiğimde arabayı çalıştırdı ve sürmeye başladı. Bütün villa sakinleri sinirle bize bakarken, onları umursamayıp marşa eşlik ettim. Ana yola girdiğimizde konvoy oluşturduk. Mete ritme uygun bir şekilde korna çalmaya başladığında Melis'e baktım. "Bayrak sallayabilir misin?" diye sordum.

Gülerek arka koltuğa uzandı ve camını açıp bayrağı dışarı çıkararak sallamaya başladı. "Gerçekten fanatiksin," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Yeni mi fark ediyorsun?"

Gülümsedi. "Babam görse seninle gurur duyardı."

Şükrü Saraçoğlu'na giden sapağa vardığımızda trafiğin epey sıkışık olduğunu gördüm. Bu trafiğe alışık olduğumuzdan, bilerek erken çıkmıştık zaten. Arabalarımızdan yükselen marşı duyanlar korna çalıp bize eşlik etmeye başladılar.

"Bu çok güzel bir duyguymuş," dedi Melis gülümseyerek.

"Fenerbahçe hissedilir zaten."

Dudaklarını büzerek, "Ama yine de en çok beni sev," dedi.

Yüzümdeki gülümseme daha da büyüdü. Bakışlarımı stada doğru uzanan yola çevirdim. Allah biliyor ya, Fenerbahçe gibi seviyordum onu, hatta daha da fazla.

"En çok seni, hep seni be, hatun," dedim.

Uzandı ve yanağıma bir öpücük bıraktı. Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde bayrağı sallamaya devam ederek arabada çal-

makta olan marşa eşlik etmeye başlamıştı. Onun bu hâllerine gülmeden edemiyordum.

Trafik yavaş yavaş ilerlerken Mete yanıma yanaşıp, "Maç skoru alayım," dedi.

Sırıtarak, "Yensek de, yenilsek de Kanarya!" diye bağırdım.

"Orası öyle de, senin bir tahminin yok mu?"

Omzumu silkerek ilerlemeye başlayan arabaları takip ettim. "2-1 veya berabere."

Güldü. "Fenerbahçe adamı ne yapar?"

Sırıtarak ona baktıktan sonra bakışlarımı merakla, "Ne yapar?" diye soran Melis'e çevirdim.

"Hiç bulaşma oralara, güzelim."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

Sırıtıp, "Ayıp," dediğimde gözlerini devirdi.

Şükrü Saraçoğlu Stadı görüş açımıza girdiğinde arkadan Mehmet'in sesini işittim. "Sözle anlatılmaz!" dediğinde bizim gibi arabasının üstünü açan ya da camdan sarkan tüm taraftarlarla birlikte ona eşlik etmeye başladık.

"Aşkın tarif olmaz! Sana olan sevdamız hiçbir kefeye konmaz! Bu taraftarın seni asla yalnız bırakmaz!" deyip zaten ilerleyemediğimiz için direksiyonu bırakıp Melis'in kulaklarını kapattım. "Duysun bütün ibneler, Fenerbahçe yıkılmaz!" diye bağırdıktan sonra ellerimi çektim ve gözlerimi ondan ayırmadan devam ettim. "Hep! Bu dünya hep yalan dolan! Senin sevgindir aslolan!" Bu şekilde Melis'in de gönlünü almış oluyordum. "Biz sonuna kadar Fenerbahçeliyiz, ulan!"

Trafik açıldığında tezahüratı yarıda kesip direksiyonu kavradım. Sonunda otoparka girebildiğimizde hızla arabadan indim ve yanıma gelen Melis'in elini tuttum. Kontrollerimiz yapıldıktan sonra yerlerimize doğru ilerledik. Mert yanıma gelip, "Yenecek miyiz sence, ponçik?" diye sordu.

35. Bölüm

Bir annenin evhamlı olmasından daha kötü bir şey varsa, o da eczacı bir annenin evhamlı olmasıdır. Tabii anneniz eğer eczacı değilse ne demek istediğimi anlayamayabilirsiniz, ama kesinlikle ürkütücü bir şey.

Elinde ateş ölçerle tepemde dikilirken kalp ameliyatı yapan bir cerrah kadar dikkatliydi. Hayır, sanki oradaki rakamları görmüyor da, Check-up'ımı inceliyordu. Daha fazla dayanamayıp yanaklarımı şişirip ofladım ve yatakta doğruldum. "Annem, alt tarafı yaz gribi oldum yahu! Evi kliniğe çevirdin! Her hasta olduğumda bunu yapıyorsun ya! Sırf bu yüzden hasta olmayı istemiyorum!"

Annem kaşlarını çatarak beni tekrar yatırdı. "Kapa çeneni, Melis! Başından o kadar şey geçti, bir dikkat etmiyorsun kendine!"

Dudaklarımı büzdüm. "Sakin ol, anniş," desem de beni umursamadı. Ateş ölçerden tatmin olmamış olacak ki elini uzattı ve alnıma dokundu.

"Ateşin var. Boğazın ağrıyor mu?"

Kafamı sallayarak, "Azıcık," dediğimde sinirle koluma vurdu.

"Kutu kutu dondurmaları götürürsen, sonra azıcık dersin tabii!"

Somurttum. "Ne hırpalıyorsun yahu?"

Sıkıntıyla offadı ve komodinin üzerinden ilaçları alıp bir bardak su doldurdu. "İç bunları," diyerek bana uzattı.

Tekrar doğruldum ve elindekileri alıp burnumu çektim. Kendimi çok bitkin hissediyordum. Şu an konuşmak – yani en sevdiğim spor - bile zor geliyordu. İlaçları boğazımdan aşağı yuvarlayıp iğrenç tatlarıyla yüzümü buruşturdum. "Yemeğe gidecektik sözde," dedi. Yeliz Teyze bizi akşam yemeğine davet etmişti.

"Siz gidin, bana Ceyda bakar," dedim.

Kaşları çatıldı. "Olmaz öyle şey. Ateşin çok çıkarsa acile gideriz, evde olmamız lazım."

Kendimi yatağa bıraktım. "Ah be anniş, bir ben mi hasta oluyorum bu hayatta? Gidin işte. Ablam da hazırlanmıştır zaten, ayıp olmasın Yeliz Teyzelere. Bir şey olursa ararız sizi," dedim ve konuşmaktan boğazımın acıdığını hissederek yüzümü buruşturdum. Anneme baktığımda kararsız bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Sonuçta dünürleri yemeğe davet etmişti. Meriç'in de hasta olduğumdan haberi yoktu ve bunu öğrendiğinde hemen yanıma geleceğinden emindim. Bu düşünceyle gülümsedim, ne zamandır odamda uyumamıştık. Annemin karar vermesini beklerken komodinin üzerinde duran telefonumu elime aldım ve Ceyda'ya mesaj attım.

'Gönderilen: Kardeşcimcim

Hasta oldum, ölüyorum ve sen beni hiç sormuyorsun! Pencereden bakarken gördüm, dondurma almış, eve gidiyordun, hain! İnsan bana da getirir! Seni Selma Teyze'ye ispiyonlamayacağım, tabii bir şartla ^_^

Mesajı gönderdikten sonra sinsice sıntıp anneme döndüm. Kaşları kaldırırken, "İyi bari. Ceyda gelsin de sana baksın. Selma'ya da söylerim, arada kontrol eder," dedi.

Kafamı sallayarak, "Aynen ponçiğim, gıdın sız," dedim.

Eğilip alnımı ve yanaklarımı öptü. "Kıyamam kuzuma."

Yanağını usulca öperken, "Sem seviyorum, yafrım," dedim. Sırada kıkırdadı. İçimden Mert çıkmıştı. Annem odadan çıkarken sırada telefonumun titrediğini fark ettim.

'Gönderen: Kardeşcimcim

Ulan! Geber be! Senin gibi arkadaş olamaz olsun! Bir ağız tadıyla dondurma yiyemeyecek miyim ben? Sen götürdün hapır hupur dondurmaları, tabii hasta olursun! Ama tık! Ceyda yemesin! İyi ki Ceyda şeker krizi geçiriyor! Rok ve, Melis! Gelmiyorum lan! Git, söyle anneme!...'

Mesaja gülerken boğazım acıyınca inleyip susmak zorunda kaldım. Şu an bana söve söve buraya geliyordu kesin. İşte, biz de böyle kardeştik.

Kapımız hunharca çalınırken parmaklarını gözlerime bastırarak yatağa iyice gömüldüm ve gözlerimi kıstım. Ajitasyon yapacaktım, yoksa parçalardı beni, zalım. Odama girdiğinde beni görünce yüzündeki ifade birazcık yumuşadı ama bana hâlâ sinirle bakıyordu. "İyi misin?" diye sorduktan sonra yanıma gelip yatağın kenarına oturdu.

Kesik kesik öksürdüm ve kısık bir sesle, "Hayır," diye cevap verdim.

Gözlerini devirip elini uzattı ve ateşime baktı. Yerim ya. "Ateşin var. Ayşe Teyzeler gidecek mi Meriçlere?

Kafamı salladım. "Evet," dedikten sonra gözlerimi kısmayı bıraktım. "Bana yoğurt getirsene."

Kaşları çatıldı yine. "Ya! Numara mı yapıyordun?"

Cıkladım. "Birazcık, ama cidden hastayım. Boğazım çok fena ve burnum akıyor," deyip burnumu çektim.

"İyi oldu."

Kaşlarımı çattım. "Kızım senin çok dondurma yemen yasaksa ben ne yapayım, ben mi yasakladım sana yahu!"

Sinirle uzanıp saçımı çekti. "Kapa çeneni, Melis! Ayda yılda bir kutu dondurma yiyorum diye beni tehdit ettin be!"

Kafamı ovuşturarak, "Sevdiğimden yaptım abla, affet," dedim.

Kaşlarını yukarı kaldırarak dikkatle yüzüme baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gülümsedim. "Annemler gidecek ya hani, Meriç hasta olduğumu duyarsa gelir kesin. Ee, annem de Selma Teyze'yi başımıza dikecek. Sen halledersin, değil mi?"

Nutku tutulmuş bir hâlde bana baktı. "Sen gittikçe kurnaz oluyorsun, senden gerçekten korkulur."

Sırıttım. "Thanks, baby!"

Meriç'ten

Mert'in art arda çekip telefonuma gönderdiği fotoğraflara bakıyordum. Melis'le sevgili olduğumuz günden beri Mert düğün fotoğrafçısı gibi fotoğraflarımızı çekmiş, videolar kaydetmişti. Listenin en başında duran ve maç gününe ait olan videoya tıkladım.

Maça Filiz ve Melih de gelmişti. Onlar birlikte Fenerbahçe'ye tezahürat yaparlarken, Melis bilmediği için bize ayak uydurmaya çalışıyordu ve bu cidden komik bir görüntüydü. Hatta bir ara telefonunu çıkarıp marşın sözlerine bakmıştı. Sırıttım istemsizce. Bir kız ancak bu kadar zeki, kurnaz ve aynı zamanda salak olabilirdi sanırım. Melis tıpkı acemi bir aşçının yaptığı yemek gibiydi; çorbanın içine her baharattan azar azar katılmıştı, ama yine de ortaya çok güzle bir iş çıkmıştı.

Zilin çaldığını duyduğumda annem mutfaktan çıkıp, "Oğluşum, kapıya bakıver," dedi.

Kafamı sallayarak ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Murat Amcalar geleceklerdi. İçimden, umarım kısa bir [illegible] giymemişsindir, hatun diye geçirdim. Kapıyı açıp Ayşe Teyze'ye gülümsedim. Bana sıkıca sarılıp yanaklarımı öptü. Geri çekildiğimde hafifçe eğildim ve saygıyla elini öptüm. Murat Amca'ya döndüğümde elini öpmek yerine benimle tokalaşmayı tercih etti. Filiz bana gülümseyip yanımdan geçerken, Melis'ten eser yoktu. Kaşlarımı çatarak kapıyı kapattım. Annemle göz göze geldiğimizde Melis'in gelmediğini görerek, "Melis nerede, Ayşe?" diye sordu.

Birden Ayşe Teyze'nin yüzü asıldı ve bu canımı sıktı. Pantece bir şey mi olmuştu? "Melis yaz gribi oldu, Yeliz," dedi. "Ceyda ona bakıyor şimdi."

Sessizce bir küfür mırıldandım. Şimdi ben buradan nasıl gidecektim? Ah güzelim, ah!

Ben küpemle oynamaya başladığımda annem herkesi masaya davet etti ve yavaşça yanıma geldi. "Asma suratını, Meriç, ayıp."

"İyi miymiş, Melis?" diye sordum. Endişem sesime de yansımıştı. Daha yeni iyileşmişken grip olması canımı sıkmıştı. Yemesine içmesine dikkat etmesi gerekiyordu hâlbuki. Nasıl hasta olmuştu kim bilir. Annemi onaylayıp yüz ifademi değiştirdim ve onu takip ederek masaya doğru ilerledim.

Melih yanıma otururken, telefonumu cebimden alıp ellerimi masanın altına gizleyerek mesaj yazmaya başladım.

'Gönderilen: Hatun

Ne yaptın da grip oldun, Melis? Yemene içmene dikkat etmen gerekiyordu sözde!'

Kafamı kaldırıp Melih'e baktım. Babamlarla ev hakkında konuşuyorlardı. Filiz heyecanla, "Duvarları Meriç boyuyor," dediğinde bütün gözler bana döndü. Bu kız benim baldızım mı oluyordu şimdi? Melis neden daha güzeldi? Murat Amca böyle kızlar yapmayı nereden öğrenmişti?

Ayşe Teyze, "Neden Meriç boyuyor?" diye sorduğunda kafamı salladım ve Melih'e baktım. Cimri pezevenk.

"Meriç güzel sanatlarla da ilgileniyor, anneciğim," dediğimde içtiğim su boğazımda kaldı ve öksürmeye başladım. Anneciğim? Ulan hangi ara annen oldu?

Melih sırtıma vururken durmasını söyledim ve bir yudum daha su aldım. "Affedersiniz."

Ayşe Teyze bana gülümseyip sohbete dönerken, Melih'e baktım. "Kılıbık mısın oğlum sen? Anneciğim nedir?" diye fısıldadım.

Kaşlarını çatarak, "Sana ne lan, karışma," dedi.

"Tabii ki, abiciğim."

Bu sırada Ayşe Teyze, "Ee, Melih oğlum, Meriç güzel sanatlarla ilgileniyor diyordun," diyerek konuşmamızı böldü.

Melih kafasını sallayarak, "Duvarlara Filiz'in istediği bazı desenleri çiziyor," dedi. Yatak odasının duvarına da kılıbık yazacaktım. Açıkçası eşinin annesine anne diye hitap etmek bana pek hoş gelmiyordu. Benim annem sadece Yeliz Sultan'dı. Ayşe Teyze'yi de annem gibi severdim, ama ona anne diyeceğimi sanmıyordum. Zaten Melis de bunu sorun etmezdi. Kafamı eğip Melis mesaj atmış mı diye telefonuma baktım. Evet!

'Gönderen: Hatun

Vallaha dikkat ediyordum! İlk kez bir kutu dondurma yemiyorum ki :('

Kaşlarım çatılırken ekranı kilitleyip telefonu cebime koydum ve burun kemerimi sıktım. Bu kız cidden beni deli edecekti bir gün. Sabırsızca yemeğin bitmesini bekledim ve arada sırada sohbete dahil oldum. Genelde Melis'e vereceğim cezayı düşünüyordum. Nihayet yemek faslı bittiğinde, "İzniniz olursa ben dışarı çıkabilir miyim? Mert'in ailevi bir durumu var da," dedim. Yalan değildi. Babam olayı bildiğinden anlayışla kafasını salladığında diğerlerine baktım. Onlar da kafalarını sallayarak onayladıklarını belli ettiler. Bugünün anlam ve önemi Me-

lth ve Filiz çifti olduğundan, yokluğum bir şey değiştirmezdi.

Masadan kalkıp annemi öptüm ve herkesle selamlaşıp evden çıktım. Bumblebee'ye atlayıp hemen çalıştırdım ve koluma daki saate baktım; 19.42!

Arabayı son hızla Melislere doğru sürdüm. Yarım saat kadar sonra tanıdık binanın önünde durdurdum arabayı. FBI ajanı gibi olan komşularına görünmemeyi umarak koşar adımlarla binaya girdim. Merdivenlerden çıkıp dairenin önünde durdum ve zile bastım. Kapıyı Ceyda açtığında sanki beni bekliyormuş gibi bir hâli vardı. "Sonunda geldin!"

"Ne?"

Bıkkın bir tavırla tavana baktı. "Melis ona kızıp gelmeyeceğini düşünüyordu."

Kafamı sallayıp içeri girdim ve hatunumun odasına yöneldim. İçeri girdiğimde sinirle kaşlarım çatıldı, Melis duvarda asılı olan Dylan mıdır nedir onun posterine hayran hayran bakıyor, onu öpüyordu! "Ulan!" dedim.

Yerinde zıplayarak bana döndü. "Ponçik?"

Gözlerimi kapatıp ona kadar saymaya başladım. Bu kız kesinlikle beni deli edecekti!

Gözlerimi açıp ona doğru ilerledim ve alnına dudaklarımı bastırdım. Çok fazla ateşi yoktu. "Ateşin yok gibi," diyerek gözlerine baktım.

Şirince gülümsedi. "Gelmeyeceksin sanmıştım."

Halsiz olduğu çok belliydi ve bu beni daha çok sinir etti. "Niye dikkat etmiyorsun ki?" dedim.

Elimden tutarak yanına oturmamı sağladı ve kafasını omzuma yasladı. "N'olur iyileşince kız, Meriç, şimdi hiç havamda değilim," dedi. Gözlerimi devirip yanına uzandım. Kollarını bana sardı ve iyice sokuldu. "Boğazım berbat hâlde."

Saçlarını öpüp, "Akılsız panterciğin derdini Meriç çeker," dedim.

"Meriç olmadı, ördekçik çeker," diyerek kafasını hafifçe kaldırdı ve bana baktı.

Hastayken çok şirin duruyordu. Savunmasız kalmış gibiydi. "Öpeyim mi?" diye sordum.

Zaten pembe olan yanakları daha da pembeleşti. "Öpme, sana da bulaşır. Hatta yanımda da yatma."

"Yeterince bulaşmadık mı birbirimize?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Söyleme böyle şeyler, hastayken daha da ağır geliyor, bayılacağım vallaha."

Gülümsedim ve alnından öptüm. "Milka alayım mı?"

Cıkladı. "Hiçbir şey istemiyor canım, ama sen yine de al, hastalığım geçince nasıl olsa isteyeceğim."

Güldüm. Milka deyince kalp atışları bile hızlanıyordu bu kızın. Kafamı duvara çevirdiğimde posterlere bakıp kaşlarını çattım. "Cezalısın!"

Huysuzca kıpırdanarak, "Yaa!" diye inledi.

Bakışlarımı ona çevirip, "Mızmızlanma Melis, çok sinirliyim sana," dediğimde somurttu ve kabullenmiş bir tavırla kafasını salladı. "İlk işin şu posterleri yırtıp atmak olacak."

Gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Olmaz! Hayatta olmaz! Ben bu duvara ne emek vermişim! Annem postere izin versin diye kaç takla atmışım ya! Olmaz, Meriç! Lütfen!"

Kaşlarım çatıldı. "Hani senin boğazın ağrıyordu? Bu şerefsizler yüzünden sesin gürleşti bakıyorum! Atacaksın hepsini, çok ciddiyim!" dediğimde iyice somurtarak bana arkasını döndü. "Bir daha bana arkanı dönme!"

"Bana emir verme," diye cırladı.

Hasta hasta onu üzmenin mantıksız olduğuna, bu olayı iyileştikten sonraya saklamaya karar verdim ve kolumu belinc sarıp onu kendime çektim. Omzuna ufak bir öpücük kondurup, "Bana sırtını dönme bir daha, pantercik," dedim.

"Kes şunu."

Kafamı boynuna gömdüm. "Neyi?"

"Şu söylediklerini ve şu yaptığını."

Gülümsedim ve bu sefer boynuna bir öpücük bıraktım. "Ben sana bu kadar iyi bakarken, senin kendine iyi bakmaman sinirimi bozuyor, Melis," dedim kulağına doğru. "Sana gelen en ufak bir zarar bile canımı sıkıyor," diye devam ettim. Yüzüne bakarak söyleyemeyeceğim şeylerdi bunlar. "Sürekli sana bir şey olacakmış gibi yaşamak istemiyorum."

"Ben de öyle yaşamam istemiyorum, Meriç."

Kafamı salladım. "O zaman kendine dikkat et."

"Özür dilerim, bundan sonra daha çok dikkat ederim," dedi ve bana doğru döndü. Kolumu tekrar sıkıca belime sardım. Elini yanağıma koyup okşadı. "Sen gerçekten çok güzel bir adamsın, Meriç Keskin."

Hafifçe gülümsedim ve açlıkla dudaklarını öpmeye başladım. Benden ayrılmak istese de izin vermedim, onu köşeye sıkıştırmıştım. Bir süre sonra bana direnmeyi bıraktı. Üzerindeki panterli pijamayla o kadar *dikkatimi* çekiyordu ki, onu doldurma isteğim artıyordu. Benden uzaklaştığımda tekrar öpecekken beni durdurdu.

"Meriç, sümüklerim akacak ya, bırak da süleyim," diyerek burnunu çekti.

"Rahat ol, güzelim. Sümkürebilirsin."

Koluma vurdu. "Hayvan! Bir leydi asla sümkürmez," dedi ve nazikçe burnunu silip bana baktı. "Şimdi kulaklarını kapat."

Gülmeye başladığımda oflayıp omzuma vurmaya devam etti. "Rahat ol güzelim, ciddiyim," dedim.

"Meriç ya!"

Ellerimi başımın altına yerleştirerek gözlerine baktım. "Gizlimiz saklımız mı var, Melis? Alt tarafı burnunu süleceksin. Ben senin daha ne hâllerini göreceğim, alış şimdiden."

Utançla arkasını döndüğünde ne düşündüğünü merak etmiş

Bir şey ima etmemiştim hâlbuki, ama o fesat anlamıştı anlaşılan. Sırıttım. Burnunu silip kendini geriye bırakınca kafası karnıma düştü. Üzerime iyice yerleşti ve yüzüstü dönüp kafasını göğsüme yaslayarak kedi gibi mırıltılar çıkardı.

"Sev beni, besle beni, asla terk etme beni, Meriç," dediğinde gülümsedim. Kollarımı beline sardığımda uykulu bir sesle, "Azıcık uyuyacağım, bir yere gitme," diye fısıldayıp gözlerini kapattı.

Mesaj gelince telefonu zorlukla cebimden çıkardım.

'Gönderen: Mehmet

Abi neredesin? Mert yok ve bakmadığımız yer kalmadı. Mete, babasından şüpheleniyor. Müsaitsen bize gel, bekliyoruz.'

36. Bölüm

Mert'ten

Yaşamım boyunca her zaman her şeyin bir nedeni olduğuna inanmıştım, tıpkı acılarımın da bir nedeni olduğu gibi. Annemin ölümünden sonra ayakta kalabilmemin tek nedeni bu olmuştu. Ailem olan arkadaşlarım vardı ve ben her gece yatağa girdiğimde her şeye boş vermiş o mutlu adamı bir kenara bırakıyor, gözlerini tavana dikip boş boş bakan adam oluyordum. Bazen uykum gelsin diye Gece yafrımı ya da annemi düşünüyordum.

İki şeyin sonsuz olduğuna katılıyordum, ama Einstein'ın aksine, bu iki şeyin aptallık ve evren olduğunu değil, acı ve evren olduğunu düşünüyordum. Aptallık bir gün bitebilir ve herkesin süper zeki çocukları olabilirdi, ama acı... Acı hiçbir zaman sona ermeyecekti. Kimse sonsuza kadar mutlu olamazdı çünkü.

Benim gibi. Şu an kredi kartını tutarken titreyen elim ve sebepsizce bulanık gören gözlerim neyin parçasıydı? Sevinç mi? Çok param var diye mi seviniyordum? Ya da babam bana tek-

meyi bastı ama ayakta kalacak kadar param var diye mi? Yoksa aç kalmayacağım diye mi? Ya da annem bu kadar düşünceli diye mi? Annem bazı şeyleri öngörecek kadar yüce bir kadın diye mi? Beni bırakmak zorunda kaldı diye mi? Annem öldü diye mi? Annem yok diye mi?

Kartı sıkmaktan beyazlaşan eklemlerime bakarken yer çekimine ayak uydurarak yanağımda bir ıslaklık gezindi. Kredi kartını ATM'nin haznesine yerleştirip şifremi tuşladım. Bütün hesaplarımın şifresi annemin doğum tarihi ya da onun ismiydi. Bir miktar para çekip kartla birlikte cebime koydum. Gözlerimi sildim ve burnumu çektim. Hiçbir zaman ağlamaktan utanmamıştım. Annem, 'Erkekler de ağlar, bir tanem. Kalbi olan her canlı ağlamalı,' derdi. Bugün erkenden annemin mezarına gitmiş ve yine hava kararana kadar orada kalmıştım. Sanırım artık kaldıramıyordum. Babamın attığı tokatla her şey altüst olmuştu sanki. Tutunduğum, dayandığım tüm desteği kırmıştı. Toparlayamıyordum. Gece bile iyi gelmiyordu. Ona bakarken atan kalbime işlemiyordu güzel gözleri.

Dayanamayıp kaldırıma oturdum ve yine ağlamaya başladım. Canım çok acıyordu. Ne olur yardım et, anne! Dayanamıyorum artık. Olmuyor, gülemiyorum. En başa döndüm yine. Ne olur yardım et!

Birinin omzuma dokunduğunu hissederek ayağa kalktım ve nereye olduğunu bilmeden koşmaya başladım. 'Yapma, Mert...' diyen annemin sesi doldu kulaklarıma. Arkama dönüp baktığımda düştüm ve kafamı sert bir şekilde yere çarptım. Kaldırıma uzanarak, "Lütfen," diye fısıldadım. "Acıyor," dedim ağlayarak. "Meriç! Mehmet! Beni alın buradan! Mete!" diye bağırdım. Kimse yoktu etrafta. "Yardım edin, ne olur!" diye bağırdım bu kez. "Anne!" diye inlediğim sırada adım sesleri duydum. Annem mi gelmişti yoksa? Zorlanarak ayağa kalkıp arkama baktım. Birkaç serseri bana doğru yaklaştı, yere bakıyorlardı. Bakışlarını takip ettiğimde cebimdeki tüm paramın yere saçıldığını gördüm. Eğilip hızla paralarımı aldım ve ce-

birine attım. İçlerinden biri bana iyice yaklaşıp yüzüme tekme atınca geriye doğru savruldum ve kafamı duvara çarptım. Dudaklarımdan acı dolu bir inleme döküldü.

Aynı kişi bu sefer yüzüme sıkı bir yumruk attı. Sonra arkası geldi yumrukların ve tekmelerin. Ben sadece ağladım. Niye güçsüzdüm ben? Niye Meriç gibi dövüşemiyordum? Çünkü benim annem çok kızardı, kimseyle kavga etmemi istemezdi, sigara içmemi istemezdi, alkol almamı istemezdi. Karşılık vermedim o yüzden. Annem üzülmesin, bana yeterdi.

Birinin yakamdan tutup beni ayağa kaldırdığını hissettim. "Zengin piç!" diye soludu yüzüme doğru.

Gözlerimi açtım ve ağlayarak ona baktım. "Anneme laf söyleme!"

Gülerek karnıma tekme attığında sokakta sesim yankılandı bir kez daha ve iki büklüm oldum. Beni yere ittiğinde yere yığıldım tekrar. Sonra koşarak uzaklaştılar. Soğuk betonda öylece uzandım ve ağlamaya devam ettim. Ruhumun acısına, bedenimin acısı karıştı. Sadece bekledim, zaten annem öldüğünden beri bekliyordum. Bu sefer de kurtarılmayı bekledim. "Anne," diye fısıldadım. "Seni üzsem küser misin bana?" dedim aklımdan geçenlere karşılık. "Ne olur kızma," diyerek gözlerimi kapattım. Annem öldükten sonra ikinci kez ölmeyi diledim.

***

Omzumdan hafifçe dürtüldüğümü hissederek gözlerimi araladım. Başımda dikilen adam, "İyi misin? Beni duyuyor musun?" diye sordu.

Kafamı yavaşça salladım. "Duyuyorum, abi."

Adam kafasını sallayarak elindeki telefonu kulağına götürdü. "Beni duyduğunu söyledi," dedi. Ambulansı çağırmıştı belki de. Hareket etmedim ve gözlerimi tekrar kapattım. Acılarımla yalnız kalmıştım yine. Bizimkiler geldi aklıma, beni böyle görünce üzüleceklerdi. Gece... Gece'm... O da çok üzülecek, çok ağlayacaktı.

meyi bastı ama ayakta kalacak kadar param var diye mi? Yoksa aç kalmayacağım diye mi? Ya da annem bu kadar düşünceli diye mi? Annem bazı şeyleri öngörecek kadar yüce bir kadın diye mi? Beni bırakmak zorunda kaldı diye mi? Annemi öldü diye mi? Annem yok diye mi?

Kartı sıkmaktan beyazlaşan eklemlerime bakarken yer çekimine ayak uydurarak yanağımda bir ıslaklık gezindi. Kredi kartını ATM'nin haznesine yerleştirip şifremi tuşladım. Bütün hesaplarımın şifresi annemin doğum tarihi ya da onun ismiydi. Bir miktar para çekip kartla birlikte cebime koydum. Gözlerimi sildim ve burnumu çektim. Hiçbir zaman ağlamaktan utanmamıştım. Annem, 'Erkekler de ağlar, bir tanem. Kalbi olan her canlı ağlamalı,' derdi. Bugün erkenden annemin mezarına gitmiş ve yine hava kararana kadar orada kalmıştım. Sanırım artık kaldıramıyordum. Babamın attığı tokatla her şey altüst olmuştu sanki. Tutunduğum, dayandığım tüm desteği kırmıştı. Toparlayamıyordum. Gece bile iyi gelmiyordu. Ona bakarken atan kalbime işlemiyordu güzel gözleri.

Dayanamayıp kaldırıma oturdum ve yine ağlamaya başladım. Canım çok acıyordu. Ne olur yardım et, anne! Dayanamıyorum artık. Olmuyor, gülemiyorum. En başa döndüm yine. Ne olur yardım et!

Birinin omzuma dokunduğunu hissederek ayağa kalktım ve nereye olduğunu bilmeden koşmaya başladım. 'Yapma, Meri...' diyen annemin sesi doldu kulaklarıma. Arkama dönüp baktığımda düştüm ve kafamı sert bir şekilde yere çarptım. Kaldırıma uzanarak, "Lütfen," diye fısıldadım. "Acıyor," dedim ağlayarak. "Meriç! Mehmet! Beni alın buradan! Mete!" diye bağırdım. Kimse yoktu etrafta. "Yardım edin, ne olur!" diye bağırdım bu kez. "Anne!" diye inlediğim sırada adım sesler duydum. Annem mi gelmişti yoksa? Zorlanarak ayağa kalkıp arkama baktım. Birkaç serseri bana doğru yaklaştı, yere bakıyorlardı. Bakışlarını takip ettiğimde cebimdeki tüm paramın yere saçıldığını gördüm. Eğilip hızla paralarımı aldım ve ce-

bime attım. İçlerinden biri bana iyice yaklaşıp yüzüme tekme atınca geriye doğru savruldum ve kafamı duvara çarptım. Dudaklarımdan acı dolu bir inleme döküldü.

Aynı kişi bu sefer yüzüme sıkı bir yumruk attı. Sonra arka a geldi yumrukların ve tekmelerin. Ben sadece ağladım. Niye göçsüzdüm ben? Niye Meriç gibi dövüşemiyordum? Çünkü benim annem çok kızardı, kimseyle kavga etmemi istemezdi, sigara içmemi istemezdi, alkol almamı istemezdi. Karşılık vermedim o yüzden. Annem üzülmesin, bana yeterdi.

Birinin yakamdan tutup beni ayağa kaldırdığını hissettim. "Zengin piç!" diye soludu yüzüme doğru.

Gözlerimi açtım ve ağlayarak ona baktım. "Anneme laf söyleme!"

Gülerek karnıma tekme attığında sokakta sesim yankılandı bir kez daha ve iki büklüm oldum. Beni yere ittiğinde yere yığıldım tekrar. Sonra koşarak uzaklaştılar. Soğuk betonda öylece uzandım ve ağlamaya devam ettim. Ruhumun acısına, bedenimin acısı karıştı. Sadece bekledim, zaten annem öldüğünden beri bekliyordum. Bu sefer de kurtarılmayı bekledim. "Anne," diye fısıldadım. "Seni üzsem küser misin bana?" dedim aklımdan geçenlere karşılık. "Ne olur kızma," diyerek gözlerimi kapattım. Annem öldükten sonra ikinci kez ölmeyi diledim.

***

Omzumdan hafifçe dürtüldüğümü hissederek gözlerimi araladım. Başımda dikilen adam, "İyi misin? Beni duyuyor musun?" diye sordu.

Kafamı yavaşça salladım. "Duyuyorum, abi."

Adam kafasını sallayarak elindeki telefonu kulağına götürdü. "Beni duyduğunu söyledi," dedi. Ambulansı çağırmıştı belki de. Hareket etmedim ve gözlerimi tekrar kapattım. Acılarımla yalnız kalmıştım yine. Bizimkiler geldi aklıma, beni böyle görünce üzüleceklerdi. Gece... Gece'm... O da çok üzülecek, çok ağlayacaktı.

Ambulansın siren sesi kulaklarımda yankılandı ve zonklayan başım şiddetle sinyal verdi. Boyunluk takıldığını hissettim, daha sonra da sedyeye alındım. Yol boyunca birkaç bir şey yaptılar bana ama hiçbiri umurumda değildi. Ne kıpırdadım ne de gözlerimi açtım. 'Çok kötü dayak yemiş,' dediler, 'Yazık,' dediler, 'Ailesi yok muymuş?' dediler. Kelime anlamıyla yok diyemedim. Boğazıma oturdu annem ve parmağını dudağıma koydu.

Hastanede canımı yakan pansumana bile sesimi çıkarmadım. Karşımdaki duvara baktım sadece. Dayak yedim diye mi bu hâldeydim sanki? Acılar ve anılar yakamı bırakıp gitmiyordu artık! Katıla katıla gülmeye başladım. Her şey gayet iyiydi, ta ki Meriç korkuyla odaya girene kadar.

Kahverengi gözleri en son Melis hastanedeyken bu kadar büyümüştü. Beni görünce şaşırırken gözlerinin dolduğunu görmem her şeyi mahvetti. Arkasında duran Maviş tıpkı benim gibi kolay ağlayabildiğinden gözleri kızarmıştı. Ben de ağladım. Meriç sinirle, "Kim yaptı lan bunu sana?" diye bağırdığında hiçbir şey söylemedim. Kollarımdan tutarak beni sarsmaya başladığında Mete onu hemen geri çekti.

"Bilmiyorum," dedim ve ağlamaya devam ettim. "Tanımıyorum."

Meriç duvara yumruk attı. "Bulacağım onları, söz veriyorum!"

"Sorun değil."

Sinirle bana döndü. "Ne demek sorun değil, Meri? Şu hâline bak!"

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda Mete omzuma dokundu. "Neyin var, Meri?"

O an Meriç'le göz göze geldik. Pür dikkat bana bakarken burnumu çektim. Kendimi kolayca toparlayabilme yeteneğimi en çok takdir eden ve bana imrenen oydu. "Artık yapamıyorum," dedim. İşte o an Meriç'in gözlerinde korkuyu gördüm.

Melis vurulduğundaki gibi bakıyordu gözleri. Bitiyordu çünkü, beni bir tek ben toparlayabiliyordum ama artık ben de yoktum.

Meriç yutkunarak, "Ne demek bu?" diye sordu.

Soğuk bir tavırla gülümsedim. "Artık eskisi gibi olamayacağım demek."

Kaşlarını çatarak bana doğru yaklaştı. "Şu an iyi değilsin, saçma sapan şeyler düşünüyorsun."

Kafamı olumsuz anlamda salladım. "Olmuyor artık, hiçbir şey zevk vermiyor. Bu kadarmış, savaşmayacağım. Babam da bıraktı, ben de bıraktım," dedim güçsüzce. Bunca zaman güle-rek ömrümden ömür yemiştim ve artık ölüyordum.

Aksini kabul etmeyecek bir sesle, "Doktora gideceksin!" diye bağırdı.

"Gitmeyeceğim."

Sinirle kaşlarını çattı. "Gideceksin, Mert!" dedikten sonra gözünden akan bir damla yaşı elinin tersiyle sildi. "Nergis Tey-ze seni bana emanet etti! Gideceksin! En iyi doktorları bulup bu ruh hâlinden çıkaracağım seni! Anladın mı?"

Kafamı salladım yine. "Yürümek istemiyorum ben bu yol-da. Annem çok geride kaldı, artık onun yanına gitmek istiyo-rum. Ne olur zorlama, Meriç, yürümüyor artık," dedim.

Ensemden tuttu ve direkt gözlerimin içine baktı. "Gözleri-me bak! Birini daha kaybetmeyeceğim, duydun mu beni? Hele seni, asla! Yürümüyor mu? Yürüyecek! Silerim tüm yolları! Bütün yolları yokuş yapar, yuvarlarım seni, Gideceksin, Mert! Bırakamazsın! İzin vermem!" deyip kapıyı çarptı ve dışarı çıktı.

Meriç'ten

Hastane kapısının önünde dururken bir süre karşımdaki du-vara baktım. Hastaneyle fazla hasır neşirdik. Çok fazla!

Nergis Teyze'nin ölümü geldi aklıma. Mert'le koridorda bekliyorduk ve o yine ağlıyordu. Benim aksime, ağlamakta hiç

bir zaman zorlanmazdı. Mert'i asla yalnız bırakmayacağıma o gün bir kere daha söz vermiştim, tıpkı köpekten kurtardığımda söz verdiğim gibi. Nergis Teyze'nin kalbi durduğunda Mert tıpkı şu an olduğu gibiydi. En başa dönmüştük. Beni asıl korkutan da buydu ya. O zamanlar kendini toparlaması uzun sürmüştü. Ne konuşur ne de yemek yerdi. Ağlardı geceleri, gündüzleri de sessizce bizimle birlikte dolaşırdı. Sonra eskisi gibi olmayı başarmıştı. Annesinin ölüm yıl dönümlerinde yine eski haline dönüyordu, ama artık çabuk toparlıyordu.

Şimdi niye toparlayamıyordu ki? *Babası* diye geçirdim içimden. Babası yıkmıştı onu. O tokat olayından sonra Mert'in gözlerindeki ışığın azalmaya başladığını görmüştüm, ama bu kadar çabuk söneceğini tahmin etmemiştim. Hem Gece vardı artık, ona iyi geliyordu. Daha çabuk toparlar diye düşünmüş, görünen o ki yanılmıştım. Gözlerimi sildim ve sesli bir nefesi dışarı bıraktım.

Mehmet kızarmış gözlerle odadan çıktığında, "Ağlama sakın!" diyerek onu uyardım. Yanıma otururken küçük bir çocuk gibi iç çekiyordu. Mert'in ve onun bu huyunu hiç sevmezdim.

"N-ne yapacağız şimdi?" dedi beni umursamadan ağlamaya devam ederek.

Kafamı ona çevirdiğimde gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Bir şey anlattı mı?"

Gözyaşlarını silip, "Babası 'Sen benim evladım değilsin,' demiş. Bu da annesinin mezarına gidip bankaya uğramış, para çekmiş hesabından. Sonra serseriler bunu dövüp parasını almışlar," dediğinde dişlerimi sıktım. O piçleri bulup öldüresiye dövecektim. Ne olursa olsun bulacaktım onları. "Meriç..." diye mırıldandığında bakışlarımı tekrar Mehmet'e çevirdim ve devam etmesini işaret ettim. "Mert eskisi gibi oldu yine. Ne yapacağız? Gece de merak ediyor. Haber vereyim mi?"

Kafamı salladım. "Ara, gelsin. Belki bir işe yarar."

Mehmet burnunu çekerek telefonunu eline aldığı sırada te-

telefonumun titrediğini fark ettim. Ekranda, "Hatun [illegible]yordu. Ona haber vermeden çıkmıştım evden. Aramayı [illegible] ve onun konuşmasını bekledim. "Meriç?" dedi uykulu sesiyle. Saat 04.30'du. "Ceyda telaşla gitti," dedi. "İyi misin? Bir şey mi oldu?"

Yutkundum. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Melis," dedim.

Keskin bir nefes kaçtı dudaklarından. Benim için endişelendiğini biliyordum.

"Sorun ne?" diye sordu.

Kafamı arkamdaki duvara yasladım. "Uyu, saat çok erken. Sabah konuşuruz."

"Olmaz! Ne olduğunu söyle bana."

Gözlerimi kapattım. "Mert iyi değil, ama telaşlanma. Ruhsal olarak," dedim dayak yediği detayını es geçerek. Dayak işini hallederdik, ama onu nasıl ayağa kaldıracağımızı bilmiyordum.

"Ne oldu? Babası bir şey mi yapmış?"

İçimden küfürler yağdırdım Mert'in babasına. Babamla konuşup yoluna taş koyacaktım o şerefsizin. "Düşünme bunları, uyu, Melis. Hastasın, yarın konuşuruz," dedim.

Ofladı. "Ona yanında olduğunu söyle. O benim ikinci best friend forever'ım."

Gülümseyerek keşke senin kadar iyi niyetli düşünebilsem pantercik, ama best friend forever'ı olduğunu bildiğinde hemen sıntacak olan Mert'e şu an ulaşılamıyor. İçimden geçenleri söylemek yerine, "İyi geceler, güzelim," dedim.

"İyi geceler ve kendine dikkat et. Umarım çözüm bir yolu bulursun, adam," deyip kapattığında telefonu cebime koydum. İçeri girip Mert'in odasının önündeki banka oturdum ve beklemeye başladım. Çok geçmeden iki çift mavi göz koridorda belirdi. Mehmet anlaşılan evlerine kadar gitmiş ve Gece'yi alıp gelmişti.

Gece tam karşıma otururken, "O, iyi mi?" diye sordu, gözleri dolu doluydu.

Ayağa kalktım ve onunla açık konuşmaya karar vererek, "Değil, ama ona iyi gelebilirsin," dedim. Gözlerine bakmaya devam ettim. "Ağlama. Gece. Mert'in sana ihtiyacı var. Ağlamana dayanamaz, o da ağlar sonra ve bunu istemiyorum." Kafasını sallayıp gözlerini sildi ve ellerini gözlerine basurdı Gözlerindeki kızarıklığın geçmesini beklerken, Mehmet'e baktım. "Sen dışarıda kal," dediğimde kafasını salladı, kesin yine ağlayacaktı.

Odaya girdiğimde Mete'nin bir şeyler söylediğini duydum, ama yatakta oturan Mert'in onu dinlediği söylenemezdi, eskisi gibi tepkiler vermiyordu. Bizi fark ederek, "Gece," diye fısıldadı ve koşarak ona sarılan sevgilisinin beline kollarını doladı. "Özür dilerim. Seni ağlatmak istemezdim, yafrım," dediğinde ilk kez *yafrım* dediği için sevindim. Eskisi gibi şen bir 'yafrım' değildi, ama demişti sonuçta, değil mi? O hâlde hâlâ umut vardı.

Mete'yi kolundan tutarak dışarı çıkardım ve kapıyı kapatırken ona baktım. "Sana bir şey anlattı mı?"

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirerek, "Abi, korkuyorum ben," dedi. "Sanki o günlere geri döndük. Düzelir değil mi, ha? Düzelir?"

Oflayarak parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Sinirle gözlerimi kapatıp açtım. "Düzelecek, düzelmek zorunda," diye mırıldandım. "Onu asla bırakmam. Bu kadar olay yaşadık, o şerefsiz adam yüzünden bu hâle gelmesine izin vermeyeceğiz!"

Melis'ten

Hastanenin kantinine doğru yöneldiğimde endişeyle tırnaklarımı kemiriyordum. Ceyda ve Yağız yukarı çıkmışlardı. Elimdeki peçeteyle burnumu silip yanında geçtiğim çöp kutusuna attım ve Meriç'i bulmak için etrafıma bakındım. Biraz ilerideki masaya dirseklerini yaslamış, gözlerini kapatmış bir hâlde

öylece oturuyordu. Uyumamıştı tüm gece. Moralimin daha da bozulduğunu hissederek ona doğru ilerledim. Yanağına dokunduğumda gözlerini açmadan, "Melis..." dedi.

Hayretle, "Nasıl bildin ben olduğumu?" diye sordum.

Gözlerini açıp bana baktı. "Kokundan anladım," dedi. Sıkıntısı sesine de yansıyordu.

Yanındaki sandalyeyi çekip oturdum ve elini tuttum. "İyi misin?"

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Mert. Annesini kaybettiği zaman nasılsa, şimdi de o hâlde ve ben bu sefer ne yapacağımı bilemiyorum."

"Umutsuz olma, düzelir bence. Hem artık Gece de var, onu çok seviyor."

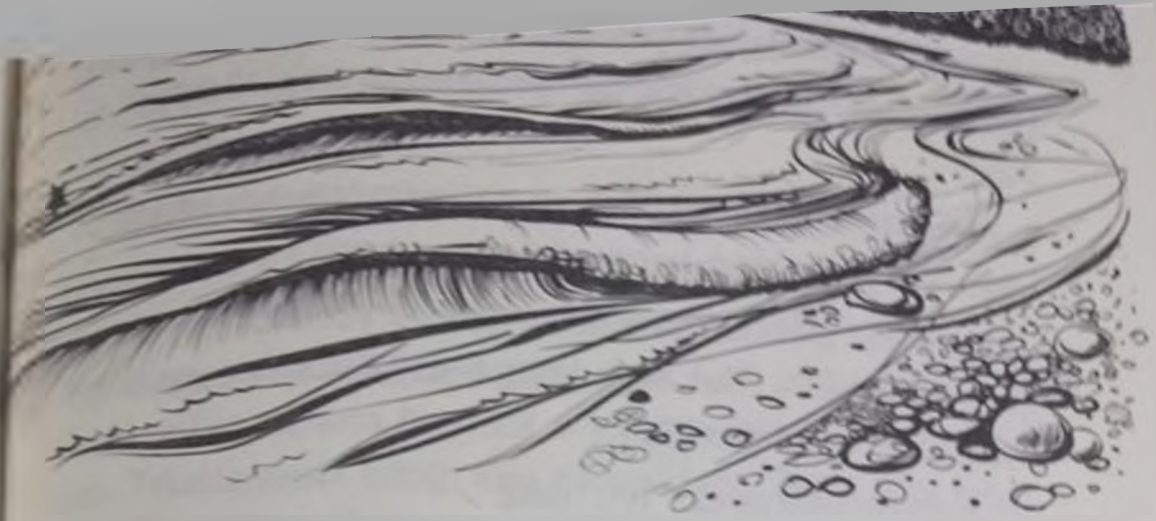
Acıyla gözlerime baktı. "Gece'ye 'İstersen beni bırak,' demiş."

"Ne?"

"Beni de bu korkutuyor. Herkesten soğumaya başladığını hissediyorum."

Yutkundum. İdolüm hâline gelen adam çökerse biz ne yapacaktık peki? "Peki, Gece ne demiş?" diye sordum.

Sıkıntıyla yüzünü sıvazlayıp bana baktı. "Onu bırakmayacağını söylemiş. Gece bırakmaz ama Mert bırakırsa işte o zaman her şey daha da zor olacak."

37. Bölüm

Melis'ten

Karşımda çaresizce düşünen kişi benim tanıdığım o gıcık, kibirli ve egolu adam değildi. Kardeşi ellerinin arasından kayan bir adam vardı şimdi karşımda. Mert'e üzüldüğüm gibi, sevdiğim adamın bu hâline de üzülmeden edemiyordum. Elimde olsa Mert'in annesi yaşıyor olsun diye her şeyi yapardım.

"Meriç!" diye seslendiğimde gözlerini yavaşça bana çevirirdi ve kaşını havaya kaldırdı. Ayağa kalkıp önündeki sehpaya oturdum. "Asma yüzünü, çirkin oluyorsun," dedim, amacım onu biraz güldürmekti, çünkü onu daha önce hiç asık suratlı görmemiştim. Ya sinirliydi ya da sırıtıyordu ama o hiç somurtmazdı.

Neyi ima ettiğimi anlayarak nihayet gülümsedi. "İlk tanıştığımızdan beri çarpılmadın hâlâ."

"Demek ki yalan değil," dedim. Saçlarımın ucunu tutup yavaşça çekti. Ellerimi sehpanın kenarlarına kenetleyip dikleştim

ve yüzüne yaklaşarak gözlerinin içine baktım. "Hadi bana yemek yap."

Muzipçe gülümsedi. "Mutfağın yolunu biliyorsun, güzelim."

Kaşlarım çatılsa da pes etmedim ve daha çok yaklaştım. Dudaklarımı büzüp, gözlerimi kocaman açarak, "Lütfen" dedim.

Gözleri bir an dudaklarım ve gözlerim arasında mekik dokudu. "Ne yapıyorsun, pantercik? Amacın ne?"

Şirin bir gülücük takındım. "Sadece yemek," deyip kedi gibi mırıldandım. "Sev beni, besle beni, asla terk etme beni," dedim küçük çocuklar gibi.

Kafasını sallayarak, "İyi," dedi.

Sevinçle ellerimi çırptığımda dudaklarıma ufak bir öpücük kondurup geri çekildi. "B-bu ne içindi?" dedim gözlerimi kaçırarak.

Bu kez de yanağımı öpüp ellerini belime koydu ve biraz bekledi. "Dudağında ben var," diye fısıldadı. Hayretle ona baktım. Dudağımın iç kısmına doğru bir ben vardı. "Sen nasıl benim boynumdakini sahiplendiysen, orayı da ben sahiplendim," dedi. "Ama bu öpücük onun için değildi tabii, teşekkür içindi. Her zaman yanımda olduğun, sadece benim orada saklanmama izin verdiğin için."

Düşüncelerinin derinliği beni her zaman bu kadar içine hapsederken, kendisinin nasıl boğulmadığını düşünmüştüm hep. Sonra anlamıştım ki ne zaman boğulmaya başlasa, yüzünü benden gizleyip konuşuyordu.

Konu dağılsın diye parmağımı hafifçe ademelmasına bastırdım. "Burayı da istiyorum," dedim muzip bir tavırla.

Sırıtarak bana baktı. "Orası özel mülkiyet, güzelim."

Kafamı salladım. "Doğru, ama sadece benim, yakışıklı." Gülerek ayağa kalktı ve saçlarımı düzeltirken diğer elini de bana uzatmayı ihmal etmedi. Elini tutup zıplayarak ayağa kalktım.

"Meri ne yemeyi seviyorsa ondan yapabiliriz. Ben her şeyi yerim."

Durgun bir sesle, "Öyle yaparız," diye cevap verdi.

Koluna sarılıp ona baktım. "Düzelecek, Meriç, ama önce senin şu ruh hâlinden çıkman gerek. Onu eski hâline döndüreceğiz," dedikten sonra kararlı bir ifadeyle kafamı salladım. "Gerekirse zorla."

Mutfağa girdiğimizde Meriç dolapları karıştırıp lazım olan malzemeleri teker teker tezgâhın üzerine çıkarmaya başladı. "Ocağı yak," dediğinde yüzümü buruşturup ocağın yanına gittim. Nasıl çalıştırıldığını unutmuştum. Çok salaktım sanırım. Omuz silkip tuşların üzerinde o piti piti diye saymaya başladım. Tekerlemenin bittiği tuşa basacakken, "Sakın bana ocağı yakmayı unuttum deme, pantercik," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Her gün bunu mu kullanıyorum ben yahu? Unuttum işte, ne olmuş?" Gözlerini devirip yanıma geldi ve az önce basmak üzere olduğum tuşa dokundu. "Yes be!" diyerek olduğum yerde sevinçle zıpladım. "Tekerlemeyle doğru tuşu bulmuşum. Ateistler bunu da açıklasın," dediğimde bugün ilk kez güldü. Onu güldürdüğüm için kendimi ayrıca tebrik ettim.

Mete mutfağa girerken, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Gülümseyerek ona döndüm. "Meri kankım için yemek yapacağız."

Mete onaylayarak kafasını [illegible] ve sandalyelerden birini çekip oturdu. "İyi düşünmüşsünüz, ben de çok acıktım."

Meriç burnunu sıkıp domatesleri yıkamaya başladığında, soyulması gereken patateslere [illegible] mutfağa girip Mete'nin arkasına geçti ve kollarını [illegible] onunla konuşmaya başladı. "Aile var," diye [illegible] Meriç [illegible] unuttu. Millete bulaşmam başına gelmişti. Yaşasın [illegible]

Gizem gözlerini devirip, "Hangi [illegible]" diye sordu.

Elimdeki bıçağı sallayarak Meriç'i ve kendimi işaret ettim. "Bizden."

Gizem bir kez daha göz devirirken, Mete, "Sen bu kadar gıcık değildin, Meriç bulaşmış iyice sana da," dedi.

Güldüm. "Kan verdi ya, ondandır."

"Olabilir."

Patatesleri soyma işime devam ederek Meriç'e baktım. "Mehmet nerede?"

Domatesleri doğramaya konsantre olmuş bir şekilde, "Anka'nın yanına gitti. Mert'in durumunu söyleyecekmiş," diye cevap verdi.

"Ne konuşmuşlar, biliyor musun?"

"Evet, ama seninle dedikodu yapmayacağım, pantercik, patateslerine dön," dedi ve yanağımdan bastırarak önüme bakmamı sağladı.

"Seninle de muhabbet edilmiyor," diye sitem ettim.

Suratında yine muzip bir ifade belirdi. "Dudaklarınızın birbirine dokunarak konuşmasını tercih ederim," diye fısıldadı.

Elimdeki bıçağı ona saplamamak için kendimi zor tuttum. Yana doğru kayarak uzaklaştım. Yüzündeki muzip ifade koca bir sırıtışa döndü ve bu da amacına ulaştığının bir göstergesiydi. Gözlerimi kısarak ona baktım ve ona tırnaklarımı gösterdim. "Çizerim!"

"Sana boşuna pantercik demiyorum, yaparsın," diyerek işine geri döndü.

Kafamı çevirdim ve onun taklidini yaparken arkamda bir hareketlilik olduğunu hissettim. Döndüm ve mutfağa giren Mert'e gülümsedim. Bana donuk bir gülümseme yolladıktan sonra sandalyelerden birini çekip oturdu. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Meriç bakışlarını ona çevirdi ve hemen analiz yapmaya başladı. Mert de bunu fark ederek soğuk bir şekilde sırıttı. "İyiyim, kardeşim."

Meriç gözlerini devirdi. "Yalanını sikeyim senin," diyerek önüne dönüp.

Onu dürttüm. "Üstüne gitme," diye tısladım.

Mert yanımıza gelip Meriç'in doğradığı salatalıklardan birini ağzına atıp bana bakarak çiğnemeye başladı. "Çok ince doğruyorsun, kanka."

Bakışlarımı elimdeki patatese çevirdim, ziyan etmiştim zaten. "Evet, öyle yaparım," deyip dudaklarımı büzdüm. Gülümsedi, geçen haftaya göre daha iyi görünüyordu bence, ama nedense Meriç'in içi rahat etmiyordu. Mert'in babasıyla konuşmuştu ve babası da çok üzgündü. Hatta oğlunu karşısında görünce ağlamış ve çok pişman olduğunu söylemişti. İşkası gibi olmasa da toparlanmak için hâlâ çaba sarf ettiğini düşünüyordum. "Toparlandın biraz, iyisin, iyi," dedim.

Güldü. "İyiyim," dese de ciddi olmadığını gözlerinden anlayabiliyordum. Yine de hiçbir şey söylemedim.

Meriç bıçağı sertçe kesme tahtasına bıraktığında korkuyla yerimde sıçradım. Ellerini havluya silip sinirle mutfaktan çıktı. Mert de onun peşinden gidince, arkalarından gitmek için ayaklanan Mete'nin kolundan tuttum ve onu durdurdum. "Bırakalım konuşsunlar," diye fısıldadığımda endişe yüklü gözleri benimkilerle buluştu ve kafasını sallayarak yerine oturdu.

Gizem, ben ve Mete cama yaklaşıp arka bahçeye çıkan Mert'i ve Meriç'i izlemeye başladık. Meriç bir anda arabasına doğru ilerlediğinde, Mert onu kolundan kavrayarak durdurdu. Meriç sinirle ona dönüp bir şeyler söylemeye başladı. O kadar sinirli görünüyorlardı ki, dışarıdan bakan biri onların kavga ettiklerini düşünebilirdi.

Gece endişeyle mutfağa girdiğinde kızaran gözlerine baktım. Mert'in odasında uyuyakalmıştı sanırım. O uyurken Mert kendine bir şey yapar diye doğru düzgün uyumuyordu. "Konuşuyorlar," dedim.

Gözleri doldu. "Ama Meriç ona bağırıyor. Bu çok saçma. Zaten iyi değil."

Kafamı sallayarak ona doğru yürüdüm. "Meriç ne yaptığının farkında, Gece. Mert'i çok iyi tanıyor ve ne yaptığını biliyor."

Mert gözlerini silerken, Meriç konuşmaya devam ediyordu. Ne anlattığını merak ettim. Mert ona bir şeyler söylediğinde, Meriç kafasını olumsuz anlamda salladı, sanırım söylediklerini kabul etmemişti. Kafasını kaldırıp bir şeyler daha söyledi ve Mert'le birlikte arabaya bindiler.

Mete hafifçe geri çekilerek bana baktı. "Nereye gidiyor lan bunlar?"

Omzumu silktim. "Bilmiyorum, belki de mezarlığa gidiyorlardır."

Mete sıkıntıyla sandalyeye vurdu. "Dünya üzerindeki her sikik olay bu çocuğun başına geliyor!"

Dolmaya başlayan gözlerimi kırpıştırdım ve derin bir nefes aldım. "Kapayın çenenizi! Onun hiçbir şeyi yok! Düzelecek!" diye bağırdım ve patateslerime geri döndüm.

***

Meriç kadar olmasa da, Mete'nin de iyi bir aşçı olduğunu öğrenmiştim. Gizem ve Gece sofrayı kurarken, ben bir sandalye çekmiş, oturuyordum. Patates soymak yormuştu beni. Meriç ve Mert'in telefonları da kapalıydı. Mete'ye bakıp merakla, "Yemek yapmayı nereden öğrendin?" diye sordum.

Mete boş bulunup, "Eski hatunlarımdan biri aşçıydı," dediğinde ben gülmeye, Gizem ise sinirle Mete'ye bakmaya başladı. Mete direkt gözlerinin içine bakan sevgilisine şirin bir ifadeyle gülümsedi. "Eski dedim, aşkım."

Gizem elindeki tabağı sertçe masaya bırakıp, "Sus, Mete!" diye tısladı.

Gülüşlerime Gece de katıldığında Mete, "Hay dilimi eşek arısı soksun!" diye söylendi.

Gülmeye devam ederek, "Başka hatunun da var mı?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Azrail misin, Melis?"

Cıkladım. "Hayır, meraklı bir vatandaşım sadece."

Gözlerini devirip, "Gülmesene kızım!" dedi sinirle.

"Komik ama..."

Gizemi saçımı çekip önüme bir tabak bıraktığında koluna vurdum. "Benim bir suçum yok, Mete söyledi," dedikten sonra sinir bozucu bir şekilde gülmeye devam ettim. Canım sıkılınca insanları gıcık etmeye bayılıyordum.

Kapının açılıp kapandığını duyduğumda ayağa kalkıp mutfaktan çıktım. Eve yeni gelen Mehmet, "Hayırdır, kimi bekliyordun?" dedi gülümseyerek.

Omzumu silktim. "Meriç ve Mert bir yere gittiler ve hâlâ dönmediler. İkisinin de telefonu kapalı," deyip elimdeki telefonu salladım. Kafasını salladığında saçlarının ıslaklığı dikkatimi çekti, yağmur yağıyordu dışarıda demek ki. Muzipçe ona baktım, "Ee? Ne konuştun Anka'yla?" Yüzü kızardı ve gözlerini benden kaçırdı. "Kızların içinde bir tek benimle konuşuyorsun sanıyordum, ama yanılmışım," diye sitem ettim.

Kaşlarını çatarak, "Öyle vallaha," dedi.

"İspatla o zaman."

"Ah! Kimseye anlatma ama," diyerek teslim oldu. Hevesle kolundan tutup onu içeri doğru çektim. Koltuğa oturduğumuzda mahcup bir ifadeyle ellerine baktı. "Ondan hoşlanıyorum."

"Orasını biliyoruz," diyerek kafamı hafifçe eğdim. Kaşlarını çatarak bana bakması, susmam gerektiğinin en büyük işaretiydi, ağzıma fermuar çekip, dudaklarımı birbirine bastırdım.

"O da bana karşı boş değil ve denemeye karar verdik."

Gözlerimi kocaman açarak heyecanla el çırptım. "Tebrikler, Maviş!" diye cıvıldadım.

Ağzını kapatıp, "İyi ki kimseye söyleme dedik, Melis!" diye söylendi.

Elinin içine kıkırdadığım sırada Meriç'in sesini duydum.

"O eli çekmezsen kötü olacak, Maviş!" Arkamı dönüp, kaşlarını çatarak bize bakan Meriç'e baktım. Ayağa kalktım ve koşarak yanına gidip kollarımı boynuna doladım. O da ıslanmıştı. Elini belime yerleştirirken, "Ne oldu, pantercik?" diye sordu.

Hafifçe geri çekilip ona baktım. "Ne oldu? Nereye gittiniz? Meri nerede? Düzeldi mi? Çok bağırdın çocuğa yahu! Yazık değil mi? Ağladı mı peki? Ne konuştunuz? Ne dedi?"

Dudaklarımı sıkıp derin bir nefes aldı. "Nefes al, nefes. Hararet yaptın yine."

Kafamı geri çekip dudaklarımı kurtardım. "Cevap ver bana!"

Islak kıyafetlerini işaret ederek, "Müsaadenle üzerimi değiştireceğim, güzelim. Bu kadar merak iyi değil," diyerek odasına yöneldi.

Kaşlarımı çatarak onu takip ederken, "Sen benim konuşmamdan rahatsız mı oluyorsun artık?" diye sordum. "Bana öyle geldi çünkü? Yoksa! Yoksa benden sıkıldın mı artık? Kesin sıkıldın, değil mi? Çok konuşuyorum ve başın şişiyor."

Odasının kapısını açıp, omzunun üzerinden bana baktı. "Ben yokken ne içtin sen?"

Suratımı asarak, "Şimdi de saçma konuştuğumu düşünüyorsun," diye mırıldandım. Gözlerim doldu bir anda, durup dururken neden böyle düşünmeye başlamıştım ki? Sanırım regl olacaktım.

Gömleğinin düğmelerini açarken kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden ağlıyorsun?"

Gözyaşlarımı sildim. "Sıkıldın değil mi benden?"

Dolabından aldığı tişörtü giydi ve yanıma geldi. Gülümseyerek, "Reset atma zamanın mı geldi senin?" dedi.

"Kes şunu!" diyerek koluna vurdum.

Gülerek kollarını belime doladı ve saçlarımdan öptü. "Beni sinirlendiren ne biliyor musun, güzelim? Söylediklerinin saçma

olmasından çok, bu saçmalığa inanıp gözlerinin dolması."

"Sen de öyle düşünmemi sağlama o hâlde."

Başparmağıyla yanağını okşayarak gözlerime baktı. "Daha birkaç saat önce öptüm kızım seni."

"Olsun..."

Sırıttı. "Her dakika öperim, sorun değil." Kolunu çimdiklediğimde tırnaklarımı kesmediğim için yüzünü buruşturdu. "Mert bu gece babasında kalacak."

Kaşlarımı çattım. "Ne? Ama-"

Elini kaldırıp sözümü kesti. "Böylesi daha iyi, inan bana," dedikten sonra yanağımı sıktı ve sanki aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çatarak bana baktı. "Sen ne konuşuyordun Mehmet'le?"

Heyecanla ona baktım. "Anka ve Mehmet sevgili olmuşlar!"

Muzipçe gülümseyerek, "Mehmet mi söyledi?" diye sorduğunda kafamı salladım. "İyi bakalım. Pantolonumu değiştireceğim, kalmak istiyorsan..."

Kamına vurup hızlı adımlarla odadan çıktım. Meriç biraz sonra elinde telefonla odadan çıktı, diğer elinde ses bombası denilen o küçük hoparlörlerden vardı. "Onu ne yapacaksın?" diye sorduğumda sırıttı. Merdivenlerden inip salonda oturmuş, sohbet eden Mehmet ve Mete'nin yanına gittik. Yan taraftaki koltukta oturan Gece ise dikkatle telefonunun ekranına bakıyordu, Mert'le mesajlaşıyor olmalıydı.

Meriç, "Tut, Maviş!" diyerek elindeki ses bombasını attığında, Mehmet çevik bir hareketle yakaladı ve o an bir marş çalmaya başladı. Mete gülerken kaşlarını merakla havaya kaldırdım. Mehmet kaşlarını çatarak bize bakarken, Meriç koltuğa oturdu ve beni de yanına çekti.

Mehmet elindeki ses bombasını masanın üzerine bırakıp bana döndü. "Hemen söylemişsin!"

"Nereden bildin?"

Gözlerini devirdi. "Fener bu marşla maça çıkıyor," dediğinde Meriç'in yine milli göndermesi yaptığını anlayarak bacağına vurdum.

Meriç, "Acıktım, hadi yemek yiyelim," diyerek ayağa kalktı ve durup Mete'ye baktı. "Sen mi yaptın?" Mete kafasını sallayarak onayladığında hep birlikte mutfağa geçtik.

***

Biri zile deli gibi basarken yanımda uyuyan Ceyda'yı dürttüm. "Ceyda... Ceyda... Ceyda... Ceyda..."

Yastığını yüzüme doğru fırlatarak, "Ne var?" dedi uykulu bir sesle.

Onun fırlattığı yastığa sarılırken, "Zil çalıyor," diye mırıldandım.

Ceyda, "Git bak o zaman," diyerek uykusuna geri döndü.

Sinirle yataktan kalktım ve kıçına vurup odadan çıktım. Kendimi zombi gibi hissediyordum. Uykulu bir hâlde merdivenlerden inip kapıyı açtığımda Mert'in sırtıyla karşılaştım.

"Namus kalmamış, arkadaş. Tamam, hava sıcak, okay de bu nedir? Namusumuz var bizim bu evde. Hain komşu oğlanı. Ne bakıyorsun, lan? Hayırdır?" dediğinde gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. Konuşanın o olduğuna inanmak için önüne geçtim. Bakışlarını bana çevirdi ve aradan geçen bir haftanın sonunda nihayet bana içten bir şekilde gülümsedi.

"Mert?"

Sırıttı. "Kanki?"

Gözlerimi ovup tekrar ona baktım. "Mert?"

"Kanki?"

Sevinçle, "Mert!" diye çığlık atıp ona sıkıca sarıldım.

Nefes alamadığını belli eder bir sesle, "Kanki," dedi.

Ondan uzaklaştım ve gözlerimi inanamayarak üzerinde dolaştırdım. "Eski hâline mi döndün?"

Gülümsedi. "Hayır, ama deniyorum."

Yüzüme kocaman bir sırıtış yerleşti. Kafamı kapıdan içeri boğru uzattım ve avazım çıktığı kadar bağırdım. "Uyanın! Ponçik Mert geri dönmüş!"

38. Bölüm

Evin içinde deli danalar gibi koştururken, Meriç'in Mehmet'le birlikte uyuduğu misafir odasına daldım. Meriç kafasını yastığın altına sokmuş bir hâlde uyuyordu – ki bunu büyük bir ihtimalle ben bağırdığım için yapmıştı – Mehmet ise üzerindeki gömleğin son düğmelerini iliklerken kapıya doğru ilerliyordu. Bana göz kırpıp koşarak odadan çıktığında gülümsedim. Mehmet bence Mert'ten sonraki en içli insandı.

Meriç'e tekrar baktığımda beni umursamadan uyumaya devam ettiğini gördüm. Muzipçe gülümseyip sessizce yanına doğru ilerledim. Yeterince yanına yaklaştığıma karar verip üzerine atladığımda, "Siktir!" diye sızlanıp suratına kapattığı yastığı fırlatarak kafasını kaldırdı.

Şirince sırıttım. "Günaydın, ponçiğim."

Kafasını geriye doğru atarak, "Bana zorla küfrettirme." dedi ve kollarını belime sarıp yan döndü, bu şekilde beni de yanına yatırmış oldu.

"Meriç geldi ve eskisi gibi görünüyor."

Tek gözünü açıp beni süzdü. "Bu kadar erken mi?"

Kafamı salladım. "Bence de şaşırtıcı, ama öyle."

"Toparlanmaya karar vermiştir, ama toparlanmamıştır," dedikten sonra açık olan tek gözünü de kapattı ve tekrar uyumaya başladı.

Gözlerimi devirip dirseğimin üzerinde doğruldum. Elimle göz kapağını açmaya çalışarak, "Uyansan artık," dedim.

Elimi tutup yüzünden çekti. "Hayır."

Bu sefer yanağını sıktım. "Kalk hadi."

Kafasını geri çekip yüzümü sıktı. "Rahat dur," diye söylendi.

Gülerek elinden kurtuldum ve saçlarını karıştırdım. "Meriç, Meriç, Meriç..." dediğim sırada beni yataktan hayvan gibi itince yere düştüm. "Sen... Sen tam bir hayvansın!" diye cırladım.

Gülerek pikeye sarıldı. "Eyvallah, güzelim."

Sinirle ayağa kalkıp üzerindeki pikeyi çektim ve yere attım. "Gitmiyorum! Sen kalkmadan da gitmeyeceğim! Gıcıklık değil mi? Pislik! Kalas! Yeliz Teyze seni doğururken eminim çok acı çekmiştir! Öküz doğurmuş sonuçta! Hem de en büyüğünden! Resmen en büyük kazma bana denk gelmiş!" diye saymaya devam ederken kapıdaki bir karaltı dikkatimi çekti. Kafamı çevirdiğimde Meriç'in anneannesinin bize baktığını görünce kalakaldım. İçimden bir kez daha şansıma küfrettim. Kadın kaşlarını çatmış bir hâlde bir bana, bir Meriç'e bakıyordu. Acaba bayılma numarası falan mı yapmalıydım? Ya da geri geri gidip kendimi pencereden aşağı falan mı atsaydım?

Meriç, "Niye sustun, hayırdır?" diyerek merakla kafasını kaldırdı ve uykulu gözlerle bana baktı. Gözlerimi anneannesinin olduğu yere doğru çevirdim. Meriç bakışlarımı takip etti ve bir küfür mırıldandı. "Anneanne?" diye fısıldadığında yutkundum. Elveda Meriç. Bu saatten sonra bu kadın asla seni bana yâr etmez.

***

Meriç'in anneannesi bana eksi bilmem kaç puan vermişti ve bu yüzden canım sıkılmıştı. Meriç her ne kadar dert etmememi söylese de yapamıyordum işte. Ablam benim gibi değildi, onunla her konuştuğunda, 'Melih böyle bir kız buldu da, Meriç niye bulmadı' diye düşünecek ve beni hiç sevmeyecekti. Aklıma kendi anneannem geldiğinde, anneanneler tarafından lanetlendiğimi hissettim. Şans bu yönden bana hiçbir zaman gülmeyecekti sanırım.

Meriç elindeki boya kutusunu bırakmadan bana döndü ve gözlerini devirdi. "Anneannemi gözünde cidden fazla büyütüyorsun, Melis. Onu seviyorum ama artık sen varsın. Senin hakkında ne düşündüğü de umurumda değil. Yıldız bir kez denize düştü ve benim onu bırakmaya hiç niyetim yok," diyerek duvarı boyamaya devam etti.

Gülümseyerek omzumu silktim. "Orası öyle ama ailelerin düşünceleri de önemli, Meriç. Anneannenin ablamı daha çok sevdiğinden eminim ve senin de öyle bir kızla evlenmeni ister."

Sırıttı. "Tamam, çirkin falansın ama iyi kızsın, güzelim. Anneannem öyle düşünmez."

"Ya!"

Mert odaya girip, "Aman ya Rabb, bu ben miyim?" diyerek Meriç'in duvara çizdiği ve çizerken demediğini bırakmadığı beyaz atlı prensi işaret etti.

Güldüm. "Ya, ya. Bence de benziyor."

Meriç sırıtarak Mert'e baktı. "Gözleri kahverengi olsa, belki," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "İyi de prensin gözleri yeşil?" deyip ona saçma sapan bir bakış attım.

Meriç sırıttı. "Köpekten bahsetmiyor muyuz?"

Kendimi tutamayarak kahkaha attığımda, Mert, "Sen bu kadar hain değildin, minnoşum," diyerek araya girdi.

Başımıza gelen tatsız olaylar, Mert'in olayları derken, Melih çok güzel bir şey düşünmüş ve düğünü bu yakınlarda yapma fikrini ortaya atmıştı. Meriç de bu yüzden duvarların çizimlerini hızla bitirmeye çalışıyordu. Mert de güzel resim çizebildiğini söylemiş ve misafir odasını boyama işini kapmıştı. Ne çizdiğini merak etmiştim, ama hazır değil deyip bakmamıza izin vermemişti. Yakında da düğün vardı yahu!

Mert elindeki siyah boyayı Meriç'in yanağına sürünce, Meriç sinirle gözlerini kapattı. "O parmağını yerinden çıkarmadan siktir git!" diye söylenerek yanağını omzuna silmeye çalıştı.

Kıkırdayarak onu izlerken Yağız ve Ceyda odaya girdiler. Ceyda'nın yanına gidip, "Sen de bizimle geleceksin alışverişe, değil mi? Ben çok kararsız kalıyorum, biliyorsun kanki," dedim.

Ceyda heyecanla gülümsedi. "Kaçırır mıyım, kızım? Ayy! Çok güzel olacak bu düğün! Düğünde oturan evde kalsın!"

Olduğum yerde zıplayarak, "Aynen!" diye bağırdım.

Meriç bana doğru döndü. "Düğünde ayağa bile kalkmayacaksın, Melis. Lafını geri al bence."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. "Ne?"

Meriç gözünü çiziminden ayırmadan, "İki düğün olacak; biri onların istediği şekilde, biri de anneannem usulü. İlk düğünde bir sürü it kopuk olacak. Görücüye çıkmış gibi olacak bütün kızlar. Mümkünse peçe falan tak, oynamak falan da yok," dedi hanzo.

Bir insan nasıl bu kadar karizmatik ve hanzo olabilirdi? Kıroyum ama para bende der gibiydi resmen. "O nasıl küfür be! Tabii ki oynayacağım. Hatta sen de oynayacaksın," diyerek ellerimi belime yerleştirdim ve ona meydan okudum.

Kaşlarını havaya kaldırıp bana baktı. "Kendinden eminsin?"

Sırıttım. O benim her zamanki hâlim, ponçik. "Aynen."

Ona meydan okumam her zaman hoşuna gitmişti. Sırıtarak,

"Rüyanda görürsün. Rüya" dedi ve çizimine geri döndü.

Omzumu silktim. "Var mısın iddiasına? Oynayacaksın. Üstelik seni zorlamama bile gerek kalmayacak."

Çizim yapmayı bırakıp bana doğru döndü ve direkt gözlerime baktı. Aklımda ne tilkiler döndüğünü merak ediyordu ama bilmesine imkân yoktu. Geri çekilmeyerek, "Nesine?" diye sordu.

Zaten Meriç'ten bahsediyorduk, o asla geri çekilmezdi. Hemen bir şeyler düşünmeye başladım. Kendime çok güveniyordum açıkçası. Aklıma daha sonradan çok daha iyi şeyler geleceğini bildiğimden, "Ona o zaman karar vereceğiz," diye bir fikir sundum.

Ceyda gülüp, "Bayağı eğlenceli olacak," dedi.

Yağız bakışlarını ikimizin üzerinde gezdirdikten sonra. "Meriç kesin kazanır," diyerek tarafını belli etti.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen daha kuzenini tanımamışsın, canım."

Meriç kafasını sallayarak, "Bana uyar," dedi ve çiziminin son rötuşlarını da bitirip geri çekilerek duvardaki ata baktı.

Ben hâlâ #DirenCinAli kıvamındayken, Meriç'in harikalar yaratması kendimi ezik gibi hissetmeme yol açıyordu. Pis ultra yetenekli varlık!

Ayaz gülerek odaya girdiğinde diz çöküp ona kollarımı açtım. "Sefgilim," deyip kollarını boynuma sardığında gülüp ona sarıldım ve boynuna öpücükler bıraktım.

"Kocişim," dediğim sırada kolumdan tutulduğumu hissederek Ayaz'ı kucağıma aldım ve doğruldum.

Meriç, Ayaz'ı benden alıp havaya kaldırdı. "Bu kız benim, kardeşim."

Ayaz ufacık yüzünü buruşturarak, "Bana ne!" diye itiraz edince kıkırdadım. Ne kadar da sahiplenici bir erkek.

Meriç sırıtıp, "Sana dondurma alırım," dedi.

Ayaz ellerini çırparak cıvıldadı. "Tamam!"

Meriç zafer kazanmış bir ifadeyle güldü ve Ayaz'ı sanki bir poşetmiş gibi tutarak Yağız'a doğru uzattı. Kolunu omzuma atıp bana döndü. "Gördüğün gibi güzelim, seni bir şeyle takas etmeyecek tek erkek benim."

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Kırosun ama para sende, Veliaht!" dediğimde sırıtıp saçlarımdan öptü. Kollarımı beline sarıp Yağız'a baktım. "Sen ne yapıyorsun, sert erkek?"

Yağız onunla dalga geçtiğimi anlayarak gözlerini devirdi. Ceyda maço erkeklerden nefret ettiği için Yağız asla böyle şeyler yapamıyordu. Ne kadar maço olmasa da Edizcincim'in kardeşiydi sonuçta. Onda da vardı biraz odunluk ama belli etmiyordu. Hepimiz onun evdeki yastıkları yumrukladığını biliyorduk. Yani, en azından ben biliyordum.

Yağız gözlerini devirip, "Benimle uğraşacağına sen kendi derdine yan, kızım. Anneanne bırakır mı sana Meriç'i?" dedi.

Yüzüm düştü. Bir insan bu kadar domuz olamazdı. Olmamalıydı! Pis münafık! "Ya, Meriç!" diyerek ona döndüm.

"Yağız, kardeşim, hiç girme oralara, zor çıkıyoruz sonra," dedi.

Yağız gülüp tulumunun askılarını aşağı indirdi. "Çok sıcak," dedi ve tam tişörtünü çıkaracakken Meriç'in bakışlarını görüp durdu. Meriç bir eliyle de gözlerimi kapatmıştı.

"Sevgilinin yanında çok pis küfrederim, kaşınma!"

Benden değil, Ceyda'dan mı çekiniyordu? Ellerini gözlerimden çekip, "Ben neciyim burada?" diye sordum.

"Sen yabancı değilsin." Bu nasıl bir anlayıştı yahu?

Mert elinde fırçayla odaya girip, "Şaheserim bitti, yafrımlar, buyurun," dediğinde heyecanla koşarak yan odaya gittim İçeri girdiğimde duvardaki resmi görmemle gülmem bir oldu Arkamdan odaya giren herkes gülmeye, Meriç ise girdiği an sövmeye başladı.

Mert hepimizi komik bir şekilde resmetmişti. En komiğimiz de sanırım Meriç'ti. Gövdesi ördek, kafası tombul yanaklı bir Meriç'ti. Konuşma balonuyla da 'Ponçik?' yazmıştı. Ben de Meriç'in yanında panter yavrusu gibi bir şeydim ve gülerek Meriç'in yanağını ısırıyordum. Mert pelerinli bir kahraman. Gece ise onun kurtardığı güzel kızdı. Mehmet üzerinde 'No girl' yazan bir tişört giymişti, yanında da kocaman mavi gözleri olan küçük bir kız çocuğu vardı ve kucağında da minik bir Anka kuşu. Mete'yi kıvırcık saçlı ve güneş gözlüğü takmış bir hâlde resmetmişti, yanında da kocaman şapkası olan ve sosyeteye benzeyen bir kız vardı, sanırım o da Gizem'di. Kahverengi saçlarıyla göz dolduran Yağız ve kolunun altındaki sarışın, tombul ve tatlı tıkıştıran Ceyda vardı duvarda.

Bakışlarımı Meriç'e çevirdiğimde küpesiyle oynayarak bir şeyler geveleğini gördüm. Yanına gidip yanağını sıktım. "Asma suratını, çok tatlı olmuş bence," dediğimde bana yan bir bakış atıp elimi yanağından çekti ve avucuna aldı. "Ablam ve Melih nerede?" diye sorduğumda Mert gülümseyerek arkamdaki duvarı işaret etti.

Ablam, bembeyaz bir gelinliğin içindeydi ve Melih de oldukça şık bir damatlıkla hemen yanında duruyordu. Aralarındaki boşlukta bir kalp vardı ve içinde de 'Yafruların Mahkânesi' yazıyordu. Resim o kadar güzeldi ki nutkum tutulmuştu. Gülümseyerek, "Ya, çok şirin," dedim.

Meriç, "Ya, ya," diyerek gözlerini devirdi. Herkes düşüncelerini söylerken, odaya Meriç'in annesinin girmesi yüzüm tekrar düştü ve utançla yere baktım. Meriç, "Başını eğme," diye fısıldadığında kafamı biraz kaldırdım, ama yine de kimsenin yüzüne bakamıyordum. Yeterince utanmıştım zaten. Ah! Resmen kadının önünde Meriç'e saydırmıştım.

Kadın otoriter bir sesle, "Duvarlar çok cuddiyetsiz olmuş," dedi.

Mert'in sırıtan yüz ifadesi değişti ama yine de saygıyla küçük bir tebessüm etti. "Kusura bakmayın," diye mırıldandı.

"Bu evde kraliyet ailesi yaşamayacak, anneanne," dedi Meriç. "Bu kararı ev sahiplerine bırakalım. Hem orada bir emek var." Saygıyla anneannesine bakarken ses tonunu çok iyi ayarlanıştı. Bunu bana söylese laf soktu sayardım, ama çok düzgün bir tonda söylemişti ve saygısızlık gibi durmuyordu.

Yaşlı kadın, kafasını belli belirsiz salladıktan sonra, "Seninle konuşmak istiyorum, Meriç," dediğinde ecel terleri dökmeye başladım.

Meriç kafasını sallayarak onu onayladı, anneannesi de arkasını dönüp odadan çıktı. Meriç bana bakıp yanağımı okşayarak onun peşinden gitti. Ceyda yanıma gelip kollarını bana doladığında somurttum. "Sanırım baltayı bu kez sapıyla taşa vurdum," dedim.

"Yok be, öyle olsa bile Meriç seni bırakmaz."

Haklıydı, Meriç bırakmazdı, ama anneannesi beni istemezse gerçekten üzülürdüm.

Mehmet, "Bu kadın cidden sinir bozucu," diye söylendi.

Mete onu onaylayarak yere oturdu. "Bu arada, ben çok yakışıklı olmuşum, kardeşim," diyerek sırıttı.

Mert de, "Eyvallah, Kıvırcık," diyerek onun yanına oturdu. Bizler de yanlarına oturup boncuk gibi yere dizildik.

Mete, Meriç'in resmini işaret etti. "En çok Meriç'i beğendim."

"Ben de," dedim kıkırdayarak.

Hep birlikte gülerek kendi çizimlerimiz hakkında yorum yapmaya başladığımız sırada içeri Melih girdi. Duvarlara bakmadan kendini yere attı. "Bu kadar yorucu olacağını tahmin etmemiştim."

"Hayırdır, enişte?" dedim. En son ablamla alışverişe gitmişlerdi.

"Ev alışverişi yapmak çok saçma değil mi? Bu işi yapan bir sürü iç mimar var. Niye biz gidiyoruz ki?" diye sızlandı hemen

"Bekârlık sultanlıktır diye boşuna dememişler, ama siz iki Keskin yelkenlerinizi hemen suya indirdiniz," dedi Mete bilmiş bilmiş.

Ona tırnaklarımı gösterdim. "Ne demek istiyorsun sen?"

Sırıtıp ağzına fermuar çektiğinde, Melih ayağa kalkarak duvarlara baktı. "Vay! Bunu kim çizdi?"

Hepimiz aynı anda bu şaheserin yaratıcısını işaret ettik. Mert göğsünü şişirerek, "Kendimi övmek istemiyorum, yaftım, ama Yafrıların Şahı olarak ben çizdim," dediğinde gülümsedim. Eskisi gibi olması veya olmaya çalışması bugün beni gerçekten mutlu etmişti.

Melih ilerledi ve elini uzatarak onu ayağa kaldırdı. Kollarını boynuna dolayarak, "Sağ ol, kardeşim," dedi ve geri çekilip duvardaki resme dokundu. "Aşkım! Duvarlara bakmak isteyeceksin bence!" diye bağırdığında iğrenerek dilimi çıkardım.

"Iyk. Aşkım dedi."

Ceyda gülüp kafama vurdu. "Kes şunu."

Ablam odaya girdiğinde duvarları görünce sırıtıp Mert'e sarıldı. "Ya çok teşekkür ederim, harika olmuş!" diye cıvıldarken gülümsedim. Ablam olsa da seviyordum bu kızı. Bakışlarını bana çevirip yavaşça kafama vurdu. "Kıskan!" diyerek dil çıkardı.

Muzipçe sırıttım. "Duvarlarına resim çizen adamlardan biri sevgilim, diğeri de ikinci best friend'im, kime neyin havasını yapıyorsun, sistercımcım?"

Ablam gözlerini devirip taklidimi yaptı ve Melih'e sarıldı. Mert kaşlarını çatıp, "Aldatıldım!" diye isyan etti. "İkinci nasıl bir küfür? Hani biz seninle Mazhar-Fuat-Özkan'dık? Hani biz seninle Edi'yle Büdü'ydük? Hani biz Yonca'yla Gonca, Leonardo'yla Rafael'dik? Hani biz mayonezle ketçap gibiydik?"

Yüzümü buruşturdum. "Ciddi misin?" diye sorduğumda kafasını sallayarak beni onayladı. Meriç bir anda odaya girip kolumdan tuttuğu gibi beni yerimden kaldırdı ve odadan çıkar-

dı. Korkuyla, "Meriç?" desem de hiçbir şey söylemedi, o kadar hızlı yürüyordu ki onu takip etmekte zorlanıyordum.

Merdivenlerden indiğimizde ayağım halıya takılınca arkasını dönüp beni kucağına aldı ve dışarı çıktı. Kollarımı boynuna sarıp ona baktım. Kaşlarını çatmıştı. Bumblebee'nin kapısını açıp beni arabaya bindirdi ve kapıyı kapatarak arabanın etrafından dolaşıp kendi yerine oturdu. Çıt bile çıkarmadan onu izliyordum. Ekşınsız günümüz yoktu Allah'a şükür. Yağdınyordu kurban olduğum.

Tuşlardan birine basıp arabanın üstünü kapattı ve gaza yüklenip yola çıktı. Artık kendimi tutamayacaktım. "Tamam, daha fazla susamayacağım. Ne oldu?" diye sorduğumda bana bakmak yerine yola odaklandı ve siteden çıkıp sahil yoluna giriş yaptı. Sitemle, "Meriç" dedim.

"Bir şey olduğu yok!" deyip aniden frene bastı ve el frenini çekti.

Merakla, "Ne oldu?" diye sordum bir kez daha.

Emniyet kemerini açtı ve üzerime doğru eğildi. "Seni öpeceğim," dedikten sonra ben daha ne olduğunu anlayamadan dudaklarımızı birleştirdi. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdığımda bir elini enseme, bir elini de yanağıma koydu.

Gözlerimi istemsizce kapatıp öpüşüne karşılık verdim. Sanırım en son havaalanında onunla böyle öpüşmüştük. Nefes almam için dudaklarını bıraktığında sadece birazcık uzaklaşmıştı. Bunu hâlâ yüzüme çarpan nefesinden anlamıştım. Gözlerimi açamadım. Dudaklarını çenemle dudaklarımın arasındaki o noktaya bastırdı. "Kimin ne düşündüğü zerre kadar umurumda değil," diyerek kendi kendine konuşmaya başladı. Anneannesinin benim hakkında pek de iyi şeyler söylemediğini tahmin ettim. Dudaklarını yanağıma, daha sonra şakağıma, oradan da kulağıma dokundurdu. "Eğer şu an hayattaysam senin o saniye uyanmış olmana borçluyum. Bunu bilse hâlâ böyle düşünür müydü?" diye fısıldadı.

"Aptalsın. O yaptığın şey için seni affetmeyeceğim."

Kolunu belime sarıp beni kendine doğru çekti. "Elbet bir gün affedersin, acelemiz yok," diyerek alnımdan öptü ve geri çekildi.

Burnumu çekip gözlerimi sildim ben de. "Anneannen... Sanırım pek de iyi bir izlenim bırakmadım onda," dedim.

Emniyet kemerini takıp arabayı çalıştırdı. Direksiyonu sağa doğru çevirirken, "Benim kraliyetten biriyle evlenmemi falan bekliyor. Sorun sen değilsin, Melis. Senin yerinde kim olsa anneannem aynı şeyi yapacaktı," deyip beni rahatlatmaya çalıştı. "Ben bir kez Rüya'dan uyandım ve bir kez de tamamen bir kâbusun içinde kaldım, Melis. Bu Rüya'dan ne bir kez daha uyanırım, ne de kâbusa dönüşmesine izin veririm, anladın mı? Şimdi somurtmayı kes. Çirkin oluyorsun."

Gülümsedim ve uzanıp yanağından öptüm. "Nancun dangsin-eul salanghabnida," dedim kıkırdayarak. Kore dizileri izleye izleye birkaç bir şey kapmıştım. Bu, Korece seni seviyorum demekti.

Kaşlarını havaya kaldırarak, "İnşallah sövmüyorsundur, güzelim," dedi.

"Hayır, beddua ettim," dedim sırıtarak.

"Bana kim beddua ettiyse, tuttu da seni verdi Allah, daha ne bedduasından bahsediyorsun?" diye karşılık verdi.

Ezildiğimi çok fena hissettim. Yenilgiyi kabullenmeyerek kafamı iki yana salladım. "Yanlışın var, bayım, o tam olarak bana edilen bir beddua ki senin gibi kalas bir sevgilim var."

Gülümseyip, "Je veux que vous (seni istiyorum)," dedi.

İşte o an keşke Fransızcam çok iyi olsaydı diye düşündüm. Meriç sınavda bana kopya veriyor ve YGS'ye hazırlanmam gerekiyor diye çok da düşmemiştim bu dersin üstüne. "Ne dedin?" diye sorduğumda güldü.

"Fransızcan hâlâ berbat, güzelim."

Kafamı salladım. "Ne olmuş? Hadi söyle."

Muzipçe sırıtarak bana baktı. "Önce sen söyleyeceksin."

Omzumu silkerek, "Seni seviyorum," dedim ve merakla ona baktım.

Memnun bir ifadeyle, "Sözlükten bak," dediğinde kaşlarını çattım.

"Ya! Bu haksızlık, Meriç!" diye cırladım, ama beni umursamayıp yola odaklandı. "Sen cidden kalassın ya! Pislik! Ama sen dur, düğünde babamlarla kasap havası oynarken, seni kayda alacağım ve bütün hesaplarına atacağım. Seni sosyeteye rezil edeceğim, görürsün!" Kendinden emin bir tavırla gülmesi de beni ayrıca sinir ediyordu. Ama benim adım da Melis'se ben onu halaya da çıkarır, Roman havası da oynatır, serçe parmağına kına da sürerdim!

"Ne planlar yapıyorsun yine? O hain ifaden var suratında," dediğinde şaşkınlıkla kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Nasıl bakıyorum ki?"

"Okulun ilk günlerinde benden intikam alacağın zaman takındığın ifade var yüzünde."

Gülümsedim. Ne günlerdi yahu. Meriç veliaht, ben ise laf sokucuydum. "Bakışlarımda bir farklılık olmalı. Artık sinir olduğum kişiye değil, âşık olduğum adama bakıyorum," dedim.

"O zaman da güzel bakıyordun, ama şimdi daha güzel bakıyorsun, merak etme."

39. Bölüm

Bir insanın kalas bir sevgilisinin olmasından daha kötü bir şey varsa, o da kalas bir kuzeninin olmasıdır. Kalas sevgilinizi bir şekilde ikna etseniz bile, kuzeninizi ikna etmeniz — ki konu Edizeimeim'se — mümkün değildir. Alya Abla'nın karnı iyice büyüdüğü ve kendini belli etmeye başladığı için midir bilinmez, Edizeimeim'in sahiplenme duygusu daha kabarık bir hâl almıştı, neredeyse patlayacak hâle gelmişti. Doğacak bebek için bir taraftan sevinmiyordum, çünkü ultra yakışıklı, karizmatik, kaslı bir babası ve güzel bir annesi vardı. Bu yandan da üzülüyordum, çünkü ultra kalas, kıskanç, kaslarıyla etrafındaki tüm erkekleri dövecek bir babası ve ondan daha güzel olma olasılığı olan bir annesi vardı.

Her neyse. Tüm bu düşüncelerin aklıma gelmesinin sebebi karşımda dikilen iki kalasın suçuydu. Herkes düğün alışverişi yaparken, Ediz ve Meriç sadece bana odaklanmışlardı. Ulan hangi elbiseye atsam biri diğerinden önce davranıp elimden alıyor veya beni direkt o reyondan uzaklaştırıyordu. İlk başta sa-

dece göz devirsem de elimde tuttuğum uzun elbiseye de mırın kırın ettiklerinde dayanamadım ve cırlamaya başladım.

"Bunun neyini beğenmediniz, Bay Kalaslar acaba?"

Meriç sıkıntıyla gözlerini devirdiğinde, elimdeki elbisenin askısıyla ağzına vurma isteğimi bastırmaya çalıştım.

"Güzelim, kafan basmıyor herhâlde. Elinde tuttuğun elbisenin sadece tülü uzun. Altındaki zımbırtı ise kısacık, yani bacakların hâlâ görünüyor."

Ona sinirle bakarken Edizcimcim elbiseyi elimden alıp saçımı çekti. "Bu, kalas dediğin için," dedi ve elbiseyi boyumun yetmeyeceği bir yüksekliğe bıraktı.

Ayağımı sinirle yere vurdum. "Almıyorum ya! Almıyorum hiçbir şey!" deyip Meriç'e baktım. "Sen de benimle konuşma!" dedikten sonra annemlerin yanına doğru ilerledim. Sinirden delirmek üzereydim.

O mağazadan çıkıp, düğün kıyafetleri satan başka bir mağazaya girdim. Babaannem de bizimle birlikteydi ve Meriç'in anneannesiyle hiç anlaşamıyorlardı. Dikkat çekmemek adına kalabalığa karıştım ve telefonla konuşan ablama gülümsedim. Kaşlarını çatarak reyondaki elbiselere baktım. Biri beline çimdik atınca yerimde zıplayarak arkama baktım.

Babaanne, "Neyun var kiz senun? Yüzunden düşen bin parça olmiş," dedi.

"Yok bir şeyim, babaanne," diyerek yanağından öptüm.

Gülümseyip yanağımı sıktı. "Pek de güzelsun maşallah. Ayni anasi."

Kıkırdamaya başladığım sırada Meriç'i görünce yüzüm asıldı ve sinirim yine tavan yaptı. Babaanne ruh hâlimin bir anda değişmesine şaşırıp, "Uy! Ne oldi?" dedi.

Meriç, "Sultanım," diyerek babaannesinin yanağını öptü.

Babaanne onun omzuna vururken, "Ha ne yaptun bu kiza?" diye sordu. Meriç'e sinirlendiğimi hemen anlamıştı.

Meriç önce bana, ardından tekrar babaanneme baktı. "Vallaha bir şey yapmadım da! Kisa kisa elbise mi alsa idum?" Karadeniz şivesiyle tatlı tatlı konuşsa da ona olan sinirim sadece birazcık azalmıştı. Mendebur! Pislik! Tatlı şeytan!

Babaanne bana dönüp, "Doğri mu söyler bu uşak? Kısa kisa elbise mi alaysun sen? Olmaz öyle iş," diye saydırdı.

Somurttum. "Ya vallaha kisa değildi, babaanne. Hem çok beğenmiş idum," dedim.

Babaannenin şivesi herkese bulaşıyordu ister istemez. Meriç elbiseleri karıştırdığı sırada Yeliz Teyze babaanneye seslendi

Babaanne, "Fingirdeşmeyun, geliyurum," diyerek yanımızdan ayrıldı.

Meriç askıdan bir elbise çıkardı ve ona hâlâ kaşlarını çatmış bir hâlde baktığımı fark ederek gözlerini abartılı bir hareketle devirip, elbiseyi yerine bıraktı. "Bak, güzelim. Bir elbise için aramız bozulsun istemiyorum ama sen de beni anla. Düğünde bir sürü ipsiz sapsız, başı bağsız erkek olacak. Onların dikkatini çekmeni istemiyorum."

Bu kez ben gözlerimi devirdim. "Uzun elbiseye bile bir sap buldunuz ya! Benim isyanım buna, Meriç!"

Tepkim karşısında gülerek ensesini kaşıdı. "Ediz yüzünden biraz gaza gelmiş olabilirim, kusura bakma." Dayanamayıp gülmeye başladığımda uzandı ve yanağımı sıkarak, "Barıştık mı?" diye sordu.

Sırıttım. "Halay çekecek misin?"

"Rüyanda."

Onu uzun zamandır kapak etmeyişimin verdiği gururla kocaman sırıttım. "Zaten Rüya'da değil miyiz?" He heyt! Melis vurdu ve gol oldu! Melis 1-Meriç 0! Onu mat etmiş olmanın verdiği hazla sırıttım ve kadınların arasına katıldım.

Ceyda, kolları dirseklerine kadar bileziklerle dolu yeni gelinler gibi, her kıyafete bir kıl. tüy buluyordu. Onun bu hâlini görünce gülmeden edemedim. Mağaza sahibi kadın hâlinden

memnun olsa da, içeride hava sirkülasyonu diye bir şey kalmamıştı. Bunaldığımı hissederek gözlerimi Meriç'e çevirdim ve dışarı çıkmasını işaret ettim. Elindeki elbiseyi tekrar askıya takarken, çıkışa doğru ilerledim.

Sigara içen Mete'ye ve Mehmet'e gülümsedim ve dondurma viyen Mert'e baktım. "Bana da alsana..."

Mert bana tripli bir bakış atıp, "Sana dondurmanı best kankin, sarışın, tombul yanak alsın," dediğinde yüz ifadesine gülmeden edemedim.

"Yalnız Ceyda ona sarışın tombul yanak dediğini duymasın." Çocuk gibi omuz silktiğinde yine güldüm. Meriç mağazadan çıkıp yanıma geldiğinde, "Bana dondurma al, Meriç," dedim rica bile etmeden. Etrafta market olup olmadığını da bilmiyordum.

Meriç, Mert'e dönerek, "Nereden aldın?" diye sordu.

Mert omzunu silkerek pis pis sırıttı. "Söylemem, bir yeri şişsin."

Meriç gözlerini devirip telefonunu çıkardı ve ana ekran tuşuna basılı tutarak Siri'yi etkinleştirdi. "Bana en yakın marketi bul," dedi.

"İnsan rica eder be!"

Sırıttı. "Sen benden rica etmiş miydin? Hımm, hayır," deyip beni kapak ettiğinde skorlar eşitlendi.

Siri, Meriç'e birkaç seçenek sunarken Mert isyanla, "Onu kendi pis işlerine bulaştırmaya utanmıyor musun, ponçik?" diye sordu ve Meriç'in kulaklarımı kapatarak ona küfretmesine aldırmadan gülmeye devam etti.

Meriç böyleydi işte. Sevdiği biri hastaneye düştüğünde ölüden beter oluyor, eski hâline dönünce de yine eski Meriç oluyordu. Sevgisini hissettiriyor, ama hiç söylemiyordu, Bay Güzel Adam. Elimden tutarak beni peşinden sürüklerken ona baktım. "Sen kendine bir şey aldın mı?"

"Melih'in damatlık aldığı yerden kendime bir takım aldım."

Kafamı salladım. "Azra gelecek mi?"

Saçlarını düzeltirken kafasını olumlu anlamda salladı. "Evet, Furkan'la gelecekmiş, küçük hanım."

"Anlayışlı ol."

Gözlerini devirerek, "Tabii," dedi.

Gülümsedim ve omzuna ufak bir öpücük bırakıp kafamı yasladım. Markete geldiğimizde hemen dondurma dolabına gittim. Mert'e, Mehmet'e ve Mete'ye de dondurma alıp Meriç'in yanına geldim, o kendi dondurmasını çoktan almıştı. Sıcaktan bunalarak dışarıdaki iskemlede oturan amcaya parasını ödedik. Geri döndüğümüzde dondurmaları sahiplerine verdim. Mert elindeki dondurmayı bitirememişti, ama yeni bir dondurma geldiğini görünce elindekini hızla yiyip bitirdi ve bize yetişti.

Meriç, Bumblebee'ye yaslanıp, "Bu akşam sahildeyiz," dediğinde ona baktım. "Hepimiz olacağız. Melih'e de veda partisi yapmış oluruz. Filiz de gelir." Kaşlarım merakla havaya kalktı. Meriç'in yine planları vardı, hissedebiliyordum. Gülümsedim, bu kez ben de ona sürpriz yapacaktım.

Bu sırada Yağız'ın arabası Bumblebee'nin hemen yanında durdu ve Ayaz kapıyı açıp koşarak yanımıza geldi. Kollarımı açıp ona sarıldım ve saçlarını karıştırdım. Yağız bize sarıldıktan sonra saçımı çekmeyi ihmal etmedi ve koşarak mağazaya girdi. Arkasından sıraladım tabii. Maymun!

Mehmet'e dönerek, "Anka'nın telefon numarası var mı sende?" diye sorduğumda dondurma boğazında kalınca öksürmeye başladı.

Ben kıkırdarken, Meriç, "Helal, Maviş, helal," diyerek onun sırtına vurdu.

Kıkırdamayı kesip Meriç'in koluna vurdum. Kolunu omzuma sararak saçlarımdan öptü. Mehmet telefonunu çıkarıp bana uzattığında ekrandaki numaraya baktım; Anka yazıyordu. Gözlerimi devirerek, "Anka ne yahu? Bari Anka'm diye kaydetseydin," diye söylenip numarayı kendi telefonuma kaydettim.

Meriç'in yanağından öpüp kolunun altından çıktım ve Anka'yı arayarak onlardan biraz uzaklaştım.

Çok geçmeden telefonu açtı. "Efendim?"

Gülümsedim. "Anka benim, Melis."

"Melis? Nasılsın?"

Omuz silktim. "İyiyim, sen?"

"İyiyim."

"Şey, ben seni bu akşamki plan için aramıştım. Bu akşam hepimiz sahilde toplanacağız."

Onaylayan mırıltılar çıkardı. "Hangi sahil peki?"

"Büyük ihtimalle Mehmet seni alır. Bir de bir şey soracaktım, herhangi bir şey çalabiliyor musun?"

"Hı, hı. Gitar çalabiliyorum," dedi.

"Tamam, gitarın varsa getirebilir misin?"

Güldü. "Getiririm tabii. Bir planın mı var?"

"Evet, aslında kızların bir sürprizi olacak."

"Tamam o zaman, görüşürüz."

Kafamı salladım. "Tamam, görüşürüz," diyerek telefonu kapattım ve arkamı döndüm. Meriç beni izliyordu. Ona gülümsedim.

***

Her şeyi planlamıştım ve şimdi kumların üzerinde uzanmış, yıldızlara bakıyordum. Erkekler ateş yakmaya çalışıyorlardı. Aslında başarmışlardı ama Mert denize girip çıkmış, ıslak tişörtünü ateşe doğru fırlatmış ve ateşimizi söndürmüştü. Odunlar da ıslanınca Meriç ve Mete, Mert'i ters çevirip kafasını suya sokmuşlardı. Aklıma gelen görüntüyle tekrar güldüğümde, Meriç bana deliymişim gibi baktı.

"Nihayet delirdin herhâlde?"

Sırıtarak, "Evet," diye cevap verdim.

Ateşi tekrar yakmayı başardıklarında yıldızlardan gözle-

rimi çekip ayağa kalktım ve denize baktım. Ufukta görünen yıldızlar denizin hemen üzerindeymiş gibiydi. Ben düşmüştüm ama, değil mi? Bakışlarımı Meriç'e çevirdiğimde akustik gitarını akort etmeye çalıştığını gördüm. Kaşlarımı çatarak, "Sence de klişe değil mi?" diye sordum.

Ayağa kalkarak, "Hayır," dedi ve gitarını dizine sertçe vurarak ikiye ayırdı.

Gözlerimi kocaman açıp, "S-sen manyak mısın ya, niye kırdın gitarı?" diye cırladım.

Burukça gülümsedi. "İyi bir hatırası yoktu. Zaten sapı da çatlamıştı."

Kaşlarım çatıldı. "Ne hatırası? Nasıl çatladı?"

Gitarı ateşe atıp bana döndü ve ellerini ceplerine soktu. "Benden ayrıldığında sana şarkı söylediğim gitardı o," dedi.

Hâlâ kendini affetmediğini biliyordum. "Nasıl çatladı peki?" diye sordum.

Omzunu silkerek sanki gayet normal bir şey yapmış gibi, "O gece birini dövdüm gitarla," dedi.

Gözlerim büyüdü. "Ne yaptın, ne yaptın?"

Umursamaz bir tavırla elini salladı. "Önemli bir şey değildi. Hak etmişti, şerefsiz!"

Ona doğru ilerledim. "Affet kendini."

"Sen affet."

Kollarımı beline sarıp, "Affettim," diye mırıldandığımda bir elini bel boşluğuma yerleştirdi ve diğer eliyle de saçlarımı okşamaya başladı.

Anka ve Gizem aynı anda geldiler. Gizem, Mete'ye sarılırken, Anka gülümseyerek Mehmet'in yanağından öptü. Şu plandan sonra herkesin sırrını ortaya dökecektim. Sinsice gülümsedim ve Meriç'e sarılmayı bırakarak kızların yanına gidip, onları sevgililerinden ayırdım.

Gece bizi görünce hemen yanımıza geldiğinde, Mert onun arkasından, "Yafrım, nereye?" diye sordu şapşal.

Ceyda, Yağız'ı mırıldanmayı bırakıp nihayet bize katıldığında boğazımı temizledim. "Herkes dediğimi anladı mı?" diye sordum. Hepsi kafasını sallayarak beni onayladı. Gülümsedim. "O zaman başlayalım. Ben Meriç'in gitarını bagajdan alacağım, siz de belli etmeden eşyalarınızı alın," deyip Bumblebee'nin yanına gittim. Bagajı açtım ve her zaman orada duran gitarı elime aldım.

Bütün kızlar olarak erkeklerin karşısına çıktığımızda hepsi bize hayretle bakıyordu. Meriç'in gitarı kendi boyuna göre ayarlı olduğu için ipini kısaltıp boynumdan geçirdim. O sırada yanımıza gelen ve şaşkınlıkla bize bakan ablama ve Melih'e gülümsedim. Kızlara işaretimi verdim. Anka ve ben çalmaya başladığımızda, kızlar da bize eşlik etmeye başladılar. Gözlerimi Meriç'ten ayırmadan şarkıyı söylemeye başladım.

'Neredeydin bunca zamandır?

Hadi beni yeniden inandır.

Mutlu son diye bir şey vardır.'

Meriç'in gülümsemesi bana da bulaştı.

'Kırılır buzlar bir gülersen,

Yanılır mısın, çok seversen?

Sonsuz aşk diye bir şey vardır.'

Meriç çok sevdiğinden yanılmamış mıydı zaten? Çok sevdiğinden kırmamış mıydı beni? Ben de aynı sebeple kırmamış mıydım onu? Sonsuz muydu bizim aşkımız? Bence kesinlikle öyleydi.

'Seninle sabah olsun isterim,

Güneş bize doğsun.'

Aklıma bana evlenme teklif edişi gelirken yüzümdeki gülümseme büyüdü. Mete gitar çalan Gizem'i öptüğünde, gözlerimi onlardan çekip tekrar Meriç'e baktım. Ellerini ceplerine sokmuş, beni dinliyordu. Beni izliyordu sadece.

'Gururun sende dursun,

İlk öpücük benden olsun.'

Gözlerimin önüne ilk öpüşmemiz geldi.

'Aşk gel, hadi karşındayım,

Hapsettiğim tüm o duygular,

Ayakta, koşuyor,

Baksana.'

Ona yanıma gelmesini işaret ettiğimde çarpık bir şekilde gülümsedi ve yaklaşmaya başladı.

'Aşk gel, hadı karşındayım,

Tatmadığım tüm bu telaşlar,

Akıyor dudağımdan,

Ruhuma.'[7]

Tam önümde durduğunda şarkının solo kısmını çalmaya başladım. Gülümsedi. Gözlerine bakarak söyledim şarkıyı. "İlk öpücük benden olsun," diyerek sona erdirdiğimde gözlerimin önüne düşen saçlarımı geriye doğru taradı eliyle. Nefes nefese kalmış bir hâlde gözlerine bakmayı sürdürdüm. "Söz ver bana. O yıldızı asla kıyıya bırakmayacaksın," dedim.

Alnını alnıma yasladı. "Bu kez sözümü tutacağım, güzelim. Söz!"

***

Melih'in bekârlığa veda partisini Meriç sabote etmiş ve 'Melih'e Veda Partisi'ne çevirmişti iyice. Sanki Melih'i sonsuzluğa uğurluyor gibi konuşuyordu bütün erkekler. Ablam sonunda çirkefleşince kızlar olarak güçlerimizi birleştirmiş ve içimizdeki feminist ruhları ortaya çıkarmıştık. Tabii bizim çenemiz onları yenmiş, hepsi gazi olmuştu daha sonra. Herkes sevgilisiyle ayrı bir yere çekilirlerken somurttum. "Herkesin bir sırrını öğrenecektim daha."

Meriç uzandığı kumlarda beni yanına çekti. "Gıybet zehirlenmesi geçireceksin bir gün."

7 Güliz Ayla – İlk Öpücük Benden Olsun.

Güldüm ve ona baktım. "O kadar da değil."

Gülümsedi. "Bana şarkı söylemen hoşuma gidiyor. Doğum günümde de çok hoşuma gitmişti."

Egom kabarınca dayanamayıp, "Sesim güzeldir," dedim. Sırıtmakla yetindi. Gökyüzüne bakıyorduk ikimiz de. Merakla, "Mehmet ve Anka ne konuşmuşlar, söylemeyecek misin bana?" diye sordum. Bakışlarını çevirdiğinde bir umutla baktım ona.

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Cidden siz kızlar çok meraklısınız."

"Doğru, hadi şimdi bana söyle."

Cıkladı. "Hayır, dedikodu yapmayacağım, güzelim."

Kaşlarımı çatıp dirseklerimin üzerinde doğruldum ve ona baktım. "Dedikodu değil ki bu! Bilgi aktarımı! Tıpkı bir flash bellekten diğerine aktarmak gibi." Birden Flash'ı ne kadar özlediğim aklıma geldi. Ben hastanede yatarken Meriç onu Yeliz Teyzelere bırakmıştı ve henüz almaya fırsatı olmamıştı. Sayko'yu da epeydir görmüyordum.

"Kandır kendini," dedi Meriç keyfiyle.

Ah! Bu çocuk cidden çok sinirdi!

***

Meriç beni, Melih ise ablamı eve bıraktığında gözlerimi devirip 'İsraf haram!' diye bağırasım geldi. İki araba niye aynı yere gidiyordu ki boşuna? Sonra dedim ki boş ver Melis, tertemiz fakirsin. Gece gece kendimce saçmalarken uyku akan gözlerimi Meriç'e çevirdim. "İyi geceler," deyip yanağından öptüm ve arabadan indim. Merdivenleri seri bir şekilde çıkıp bizim kata geldiğimizde, kapının önündeki ayakkabı stokundaki artışı fark ederek korkuyla zili çaldım. Lütfen akrabalarımız bizde kalıyor olmasın diye dua ederken, kapıyı adını bilmediğim bir velet açtı. Tam geri dönecektim ki ablam iterek beni eve soktu. Kimseye görünmemek için koşarak odama girdim. Yine tanımadığım bir nine yatağımın üzerine oturmuş, posterlerime bakarak tövbe estağfurullah çekiyordu.

Annem sırtımı çimdikleyerek kulağıma, "Duvardakileri yarın derhal sökeceksin!" diye fısıldadı.

"Ben nerede uyuyacağım ya?" diye isyan ettim. Eliyle işaret ettiği yere bakıp hızla telefonuma sarıldım. Kapıya doğru ilerlerken, "Ceyda, girme eve, ben geliyorum," dedim ve telefonu kapatıp anneme baktım. "Ben Selma Teyzelerde kalacağım!"

Ceydalar bizim üst sokakta oturdukları için yanına gitmem pek de uzun sürmedi, ama gördüğüm manzara karşısında şok oldum. Yağız birine sert yumruklar atıyor, Ceyda ise şaşkın bir hâlde ona bakıyordu. "Yağız?" diye mırıldandığımda Yağız çocuğu yumruklamayı bırakıp üzerini düzelterek doğruldu ve Ceyda'ya baktı.

"Yetti lan artık! Ben buyum arkadaş! Sana bakanları arka sokaklarda dövmekten bıktım, anasını satayım! Kıskancım ulan! Deli gibi kıskanıyorum işte!" diye bağırdı.

Ceyda şoka girmiş gibiydi. Yağız'ın evde yastıkları yumrukladığını bilsem de, arka sokaklarda birilerini dövdüğünü bilmiyordum. Ediz'in kardeşi olmak bunu gerektirirdi. Yağız saçlarını çekiştirip arabasına bindiğinde Ceyda'nın gözleri doldu. Mırıldanırcasına, "Melis," dediğinde üzgün gözlerle ona baktım. "Ben çok aptalım," diye devam etti. Yanına doğru ilerleyip sıkıca sarıldım. Sanırım ben uğursuzun tekiydim; nereye adım atsam, kurtıyordu sanki...

40. Bölüm

Ceyda uyurken tek yaptığım tombul yanaklarını boyamak oldu. Bir saat kırk beş dakika boyunca ağlamış ve daha sonra da, "Neyse, ben uyuyacağım," demişti. O uyurken Yağız'la konuşmuştum. Meriç'le birlikte Yeliz Teyzelerde olduğunu ve lafladıklarını söylemiş, biraz fazla çıkıştığını kabul etmişti ama hâlâ kızgın gibiydi. Mendebur, Ceyda için içindeki hayvanı dizginlemişti sonuçta, değil mi? Kolay değildi.

Gözlerim duvardaki saate takıldı, 02.45 olduğunu görünce Ceyda'nın yanağında tuttuğum keçeli kalemi çektim ve esneyerek, "Uyusam iyi olacak," diye mırıldanıp onun yanına kıvrıldım. O sırada sokaktaki gürültüyle korktum ve yerimde sıçradım. Ayağa kalkıp pencereye doğru ilerledim, perdeyi hafifçe araladım. Yağız'ın kırmızı BMW'sinin arkasında duran Meriç'in sarı arabası bana Galatasaraylı eski Aslan hâllerimi anımsattı. Konuşmaya başladığımda ilk kelimem babam sayesinde Fener olsa da, ablam da Fenerli diye Galatasaraylı olmuş, Edizcimcim'in de Fenerbahçeli olduğunu öğrenince onu hep gıcık etmiştim. Neyse.

Kaşlarımı çatarak Yağız'a ve Meriç'e baktım. Ne bok yiyordu bunlar? Meriç gülerek arabasına yaslanmış, sokak lambasıyla fantezi kuran Yağız'a bakıyor ve onu kameraya alıyordu. Meriç cidden şerefsizdi yahu! Pijamanın cebindeki telefonumu çıkarıp Meriç'e mesaj attım.

'Gönderilen: Ponçik Yârim

Siz iki mankafa ne bok yiyorsunuz? Gözlerim kanadı.'

Meriç kamerayı kapatıp ekrana odaklandı. Daha sonra gözleriyle evleri taradı, çünkü Ceyda'nın nerede oturduğunu bilmiyordu. Yağız'a bakarak bir şeyler söyledi. Yağız ona cevap verirken sendeleyip düştüğünde gülmemek için ağzımı sıkıca kapattım. Ceyda'nın uykusu derin olsa da Selma Teyze için aynı şeyi söyleyemezdim. Meriç, Yağız'dan evi öğrenmiş olacak ki ikinci denemesinde gözleri benimkilerle buluştu. Tekrar telefonunun ekranına odaklandığında, ben de telefonuma baktım. Birkaç dakika sonra mesaj geldi.

'Gönderen: Ponçik Yârim

Düzeltelim; kuzenin bok yiyor, ben sadece şahit oluyorum bu duruma ;) Yağız sarhoş oldu. Yoldan geçeni dövecekmiş. Dayak yerse elimi sürmem.'

Attığı mesaja gözlerimi devirdim ve önce Ceyda'nın odasından, sonra da evden sessizce çıktım. Annemden, Selma Teyze'den korktuğum kadar korkmuyordum, çünkü o daha sinsiydi. Zeki kadın.

Apartmanın kapısını açtığımda Yağız yoldaki taşları tekmelemeyi bırakıp bana döndü. "Melis?"

Kaşımı kaldırarak, "Haşerat?" dedim ve ona doğru ilerledim. Kollarını belime doladığında ona sarıldım. "İyi misin?"

Güldü. "Maçoyum."

Kıkırdayarak, "Ediz'in kardeşisin, normal," dedim.

Benden ayrılıp baygın bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Ağladı mı?"

Parmaklarımla minicik işareti yaparak, "Birazcık," diye cevap verdim.

Meriç, "Birazcık ağlamış olsa dalga geçmek için abartırdın, pantercik. Yalan söylüyorsun," diyerek araya girdi.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Beni benden iyi tanıyordu, tatlı şey! Aman canım, pis şey! "Tamam, belki kırk beş dakika ağlayıp, bir saat de susmaya çalışmış olabilir, ama olsun." Meriç gülerek enseme dokunduğunda huylanıp omuzlarımı kaldırdım ve karnına vurdum.

Yağız ofladı. "Niye ağlıyor ki, o suçlu!" dedi saf saf. Sarhoş olduğunda ayrı bir tatlı oluyordu.

"Ses çıkarmayı kesmezsen Selma Teyze uyanacak, aptal herif!" deyip kafasına vurdum. Dengesini kaybedip kaldırıma serilince ağzımı kapattım ve yanına çöktüm. "İyi misin? Bir şeyin var mı? Bu kaç?"

Zafer işareti yaptığımda Yağız kafasını kaldırdı ve, "Dört," dedikten sonra kafasını geriye doğru bıraktı.

Kaşlarım çatıldı. "Ne dördü ya, iki diyeceksin, aptal, iki! İki de hemen!" deyip omuzlarından sarstığımda, Meriç 'Şaka mısın?' der gibi bana bakmaya başladı. Ne yani, kuzenimiz için de mi endişelenmeyelim?

"Sarhoş olduğu için çift görüyor, güzelim," deyip Yağız'ı sarstığında Meriç'in *zekâsına* bir kez daha *hayran* kaldım.

Yağız, "Aşk Bodrum'da yaşanıyor, güzelim," dediğinde Meriç'e baktım.

"Bence elimizden geleni yaptık, onu arkamızda bırakalım, bizi yavaşlatır," dedim.

Gülerek, "Bence de," deyip ayağa kalktı ve elimden tutarak kalkmama yardım etti.

"Şakaydı. O hâlâ benim kuzenim," diyerek Yağız'ı ayağımla dürttüm. "Şu şarkıya bir son ver ve kalk yerden!"

Verdiğim emirlerin sadece ikincisine uyup gülerek bize

baktı. "Melih hapı yuttu, oğlum. Ayvayı sapıyla yedi. Kızlarla uğraşılır mı, lan? Bak ne hâle geldi ponçik ruhum. Minnoşlara döndüm, anasını satayım. Oha lan, kediye bak!" deyip kahkaha atmaya başladığında sözlerine değil, ona gülmeye başladım.

Meriç, "Bence haklı," diyerek bana baktığında, gözlerimi kısıp ağzımı açmıştım ki dudaklarımı sıktı. "Bu, seninle evlenmek istemediğim anlamına gelmiyor, sakin ol," deyip muzipçe sırıttı. Sanki ben onun için sinirlenip korkmuştum da! Tabii ki benimle evlenecekti!

Yağız, elektrik direğine tokat atarken gözlerimi devirdim. "Onu götürür müsün?" diye sordum.

Meriç kaşlarını hayretle havaya kaldırdı. "Sen az önce bana bir ricada mı bulundun?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne münasebet? Tabii ki götüreceksin," deyip cool bir bakış attım ve kapıya doğru ilerledim. Yağız'ın yanağına vurup apartmanın merdivenlerini çıkıyordum ki, belime sarılan bir kol ve boynuma gömülen bir suratla olduğum yerde kaldım ve yanağımı kafasına bastırdım. Huylanarak, "Meriç!" diye sitem ettim. "Sakalların batıyor," dediğimde yanağını daha çok bastırdı. Sonra benden uzaklaşarak Yağız'a doğru ilerlemeye başladı.

***

"Allah seni alsın, Melis!" diye bağıran bir çift tombul yanakla gözlerimi araladığımda, Ceyda beni yatağından itince yeri boyladım. "Ulan bari aşk acısı çekmeme izin ver be! Nasıl kankasın sen?" diye bana çemkirirken onu umursamayıp düştüğüm yerde uyumaya devam ettim. "Melis, sana diyorum! Kalk hadi! Yüzümdekileri çıkaracağız."

Tek gözümü açıp ona baktım. Yanaklarına çizdiğim baklava dilimleri, yüzünde ahenkle dağılmıştı. "Bence çok güzelsin, kardeşim," deyip gözlerimi kapatmıştım ki saçlarımı çekince acıyla kalktım. "Tamam, tamam kalktım," dediğimde saçlarımı bıraktı. Esneyerek ona baktım. "Bu bir gelenek, biliyorsun."

dediğimde gözlerini devirdi.

"Sen başlatmıştın bunu. Gelenek falan değildi, öç almaydı. Ben senden öç aldım, bu işi de sen başlatmış olmana rağmen sen de benden aldın."

Güldüm. "Kabul et, eğlenceli."

Dayanamayıp güldü. "Evet ya, suratına bok ve sümük çizmiştim."

"Aynen, bir de gerçekçi olsun diye sabah kalktığında çikolata sürmüştün, iğrençti!"

Kahkahalarla gülmeye başladığımızda uzun zamandır onunla vakit geçiremediğimi fark ettim. Yatağın kenarına oturarak, "Ceyda," dedim.

"Ne?"

"İyi ki varsın."

"Deme öyle be," deyip yanıma oturduğunda birbirimize sarıldık. Sırtımızı yatak başlığına yasladığımızda kafasını omzuma bıraktı. "Günaydın mesajı atmamış, Yağız. Bana hâlâ sinirli."

Kaşlarımı çattım. "Günaydın mesajı mı atıyorsunuz her sabah?"

"Siz atmıyor musunuz?"

Omzumu silkerek, "Hayır," dedim. "Arada sinir olsun diye sabah beşte onu arıyorum, ama birbirimize günaydın mesajı atmıyoruz. O da telefonumun alarmını sabah dörde kuruyor bazen. Öyle işte, sanırım biz biraz anormaliz."

Gülerek, "İkiniz de salaksınız," dedi.

Haklıydı.

Karşımızdaki boy aynasından birbirimize baktık. Ceyda'nın yanağında pembe, kırmızı ve siyah renklerde baklavalar vardı ve biraz dağılmıştı. "Boyalar çarşafa bulaşmış, annem seni öldürecek," dedi.

Gözlerim kocaman açıldı. Hışımla ayağa kalkıp çarşafa

baktım. Yastık kılıfı ve çarşaf mahvolmuştu. "Son kez Meriç'le konuşmak istiyorum, bir de Marvel koleksiyonumu Meriç'e, Dylan posterlerimi sana bırakıyorum, kumbaramdaki konser paramı da kefenime cep yaptırıp koyarsınız artık."

Ayağa kalkıp kafama vurdu. "Saçma sapan konuşma. Günah hem be. Kefene cep falan."

"Çevremdeki herkes zengin yahu, kim ne yapacak benim üç yüz, dört yüz liramı? Adamlar bakkala bile arabayla gidiyor."

Güldü. "Salak salak konuşma. Önce yüzümdekileri çıkaralım, sonrada annem görmeden bunları çitileriz."

Yanağından öptüm. "Ya sen çok zekisin, sister'ım."

Ceyda'yla nevresimleri hunharca çitileme işlemimizden sonra kahvaltı sofrasını hazırladık. Ceyda'nın babası Veli Amca erkenden işe gitmişti. Selma Teyze bizimle kahvaltı yaparken, bugün kuaför dükkânının kalabalık olacağından bahsediyordu. Evde kaldığı bahsi açılınca Ceyda'nın yüzü düştü. Selma Teyze bunu fark ederek, "Ne oldu kız? Yağız'la aranız mı bozuk?" diye sordu.

Ağzımda salam ve kaşar peyniri olmasını umursamayıp, "Çok da mühim değil, canım," dedim. Yağız'ı tanıyordum. Bir gün sabreder, ikinci gün gelirdi yine. Kaşar peyniri yerken aklıma istemsizce Hande geldi. Onu görmeyeli üç aydan fazla oluyordu sanırım. Bizden uzak, Allah'a yakın olsun dedim içimden.

Ceyda, "Tartıştık biraz," deyip salamını ısırdı.

Çatalında kalan salamı ağzıma attım ve onu yanağından öptüm. "Halledeceğiz, sister'ım, sıkma canını."

Selma Teyze konuyu kapatıp, "Ee, Melis? Ev hâli nasıldı dün? Anneannen yine çok laf yapıyor mu?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Bilmem, dün evde çok durmadım. Anneannemi tanıyorsun, o her şeye muhalefettir."

Kafasını sallayarak beni onayladı. "Bilmez miyim hiç? Aranız nasıl peki?"

Çatalımı havada salladım. "O günden sonra onunla hiç konuşmadım, ama babama karşı çok yumuşadı. Oğlum falan diyor artık."

"Oy, mavişim benim," deyip burnumu sıktığında Ceyda'ya baktım. İkimiz de gülüp aynı anda Selma Teyze'yi öptük ve gıdıklamaya başladık.

Ceyda'nın telefonunun sesinin evde yankılandığını duyunca aynı anda gıdıklama işine bir son verdik. Selma Teyze nefeslenirken, Ceyda annesini öpüp odasına gitti. Biz tekrar kahvaltıya döndüğümüzde Cem mutfağa girdi. "Oo, paşam? Siz, bu saatte uyanmalar? Ağlayacağım," dedim.

Gözlerini devirip bir sandalye çekti. Otururken, "Bana çay koysana," dedi.

Kafasına vurdum. "Emir veriyor bir de!"

Cem, "Hadi Melis be!" dediğinde omzumu sildim. Bizden bir yaş küçük olduğu için abla demeye tenezzül etmiyordu beyefendi. Ama işi düşünce Ceyda'ya diyordu.

"Yalvarman hoşuma gitti, bir daha yap," dedim Malefiz'in repliğini söyleyerek. O sırada reçelli ekmek yiyordum.

Ceyda'nın mutfağa girdiğini gören Cem, "Ablacığım, bana çay koyar mısın?" diye sorunca, Ceyda gözlerini devirip ona çay koydu. Bardağı kardeşinin önüne bırakıp, yerine oturmadan önce de ensesine şaplak attı.

Yanıma oturduğunda, "Kimmiş?" diye sordum.

Somurttu. "Müşteri hizmetleri."

Gülerek, "Yalnızlık böyle bir şey işte," dedim.

Cem merakla, "Ne oldu?" diye sordu.

Çatalımı sallayarak önüne bakmasını işaret ettim. "Büyüklerin işine karışacağına yemeğini ye." Sesim, bir annenin sesi gibi çıkmıştı.

Selma Teyze gülerek kolumu sıktı. "Uğraşma kız, oğlumla." Ardından bakışlarını oğluna çevirdi. "Yok bir şey anneciğim, kızsal meseleler," dedi.

Cem bana bakarak gözlerini devirdi ve çatalını sallayarak ikimizi gösterdi. "İkisinin konuştuğu konu ne kadar kızsal olabilir ki?"

Dudaklarımı büzerek, "Haklısın, sen daha iyi bilirsin," dediğimde bana sinirle bakmaya başladı. Keyiflenmiştim, sırıtarak çayımdan bir yudum aldım.

Yağız'dan

Sabahın köründe çalan Meriç'in telefonunun alarmıyla kalkmış ve ikimiz de bir daha uyuyamamıştık. O uyumak istese de, zar zor uyuduğum hâlde beni kaldırdığı için uyumasına izin vermemiştim. Gözlerimi devirip ona baktığımda kaşlarını çattı.

"Ne bakıyorsun oğlum öyle? Ben mi kurdum sanki alarmı? Melis kurmuş," dedi.

Kafamı salladım. "İki deli bir araya gelmemeliydiniz."

Sırıttı. "Eyvallah."

Oflayıp yüzümü sıvazladım. "Ceyda'yı arasam mı?"

"Cıvık mısın, lan? Dik dur biraz. Melis, Furkan'la buluştuğunda ben böyle miydim? Feyz al azıcık."

Omzumu silkerek, "Çok üstüne gittim sanki. Ağlamış zaten dün," dedim.

"Mete kazanacak anlaşılan, sen bugün gider özür dilersin," dedi.

Kaşlarımı hayretle havaya kaldırdım. "İddiaya mı girdiniz lan bir de?"

Sırıttı. "Dört lastiğine girdik. Benimkilerin anası ağlamıştı."

"Ne kadar iyi arkadaşlarım var."

Gülerek ayağa kalktı. "Sağ ol, kardeşim," deyip mutfağa doğru yürümeye başladığında onu takip ettim.

Gece kendi evlerimize gitmek yerine, Mert'in yanına gelmiştik.

Parmaklarımla saçlarımı tararken mutfağa girdim. Meriç kahvaltı hazırlayacak olmalıydı ki, dolapları karıştırıp duruyordu. Sandalyelerden birini çekip otururken, "Haklıyım değil mi?" diye sordum. "Sonuçta sırf o böyle erkeklerden hoşlanmıyor diye öyle davranıyordum."

Omzunu silkip bana bakmadan, "Haksızsın," dediğinde kaşlarımı çattım.

"Ne?"

Yavaşça arkasına dönüp bana baktı. "Suç sende, en başından beri olduğun gibi davranman gerekirdi."

Oflayıp ayağa kalktım ve kalçamı tezgâha yasladım. "Davranmadım mı sanıyorsun? Ceyda, ben ve Melis küçüklükten beri bir aradayız. Ne zaman biri Melis'e baksa kavga çıkardığım için bana bunun çok itici olduğunu ve benim hakkımda kötü şeyler düşündüğü söylerdi. Oldum olası sevmiyordu böyle şeyleri. Ben de bunu çok iyi bildiğim için öyle davrandım zaten." Meriç elini bana doğru uzattığında sıktım. "Ne oldu şimdi?"

Buzdolabını açarken, "Melis'e bakanları dövüyormuşsun ya, ondan," dedi.

Ofladım. "Lan ben ne anlatıyorum, sen ne anlıyorsun?"

Birkaç kahvaltılıkla tezgâha doğru ilerlerken, "Senin tombul yanak taş kafalı demek ki kardeşim, buradan da bunu anladım," dedi.

Kaşlarımı çatıp koluna vurdum. "Yavaş gel!"

"Bir şey demedik," deyip domatesleri yıkamaya başladı. "İlişki dediğin şey öyle tek taraflı olmaz. İki taraf da fedakârlık yapacak. Sen bütün fedakârlıkları üstüne alıp ona yönelmişsin, adım atması için ona fırsat tanımamışsın ki. Suçlusun, ama senin kadar o da suçlu. Sen onu kaybetmemek için yönelmişsin, o da seni değiştirmek istemiş. Saçma bir durumun içerisine girmişsiniz."

Kafamı salladım. Haklıydı. "Ne öneriyorsun?" diye sordum

Domatesleri doğramaya başladı. "Zaman. Öyle aylar, haftalar demiyorum. Hiç değilse bugün bekle. O da düşünsün biraz, sana gelecektir zaten."

Yanına gidip bir bıçak da ben aldım ve salatalıkları doğramaya başladım. "Öyle yapacağım, bakalım. İlk arayan ben olmayacağım!"

Sıntti. "Sert erkek."

Ceyda'dan

Melis'le birlikte parkta otumuş çekirdek çitlerken, salıncakta yavaşça sallanıyordum. "Onu zor bir duruma soktum bilmeden. Benim için değişeceğini düşünmemiştim. Ben... Bilmiyorum. Kendi kendine değişti sanmıştım."

Melis yanındaki kediyi severken, "Açıkçası, eve gittiğinde yastıkları yumruklayacağını biliyordum," dedi.

"Neden bana söylemedin o zaman?"

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Aranızı bozmuş gibi olurdum. Yağız istemezdi hem, bu onun kararıydı."

Somurttum. "Off... Aramadı beni!"

"Ee, sen ara o zaman."

Dişlerimin arasındaki çekirdekle biraz bekledim. "Ya açmazsa? O zaman daha kötü olurum."

Omzunu silkerek, "O zaman yak bir cigara da kendine gel, kanka," diye cevap verince kafasına vurdum.

"Saçmalama!" diye öyle bir cırladım ki kedi korkup kaçtı.

Melis sinirle bana bakıp ayağa kalktı. "Al işte, kaçtı kedi. Sayko'yu ve Flash'ı özledim ben ya!"

Kaşlarımı çattım. "Ben ne diyorum, sen ne diyorsun ya?"

Yanaklarını şişirip bana döndü. "Yağız en fazla bir gün dayanır, tanımıyor musun sanki onu?"

Yutkundum. Boğazıma bir şey takılmıştı sanki. "Tanımı-

yormuşum," diye fısıldayıp dolu gözlerle ona baktım.

Kollarını boynuma dolayarak, "Ağlama ya. Hava çok sıcak," dediğinde gülmeden edemedim. Tesellide sıfırdı. Benden ayrılıp gülümsedi. "Hadi, bize gidelim, annemin günü vardı. Hem kafamız dağılır, tatlı da yeriz."

Tatlı kelimesini duyar duymaz salıncaktan atladım, gözlerimin parladığından emindim. Melis koluma girerek yürümeye başladığında güldüm. Apartmanın önüne geldiğimizde Filiz Abla'yla Alya Abla'nın kapıda oturup konuştuklarını gördük. İkisine de gülümseyerek selam verdiğimde, Melis ablasına laf attı ve Alya Abla'ya dönerek, "Edizcimcim nerede?" diye sordu.

Ediz tam da o anda, "Ulan ne çene var bu kadınlarda," diye söylenerek apartmandan çıktı. Gömleğinin yakasını düzeltirken Melis'e bakarak, "Neredeydin sen dün gece?" diye hesap sormaya başladı. Bana göz kırptığında kıkırdadım. Melis ise küçükken yaptığı gibi gözlerini kocaman açmış bir hâlde ona bakıyordu. Ediz Abi'ye gerçekten hayrandı bu kız. Ta ufaklığında bile, 'Ben Ediz'le evleneceğim,' deyip dururdu.

"Ne o, beni merak mı ettin, Edizcimcim? Yerim ya, bana âşık," dediğinde Alya Abla güldü.

Ediz kolunu Alya Abla'nın omzuna atıp saçlarından öperken Melis'e sırıttı. "Asılma bana, küçük," deyip Melis'in saçlarını karıştırdı. Alya Abla, Ediz Abi'yi yanağından öptüğünde aklıma Yağız geldi yine. O da hep kolunu omzuma atıp sarılıyordu bana. Abisine benziyordu biraz, ama en çok da Elis Abla'ya benziyordu. Ediz, "Yağız nerede?" diye sordu.

Melis, "Meriç'in yanında. Onlar da birkaç saat sonra gelirler zaten," deyince, Ediz Abi kafasını sallayıp göz ucuyla bana baktı.

"Ben ararım onu," deyip Alya Abla'ya döndü. "Yavrum, ben babamın yanına gideceğim. Sen de çok kalma dışarıda. Bu mahalleyi hiç sevmiyorum," dedi.

Melis kollarını Ediz Abi'nin boynun doladı. "Kaçır beni, Edizcimcim. Ben de hiç sevmiyorum!" dedi ve arabaya kadar Ediz Abi'ye eşlik etmek için yanımızdan ayrıldı.

Filiz Abla bana baktı. "Suratın niye düştü senin, tombik? Yağız'la kavga mı ettiniz?"

Kafamı salladım. "Evet."

"Sıkma sen canını. Yağız da gelir birazdan."

Bu sırada yanımıza gelen Melis elindeki yüz liralık banknotu sallarken, "Edizcimcim'i çok seviyorum ben ya!" deyip güldü.

Melis'ten

Ceyda, ablam, Alya Abla ve ben eve girdiğimizde, kapı maalesef direkt salona açıldığından tüm gözler bize döndü. Gözlerimi salonda gezdirdiğimde babaanneyi görünce ona gülümsedim. Bana gülümseyip göz kırptığında sırıttım. Müzeyyen Teyze bakışlarını ikimizin üzerinde gezdirirken gözlerimi devirdim. Kaknem kadın! Ne istiyorsun benden yahu? Anladık, kanın kaynamıyor bana diye düşünürken anneannemle göz göze geldik. Bana gülümseyince nezaketen gülümseyip, Ceyda'yı kolundan tuttuğum gibi babaannenin yanına çektim.

Babaanne ikimizin de yanağını sıkarken, "Uy! Ceyda'm senin yanaklarin düşmiş. Ne oldu sağa böyle?" diye sordu.

Ceyda gülümsedi. "Yok bir şeyim, babaanne."

Babaanne bana baktı. "Ha neyi vardır bu kizun?"

Gülümsedim. "Mühim bir şey değildur, babaanneciğum," dedim onun gibi konuşarak. Onu taklit etmem hoşuna gitmiş gibiydi, gülmeye başladığında Ceyda'yla birbirimize bakıp ona eşlik ettik.

Kapının zili çaldığında Alya Abla ayağa kalktı ve kapıyı açtı. Ceyda, eve girenleri görünce bana baktı. Hande, bir kadınla birlikte içeri girerken, "İti an çomağı hazırla," diye mırıldandım.

***

Buraya geldiklerimde Ceyda ve ben kısa bir şok anı yaşasak da sorun çıkarmamaya karar verdik, sonuçta Yeliz Teyze'nin ve Müzeyyen Teyze'nin misafirleriydiler. Hande'nin Meriçlerin aile dostu olduğunu zaten biliyordum, ama buraya gelecekleri-ni tahmin dahi etmemiştim. Hande'nin saçını başını yolsam sorun olur muydu ki?

Ceyda beni salondan çıkarıp odama sokarken derin bir nefes bıraktım. "Yüzsüzlüğe bak ya!"

Ceyda yanında getirdiği baklavalardan birini ağzına attı. "Aynen, ağzım açık kaldı be. Çok değişmiş bir de. Kendine bayağı bakmış."

Gözlerimi kısarak ona döndüm. "İnadıma mı yapıyorsun?"

Gülerek, "Hayır," dedi.

"Sinirlerim zıpladı ya! Müzeyyen Teyze'ye ne demeli? Benimle iki muhabbeti yok kadının, ama Hande'yle hoş sohbetler," deyip somurttum.

Ceyda elindeki çatalı salladı. "Aile dostu işte, kızım. Hande'nin zigot hâlini bile biliyordur. Takma ona kafayı. Meriç tarafını seçti sonuçta."

Kafamı salladım, orası öyleydi. Derin bir nefes alarak belki de vazgeçmiştir diye düşündüm. Olamaz mı yani? İnsanlar değişirdi, değil mi? "Belki de artık iyi biri olmuştur, ha?" dedim.

"O kadar da Polyanna olma. Belki vazgeçmiştir, ama birdenbire de iyi olamaz ya insan."

Kafamı salladım. "Vazgeçmiştir ya, burnunu sokmaz artık."

"Bence de, yoksa bu kez Meriç onu öldürür."

"Bence de."

Tabağı çalışma masama bırakıp penceren dışarı bakarken, "Yağızlar geldi!" diye sevinçle ellerini çırptı. "Ne yapayım? Özür dileyeyim, değil mi? Evet, öyle yapayım."

Gülerek, "Git sarıl, o anlar," dedim.

"Yağız beni anlar," deyip odamdan çıktı.

Peşinden gittim. Koridora adım atmıştı ki Hande'yle burun buruna geldik. Gözlerimin içine bakarak, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Ne hakkında?"

Omzunu silkerek, "Sence?" dedi.

Ses tonu kendini beğenmişlikten çok mahcup çıkmıştı ve bu da açıkçası beni şaşırttı. Konuşması için başımı salladım.

"Ben... Sürekli size engel olduğum için özür dilerim. Geç de olsa artık Meriç'in beni sevmeyeceğini anladım. Keşke en başında dursaydım, hiç değilse Meriç şu an benden nefret ediyor olmazdı."

Kafamı salladım. "Keşke öyle yapsaydın." Meriç'i hâlâ sevdiğini biliyordum. Ne kadar kıskansam da bir şey söylemedim, bu hâline acımıştım. İzlettiği o videodan sonra Meriç benden nefret etmişti ve o zamanlar canım çok yanmıştı. O da şimdi bir zamanlar benim çektiklerimi çekiyordu.

Meriç kaşlarını çatmış bir hâlde koridorda belirdiğinde ikimiz de ona doğru döndük. Sanırım Ceyda ona söylemişti. Elimi kaldırarak, "Sorun yok," dedim.

Bize doğru yaklaştı ve sert bakışlarını Hande'ye çevirdi. "Sana Melis'le konuşmayacaksın demiştim," dedi, sesine elle tutulur bir soğukluk hâkimdi.

Hande gözyaşlarını sildi. "Özür diledim sadece," dedi.

"Konuşmanız bitti o hâlde."

Hande kafasını sallayıp tamamen Meriç'e döndü. "Senden de özür dilerim tekrar. Her şey için."

Meriç saçlarını düzeltti. "Önemli değil diyemeyeceğim, çünkü çok önemli. Melis affettiyse sorun yok."

Hande bana bakıp içeri geçti. Sırtımı odamın kapısına yasladığımda Meriç karşıma geçti ve bana baktı. "İyi misin?" diye sordu. Kafamı sallayıp parmak uçlarımda yükseldim ve kolla-

nımı boynuna sardım. Dudaklarını hafifçe omzuma dokundurup geri çekildi. "Bir gün tamamen affet beni," diye fısıldadı kulağıma.

Onu beninden öptüm. "Affedeceğim, ama o zaman sen de kendini affedeceksin."

"O benim şahsi meselem, güzelim. Hiç bulaşma o kısma."

"Yağız nasıl?"

Gülümsedi. "Sert erkek."

"Dalga geçme!"

Yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru itti. "Mete'yle iddiaya girdik ve ben kazandım; Ceyda özür diledi. Sıra seninle olan iddiamı kazanmakta."

Muzipçe gülümsedim. "Hiç şansın yok, Meriç."

Kafasını salladı. "Ben oldum olası şanssızım zaten, güzelim. Genelde kendi şansımı kendim yaratıyorum."

İnatla omuz silktim. "Bu kez yapacaksın. Yenileceksin, Keskin."

Dudaklarıma bakarak, "Seni öpsem ve bu tartışmaya sonra devam etsek oluyor mu?" diye sordu.

"Ayıp, Meriç! Herkes-" Lafımı tamamlamama izin vermeden arkamdaki kapıyı açtı ve odama girdi. Kolumdan tutup beni de içeri çekti ve kapıyı kapatarak beni kapıya yasladı. Ona bir dakika beklemesini işaret ettiğimde gözlerini devirip beni bıraktı. Gülümseyerek parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. "Bugünlük bu kadar."

Gözlerini devirdi ve duvarlarıma baktı. "Geldiğim iyi oldu, çıkar şunları."

Kaşlarımı çattım. "Olmaz!" dedim ama kaşlarını çatarak bana bakmaya devam edince istemesem de duvara doğru ilerledim ve posterlerimi teker teker çıkarmaya başladım.

Bu sırada odaya giren Yağız ve Ceyda aynı anda, "Barıştık!" dediler ve Ceyda yerinde zıplamaya başladı. Zilin tekrar

çaldığını duyup bir bahane uydurarak gideceğim sırada Meriç'in gözlerine baktım ve olduğum yerde kaldım. Çok geçmeden odaya giren Azra'yı görünce bakışlarımı hızla Meriç'e çevirdim.

Meriç, "Furkan piçini getirmedin inşallah," demişti ki Furkan, Azra'nın arkasında belirdi.

"Arkamdan ne de güzel konuşuyorsun öyle, Keskin," dedi.

Meriç kaşlarını çatarak bana bir bakış atıp, Furkan'a döndü. "Sevmediğim insanların arkasından yaparım öyle şeyler."

41. Bölüm

Geçmiş. Hani şu asla geri getiremediğimiz zaman dilimi. Acısıyla tatlısıyla geride kalan ve bazı konularda geçmesi için can attığımız, bazılarındaysa can çekiştiğimiz o zaman dilimi. Tüm bunlar yanımda uyuyan Meriç sayesinde gelmişti aklıma. O yorgunca koltukta uyurken, ben uyuduğu koltuğun hemen yanına oturmuş, onu izliyordum sessizce.

Çok çabuk uzayan saçlarına dokundum. Okula ilk geldiğinde nasıl da sinir oluyordum ona, değil mi? Gülümsemeden edemedim. Birbirimizi yiyip duruyorduk, ama ikimizden birine bir şey olduğunda ölüden farkımız kalmıyordu. Ne güzel olduğumu söylüyordu sürekli, ne de beni sevdiğini, ama bana güzelim diyerek güzel olduğumu, kıskanarak veya beni koruyarak da sevdiğini belli ediyordu. Her şey söz değildi ki. Biz sessizce anlaşıyorduk onunla.

Parmaklarımı yanağına koyup hafifçe okşadım. "Saçlarıma geri dön," dedi gözlerini açmadan. Gülümseyip elimi çekecek-

ken elimi tutup saçlarına koydu. "Bu koltuk niye rahatsız?" diye söylenip iyice yayıldı.

"Kalk yatağında yat," dedim ben de bir anne edasıyla. Omzunu silkince ısrar etmekten vazgeçip saçlarını okşamaya devam ettim. Ablamların yeni eşyalarını taşıyacak olan nakliye firmasıyla sorun yaşanınca tüm eşyaları Meriçler taşımak zorunda kalmışlardı. Meriç'in evine geri döndüğümüzde, tabii hepsi koltuklara yığılmışlardı.

Meriç homurdanarak doğruldu, saçlarını geriye atarak ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Ayağa kalktığımda odasına doğru ilerledik. Koluna sarılıp şirince gülümsedim. Yanındaki insanı özlemek tam olarak buydu sanırım. Eğildi ve beni kucağına alıp merdivenleri çıkmaya başladı, sırıttım sadece.

Odasına girdiğimizde beni yere bırakıp dolabına doğru ilerledi. Hava o kadar sıcaktı ki nefes alamıyordum artık. Muzipçe gülümseyip kolunun altından önüne geçtim ve tişörtlerinden birini alıp banyoya doğru ilerlemeye çalıştım. Çalıştım diyorum, çünkü tişörtümün yakasından tutup beni kendine doğru çekti. Sırtım onun göğsüyle buluşurken huysuz bir şekilde, "Ya!" diye cırladım ve tişörte sarıldım.

"Onu ben giyecektim," dedi.

Kafamı kaldırıp ona sinirle baktım. "Başka tişörtün mü yok, giy birini."

"En rahat tişörtüm o, güzelim. Şimdi, zorla mı alayım, yoksa verecek misin?"

Aklıma daha düğün elbisesi alamadığım gelince sinir katsayım birdenbire tavan yaptı ve tişörtü onun göğsüne çarptım. "Al be!" diye bağırıp sinirle kapıya doğru ilerledim.

Kolumdan tuttu ve kaşlarını çattı. "Ne oldu şimdi?"

Omzumu silkip kolumu çektim. "Yok bir şey, al da giy çok kıymetli tişörtünü!" diye çemkirdim bu kez.

Odasından çıkıp aşağı indim. Hakikaten ne giyecektim ben yarın? Domuz Meriç!

Gece beni görünce şaşırıp, "Ne oldu, Melis?" diye sordu. Sanırım cidden çok sinirli görünüyordum, ki zaten sinirliydim.

Ona cevap verecekken Meriç kolumdan tutup beni peşinden sürüklediğinde ona baktım. "Ne yapıyorsun, Meriç?" Beni takmayıp arabaya bindirdi. Bu çocuk nasıl bu kadar öküz olabiliyordu?

Kaşlarını çatarak arabaya bindi ve kontağı çevirdi. Ben de kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hani sen bu hâlde dışarı çıkmıyordun, ne oldu?" deyip eşofmanını işaret ettim. Ediz'le fotoğrafımızı attığımda evi basmıştı ve sonra bana bir de o hâlde dışarı çıkmasına sebep olduğum için kızmıştı. İstifini bozmadan bana kısa bir bakış attı ve tekrar önüne döndü. Tatlılıktan öl! Ya da ölme! Azıcık öl!

Yanaklarımı şişirip nefesimi bıraktım ve dışarı baktım. Bir insan nasıl eşofmanla bile tarz oluyordu yahu? Çıldıracağım! Aniden durduğunda öne doğru savruldum. "Yuh be!" diye cırladığımda arabadan indi ve kapımı açıp elimden tutarak bir mağazaya doğru ilerledi.

"Seç istediğini. Bütün tişörtlerimi buradan alıyorum," dedi.

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Ne?"

Sert ifadesini bozmadan, "Tişört için kavga ediyoruz ya hani," dediğinde gülmeye başladım. Bana 'ne yapıyorsun?' bakışları attığında da gülmeye devam ettim. Sinirlerim bozulmuştu. Etraftakiler bize bakınca ağzımı kapattı. "Neye gülüyorsun?"

Elini ağzımdan çektim. "Çok tatlısın ya!" deyip yanaklarını sıktım. "Tişört için değil, düğün için kızgındım, o yüzden bağırdım öyle. Yarın ne giyeceğim ya ben!"

Ağzımı kapattı yine. "Sana elbise aldım," dedi.

"Vallahı mı?" Kafasını sallayarak onayladı. Şirin bir ifadeyle gülümsedim. "O hâlde doya doya alışveriş yapabilirim," dedim ve mağazaya daldım.

Meriç kendi elleriyle kendini ateşe atmıştı az önce. Birkaç

tane onun tişörtlerinin aynısından, birkaç tane de farklı model aldım. Tabii hepsi onun bedenine uygundu. Arkamı döndüğümde telefonunu kurcaladığını gördüm. Telefonu bana doğru çevirip fotoğrafımı çektiğinde kaşlarımı çattım. "Ya!" diye bağırarak kucağımda tişörtlerle yanına gittim. Fotoğrafımı instagram'a yüklüyordu.

İşini bitirip ayağa kalktığında boy farkımız alıp başını gitti. "Bitti mi?" diye sorduğunda kafamı sallayıp tişörtleri kucağına bıraktım.

"Çok naziksin!" diye söylendim. Gözlerini devirip kasaya doğru ilerlemeye başladığında onu etraftaki sinsilere kaptırmamak için peşinden gittim. Her yer sinsi kaynıyordu resmen!

Kasa sırasına girdiğimizde kafamı onun sırtına yasladım. "Eşofmanlarınla yakıyorsun, ördekçik," diye fısıldayıp güldüm.

Memnuniyetsiz bir sesle, "Bunu arabada konuşacağız," diye mırıldandı.

Bir insanı sinir etmek büyük bir zevk verirken, sinir ettiğiniz kişi Meriç ise daha çok zevk veriyordu. Kafam hâlâ onun sırtına yaslıyken, kasadaki kızın Meriç'e baktığını fark edince ağzımı oynatarak, "Ne bakıyorsun?" dedim. Kız kaşlarını çatarak bakmaya devam etti. Parmağımla Meriç'i gösterip, "O benim," diyerek gözlerimi kıstım. Kız nihayet gözlerini kaçırdığında sıra bize geldi.

Kasada duran yirmili yaşlardaki genç, aldıklarımızın barkodlarını okuturken üzerindeki gömleği inceleyip Meriç'e baktım. Gömlek Meriç'e cidden çok yakışırdı. Meriç bana bakınca bakışlarımı tekrar kasadaki genç adama çevirdim. "Gömleğinizi nereden aldınız acaba?" diye sordum.

Genç adam gülümseyip, "Buradan," dedi.

Gözlerim parladı. Meriç'e döndüm. "Sana da alalım."

"Gerek yok," deyip kestirip attı. Sanırım o genç adamı süzdüğüm ve onun üzerindeki gömleği beğendiğim için kızmıştı.

Gözlerimi devirdim. Ne kıskançtı bu da yahu? Biraz benim gibi olmalıydı, değil mi?

Meriç ellerinde poşetlerle mağazadan çıkarken onu takip ediyordum. "Meriç," diye seslendiğimde omzunun üzerinden bana baktı. "Niye tersledin beni şimdi? Çok yakışırdı o gömlek sana," dedim.

Elindekileri arka koltuğa atıp bana döndü. "Niye inceliyorsun kızım adamı?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne incelemesi yahu? Baktım alt tarafı." Arabanın kapısını açtığında gözlerimi devirerek yerime oturdum.

Biraz sonra yerine oturdu ve arabayı çalıştırıp bana baktı. "Eve mi bırakayım seni, yoksa Yağızlara mı?"

Kemerimi bağlarken, "Yağızlara," dedim. "Bizim ev çok kalabalıktır. Halamlar geldi. Bir de amcamlar." Kafasını sallayıp kırmızı ışıkta durdu. "Meriççç..." dedim ismini uzatarak. "Küstük mü şimdi?"

Kaşlarını çattı. "Çocuk muyuz biz?"

"Niye küsüyorsun madem?"

Bakışlarını yola çevirerek, "Küs falan değilim," dedi ve yeşil ışık yanar yanmaz hareket etti.

"Tabii, tabii, belli oluyor. Yüzünden düşen zift oluyor."

"Benim yanımdayken başka bir erkeği incelemen canımı sıkıyor."

"İncelemedim dedim ya!"

Yüzünü buruşturup bana baktı. "Araba kullanıyorum."

"Ne yapayım yani?" diye cırladım bu kez. Güldüğünde gözlerimi kıstım. "Neye gülüyorsun sen? Komik mi?"

Kafasını salladı. "Bugün seni affediyorum, yarın hatırlat, bana ördekçik dediğin için öpeceğim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ay göçüm! Rüyanda görürsün! Sen halay çekme, bak bakalım ne oluyor."

tane onun tişörtlerinin aynısından, birkaç tane de farklı model aldım. Tabii hepsi onun bedenine uygundu. Arkamı döndüğümde telefonunu kurcaladığını gördüm. Telefonu bana doğru çevirip fotoğrafımı çektiğinde kaşlarımı çattım. "Ya!" diye bağırarak kucağımda tişörtlerle yanına gittim. Fotoğrafımı instagram'a yüklüyordu.

İşini bitirip ayağa kalktığında boy farkımız alıp başını gitti. "Bitti mi?" diye sorduğunda kafamı sallayıp tişörtleri kucağına bıraktım.

"Çok nazıksın!" diye söylendim. Gözlerini devirip kasaya doğru ilerlemeye başladığında onu etraftaki sinsilere kaptırmamak için peşinden gittim. Her yer sinsi kaynıyordu resmen!

Kasa sırasına girdiğimizde kafamı onun sırtına yasladım. "Eşofmanlarınla yakıyorsun, ördekçik," diye fısıldayıp güldüm.

Memnuniyetsiz bir sesle, "Bunu arabada konuşacağız," diye mırıldandı.

Bir insanı sinir etmek büyük bir zevk verirken, sinir ettiğiniz kişi Meriç ise daha çok zevk veriyordu. Kafam hâlâ onun sırtına yaslıyken, kasadaki kızın Meriç'e baktığını fark edince ağzımı oynatarak, "Ne bakıyorsun?" dedim. Kız kaşlarını çatarak bakmaya devam etti. Parmağımla Meriç'i gösterip, "O benim," diyerek gözlerimi kıstım. Kız nihayet gözlerini kaçırdığında sıra bize geldi.

Kasada duran yirmili yaşlardaki genç, aldıklarımızın barkodlarını okuturken üzerindeki gömleği inceleyip Meriç'e baktım. Gömlek Meriç'e cidden çok yakışırdı. Meriç bana bakınca bakışlarımı tekrar kasadaki genç adama çevirdim. "Gömleğinizi nereden aldınız acaba?" diye sordum.

Genç adam gülümseyip, "Buradan," dedi.

Gözlerim parladı. Meriç'e döndüm. "Sana da alalım."

"Gerek yok," deyip kestirip attı. Sanırım o genç adamı süzdüğüm ve onun üzerindeki gömleği beğendiğim için kızmıştı.

Gözlerimi devirdim. Ne kıskançtı bu da yahu? Biraz benim gibi olmalıydı, değil mi?

Meriç ellerinde poşetlerle mağazadan çıkarken onu takip ediyordum. "Meriç," diye seslendiğimde omzunun üzerinden bana baktı. "Niye tersledin beni şimdi? Çok yakışırdı o gömlek sana," dedim.

Elindekileri arka koltuğa atıp bana döndü. "Niye inceliyorsun kızım adamı?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne incelemesi yahu? Baktım alt tarafı." Arabanın kapısını açtığında gözlerimi devirerek yerime oturdum.

Biraz sonra yerine oturdu ve arabayı çalıştırıp bana baktı. "Eve mi bırakayım seni, yoksa Yağızlara mı?"

Kemerimi bağlarken, "Yağızlara," dedim. "Bizim ev çok kalabalıktır. Halamlar geldi. Bir de amcamlar." Kafasını sallayıp kırmızı ışıkta durdu. "Meriççç..." dedim ismini uzatarak. "Küstük mü şimdi?"

Kaşlarını çattı. "Çocuk muyuz biz?"

"Niye küsüyorsun madem?"

Bakışlarını yola çevirerek, "Küs falan değilim," dedi ve yeşil ışık yanar yanmaz hareket etti.

"Tabii, tabii, belli oluyor. Yüzünden düşen zift oluyor."

"Benim yanımdayken başka bir erkeği incelemen canımı sıkıyor."

"İncelemedim dedim ya!"

Yüzünü buruşturup bana baktı. "Araba kullanıyorum."

"Ne yapayım yani?" diye cırladım bu kez. Güldüğünde gözlerimi kıstım. "Neye gülüyorsun sen? Komik mi?"

Kafasını salladı. "Bugün seni affediyorum, yarın hatırlat, bana ördekçik dediğin için öpeceğim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ay göçüm! Rüyanda görürsün! Sen halay çekme, bak bakalım ne oluyor."

Kaşlarını çattı. "Bekle, bekle, çekerim."

"Sen ne sıkıcı bir insan oldun ya? Halay çeksen incilerin mi dökülür, Keskin?"

"İddia iddiadır, güzelim."

Yağızların evine yaklaştığımızda, "Elbisem nerede?" diye sordum.

Bana bakmadan, "Arkada," diye cevap verdi. Gülümseyip arkaya geçtim, elbiseyi az önce aldıklarımızın altından çıkardığımda Meriç'in seçtiğine emin oldum. Bu o kadar belliydi ki nutkum tutuldu. Bir insan bu kadar mı hödük olurdu?

Meriç'e baktım. "Biraz daha düz alsaydın, Meriç. Ben gelinin kız kardeşiyim ya! Saçlarıma delicesine sim döküp, kocaman topuzum ve müthiş elbisemle geline rakip olmam lazım! Gelenekleri bilmiyor musun sen?"

Aynadan bana baktı. "En düzgünü bu elbiseydi, Melis. Beğenmiyorsan giyme tabii, senin tercihin," diye alttan alttan tehdit etti beni.

Elbisenin arkasını çevirdiğimde dantel olduğunu gördüm. "Sen bu elbiseye iyice baktın mı?"

Kaşları çatıldı. "Neden?" Arkasını ona doğru çevirdiğimde aniden frene bastı. Az daha arabadan fırlıyordum. Elini direksiyona vurarak, "Siktir," diye tısladı. "Arkası böyle değildi bu elbisenin."

"He Meriç, ben yaptım." Elbiseyi elimden çekip baktığında sinirle yüzünü ovuşturdu.

Sanırım elbisenin ön tarafı kapalı olduğu için, arkasının sadece dantel olduğunu fark etmemişti. Elbiseyi omuzlarından tutup baktığınızda ön tarafındaki kumaş sayesinde arkasında da kumaş varmış gibi görünüyordu. Ama öyle değildi. Ve elbise gerçekten böyle daha şık duruyordu. Elinden elbiseyi alırken, "Çok beğendim," diyerek kıkırdadım.

"Giymiyorsun onu. Ben sana yenisini alacağım."

"Ya bulamazsan ne olacak? Giyeceğim işte. Bak strese giriyorum, Meriç!"

Sinirle küpesini çevirdi. "Sırtın görünmeyecek!"

"İyi!" diye cırladım ve kollarımı çaprazlayıp arkama yaslandım.

"Buraya gel," dediğinde omzumu silkip kafamı cama çevirdim. Saçlarımı düzleştirirsem sırtımı kapatabilir miydim acaba?

Araba durduğunda elbisemle birlikte aşağı indim. Meriç de indiğinde önüne geçip durdum. Kapıya yaslanarak, "Filiz bu arabayı sevdiği için gelin arabası olacak ve ben de onların şoförü olacağım. Pezevenk, evlenene kadar beni sömürdü anasını satayım, evlensin de bir kurtulayım. Neyse, sen de Yağız'la gelirsin artık, orada görüşürüz."

Kafamı salladım. "Edizcimcim bizi kuaföre götürecek yarın. Buğra Abi'yle Yağız da teyzemleri ve annemleri götürecekler."

"İyi, biz de kuaförün yan tarafındaki çiçekçide arabayı süsleyeceğiz zaten. Görürüm seni. Hadi, gir içeri."

Kafamı sallayarak yanağından öptüğümde dudaklarını alnıma bastırdı. Ona sarıldım ve el sallayarak yanından ayrıldım. Yağızların ziline bastım ve kapıyı açan Ayaz'a sarılarak kucağıma aldım. İçeri girdiğimizde evdekilere, "Merhaba," deyip Yağız'ın yanına oturdum. "Odanda ben uyuyabilir miyim?" diyerek gözlerimi büyüttüm.

Güldü. "Fok balıklarına benziyorsun."

"Yağız!"

"Vallaha kusura bakma, canım. Sen, ben ve Ayaz, birlikte uyuyacağız."

"Olur," deyip ellerini sevinçle çırpan Ayaz'a baktım. "Abini tekmeleyeceğiz, anlaştık mı?" diye sordum ve saçımı çeken Yağız'ın omzuna kafamı yasladım.

Teyzem, anneme yardım etmek için bize gitmişti. Evde Edizcimcim, Alya Abla, Elis Abla, Buğra Abi, Yağız, ben ve Ayaz vardık.

Elis Abla bana baktı. "Filiz çok heyecanlıydı."

Kafamı salladım. "Evleniyor sonunda," deyip güldüm. Edizcimcim beni kendine doğru çekti. Kollarımı ona sardığımda Ayaz kucağımdan inip ablasının yanına gitti. Edizcimcim'e baktım. "Ne?"

Kaşlarını çatarak, "Giyeceğin elbise bu mu?" dedi ve hâlâ kucağımda tuttuğum elbiseye uzandı.

Hızla ayağa kalkıp, "Evet," diye cevap verdim ve sadece ön tarafını gösterdim. Arka tarafını görse gece kalkar, parçalardı manyak!

Kafasını salladı. "Meriç mi aldı?" bütün kanımın yanaklarıma pompalandığını hissederek kafamı salladım. "Güzel," dedi. Sanırım kıskanç erkeklerin beyni aynı çalışıyordu.

Alya ve Elis Abla'ya dönüp, "Siz ne giyeceksiniz?" diye sordum. Kıkırdayarak ayağa kalkıp kollarıma girdiler. Birlikte Elis Abla'nın eski odasına çıktık. Alya Abla'nın elbisesi uzun kollu, siyah ve oldukça gösterişliydi. Edizcimcim yine döktürmüştü! "Edizcimcim mi aldı?" diye sordum.

"Evet, ama ben de beğendim. Ediz'le tarzlarımız benziyor."

Kafamı sallayarak elbisemin arka tarafını gösterdim. İkisi de şaşkınlıkla bana bakarak aynı anda, "Meriç almamış mıydı?" diye sordular.

Güldüm. "Evet, ama arkasının böyle olduğunu fark edememiş."

Elis Abla yatağına otururken, "Ee, ne yapacaksın? Ediz kızar vallaha," dedi.

Kafamı salladım. "Sırtımı kapatacağım artık bir şekilde."

Alya Abla yanağımı sıkarak, "Sözüm geçmez biliyorsun, yoksa halledecerdim," dedi.

İçten bir şekilde gülümsedim. "Biliyorum ama Edizcimcim ikna olsa bile Meriç var."

"Kaderimizde var bizim," dedi. Gerçekten öyleydi. Alya Abla da yatağa oturup, "Kız olursa şimdiden acıyorum vallaha," dediğinde üçümüz de kahkahalara boğulduk. Edizcimcim'i öyle hayal etmek bile yetmişti. Çok tatlı bir baba olacaktı.

***

Sabahın kör ünde kalktığımda herkesin hazırlanmış bir hâlde beni beklediğini anladım. Beni uyandırmaya gelen Yağız'ı teklemeyip göndermiş, Ayaz'ı korkutmuştum. Odamın kapısı tekrar açılınca yastığıma sarıldım. Birdenbire havalanınca gözlerimi açtım, gelen Edizcimcim'di. "Hareket etme, takımım kırışırsa saçlarını kazırım," dedi.

Yutkundum ve şirince gülümsedim. Beni yataktan kaldırıp banyoya götürdü. "Sadece beş dakikan var," dedi.

"Amacın gelinin kafasını karıştırmak mı, zalım?" dedim onu göstererek.

Sırıttı ukala ukala. "Sahibim var, güzelim."

Edizcimcim banyodan çıktığında elimi yüzümü hızlıca yıkayıp odaya gittim ve üzerimi giydim. Elbisemi poşetine koyup aşağı indim. Herkes beni bekliyordu. "Çok sorry," dedim şirince. Evden çıktığımızda Buğra Abi ve Yağız'ı inceledim. Sanırım herkes ablamın kafasını karıştırmak istiyordu. Garip.

Edizcimcim'in arabasına doğru ilerlerken Yağız'a, "On numara olmuşsun, haşerat," diye bağırdım. Havalı bir şekilde saçlarını düzelttiğinde sırıttım. "Bir Edizcimcim değilsin, havalanma hemen."

Arabaya bindiğimizde Ediz arabayı Selma Teyze'nin kuaförüne doğru sürmeye başladı. Ceyda, ablam ve Gizem de oraya geleceklerdi. Mehmet, Anka'yı, Mert de Cece'yi getirecekti. Heyecanla bir nefes aldım. Düğün çok güzel olacaktı ve en önemlisi Meriç oynayacaktı.

Kuaförе geldiğimizde arabadan indim. Hemen yan taraftaki

çiçekçide Meriç ve Mete arabayı süslemeye başlamışlardı bile. Meriç'i dikkatle süzdüm, sanırım kafasına Bim poşeti geçirmek zorunda kalacaktım!

Mert ve Mehmet, Edizcimcim'in arabasının arkasına arabalarını park ettiler. Arabadan önce Mert ve Gece indi. Mert bana gülümseyip göz kırptığında, ona gülümsedim ve Gece'ye el salladım. Çok güzel olmuştu. Gece, Mert'i yanağından öpüp yanıma geldi.

Mehmet arabadan cool bir şekilde inerken hayret etmemek elde değildi. Anka'nın o meşhur saçları indi önce arabadan. Güldüm. Sonra da Anka belirdi ve bize kocaman gülümsedi.

Anka, Mehmet'e sarılıp yanımıza geldi. Mehmet'e sinsi gülüşlerimden attığımda hemen kızardı. Kuaföre girdiğimizde ablam koltuğa oturmuş, saçlarını yaptırmaya başlamıştı. Gülümseyerek ona baktım, aynı şekilde karşılık verdi. Gözlerim Ceyda'yı ararken, Gizem'in saçlarını yaptırdığını gördüm. Vay hainto! Benden daha güzel olmuştu! Bir kanka, kankasına bunu yapmazdı! Yazıklar olsun!

Ceyda içeri girdi, yanına gidip ona sarıldım. "Ceydağğ!" Elindeki maşayı sallayarak bana baktığında devam ettim. "Herkes benden daha güzel giyinmiş ve benden daha güzel! Gelinin kız kardeşi böyle mi olur, ya!" deyip ağlıyormuş gibi yaptım.

"Yoksa düğüne çarşafla mı geliyorsun?" diye benimle dalga geçti.

"Dalga geçme, benim elbisem çok sade," deyip somurttum. Sırtım açıkta kalsa biraz daha şık olabilirdi belki, ama kapalıyken normal bir elbiseydi. Gizem'e baktım ve gözlerimi kırpıştırdım. "Ulan ben mi gelinin kız kardeşiyim, sen mi? Oldu olacak bir de başına sim dök!"

Anka kafasını omzuma koyarak, "Elbisene bakalım," dediğinde poşeti ona verdim. Kafasını omzumdan kaldırıp elbiseyi çıkardı. Hepsi elbisemi incelerken ben de annemin yanına gittim. "Merhaba, anniş!"

"Sen niye giyinmedin? Geç kalacağız bak. Gizem sana elbise almıştı," dedi.

Şaşkınlıkla Gizem'e baktım. Koltuklardan birinin üzerindeki poşeti işaret etti. Sanırım elbisesiz kaldığımı düşünmüşlerdi. *Kızkadaş* dediğin böyle olur.

Koltuğa doğru ilerleyip poşeti açtım ve elbiseyi çıkardım; gri, diz üstünde hoş bir elbiseydi. Hemen kızların yanına gittim. Gece, elimdeki elbiseye beğeniyle baktı. "Çok güzel. Bence bu elbiseyi giy," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Meriç çok kızar." Onun aldığı elbiseyi giymedim diye küsebilirdi bile.

Ceyda, Gizem'in saçlarını yapmayı bitirince bana baktı. "Meriç'le konuş sen de. Ne biçim kızsın kızım sen? Dize getirsene şu çocuğu! Azıcık sözünü geçir, ipleri eline al."

Çok iyi gaza gelmiştim, belamı arıyordum herhalde. Fitilim ateşlenmişti. Kuaförden çıkıp arabayı süsleyen Meriç'in yanına gittim. Mert'e küfretmesini duymazdan gelerek omzuna dokundum. "Meriç?"

Kafasını kaldırıp bana baktı. "Niye giyinmedin hâlâ?" diye sordu.

Tek gözümü kapattım. "Çoook ufak bir ricam var. Gizem bana çok güzel bir elbise almış. Onu-"

Sözümü kesip, "Hayır," dedi.

Omuzlarım düştü ama pes etmedim. "Çok kısa değil ya, kolları falan her yeri kapalı elbisenin. Senin aldığının da sırtı açık, aynı hesap," diyerek dudaklarımı büzdüm.

"Şöyle bakma kızım bana," dedi sinirle.

Elini tutup küçük bir kız gibi mızmızlandım. "Meriçççç, lütfenn. Çok sönük kaldım kızların yanında. Ne olur! Söz, bundan sonra kısa giymeyeceğim, sadece bu kez. N'olurrr!"

Sinirle saçlarını düzeltti. "Boyu ne kadar?" diye sordu.

Elimle dizlerimin üzerini gösterdim. Karşı çıkacağını anladığımda, "Son kez," diye fısıldadım.

Bıkkın bir ifadeyle kafasını salladı. "Yanımdan ayrılmayacaksın!"

Hiçbir şey söylemeden kafamı salladım ve sevinçle ellerimi çırpıp koşarak kuaföre girdim. Kızlar sırıtarak onlara doğru ilerlediğimi görünce güldüler. Ceyda'nın elindeki elbiseyi alıp kabinde hızlıca giyindim. Geri döndüğümde hemen Ceyda'nın önüne oturdum. "Düzleştir sadece, kardeşim," dediğimde kafasını salladı ve saçlarımı ayırıp fön çekmeye başladı.

Selma Teyze, ablamın makyajına başlarken, Ceyda bana makyaj yapmaya başlamıştı. "Bak çok dikkat çekmesin, Ceyda," diye uyardım.

Kafasını salladı. "Sen rahat ol. Doğal görünümlü bir makyaj yapacağım sana."

Bu kızdan cidden korkuyordum. "Sinsi," dedim ve ikimiz de gülmeye başladık. "Yağız var ya, taş gibi olmuştu."

"Onun her zamanki hâli."

Gözlerimi devirdim. "Haşeratlar."

"İstersen kapa çeneni," diye beni tehdit ettiğinde sustum.

Makyaj yapıyordu sonuçta. Ne yapacağı belli olmazdı. Sonunda makyajım bittiğinde kalkıp aynada kendime baktım. Cidden güzel olmuştum. Herkes hazır olduğunda Meriç kuaföre girip, "Gelin arabası hazır," dedi. Annem ablamın yanına giderken, Meriç kaşlarını çatarak bana baktı. Kimsenin bakmadığından emin olarak ona öpücük attım. Gözlerini benden çekip derin bir nefes aldı. Ablam sandalyeden kalkarken onu inceledim. Çok güzel ve farklı bir gelin olmuştu. Gelinliğini beyaz yerine, pembemsi bir tonda seçmişti ve duvağı da yoktu. Marjinal olmayı seviyordu, ama benim düğünüm olsa beyaz giyerdim yine de. Beyazın ayrı bir güzelliği vardı.

Annemin gözleri dolarken, ablam gülümseyip ona sarıldı. Şaka maka gidiyordu ağzını kırdığım. Özleyecektim onu.

Meriç annemlere kapıyı açtı ve hepimiz yavaşça dışarı çıktık. Selma Teyze ve Selda teyzem de annemi teselli ediyorlardı.

Kuaförün kapısında Melih gülümseyerek ablamı bekliyordu. Giydiği smokin yakışmıştı, lâkin bu kadar smokinli arasında ablanın kafası karışmasa iyi olacaktı.

Melih, ablamın elinden tutup arabaya doğru ilerlerken, annem, teyzem, Selma Teyze ve halam Yağız'ın arabasına, Edizcimcim'in arabasına da Elis Abla, Alya Abla, ben ve Ceyda bindik. Diğerleri sevgililerinin arabalarıyla gideceklerdi.

Evimizin önüne geldiğimizde sokakta bekleyen otobüsü gördüm. İlk düğün bizim tarzımızda, ikinci düğün ise Müzeyyen Hanım'ın isteği üzerine sosyete tarzında olacaktı. Mahalledeki komşularımız otobüse binerken, ablam eve çıktı ama tabii ki erkek tarafı kapıda kalacaktı. Annemler yukarı çıkarken, biz kızlar dışarıda kaldık. Meriç diğerleriyle birlikte yanımıza gelip, "Ne yapacağız şimdi?" diye sordu.

"Melih, ablamı buradan çıkarmak istiyorsa bana para verecek."

"Sömür pezevengi!"

Gülümseyerek Mert'e baktım. "Oynayacak mıyız, kanki?"

Sırıttı. "Oynamayan evde kalksın, yafrım," deyip oynamaya başladığında ona katılacaktım ki, Meriç kolumu tutarak buna engel oldu. Mert, Meriç'e bakıp gözlerini devirdi ve Gece'nin elini tuttu.

Sonunda gelinin evden çıkma vakti gelmişti. Hep birlikte bizim kata çıktık. Melih bana bakarken gülümsedim ve zile bastım. Annemler bilerek açmamıştı. "Kapı açılmıyor," dediğimde Melih bakışlarını Meriç'e çevirdi.

Meriç kaşlarını çatarak, "Ne? Bunu da mı ben vereyim?" dedi.

"Cüzdanımı almadım ki, oğlum. Sen ver, bana sana dönerim."

Meriç gözlerini devirip cüzdanını çıkardı. "Giderayak yine yaptın yapacağını," diye söylenirken bana yaklaşık altı tane iki yüz liralık banknot verdi.

"Kurtarmıyor," deyip dudaklarımı büzdüm.

Sırıttı. "Kabul et, ilk defa elinde bu kadar para tutuyorsun."

Koluna vurdum. "Geleneğe uysana be! Kurtarmıyorsa kurtarmıyordur!"

Annem kapının arkasından, "Kız, Allah canını almasın senin!" diye söylendi.

Meriç gülüp altı tane daha iki yüzlük verdiğinde gülümsedim. "Ablam senindir, Melihciğim," diyerek kapıyı tıklattım ve açılmasını sağladım.

Meriç, "Parayı ben veriyorum, kızı o alıyor," dedi.

"Meriç!"

Yanağımı sıktı. "Ne yapacaksın bu parayla?"

Sırıttım. "Iphone alacağım."

Ablam ve Melih merdivenlerden inerlerken, annem koluma çimdik attı. "Ne demek kurtarmıyor kız? Gelenek öyle mi?"

Omzumu silktim. "Bir Beyoğlu alıyorlar yahu! Ne olmuş?"

Annemin güldüğünü görünce yüzüme kocaman bir sırıtış yerleştirdim. Meriç'le aşağı indik. Gelin, arabaya doğru ilerlediği sırada Edizcimcim'in yanına gidecektim ki annem kolumdan tutarak gelin arabasına doğru yönlendirdi.

Gülümseyip ön koltuğa oturdum ve arabanın üstünü açtım. "Zarfınız var mı?"

Meriç torpidodan zarf çıkardı. İçini açtığımda elli lira görünce kaşlarımı çattım. "Bu zarfı Melih mi hazırladı?"

Melih hayretle, "Nereden anladın?" diye sordu.

Meriç kemerini takarken aynadan Melih'e bakıp, "Çünkü ben o zarfa elli lira koyacak kadar salak değilim, koçum," dediğinde güldüm. Haklıydı. Meriç boşuna para harcamayı sevmiyordu ve bence de elli lira koymak israftı yahu!

Meriç arabayı çalıştıracakken, "Telefonunu ver," dediğimde bana baktı ve ceketinin cebinden telefonunu çıkardı. Parmağını okutup şifreyi açtıktan sonra bana uzattı. Ön kameray

açıp, "Selfie!" dediğimde Meriç gözlerini devirdi.

"Geç kalacağız!"

Onu kolundan tutup kendime doğru çektim. Hepimiz sıntarak poz verdik. Meriç arabayı çalıştırıp konvoy oluşturdu.

Herkes kornaya basarken, Meriç cool'luğunu bozup basmadığı için ben basıyordum. "Ulan ben bu arabayı aldığımdan beri bu kadar basmadım kornaya," dediğinde güldüm. Ablamlar arkada selfie çekerken, ben de Meriç'in telefonunu açıp kendi kendime selfie çektim. Meriç araba kullanıyordu çünkü.

Düğün alanına gidene kadar önümüze çıkan her çocuğa zarf dağıttım. Düğünün yapılacağı yere geldiğimizde Meriç arabayı park etti ve inip benim kapımı açtı. Şaşkınca ona bakarken, "Eteğin açılacak, dikkatli kalk," deyince bütün büyü uçup gitti.

Melih ve ablam gelin odasına giderken, Meriç arabayı kilitleyip elimden tuttu ve bizimkilerin yanına doğru ilerledik. Yeliz Teyze yanımıza gelirken Meriç'in elini bırakmaya çalıştım ama o bırakmadı. Yeliz Teyze gülümseyerek, "Ay yavrum," dedi ve bana sarıldı. "Çok güzel olmuşsun, maşallah!"

"Siz de çok güzel olmuşsunuz."

Yanağımı sıktı. "Ben Filiz'in yanına gidiyorum," dedikten sonra bakışlarını Meriç'e çevirdi. "Melis'e sahip çık." Onu yanağından öptü. Sanki o söylemese, Meriç beni yanından ayıracaktı.

Temiz havayı içime çektim. Ablam kır düğünü olmasını istemişti, her yerde zambaklar vardı. Haluk Amca yanımıza geldi ve erkeklerle tokalaşarak bize selam verdi. Meriç'e bakıp biraz onunla gelmesini söylediğinde, Meriç kafasını sallayarak bana döndü. "Yağız'ın yanından ayrılma!"

Yürürken bakışlarımı onlardan ayırmadım. Haluk Amca onu bir adamla tanıştırdı. Adamın yanındaki de kızıydı sanırım. İkisi de Meriç'le tokalaştılar. Meriç adamla konuşurken, kız gülümseyerek onu izliyordu. Gözlerimi onlardan çekip masadaki bademlerden birini ısırdım. Çıkan sesle hepsi bana baktı.

Mete, "The Panter," dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım.

Saçlarımı karıştırdığında elini iterek, "Ya, Kıvırcık!" diye cırladım. Gülerek elini çektiğinde, bakışlarımı gevrek gevrek gülen Gizem'e çevirdim ve bir tane daha badem yedim. "Bok var da bakıyor Meriç'e," diye söylendiğimde Ceyda saçlarımı düzeltti.

"Saçmalama, Melis. Bence o anlamda bakmıyor."

Omzumu silktim. "Hiçbir türlü bakmasın o zaman!" Tekrar Meriç'e döndüğümde orada olmadığını gördüm. Etrafıma bakınarak, "Nereye gitti bu şimdi?" dedim.

Gece dudağını ısırarak, "Şey... o kızla şu tarafa gitti," dedi.

Gözlerimi kıstım. "Ne?"

Mehmet, "Meriç ayvayı yedi. Gözleri koyulaştı kızın," dediğinde saçlarımı geriye doğru attım ve ayağa kalkıp Gece'nin gösterdiği yere doğru ilerledim. Meyve ağaçlarının arasından geçerken biraz ileride telefonla konuşan Meriç'i gördüm. O kız ortalıkta görünmüyordu. Sinirle yanına doğru adımladığım sırada Meriç telefonu kapattı ve arkasını döndü. İkimiz de aynı anda, "Ne yapıyorsun sen burada?" diye bağırdık.

Karşısında durup öfkeyle, "Ben senin için geldim. Peki, sen kimin için geldin, Bay Keskin?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak, "Hayırdır güzelim, çıkarmışsın pençelerini yine?" dedi.

"O kızla neden buraya geldin? Ne işiniz var tenhalarda?" Sorumu çok saçma bulmuşçasına gülmeye başladığında sinirlerimin iyice tepeme çıktığını hissettim. "Gülme!" diye bağırdım.

Eliyle ağzımı kapattı ve, "Kıza tuvaletlerin yerin gösterdim," diyerek sağımızı işaret etti.

Elini ittim. "Neden sen gösteriyorsun? Başka kimse kalmadı mı?" diye sordum, ama gözleri bana değil, arkamdaki ağaçlara odaklanmıştı. "Sana gülümseyip durdu o kız," dedim fısıltıyla. "Sonra bir baktım yoksunuz. Neymiş, tuvaleti gelmişmiş. Ay, göçüm! Ben de yedim! Resmen sana o gözle baktı. Başım

bağlı diyemedin mi kıza? Hem ne vardı yani bu kadar dikkat çekici olacak? Ölür müydün böyle giyinmesen?"

Nihayet ağaçlara bakmayı kesip gözlerini bana çevirdi. "Bitti mi?"

Kaşlarımı iyice çattım. "Hayır efendim, bitmedi daha!"

"İyi, daha sonra devam edersin," diyerek dudaklarımı öptüğünde şaşkınlıkla gözlerim büyüdü.

Beni ağacın arkasına çektiğinde gözlerim kapandı. Ellerini belime sardı. Topuklu ayakkabı giydiğim için boy farkımız da fazla değildi zaten. Bir süre dudaklarımı öpüp yavaşça bıraktığında gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Dudaklarımdan çok az ayrıldı ve bir kez daha öptü kısacık. "Benim çok dikkat çekici olduğumu söylüyorsun da kendinin farkında değilsin misin, Melis? Şu an ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?"

Kalbim ağzıma tırmandı. Meriç sarhoş mu olmuştu? "Sarhoş mu oldun sen?" dedim.

"Evet, ama temel anlamda değil, daha çok mecaz."

"Kelime oyunu oynama benimle. Çok kötü olduğumu biliyorsun."

Dudakları yanağımdan süzülüp, kulağıma doğru yol aldı. "Sarhoşum, lakin bunun sebebi içki değil, güzelim. Gerisini anla artık." Dudaklarımda benden habersiz bir gülümse oluşurken bana baktı. "Anladın mı?"

Kafamı salladım. "Az çok."

"Güzel. Şimdi benim katliam yapmayacağım bir şekilde yürü şu elbiseyle," dedi.

Yanağından öptüm ve yürümeye başladım. Elimden tutmuş, benimle yürürken sırıtıyordu. "Ne?" diye sordum.

Bana baktı. "İçindeki panterin dilinden bir ben alıyorum galiba."

Gözlerimi kıstım. "Çünkü o panter içinden bir tek senin yüzünden çıkıyor."

Babamı görünce yanına gidip ona sarıldım ve yanağını öptüm. "Çok yakışıklısın yine," dedim.

Babam gülümseyerek bana baktı. "Bugünlük bu elbiseyi görmedim sayıyorum," dedi.

"Bu son," dedim şirince sırıtarak. Kafasını sallayarak Haluk Amca'nın yanına gittiğinde, ben de Meriç'in yanına döndüm. Elimi tutarak bizimkilerin yanına doğru yürümeye başladı ve yanımıza gelen garsonun elindeki tepsiden benim için bir bardak elma suyu, kendisi için de kola aldı. Yüzüne bakarak, "Ben neden elma suyu içiyorum?" diye sordum.

"Senin yüzünden en son kola içememiştim."

Kaşlarım çatıldı, bu çocuk hiçbir şeyi unutmuyor muydu?

Düğün nihayet başladığında, bizim mahalledeki teyzeler de düğünü coşturmak için ellerinden geleni yapmaya başladılar. Herkes oynamak için ayağa kalkmıştı ve bir güzel kurtlarını dökülyordu, ama ben yerimden kımıldayamıyordum. Neyse ki teyzem imdadıma yetişti de Meriç sesini çıkaramadı. Bana ölümcül bakışlar atmasını umursamadan ayağa kalktım ve kızların yanına doğru ilerledim. Göbek atmaya başladığımızda Meriç hariç bizimkiler bakışlarını bize çevirdiler, benimki ise bana değil, kimin bana baktığını yakalamak için etrafa bakıyordu.

Ablamı da ayağa kaldırdığımızda erkekler kalkıp etrafımızı çevirdiler. Meriç'in oturduğu yerden kalkmadığını görünce gözlerimi devirdim. İnat! Mert ve Mete de bizimle oynamaya başladığında kahkahalarımız ortamı şenlendirdi. Melih ortaya geçtiğinde hepimiz kenara çekilip alkışlamaya başladık. Meriç'in yanına gidip elinden tutum ve zorla kaldırıp, Mertlerin yanına getirdim. Kazık gibi dikildiğini görünce koluna vurdum, neyse ki alkışlamaya başladı. Herkes kendi sevgilisinin önünde durduğunda Meriç'in önüne geçtim.

Şarkı bittiğinde herkes dağılmaya başlamıştı ki zeybek çalmaya başlayınca sırıttım. Meriç işte şimdi zeybek oynayacaktı. Meriç'e bakarak, "İddiayı kaybetmeye hazır mısın?" diye sordum.

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Oynamayacağım."

"Göreceğiz."

Babam ve Haluk Amca ortaya çıktığında şaşkınlıkla onlara bakan Meriç'e bakıp güldüm. Melih de onların yanındaki yerini aldığında, Edizcimcim yanımıza geldi. "Gençler, hadi!" dedi.

Meriç, "Ben hiç beceremem o işleri, beni pas geç, abi," dedi.

Edizcimcim sırıttı. "Vallaha yan çizmek yok, kardeşim. Bizde böyle. Damat tarafının da, kız tarafının da en yakın erkekleri zeybeğe çıkmak zorunda."

Meriç bana baktığında, "Gelenek," diyerek Ediz'e baktım.

Ediz, "Hadi, koçum," dedi. Mete ve Mehmet ayağa kalktılar ve Meriç'i de çekiştirdiler. Mert peşlerinden giderken, telefonumu çıkarıp videoyu açtım.

Ben kazanacağım demiştim ama! Babamlar bir halka oluşturduklarında, babamın işaretiyle hep birlikte kollarını havaya kaldırdılar. İzmirli olduğumuz için bu biz de bir gelenekti. İşte bir Egeli, bir Karadenizliye böyle zeybek oynatırdı!

Meriç'in zeybek oynayabildiğini Melih prova yaparken öğrenmiştim. Meriçler 23 Nisan gösterisi için öğrenmişlerdi. Onları videoya çekerken bir yandan da dikkatle izliyordum. Edizcimcim çok güzel zeybek oynardı ve Meriç de ona rakip olacak kadar iyi oynuyordu. Zeybek oynarken ayrı bir karizma oldular.

Oyun bittiğinde herkes onları alkışladı. Videoyu kapatıp Meriç'e baktım. Ediz gülerek Meriç'e bir şey söyledi ve Meriç de gülmeye başladı. Yanıma gelip oturduğunda, "Sen kazandın, güzelim, ama bunu unutmayacağımdan emin ol," dedi.

Gülümsedim. "İstediğimi yapman için sabırsızlanıyorum, Keskin."

Kafasını salladı. "Ben de, Beyoğlu, ben de."

"Çok iyi oynadın. Benim için çok önemli bir yeri vardı bu oyunun," dedim.

Merakla bana baktı. "Nasıl önemli?"

Gülümsedim. "Babam da ilk kez annem için oynamış."

Saçlarıma dokundu. "Düğünümüz olursa ben de sadece senin için oynarım, tıpkı az önceki gibi."

Müzik değişti, Melih ve ablam dans etmeye başladılar. Bizimkiler de yavaş yavaş kalkarken Meriç'e baktım. "Kotamı doldurdum, güzelim," deyince somurttum.

Bu sırada genç bir çocuk önümde durup elini bana uzattı. "Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Meriç elimi tutup ellerimizi çocuğa gösterdi. "Şimdi arıza çıkmadan uza, koçum."

Çocuk bozulmuş bir tavırla yanımızdan uzaklaştı. Sinirle Meriç'e bakarken Yeliz Teyze yanımıza gelip, "Meriç, Melis'i dansa kaldırsana," dedi. Sinirli bakışlarım hevesli bir hâl aldı.

Meriç, "İyiyiz böyle," dedi.

Yeliz Teyze gözlerini devirdi ve koluma girerek beni ayağa kaldırdı. "Boş ver kız sen onu. Ahmet buralardaydı," diyerek etrafına bakınmaya başladı. Ahmet, Meriç'in hiç sevmediği kuzeni miydi?

Meriç kolumdan tuttu ve annesine baktı. "Ahmet ve Melis dans edecek? İnandın mı buna, anne?"

"O hâlde sen dans ediyorsun Melis'le," dedi Yeliz Teyze sırıtarak.

Meriç gözlerini devirip elimden tuttu ve dans edenlerin arasına katıldık. Ellerini belime koyduğunda omuzlarından tutundum ve ona bakarak gülümsedim.

"Bana böyle bakma, anlayacaklar," dedi.

"Anlayan anladı zaten."

Mert, Gece'yle yanımıza gelip, "Eş değiştirelim mi, kanki?" diye sordu.

Meriç, "Hayır," diyerek beni diğer tarafa doğru çevirdi.

Mert, "Ben de Gece'mi senin gibi bir gaddarın eline verme-

yecektim zaten," diye homurdandı yine güldüm.

Meriç'le göz göze dans ederken Ediz yanımıza geldi. "Eş değiştirelim mi demeyeceğim, çünkü benim karım seninle dans edemez, alınma, kardeşim," dedi.

Meriç gülerek elimi Ediz'in avucuna bıraktı ve annesinin yanına doğru ilerledi.

Ediz'e dönüp gülerek, "Kıskanç," dedim.

"O benim karım, kızım. Sadece benimle dans edebilir Meriç'in şu an o yetkisi yok," deyip muzipçe gülümsedi.

Melihlerin yanına gittiğimizde tekrar eş değiştirdik. Melih'e gülümsedim. "Nasıl gidiyor?

"Hayatımda katıldığım en eğlenceli düğünün kendi düğünüm olacağını tahmin etmezdim," dedi. "Çok eğlendim. Bizim yaptıklarımız düğünse, bu ne?"

Meriç yanımıza geldi. "Yalakalıkta son nokta."

Yeliz Teyze, Meriç'in yanağına yavaş bir tokat attı. Melih kaşlarını oynatarak Meriç'e bir şeyler söylemeye çalıştığında Meriç sırıttı. "Ben de, *ağabeyciğim*."

Yeliz Teyze eş değiştirmek istedi ve sonunda tekrar Meriç'le buluştuk. "Melih'e sataşmayı bırakmalısın bence," dedim.

"Bizim anlaşma şeklimiz bu."

Gülümsedim. "Kabul et, onu özleyeceksin."

Gülümsese de içinde bir burukluk olduğunu biliyordum. "Neyini özleyeceğim? İnternetimi sömürmesini mi, faturayı ödememesini mi, Flash'a saçma sapan şeyler giydirmesini mi?" dedi.

Gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordum. "İçini görüyorum ben senin, Meriç. Biz de ablamla mükemmel anlaşamıyorduk, ama onu özleyeceğim," dedim.

"Ben de özleyeceğim o pezevengi."

Omzuna vurdum. "Şöyle söyleme artık enişteme!"

Merakla bana baktı. "Nasıl önemli?"

Gülümsedim. "Babam da ilk kez annem için oynamış."

Saçlarıma dokundu. "Düğünümüz olursa ben de sadece senin için oynarım, tıpkı az önceki gibi."

Müzik değişti, Melih ve ablam dans etmeye başladılar. Bizimkiler de yavaş yavaş kalkarken Meriç'e baktım. "Kotamı doldurdum, gürelim," deyince somurttum.

Bu sırada genç bir çocuk önümde durup elini bana uzattı. "Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Meriç elimi tutup ellerimizi çocuğa gösterdi. "Şimdi arıza çıkmadan uza, koçum."

Çocuk bozulmuş bir tavırla yanımızdan uzaklaştı. Sinirle Meriç'e bakarken Yeliz Teyze yanımıza gelip, "Meriç, Melis'i dansa kaldırsana," dedi. Sınırlı bakışlarım heveslı bir hâl aldı.

Meriç, "İyiyiz böyle," dedi.

Yeliz Teyze gözlerini devirdi ve koluma girerek beni ayağa kaldırdı. "Boş ver kız sen onu. Ahmet buralardaydı," diyerek etrafına bakınmaya başladı. Ahmet, Meriç'in hiç sevmediği kuzeni miydi?

Meriç kolumdan tuttu ve annesine baktı. "Ahmet ve Melis dans edecek? İnandın mı buna, anne?"

"O hâlde sen dans edıyorsun Melis'le," dedi Yeliz Teyze sırıtarak.

Meriç gözlerini devirip elimden tuttu ve dans edenlerin arasına karıldık. Ellerini belime koyduğunda omuzlarından tutundum ve ona bakarak gülümsedim.

"Bana böyle bakma, anlayacaklar," dedi.

"Anlayan anladı zaten."

Mert, Gece'yle yanımıza gelip, "Eş değiştirelim mi, kanka?" diye sordu.

Meriç, "Hayır," diyerek beni diğer tarafa doğru çevirdi.

Mert, "Ben de Gece'mi senin gibi bir gaddarın eline verme-

yecektim zaten," diye homurdandı yine gülüm

Meriç'le göz göze dans ederken Ediz yanımıza geldi. "Eş değiştirelim mı demeyeceğim, çünkü benim karım seninle dans edemez, alınma, kardeşim," dedi.

Meriç gülerek elimi Ediz'in avucuna bıraktı ve annesinin yanına doğru ilerledi

Ediz'e dönüp gülerek, "Kıskanç," dedim.

"O benim karım, kızım. Sadece benimle dans edebilir Meriç'in şu an o yetkisi yok," deyip muzipçe gülümsedi.

Melihlerin yanına gittiğimizde tekrar eş değiştirdik. Melih'e gülümsedim. "Nasıl gidiyor?"

"Hayatımda katıldığım en eğlenceli düğünün kendi düğünüm olacağını tahmin etmezdim," dedi. "Çok eğlendim. Bizim yaptıklarımız düğünse, bu ne?"

Meriç yanımıza geldi. "Yalakalıkta son nokta."

Yeliz Teyze, Meriç'in yanağına yavaş bir tokat attı. Melih kaşlarını oynatarak Meriç'e bir şeyler söylemeye çalıştığında Meriç sırıttı. "Ben de, *oğabeyciğim* "

Yeliz Teyze eş değiştirmek istedi ve sonunda tekrar Meriç'le buluştuk. "Melih'e sataşmayı bırakmalısın bence," dedim.

"Bizim anlaşma şeklimiz bu."

Gülümsedim. "Kabul et, onu özleyeceksin."

Gülümsese de içinde bir burukluk olduğunu biliyordum. "Neyini özleyeceğim? İnternetimi sömürmesini mi, faturayı ödememesini mi, Flash'a saçma sapan şeyler giydirmesini mi?" dedi

Gözlerindeki üzüntüyü görebiliyordum. "İçini görüyorum ben senin, Meriç. Biz de ablamla mükemmel anlaşamıyorduk, ama onu özleyeceğim," dedim.

"Ben de özleyeceğim o pezevengi."

Omzuna vurdum. "Şöyle söyleme artık enişteme!"

Düğünün sonuna yaklaşırken misafirler ve annemler gitmiş, sadece biz gençler kalmıştık. Meriç bize beklememizi söyleyip, Metelerle birlikte bir yere gitmişti. Bir süre sonra hepsi arabalarıyla bi

Ablam, "Ya!" deyip yerinde zıplamaya başladı.

Meriç yanıma geldiğinde havai fişekler patlamaya başladı. "Bu, onların şarkısı," dediğinde gülümsedim.

Havai fişekleri müzik eşliğinde izlerken yine video çektim. Gösteri bittiğinde ablamla ve Melih'le vedalaştık. Meriç arabasının anahtarını Melih'e verdi ve sıkıca birbirlerine sarıldılar. Ben de sessizce ağlıyordum. Ablam sarıldığında ben de ona sarıldım. "Seni hiç özlemeyeceğim," dedim.

Burnunu çekti. "Ben de seni hiç özlemeyeceğim."

Giderlerken arkalarından el salladım. Meriç kaşlarını çatıp gözlerimi sildi. "Ağlama," dedi ve saçlarımdan öptü. "Böyle bir şeyde bile ağlıyorsan, seni aldığımda susturamayız."

"Ne?" diyerek ona döndüm.

Ceyda yanımıza gelip bana sarılınca Meriç bize baktı ve Yağız'a döndü. "Yağız, yarın Melis ve Ceyda için ev bakmaya gidelim."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ne?"

"Sen demiyor muydun ben Ceyda'yla ayrı eve çıkacağım diye?"

Kafamı salladım. "Evet, ama babamlara söylemedim ki daha."

"Önce evi bulalım, sonra söyleriz."

Ceyda gülerek kolların boynuma doladı. "Ev arkadaşı olacağız, kızım."

Yağız kafasını salladı. "Ben de sende kalsam olur mu, lan?"

Meriç sırıttı. "Flash'ı banyo yaptırırsan olur."

Yağız gözlerini devirdi. "Karaktersiz!"

Yağız'ın arabasına bindiğimizde Meriç gülerek ona baktı. "Ne zaman istersen taşın."

42. Bölüm

Meriç bilgisayar başında oturmuş, Ceyda ve benim için kendi evine yakın bir ev bakarken, ben de onun telefonundan Iphone fiyatlarına bakıyordum.

Düğün günü Meriç'ten iki bin dört yüz lira koparmış olsam da ne yazık ki param sadece 5S'e yetiyordu. Lanet olsun bu hayata, lanet olsun bu sevgiye diye içimden söylenirken Meriç'e döndüm. "Meriç..." Gözlerini bilgisayar ekranından çekip bana baktığında devam ettim. "Ben yine bizim arka mahalledeki pastanede çalışmaya karar verdim."

"Sebep?"

"Para."

"Ben-"

Ne söyleyeceğini tahmin ederek sözünü kestim. "Olmaz."

"Para veririm demeyecektim," dedi.

Kaşlarımı havaya kaldırarak ona baktım. "Ne diyecektin?"

Muzipçe sırıttı. "İş veririm diyecektim."

Kaşlarımı çattım. Kim bilir aklından neler geçiyordu. "Ne tür bir iş?" diye sordum.

Gülümseyerek omzunu silkti. "Benim asistanım olabilirsin veya eşim de olabilirsin, sana kalmış."

Asistanım dediğinde aklıma Meriç ve Melih'in ortak asistanı geldi ve bu teklif işime de geldi, ama sonra Meriç eşim deyince devrelerim yanıverdi. Ellerimle kendimi serinletmeye çalışarak, "Burası çok mu sıcak oldu ne?" dedim. Sonra aklıma gelen şeyle ekledim. "Eşin olmam için bana rüşvet mi teklif ediyorsun bir de?"

Cıkladı. "Evlilik de teklif ediyorum ama."

Kaşlarım daha çok çatıldı. "Kes şunu," dedim. O bilgisayara geri döndüğünde bir süre düşünüp, "Tamam, kabul, asistanın olacağım," diye ekledim.

Bana bakmadan kafasını salladı, ama hâlâ sırıtıyordu, mendebur! "İş ahlâkına uygun davranacağım sana. Biliyorsun değil mi?"

Kafamı salladım. Demek bu yüzden sırıtıyordu, pislik ötesi. Aklı sıra beni gıcık edecekti. Ama unuttuğu bir şey vardı ki ben Melis Rüya Beyoğlu'ydum ve ben onu gıcık ederdim.

***

Baygın baygın baktığımı fark eden Meriç kaşlarını havaya kaldırıp, "Ne?" dedi.

Umutsuz vaka dermiş gibi kafamı iki yana salladım. "Hiç." Gözlerini devirip bileğimden tuttuğunda ona baktım. "Az önce canım evi komşumuz erkek diye reddettin, Meriç."

Kaşlarını çattı. "Ulan çocuk kapıyı yarı çıplak açıyor!"

Karşı komşumuzun erkek olduğunu öğrenince zili çalmış, kapıyı da hâliyle bir erkek açmıştı. Çocuğun üzerinde tişört görmeyen bir adet hödük Meriç, "Birader, kapı böyle mi açılır?" diye söylenmiş ve kavga çıkarmıştı.

"Neyse, Meriç. Beni Yağızlara bırak artık, akşam için hazır-

lanmam gerekiyor," dedim. Bu akşam da sosyete düğünü vardı ve bu sefer Meriç'in benim için aldığı elbiseyi giyecektim. Bileğimi tutmayı bırakıp, elimi avucunun içine aldı ve arabaya doğru ilerledik.

Yağızlara geldiğimizde Edizcimcim'in o süper takım elbisesiyle bahçede sigara içtiğini gördüm. Gözlerimden kalpler çıkarken, Meriç çenemden tutarak başımı kendisine çevirdi. Şirince gülümsedim. Saçlarımdan öptüğünde yanağını sıkıp arabadan indim.

Edizcimcim beni görünce gülerek kolunu kaldırdı ve yerimi aldım. Meriç bu dünyada beni sadece iki kişiden kıskanmıyordu, biri babam, diğeri de Edizcimcim'di. Sanırım bunun sebebi de huylarının çok benzemesiydi.

Alya Abla bahçeye çıktığında Ediz bana baktı. "Yengene yer aç."

Kaşlarımı çattım. "Vay, şimdi de böyle olduk demek!" diyerek şakadan sinirlendim. Onu itip eve giderken Alya Abla'ma gülümsedim. Gidip Edizcimcim'e sarıldığında bir süre onları izledim, çok güzel görünüyorlardı. Aklıma Meriç'in 'Eşim de olabilirsin,' demesi gelince gülümsedim. Olacaktım...

Şu dizilerde düğünlerin yapıldığı denize sıfır yalılardan birine geldiğimizde Ceyda selfie çekip durdu. Güldüm. "Görmemiş gibi davranma."

Gülerek bana baktı. "Gördük mü?"

Bu sözün üstüne bir şey söyleyemezdim, bakışlarımız kesiştiğinde ikimiz de kahkahalara boğulduk. Ceyda birden susup arkama baktığında, ben de sustum ve yavaşça dönüp arkama baktım. Müzeyyen Hanım bize bakıp onaylamaz şekilde kafasını çevirdi. Bu kadın benim neyimi beğenmiyordu, anlamıyordum.

Meriç yalıdan çıktığında bizden önce anneannesini gördü. Müzeyyen Hanım, "Her şey hazır mı, Meriç?" diye sordu.

Meriç derin bir nefes verip kravatını gevşetti. Anneannesi

kaşlarını çatıp ona doğru ilerledi ve kravatını tekrar düzeltti Meriç. "Hazır, anneanne," dedi memnuniyetsiz bir sesle. Sonra dönüp bana baktı. Üzerinde lacivert bir smokin vardı ve gitmiş, mendilini ve kravatını da benim elbisemle aynı renkte seçmişti. Gülümseyerek merdivenleri indi ve yanıma gelip bana sarıldı Kollarımı boynuna doladığım sırada belime bir şey bağladığını hissederek ondan uzaklaştım ve belime baktım. Kendi kemerinin incesini de bana takmıştı. Gülümsediğimde yanağımı sıktı ve elimi tuttu. Ceyda'ya bakıp, "Yağız içeride," dedi

Ceyda gülerek ona baktı. "Bu, bizi yalnız bırak demenin nazik bir yolu herhalde?"

"O nazik değil."

Meriç beni onaylayarak, "Ben nazik değilim," dedi

İçeri girdiğimizde Yağız yanağımdan makas almak için uzandı, ama Meriç beni kendine doğru çekti. Yağız gözlerini devirip Ceyda'ya sarıldı. "Gelin odasına gidelim," dedikten sonra Meriç'e baktım.

"Bir an önce bitse de gitsek."

Gelin odasına girdiğimizde ablamın bu sefer beyaz bir gelinlik giydiğini gördüm. Çok zarif ve güzel görünüyordu. Gözlerimin dolacağını hissederek, "Yakışmamış," dedim. Müzeyyen Hanım içeri girdiğinde Meriç beni dışarı çıkardı. Davetlilerin olduğu kısma geçerken Meriç'e baktım. "Güzel adamın "

Gülümseyerek bana baktı. "Eyvallah, güzelim."

Bir masaya geçtiğimizde keman sesleri dalga dalga yayılarak kulaklarımıza doldu. "Sürekli keman mı çalacak şimdi?" diye sordum garipseyerek. Kafasını sallayıp ağzına masadaki kuruyemişlerden attığında, "Çok sıkıcı," diyerek fikrimi belirttim.

Kafasını salladı. "Bu yüzden, biz böyle bir şey yapmayacağız," dedi ve masadaki su bardağına uzandı. Su içerken gülümseyerek ona baktım, çünkü bunu duyduğuma çok sevinmiştim Ben söylesem olmazdı, ama Meriç söyleyince çok rahatlamış-

tım. Yanağını sıktım. Elimi tutup avuç içimden öptü.

Melih bize doğru gelirken, Meriç gözlerini devirip ona doğru döndü. "Yine para mı isteyeceksin?"

Melih gülümseyerek eğildi ve bana sarıldıktan sonra yavaşça geri çekildi. Meriç'e bakarak, "Baldızım için geldim," dedi.

Kıkırdadım. Meriç beni yanına çekip kolunu belime sararken, babamı görünce onu ittim. Saçlarını düzeltti. "Evlensek böyle olmayacak," dediğinde gözlerimi kaçırdım. Bugün ne kadar da çok evlilikten bahsetmişti bu pislik böyle!

Melih, Meriç'in omzuna vurup, "Darısı başına, kardeşim," dedi ve göz kırpıp gelin odasına doğru ilerledi.

Babam yanımıza geldi ve Meriç'le tokalaşıp bana döndü. Ona sarıldığımda saçlarımdan öptü ve kulağıma, "Seni vermekten vazgeçeceğim galiba. Kız vermek çok zormuş. Filiz'i de alıp gidesim var," dediğinde gülümseyip daha da sıkı sarıldım.

"Seni seviyorum, baba. Hem ablam temelli gitmiyor ya, yine bizden çıkmaz o kız," dedim.

"Neyse, ben Haluk'un yanına gideyim," diyerek yanımızdan ayrıldığında onun adına üzüldüm. Onun için hiç kolay değildi ve ablamın bu kadar çabuk evleneceğini de hiç düşünmüyordu.

"Bu yüzden biz kız çocuk yapmayacağız," diyen Meriç'e döndüm. "Ben kızımı kimseye vermem," dedi sahiplenici bir sesle.

Gülümseyerek ona baktım. "Ya kızımızı alacak kişi senin gibi biri olursa?"

Sırıttı. "O zaman hiç vermem. Benim gibi sahiplenirse kızı ne olacak?"

Dayanamayıp ona sarıldığımda şaşırsa da daha sonra kollarını belime doladı. "Ekmek banıp yiyesim geliyor seni," dediğimde burnunu saçlarıma sürdü ve kısık sesle güldü. Nefesinin taç diplerimi okşadığını hissediyordum. "Meriç?"

"Hımm..."

Gözlerimi kapattım. "Yok bir şey. Sadece ismini söylemek istedim."

***

Gıy gıy çalan müzikle içim gıyılırken Ceyda'ya baktım. "Ceyda?" Yediği tatlıdan kafasını kaldırıp parlayan gözlerle bana baktı. "Yeme artık şunları, komaya gireceksin, kızım!" dedim ve tabağı önünden aldım.

Mert, Ceyda'nın önünden aldığım tabağı hemen sahiplenirken, "Melis yafrım doğru söylüyor, tombul yanak," dedi. Ceyda dudağının kenarındaki tatlıyı ağzına tıkarken, onun saçını çekti. Mert, Gece'ye dönerek, "Gece, yafrım, saldır!" diyerek isyan başlattı.

Gülerek onları izleyen Gece, "Ben hayvan mıyım da saldır diyorsun?" diye ona yalandan kızdı.

Mert gözlerini fal taşı gibi pörtletterek, "Hâşâ, yafrım, deme öyle, çarpılırsın," dediğinde Gece'yle gülmeye başladık. Bu sırada Ceyda da Mert'le pazarlık yapıyordu.

Gözlerimi Meriç'e çevirdiğimde sigara içen Mete ve Mehmet'le konuştuğunu gördüm. Mehmet'in, Meriç yüzünden daha lise yıllarında sigaraya başladığını biliyordum. Meriç babasıyla olan problemleri yüzünden sigaraya başlamıştı ve Mehmet de ona ayak uydurmuştu. Meriç daha sonra bıraksa da Mehmet bırakamamıştı. Bünyesi o kadar sadıktı ki, Meriç hiçbir şeye istemediği sürece bağımlı olmuyordu.

Mehmet çok naif ruhlu biriydi. 4M arasında belki de en soğuk olanı oydu, çünkü utangaç ve çekingendi. Gülümsedim. Anka bugün babaannesiyle kaldığı için buraya gelememişti. Mete gülerek bir şey anlatırken, Mehmet ve Meriç hemen hemen aynı tepkileri veriyorlardı. Birbirlerine çok benzemelerine rağmen Meriç sözünü esirgemeyen, agresif biriydi. Mehmet ise genellikle susan taraf olurdu.

Meriç'le göz göze geldiğimizde bir şey söyledi ve Meh-

met'le Mete aynı anda bana doğru döndüler. Merakla kaşlarımı havaya kaldırdım. Meriç gülerek bir şeyler daha söylediğinde Mehmet inanamaz gibi baktı ve gülmeye başladı.

Yanlarına gittiğimde Mehmet gülümseyerek, "İşin hayırlı olsun," dedi. Konuyu anlayıp Meriç'e baktım. Sırıtıyordu. Kim bilir nelerden bahsetmişti?

Mete gülerek, "Melis, dün iddiayı kazanmıştın, ne isteyeceksin Meriç'ten?" diye sordu.

Aklımdaki iki fikri düşündüm. Biri gelinliğim nasıl olursa olsun kabul etmesiydi, çünkü karışacağını biliyordum. İkincisi ise bu hakkımı çok sıkıştığımda kullanmaktı. "Daha sonra söyleyeceğim," dedim.

Meriç kaşlarını çattı. "Öyle bir kural mı var, kızım? Şimdi iste ne istiyorsan."

Omzumu silktim ve ilk önce elbisemi daha sonra da beyaz masayı tuttum. "Kırmızı, beyaz, yani kurallar da, silmesi de benden," dediğimde üçü de 'Ciddi misin?' der gibi kaşlarını yukarı kaldırdılar.

Meriç, "Kaç yaşındasın sen, yavrucuğum?" diye sordu alayla.

Mert siyah takımını tutarak yanımıza geldi. "Siyahı tuttum, değiştirmesi benden, kanki!"

Meriç gözlerini devirip, "Al işte," dediğinde kahkahalarla gülmeye başladım.

"Canım best friend forever'ım ya!" diyerek Mert'le yumruklarımızı tokuşturduk.

Müzeyyen Hanım yanımıza geldiğinde yine gerildiğimi hissettim. "Meriç, Harun dayınlar geldi," dedi.

Meriç kafasını sallayıp yanağıma dokunarak anneannesini takip etti. Mete, Müzeyyen Hanım'ın taklidini yaparken gülmeden edemedim. Kıvırcık saçları da onu anımsatıyordu zaten.

Gizem gülerek Mete'nin arkasından sarıldığında, Mete

muzipçe sırıtıp ona doğru döndü. Çapkınlıkta zirve yapmış bir adamın Gizem'e bağlanması tuhaftı.

Ablamlara baktığımda Melih'in okul arkadaşlarıyla sohbet ettiklerini gördüm. Bakışlarım Azra'yla kesişince gülümseyerek onun yanına doğru gittim. Birbirimize sarılıp yavaşça geri çekildik. Azra, "Çok güzel olmuşsun," diyerek bana hayran hayran baktı.

Gülümsedim. "Sen de öyle."

"Nezaketen söylemene gerek yok."

İkimiz de tekrar gülmeye başladığımızda Furkan, Azra'nın arkasında belirdi ve bana gülümseyerek yanımıza geldi. "Merhaba."

Ben de gülümseyip, "Merhaba," dedim. Azra'yı sevdiğine inanıyordum ve Meriç de ben de, onun bir kızla oynamayacağını çok iyi biliyorduk, çünkü bir kız kardeşi vardı. Her ne kadar sevmesem de.

Bizimkilerin yanına doğru yürüdüğüm sırada biri elimden tutarak beni durdurunca kaşlarım çatıldı, ama kafamı çevirip Meriç'i görünce gülümsedim. Yanında hemen hemen onun yaşlarında biri vardı. Meriç, "Bu Melis, sana bahsetmiştim," dedi.

Çocuk gülümseyerek elini bana uzattı. "Poyraz."

Elini sıktım. "Memnun oldum."

Meriç gülümseyerek bana baktı. "Poyraz, dayımın oğlu," dedi. Belli ki iyi anlaşıyorlardı.

Poyraz'ın yanına beyaz tenli, kahverengi gözlü tatlı bir kız geldi ve gülümseyerek bize baktıktan sonra önce Meriç'e, ardından da bana sarıldı. "Ben Ülkü."

Uzattığı eli sıktım. Cana yakın bir kızdı. Poyraz gülümseyerek onun elini tutup, "Sevgilim," dediğinde Meriç biraz önce bırakmak zorunda kaldığı elimi tekrar avucunun arasına aldı.

Melih ve ablam yanımıza gelince birbirlerine sarıldılar. Poyraz, "Kusura bakma, abi, Ülkü'nün nöbeti yeni bitti, o yüz-

den geciktik," dedi.

Meriç onlara şaşkınlıkla baktığımı fark edip, "Ülkü hemşirelik okuduğu için staj yapıyor," dedi.

Onların nasıl tanıştıklarını merak ederek kafamı salladım. Hemşirelik okuduğuna ve staj yaptığına göre, sürekli hastanede olmalıydı.

Hep birlikte bizimkilerin yanına gittiğimizde, Poyraz erkeklerle selamlaşıp kızlarla tanışırken, Ülkü erkekleri tanıdığı için onlara sarıldı ve sadece kızlarla tanıştı. Konu konuyu açtığında Gece merakla, "Nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Ülkü bu soru karşısında güldü, Poyraz ise sırıttı. Onların bu hâlleri beni iyice meraklandırdı. Ülkü, Poyraz'a bakıp, "Sen başla, ben devam ederim," dediğinde Meriç gülmeye başladı. Sanırım o da biliyordu.

Poyraz, Meriç'e bakıp gülerek anlatmaya başladı. "Bir gün Meriç'le yine gece gece yürüyoruz sokakta. Meriç her zamanki gibi agresif, babasına sinirlenmiş. Önüne kim çıksa dövecek, belli. Ben de hazırlıklıyım kavgaya, canım sıkılıyor zaten. Yolda giden birkaç kişi yanımızdan geçerken kaldırım dar olduğu için Meriç'e çarptı. Meriç yerinde durup arkasını döndü ve aynen şöyle dedi; 'Özür dilemedin!' Adam da tabii durdu ve bize dönüp, 'Hayırdır, birader?' dedi."

Ben pür dikkat Poyraz'ı dinlerken, Meriç gözlerini devirdi ve kulağıma eğilerek, "Geçen yaz olmuştu, çatma kaşlarını," dedi.

Ben kaşlarımı düzeltirken, Poyraz devam etti. "Sonra malum, kavga çıktı. Kavga ettik ama ben son sınıfım, Meriç de üçüncü sınıf. Dayak yedik hâliyle biraz. İkimiz de kaldırımda yatarken, Meriç 'Acile gidelim, annem bizi böyle görmesin,' dedi. Kalktık en yakın hastanenin acil servisine gittik. Baktım güzel bir hemşire bana doğru geliyor. Siyah renk kemik gözlük takıyordu o zamanlar. Neyse, acayip hoşlandım kızdan. Dedim ki; 'Bana hep sen bakacaksan, her gün kavga edeyim.' Tabii

sinirlendi kız. Kaşıma bastı pamuğu canım acısın diye, ama nafile, bırakmadım peşini."

Gülümsedim. Çok tatlı anlatıyordu olayı. Ülkü de gülümseyerek dinliyordu onu. Poyraz, "Adın ne diye sordum, ama cevap vermedi," dedikten sonra Ülkü'ye kısa bir bakış attı. "Adımın Poyraz olduğunu söylediğimde iyice sinirlenip, 'Susmazsan başka birine sevk edeceğim seni şimdi,' diye kızdı. Sırıtarak baktım ben de. 'Senden gelen her sevke varım, güzelim,' dediğimde beni harbiden bırakıp gitti. Başka bir hemşire geldi. 'Az önceki kızın ismi ne? Güzel olanın?' diye sorduğumda, 'Sapık mısın sen, evladım?' diyerek beni azarladı. Meğerse o başhekimin kızıymış." Bakışlarını Meriç'e çevirdi. "İkimizi de attılar hastaneden. Ama tabii ben bırakmam dedim bir kere bu kızın peşini. 'Meriç, çok güzel kızdı, lan,' dediğimde, 'Siktir git Poyraz, tek derdimiz bu mu, lan?' demişti."

Güldüm. Ne kadar da Meriç bir bey.

"Ertesi gün tekrar gittim hastaneye. Dedim, benim pansumanım vardı, bana şu gözlüklü hemşire baksın. Dediler ki yemekhanede o. Ben de yemekhaneye gittim. Baktım elinde tepsi, arkadaşlarıyla konuşarak masaya doğru ilerliyor. Onlar masaya oturduğunda gittim ben de oturdum tam karşısına. Şaşırdı tabii. 'Ne istiyorsun?' diye sorduğunda gülümseyip, 'Pansuman,' dedim. Kafasını sallayıp ayağa kalktı. Ben de sanıyorum ki pansuman yapacak, bir anda tokat attı ve kâsenin içindeki ezo gelin çorbasını kafamdan aşağı döktü. Tabii o ara biraz küfrettim. Neyse işte. Anladım ki kız böyle yaparsam bana bakmayacak. Ben de uzaktan izledim. Dedim ki bu kız hemşireyse, ben de sağlık okuyacağım. Gündüz okula gidip derslerime asıldım, akşamları da hastaneye gidip onu izledim kendimi göstermeden. Arada dışarı bakıyordu, birini arıyor gibi. Ben de acaba beni mi arıyor diye merak ediyordum, meğer gerçekten öyleymiş. Gel zaman git zaman bir gün yine nöbete kalmış. Dışarıda annesiyle babasını bekliyordu gecenin bir vakti. Benim de içime sinmedi, yanına gidip, 'İçeri-

de bekle annenleri, bir sakatlık çıkmasın gece gece," dedim. Bu tabii yine atarlandı bana. Sonra sokaktan geçen iki üç serseri görünce kediye döndü. Bir laf atınca dövmeye gidiyordum ki tuttu beni. Ben de ilk defa bir kızın sözünü dinleyip dövmedim o çocukları, yani hiç değilse o gün dövmedim," dedikten sonra gülerek Meriç'e baktı. "Sonra bana bir şans verdi ve şimdi tıp okuyorum, o da hemşirelik okuyor ve aynı hastanede staj yapıyoruz."

Gülümseyerek, "Çok güzel bir hikâyemiz varmış," dedim.

Ülkü gülerek bakışlarını Meriç'e ve bana çevirdi. "Sizin de öyle, Meriç, Poyraz'a anlatmış."

Meriç kaşlarını çatıp Poyraz'a baktı. "Kocakarı gibi dedikodu mu yapıyorsun artık?"

Poyraz gülerek omzuna vurdu. "Sefilim çok merak ediyordu." Ardından Mehmet'e döndü. "Le Mehmet, sen anlat."

Mehmet oturduğu yerde biraz doğrulup, "Hiç bana bulaşma abi, ben böyle iyiyim," dediğinde bütün gözler ona döndü.

Meriç gülerek, "Odada ne yaptınız mesela?" diye sordu.

Mehmet kıpkırmızı oldu ve önündeki fındıkları ona doğru fırlatmaya başladı. "Şerefsiz!"

"Evet ya, ben de çok merak ediyorum," dedim heyecanla.

Mehmet gözlerini devirip derin bir nefes aldı. Bizden, özellikle de benim çenemden kurtulamayacağını çok iyi biliyordu. "Anka benim gördüğüm ve bana benzeyen tek kız gibi. Ne bileyim, benziyoruz sanki. Onu ilk gördüğümde yan komşumun arabasını yıkıyordu. Sonra yanlışlıkla beni ıslattı. Çok tatlı kız demiştim o zaman. Sonra Mert'le kardeş gibi oldular ve muhabbetimiz başladı." Bakışlarını Meriç'e çevirdi. "Sonra bu it bizi bir odaya kilitledi. Ben ondan adım atmasını bekledim, o da benden. Sonra baktık ki olmuyor, aynı anda adım attık. Bu kadar. Detaya girmeyin."

Somurtarak, "Bu mudur yani?" dediğimde kafasını salladı. Pis Maviş!

***

Saat sabahın sekizinde önünde dikildiğim plazaya bakarken boynum tutulmak üzereydi. Şimdi ben o 17 katı nasıl çıkacaktım? Meriç olmadan asansöre de binemezdim. Ee, merdivenlerden de çıkamazdım, üşeniyordum. Telefonumu çıkarıp Meriç'i aradım.

"Dinliyorum, güzelim."

"Meriç-" demiştim ki yanımdan geçen çalışanlar bana bakınca, "Meriç Bey," diyerek düzelttim.

Güldü "İş ahlâkı? Sevdim."

Gözlerimi devirdim. "Aşağı iner misiniz acaba?" diyerek asansörlerin bulunduğu kısma doğru ilerledim.

"Geliyorum," dediğinde telefonu suratına kapattım, çünkü bunu onun yapacağını biliyordum. Ama işte ben kapatmıştım! Ve dans! Yerimde dans ederken asansörün kapıları açıldı ve dışarı çıkan insanlar bana tuhaf bir yaratık görmüş gibi bakmaya başladılar.

Neyse, beni bir daha görmeyecekler diyecekken buraya çalışmak için geldiğimi hatırlayınca ahey ahey diye ağıt yakacaktım asansör geldi. Kapıları açıldığında beyaz gömlek, siyah kumaş pantolon giymiş bir Meriç'le karşılaştım.

Asansöre benimle birlikte birkaç kişi daha bindi. Hepsi de kafalarını hafifçe eğip selam vererek, "Günaydın, Meriç Bey," derken, ben de, "Günaydın," dedim ve aynı şekilde selam verdim.

Meriç gizlice elimi tuttuğunda gülümsedim. İş yerinde sevgili gibi davranmayacaktık, çünkümmm bu etik değildi. Kayırıldığımı düşünmelerini de istemiyordum ki Meriç beni kayırmayacaktı da.

Meriç'le asansörden inip odasına doğru ilerlerken, "Saat birde toplantım var," dediğinde kafamı salladım. Bana dönerek, "Not alman gerekiyor," dedi.

Gözlerimi devirdim. "Tabii ya!" Çantamdaki defteri çıkarıp

hemen not aldım. Odasına girdiğimizde kapısını kapatıp ona döndüm. Bana doğru eğildiğini fark ederek, "Meriç Bey, ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

Güldü. "Öpeceğim."

Kolunun altından kaçtım. "Lütfen, ben sizin asistanınızım," dedim koltuğa çantamı bırakarak. Meriç bu işi ben gıcık olayım diye teklif etmiş olsa da tabii kisi de ben onu gıcık edecektim.

Kafasını sallayarak bana döndü. "İş hayatıyla aşk hayatını birbirine karıştırma diyorsun."

Kafamı salladım. "Aynen öyle, Meriç Bey."

Gülerek koltuğuna geçti. "Kahve alayım," dediğinde kafamı sallayıp odasından çıktım.

Malum, daha önce de geldiğimden neyin nerede olduğunu biliyordum. Meriç'in kahvesini yaparken Melih içeri girince gülümsedim. "Merhaba, enişte. Yani, Melih Bey."

Melih gülerek, "İşe başlamışsın," dedi.

"Öyle oldu."

Gülümsedi. "Hayırlı olsun," deyip hazırladığı kahveyi aldı. Arkasından el salladım. Domuz Meriç cezveyle yapılan kahveyi içiyordu anca!

Kahvenin köpüğünü alıp fincanı doldurdum ve Meriç'in odasına doğru ilerledim. Kapıyı tıklatarak içeri girdim ve fincanı masanın üzerine bıraktım. Meriç bana bir dosya uzatarak, "Bunu Melih'e imzalatman gerekiyor," dedi.

Kafamı sallayarak elindeki dosyayı aldım ve odadan çıkıp Melih'in odasına doğru ilerledim. Kapıyı tıklatıp içeri girdim. Bilgisayara dikkatle bakan Melih'e doğru ilerleyip, dosyayı önüne bıraktım. "İmzan gerekiyormuş."

Dosyayı imzalayıp bana uzattı. "Meriç seni deli etmek istiyor, ha?"

Kafamı salladım. "Başka bir yerde çalışmamı istemiyor ve onun asistanı olmam da hoşuna gidiyor pisliğin, yalnız unuttuğu bir şey var; ben Melis Beyoğlu'yum."

"Korkulur senden," dedi.

Meriç'in odasına girdiğimde, "Dosyayı sekretere bırak," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Emrin olur."

Pis pis gülümsediğini görünce gözlerimi devirip dışarı çıktım ve dosyayı sekretere bıraktım. Odasına geri döndüğümde, bir kadınla konuştuğunu gördüm.

"Otelle Melih Bey ilgilenmek istedi. Oradan da Fransa'ya uçacaklar balayı sebebiyle. Melih Bey gidince orayla sizin ilgilenmeniz gerekiyor. İsterseniz ben de gelebilirim," dedi kadın.

Meriç kafasını salladı. "Tabii. Asistanımı gönderip sizi bilgilendireceğim, Arzu Hanım."

Kadın bana gülümseyip odadan çıkınca Meriç'e döndüm. "Otel nerede acaba?"

Kalemi eline alıp bana baktı. "Bodrum."

Kaşlarımı çatarak itiraz ettim. "Olmaz Meriç, sen gitmiyorsun. Arzu Hanım ve ben gideriz."

"Başında benim olmamamı geçtim, bir de seni Bodrum'a tek başına mı göndereceğim?"

Kaşlarımı çattım. Orada şimdi bir sürü bikinili kız vardır ya! Off!

Gülerek bana baktı. "Yine birini zehirlemeyeceksin herhalde?"

Gözlerimi kıstım. "Yono borono zohorlomoyocokson horoldo!" Seslı bir şekilde güldüğünde yanına gidip ağzını kapattım. Beni kendine doğru çekince kucağına oturmak zorunda kaldım. "İş ahlâkı, Meriç Bey!" diye cırladım.

Kaşlarını çatıp, "Sikerim iş ahlâkını!" dedi.

Alkışlayarak, "Vallaha bravo, patroncum," dedim.

Kapı çalınınca hemen ayağa kalktım. Meriç kadar olmasın, içeri çok yakışıklı bir adam girdi. Öncelikle bana gülümsedi, ardından da Meriç'e döndü. "Konuşmamız gereken konular

var," dediğinde Meriç yerinde doğrulup önündeki koltukları işaret etti. Kaşlarımı çattım, Meriç'e Bey diye hitap etmemişti.

Meriç, "Anlat, dinliyorum," dediğinde adam bana baktı. Onun tedirginliğini fark eden Meriç bana bakıp, "Anlatabilirsin," dediğinde kafasını salladı.

"Yarın ihale var. Hissenin bir bölümü sende olduğu için, sen de para yatırabilirsin."

Meriç gözlerini devirdi. "Biliyorum."

Adam kafasını salladı. "İyi, şirketi batırma yeter, Meriç," deyip ayağa kalktığında kaşlarım çatıldı. Bu kimdi yahu?

Meriç ayağa kalkıp adamın tam karşısında dikildi. "Duyamadım oradan ne dediğini, bir daha söyle!"

"Şirketi batırma dedim."

Meriç bir adım daha atarak onunla burun buruna geldi. "Beni kışkırtma!"

Adam sırıttı. "Bu bir tehdit mi?"

Meriç kafasını sallayarak onu onayladı. "Öyle."

Adam gülerek önce bana, daha sonra da Meriç'e baktı. "Kızı korkutuyorsun bence," dediğinde Meriç yumruğunu sıktı ve arkasını dönecek gibi yapıp adama birden yumruk attı. Adam yere düşerken refleks olarak çığlık attım ve ağzımı kapattım.

"Bir daha ona kız demeyi bırak, o şekilde bakarsan sikerim seni! Siktir git şimdi!"

Adam gülerek ayağa kalkıp, "Ödeşeceğiz," dedi ve odadan çıktı.

Meriç'e bakıp, "B-bu adam kim?" diye kekeledim korkuyla.

Burnundan soluyarak yanımdan geçti ve koltuğuna oturdu. "Babam bana tokat atmıştı, hatırlıyor musun? İşte onun sorumlusu olan orospu çocuğu!"

43. Bölüm

Saat altıda çalan alarm sesiyle yerimde sıçrayarak uyandım. Alarm sadece odamda değil, tüm evde yankılanıyordu mübarek! Telefonumu kapattığımda annemin yatak odasından bana söylendiğini duydum. Bu sırada ben de Meriç'e söyleniyordum. Aklı sıra benden intikam alıyordu, lakin unuttuğu bir şey vardı; ben ailemle yaşıyordum!

Birkaç dakika sonra telefonumun ekranında beliren 'Ponçik Yârim' yazısına kaşlarımı çatarak baktım ve aramayı cevapladım.

"Özel asistanım olduğuna göre evime gel."

Saçlarımı geriye doğru atıp, "Sana da günaydın, canım," dedim iğneleyici bir sesle.

Güldü. "Yedide burada ol. Valizini ben aldırırım."

Gözlerimi devirdim. "Sen gerçekten hayatımda gördüğüm en-"

Hızla lafımı kesti. "Geldiğinde konuşuruz, güzelim," deyip telefonu kapattı.

Çığlık atmamak için telefonumu ısırdım. Ben bu çocuğu var ya!

Kazasız belasız Meriç'in evine geldiğimde bahçede ilerledim. Kapının önünde Arzu Hanım'ı görünce kaşlarım çatıldı. Kafasını çevirip beni fark etti ve nezaketen ona selam vermek zorunda kaldım. Meriç sırıtarak kapıyı iyice açtı. Bu çocuk niye sırıtarak açıyordu kapıyı?

Arzu Hanım'ı karşısında görünce birden şaşırdı ama hemen toparlandı. Arzu Hanım gülümseyerek bir şeyler söylediği sırada yanlarına gittim. Bu sırada Meriç de kadını içeri davet ediyordu. Sinirle gözlerinin içine baktım. "Sakin," diye fısıldadı sırıtarak. Kolunu çimdikledim ve yüzünün buruşmasını zevkle izledim.

Yağız uykulu gözlerle karşımıza çıktı, Arzu Hanım'a başıyla selam verip bana sarıldı. Arzu, "Yağız Bey'le tanışıyor musunuz, Melis Hanım?" diye sordu.

Meriç, "Kuzenler," diyerek sorusunu cevapladı. Malum, benim Meriç'in sevgilisi olduğumu bilmiyorlardı. Bu yüzden şaşırmıştı kadın.

"Bilmiyordum, şaşırdım, kusura bakmayın."

Yağız bir önemi yok dercesine kafasını salladığında, Meriç, "Mutfağa geçin," dedi. Bakışlarımı ona çevirdim, ama o, Arzu ve Yağız mutfağa geçene kadar bana bakmadı. En sonunda bana bakarak, "Otel işlerini halledeceğiz," dedi.

Koluna vurdum. "Bu, beni bu sabah deli gibi uyandırdığın içindi!" Tekme attım, bu kez acıyla ayağını kaldırdı. "Bu da beni telefonda sinir ettiğin içindi," dedim. Ayağını tutarken güldü. Saçlarını tuttum bu kez. "Bu da, Arzu Hanım'a sırıttığın için!"

Ayağını yere indirip yanağımdan öptü. "Bu kadar kıskanç olmak kalbe çok zararlıymış."

Ondan uzaklaşırken, "Hadi oradan be! Dinime küfür eden bari Müslüman olsa!" diye çemkirdim.

Gülümseyerek yanağımı sıktı. "Niye taktın bu kadına?"

Kaşlarımı çattım. "Çünkü ismi hoş değil. Arzu falan. Hoş değil yani."

"Ne alaka, kızım? İsme göre karakter mi var?"

Kafamı salladım. "Var tabii."

Gözlerini devirip kolunu omzuma attı. "Ben mutfağa gidiyorum, peşimden gel."

Elini ısırdığımda küfredecekken ağzını kapattı. Elini bırakıp, "Bir daha bana emir verirsen, parmağını koparırım," diye onu tehdit ettim.

"Görüşeceğiz."

"Görüşelim, canım."

Mutfak kapısının önünde halının üzerinde uyuyan Flash'ı görünce duraksayıp gülümsedim. "Flash!" diye bağırdığımda havlayarak ayağa kalktı ve hemen yanıma geldi. Dizlerimin üstüne çöküp ona sarıldım. Çok büyümüştü. Kafasını omzuma koyunca gülümsedim ve tüylerini okşadım. Sayko küçük adımlarla yanımıza gelip bana sürtündü. Gülümseyip diğer elimle de onun tüylerini okşadım. Flash havlayıp üzerime atlayınca geriye doğru düştüm. Üzerime çıktığında Sayko bu kez de Flash'a sürtünmeye başladı. Flash havlayıp dilini dışarı çıkararak bana bakarken yanaklarını okşadım. "Özledim seni, dostum." Tekrar havlayarak benimle aynı fikirde olduğunu gösterdi.

Meriç muhtemelen Flash'ı susturmak için mutfaktan çıktığında, bizi görünce gülümsedi. "Birbirimizi özlemişiz," dedim. Flash uzun bir süre Yeliz Teyze'deydi. Meriç'in olayları, benim olaylarım derken en sonunda evine gelebilmişti yavrucağız.

Meriç kafasını sallayarak, "Dün benimle uyudu," dedi ve eğilip Flash'ın kafasını okşadı. Flash üzerimden kalkıp gözleri parlayarak Meriç'e baktı.

Kıkırdayarak yere oturdum. "Sanırım ben de sana bakarken böyle görünüyorum," dedikten sonra bana uzattığı elini tutarak ayağa kalktım.

"Sen daha güzel bakıyorsun diyelim," deyip göz kırptı. "Ben içeri gidiyorum, sessiz olun."

Flash'a bakıp, "Baban kızıyor," dedim ama o havlamaya başlayınca elimle ağzını kapatmak zorunda kaldım. "Sessiz ol," diyerek koltuğa doğru ilerlediğimde peşimden geldi. Koltuğa oturur oturmaz Flash hemen yanıma tırmandı. Sayko'yu yerden aldım ve dizlerimin üstüne koydum.

Yarım saat kadar Flash ve Sayko ile ilgilendim. Sonunda konuşmalarını bitirip mutfaktan çıktıklarında, Meriç, "Gidiyoruz," diyerek kapıya doğru ilerledi. Onu takip ederek dışarı çıktım ve kendi arabasına doğru ilerleyen Arzu'ya kaçamak bakışlar atarak Meriç'in arabasına bindim.

Meriç yanıma oturduğunda, "Açlıktan öleceğim, Meriç," dedim.

"Kahvaltı yaparız şimdi, güzelim," deyip kemerimi bağladı. Kendi kemerini de bağladıktan sonra yola çıktık.

Kahvaltı yapacağımız yere geldiğimizde Meriç elimden tuttu ve içeri girdik. Bir masaya geçerken yanımıza Furkan ve Azra da gelince Meriç bir küfür mırıldanarak sandalyesine oturdu. "Çağırdığımızı hatırlamıyorum. Sözüm meclisten dışarı," dediğinde Azra somurttu.

"Meriç!"

Meriç yanında oturan Furkan'ı göstererek, "Sevmiyorum ulan bu adamı," dedi.

Furkan güldü. "Lütfen, ben sana bayılıyorum."

İkisi de sürekli didişen çocuklar gibiydi.

"Bayılmıyorsan niye yanıma geliyorsun lan, pezevenk?"

Furkan ona döndü. "Çünkü kuzenini seviyorum ve o da seni seviyor. Senin ve Ediz'in arasında oluşan bağ gibi düşün."

Meriç kaşlarını çattı. "Ben bu çocuğu-" demişti ki elini sıkıp Azra'yı işaret ettim. Azra onların bu didişmelerine gerçekten üzülüyordu. Meriç gözlerini devirip derin bir nefes aldı ve, "Ne istiyorsanız siparişinizi verin," dedi.

Siparişimi söyledikten sonra lavaboya gitmek için izin istedim. Yolda Mete'yi görünce duraksayıp gülümsedim, henüz beni görmemişti. Telefonda biriyle konuşuyordu. Arkasından yaklaştığımda, durgun bir sesle, "Nasılsın?" diye sorduğunu duydum. Ardından, "Ben de iyiyim..." dedi. "Evet, var, Gizem... Hayır, bu sefer öyle olmayacak... Yemin ederim... Seviyorum... Geldiğinde beni ara," diyerek telefonu kapattı ve arkasını döndüğünde göz göze geldik.

Dudağımı ısırdım. "Kulak misafiri oldum, özür dilerim."

Sıkıntıyla oflayıp saçlarını karıştırdı. "Ne kadarını duydun?"

Utançla, "Neredeyse tamamını," dedim.

"Kulak misafiri olmuş olmuyorsun o zaman!" diye bağırdı.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ö-özür dilerim, gerçekten. Gizem'le konuşuyorsun sandım. Ben-"

Meriç, "Ne oluyor?" diyerek araya girdi.

Mete sinirle telefonunu sıkarak, "Yok bir şey," diye cevap verdi.

Meriç kaşlarını çattı. "Neden bağırdın lan kıza? Ne oldu? Anlatsana, oğlum!"

Mete, "Üzerime gelme, Meriç! Seni de kırmayayım!" diye bağırdı.

"Sikerim lan kırma mevzunu! Adam gibi anlat ne olduysa!"

Mete elindeki telefonunu fırlatıp, "Gelme lan üzerime. Kafama esti, bağırdım!" dedi.

Meriç sinirle yumruğunu sıkarken, "İçtin mi sen, kardeşim?" diye sordu, kendini frenlediğini biliyordum.

"Benim suçum," dedim ona bakarak.

Bana bakmadan, "Furkan seni eve bıraksın, bugün işe gitmeyeceğim," dedi ve Mete'yi alıp yanımdan ayrıldı. Yutkunarak arkasından baktım. Az önce Furkan'la didişen adam, beni ona mı emanet etmişti?

Ama asıl sorun benim yüzümden Mete ve Meriç'in kavga etmiş olmasıydı. Ne yani? 4M'in arasına mı girmiştim?

***

Parkta oturmuş lolipop yerken, Ceyda çekirdek çitliyordu. "Ev bakacaktık bugün," dediğinde ona baktım.

"Meriç hâlâ aramadı."

Ağzındaki kabukları tükürüp yanımdaki salıncağa oturdu. "Kafanı dağıtmak istiyorum ama her konu Meriç'e çıkıyor."

Somurttum. Aralarını bozmuş gibi olmuştum. "Mete haklı," dediğimde uzanıp omzumu sıvazladı.

"Mete normalde bu kadar kızmazdı, sanırım özel bir konuydu."

Kafamı salladım. "Ben de bu yüzden kendimi kötü hissediyorum işte. O haklı ve Meriç benim yüzümden onunla tartıştı."

Cıkladı. "Araları o kadar kolay bozulmaz."

Kafamı salladım. "Umarım öyle olur," dediğimde parkın önünde Meriç'in arabasının durduğunu gördüm.

Meriç arabadan inip bana doğru ilerlerken, arkasında bir kız belirdi. Bu durum kıskançlık damarıma fena hâlde dokunurken, şimdi sırası değil deyip kendimi frenledim. "Somurtunca çirkin oluyorsun."

"Kendimi kötü hissediyorum. Suçlu taraf benim, özür dilerim." dedim.

Hızla yanıma gelip parmaklarını çeneme yerleştirdi ve ona bakmamı sağladı. "Dileme, böyle olacağını bilemezdin."

Yutkundum. "Siz... Kavga mı ettiniz? Yani aranız mı bozuldu?"

"Onların arasını bir kız bozamaz."

Arabadan inen kızın sesini duyduğumda sinirle kaşlarımı çattım. Meriç arkasına dönüp, "Sana arabada kal demiştim," dedi. Kız omuz silkince de gözlerini devirerek bana döndü. "Aramızın bozulduğu falan yok, güzelim. Sıkma canını," dedi

ve kızı işaret etti. "Mete'nin kız kardeşi."

Şaşkınlıkla baktığımda kız bir adım öne çıktı ve elini uzatarak kendini tanıttı. "Ben, Ahsen."

Uzattığı eli sıkıp, "Melis," dedim.

Kafasını salladı. "Gizem'in kuzeni ve Meriç'in biricik sevgilisisin, biliyorum," diyerek güldü. Ceyda'ya dönüp, "Sen de Yağız'ın sevgilisisin, değil mi? Ceyda?" dedi.

Ceyda kafasını sallayıp Ahsen'in elini sıktı. Meriç, Ceyda'ya pis pis sırıtırken yavaşça koluna vurdum. Meriç'in arabasının hemen arkasına park eden arabanın sesini duyunca hepimiz bakışlarımızı o tarafa çevirdik. Ahsen, "İyi insan lafının üzerine gelirmiş," dediği sırada Mete arabasından inip bize doğru yürümeye başladı.

Yanımıza gelip kollarını boynuma doladığında şaşırdım. Meriç hoşnutsuzca kaşlarını çatarken, Ahsen onun yüz ifadesine bakıp güldü.

Mete, "Bağırdığım için üzgünüm. Anla beni, Melis. Kimse bilsin istemiyorum," dedi.

Ben de ona sarıldım. "Özür dilerim, haklısın."

Benden ayrılıp gülümsedi. "Aramızda kalırsa sevinirim."

"Pek bir şey anlamadım, ama kalacak, merak etme."

Kafasını salladı ve Ahsen'e baktı. "Ne iş?"

Ahsen omuz silkerek, "Meriç'le sana geliyorduk," dedi.

Mete kafasını salladı. "Meriç seni bizim eve bıraksın. Ben Gizem'in yanına gideceğim."

Ahsen hevesle, "Ben de geleyim mi?" diye sordu. "Çok merak ediyorum onu."

Mete kaşlarını yukarı kaldırıp indirerek, "Sonra," dedi ve bana el sallayarak arabasına doğru ilerledi. Ahsen arkasından göz devirirken, Meriç bana baktı.

"Yarın gideceğiz otele, artık bugün geçti. Valizlerimizi gönderdim, ben yarın sabah seni alırım. Melihler şu an oteldeler."

Kafamı salladım. "Tamam."

Yanağıma dokunup göz kırptı ve Ceyda'ya baktı. "Kılıbık sevgiline selam söylerim."

Ceyda, "Yav he, he," diye cevap verince güldüm.

Meriç'ten

Eve girip kapıyı arkamdan kapattığım sırada ayağıma batan şeyle, "Anam!" diye bir tıslama döküldü dudaklarımdan. Ayağımın altındaki zımbırtıya baktığımda lego parçası olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatıp eğildim ve onu elime alarak salona doğru ilerledim.

Küçük velet Ayaz ve büyük karaktersiz Yağız koltukta sızmışlardı. Elimdeki lego parçasını Yağız'ın kafasına attım. Küfrederek kafasını tuttu ve yavaşça gözlerini açtı, ben de kendimi koltuğa attım.

"Azıcık insanlık göster," dedi Yağız.

Sırıttım. "Niye, sana mı lazım?" Kafasının altındaki yastığı bana fırlattığında havada yakaladım ve başımın altına koydum. "Topla salonu," dedim. Söylenerek ayağa kalktı. Flash'ı ve Sayko'yu etrafta göremeyince ona baktım. "Flash nerede?"

Saçlarını karıştırdı. "Flash eskisi gibi küçük olmadığı için Ayaz ondan korkuyor."

Kaşlarımı çattım. "Nereye kilitledin lan köpeği?"

Güldü. "Odana."

Kafamı sallayıp ayağa kalktım ve odama çıktım. Kapısını açtığımda Flash'ı kapının önünde kafasını ön ayaklarının üzerine koymuş uslu uslu otururken, Sayko'yu da onun üzerine uzanmış uyurken buldum. Beni görünce kafasını kaldırıp dilini meydana çıkardı. Gülümsedim. "Nasılsın bakalım?" dediğimde havladı. Sayko sesten rahatsız olmuş olacak ki huysuzca kalkıp odadan çıktı.

Flash üzerime atlarken diz çöküp tüylerini karıştırdım ve

gelmesini işaret ederek odadan çıktım. Yağız oyuncakları toplarken koltukta uyuyan Ayaz'ı gösterdim. "Ee? Bu veledin olayı ne?" diye sordum.

Güldü. "Beni özlemiş. Bugün burada kalacak."

Şakayla, "Gencerlere bakmak için alınadım bu evi," dedim.

"Adam ol, biz senin kayınçon sayılıyoruz."

Sırıtarak mutfağa doğru ilerledim. "Yemek var mı?"

"Pizza var, yersen," dedi.

"İbnesin, kardeşim," diye karşılık verip mutfağa girdim.

Pizza kutularını zulalamıştı eve mübarek. Tiksinerek kutuyu ittim ve fırına doğru ilerledim. Pizzaya olan tiksintim çocukluğuma dayanıyordu. Melih gibi pezevenk bir ağabeyiniz varsa hayat çok zordu.

Pezevenk, pizzanın üzerindeki kaşar parçalarının aslında hayvan tırnağı olduğunu söylemişti ve o günden beri ne zaman pizza görsem midem kalkıyordu. İbne herif!

Fırının altındaki bölmeden dün yaptığım yemeği alırken, Yağız mutfağa girdi. "Demek zula yapıyorsun, kardeşim."

Kaşımı kaldırdım. "Gözünün önünde koydum lan buraya yemeği."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sakin ol, şampuan," dediğinde gözlerimi devirip masaya geçtim. Yağız, kendisine bir bardak içecek alırken, bana da koymayı ihmal etmedi.

"Eyvallah," diyerek içeceğimden bir yudum aldım. Telefonum çaldığında cebimden çıkarıp ekrandaki yazıya baktım; *Başımın Hamfendisi*. Aramayı reddedip onu aradım.

Telefonu açar açmaz, "Biliyor musun en sevdiğim huylarından biri de bu. Ne zaman seni arasam, hemen kapatıp beni arıyorsun," dediğinde gülümsedim. "N'apıyorsun? Neredesin?" diye sordu.

Çatalımı tabağıma bırakıp arkama yaslandım. "Eve yeni geldim. Yemek yiyorum."

"Yeni mi geldin? Ahsen'i eve bırakmak bu kadar uzun mu sürdü yani? Ne yaptınız onca saat?"

Kıskançlık damarının kabardığı belli oluyordu. Sırıtarak, "Trafik vardı," dedim.

"Hımm... İyi o zaman," dediğinde çatalıma patates kızartması batırıp ağzıma attım. "Şey... Mete kötü bir şey yapmıyor, değil mi? Yani Gizem'i falan aldatmıyor?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. Kızların kafası hep bu yönde çalışıyordu sanırım. "Hayır, geçmişle ilgili bir konu. Eski sevgilisi intihar etmişti. Senin şahit olduğun konuşma sırasında da Mete eski bir arkadaşıyla konuşuyordu. Çocuk, Mete'yi suçluyor," dedim geçmişi hatırlayarak. Mete o günleri cidden zor atlatmıştı.

"Bu... çok kötü bir şey. Üzüldüm," dediğinde kafamı salladım.

"Üzülme."

"Peki, şimdi iyi mi ?"

"Herkes onun suçu olmadığını biliyor ama üzgün tabii. Onun dışında iyi."

"Ee, başka?"

Omzumu silktim. "Başka bir şey yok. Uyu artık, sabah erkenden gideceğiz."

"Tamam, iyi geceler. Rüya gör."

Gülümsedim. "Yaklaşık yedi sekiz aydır öyle yapıyorum, güzelim."

Melis'ten

Uçaktan iner inmez otele geçtik. Hava alev alacaktı sanki mübarek. Üzerimde ince, belden bağlamalı bir tişört ve yüksek bel, yırtık bir kot pantolon vardı. Meriç yalnız kaldığımız her dakika yırtıklardan şikâyet etse de bir şekilde üste çıkıp ona trip atmıştım. Kız olmak bunu gerektirirdi.

Otelde çalışan neredeyse bütün bayan görevlilerin Meriç'e alıcı gözüyle baktığını fark ederek bakışlarımı ona çevirdim. İyice uzayan siyah saçlarını geriye doğru taramış, güneş gözlüğünü takmış, beyaz bir gömlek ve mavi bir takım elbise giymişti. Kaşlarımı çattım. "Meriç Bey?" Meriç bana baktığında sinirle gülümsedim. "Boyunuz bosunuz devrilsin, ister misiniz?" diye sordum. Arzu Hanım'ın bana baktığını fark ederek, "Yani portakal posalı su?" diye saçmaladım.

Meriç yan yan sırıtıp, "Olur, ama sen değil, görevli getirsin. Sipariş verip gel," dedi. Kıskançlık telimi çekiyordu resmen!

Kolumdaki çantanın kulpunu sıkıp büfeye benzer yere doğru ilerledim. "Meriç Bey için portakal suyu istiyorum. İçine limon ve nar ekşisi sıkın, ama rengi asla bozulmasın, hiç hoşlanmaz. Biraz da hardal koyun," dedim.

Görevli kız şaşkınlıkla, "Emin misiniz?" diye sordu.

Bilmiş bir tavırla kafamı salladım. "Evet, bu çok özel bir kür."

Kız, Meriç'e baktı. "Yakışıklılığını buna borçlu sanırım?"

Dişlerimi sıkıp kafamı salladım. "Ya, ya. Sen de bunun içine zıkkımın kökünü koyup içersen daha iyi olur!" dedim. Kız kaşlarını çatarak bana baktığında zafer kazanmış bir edayla gülümsedim. "Görevli, odasına getirsin," deyip arkamı döndüm ve otele doğru ilerledim.

Meriç ve Arzu Hanım, otelin girişindeki asansörün önünde bekliyorlardı.

Güneş gözlüğümü çıkarmak istedim ama saçlarım takılınca durup yüzümü buruşturdum. Cool olmak kaderimde yoktu resmen! "Ah!" diyerek saçlarımı tuttuğumda, benden uzun bir çocuk gözlüğün nereye takıldığını gördü ve saçlarımı kolayca kurtardı. Şaşkınlıkla bakarak, "Teşekkür ederim," dedim.

"Bir şey değil, küçük hanım," dedi sevimli sevimli.

Mavi gözleri ve sarı saçları vardı. O kadar sarışındı ki tüyleri bile sarıydı. Başımla selam verip Meriç'in yanına doğru

ilerlediğimde, o kadar mesafeden bile sinirlendiğini görebiliyordum. Kaşlarını çatarak bana baktı ve arkasına döndü. Asansörün kapıları açılırken bana bakmadan, "Bir dahaki asansörle veya merdivenle gel," deyip çıkacakları katın düğmesine bastı.

Kaşlarımı çattım. "Efendim?"

Kapılar kapanırken, "Duydun!" dedi. Aklı sıra beni cezalandırıyordu, mendebur!

Ya yorularak ölecektim, ya da krizden ölecektim. Yorulmaktan ölmek seçeneğini eleyip, asansörü bekledim. Nihayet geldiğinde derin bir nefes alıp içeri girdim, oldukça büyük olması da benim şansımdı sanırım. Aman ne şans!

En üst katın düğmesine basıp çantamın kulpuna yapıştım. Meriç'in bunu yaptığına inanamıyordum! Sen git, beni göz göre göre kıskandır, biz de tesadüfen kıskandıralım, ceza çekelim! Oldu paşam! Haşerat!

İkinci kata geldiğimizde kapılar açıldı ve Meriç kaşlarını çatarak asansöre bindi. Kapıların kapanması için düğmeye bastığında ona baktım, hâlâ sinirli görünüyordu. Gülümsemeden edemedim. Beni cezalandırmış, ama yine kıyamamış ve ikinci katta inmişti. "Aptal mısın kızım sen asansöre biniyorsun?" diye söylendi.

"Bana iki seçenek sundunuz, Meriç Bey."

Yavaşça dönüp bana baktı. "Bana *bey* demeyi kes, burada sadece ikimiz varız."

Kafamı salladım, işe başlarken ne demişti; iş ahlâkı! "Biliyorsunuz, Meriç Bey. İş ahlâkı," dedim ciddiyetle.

"Sikerim lan iş ahlâkını!" deyip stop düğmesine bastı ve hemen dudaklarıma kapandı. Kıskançlıktan ölüyordu tıpkı benim gibi. Gözlerimi kapattığımda hırsla alt dudağımı ısırdı.

Ondan ayrılıp kaşlarımı çattım. "Acıdı!"

"Kopartabilirdim de."

Gözlerimi kıstım. "Yav he, he."

Sinirle bana battı. "Melis!"

"Ne var?"

Saçlarıma dokundu. "Beni katil etme, güzelim."

Cümlesi kulağa bir rica gibi gelse de emir olduğu çok açıktı. "Yalvarman hoşuma gitti bir daha yap," deyip sırıttım. Gözlerini devirip tekrar düğmeye bastı ve asansör hareket etti. Kıkırdadığımda kravatını çıkarıp bana uzattı. Elinden alıp boynuma astım.

Asansörden inip odasına girdiğimizde portakal suyunun çoktan geldiğini gördüm, ama görevli ortalarda yoktu. Bir taşla iki kuş vurmuştum ayol!

Sinsice sırıttım. Meriç salona geçerken, "Üzerimi değiştireceğim," dedi.

Kafamı salladım. "Ben de odama gideyim o zaman."

Portakal suyuna uzandığını görünce adımlarımı hızlandırdım. Arkamdan, "Siktir! Melis!" diye bağırdığında gülmemek için yanaklarımın içini ısırdım. "Melis!"

O ciyaklamaya devam ederken arkamı dönüp salona girdim. "Evet, Meriç Bey?"

Yüzünü ekşitmiş ve aynı zamanda kaşlarını çatmıştı. "Bu ne?"

Gülümsedim şirince. "Portakal suyu."

Bana doğu yaklaşarak, "Ne koydun içine?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Ama günahımı alıyorsunuz, Meriç Bey. Sizinle geldim buraya."

Kafasını salladı. "Peki, tadına bak o hâlde," dedi.

Geriye doğru bir adım attım. Hardaldan nefret ederdim. "Anlaşılan tadı güzel değil, ben niye içiyorum yahu?" diye çıkıştım. Tam kaçacakken kolumdan tutunca geriye doğru sendeledim ve elindeki bardağın içindekiler ikimizin de üzerine döküldü.

Bu sırada salona giren Arzu Hanım, bizi o hâlde görünce şaşkınlıkla bize baktı. "Meriç Bey, iyi misiniz?"

Meriç kafasını sallayıp bardağı masanın üzerine bıraktı. "Ben üzerimi değiştireyim," deyip odasına doğru ilerledi. Masanın üzerinde duran peçeteye uzandım ve gömleğimdeki lekeyi silmeye başladım.

Arzu Hanım, Meriç'in kirli kıyafetlerini temizlemesi için bir görevli çağırırken, sinirle bana bakıyordu. "Gençsin, yenisin diye bir şey demeyeyim diyordum, ama bakıyorum ki ne olduğunu bilmiyorsun. Sen asistansın, Meriç Bey'in arkadaşı falan değilsin. Davranışlarına dikkat et. Meriç Bey genç, zengin ve yakışıklı olduğu için seni yanında tutacak veya güzelliğine kanacak değil! Bir an önce kendine gel!"

Kaşlarımı çattım. "Ne yani, ben Meriç genç, zengin ve yakışıklı diye onu ayartmaya mı çalışıyorum?"

"Meriç mi? Hah! Şuna bakın! Bir de ismiyle hitap ediyorsun! Davranışlarından bunu anlıyorum ve seni derhal kovdurtacağım! Saygısız!"

Sinirle ona doğru ilerledim. "Sen kim oluyorsun da bana saygısız diyorsun be?"

Tam elimi kaldırıp saldırıya geçecektim ki, Meriç yanımıza geldi ve belimden tutarak beni durdurdu. "Kovuldun!" dedi. Arzu Hanım'ın yüzünde sinsi bir gülüş oluşurken, Meriç, "Melih'e çıkışını verdiğimi söyle. Melis, sen de odana gidebilirsin," diye devam etti.

Arzu Hanım şok olmuştu. "Ne?"

Meriç kaşlarını çatarak, "Tekrar etmeyeceğim, duydun beni. Odadan çık," dedi. Arzu Hanım şaşkınlıkla bana bakarak odadan çıktı. Kolumu çekip odadan çıkmak için bir adım attım, ama Meriç beni yine durdurdu. "Bekle," dedi. Ayağımı yere vurarak ritim tutmaya başladığımda, "Sakin ol, güzelim," diye ekledi.

Sinirle ona baktım. "Kadın resmen beni çıkarcı belledi burada! Nasıl sakin olayım? Üstelik bana saygısız dedi!"

Kafasını salladı. "Bu yüzden kovdum ya zaten."

"Neyse, ben üzerimi değiştireyim."

"Sevgilim olduğunu bilseler böyle pürüzler çıkmayacak, biliyorsun."

Omzumu silktim. "Haluk Amca ofiste aşktan hoşlanmıyor, biliyorsun, ayrıca bu sayede gerçek yüzlerini görmüş oluyoruz."

Kafasını salladı. "Öyle olsun bakalım," dediğinde yanağından öpüp odadan çıktım ve yan odaya geçtim. Karşıma çıkan oda muhteşem bir şeydi. Hemen fotoğrafını çekip Ceyda'ya gönderdim.

***

Meriç ve Melih toplantıya girdiklerinde, ablamın ultra ısrarı üzerine havuza indik. Şezlonga uzanırken, "Tekrar söylüyorum, Meriç beni öldürecek," dedim. Şort gitmiş olsam da rahatsızdım.

Ablam gözlerini devirip, "İpleri eline al azıcık! Sen ona bunu giyme diyor musun sanki?" dedi.

"Evet," diye cevap verdiğimde şaşkınlıkla bana bakıp gözlerini devirdi ve yanımdaki şezlonga uzandı. Bir haftadır güneşle güneşlene bronzlaşmıştı.

Önümüzden bikinili kızlar geçerken yanaklarımı şişirdim. "Sen de rahatsız olmuyor musun?"

"Neden?"

"Etrafta bu kadar kız olmasından, sonuçta kocan da burada."

Güldü. "Melih onlara tabii ki bakamaz."

Ona baktım. "Sana nasıl izin veriyor peki?" deyip bikinisini işaret ettim.

"Bayanlara ait olan bir havuzdayız, Melis. Anormal olan Meriç bence."

Kafamı salladım, haklıydı. Meriç bayanlara özel olan bir yerde bile izin vermiyordu. Neymiş, biri dikizleyebilirmiş. Zaten onlar da beni bekliyordu.

Telefonumun çaldığını duyunca uzanıp aldım ve ekrana baktım. Arayan 'Ponçik Yârim'di. Telefonu açar açmaz, "Neredesin?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım. "Ha-vuz-da?" diye heceledim.

Sinirle güldü. "Ölmek ve beni katil etmek için ne kadar güzel bir hava diye düşündün sanırım."

Ben de güldüm alayla. "Ya, ya, sorma."

Sinirle, "Oradan çıkmak için beş dakikan var," dedi.

Yüzümü buruşturarak ablama baktım. Ablam, "Pısırık olma, evlenince çok çekersin, benden söylemesi. Hem bayanlar havuzu, ne olacak yahu?" diye beni gaza getirmeye başlamıştı bile.

Bakışlarımı ondan çekip derin bir nefes aldım. "Bayanlar havuzundayız, Meriç," dedim. "Hem ablam da var."

"Melih yumuşak diye ben de mi öyle olacağım?" dediğinde Melih'in ona küfrettiğini duydum.

"İyi!" diye cırlayıp telefonu yüzüne kapattım. Hızla ayağa kalkıp, "Benim gitmem lazım, Melih ve Meriç buraya geliyorlar," dedim.

Ablam cıkladı. "İşin zor, yavrum."

Ona el sallayıp yürümeye başladım. Melih ve Meriç kapının önünde beni bekliyorlardı. Ablamla telefonda konuşan Melih'e el salladım ve buruk bir şekilde gülümseyerek Meriç'i takip ettim. Biraz sonra, "Abartıyorsun," dediğimde aniden durunca sırtına çarptım.

"Yanında ben olduğum zaman girmene izin veririm, lakin bensiz asla. Anladın mı?"

Kafamı salladım. "Anladım, lakin orası bayanlar havuzu."

"Umurumda değil. Bütün kızlar erkeklerden hoşlanacak diye bir şey yok."

Gözlerim kocaman açıldı. "Yuh!"

"Haksız mıyım?"

Ofladım. "Sus, Meriç!"

Somurtarak herkese açık olan havuzun kenarında yürüyen Meriç'i takip ettim. Şu an patronum olmasa onu havuza iterdim, ama şartlar el vermiyordu maalesef. "Üzerine su gelecek," dediğim sırada koşan biri bana çarpınca, Meriç'e çarptım ve ikimiz de dengemizi kaybederek havuza düştük.

Kafamı havuzun kenarına çarptım ve gözlerim acıyla kararırken çırpınmaya başladım. Meriç beni tutup suyun dışına çıkardığında, havuzun kırmızı renge büründüğünü gördüm.

"Siktir! Kaşın patlamış!"

Kollarımı ona sarıp, "Acıyor," diye inledim. Herkes bize bakarken Meriç elimden tutarak beni kenara çekti ve belimden tutup havuzun kenarına oturttu. Yanıma oturduğunda, "Bir dakika bekle, güzelim," diyerek ayağa kalktı. "Kim çarptı lan bu kıza?" diye bağırdı sinirle.

Genç bir çocuk, "Özür dilerim ben-" demişti ki Meriç hırsla yanına doğru gitti ve ona kafa attı.

Çocuğun kaşı açılırken, "Artık önüne bakarsın," dedi ve beni kucaklayıp yürümeye başladı. Gömleği kaşımdan akan kanla kırmızı bir renk alıyordu.

Sızlanarak kafamı göğsüne yasladığım sırada revire girdi ve beni sedyenin üzerine oturttu. Doktor yaramı temizledikten sonra yüzünü buruşturarak, "Dikiş atmam gerekecek," dediğinde oturduğum yatağın çarşafını sıktım. Meriç elimi ellerinin arasına alınca, kadın bize gülümseyerek baktı. Utanmıştım.

Kaşıma dikiş atılırken Meriç'in eline tırnaklarımı batırdım. Elini bırakmak istesem de inatla bırakmadı ve güzelim ellerini tırnak izi içinde bıraktım. Kaşıma atılan üç dikiş bittiğinde, "Ayşe Teyze'ye ne diyeceğim şimdi?" dedi keyifsizce. "Sağ salim götürecektim seni."

Yanağını okşadım. "Senin suçun değildi."

Kafasını iki yana salladı. "Seni korumam gerekiyordu."

Gülümsedim. "Koruyorsun, hem de fazlasıyla."

"Ben o kadar da emin değilim. Artık seni kemerime bağlamamın zamanı geldi."

***

Dördümüz akşam yemeği için restorana girdiğimizde bütün gözler bize döndü. Keskin kardeşler; genç ve zengin, *hemi* de yakışıklı iki kardeş. Biri kumral, biri esmer, yeme de yanında yat!

Masamıza geçene kadar fotoğraflarımız bile çekilmişti. Ablam, Melih'in eşiydi, ben ise Meriç'in asistanı rolündeydim. Üç Keskin'e, bir Beyoğlu yeterdi, değil mi? Ben kim miydim? Ben Meriç'i peşinden koşturan fakir ama gururlu bir genç kızdım. Neyse.

Yemeklerimizle birlikte masamıza şarap gelirken, Meriç benim için vişneli meyve suyu istedi. İçki içmeye meraklı olduğumdan değildi tabii, ama resmen çocuk muamelesi görüyordum yahu!

Vişne suyumla efendi efendi yemeğimi yerken, Meriç gülerek kadehini bana uzattı. "Ne?" dedim.

Sessizce güldü. "Tadını merak ediyorsan bir yudum alabilirsin."

Gözlerimi kıstım. "Çocuk muyum ben?"

Kafasını salladı. "Öylesin, daha 17 yaşındasın."

"17 sene, 9 aylık bir insanım. Yani 17,5 sayılırım," diye çıkıştım. Üç ayı başıma mı kakıyordu şimdi?

Bardağı önüme bıraktı. "O zaman iki yudum alabilirsin," dediğinde bardağın hepsini kafama diktim.

Tuz ruhu içmiş gibi hissederek, "Yanıyorum!" dediğimde Meriç su dolu bardağı bana uzattı.

"İyi halt ettin, güzelim," dedi.

Suyu içip bir süre öksürdüm. Yemeğin bitmesine yakın kafam dumanlanmıştı. Ablam, "Sarhoş oldun," dedi.

Kıkırdadım. "Öyle oldum, değil mi?"

Meriç, "Aferin," dediğinde kendimi alkışladım. "Biz kalkıyoruz artık. Melis kusmadan gidelim."

Saçını çekerek, "Hanfendiler kusmaz, Meriç!" dedim.

"Hamfendiler kusar ama."

Kaşlarımı çattım. "Ne?" Kolumdan tutup beni dışarı çıkardığında yüzüme çarpan rüzgârdan korunmaya çalıştım. "Esiyor," deyip gülümsedim.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Miden ne durumda?"

Sırıttım. "Halay çeken dinozorlar var," deyip hıçkırdım.

Güldü. "Dinozor ha?"

Kafamı salladım. "Öyle güzel *gülünülmez*, kendine hayran *bırakınılmaz*," diye geveledim. Beni kucağına aldı. "Beni ne zaman böyle kucağına alıp, gelinlikle eve götüreceksin?" diye sordum gülerek.

"Ne o, çok mu istiyorsun?"

Cıkladım. "Hayır, sadece beni gelinlikle taşımanı istiyorum. Küçüğüm ben abisi."

Kaşlarını çattı. "Sevdiğim kızın bir de bana abi demediği kalmıştı, anasını satayım!"

Kahkahalarla gülmeye başladığımda beni arabaya bindirdi ve kapımı kapatıp arabanın etrafından dolaştı. Yanıma oturduğunda, "Ejderha al bana, Meriç. Düğün ejderhamız olsun. Mert'le çok güzel süslerim ben onu," deyip hıçkırdım.

Kafasını salladı. "Alırız, güzelim. Onu da alırız."

Ellerimi çırptım. "Heyo! En güzel düğün benim düğünüm olacak, moruk!" Meriç bana gülerken arabayı çalıştırdı. Torpidoyu açtığımda rakı görünce Meriç'e baktım. "Alkollü araç kullanmak yasak, Meriç," dedim.

Kafasını olumsuz anlamda salladı. "Alkollü değilim."

Kaşlarımı çattım. "Sen değil zaten, Meriç. Arabanın alkollü olması yasak. Adı üstünde, alkollü araç. Cahil misin? Bu ara-

bada rakı var." deyip camı açtım ve şişeyi dışarı attım. "İşte şimdi oldu."

Kafamı geriye yaslayarak, "Uyu, saçmalıyorsun şu an," dedi.

Omuz silktim. "Bana Pepe şarkısı söyle, uyuyayım."

Kaşlarını çattı. "Saçmalama da uyu artık."

"Hadi söyle," diyerek kolunu tuttum. "Söylemezsen arabanı kusarım."

"Nasıl olacak o?" Sırıtıp parmağımı gösterdim ve ağzıma soktum, ama ne yapacağımı anlayarak elimi çekti. "İğrençleşmesene, kızım!"

Güldüm. "Hadi söyle."

Camı açıp temiz havayı içine çekerken, "Olmaz," diye mırıldandı.

Omzumu silkip tekrar aynı hareketi yaptığımda elimi tuttu. "Eline kusarım," dediğimde elini hemen çekip bana baktı.

"Söyleyeceğim, ama sadece bir kez ve uslu duracaksın."

Kafamı salladım. "Söz, izci sözü."

"İzcilik mi yaptın?" diye sordu.

"Hayır, ama olsundu," dedim. Gözlerini devirince merakla ona baktım. "İki Ekmek Aldım'ı söyle."

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum ki kızım ben o şarkıları. Mert söylesin?" dedi.

Kafamı salladım. "Olur."

Meriç cebinden telefonunu çıkarıp Mert'i aradı. Mert uykulu bir sesle telefonu açtı. "Ne var, ponçik yârim?" dedi.

Kaşlarımı çattım. "O benim ponçik yârim!"

Meriç sinirle derin bir nefes aldı. "Melis'e, İki Ekmek Aldım'ı söyle," dedi.

Mert hiçbir şey sormadan şarkıyı söylemeye başladı. "İki ekmek aldım, eve gidiyorum, biri büyük biri küçük iki ekmek aldım."

Gülümseyerek Meriç'in kolunu tuttum. "Hadi şimdi de sen söyle," dedim.

Kaşlarını çattı. "Araba kullanıyorum, Melis, kolunu bırak."

"Hadi söyle!"

"Kaza yapacağız, güzelim," deyince kolunu bıraktım. Önüne döndüğünde ben kendi kendime bir şarkı mırıldanmaya devam ediyordum.

"Yormadan, sormadan seveceğim seni, sadem," dediğimde Meriç dönüp bana baktı. "Gönlüme sarmadan, ya buna var mı müsaaden? Hiç durmadan, yorulmadan seni bekleyeceğim zaten," dediğimde Meriç de bana katıldı.

"Evime düşen birkaç saç telin olmadan, ya buna var mı müsaaden?" dediğinde gülümsedim, ta ki Meriç aniden direksiyonu kırana kadar. Kulağımın pasını silen korna sesini duymam ve bir yere çarpmamız bir oldu.

Final

Canımın acımadığını fark edince, korkuyla kapattığım gözlerimi açtım ve arabadan yükselen beyaz dumanla karşılaştım. "Meriç!"

Meriç telaşla yüzümü ellerinin arasına aldı. "İyi misin, güzelim?" diye sordu. Kahkahamı daha fazla kontrol edemedim ve gülmeye başladım. Gözlerini kısarak yüzüme baktı ve, "Hay içtiğin içkiyi," diye söylenerek emniyet kemerini çözdü, sonra arabadan inip benim tarafıma dolaştı. Kapımı açtı, "Bir yerin acıyor mu?" dedi. Bir yandan da gözleriyle beni süzüyordu.

"*Nö!*" dedim ve kahkaha atmaya devam ettim.

"Sana bir şey olacak diye korktum lan!" dedi ve beni kucakladığı gibi arabadan uzaklaşmaya başladı. Az daha bize çarpacak olan araba hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti. "Orospu çocuğu!" diye bağırdı arkasından.

Yanağından öptüm. "Sakin ol, aşkım."

Kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Aşkım mı? İyi olduğuna emin misin?"

Kıkırdamaya başladım yine ve, "Neredesin aşkım? Buradayım aşkım!" diye bağırdım.

"Sanırım iyisin, ama yine de hastaneye gideceğiz," dedi. Bu sırada yola doğru yürümeye başlamıştı.

Kaşlarım çatıldı. "Niye Hasret'e gidiyorsun sen bakayım? Aşkım dedik bağrımıza bastık, sen hâlâ Hasret diyorsun! Hasret kim, köpek?"

Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Hasret değil güzelim, hastane."

Dudak büktüm. "Ben hastaneye gitmek istemiyorum, o gelsin. Ben yarı Keskin sayılırım. İstersek hastane alabilir miyiz, Meriç?"

"Alınız, güzelim. Alınız."

Gözlerim sevinçle büyürken yanağından bir kez daha öptüm. "En sevdiğim kocacımcım! Hadi bana hastane alalım ve o bize gelsin. Hadi! Kucakta taşınmak çok yorucu!"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "En sevdiğim kocam ne ulan? Kaç kocan var da en sevdiğin benim?"

Omuz silkip saymaya başladım. "Dylan kocacım var, Ian kocacım var-" Gerisini getiremedim, çünkü beni aniden yere bıraktı. Kollarımı korkuyla boynuna sardım. "Düşüyordum yahu!" diye söylendim.

"Bana kız dövdürtme. Özellikle de sarhoş bir kızı!"

Otuz iki dişimi birden göstererek şirince sırıttım. "Sen bana kıyabilir misin ki, aşkoş?"

Dudaklarımı sıktı. "Hah! Şimdi de aşkoş çıktı, tam olduk!"

Dudaklarımı parmaklarından kurtarıp kıkırdadım. "Niye kızıyorsun ki, aşkımcım? Aşkoşum değil misin sen benim? Meriç ve aşkoş çok uyumlu." Bana umutsuz vaka bakışları atarken eğilince dudaklarını öpüp geri çekildim. "Hep sen mi beni öpeceksin? Bu kez de ben öptüm!" dedim.

"Seni öpmeyecektim," deyip beni kucağına aldı. "Bunu yapacaktım."

Kaşlarımı çatıp dudaklarını tekrar öptüm. "Geri aldım o zaman!" dedim sinirle ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Niye kızdın, pantercik?" dedi keyifle.

"Beni bozmak zorunda değildin."

"Öpeyim mi seni?"

Omuz silktim. "Hayır. İstemiyorum. Ben yürüyeceğim, indir beni," dedim sinirle ve bacaklarımı salladım. Beni yere bıraktı, yalpalayınca kolumdan yakaladı.

"Buna yürümek mi diyorsun?"

Kafamı salladım ve gülerek ona baktım. "Dur! Sana bir şey anlatacağım," dedim. Sonra iki parmağımı göğsüne koyup, yürüyormuş gibi hareket ettirdim. "Bak, bu örümcek," deyip kıkırdadım. Daha sonra parmaklarımı saçma sapan yürüttüm. "Bu da sarhoş örümcek," deyip kahkaha attım. O da güldü, hem de öyle güzel güldü ki bakakaldım. Parmaklarımı âdemelmasına uzattım. "Bundan istiyorum," dedim hevesle. "Zengin olduğuna göre bana bundan alabilirsin, değil mi?"

"Tabii. Başka ne istiyorsun?"

"Uni-Uni- Unicorn!" deyip ellerimi çırptım. Meriç hem benimle ilgileniyor, hem de yola bakıyordu. Çenesinden tutup bana bakmasını sağladım ve, "Gözlerini benden ayırma," dedim. Âdemelmasından çektiği parmaklarımla gözlerini göstermek istedim, ama biraz fazla yaklaştırınca parmağım gözüne girdi.

"Hay senin!" diye bağırdı ve elini gözüne götürdü.

"Ay, kocacım! İyi misin? İmdat! Kocamın gözünü çıkardım! Polis! Ambiyans! Ambiyans!"

Elini gözünden çekip ağzımı kapattı ve kafamı göğsüne yasladı. "Allah'ım sen bana sabır ver! Kızım sen deli misin? Ambiyans ne ulan?"

Kafamı kaldırdım. "Sana da iyilik yaramıyor, kocacım! Ayrıca çok da cahilsin! İçkiliyken araba kullanıyorsun ve ambiyans nedir bilmiyorsun! Hastaları taşıyor ya hani? Vik vik

ötüyor bazen. Arabalar onu görünce çekiliyor falan. Çok cool bir araç."

"Ambulans yani."

"E, ben ne dedim? Ambiyans işte. Bana ambiyans alabilir misin? Gelin arabamız ambiyans olsun, vik vik ötsün! Çok romantik!"

"Olsun bakalım," dedi iç çekerek.

"Bir de şey istiyorum... Şey... Imm... Deniz? Evet, deniz istiyorum! Sen bir yere gidince çok özlüyorum seni. Bana deniz al, kocacım!"

Gözleri bana tuhaf bir şekilde bakarken gülümsedi. "Onu da alırız. Adını ne koyacaksın?"

"Bilmiyorum, hiç düşünmemiştim. Senden başka denizim olmadı ki. Şey olsun adı... Şey... I-ıh, o olmaz... O da olmaz... Buldum! Ada! Ada koyardım! Çünkü adalar denizin üzerinde olur!"

"Ada ha?"

Heveslc kafamı salladım. "Evet!"

Koluna girmemi sağladı, sonra da yolda ilerlemeye başladık. "Başka ne istiyorsun?" diye sordu.

Koluna sıkıca sarılıp ona baktım. "Çok mu zenginiz, kocacığım? Çok büyük bir şey isteyeceğim de."

Kafasını salladı onaylamak için. "İste, güzelim. Çok zenginiz."

Memnuniyetle gülümsedim. "Yıldız istiyorum! Ama en büyük olanını! Güneşten daha büyük olanlardan! Ama sıcak olmasın. Çok soğuk da olmasın."

"Peki. Öyle alırız. Onun adı ne olacak?"

"Bir dakika düşüneyim," deyip gözlerimi kapattım. Yıldızıma ne isim vermeliydim? Gözlerimi açıp gülümsedim. "Kuzey! Kuzey Yıldızı çok parlak! Evet, evet, sen bana Kuzey Yıldızı'nı al kocacım!"

"Peki. Kuzey Yıldızı'nı alacağım. İstediğim başka bir şey var mı?"

Kıkırdadım. "Sev beni, besle beni, asla terk etme beni!"

Gülerek bana baktı. "Onlar kolay," dedi ve yoldan geçen taksiyi durdurdu. Binmeme yardım ettikten sonra yanıma oturdu. "Hastaneye gidelim," dedi şoföre. Taksi hareket ettiğinde telefonunu çıkardı ve bir numara tuşlayıp konuşmaya başladı. "Bir ihbarda bulunacaktım," dedi. Kaza yaptığımız mevkiyi ve diğer araçla, bizim arabanın plakalarını söyledikten sonra devam etti. "Aracımı olay yerinde bıraktım. Kız arkadaşımı hastaneye götürüyorum. Adım Meriç Keskin. Kız arkadaşımın adı da Melis Rüya Keskin."

"Melis Rüya Keskin," diye mırıldandığımda gözlerimiz buluştu. Gülümsedim ve, "Kocacım," diye fısıldadım.

Hastaneye geldiğimizde Meriç taksiden inmeme yardım etti. Acil yazan girişe doğru ilerledik. "Niye geldik acile? Acil bir işimiz mi var?" diye sordum. O kafasını sallarken gözlerim parladı. "Hastaneyi satın alacaksın değil mi?" diye ekledim.

"Evet, güzelim," dedi ve beni kucaklayıp sedyelerden birine oturttu.

"Teşekkürler, kocacım," dedim gülümseyerek.

"Melis, bunu sürekli söyleyip durma, fena oluyorum, güzelim. Zaten beklemek zor, bir de sen böyle yapma."

Dudaklarımı büzdüm. "Kocacım diyeyim mi sana kocacım?"

Sabır diler gibi tavana bakıp kenara çekildi ve yanımıza gelen hemşireye işini yapması için izin verdi. Hemşire koluma tansiyon aletini takarken kaşlarımı çattım. "Bu adam benim kocam. Sakın yan gözle bakayım deme, birini hastanelik etmişliğim bile var," dedim.

Hemşire hiçbir tepki veremeden Meriç araya girdi. "Kusura bakmayın, sarhoş."

O sırada içeri giren polislerden biri, "Meriç Keskin?" diye bağırdı.

Yerimde korkuyla sıçrayıp onlara baktım. Polisler Meriç'i mi arıyordu? Sedyeden aşağı atladım ve Meriç'in önüne geçtim. "Ona ne yapacaksınız? Onu almayın, beni alın," dedim sinirle.

Polisler bana tuhaf tuhaf bakarken Meriç beni tekrar sedyeye oturttu. "Kusura bakmayın," dedi onlara. Hemşireye döndü ve, "Ona göz kulak olur musunuz?" diye sordu. Hemşire onayladıktan sonra da polislerle birlikte dışarı çıktı.

Hemşireye dönüp gülümsedim. "Gördün mü bana âşık," dedim.

"Öyle görünüyor," dedi o da gülümseyerek.

"Ben de ona çok âşığım."

Anlayışla başını salladı. "Kaç yaşındasınız?" diye sordu.

"Meriç 19 yaşında, ben de 17'yim. İki ay sonra 18 olacağım."

"Az önce kocam demiştin? Evli değil misiniz?" diye sordu bu sefer.

"Evliyiz ama burada," diyerek kalbimi gösterdim. "Ben ölsem bile o burada olacak. Bence asıl evlilik bu," dedim. Öleceğimi sandığında benimle evlenmek istediği ve babamın oyunu aklıma gelince gözlerim doldu. Çok kısa bir süreliğine de olsa herkes Keskin olduğumu düşünmüştü.

Hemşire kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Neden ağlıyorsun?"

Ağladığımın farkında bile değildim. "B-ben... Neredeyse ölmüştüm, biliyor musun? Onu çok üzdüm," diyerek yutkundum. "Öleceğimi düşündüğü için benimle evlenmişti. Ölürken Keskin olayım istemişti. Gel de evlenme bu adamla," deyip gülümsedim.

"Seni çok seviyormuş gerçekten."

Kafamı salladım. "Evet. Çok seviyor beni. Bazen onu, onun gibi sevemiyor muyum acaba diye düşünüyorum. Ya ondan az seversem diye ödüm kopuyor. Onu kaybetmekten çok korkuyorum." Meriç'i karşımda görünce gülümsedim. "Kocacım, seni asla bırakmayacağım."

***

Bütün kontrollerimiz yapıldıktan sonra hastaneden çıktık. Ben de biraz olsun kafamı toparlayabilmiştim. Temiz havayı içime çektim ve bana bakan Meriç'e döndüm. "Ne?" dedim. Yürümeyi bırakıp durdu ve hiçbir şey söylemeden ellerini boynuma koyup dudaklarıma kapandı. Bu bir öpüşme değildi, sadece dudaklarımızın teması gibiydi. Masum bir sevgi ifadesiydi. Geri çekilip alnını alnıma yasladı.

"Bir gün sen Keskin olurken yine alnımı alnına yaslayacağım ve sen beni yine böyle çok seveceksin. Söz mü?"

"Söz, kocacım."

Beş Yıl Sonra

Karşımdaki denize bakarken Meriç'i düşünüyordum... Huzur içinde uyuyor muydu şimdi yukarıda? Kaç saat olmuştu, mutlu muydu orada? Beni özlemiş miydi? Burukça gülümserken gözümden bir damla yaş düştü. Onu özlemiştim...

"Güzelim?" diye seslenince gülümseyerek arkamı döndüm. Kaşları çatık bir şekilde yanıma geldi. "Ağladın mı?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. "Hayır," dedim. Etrafa bakınıp dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Kıkırdayarak onu ittim. "Meriç, birileri görecek!"

Omuzlarını silkti. 24 yaşına girmişti ama hâlâ haylaz bir çocuk gibiydi. "Özlemedin mi ulan beni?" diye sordu kaşlarını daha da çatarak.

Ben de kaşlarımı çattım. "Beyefendimiz saatlerdir uyuyordu, ben de uyandırmaya kıyamadım. Güzelim yatağı buldun ta-

bil kıçını devirip yattın," dedim ve kollarımı boynuna doladım. O da kollarını belime sarıp beni kaldırdı ve bahçe duvarına oturttu.

"Özledim," diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldım. "Özlem bitiyor gibi," dedim.

Muzipçe güldü ve yüzüme baktı. "Bugün istiyoruz. Diğer gün kına, diğer gün de düğün."

"Yuh! Gümrükten mal mı kaçırıyorsun, Keskin?"

"Bilirsin, mallarla aram iyidir, güzelim," dedi göz kırparak.

Hey gidi yıllar diye düşündüm, nerelerden nerelere gelmiştik. "Seni nikâh masasında bırakırım, Meriç," dedim sahte bir öfkeyle.

"O biraz sıkar," dedi. "Artık öpüşebilir miyiz?"

"Hayır. Etrafta 4M üyeleri, sevgili eniştem ve Gençerler var."

Gözlerini devirdi ve arkasını döndü. Denize bakan iki katlı evimizin hazırlıklarını herkes el birliğiyle yapıyordu. Meriç ablamların evine yardım etmişti, şimdi Melih'i çalıştırarak intikam alıyordu. Bütün koltukları Melih ve 4M üyeleri taşımıştı. Aklıma geçen haftaki koltuk alışverişimiz gelince güldüm. Meriç büyük mağazalardansa, küçük esnafın kazanmasından yana olduğu için ara sokaklardaki esnafların çoğunu tanıyordu. Kardeşler Kırtasiye'den, kunduracı Ahmet'e kadar herkesi. Avizelerimizi Sultangazi'deki Avizeciler Çarşısı'ndan, mobilyalarımızı da Sultangazi'deki Arda Koltuk İmalatı'ndan özel olarak almıştık. Dükkân sahipleri o kadar güzel insanlardı ki aldığım her şey içime sinmişti.

Sıra odaları boyamaya geldiğinde, çocuk odasını Mert'in boyamasına Meriç her ne kadar karşı çıksa da, ben çok ısrar ettiğim için kabul etmişti. Gerisini de Meriç'le ikimiz boyamıştık. Ah! Resmen bizim evimizdi! Meriç ve benim!

Ayaz elindeki kutuyu taşırken Meriç gülerek, "Aferin Ayaz, ağabeyinden güçlüsün," dedi.

Ayaz, "Eyvallah Meriç Abi," deyince kıkırdadım. Ayaz dokuz yaşında bir delikanlı olmuştu artık. Yağız ve Meriç son yılları ev arkadaşı olarak geçirdikleri için, Ayaz da Meriç'e fazlasıyla maruz kalmıştı. Bu yüzden hareketleri ve konuşma tarzı ona çok benziyordu.

Yağız, Meriç'e ters bakışlar atarken, kahvaltı hazırlığı için Ceyda'ya yardım ediyordu. "Hadi biz de işin bir ucundan tutalım artık," dediğimde kolunu omzuma attı.

"Hiç kusura bakma, güzelim. Dünden beri canım çıktı. Ayrıca sevgilin ihaleyi de kazandı. Uçaktan iner inmez buraya geldim ve eşya taşıdım. Kıçımı devirip yatmadım yani," dedi Yağız isyan ederek.

Meriç'le birlikte Keskin Holding'de çalışıyorduk. Ben şirketin en iyi mimarlarından biri olmuştum, Meriç de en çok yetkiye sahip mühendislerinden biriydi. Bu yüzden sık sık iş seyahatine çıkıyordu. Evlenince birlikte gidecektik. Bakışlarımı ona çevirdim ve yanağına sevecen bir öpücük bıraktım. "Çok yoruldun, özür dilerim," dedim.

"Şu an hiçbir önemi kalmadı. Tabii öpüşürsek daha sağlam olu-"

Kamına dirsek atarak susturdum onu. "Şşş!"

"Aldım mesajı, pantercik," dedi.

Kıkırdayarak mutfağa gitti. Ablam kocaman karnıyla tezgâhın önünde ayakta dikilirken bir şeyler atıştırıyordu. Kaşlarımı çattım. "Sen niye ayaktasın? Dışarıda oturup rahatça yesene," diye söylendim ve sırtından iterek onu dışarı çıkardım.

Ablam yürürken bir yandan da konuşuyordu. "Böğürtlen reçelini denedin mi, Melis? Muhteşem! Meriç nereden aldıysa bilmek istiyorum!"

Meriç gülümseyerek araya girdi. "Yeğenim beğendiyse amcası böğürtlen reçeli fabrikası bile açar. Babası gibi cimri değil."

Ablam, "Hadi oradan," diyerek Meriç'in omzuna vurdu.

Gülümseyerek onları izledim. Sonra ablamın sandalyeye oturmasına yardım ettim. Melih yanımıza geldi, ablamı sevgiyle kucakladı ve canının bir şey isteyip istemediğini sordu.

Meriç göz devirip, "Kılıbık," diye söylendi.

Koluna vurdum. "O senin abin!"

Gülümseyerek kafasını salladı. "Biliyorum."

Neyse ki onların ilişki tarzına hepimiz alışkındık. Kafamı iki yana sallayarak içeri geri döndüm ve Ceyda'yı yanağından öpüp, "Yardım lazım mı?" diye sordum.

Gizem topuzundan yüzüne fırlayan saçlarını üfleyerek uzaklaştırmaya çalıştı ve elindeki krep tavasını sallayarak bana baktı. "İki dakika yerime geçer misin, kuzen?" diye sordu. Onu da yanağından öptüm ve tavayı almak için uzandım. "Altıma edeceğim," dedi ve mutfaktan koşarak çıktı.

Ceyda bana göz kırpıp kendi tavasındaki omleti havalı bir şekilde çevirdi. Ben de ona göz kırptım ve krepime takla attırdım. Kahkahalarla gülmeye başladık ve yumruklarımızı tokuşturduk, bu bizim best friend forever tokalaşmamızdı. Sakinleştikten sonra, "Anka ve Maviş'i göremedim," dedim.

Meriç buzdolabından kahvaltılıkları çıkarırken, "Trafiğe takılmışlardır. Gelirler şimdi," dedi.

O sırada Gece ve Mert ellerinde ekmeklerle içeri girdiler. "Günaydın, Türkiye!" diye bağırdı Mert.

"Sana da," dedim kıkırdayarak.

Meriç, "Sana da kardeşim, sana da," diye söylense de gidip ona sıkıca sarıldı.

Ceyda gülümseyip, "Şaka maka evleniyorsunuz," dedi.

"Hiç girme oralara, ben de inanamıyorum," dedim gülümseyerek.

Meriç kaşlarını çattı. "Ne demek inanamıyorum. Beş senedir bekliyorum kızım ben bunu. İnanacaksın," diye söylendi. Ona attığım öpücüğü görünce hemen sırıttı. "Ne zaman öpüşeceğiz?"

Ona sırıttım ve diğerlerini takip edip masaya geçtim. Kıvırcık, Gizem'in yanına oturup yanağından öptü ve bana göz kırptı. "Nasılsın yengemisss?"

Sesini Gollum gibi çıkardığı için yüzümü buruşturdum. Gizem'le gülerlerken bahçeye Maviş ve elinden tuttuğu Anka girdi. "Aha. Maviş ile Anka kuşum geldi!" diye ilan etti Mert. Anka yanağımdan öpüp boş sandalyeye geçerken, Maviş omzuma dokundu, ben de koluna vurarak karşılık verdim. Bir ay önce Maviş için Anka'yı istemeye gitmiştik. Meriç 'Ulan ben beş sene önce teklif ettim hatuna, ama sen benden önce alıyorsun kızı' diye ufak(!) bir serzeniş de bulunsa da, Mehmet için deli gibi sevinmiştik ikimiz de. Lakin Meriç 'Bunlardan önce evlenmezsek dağıtırım ortalığı' diye beni tehdit etmişti.

Mert'in de anneanne yerine koyduğu Anka'nın babaannesinin evine kız istemeye gittiğimizde Mert geleneklerimizi biraz karıştırmış ve bizi eve sokmamıştı. Gece bunun düğünde olduğunu söylese de, Mert ikna olmayınca Mehmet ona para vermek zorunda kalmıştı. Her şeye rağmen çok güzel bir akşamdı. Ve şimdi buradaydık.

Beş aylık hamile olan ablam ve zengin eniştem Melih, bir aydır nişanlı olan Maviş ve Anka, üç aydır kız isteme provası yapan Mert ve gelenekleri ona öğretmeye çalışan Gece, bir haftadır evlenme teklifi etmek için plan yapan Mete ve bundan haberi olmasa da tahmin eden Gizem, bir gün önce evlenme teklif eden Yağız ve yüzüğünü gözüme sokan Ceyda ve son olarak beş senedir bugünü bekleyen Meriç ve ben...

Gözümün önünde sallanan ekmekle gözlerimi kırpıştırıp, elin sahibine baktım.

Meriç kaşlarını çattı. "Babaannem zayıfladığını söyledi. Düğünde bayılmandan korkuyor kadıncağız," dedi ve ekmeği ağzıma yaklaştırdı.

"Gelinliğimin içinde zarif görünmek istiyorum," dedim ekmekten küçük bir parça ısırarak.

"Ne zarifliği, kızım? Sen diyet mi yapıyorsun zarif olmak için?"

Kafamı iki yana salladım. "Diyet sayılmaz sadece sağlıklı besleniyorum."

Elindeki ekmeği ağzıma sokup, "Al sana sağlık," dedi. "Kilo vermeni istemiyorum. Zaten zayıfsın."

Ağzıma teptiği ekmeği zorlukla çiğnedim. "Çok naziksin," dedim sırıtarak.

Kafasını salladı. "Eyvallah." Gözlerimi devirip çatalımı peynire batırdım ve tabağıma aldım. Meriç masadaki her şeyden tabağıma yığınla koyarken, "O tabak bitmeden kalkmayacaksın. Ciddiyim," dedi.

Yüzüne baktım, gerçekten de ciddiydi. "Meriç açlık grevinden çıkmadım. Bu kadarını nasıl yiyeceğim?"

"Orası beni ilgilendirmez."

"Herkesin kahvaltısına kimse karışamaz," dedim.

"Ben karışım her şeyine."

Kafamı salladım. "Yav he, he."

"Melis!"

"Ne var?"

"Seni her kiloyla kabul ederim biliyorsun, değil mi?"

Kurduğu cümlenin anlamı her ne kadar farklı olsa da, muzipçe ona bakıp, "Mal mıyım ben?" diye çemkirdim.

"Estağfurullah. Şimdi o tabağı bitir."

***

Aylar öncesinden arayıp tarayıp bulduğum elbiseyi üzerimde ikinci kez görmenin heyecanıyla tırnaklarımı kemirmeye başladım. Ablam elime vurup, "Ojelerini yine mahvettin! Delireceğim şimdi!" diye bağırdı. Daha az önce sürmeyi bitirip, komodinin üzerine bıraktığı ojeyi aldı ve elimi komodine bastırdı.

"Heyecanlıyım yahu, ne yapayım?" diye cırladım.

Bacağıma vurdu. "Bağırma bana, ben hamileyim!"

"Affedersin unutmuşum ama olsundu."

Annem odaya girdi ve burukça gülümsedi. "Güzel olmuşsun, güzel."

Ben de ona gülümsedim. "Sen de pek bir süslüsün Ayşe Sultan. Ne o, çok mu sevindin gitmeme?"

"Deli kız," dedi ve yanağımdan öptü.

"Hareket etmeyi kes artık," diye çemkirdi ablam araya girerek. "Şuracıkta doğuracağım şimdi!"

Korkuyla sindim, cidden doğururdu falan, bugünü heba edemezdim. Put gibi hareketsiz durdum ve yenilenen ojelerimi üfleyerek kurutmaya çalıştım. O sırada zil çalınca heyecanla elimi salladım. "Geldiler! Ben hazır değilim! Söyleyelim yarın gelsinler! Hatta biz onlara gideriz!" diye saçmalamaya başladım.

Ablam gülerek kafama vurdu. "Saçmala ve sakin ol. Ablan hiç böyle salak hareketler yapmış mıydı? Hayır. Cool'du ablan."

Gözlerimi kısıp kamına baktım. "Senin bu anan çok cadaloz, küçük Keskin," dedim ve ablam gülerek odadan çıkarken ben de peşine takıldım. Annem bizi görünce kafasını sallayıp kapıyı açtı. En derininden bir nefes aldım.

Haluk Amca ve Yeliz Teyze güler yüzle içeri girdiler. Lacivert takım elbise giymiş ve incecik siyah bir kravat takmış olan Meriç de hemen arkalarında belirdi. Elinde bir buket çiçek ve bir sepet vardı. İçeri girerken çiçeği anneme, sepeti de bana uzattı. Sepete şöyle bir göz attım, içi Milka doluydu. Göz göze geldiğimizde bana göz kırpıp salona geçti. Meriç'in isteme çikolatasından anladığı buydu anlaşılan.

Kapıyı kapatıp içeri girdiğimde herkes birbiriyle tokalaşıyordu. Haluk Amca ve Yeliz Teyze'ye hoş geldiniz dedikten sonra Meriç'e gülümsedim. Babamlar koltuklara yerleşirken, beş senedir olduğu gibi, yine koyu bir sohbete dalmak için sabırsızlanıyorlardı, ama bugün konuşulması gereken önemli bir

başka mevzu vardı. Bu yüzden babam havadan sudan bir giriş yaptı.

Onlar konuşurken ablam ve ben mutfağa geçtik. Beş sene önce, Meriç bana küs diye ona kahve yapmıştım ve tarifi hâlâ aklımdaydı. Tabii ablam da yanımdaydı. Kahve yapmam için bana yardım ederken zil çalınca kapıyı açmaya gitti. Mert'in ve Mehmet'in seslerini duydum, yavaş yavaş kızların da sesleri gelmeye başladı. Mert, "Geç kaldık mı kankimin ablası? Çok trafik vardı," diyerek mutfağa kafasını uzattı. "Vay! Yafrı gibi yafrı olmuşsun kanki. Bu ne güzellik? Kankilerin yafrısı kahve mi yapıyor? Kanki benimki çok şekerli olsun yoksa içemiyorum."

Gülümseyerek kafamı salladım. "Peki." Bana el sallayıp salona geçti, diğer 4M üyeleri de bana el sallayarak onu takip ettiler. Ceyda nefes nefese bir hâlde mutfağa girdi. "İyi misin kardeşim, ne oldu?" diye sordum.

Elini göğsüne koyup biraz soluklandı. "Yağız'ın arabası bozuldu. Koşarak geldik," dedi nefeslerinin arasında.

Yağız mutfağa girip sandalyeye oturdu. "Ulan, senin için arabayı yolda bırakıp geldim."

Parmaklarımla kalp işareti yaptım. "Löv yu kuzen!"

Salondan gülme sesleri gelirken, kahveleri pişirip, fincanları iki tepsiye yerleştirdik ve ablam planı anlattı. "Önce büyüklere vereceksin," dedi.

"Küçük dediğin insanlar kazık kadar adamlar ve evin en küçük üyesi bendeniz 22 yaşındayım," dedim.

"Anla işte be. Aile büyüklerine vereceksin. Sonra gençlere vereceksin. Aile büyüklerinde Melih ve ben de varız, ona göre."

"Hah! Güldüm."

Saçımı çekti ve bir şey söylemeden salona geçti. Ben de tepsilerden birini alıp onu takip ettim. Aile büyüklerine kahvelerini verirken resmen ellerim titriyordu. Mutfağa geri döndüm, ikinci tepsiyi almadan önce Meriç'in kahvesine çok az tuz

koydum. Damak tadına çok düşkündü, o yüzden pisliğe kıyıp da fazla tuz koyamadım. Hangisinde olduğunu aklımda tutup salona girdim ve önce onun kahvesini vermek için Meriç'e yöneldim. Göz göze geldiğimizde hangi fincanı alması gerektiğini işaret ettim, o da itiraz etmeden aldı. Güzel adamım benim ya. Bugün kahveyi itirazsız içmesi konusunda onu tehdit etmiştim. O da 'Ulan, biz seni isteyeceğiz ve ben o tuzlu kahveyi içmeyeceğim? Olacak iş değil,' demişti.

Herkes kahvesini aldıktan sonra Haluk Amca bana gülümsedi ve boğazını temizleyerek konuşmaya başladı. "Gelelim sebebi ziyaretimize," dedi. "Beş sene oldu, değil mi?" diyerek ablama baktı. Ablam gülümseyerek kafasını salladı. Haluk Amca babama döndü. "Beş sene önce Filiz'i senden isterken Melis'in de sözünü almıştık. İnşallah hâlâ geçerlidir." Babam gülümserken, hâlâ elimde tuttuğum tepsiye sıkıca sarıldım, utancımdan kıpkırmızı olduğumdan emindim. "Anlayacağınız o ki, söz verileni almaya geldik. Allah'ın emri, peygamberin kavliyle, kızımız Melis'i oğlumuz Meriç'e istiyoruz," dedi.

Gözlerim Meriç'e kaydı, kaşlarını çatıp kafasını iki yana salladı ve gözleriyle elimde sıktığım tepsiyi işaret etti. Kafamı eğip ellerime baktım, eklemlerim bembeyaz olmuştu. Ellerimi gevşetirken babamla göz göze geldik, gülümseyerek Haluk Amca'ya döndü. "Beş senedir kızımdan vazgeçmediğine göre oğlunuz bayağı sabırlı demektir," dedi. "Bize de sözümü tutmak düşer," diye ekledi.

Bir anda herkes ayağa kalktı ve tokalaşıp öpüşmeye başladı. Yeliz Teyze içtenlikle bana sarıldığında aynı şekilde karşılık verdim. "Beş senedir bu anı bekliyordum, ayol," dedi ve yanaklarımı sıktı. "Oğluşum için en iyi seçimdin, Melis."

Meriç, "Anne!" diye isyan etse de Yeliz Teyze onu umursamadı.

Elini öpmek için Haluk Amca'nın yanına gittim. "Sana çok şey borçluyum, Melis," dedi samimiyetle. "İyi ki Meriç seninle tanıştı."

Meriç, babamın ve annemin elini öptükten sonra bana yöneldi. Hayatımızın en resmi kucaklaşmasını yaparken kulağıma eğildi. "Gece dışarı çıkacağız."

Meriç ve Melih üç kilometre öteden 'bunlar kardeş olmalı' dedirtecek türden bir sarılmayla kucaklaştılar. Melih bana sarılırken kulağıma, "Tebrik ederim, baldız," dedi.

"Sağ ol, enişteciğim," dedim ben de gülümseyerek.

Sonra Meriç'e döndü. "Kayınço olduk lan, iyi mi?"

Meriç suratını buruşturdu. "Abim olduğun gerçeği yeterince acı veriyordu. Bir de kılıbık bir kayınçoya hiç ihtiyacım yoktu."

Melih küçük bir kahkaha atarak babamın yanına gitti. "Biz gençlerle dışarı çıksak olur mu? Kutlama yapmak istiyoruz. Kızlar bana emanet, merak etme," dedi.

Babamdan onay çıkınca hepimiz üzerimize kalın bir şeyler alıp evden çıktık, akşamları hava serin oluyordu. Kapıdan çıktığımızda Meriç elimi tuttu ve merdivenlere ilerledik. "Kahven nasıldı?" diye sordum.

"Güzeldi."

"Tabii güzel olacak, ben yaptım," dedim sırıtarak.

Binadan çıkıp yürümeye başladık, tıpkı beş sene önce ablamı bizden istedikleri gecek gibi. "Bu kız beni sever," diye mırıldandı.

Benimle aynı anıyı hatırladığını fark ettim ve kıkırdadım. "Bu kız seni öldürür," diye karşılık verdim.

"Öleceksem bu kızın elinden olsun," dedi. Sahile indiğimizde denizin kenarında durduk ve bir süre denizi seyrettik. Sonra cebindeki elini çıkardı ve parmaklarının ucundaki şeyi havaya kaldırdı. Denizyıldızı şeklindeki kolye ışıl ışıl parlıyordu. Arkama geçti ve kolyeyi boynuma taktı. Yüzümü ona dönerek kocaman gülümsedim. Çok geçmeden de dudakları dudaklarımla buluştu.

Dudaklarımdan ayrıldığında alnını alnıma yasladı. "Yıldızın denize düşmeye hazır mı?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Hazır!"

Bir Ay Sonra

Ablam gelinliğimin sırtındaki ipleri çekiştirirken aynadaki yansımama bakıyordum. Suratımı buruşturdum. "İnsanım ben de! Canım acıyor!"

Aynadaki yansımama baktı. "Dayan azıcık, bitmek üzere!" dedi ve tekrar çekiştirdi.

"Ah!" dedim isyanla ama dinlemedi ve ipleri bağladı. "Sanırım oksijen yetmezliğinden öleceğim," diye söylendim.

Gözlerini devirdi. "Bir ayda kilo almasaydın o zaman!"

"Meriç yüzünden!"

Karşıma geçip beni şöyle bir süzdü. "Hep evde kalacağını düşünmüş olduğum için şu an rüyada gibiyim!" dedi.

"Royodo goboyom," dedim ben de çirkinleşerek.

"Yapma şöyle, komik oluyorsun!"

Aynadaki yansımamı görmüştüm ve evet, gerçekten de komik olmuştum. Yeliz Teyze odaya girip, "Melisciğim, Filizciğim bir isteğiniz var mı? Aç mısınız?" deyince didişmemiz yarım kaldı. Elindeki makaron dolu tabağı görünce gözlerimden kalpler fışkırdı. Tam tabağı almak için uzanmıştım ki ablam, "En sevdiğim! Sağ ol, anneciğim," diyerek benden önce davranıp tabağı kaptı. Sadece iki tanesini kapabilmiştim. Hamile kaldığından beridir bir fil kadar yemek yiyordu ama şişman bir hamile değildi. Haşerat, sürekli spor yapıyordu. Bir kadın hamileyken bile fit olur muydu yahu! O öyleydi!

Pembe makaronumu yerken kapı çaldı. Yeliz Teyze gülümseyerek beni izlemeyi bırakıp, gözlerini kapıya çevirdi. "Kimsiniz?"

Onun nazik sesine karşılık, "Benum gelinum, açin hele şu

kapıyı!" diyen gür bir ses duyuldu. Babaannenin sesini duyunca hızlı adımlarla kapıya yöneldim. Beni görünce gözleri doldu. "Uy! Ne de güzel olmiştur bu kiz! Bizim deli oğlana pek de yakişiy!" deyip yanaklarımı sıkmaya başladı.

Yeliz Teyze, "Anneciğim, içeri geçin de Melis'i kimse görmesin," diyerek bizi uyardı.

Babaanne içeri girdi ve ablamın yanına giderek karnını sevmeye başladı. Kapı tekrar çalındığında, "Kim o?" diye sordum.

"Kapıcı Memo," dedi Ceyda. Sıntarak kapıyı açtım, sanırım biz hiç büyümeyecektik. İçeri girip beni süzdü. "Kızım, taş gibisin!" dedi ve kulağını çekiştirip parmağını dişlerine vurdu. "Aşağıda her şey hazır sayılır. Meriç de giyinmiş, şarkıları kontrol ediyor. Ediz Abiler de geldi. Yağız aşkım da burada. 4M ve kızları da tamam. Son olarak pastanızı bekliyoruz. Pasta da gelince Meriç-"

"Teslimaaat!"

Meriç'in sesi Ceyda'nın cümlesini yarıda kesti. Ceyda kapının kolunu tutup, "Kapı açılmıyor," diye seslendi.

Meriç, "Vallaha, tombul sarı, buradan da açılmıyor. Kilitli sanırım," diyerek üstün zekasını konuşturduğunda kahkaha attım.

"Para verirsen açabilirim," diye öneride bulundu Ceyda.

Ablam gülerek bana baktı. "Siz ikiniz çok fırsatçısınız."

Omuzlarımı silktim ve, "Meriç, kıza para versene," diye bağırdım.

"Güzelim, eğer o sarışın kapıyı açarsa parayı verebilirim, değil mi? Aç kapıyı sarışın, ne istiyorsan vereceğim."

Ceyda sevinçle kapıyı araladı. Meriç'i göremiyordum. "Para miktarı söyleyemem ayıp olur, sen Melis için ne kadar verebiliyorsan ver," dedi.

Meriç, "Mal varlığımın hepsini istiyorsun yani?" diye cevapladı onu.

Yanaklarım kızardı, bu çocuk hep beni utandırıyordu. Ceyda, "Bu çok romantikti," dedi ve, "Pekâlâ, ne kadar nakit var yanında?" diye sordu. Meriç'in uzattığı bir tomar parayı alınca da kapının önünden çekildi. "Kız senindir."

Meriç'i görünce nutkum tutuldu. Siyah takım elbisesinin içinde öyle yakışıklıydı ki, gerçek olduğundan emin olmak için gözlerimi birkaç kez kırpmak zorunda kaldım. İnce bir kravat ve denizyıldızı şeklinde pırlanta kol düğmeleri takmıştı. İçeri adımını atarken gözlerim doldu. Herkes dışarı çıktı ve bizi yalnız bıraktılar. Gözlerim dolu dolu ona bakarken, onun gözleri de kızarmaya başlayınca arkasını döndü. Elleriyle gözlerini sildiğini fark edince, "Meriç, makyajım akacak!" diye söylendim.

"Beş dakika ver, güzelim," dedi. Birkaç dakika sonra derin bir nefes alarak bana döndü. "Yakışmış," dedi gelinliğimi işaret ederek.

"Yakışmış," dedim ben de takımını işaret ederek.

Elimi tuttu, önce avucumu sonra alnımı öptü. "Hadi şu zımbırtıyı bitirip, yıldızlarını artık denize bırakalım."

Kafamı sallayarak elini tuttum ve odadan çıktık. Ablam, Ceyda, Gizem, Azra, Gece ve Anka nedimem olmuşlardı. Maviş ise Meriç'in sağdıcıydı. Mete'nin sarhoş olacağını düşünmüş. Mert'in sağı solu pek belli olmuyor demiş ve Mehmet'in en iyi seçenek olduğuna karar vermişti. Mert nikâh şahidi, Mete ise gelin arabamızın şoförüydü. Kızlar arkamıza geçerken, Maviş bizi görünce aşağı işaret verdi. Josh Groban'dan You Raise Me Up çalmaya başladı. Müziklerin sadece birkaçını ben seçmiştim. Diğerlerini Meriç seçmişti ve sürpriz olması için hiçbirini dinlememiştim. Onun zevkine güveniyordum ve bu şarkı gerçekten ortama uyum sağlamıştı. Tuttuğu elimi yukarı kaldırdı ve kolundan geçirdi.

Merdivenlere ilerlerken, "Beğendim," diye fısıldadım.

"İyi," dedi gülümseyerek.

Merdivenleri indik ve alkışlar eşliğinde kumsala girdik.

Hafif bir rüzgâr vardı ve denizin kokusunu burnuma taşıyordu. Ayağımda beyaz sandaletlerim vardı. Gelinliğimse o çok şaşalı olan gelinliklerden değildi. Balık modeldi ve tamamen Fransız danteliyle kaplıydı. Yeliz Teyze Allah bilir ne kadar ödemişti.

Herkes gülümseyerek bize bakarken deniz kenarındaki masaya ilerledik. Anneme ve babama el salladım. Sandalyelerimize oturduğumuzda, nikâh memuru ve şahitler de yerlerini aldılar. Elbette benim şahidim Ceyda'ydı. Meriç'in gözlerinde tuhaf bir ifade görünce kulağına eğildim. "Ne oldu?"

Fısıltıyla karşılık verdi. "Pezevenk Furkan da burada."

Gülümsedim. "Azra ile geldiler, biliyorsun."

"Biliyorum," diye homurdandı.

Bunca senedir hâlâ alışamamıştı Furkan'a. Kolay alışamıyordu, ama alışınca da bırakamıyordu güzel adamım.

Nikâh memuru gülümseyerek klasik konuşmasını gerçekleştirdi ve gözlerini bana çevirdi. Terleyen avuçlarımı gelinliğime silerken Meriç kulağıma eğildi. "Sakin ol, güzelim. Sadece evet diyeceksin ve bitecek."

"Gelin hanım, adınız ve soyadınız?"

Meriç'e bakarak dudaklarımı araladım. "Melis Rüya Beyoğlu."

"Artık Keskin," diye fısıldadı Meriç.

Nikâh memuru Meriç'e döndü. "Damat bey, adınız ve soyadınız?"

Meriç bana gülümsedi. "Meriç Keskin," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Sayın Melis Rüya Beyoğlu, hiç kimsenin baskısı altında kalmadan, kendi özgür iradenizle Meriç Keskin'i eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet!" dedim. Ardından alkış ve ıslık sesleri arasında Meriç'e baktım, daha önce hiç bakmadığı kadar güzel bakıyordu.

"Sayın Meriç Keskin hiç kimsenin baskısı altında kalma-

dan, kendi özgür iradenizle Sayın Melis Rüya Beyoğlu'nu eşiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

Meriç mızıpçe sırıttı. "Her şeyiyle kabul ediyorum," dedi.

Yeniden başlayan alkış ve ıslık tufanının dinmesini beklerken heyecandan ölmek üzereydim. Kalbim yine ağzımda atıyordu. Derin bir nefes aldım. Nikâh memuru Mert ve Ceyda'ya döndü. "Sizler de şahitlik ediyor musunuz?"

Ceyda, "Ediyorum," derken, Mert, "Beni de evlendireceğinize söz verirseniz şahitlik ederim," dedi.

Herkes bunu komik bulmuştu ama Meriç hiç de memnun görünmüyordu. "Kardeşim, hadi kabul et de düğünde arbede yaşanmasın. Hadi canım(!) kardeşim," diye homurdandı.

Mert gözlerini kıstı. "Her şey benim elimde, kardeşim, üstüme gelme."

"Şahitlik etmiyor musun?" diye sordu Meriç, sesindeki tehditkâr ton Mert'i ikna etmeye yetti.

"Tabii ki ediyorum!" diye bağırdı.

Nikâh memuru hâlimize gülümseyerek konuşmasına devam etti. "Ben de belediye baş-"

"İtiraz ediyoruz!" diye bağırdı bir grup.

Hepimizin şaşkın bakışları sesin geldiği yöne çevrildi. Meriç, "Ne yapıyor lan bunlar?" dedi.

Mehmet, Mete, Yağız, Melih ve ablam sırıtarak bize bakıyorlardı. Mete, "Fenerbahçe marşı olmadan mı evleneceksin, kardeşim?" dedi sırıtarak ve arkasını dönüp birilerine işaret verdi.

Marş başladığında nikâh memuru da sözlerine devam etti. "Ben de belediye başkanımızın bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizleri eş ilan ediyorum! Ömür boyu mutluluklar diliyorum! Hayırlı olsun!"

Kıkırdayarak masanın altından ayağımı uzattım, tam Meriç'in ayağına basarken uzanan diğer ayağa şaşkınlıkla baktım.

Mert de benimle birlikte Meriç'in ayağına basıyordu. Meriç, "Ayağını!" diye söylenirken ayağına hafifçe bastım ve birlikte ayağa kalktık. Nikâh memuru evlilik cüzdanımızı bana uzatırken, havaya sarı lacivert balonlar salındı. Meriç yüzümü avuçlarının arasına aldı ve alnıma uzun bir öpücük bıraktı. Bizimkiler etrafımızı sardılar, hep birlikte marşa eşlik etmeye başladık. "Bu benim planımdı," dedi Meriç sırıtarak.

"Ödüm koptu!"

"Kusura bakma, güzelim. Fenerbahçe olmadan olmazdı. Ayrıca seni öpmek istiyorsam görünmez olmamız gerekiyordu." Haklıydı, bizimkiler etrafımızı sarmıştı ve bir şekilde görünmez olmuştuk işte. Dudaklarıma eğildi. "Yıldızların düştü ha denize?"

"Hayır," dedim sırıtarak. Kaşlarının çatılmasına aldırmadım ve, "Yaklaş," diye ekledim. "Dudaklarına bırakacağım." Ona uzun bir öpücük verdim. "İşte şimdi bıraktım tüm yıldızlarımı."

"Seni seviyorum, Melis Rüya Keskin."

"Seni seviyorum, Meriç Keskin."

Alnını alnıma yasladı. "Deniz yeterince tuzlu, güzelim. Bir de ekleme yapma istersen," dedi yanağımdan süzülen gözyaşımı silerek.

"Beni hep böyle seveceğin söz ver."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Beş sene önce Bodrum'da kaza yapmıştık, hatırlıyor musun? Sarhoş olmuştun. O gün, bir gün sen Keskin olurken yine alnımı alnına yaslayacağım ve sen beni yine böyle çok seveceksin demiş ve senden söz vermeni istemiştim. Sen de vermiştin," dedi.

Evet, detaylarıyla olmasa da o günü hatırlıyordum. Boşlukları da Meriç anlatıp, doldurmuştu. "Seni o zaman nasıl seviyorsam hâlâ öyle seviyorum," dedim.

Memnun bir ifadeyle gülümsedi. "Ben de. Hiçbir eksik yok."

Huzurla gülümsedim ve marşın sona erdiğini, dans müziğinin başladığını fark edince Meriç'e baktım. "Hadi beni dansa kaldır." Ceketinin önünü iliklediı ve elini uzattı. "Çok dikkat çekmesene ya," diye sitem ettim.

"Benden bahsediyoruz, güzelim. Üstelik bir de damadım bugün." Damat! Damat! Evet, Meriç bugün damattı, benim damadımdı! Gülümseyerek elini tuttum. "Bana âşık olduğunu bu kadar belli etme, ciddiyim," dedi sırıtarak

Bizimkiler dansta da bizi yalnız bırakmadılar, etrafımızı çiftler hâlinde sarmışlardı yine "Konuşsana," dedim.

"Ne konuşayım?"

Omuz silktim. "Biz gelinle damadız ve dans ederken konuşmamız gerekiyor. Bu bir gelenek sayılır."

"Şu an konuşuyoruz ya," dedi şaşkınlıkla

"Ne yani, diğer gelinler ve damatlar da mı normal şeylerden konuşuyorlar?"

"Bize ne kızım milletten? Ben bana bakarım."

Kaşlarım havalandı "Kendine mi bakıyorsun?"

Kafasını onaylar gibi salladı. "Biz diye bir şey yok ki."

"N-ne?" diye sordum şaşkınca.

Beni kendine biraz daha yaklaştırdı "Biz birden fazla kişi demek, güzelim Ama sen ve ben tekiz, bir kişiyiz. Sen demek ben demek."

"Bir an korktum, Meriç "

"Altı senede kocanı tanımadın mı sen?" dedi gülümseyerek.

"Kes şunu artık yoksa bayılacağım," dedim gözlerimi kaçırarak.

"Kocasının karizmasına dayanamayıp bayıldı dedirtme kendine, güzelim. Ya da dedirt lan."

"Kapa çeneni," diye homurdandım.

"Oğlumuz olursa adı Kuzey, kızımız olursa adı Ada olacak," dedi pat diye.

Şaşkınlıkla suratına baktım. "Nedenmiş o? Niye sen karar verdin isimlerine? Benim de çocuğum değil mi onlar?"

"Her zaman çirkefsin."

Gözlerimi kıstım. "İstemiyorsan gideyim."

"Seni benden uzaklaştıran her yolu-"

Ağzını kapattım panikle. "Tamam, sus."

"Sarhoşken benden sana Kuzey Yıldızı'nı ve sana bir deniz almamı istedin. Denizin de adını Ada koyacaktın."

Bu seferki ona başka bir hayranlıkla baktım. Meriç bu kadar güzel ve düşünceli bir adam olmayı nasıl başarıyordu? "Sen... Ben, özür dilerim. Sen çok güzel bir adamsın," diyebildim.

Belimdeki elini yukarı kaldırarak saçlarıma dokundu. "Sen de çok güzel bir kadınsın," diye fısıldadı.

"Bazen, beni sevdiğin gibi seni sevemiyormuşum gibi hissediyorum."

"Beni ne kadar sevdiğini hissedebiliyorum, güzelim. O yüzden sıkma canını. Berabereyiz diyelim."

"Olur da ben arkada kalır, sözümü tutamazsam söyle tamam mı?"

Gülümseyerek kulağıma eğildi. "Bunu hile sayabilirsin güzelim, ama yola çıkarken bizi birbirimize bağladım ben. Hiçbir zaman birimiz arkada kalmayacağız, söz veriyorum ve bu kez sözlerimi tutacağım," diye fısıldadı.

Etrafımızdaki herkesi, her şeyi unuttuk ve kendimizi birbirimizin kollarına bıraktık. Mert yanımıza gelene kadar da müzikten başka bir şey duymadık.

"Allah kabul etsin, kardeşim," dedi bana bakarak. "Melis yafrım, Meriç kankimle dans edebilir miyim? Bir şey söylemem lazım."

Kaşlarım havalanırken gülmeden edemedim.

"Siktir git şuradan, elimden bir kaza çıkacak," dedi Meriç.

Mert kaşlarını çattı. "Ben sanki çok seviyorum Gece yafrını bırakmayı, ama önemli mevzuydu, abicim. Neyse sen bilirsin. Günah benden gitti," dedi ve arkasını döndü.

Meriç kolundan tuttu. "Ne olduysa, Gece ile dans ederken de söyleyebilirsin, güzel kardeşim?"

Mert beni gösterdi. "Melis yafrım var. Sürpriz olsun istemiyor muydun?"

Meriç kaşlarını çattı. "Senin çeneni sikeyim!"

Merakla Meriç'e baktım. "Sürpriz ne?"

"Sürprizin adı mı olur, Melis?" dedi.

Haklıydı ama olsundu. "Hadi söyle. Ne zaman yapacaksınız? Neyle alakalı?"

Elimden tutup beni masaya götürdü ve Ceyda'ya baktı. "Sarışın, Melis'le ilgilen, geleceğim şimdi," dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Kaşlarımı çatarak Ceyda'ya döndüm. Yüzünde şirin bir gülümsemeyle elindeki telefonu salladı. "Selfie time!"

Beni canevimden vurmuştu. Kaşlarım normale döndü ve poz vermeye başladım. Kızlarla selfie çekmeye devam ederken Deniz koşarak gelip bacağıma sarıldı. "Meyis gitme, yütfen."

Eğilip onu yanağından öptüm. "İyi misin?"

Dolu gözleriyle bana baktı, mavi gözleri kızarmıştı. "Meyiç seni götüyeceğini söyledi. Gitme yütfen," deyip kollarını boynuma sardı.

Edizcimcim arkasında belirdi. Deniz, babasına çok benziyor olsa da gözlerini annesinden almıştı. Siyah, uzun saçları, deniz gibi masmavi gözleri vardı. Edizcimcim, doğumdan sonra kızını ilk gördüğünde gözlerine âşık olmuş ve adını Deniz koymuştu. Meriç ve ben onu çok seviyorduk. İsminin etkisi de vardı belki de onu bu kadar çok sevmemizde.

Edizcimcim gülümsedi. "Bebeğim, Melis Ablan gitmeyecek ki."

"Gidiyoy. Meyiç söyledi. Duydum onu. Götüyecek onu. Gitmesin," dedi Deniz mızmızlanarak.

Saçlarına bir öpücük bıraktım. "Gitmeyeceğim, söz veriyorum."

"Ama Meyiç öyle dedi."

"Sadece evim değişecek. Ayaz'la oyun oynadığınız evi hatırladın mı? Deniz vardı hani? Çok sevmiştin. İşte o eve gideceğiz ve sen istediğin zaman geleceksin."

Küçük elleriyle gözlerini sildi ve gülümsedi. "İstediğim zaman gelebiliy miyim?"

Burnunu sıktım. "Tabii ki. Ama babanı da getir," dedim gülerek.

Edizcimcim eğilip Deniz'i kucağına aldı. "Kocanı dövmek zorundayım, kızımı ağlattı," dedi sırıtarak.

"Düğünden sonra dövsen olur mu?"

"Düşüneceğim bunu," dedi ve kızının gözlerini sildi. Harika bir baba olmuştu. Deniz'i gözünden bile sakınıyordu. Kıskanç bir kocaydı ve aynı kıskançlığı kızına da gösteriyordu.

Deniz ellerini babasının yanaklarına koydu. "Meyiç'i dövme babacımcım. Yütfen. Meyis üzülüy, ben de üzlüyüm."

Edizcimcim kafasını salladı. "Ağlamazsan dövmeyeceğim."

"Ağlamayacağım, biylikte Meyislere gidelim. Annemle Meyiç de gelsin."

Biz gülüşürken Meriç yanımıza geldi ve bir elini belime koydu, diğer elini de Edizcimcim'e uzattı. Onunla tokalaştıktan sonra da Deniz'in yanaklarını sıktı. "Neden ağladın sen?" diye sordu.

"Melis'i götüreceğim demişsin," dedi Edizcimcim.

Meriç gülümsedi. "Çok uzağa götürmeyeceğim. Seni almaya gelirim sık sık," dedi Deniz'e bakarak. Sonra bana döndü. "Ama şimdi bizim gitmemiz gerek."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. "Nereye?"

"Göreceksin," deyip Edizcimcim'e baktı. "Bize müsaade," dedi ve beni peşinden çekiştirdi. "Hızlı olmamız lazım," diye mırıldandıktan sonra beni kucağına alıp adımlarını hızlandırdı.

Biraz ileride, denizin üzerindeki parıltıları gördüm. Gözlerimi kısarak baktım. "Bu-bunlar ne?"

"Göreceksin."

Yaklaştıkça parıltılar daha da arttı ama ne olduklarını tam olarak seçemiyordum. Denizin üzerine yıldızlar düşmüş gibi görünüyordu. "Meriç!" dedim sevinçle.

"Daha bir şey görmedin, güzelim," dedi ve karşımızdaki helikoptere doğru ilerlemeye devam etti. Biz binip yerlerimize oturduktan sonra helikopter havalandı ve parıltıların tam üzerinde durdu. Nefesimi tutup kalakaldım. Denizin üzerinde, yıldız şeklindeki ışıklarla *MELRİÇ* ∞ yazıyordu.

"Seni çok seviyorum," dedim gözyaşlarımın arasında.

"Biliyorum, ben de seni seviyorum ve sen bunu zaten biliyorsun. Bundan sonra her şeyin bana karışsın istiyorum. Artık tamamen benimsin, Rüya."

"Öyleyim," dedim ve uzattığı dudaklarını sevgiyle karşıladım.

Ben Melis Rüya Beyoğlu, yeni hâliyle Melis Rüya Keskin. Meriç Keskin'in hatunu, karısı ve yıldızıyım. Ve sen hayatımızı okuyan güzel insan. Seninle ne çok anımız oldu, değil mi? Benimle ağladın, Meriç ile ağladın, Mert ile ağladın... Güldün bizimle. Güldüremediysek kusurumuza bakma ama ben çok güldüm. Ağladım da. Ama mutluluğumuz hep ağır bastı sanki? Sence? Gözün arkada kalmasın. Kendimize çok iyi bakacağız. Mert için endişelenme sakın, onu hep sevip koruyacağız. Mehmet'in milli kalmasına izin vermeyeceğiz ve evlendireceğiz onu. Kıvırcık da artık birine bağlandı, bırakmayacak, bıraktırmayacağız. Yağız zaten bizim sarışında. Melih ile ablam desem, ohooo! Çocukları bile oluyor. Peki sen? Sen yıldızlarını bırakacak bir deniz buldun mu? Eğer bulamadıysan en kısa zamanda bulman dileğiyle. Seni seviyoruz! Kendine iyi bak! Biz öyle yapacağız! Buradaki herkes kendine iyi bakacak. Belki bazen aklına geleceğiz ve gülümseteceğiz seni, ama asla ağlamayacağına söz ver. Sakın aklın bizde kalmasın. Biz hep kalbinde olacağız. Sen de bizim kalbimizde kalacaksın. Hoşça kal ve unutma; bu son değil. Bir yerde tekrar karşılaştığımızda gülümseyeceksin biliyoruz. Biz de öyle yapacağız ve sen görmesen bile sana el sallayacağız. Buradaki herkes seni seviyor. Unutma sakın!

Mutlu Sonsuz

Sevgili okurlarım (kâbuscuklarım) bu yıldızlar sizler için. Meriç tüm hayal kırıklıklarını Melis'in gözlerindeki yıldıza saklayıp, o yıldızın denize düşerek kendisine yeniden umut olmasını nasıl bekliyorsa, siz de tüm hayal kırıklıklarınızı bu yıldızlara saklayın ve umut olarak size geri dönmesi için denize bırakın.

Sizleri çok seviyorum. Başka kitaplarda görüşmek üzere.

Veliaht II

Kaşları yukarı kalkarken gözlerini gözlerime kenetledi. "Ece?"
Gözlerimi kısarak, "Ne ece? Beni dinlemiyor musun?" dedim ve elindeki kumandayı alıp televizyonu kapattım. "Hikâyemiz son buluyor, Meriç. Ne olsun ismi?"
Memnunca gülümsedi. "Yıldızların denize düşmesinin hikâyesi?"
Kafamı itiraz eder gibi iki yana salladım. "Hayır, olmaz. Çok basit kaldı."
"Sen söyle o hâlde."
Biraz düşündüm. "Bu tür şeylerde iyi değilim, Meriç. Yardımcı ol, senin ağzın iyi laf yapar."
Muzipçe gülümsedi bu kez. "Evet, ağzımı iyi kullanırım," dedi ve omzuna vurduğumda gülerek, "Ve sen çok fesatsın," diye ekledi.
"Yav he, he. Hadi söyle ne olsun?" dedim gözlerimi devirerek.
Dirseklerini dizlerine yaslayıp bana doğru eğildi. "Gözlerinde yıldız olan bir kızın, gözlerinde deniz taşıyan bir adama yıldızını bırakması?"
Yutkundum. "N-ne bakıyorsun öyle?" diye kızmaya çalıştım. Gülerek ayağa kalkıp beni de kaldırdı ve pencereden görünen denizi gösterdi. Gecenin karanlığında yıldızlar da belirgin hâle gelmişti.
"Ya da kısaca tam olarak bu manzara," dediğinde bir yıldız denize doğru kayıyordu.
Gülümsedim. "Seni seviyorum."
O da gülümsedi. "Biliyorum, güzelim. Ben de seni seviyorum."

Veliaht II

Kaşları yukarı kalkarken gözlerini gözlerime kenetledi.
"Ece?"
Gözlerimi kısarak. "Ne ece? Beni dinlemiyor musun?" dedim ve elindeki kumandayı alıp televizyonu kapattım.
"Hikâyemiz son buluyor, Meriç. Ne olsun ismi?"
Memnunca gülümsedi. "Yıldızların denize düşmesinin hikâyesi?"
Kafamı itiraz eder gibi iki yana salladım. "Hayır, olmaz. Çok basit kaldı."
"Sen söyle o hâlde."
Biraz düşündüm. "Bu tür şeylerde iyi değilim, Meriç. Yardımcı ol, senin ağzın iyi laf yapar."
Muzipçe gülümsedi bu kez. "Evet, ağzımı iyi kullanırım," dedi ve omzuna vurduğumda gülerek, "Ve sen çok fesatsın," diye ekledi.
"Yav he, he. Hadi söyle ne olsun?" dedim gözlerimi devirerek.
Dirseklerini dizlerine yaslayıp bana doğru eğildi.
"Gözlerinde yıldız olan bir kızın, gözlerinde deniz taşıyan bir adama yıldızını bırakması?"
Yutkundum. "N-ne bakıyorsun öyle?" diye kızmaya çalıştım. Gülerek ayağa kalkıp beni de kaldırdı ve pencereden görünen denizi gösterdi. Gecenin karanlığında yıldızlar da belirgin hâle gelmişti.
"Ya da kısaca tam olarak bu manzara," dediğinde bir yıldız denize doğru kayıyordu.
Gülümsedim. "Seni seviyorum."
O da gülümsedi. "Biliyorum, güzelim. Ben de seni seviyorum."